

Nghĩa hết sao mất Đời

trình
vô
Ngôn
Edit: Phi Tú

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Đầu

Sùng Hưng vương triều Chính Minh năm thứ 25, một năm vô cùng giá rét.

Trong suốt một tháng, tuyết rơi triền miên không dứt, đây là tình cảnh khó gặp trong mấy thập niên qua.

Thương Vụ Môn, là ngọn núi cao nhất tại giao giới giữa Sùng Hưng vương triều cùng Hoa Gian quốc. Nghe nói, ngay cả loài chim cũng không bay đến được đỉnh núi. Trong phạm vi một trăm dặm hoàn toàn không có dấu chân người hay thú, ngay cả những quân sĩ biên quan ngày thường còn ngẫu nhiên xuất hiện ở dưới chân núi, song trong thời tiết khắc nghiệt này cũng không có ai đại dột mà đi tới đây.

Có điều, ngày hôm nay, trên đỉnh núi cao sừng sững có mây mù bao quanh, một thiếu niên bạch y đứng ẩn hiện trong màn tuyết mờ mịt.

Bông tuyết đầy trời, trên đầu, trên vai hắt phủ đầy tuyết trắng, hắt chỉ lặng yên đứng đó, im lặng như ngọn núi đứng sừng sững giữa trời đất bao la rộng lớn.

Ánh sáng trắng như tuyết, chiếu rọi lên người đang đứng, lộ ra dung nhan như ngọc, mặt mày như họa.

Mặt trời từ từ lặn xuống, rồi lại từ từ mọc lên.

Lông mi khẽ động, làm rơi xuống vô số bông tuyết tinh khôi, sau đó, hần chậm rãi mở mắt. Hần không quay đầu lại, chỉ đứng trên đỉnh núi lượn lơ mây mù, đôi mắt kia, trong trẻo lạnh lùng, dường như trong đó ẩn chứa thiên biến vạn hóa của thế gian .

Hai bàn tay vẫn đang nắm chặt trong tay áo, bỗng chậm rãi thả lỏng, khoé môi bất giác kéo lên một độ cong thê lương.

“Sư huynh, cuối cùng, người vẫn không tới.”

Phun ra một hơi thở, nháy mắt ngưng kết thành băng, biến mất trong không khí rét lạnh.

Thật lâu sau sau, hần ngồi xổm xuống, trên nền tuyết đào lên một cái hố, đem bọc đồ mang trên người, cũng giống như một gánh nặng của bản thân, chôn sâu dưới nền tuyết.

Trong bọc đồ đó, quần áo đồ đạc của nữ tử, giấy ghi lại ngày sinh tháng đẻ, những thứ đại biểu cho thân phận nữ tử, tất cả đều ở đây.

Ngày hôm nay, tất cả đều chôn vùi!

Mỗi lương duyên thiếu nữ đã mong ước trong nhiều năm,

Một tương lai tốt đẹp thiếu nữ đã mong chờ.

Nhẹ tay vuốt lên đông tuyết, hần khẽ nhắm mắt lại.

Hần cuối cùng đã tự tay mai táng phần nữ tử của chính bản thân mình.

Một năm trước, khi chỉ có 17 tuổi, nàng đã bị ông ngoại “Áp giải” từ Thương Vụ Môn về kinh thành, bí mật đưa vào trong cung.

– Diệp Lạc, dùng cả đời người để đổi lấy hai năm tính mạng của Diệp Tri, có lẽ còn có thể lưu lại huyết mạch cho Diệp gia. – Chính Minh hoàng

đế, cao cao tại thượng, trên mặt trần đầy vẻ đã nắm chắc thắng lợi.

Nàng nhớ rõ khi ấy, nàng ngửa đầu, đáp lại một câu:

– Dùng cả đời ta mà chỉ có thể đổi lại hai năm cho huynh trưởng ta, ta sẽ làm cái giao dịch ngu xuẩn như vậy sao?

– Đúng vậy, một Diệp Lạc thông minh tuyệt đỉnh sẽ không, song, một Diệp Lạc nôn nóng cứu huynh, sẽ có!

Nàng hơi khựng lại, sau đó, lại hỏi:

– Ngài không sợ ta kéo bè kéo cánh, đoạt lấy giang sơn họ Quân sao?

Trên mặt Chính Minh hoàng đế Quân Bách lộ ra tươi cười:

– Trẫm sẽ không cho người đặc quyền gì, phương tiện gì, hay sự trợ giúp gì, nếu người có tâm muốn cướp thì bất luận ngày hôm nay có cái giao dịch này hay không, người đều sẽ tranh đoạt. Huống chi, trẫm còn tin tưởng Diệp gia sẽ không tạo phản.

Nàng trầm mặc, không muốn đáp ứng, lại không thể cự tuyệt.

Muốn cứu, là ca ca, từ khi còn chưa sinh ra, hễ đã là ca ca của nàng, vì hai người họ là anh em song sinh. Cha mẹ mất sớm, gia gia tuổi tác đã cao, ca ca là người thân nàng không thể mất đi.

Nhưng, cả đời phụ tá, có nghĩa là, nàng sẽ phải buông tha cho tình yêu của nàng, buông tay vs người đó.

– Diệp Lạc, thái tử Quân Hoảng sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế, trẫm muốn người dùng toàn bộ tâm sinh lực, vì Sùng Hưng vương triều của ta mà tạo ra một vị đế vương chân chính. Nếu có một ngày, Quân Hoảng có thể từ trong tay người đoạt lại quyền khống chế triều đình, thì đó chính là lúc

người được tự do. – Đối với đứa nhỏ ông đã nhìn từ khi còn nhỏ cho đến lớn, trong mắt Quân Bách, cuối cùng đã hiện lên chút thương tiếc:

– Trẫm sẽ ban thưởng cho người một phong mật chỉ để làm chứng cho sự trong sạch của người. Đến lúc đó, Quân Hoảng cũng sẽ hiểu được thâm ý trong đó, hẳn nhất định sẽ không làm khó xử cho người.

– Vì sao lại là ta? Thiên hạ có hàng trăm hàng ngàn kì tài dị sĩ, vì sao cứ nhất định phải là ta? Huống chi, ta còn là nữ tử.

– Thứ nhất, Diệp gia có nông trang ruộng lúa trải khắp thiên hạ. Thứ hai, tất cả nhân lực tinh anh và trung thành của Diệp gia phủ. Thứ ba, đệ tử chân truyền của thiên tài đương thời, Thương Vụ lão nhân. Thứ tư, đội quân dù chết cũng nguyện trung thành suốt đời vs Diệp gia, Diệp Lạc, vì sao không thể là người? – Quân Bách mỉm cười nhìn về phía nàng:

-Huống chi, cũng bởi vì là người nữ tử. – Cho nên, sẽ không có tham vọng tạo phản.

Nàng kinh ngạc ngược mắt mắt lên.

Quân Bách đứng dậy:

– Người thật sự nghĩ rằng, nếu người lấy thân phận Diệp Tri để xuất hiện, thì trẫm sẽ mờ mắt không nhận ra Diệp Tri này không phải là Diệp Tri sao? Ta sớm đã biết Diệp gia có một cô cháu gái khoẻ mạnh. Từ nay về sau, chỉ có Diệp Tri, không có Diệp Lạc.

Diệp Lạc, người phải nhớ kỹ, trẫm luôn luôn có chiêu sau, nếu người bội chi ước của hôm nay, ta sẽ cho cả nhà Diệp gia phải trả giá bằng máu!

Từ nay về sau, chỉ có Diệp Tri, không có Diệp Lạc!

Những lời này, còn văng vẳng bên tai, một khắc cũng chưa từng quên. Chính Minh hoàng đế, dùng báu vật Hỏa Phượng hoa của hoàng thất để duy trì tính mạng cho Diệp Tri ca ca. Nàng trở lại Thương Vụ Môn, hoàn thành một năm học nghệ cuối cùng.

Nàng đã không còn lựa chọn nào khác, nhưng lòng vẫn chưa cam.

Nàng đã từng hỏi người kia:

– Sư huynh, huynh còn nhớ chuyện người đã đồng ý vs ta không?

Nụ cười của sư huynh, vĩnh viễn ấm áp như vậy, tay hấn ôn nhu xoa đầu nàng:

– Nằm nghe triều lên triều xuống, cười xem hoa nở hoa tàn!

Nàng áp tai vào ngực hấn, nghe tiếng tim đập trầm ổn hữu lực:

– Sư huynh, sáng sớm mai, ta ở trên đỉnh Thương Vụ Môn chờ huynh!

– Làm sao vậy? – Hấn hỏi.

– Sư huynh, nếu huynh tới thì hãy mang ta đến chân trời góc biển, nếu huynh không tới, vậy thì, từ nay về sau, chúng ta trời nam đất bắc. – Nàng ngẩng mặt lên:

– Ta xuất thân từ Diệp gia, Diệp gia của Sùng Hưng vương triều.

Người hấn khẽ chấn động, nửa ngày không lên tiếng.

Nàng nhắm mắt lại, không nhìn tới vẻ mặt của hấn:

– Sư huynh, vô luận là huynh làm như thế nào, ta cũng đều không trách huynh! Ta chờ huynh!

Nàng tự cho chính mình một cơ hội, mặc kệ là thất tín hay bội nghĩa, nàng cũng muốn một lần tùy theo ý mình.

Có điều, hẳn cuối cùng, vẫn không tới.

Nàng biết, hẳn không chỉ là sư huynh của nàng, hẳn còn là Hoa Gian quốc một chữ Tịnh Kiên Vương. Năm ấy tiểu hoàng đế Hoa Gian quốc chỉ có 11 tuổi, hẳn sao có buông bỏ tất cả để cùng nàng đi tới chân trời góc bể?

Lý trí có thể hiểu được, nhưng trong lòng lại không tránh khỏi thương tâm. Giữa tình và nghĩa, nàng sẽ phải bỏ lại một thứ.

Hít một hơi thật sâu, nàng mỉm cười lạnh nhạt, tuyệt nhiên xoay người, sải bước đi xuống núi.

Kỳ thật, nàng sớm đã biết, nàng không có khả năng bỏ mặc Diệp gia mà đi theo hẳn, nàng chẳng qua chỉ muốn thử tiếp cận cảm giác hạnh phúc. Chỉ đáng tiếc, ông trời đã giúp nàng lựa chọn.

Nàng đã theo đuổi tâm nguyện chính mình, không để tâm, chỉ tùy hứng. Đã có cố gắng nên sau này nàng cũng không còn gì để tiếc nuối.

Từ nay về sau, chỉ có Diệp Tri, không có Diệp Lạc.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nổi Gió

Lúc Diệp Lạc sinh ra thì thời tiết vừa vào đầu thu, lá đỏ bay đầy trời.

Ông nội ôm hai đứa bé trắng bóc, trầm ngâm rất lâu sau mới nói ra một câu:

“Nhất diệp lạc nhi tri thiên hạ thu!” (đại ý là: một chiếc lá vàng rơi là đã biết đất trời sang thu!)

Vì thế đôi trẻ sinh đôi mới sinh của Diệp gia đã có tên, ca ca Diệp Tri, muội muội Diệp Lạc.

Diệp Tri trời sanh tính trầm ổn, thiên phú hơn người, một tuổi biết nói, ba tuổi biết làm thơ, đáng tiếc ông trời đổ kị anh tài, từ nhỏ thân thể hẳn đã suy nhược. Một năm bốn mùa, thì có tới ba mùa đều trôi qua trên giường bệnh.

Mà cô em gái song sinh Diệp Lạc, có lẽ là đã đoạt hết dinh dưỡng của ca ca từ trong cơ thể mẹ nên rất hoạt bát hiếu động, tinh lực tràn đầy. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày thì có đến ba trăm ngày trong tình trạng mặt trời chưa lặn chưa về nhà.

Tất cả Diệp gia từ trên xuống dưới đều coi cô tiểu thư nhỏ bé lanh lợi đáng yêu này là chí bảo, thi thoảng có nghịch ngợm gây chuyện thì chỉ cần

không gây ảnh hưởng quá lớn thì cũng đều mở một mắt nhắm một mắt làm ngơ.

Diệp Lạc không sợ trời không sợ đất, chỉ có ở trước mặt ca ca Diệp Tri sinh sớm hơn một khắc thì mới có thể nhu thuận vâng theo. Nàng tin vào câu truyện cười của mẹ, là ca ca ở trong bào thai nhường nhịn nàng nên mới rơi vào cảnh cơ thể suy yếu, mà nàng lại khỏe khắn, mạnh mẽ như đầu người.

Cho nên, đối với cô bé Diệp Lạc mà nói, ca ca là người đối xử với nàng tốt nhất trên thế giới này, ca ca nói gì cũng đúng, ca ca nói gì đều muốn nghe theo.

Diệp gia là dòng dõi nhà quan, nhưng cha của Diệp Lạc lại thích đi du ngoạn, khi Diệp Lạc bảy tuổi cha và mẹ đã cùng mất vào một tai nạn trên biển.

Cùng năm đó, Thương Vụ lão nhân ngẫu nhiên gặp Diệp Lạc, liếc mắt một cái đã nhìn trúng và thu nhận hai anh em họ làm đồ đệ. Đáng tiếc Diệp Tri cơ thể luôn mắc bệnh, lên núi Thương Vụ được nửa năm, không thể không về Diệp gia tĩnh dưỡng.

Trong mười năm, Diệp Lạc tập võ học văn, dần dần trưởng thành, thân thể Diệp Tri lại ngày càng sa sút, hầu như nằm trên giường không dậy nổi.

Nhưng, trên phố lại chưa từng yên ắng tin tức về Diệp gia công tử Diệp Tri.

Khuôn mặt của nàng và ca ca tương tự nhau, mặc thêm áo trắng ca ca thích nhất, mỗi khi Diệp Lạc làm một chuyện gì đó, nếu thành công thì chắc chắn nàng sẽ nói, “Ta tên là Diệp Tri.”

Nếu nàng mắc sai lầm, bị thất bại thì sẽ sờ sờ đầu trả lời, “Ta tên là Diệp Lạc.”

Mỗi khi nghe được chuyện xưa Diệp gia công tử trường kiếm giang hồ, Diệp Tri ở sâu trong phủ đệ đều tươi cười, trong nụ cười có vô vàn sự kiêu ngạo và khen mừng.

“Ca ca, huynh đang cười trộm gì vậy?”

Diệp Tri đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên bị một tiếng hô to này làm bừng tỉnh, hắn nâng mắt nhìn, tràn đầy kinh ngạc, “Lạc Lạc, muội đã trở lại?”

Diệp Lạc nghiêng người dựa trên cửa, ngón tay gõ gõ, “Đúng vậy, đại tiểu thư Diệp gia bỗng dưng đã trở về.”

Diệp Tri “Xì” cười, tinh tế đánh giá thần sắc của nàng, bỗng nhiên, lông mi hơi nhú, “Sao lại gầy thế?”

Diệp Lạc sờ sờ mặt, “Làm gì có gầy, ca không biết là như vậy mới tốt sao?”

Diệp Tri vẫy vẫy tay, Diệp Lạc ngoan ngoãn bước lại, ngồi ở bên giường, nắm lấy tay ca ca nhẹ nhàng xoa gò má.

“Lạc Lạc nhà ta, gầy quá.”

Chỉ là một câu đơn giản, nước mắt Diệp Lạc bỗng nhiên rơi xuống.

Trên đỉnh núi Thương Vụ, một ngày đêm nào đó, nàng không khóc;

Không quay đầu ngoảnh lại mà rời đi, nàng không khóc;

Nhưng, ca ca, vì sao huynh chỉ nói một câu, muội lại khóc?

“Lạc Lạc?” Diệp Tri hoảng hốt.

Diệp Lạc ôm thắt lưng hắn, tựa đầu chôn mình trong lòng hắn, “Ca ca, huynh thành thân đi!”

Diệp Tri nhắc tay một chút, cúi đầu nhìn, nhìn nàng nhẹ giọng hỏi, “Lạc Lạc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Lạc lắc đầu, “Ca ca, huynh và tỷ tỷ Phó gia đã có hôn ước từ lâu, hai người, thành thân đi, mọi người lập tức đi chuẩn bị.”

“Nha đầu ngốc!” Diệp Tri nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài của nàng, “Thân thể của huynh như vậy, sao có thể làm liên lụy tới Thanh Nguyệt.” Trong nụ cười đó, có chút chua chát không thể nhận ra.

“Ca, từng có được so với mãi mãi không có gì thì vẫn tốt hơn!” Nàng ngẩng đầu lên, “Phó gia là dòng dõi thư hương, Phó bá bá là quan lễ bộ thượng thư, là bạn tri kỉ sống chết có nhau của phụ thân, cho dù huynh sống hay chết thì Phó tỷ tỷ vẫn nhất định phải là người của Diệp gia chúng ta. Chỉ có một bất đồng duy nhất, là tỷ ấy gả cho huynh hay là gả cho linh vị của huynh.”

Diệp Tri nhắm mắt, “Huynh sẽ hủy bỏ việc hôn nhân này, tóm lại, tuyệt đối huynh sẽ không hại Thanh Nguyệt.”

Diệp Lạc thở dài một hơi, quả nhiên là quan tâm quá sẽ bị loạn, “Cho dù Diệp gia chịu được mang tiếng bội bạc thì Phó tỷ tỷ cũng không thể gánh vác nổi nhục từ hôn, huynh làm vậy mới là bức tử nàng.”

Tay Diệp Tri dần dần nắm chặt, rất lâu không nói nên lời.

“Ca ca, huynh cưới Phó tỷ tỷ đi, còn sống một ngày, hai người hãy hạnh phúc một ngày. Huynh chết đi, tỷ ấy còn có thể có kỉ ức tốt đẹp mà nhớ lại.”

Ca ca, hai người chúng ta, ít nhất phải có một người có hạnh phúc!

Huống chi, Diệp Lạc hơi nhếch môi, tâm tình dần dần trầm trọng, được hiệu của hỏa phượng hoa, chỉ có thể duy trì sinh mệnh hai năm cho ca ca. Nếu việc ca ca rời đi đã chắc chắn, nàng muốn khiến sinh mệnh ngắn ngủi của ca ca, không còn gì tiếc nuối.

Ban đêm, phủ lễ bộ thượng thư.

Quần áo Phó Thanh Nguyệt mới cởi một nửa, bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, cô quay đầu lại, chỉ kịp nhìn một bóng dáng chợt lóe trước cửa sổ, “A.....”

Tiếng hét chỉ kêu một nửa lại bị đè ép nuốt trở vào.

“Diệp đại ca!” Phó Thanh Nguyệt thở nhẹ một tiếng, “Tại sao huynh.....?” Bỗng nhiên ánh mắt dừng lại, cô tinh tế đánh giá người trước mắt.

Diệp Lạc lông mày khẽ nhướng, cười không lên tiếng.

Phó Thanh Nguyệt có chút chần chờ, “Muội không phải Diệp đại ca, muội là, Lạc Lạc?”

Diệp Lạc xoay người hành lễ, nở nụ cười thật lớn, “Lạc Lạc bá kiến tẩu tử tương lai.”

Phó Thanh Nguyệt mặt đỏ lên, mặc quần áo xong, đi tới, “Muội muội, mời ngồi.”

Hai người ngồi cạnh bàn, Phó Thanh Nguyệt tỉ mỉ nhìn Diệp Lạc trong chốc lát, mới nói, “Muội muội và Diệp đại ca rất giống nhau, nhất là khi đang mặc nam trang.”

“Giống nhau cũng không thể gạt được ánh mắt của tẩu tử tương lai nha,” Diệp Lạc nhìn nàng thật sâu, “Lúc muội cố ý bắt chước ca ca, có rất ít

người có thể nhận ra. Hơn nữa mấy năm gần đây ca ca ít xuất hiện trước mặt người khác, cả ngày nằm trên giường, cho dù vóc người có chút khác nhau, cũng không dễ dàng nhận muội.”

Trên mặt Phó Thanh Nguyệt hơi hơi nóng lên, “Muội và Diệp đại ca có gương mặt rất giống nhau, nhưng ánh mắt, không giống.”

Diệp Lạc cười hắc hắc, “Lúc ca ca nhìn tẩu tử, tình ý triền miên, cho nên ánh mắt của muội không giống, đúng không?”

Phó Thanh Nguyệt quay đầu đi, có chút ngại ngùng, “Muội muội, đừng nói giỡn.” Hít sâu một hơi, lại quay đầu về, hỏi: “Diệp đại ca bảo muội học nghệ ở bên ngoài nhiều năm, tại sao lại đột nhiên trở về?”

Bên trong kinh thành chỉ biết Diệp gia có một vị công tử và một vị tiểu thư, nhưng vị kia tiểu thư kia từ khi cha mẹ cùng chết cũng không thấy xuất hiện nữa, họ đồn là nàng đã cùng cha mẹ xuống suối vàng rồi. Không ai biết, Diệp gia tiểu thư đã chết trong lời đồn lại ở núi Thương Vụ. Ngay cả Phó Thanh Nguyệt cũng chỉ biết Diệp Lạc học nghệ ở bên ngoài nhiều năm, cũng không biết cô bá sư đi theo Thương Vụ lão nhân.

Diệp Lạc thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói, “Phó tỷ tỷ, hôm nay ta đến, là muốn hỏi tỷ một vấn đề, tỷ hãy suy nghĩ kỹ rồi trả lời ta.”

Phó Thanh Nguyệt ngồi ngay ngắn, “Được, muội nói đi.”

Diệp Lạc nhìn nàng, không bỏ qua bất kỳ một chút biến hóa trên mặt nàng, “Thân thể ca ca ta, tỷ đã biết. Ta sẽ dùng hết mọi biện pháp kéo dài sinh mệnh của huynh ấy, nhưng có lẽ huynh ấy không sống được bao lâu nữa. Có lẽ một năm, có lẽ một tháng, không ai đoán trước được khi nào huynh ấy sẽ ngã xuống, rơi vào hôn mê. Hôm nay, ta muốn một đáp án ở tỷ, tỷ tình nguyện gả cho huynh ấy sao, cho dù có thể ngay ngày mai huynh ấy rời đi?”

Trên mặt Phó Thanh Nguyệt ý cười không thay đổi, thần sắc lạnh nhạt, giống như lời Diệp Lạc nói chỉ là một căn bệnh cảm mạo đơn giản, “Diệp đại ca còn sống một ngày, ta bên hăn một ngày; Hăn rời đi, ta cũng muốn sống tốt, thay hăn trông giữ Diệp gia, thay hăn nắm tay muội muội hăn vẫn luôn không yên lòng.”

Tầm mắt Diệp Lạc dần dần mơ hồ, nhưng nàng vẫn cố nói điều cần nói, “Phó tử tử, Diệp gia chúng ta cũng không muốn làm chậm trễ cả đời của tử, hiện nay tử đang thời thanh xuân, Phó bá bá cũng có địa vị cao, tử đã không có ca ca, vẫn có thể lựa chọn một trượng phu tốt. Nếu tử sợ Phó gia bị người ta chỉ trích bội bạc thì Diệp gia có thể đưa ra lời từ hôn. Phó tử tử, hai nhà Diệp Phó chúng ta là thế giao, cho nên chúng ta thật lòng muốn tử hạnh phúc, việc từ hôn cũng là chúng ta thật tình, tử hãy suy ngẫm kỹ lại.”

“Không cần suy nghĩ,” Phó Thanh Nguyệt lắc đầu, mỉm cười nhìn về phía nàng, “Ta chỉ là thê tử của Diệp đại ca, nếu hăn không cần ta, ta sẽ xuống tóc xuất gia.”

Bên trong là sự yên tĩnh ngán ngùi, sau đó, Diệp Lạc chậm rãi nở nụ cười.

“Không thể tưởng tượng được Thanh Nguyệt tiểu thư dịu dàng uyển chuyển cũng có lúc cứng rắn như vậy.” Nàng đứng dậy, “Như vậy thì Phó tử tử, ca ca muội sẽ giao cho tử tới thuyết phục, bằng không, tử đi xuất gia hoặc là đợi gả cho linh vị của huynh ấy đi.”

Phó Thanh Nguyệt cũng đứng dậy theo, đôi mắt đẹp híp lại, “Được, tử đã biết.”

Diệp Lạc bước ra ngoài hai bước, lại quay đầu lại nói, “Đúng rồi, tẩu tử tương lai, tử phải nhớ kỹ, tử chưa từng gặp muội. Diệp gia chỉ có Diệp Tri, không có Diệp Lạc.”

Phó Thanh Nguyệt hơi hơi kinh ngạc, lại rất nhanh lộ ra nụ cười, “Ta đã biết, Diệp đại ca.”

Diệp Lạc khoát tay, nhảy cửa sổ mà đi.

Người chị dâu này, nàng thích!

Dưới bóng đêm che giấu, có thể tiến hành rất nhiều hoạt động không muốn để người khác biết.

Diệp Lạc ngồi trên mái nhà, nâng cằm, nhếch môi nở nụ cười. Vì thế cho nên, nàng thích đêm đen.

Nhìn ra, có hai bóng đen từ hai phương hướng đang đi đến, thân hình mạnh mẽ, thân thủ cực nhanh.

Diệp Lạc chỉ trừng mắt nhìn, hai bóng dáng liền quỳ gối trước mặt cô.

Nàng không động dậy, chỉ là đang đánh giá, hai vị này quỳ trên nóc nhà kiểu gì mà im lặng không chút tiếng động, cả thân hình cũng bất động.

“Công tử?” Người bên trái thiếu kiên nhẫn lên tiếng đầu tiên, không rõ vì sao công tử lại nhìn bọn họ ngây ngốc.

Người bên phải lại chỉ cúi đầu, để cho nàng đánh giá tỉ mỉ.

Thật lâu sau, Diệp Lạc mới buông tay đang nâng cằm ra, nhẹ giọng nói, “Đứng lên trước đi.”

“Công tử, tại sao ngài thích ngồi trên nóc nhà?” Người bên trái vô cùng không hiểu sở thích quái dị này của công tử nhà mình, thân mình cũng chủ động tự giác đứng lên gần trên, thấp giọng nói, “Cơ thể lại không tốt, gió thổi bị cảm, còn không chịu uống thuốc.”

Người bên phải tiếp tục giữ nguyên tư thế ngọn núi sừng sững, dường như không nghe thấy tiếng đồng bọn oán giận.

Diệp Lạc nghĩ, nàng đã biết mình muốn hai người họ đi làm việc gì rồi.

Đầu tiên, nàng nói với người bên trái, “Tinh Dương, người đi thi lấy võ Trạng Nguyên trở về, được không?”

“Tốt, ngày mai ta đi.” Dường như đơn giản là đi đập vỡ bình nước tương trở về vậy.

Diệp Lạc bật cười không thành tiếng, “Thi võ vào tháng sau, không cần gấp như vậy.”

“Được, tháng sau ta đi.”

“Vậy mấy tiểu tử trong bang, cùng vào quân doanh đi.”

“Vâng.”

Diệp Lạc vừa lòng gật gật đầu, lại chuyển hướng qua người bên phải, “Kính Hồng, người biết Quân Hoảng không?”

“Có nghe qua, nhưng không quen biết.”

“Ừm!” Diệp Lạc búng ngón tay, “Vậy người đi đi, về sau, người chính là người của Quân Hoảng.”

“Hiểu rõ.” Trả lời đủ ý và ngắn gọn.

Diệp Lạc nhướn lông mày lên, “Đối thoại với người thông minh, luôn khiến tâm tình người ta sung sướng. Đáng tiếc quá, Kính Hồng, về sau phần đối thoại sung sướng này sẽ tặng cho tên xú tiểu tử Quân Hoảng kia rồi.”

Dịch Kinh Hồng hơi hơi nhếch miệng, người để công tử nhà mình mở miệng hô Quân Hoảng xú tiểu tử, là đương kim thái tử.

Diệp Lạc đứng dậy, kéo kéo xiêm y, “Diệp Tinh Dương, Dịch Kinh Hồng!”

“Có!” Hai người trăm miệng một lời đáp.

“Từ hôm nay trở đi, trước khi chưa có mệnh lệnh của ta, hai người và ta hoàn toàn không có một chút quan hệ nào. Cho dù ta làm cái gì, nói cái gì, các người đều phải đứng trên lập trường thân phận của mình mà hành động, không cần vì ta mà thay đổi, tự ta đã có tính toán, hiểu chưa?”

“Rõ!”

“Tốt lắm,” Diệp Lạc lại nhìn Dịch Kinh Hồng, “Kinh Hồng, ta không thích so chiêu với một người hoàn toàn không phải đối thủ của mình, cho nên về sau, người đứng bên người Quân Hoảng, sẽ là địch của ta.”

Ánh mắt Dịch Kinh Hồng hơi trốn tránh, cuối cùng vững lại, “Kinh Hồng đã hiểu.”

“Tốt lắm, các người đi đi.”

Sau khi hai người rời đi, Diệp Lạc cầm áo choàng Diệp Tinh Dương lúc gần đi quăng cho mình, chậm rãi vò nhẹ.

Quân Bách, ông ép Diệp gia ta bán mạng cho ông, đương nhiên ta sẽ chiêu đãi đứa con bảo bối của ông thật tốt, báo đáp lại ơn tri ngộ của hoàng gia các ông.

Ta là đáp ứng ông, vì Sùng Hưng vương triều đào tạo ra một đế vương chân chính, nhưng không ai quy định ta phải dùng phương thức nào.

Nàng đứng trên nóc nhà, nhìn ánh bình minh dần sáng lên, trong mắt của cô cũng như có hào quang sáng chói, đoạt lòng người.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Kết Thù

“Lạc Lạc, cháu đang chơi trò gì?” Diệp Cạnh phát hiện không phù hợp, bắt đầu chất vấn cháu gái.

Diệp Lạc dựa vào trước giường Diệp Tri, nghịch tóc huynh trưởng, “Không chơi gì cả!”

“Lạc Lạc, nói chuyện nghiêm túc.” Diệp Tri gõ đầu nàng.

Diệp Lạc ngồi thẳng người, nhìn hai người trước mắt, giọng điệu có chút bất mãn, “Cháu vốn không định làm gì cả.”

Diệp Cạnh tức giận đến râu cũng nhếch lên, “Không làm gì, vậy mấy tiểu tử cháu nhặt về đâu, đi đâu rồi?”

Diệp Lạc nâng mắt nhìn ông nội một cái, lười biếng lại dựa vào trước giường, “Cháu nhặt được thì là của cháu, bọn họ đi đâu, cháu không nói cho gia gia đâu.”

Diệp Cạnh tròn tròn mắt, “Vậy bọn nó ăn uống, không phải ta cung cấp sao?”

“Ai nha nha, gia gia à, sao có thể nhỏ mọn như vậy, chỉ là cháu gái mượn ông một chút đồ ăn uống thôi, đâu cần tính toán?” Nàng ôm cánh tay

Diệp Tri, cọ cọ, “Ca ca huynh xem, gia gia không thương muội, muội thật đáng thương.”

Diệp Tri cười, xoa mái tóc nàng, “Ừm, gia gia không yêu Lạc Lạc, chúng ta không để ý tới ông nữa.”

Diệp Cảnh ở bên không biết còn lời gì để nói nữa, “Diệp Tri, muội muội của cháu chính là ‘bạch nhãn lang’, đối tốt với nó cũng vô dụng.” (bạch nhãn lang: kẻ vô tình vô nghĩa, thường dùng để hình dung về tên bác sĩ đen tối hay bà giáo bốn mắt hay soi mói,..)

Diệp Tri chậm rãi ngẩng đầu lên, gật đầu kết thúc câu chuyện, “Vâng, chúng cháu là huynh muội sinh, vậy cháu cũng là ‘bạch nhãn lang’.”

Diệp Cảnh sửng sốt, Diệp Lạc ở bên cạnh “xì” một tiếng bật cười, lập tức lấy ta vồ vồ bả vai huynh trưởng, “Ca, sao huynh lại đáng yêu như vậy!”

“Tiểu Tri, Lạc Lạc, hai đứa... hai huynh muội đứng gần chút đi.”

“Chúng cháu cũng không nói giỡn nha!” Hai người trằm miệng một lời mà nói, rồi mới liếc mắt nhìn nhau, đồng thời mở miệng cười.

“Ca ca, muội yêu huynh nhất!” Diệp Lạc ôm cổ Diệp Tri, ngọt ngào nói, “Chúng ta là tâm linh mọi điểm đều thông nha!”

“Lạc Lạc!” Gặp phải cháu gái thế này, Diệp Cảnh cảm thấy đầu mình cũng phải bạc thêm nhiều tóc.

“Gia gia, ông cứ kệ muội ấy đi, muội ấy tự biết mình đang làm gì, đúng không?” Diệp Tri nhẹ nhàng nhìn về phía Diệp Lạc.

Diệp Lạc buông tay ra, đứng dậy, thanh thúy cười nói, “Thật sự là nhọc lòng quan tâm của các nam nhân rồi! Yên tâm đi, cháu tự chừng mực.”

Nàng cũng không muốn nói mình muốn làm gì, bằng không sẽ dọa một ông lão và một bệnh nhân thì không tốt lắm.

Diệp Cảnh đành phải vỗ vỗ cái đầu ần ần đau, “VẬY nếu cháu trở về thì ngày mai cùng ta tiến cung đi gặp Hoàng Thượng và thái tử đi.”

Ông đương nhiên cũng biết giao dịch của Diệp Lạc và Hoàng Thượng, trong lòng ông cũng không đồng ý, ai nỡ bỏ một cô cháu gái như hoa như ngọc, bị trói buộc trong bộ nam trang, chu toàn việc triều thần?

Nhưng chờ khi ông biết được thì đã không còn kịp rồi. Thân là nhân thần, quân mệnh đã hạ xuống, ông còn có năng lực thay đổi sao?!

Chỉ là quan sát thần sắc Lạc Lạc cũng không thấy chỗ nào không ổn, ông khôn ngoan hạ bớt lo lắng.

“Lạc Lạc đi gặp Hoàng Thượng làm gì?” Lúc này Diệp Tri mới hỏi, “Lúc trước nói là vì xin thuốc cho cháu, hiện giờ cháu đã dùng hỏa phượng hoa rồi, còn đi tới hoàng cung làm gì nữa? Ở nơi như hoàng cung, con gái trong nhà ít tới một chút.”

Diệp Lạc tự nhiên chỉnh quần áo, hành lễ rồi nói, “Yên tâm đi, Diệp đại công tử, muội hiện giờ là Diệp Tri!”

Diệp Tri trừng mắt nhìn cô một cái, “Lại muốn lấy thân phận của huynh đi làm chuyện xấu gì?”

Diệp Lạc cười hì hì, “Đương nhiên là muốn đi nhìn mặt thái tử điện hạ anh tuấn võ dũng trong lời đồn, thỏa mãn trí tò mò của muội nha.”

“Lạc Lạc, trò đùa này không hay đâu.” Diệp Tri quả thực dở khóc dở cười.

“Không thử một chút làm sao mà biết!”

“Lạc Lạc,” Diệp Tri lúc này có chút cảm nhận tâm tình bất đắc dĩ của gia gia, vừa thở dài một hơi, đột nhiên lại nhớ tới cái gì, sắc mặt cũng thay đổi, “Không phải muội coi trọng thái tử điện hạ rồi đấy chứ?”

Diệp Lạc xịu chút nữa bị sắc nước miếng của mình, Diệp Tri ngồi dậy, nói chuyện thêm chút nóng nảy, “Không thể được, người trong hoàng cung, tam cung lục viện, sao có thể xứng đôi với muội muội của ta?”

Diệp Cảnh chân mềm nhũn, đứng phải ghế bên cạnh, đành ngồi xuống ghế.

Diệp Lạc còn chút lực chống đỡ, chạy nhanh tới đỡ, vỗ ngực huynh trưởng nhà mình đang phập phồng kịch liệt, “Ca, ca, đừng nóng vội, mau chóng thở hai hơi dài, đừng nóng vội!”

Mắt thấy Diệp Tri bình tĩnh trở lại, nàng mới nói, “Ca, huynh nghĩ đi đâu thế, chỉ là lúc trước đi cầu hỏa phượng hoa có đáp ứng với Hoàng Thượng, những gì học của sư phụ phải chia sẻ với hân thôi.”

Diệp Tri lúc này mới gật gật đầu, “Cái này thì được, ta còn luôn nghĩ tại sao Hoàng Thượng lại dễ dàng đưa hỏa phượng hoa trên đời khó cầu cho muội như thế. Hiện giờ nghe muội nói vậy, ta cũng cảm thấy cũng thấy chỉ có sở học của sư phụ mới có thể bị hoàng gia bọn họ coi trọng.”

Sắc mặt Diệp Lạc không thay đổi, nàng sớm biết huynh trưởng thông minh tuyệt đỉnh, sẽ nghi ngờ chuyện này, nàng không muốn huynh ấy lo lắng, chỉ có trả lời hư hư thực thực như vậy, mới có thể giấu giếm.

Gia gia Diệp Cảnh ở bên cạnh vụng trộm rót mồ hôi, nguy rồi, vừa rồi ông lỡ miệng, nha đầu này ra ngoài chắc chắn sẽ tìm ông tính sổ.

Quả nhiên, vừa đi ra khỏi cửa phòng Diệp Tri, Diệp Lạc đã trừng mắt, âm trầm nói, “Gia gia.....”

Cả người giật mình, Diệp Cảnh lấy tốc độ chưa từng nhanh như vậy chạy trốn ra ngoài, “Ta chưa nói cái gì, cái gì ta cũng chưa nói.”

Diệp Lạc đứng ở phía sau, hoài nghi gia gia nhà mình có phải thực sự đã hơn sáu mươi tuổi hay không, sao đi đứng còn linh hoạt như vậy.

“Gia gia, xương cốt ngài đã già rồi, chạy chậm một chút, cẩn thận ngã!”

Diệp Cảnh nghe thấy, càng chạy trốn nhanh hơn.

Trong ngự thư phòng, Diệp Lạc quy củ đứng phía sau Diệp Cảnh, quỳ xuống, hành lễ.

“Diệp Tri, người đã trở lại?” Thanh âm Quân Bách vang lên sau mớ tấu chương.

Diệp Lạc đáp, “Vâng!”

“Tốt lắm, Diệp khanh quả nhiên giữ chữ tín, người muốn bắt đầu từ bây giờ?”

Gấp gáp như vậy? Diệp Lạc ngạc nhiên giương mắt nhìn, lần này, trong lòng cả kinh. So với một năm trước, Quân Bách già nhanh hơn một ít, hốc mắt hãm sâu, sắc mặt vàng vọt.

“Ngài……” Tiếng hô vừa mới bung ra, Diệp Lạc cuống quýt cúi đầu.

Nhìn thẳng quân nhan, là đại bất kính!

Quân Bách tâm tình tốt, không có ý trách tội, “Ánh mắt Diệp khanh rất tinh tường!” Như vậy, cô nàng thông minh này hẳn là đã hiểu nguyên nhân vì sao lúc trước ông vội vàng lấy hỏa phượng hoa ép bức nàng.

“Sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, Diệp khanh không cần lo lắng. Hiện giờ, trẫm muốn biết, người muốn bắt đầu từ đâu, có cần phong người

là Thái phó của thái tử trước không?”

Diệp Lạc thu hồi rung động trong lòng, hít sâu một hơi, rồi mới nói, “Hoàng Thượng nếu đã tin tưởng vi thần, vậy hãy giao toàn quyền cho vi thần xử lý? Hoàng Thượng từng nói, sẽ không cho vi thần sự trợ lực gì, như vậy cũng thỉnh Hoàng Thượng, không cần đặc biệt để ý và tham gia.”

Quân Bách trầm mặc trong chốc lát, vỗ tay cười to, “Giỏi thay cho một Diệp Tri! Được, trăm đáp ứng người.”

Ông đứng dậy, “Trăm không nhúng tay vào, nhưng, hôm nay cũng nên cho người trông thấy thái tử.”

Lúc này, Diệp Lạc không cự tuyệt, quả thực, nàng cũng muốn nhìn xem, tên Quân Hoảng kia, rốt cuộc cần nàng đào tạo bao nhiêu năm, mới có thể ra hồn.

“À, đúng rồi!” Quân Bách đã bước một chân ra khỏi cửa điện, lại quay đầu hỏi Diệp Cạnh, “Diệp thái phó, Diệp Tri đã có hôn ước hay chưa?”

Diệp Cạnh thành thật đáp, “Diệp Tri và chi nữ lễ bộ thượng thư là Phó Thanh Nguyệt, đã có hôn ước.”

Quân Bách nhìn về phía Diệp Lạc, “Ta hỏi, là nàng!”

Diệp Cạnh ngẩn người, Diệp Lạc đã nhẹ giọng nói, “Người Diệp gia mong muốn rất nhỏ nhoi, chỉ chọn một người, cũng chỉ cho phép đối phương chọn duy nhất chính mình. Cho nên, nhân duyên của vi thần, chỉ có hai người là mình và đối phương, không cần suy đoán.”

Quân Bách bình tĩnh nhìn nàng, “Diệp khanh đang ám chỉ với trăm cái gì?”

“Không dám, vì thần chỉ nói ra chân thật tâm ý của mình thôi.” Cô cười thản nhiên.

Quân Bách không nói chuyện nữa, quân thần ba người yên lặng đi tới giáo trường.

Còn chưa đi đến nơi đã nghe thấy từng loạt âm thanh trầm trồ khen ngợi truyền đến.

Càng đến gần lại có thể nghe rõ ràng trong tiếng trầm trồ khen ngợi hỗn loạn có tiếng vó ngựa và tiếng khiển trách.

Giữa sân là một con ngựa cao to, cả thân màu trắng bạc, chỗ vai ngựa có màu đỏ sẫm như máu. Một nam tử trang phục đen đang ở trên lưng ngựa, chắc tay giữ chặt cổ ngựa, không ngừng phập phồng thở.

“Hoảng nhi!” Sắc mặt Quân Bách thay đổi lớn, đây là con hãn huyết bảo mã vừa mới được tiến cống, dã tính chưa thuần, dĩ nhiên là nguy hiểm vạn phần.

Tốc độ ngựa dần dần chậm lại, ngẩng đầu lên, hí lên một tiếng, cuối cùng, chân sau vô lực quỳ xuống.

“Thái tử điện hạ!”

“Thái tử điện hạ!”

..... Giữa sân là từng trận trầm trồ khen ngợi.

Lập tức nam tử gọn gàng xoay người xuống, đứng giữ ngựa, cao ngạo ngẩng đầu, khuôn mặt anh tuấn có ý cười đắc chí thỏa mãn.

“Hoàng Thượng giá lâm!” Thái giám hồi phục tinh thần lại, mới hô to.

Lúc mọi người quỳ xuống hô vạn tuế, Quân Hoảng mạnh mẽ đi tới, “Khấu kiến phụ hoàng.”

Quân Bách nâng hân dậy, cười ha ha, “Hoảng nhi ngoan! Qua đây, làm quen một chút, đây là tôn tử của Diệp thái phó, Diệp Tri.”

Quân Hoảng gật gật đầu với Diệp Cảnh trước rồi mới chuyển qua Diệp Lạc, “Diệp Tri?” Trong giọng nói có sự nghi hoặc nồng đậm, nghe nói vị Diệp đại công tử này vẫn luôn trên giường bệnh, hôm nay xem ra bộ dạng dường như không giống với người bị bệnh lâu năm.

Diệp Tri rũ mắt xuống đi, “Khấu kiến thái tử điện hạ.”

Quân Hoảng khoát tay áo, tầm mắt quét một vòng trên người cô rồi nói với Quân Bách, “Phụ hoàng, hôm nay sao lại rảnh rỗi tới đây?” Hân âm thầm cảm thấy kỳ lạ, không biết Diệp Tri này có chỗ nào hơn người mà lại được người mắt cao hơn đỉnh như phụ hoàng đặc biệt chú ý như thế.

Ở dưới sự xem xét của hân, Diệp Tri này cũng không có điểm nào dễ coi, là nam nhân mà trưởng thành yếu ớt như vậy, cũng không có gì đáng khen.

Quân Bách cười vui, nói, “Trẫm hôm nay không đến, chẳng phải là bỏ lỡ việc thái tử thuần ngựa rồi sao! Diệp Tri, người cảm thấy thế nào?”

Trên đời này cha mẹ nào cũng như thế đi, bởi vì con cái mà kiêu ngạo, cho dù là dân chúng bình thường hay là Thiên Tử cao quý cũng thế.

Diệp Lạc cúi đầu, không nói gì.

“Diệp khanh?” Quân Bách lại hỏi một câu.

Diệp Lạc chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn con ngựa vẫn quỳ ở giữa sân, ánh mắt tràn ngập đã tính một khắc trước còn sức sống tỏa ra bốn phía, nay

lại âm đạm không ánh sáng.

“Không được tốt lắm,” Nàng nói.

Quân Bách nhất thời biến sắc, Quân Hoảng trong lòng tức giận tuôn trào, “Làm càn!”

Diệp Lạc ở trong lòng giọng căm hận nói, cô mới chỉ làm càn, về sau cô còn chuẩn bị đại nghịch bất đạo đấy!

“Thái tử điện hạ, ngài thu phục được nó nên cảm thấy rất đắc ý sao? Rất có cảm giác thành tựu sao?”

Quân Hoảng hừ một tiếng, sắc mặt vẫn rất khó nhìn.

“Hãn huyết bảo mã, một ngày đi được ngàn dặm, đáng tiếc!” Diệp Lạc thở dài thật lâu.

“Đáng tiếc cái gì?” Ánh mắt Quân Hoảng rất nguy hiểm, nhưng Diệp Lạc dường như không thèm nhìn đến, nàng nở nụ cười, đi về phía sau Diệp Cạnh, mắt xem mũi, mũi xem ngực, giả vờ im lặng.

Trong tức khắc Quân Hoảng cảm thấy khó thở vạn phần, “Ba” một tiếng rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt như có ánh sáng chợt lóe, mũi kiếm lạnh bức người đã để trên gáy Diệp Lạc.

“Dừng tay!” Quân Bách kêu một tiếng.

Quân Hoảng cắn răng, “Hôm nay người không nói rõ ràng, thì sẽ đổ máu dưới kiếm bản cung.”

Diệp Lạc vẫn tỏ vẻ bình tĩnh thanh nhàn, cứ như bảo kiếm sắc bén kia đang đặt trên cổ người khác, “Cùng hạng lỗ mãng, Diệp Tri không có lời nào để nói.”

Mũi kiếm run lên, trên cánh tay Quân Hoảng nổi lên gân xanh, mắt thấy sẽ đâm vào trong cổ Diệp Lạc.

“Hoảng nhi, dừng tay!” Quân Bách quát một tiếng chói tai, Quân Hoảng đành phải phần nộ thu kiếm, nhưng vẫn hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Lạc.

“Diệp Tri, người nói.” Quân Bách ra lệnh.

Diệp Lạc lúc này mới giương mắt nhìn con ngựa phía xa xa, “Hãn huyết bảo mã kia là con ngựa hoang dưới Thiên Sơn, trời sinh cuồng vọng và cương liệt, thà chết chứ không chịu khuất phục, chỉ bằng vũ lực làm sao có thể khiến nó phục tùng!”

“Không phải giờ phút này nó đang ngoan ngoãn quỳ gối dưới chân bản thái tử sao?”

Diệp Lạc thu lại nét tươi cười trên mặt, thở dài một hơi, trong giọng nói có phiền muộn tiếc hận không nói nên câu, “Con ngựa này, phế đi.”

Quân Hoảng vung kiếm, xoay người vọt tới, “Ta để người nhìn xem, cái người gọi là phế mã vốn là thần câu ra sao!”

Dừng lại trước đầu ngựa, hãn vỗ đầu ngựa, muốn nó đứng lên.

Nhưng con ngựa cúi đầu, rên rĩ hí, vẫn không nhúc nhích.

Quân Hoảng sắc mặt đại biến, sau nhìn kỹ lại, quát một tiếng to, “Là ai?”

Phía trên chân sau của con ngựa rõ ràng cắm hai phi tiêu rất nhỏ, đúng ở chỗ các đốt ngón.

“Bùm!” Có người quỳ xuống, “Thái tử điện hạ tha mạng, tiểu nhân là lo lắng thái tử điện hạ thiên kim quý thể.....”

Lời còn chưa dứt, đã muốn bị Quân Hoảng tát một cái.

“Kéo xuống, chém!” Quân Bách lạnh lùng nói.

“Hoàng Thượng tha mạng, thái tử điện hạ tha mạng!.....”

Quân Hoảng không nói được một lời, lặng bước trở về, sắc mặt âm trầm cứ như bão táp sắp đánh tới.

Diệp Lạc đi đến bên cạnh người hấn, nhẹ giọng nói, “Một con ngựa bị hủ, lại kéo theo một mạng người, thái tử điện hạ nhất thời hứng khởi, thật đúng là quá vung tay.”

“Diệp Tri!” Quân Hoảng cắn răng nén xúc động dâng trào.

“Thái tử điện hạ, người thật sự khiến ta thất vọng!” Cúi đầu nói xong câu đó, Diệp Lạc bước nhanh vài bước, đi đến phía sau Quân Bách.

Quân Hoảng nắm chặt nắm đấm, Diệp Tri, được lắm, tên này hấn nhớ kỹ.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tiểu Thư Công Tử

Quân Hoảng trở lại Đông cung, gương mặt bình tĩnh ngồi ở giữa phòng không nói một tiếng.

Không khí trầm trọng đáng sợ tới mức hạ nhân hầu hạ quanh đó lòng kinh hãi, thở lớn cũng không dám.

Tổng quản Chiêm Xuân đi đến, “Điện hạ, ngài làm sao vậy?”

Quân Hoảng ngẩng đầu lên, ngón tay nhịp nhàng gõ trên bàn, thanh âm cũng đã bình tĩnh trở lại, “Chiêm Xuân, giúp ta đi điều tra một người.”

“Người đó là?”

“Tôn tử của Diệp thái phó, là Diệp Tri công tử bị đồn đại là cơ thể hư nhược, mắc nhiều bệnh.”

Chiêm Xuân hơi hơi sững sờ, “Diệp Tri đã trở lại?”

“Trở lại?” Đối thành Quân Hoảng sững sờ, “Không phải là hãn vẫn luôn ốm đau ở trên giường sao?”

Chiêm Xuân lắc đầu, rất nhanh sửa sang lại tin tức về Diệp Tri trong đầu mình, “Một năm trước lúc thuộc hạ tới Giang Nam thu mua vật dụng cho Đông cung, từng gặp mặt vị Diệp đại công tử này một lần.” Nói tới đây,

giọng điệu nhẹ nhàng hơn, “Điện hạ, không bằng ngài nói trước xem, Diệp Tri đã làm gì khiến ngài nổi giận như vậy đi?”

Quân Hoảng trầm mặc trong chốc lát, rồi kể lại chuyện xảy ra ở khu huấn luyện ngựa ngày hôm nay.

Chiêm Xuân nhìn sắc mặt của hắn, “Điện hạ, ngài không phải người dễ dàng nổi giận như vậy!”

Quân Hoảng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, thật lâu sau đứng dậy thông thả đi đến bên cửa sổ, nói, “Chính vì ta không dễ giận giữ, lại cố tình nổi giận mới chứng minh Diệp Tri này không bình thường.” (Ặc, mình còn tưởng anh giận thật chứ? Hóa ra tâm cơ kinh người! TT__TT)

Hắn thân là thái tử Đông cung, đối với người và việc nguy hiểm, luôn luôn có trực giác quá mức.

Chiêm Xuân gật gật đầu, “Điện hạ, một năm trước vào lúc ta nhìn thấy Diệp Tri ở Giang Nam Túy Ngọa lâu, hắn đang ra tay hóa giải tranh cãi giữa Diêm bang và Tào bang. Hai bang phái lớn này oán hận chất chứa đã lâu, không ai nhường ai. Cả vùng Giang Nam sản vật phong phú, đều là hai nhà giao tranh, tháng giêng đó là mùa thịnh vượng của vận chuyển đường biển, hai nhà lại xảy ra xung đột. Nhưng Diệp Tri kia chỉ nói hai ba câu đã giải quyết hết một hồi tai ương đao quang kiếm ảnh, đứng ra làm chủ thay họ thảo luận phân chia công việc. Theo thuộc hạ thấy, Diệp Tri xử sự nhẹ nhàng bình thản, thực là người khiêm tốn, dường như có chút không giống với Diệp Tri như lời ngài kể lại.”

Người khiêm tốn, nhẹ nhàng bình thản, Diệp Tri ư? Quân Hoảng quả thật gian nan khi tưởng tượng, không sao liên tưởng tới người Diệp Tri được.

Quân Hoảng trầm ngâm rất lâu, ánh sáng trong mắt chớp lên, “Chiêm Xuân!”

“Có thuộc hạ.”

“Người đi điều tra hai việc, thứ nhất là gần đây Diệp Tri và phụ hoàng có phải là rất hay liên hệ hay không. Thứ hai, tìm hiểu Diệp Tri từ khi sinh ra đến bây giờ, tất cả mọi chuyện, một chút cũng không được bỏ qua.”

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi làm.”

Diệp Tri biết rõ thân phận của hắc, lại dám lên tiếng trước mặt phụ hoàng, chọc giận hắc dăm ba lượt, rõ ràng là có phụ hoàng làm chỗ dựa. Hơn nữa, hắc cũng biết rõ, Diệp Tri này cố ý nhắm vào hắc như thế, rốt cuộc là có mục đích gì.

Diệp Lạc cũng chẳng thèm quan tâm xem đương kim thái tử đang cân nhắc điều gì, nàng mặt mày hớn hởi, tâm tình rất tốt.

Ngồi trong xe ngựa, vui tới thiếu chút nữa là hát vang lên.

“Lạc Lạc, trong đầu cháu rốt cuộc đang tính kế cái gì?” Diệp Cảnh thiếu kiên nhẫn, đáng thương cho một ông lão nhiều tuổi như ông, hôm nay thiếu chút nữa bị hành vi của cháu gái bảo bối dọa rớt mất cả cái mạng già.

“Không có gì, chỉ là tự do vài chục năm sau của cháu đều bị Quân Hoảng này nắm trong tay, cháu không thấy thoải mái, mà cháu không thoải mái cũng sẽ khiến hắc không sống tốt.”

“Lạc Lạc bảo bối đại tiểu thư ơi, Quân Hoảng là thái tử, là quân vương tương lai, hắc không thoải mái, cháu còn có thể thoải mái sao?”

“Đúng vậy,” Diệp Lạc gật gật đầu, “Dù sao hai người cũng nhìn nhau không vừa mắt, cho nên cả hai đều không cho đối phương sống thoải mái.”

“Lạc Lạc!” Diệp Cảnh muốn khóc, “Cháu không thể thương lấy thân già lớn tuổi đáng thương này không chịu nổi cú sốc nào, mau nói rõ cho gia gia

đi! Tiểu nào của cháu xoay chuyển quá nhanh, không nói đơn giản chút thì gia gia ta không theo kịp nha.”

“Gia gia, ông không biết sao, chiến đấu là phương thức nâng cao kỹ năng nhanh nhất, tốt nhất. Trong sự tranh đấu nhau của cháu và Quân Hoằng, nếu hãn vẫn bị vây dưới thế hạ phong, thì cháu tiếp tục bắt nạt hãn, trả mỗi hận trong lòng; Nếu có một ngày hãn thắng cháu, cháu còn có lý do toàn thân trở ra.” Diệp Lạc duỗi thân người, “Cùng trời đấu, cùng người đấu, thật sự là vô cùng thú vị nha!”

Nàng hơi hơi cong khóe môi, hơn nữa, người này lại là Thiên Tử tương lai, nói vậy tương lai mười mấy năm sau hãn là không đến mức quá nhàm chán.

Diệp Cảnh ở trong lòng yên lặng chúc phúc cho Quân Hoằng, thái tử điện hạ, ngài tự cầu nhiều phúc đi.

Lúc hai ông cháu Diệp gia về đến nhà thì thấy một nam tử thanh niên đang ngồi xổm trước cửa Diệp phủ vẽ vờ gì đó, vừa nhìn thấy nàng đến là quăng nhánh cây cầm trong tay đi, hét to, chạy lại, “Tiểu Diệp Diệp a, rốt cục người đã trở lại, ta nhớ người muốn chết!”

Diệp Lạc nhất thời đầu đầy hắc tuyến, vô cùng bình tĩnh đứng ở chỗ cũ, vươn một ngón tay.

Thân ảnh đang phi thẳng đến lập tức dừng lại, thật cẩn thận dùng tay đẩy ngón tay đang để ở ót hãn, hãn rất bất mãn, “Tiểu Diệp Diệp, lâu như vậy không gặp, người đều không nhớ ta sao?”

“Không nhớ.” Diệp Lạc đáp rõ ràng, lập tức đi vào bên trong phủ.

“Tiểu Diệp Diệp, sao người lại có thể vô tình như vậy, người ta sẽ rất thương tâm……” Người đó theo sát ở sau người cô, nói.

“Khụ! Vị công tử này là ai?” Thần kinh Diệp Cảnh lập tức căng cứng, tiến lên vài bước, yên lặng điều tra thân phận vị nam tử đang ra vẻ vô cùng thân thiết với cháu gái nhà mình.

“A, ngài là gia gia sao, cháu là.....” Hắc chinh trang quần áo, đang chuẩn bị ba hoa một phen, hắc với công tử họ Diệp này tình nghĩa còn sâu hơn núi cao biển rộng như thế nào.

“Gia gia, hắc là người qua đường chờ tạp vụ, ông không cần để ý tới hắc.” Diệp Lạc nói một câu, cho hắc yên lặng rồi tính.

Diệp Cảnh gật gật đầu, “Vậy được rồi, ta không có hứng thú. Ta tới thư phòng, hai người cứ tự nhiên.”

Ông tin tưởng đứa nhỏ nhà mình, nếu thật sự là việc chung thân đại sự thì chắc chắn sẽ không nhẹ nhàng băng quơ như thế. Nếu không liên quan đến việc chung thân đại sự, ông cũng không cần tốn tâm tư đi quan tâm.

Chuyện người trẻ tuổi, lão già như ông không nên xen vào! Đây là do ở cùng cháu gái Diệp Lạc mười mấy năm tổng kết ra được kinh nghiệm quý giá nhất.

Tên đó mở miệng, ngơ ngác nhìn bóng dáng lão gia gia Diệp Cảnh đi xa dần, vừa quay đầu lại phát hiện Diệp công tử cũng đi xa rồi, “Aiz, tiểu Diệp Diệp, người chờ ta với, để cho ta ôm một cái nào.....” Hắc vừa hô vừa điên cuồng đuổi theo.

Hồn nhiên không để ý mà hô to gọi nhỏ như vậy, khiến bao nhiêu hoa cỏ sợ hãi.

“Nói đi, tại sao ngươi trở lại?” Diệp Lạc rót hai ly trà, tự mình bưng lên một ly chậm rãi uống một ngụm.

Tên đó chủ động bưng lên một ly khác, uống hai hớp thật lớn mới chặc chặc lưỡi nói, “Thật sự là không thú vị chút nào, nhiều năm không gặp như vậy, cũng không biết biểu hiện một chút nhiệt tình.”

Diệp Lạc “khụ” một tiếng, “Còn nói lời vô nghĩa nữa thì rút ra ngoài cho ta.”

Tên đó mặt suy sụp, bắt đầu lên án, “Tiểu Diệp Diệp, người bắt công!”

“Ta bắt công thế nào?” Diệp Lạc lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Mười năm trước, người giữ Kinh Hồng và Tinh Dương ở bên người, để một mình ta đi rất xa, tới tận Tây Vực còn chưa tính, vì sao mười năm sau, người an bài việc cho họ làm, mà vứt mình ta sang một bên?” Hắn trở nên mếu máo, cầm ống tay áo nàng lắc lắc, “Tiểu Diệp Diệp, cho dù nào người ta không quái quỷ như tên Kinh Hồng, ít nhất so với Tinh Dương kia cũng cường tráng hơn! Sao người không thích người ta chứ! Hu hu ~, ta rất thương tâm.”

Diệp Lạc cứ thường thức trà, mặc kệ hắn khóc nháo, hồi lâu cũng không nói chuyện.

Tên nam nhân đó đang mở ánh mắt từ khe hở vụng trộm ngắm bên ngoài, thấy thần sắc của nàng, nhất thời ngừng giả khóc. Đứng thẳng thân mình, sau đó quỳ một gối xuống, “Công tử, Phong Gian Ảnh đã xuất sư, trở về báo danh.”

Thanh âm trong sáng, lại không có nửa phần không đứng đắn làm điệu như lúc trước.

Tầm mắt Diệp Lạc dừng ở trên người hắn, “Y độc, người đã học thành?”

“Vâng!”

“Khinh công trác tuyệt, người đã luyện thuần thực?”

“Vâng!”

“Phong Gian Ảnh!” Diệp Lạc nhẹ giọng nói.

“Có thuộc hạ.”

“Từ hôm nay trở đi, người đi theo bên người ta.”

Phong Gian Ảnh ngạc nhiên ngẩng đầu, “Công tử?”

Thần sắc Diệp Lạc nhu hòa xuống, “Phong Gian, ta cũng rất nhớ người.”

Phong Gian Ảnh vui vẻ mở miệng, ngây ngô vui sướng, sờ sờ đầu, “Ta cũng rất nhớ công tử, ta vừa rồi đã nói quá.”

Diệp Lạc cười, “Người đứng lên trước đi.”

Phong Gian Ảnh nhảy dựng lên, “Công tử, ngài nói thật đi, kỳ thật ngài vẫn là ưa thích ta hơn đúng không? Bằng không tại sao ngài lại an bài hai bọn họ đi ra ngoài, giữ mình ta ở bên người! Hắc hắc, ta đã sớm biết mà, kỳ thật từ đáy lòng công tử vẫn cảm thấy ta rất tin cậy.”

Diệp Lạc hai tay nâng má, “Kỳ thật ta thích bộ dáng Phong Gian vừa mới quỳ trên mặt đất kia hơn.”

“Ừm, ta cũng vậy!” Cửa sổ đẩy ra, Dịch Kinh Hồng nhảy vào.

Phong Gian Ảnh nhìn người tới, “Nhiều nảo quái, người vẫn thích đi cửa sổ như xưa!” (Anh Phong Gian này đặt cái biệt danh “nhiều nảo quái” thật củ chuối! =)))))

Dịch Kinh Hồng đi tới, ôm đối phương thật chặt, “Phong Gian, hoan nghênh trở về.”

Phong Gian Ảnh đắm hai phát thật mạnh vào đầu vai hăn, “Lẽ gặp mặt đâu, mang đến không?”

Dịch Kinh Hồng buông hăn ra, “Cái ôm của ta còn không phải là đại lễ sao, bên ngoài một đồng người muốn cướp đó!” (Anh Kinh Hồng cũng hoạt bát gớm, lúc trước cứ tưởng lạnh lùng lắm cơ! Thì ra là giả vờ! =))))

Phong Gian Ảnh bữu môi, “Đừng so sánh ta với một đám đàn bà.”

Khóe miệng Diệp Lạc, khi hai người không chú ý đã co rút mãnh liệt.

Hai người đăng này vô cùng náo nhiệt nói chuyện hết nửa ngày, Diệp Lạc mới mở miệng nói một câu, “Kinh Hồng, không phải ta đã nói, trước khi có mệnh lệnh mới của ta, người và ta không có quan hệ gì sao?”

Dịch Kinh Hồng đi tới, “Ngài yên tâm, không có người biết ta đã tới. Hôm nay ta đến, là có hai vấn đề muốn xin chỉ thị công tử.”

“Được, người nói.”

“Hôm nay ngài đã gặp thái tử.” Dịch Kinh Hồng dùng câu trần thuật nói.

Diệp Lạc trừng mắt nhìn hăn, trên mặt ẩn ẩn ý cười, “Đông cung có hành động gì?”

“Tổng quản Đông cung bắt đầu thu thập tin tức về ngài. Hơn nữa, Diệp phủ cũng có người của Đông cung canh giữ ở xung quanh.”

Diệp Lạc gật gật đầu, “Hành động thật nhanh, thái tử này cũng thật không tồi. Kinh Hồng, nhiệm vụ của người không thay đổi.”

“Kính Hồng hiểu được!” Nói cách khác, công tử cho rằng thái tử này còn làm nên chuyện, “Vấn đề thứ hai, người sống trong tiểu viện phía sau Diệp phủ là ai? Nếu Kính Hồng trở thành phụ tá của thái tử, nơi này nhất định là nơi bị tra xét trọng điểm.”

Nghe nói như thế, Phong Gian Ảnh cũng nhìn về phía Diệp Lạc.

Bọn họ cũng đều biết, trong toàn bộ Diệp phủ nơi đề phòng sâu nghiêm nhất không phải là thư phòng Diệp Cảnh, cũng không phải nơi ở của công tử mà là tiểu viện sau phủ ẩn sâu trong rừng rậm.

Thủ vệ của tiểu viện đó đều là thân binh phủ vệ của Diệp gia, ai ai cũng mang tuyệt kỹ.

Diệp Lạc trừng mắt nhìn, lúc này mới nhớ ra hình như nàng đã quên chuyện gì rồi!

Ánh sáng trên mặt Phong Gian Ảnh chậm rãi ảm đạm, “Công tử, chúng ta không được ngài tín nhiệm sao?”

Dịch Kính Hồng rũ mắt xuống, ngón tay hơi hơi gấp lại, sau giây lát trầm mặc ngăn ngủi, hắt “bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất, ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn Diệp Lạc: “Công tử, lúc trước khi ngài cứu Kính Hồng, Kính Hồng đã thề trung thành suốt cuộc đời này, lấy tính mạng tuân lệnh. Nếu có nửa phần có lỗi với công tử, ta tình nguyện đời đời kiếp kiếp nhận hết đau khổ của nát nhà tan.”

Diệp Lạc cười, “Nếu ta nói, chỉ là ta có một việc đã quên không nói, các người sẽ tin tưởng sao?”

Dịch Kính Hồng và Phong Gian Ảnh nhìn nhau, cả hai bắt đầu có dự cảm không tốt, Dịch Kính Hồng chần chờ nhìn về phía nàng, “Công tử, ngài đã quên chuyện gì?”

Diệp Lạc ít khi ngại ngần, “Người sống trong tiểu viện, là Diệp Tri chân chính.”

Chân Phong Gian Ảnh như mềm nhũn, phải đỡ vào bên cạnh cái bàn gần đó.

Dịch Kinh Hồng tốt hơn một chút, bởi vì hần vốn đang quỳ trên đất, còn có lực chống đỡ, cho nên hần miễn cưỡng duy trì thần trí thanh tỉnh, gian nan hỏi một câu, “Người sống trong tiểu viện là, là công tử, à, không, là Diệp Tri chân chính?”

“Đúng vậy!” Diệp Lạc tiếp tục cười gượng.

“Như vậy, công tử, ngài thì sao?”

“Ta tên là Diệp Lạc!”

“Đùng!” Phong Gian Ảnh bị dọa rớt cuộc không đứng thẳng nổi, ngồi vật xuống đất.

Dù là Dịch Kinh Hồng có khả năng tu dưỡng vô cùng tốt, cũng không thể không bị phá vỡ, “Diệp, Diệp Lạc? Tiểu thư Diệp gia!”

“Đúng vậy, ta nhất thời đã quên nói.” Diệp Lạc vô tội nhìn hai người.

“Công tử, chuyện này cũng có thể quên nói sao?” Phong Gian Ảnh nhảy dựng lên, trên trán gân xanh nổi ra.

Dịch Kinh Hồng vỗ vỗ trán, thấp giọng nói, “Công tử, thì ra lại là một tiểu thư!”

Diệp Lạc tiếp tục cười, dường như lần đầu tiên cảm thấy có nhiều áy náy như vậy, “Cái này cũng không có gì khác biệt lắm, nhỉ? Dù sao mọi người hãy nhớ kỹ, về sau ta vẫn là Diệp Tri, là công tử Diệp gia.”

Làm sao có thể không khác nhau? Phong Gian Ảnh và Kinh Hồng hai người yên lặng đối mặt nhìn nhau, đều cười khổ. Đúng là công tử vẫn là công tử, nhưng vấn đề là, một công tử là nam nhân với một nữ nhân công tử làm sao có thể giống nhau được.

Dù sao từ nay về sau không thể tùy tiện bề, đây là ý tưởng đầu tiên xuất hiện trong đầu Phong Gian Ảnh.

Mà Dịch Kinh Hồng, hần miễn cưỡng đứng lên, “Công tử, ta trở về.”

“Ừ!” Diệp Lạc gật gật đầu, “Ra ngoài bằng cửa chính đi.”

Dịch Kinh Hồng quay đầu nhìn nàng, Diệp Lạc cười, “Diệp phủ đã bị Đông cung theo dõi, có thể có người đã nhìn thấy người rồi. Nếu người lại trở ra trên mái nhà thì chắc chắn bọn họ sẽ theo dõi người. Người trèo tường tiến vào thì bọn họ nhất định sẽ chờ người trèo tường đi ra. Hiện giờ người đường hoàng đi ra từ cửa chính thì sẽ không có ai chú ý tới vài người chờ tạp vụ ra vào cửa chính, để bọn họ đứng chờ cũng không tốt lắm.”

“Vâng!” Dịch Kinh Hồng đáp, hần bắt đầu cảm thấy may mắn, hần không phải là người tiểu thư công tử muốn đối phó.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thi Hội

Thời điểm hoàng hôn thời buông xuống, đẹp đến vô hạn.

Có lẽ là bởi vì sắp sửa biến mất nên loại mỹ lệ này mang theo cảm giác
thê lương rung động lòng người.

Diệp Lạc ôm hai vai, ngồi trên nóc nhà, vầng dương kéo hình bóng nàng
trở nên rất rất dài.

“Công tử!” Phong Gian Ảnh nhảy vọt lên, thanh âm rất nhẹ.

Công tử bây giờ và khi hắn biết trước đây không giống nhau. Hắn không
biết trong mấy năm tách ra công tử đã xảy ra chuyện gì, để cho người luôn
luôn vân đạm phong khinh như công tử có thêm khí tức bi thương.

Diệp Lạc thu hồi tầm mắt đang ngóng nhìn phương xa, nhìn về phía hắn,
“Làm sao vậy?”

Phong Gian Ảnh nhìn nàng, không nói gì.

Nụ cười trên mặt Diệp Lạc chậm rãi nở ra, “Phong Gian, ta không sao,
đừng lo lắng, chỉ là ánh hoàng hôn rất đẹp, ta ngắm tới thất thần. Đi thôi, về
phòng nói sau.”

Nàng dẫn đầu nhảy xuống, hai tay Phong Gian tạo hình cái loa, hét lớn
tiếng, “Tiểu Diệp Diệp!”

Diệp Lạc ngoáy lỗ tai, kỳ quái xoay người về trường mắt nhìn hăn, “Công tử nhà người không điếc.”

Phong Gian Ảnh vỗ vỗ ngực mình, “Tiểu Diệp Diệp, nơi này của người ta rất rộng lớn, rất rắn chắc.”

Diệp Lạc trợn trắng mắt, “Người muốn thử xem kiếm công tử nhà người có sắc bén hay không sao?”

Phong Gian Ảnh mở miệng nói lớn, “Cho nên lúc nào công tử cũng có thể đến dựa vào, không cần lên nóc nhà lẻ loi hiu quạnh mà bị trúng gió.”

Vốn trong lòng đang vô cùng lo lắng, Diệp Lạc cũng nở nụ cười nhẹ, “Phong Gian, nơi nào có người sẽ vĩnh viễn chỉ có tiếng cười.”

Hai người đi trước hai bước, Diệp Lạc đột nhiên quay đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Phong Gian Ảnh. Hăn bị nhìn tới nổi da gà, cảnh giác nhảy ra sau hai bước, duy trì khoảng cách tương đối an toàn, mới hỏi, “Tiểu Diệp Diệp, người có việc gì?”

Diệp Lạc nói thật lòng, “Phong Gian à, chỉ là công tử ta hảo tâm nhắc nhở người, phải bảo vệ trinh tiết trong ngực người cho tốt, người tùy tiện nói cho nữ tử mượn là phải phụ trách đó!”

Sắc mặt Phong Gian Ảnh đại biến, lại lui vài bước, lắp bắp trả lời, “Công, công tử, ta, ta cái kia ta.....”

Quả nhiên, từ công tử trở thành tiểu thư công tử, hăn còn phải điều chỉnh tâm lý thật lâu mới có thể thích ứng được!

Ô! Đáng tiếc là về sau không thể tùy tiện đùa giỡn công tử nữa, thú vui trong nhân sinh của hăn cũng theo đó không còn rồi. Chuyện bi thảm nhất trong cuộc đời cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Mắt thấy ván này hòa nhau, tâm tình Diệp Lạc tốt hẳn, vừa khẽ hát vừa đi trước dẫn đường.

“Công tử, ta nghe nói ngài để Thái Phó đại nhân đề cử ngài trực tiếp tham gia thi hội?” Căn cứ vào chế độ thi cử của Sùng Hưng vương triều, chỉ cần là người có phẩm chất và được quan viên triều đình đề cử sẽ được trực tiếp tiến vào thi hội.

“Đúng vậy!” Diệp Lạc tùy tiện cầm lấy một quyển sách, mở ra hai trang, lại không thú vị ném về chỗ cũ.

Phong Gian Ảnh nhìn mà mặt nhăn mày nhú, “Công tử, ngài thế này cũng đi tham gia cuộc thi?”

“Không được sao?”

Phong Gian Ảnh mân miệng, hần thừa nhận công tử nhà mình rất anh minh thần võ nhưng cũng không nói lên ngài có thể nhớ rõ thi từ ca phú, từng trang sách luận. Tinh Dương từng kể cho bọn hần một truyện cười, trong thời gian một năm công tử còn không học xong một quyển Kinh Thi, bị Diệp lão gia đuổi chạy xuống núi.

Nghĩ nghĩ, hần vẫn à quyết định khuyên công tử không cần đi thi để bị xấu mặt, “Công tử, đi thi, viết thơ phú không phải là thế mạnh của ngài, ngài đừng đi.”

Diệp Lạc vỗ trán, đồng ý gật đầu, “Ừ, quả thật không phải thế mạnh của ta. Nhưng cũng chả liên quan, ta còn có Kinh Hồng nha.”

“Ngài để Kinh Hồng đi tranh chức văn Trạng Nguyên, đương nhiên hần phải tự mình làm bài.”

“Ta lại không muốn lấy Trạng Nguyên, lấy bảng nhãn là được, không có xung đột với hần.”

“Vậy Kinh Hồng làm sao có thể vừa giúp mình thi lại giúp ngài thi nữa?” Phong Gian Ảnh muốn khóc, đi theo một công tử như vậy, mệnh hẳn thực khổ.

“Ừ, đúng nha, hình như ta quên mất.” Diệp Lạc bộ dạng bưng bình tỉnh đại ngộ.

Phong Gian Ảnh trực tiếp muốn té xỉu luôn.

“Ca, ca!” Người còn chưa tới, thanh âm đã tới trước.

Diệp Tri buông thư xuống, ngồi thẳng một chút, ý cười trong mắt nhìn về phía cửa.

Cửa bị đẩy ra, Diệp Lạc trực tiếp nhảy vào trong lòng hắn, “Ca, bây giờ huynh nhất định phải giúp muội.”

“Muội nói trước xem ta phải giúp muội làm gì đã!” Diệp Tri sủng nịch nhìn muội muội trong lòng.

“Ca, muội báo gia gia giúp muội báo danh tham gia thi hội.” Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt vụt sáng nháy nháy, “Dùng tên của ca ca.”

“Hả?” Diệp Tri thực sự ngây ngẩn cả người.

“Ca, huynh đi thi đi, huynh rất tài giỏi, nhất định có thể lấy Trạng Nguyên trở về. Nhưng mà ca ca, trăm ngàn lần huynh đừng lấy Trạng Nguyên. Bởi vì Trạng Nguyên muội muốn để cho một người rồi.”

Diệp Tri bị Diệp lời nói liên tiếp của Lạc oanh tạc chưa kịp phản ứng lại, Diệp Lạc đã tiếp tục nói xong, “Ca, thân thể huynh không tốt, đi vào tùy tiện viết vài ý, sau đó đứng hàng thứ hai thứ ba là được rồi. Hắc hắc, may mắn muội có dự kiến trước, muội bắt chước bút tích ca ca nhiều năm như vậy, hiện giờ rốt cục cũng hữu dụng rồi.”

Trầm mặc nửa ngày sau, Diệp Tri vỗ vỗ đầu nàng, “Lạc Lạc, muội coi ca ca là thần sao?”

Diệp Lạc ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đen trắng rõ ràng, trong suốt thấy đáy, “Chẳng lẽ ca ca không phải?”

Diệp Tri nhìn nàng trong chốc lát, rốt cục thở dài một hơi, “Lạc Lạc, mặc kệ muội muốn làm gì, ca ca đều giúp muội!” Thời gian chiều chuộng muội ấy vô điều kiện như vậy sẽ không còn nhiều nữa.

Diệp Tri nhẹ nhàng ôm muội muội, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Về sau, sẽ là ai tới thay thế hẳn, chiều chuộng nàng, thương yêu nàng, bảo vệ nàng đây?

“Muội chỉ biết là ca ca tốt nhất!” Diệp Lạc thỏa mãn cảm thán.

Quả thực lúc này nàng cần ca ca giúp đỡ. Đầu tiên, giúp nàng đi thi, chứ bắt tự nàng đi làm mấy bài văn mà chi, hồ, giả, đã gì gì đó thì chắc chắn là nàng hoàn toàn không qua nổi. Và quan trọng hơn là về sau nàng trà trộn vào quan trường, tuy rằng nàng có nhuyển giáp hộ thân mà sư phụ cho để dấu đi đặc thù thân thể nữ tính, lại dùng thanh hoàn và hầu kết sư phụ đặc biệt chế tạo, nhưng vẫn khó đảm bảo là cả đám toàn người không tinh mắt, lần theo dấu vết đi hoài nghi thân phận của nàng. (chi, hồ giả, đã: những từ hay dùng khi viết văn)

Đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp ma. Cho nên nàng muốn mượn cuộc thi này chứng minh chính bản thân, mới có thể tận lực giảm bớt phiền toái trong tương lai.

Về phần thi đình tiếp theo, nàng không có gì phải sợ, Hoàng Thượng là quan chủ khảo, sẽ không hỏi nàng xác nhận thi thư, nàng có nhiều biện pháp.

“Ca ca, kẹo này, cho huynh ăn.” Diệp Lạc lấy từ trong lòng ra một cái bao, lấy ra một viên gì đó đưa tới miệng ca ca.

Vừa vào miệng, Diệp Tri đã nhận thấy mùi quen thuộc, nhất thời sắc mặt thay đổi, “Lạc.....”

Lời nói còn chưa dứt đã bị Diệp Lạc che kín miệng, “Khi ăn không nói khi ngủ không nói, ăn kẹo cũng như thế, ca ca huynh không nghe lời sao!”

Diệp Tri chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng, đây không phải kẹo gì, rõ ràng là ngọc lộ đan mà Thương Vụ lão nhân cho huynh muội bọn hắn. Thế gian chỉ có ba viên, huynh muội bọn họ một người một viên, một viên của hắn từ lúc vài năm trước bị bệnh phát nghiêm trọng đã ăn rồi. Hiện giờ muội muội cho hắn, chắc chắn chính là một viên của nàng.

Đứa ngốc này, linh dược như thế, đem cho hắn cũng chỉ là kéo dài hơi tàn mấy ngày, thật sự là vô cùng giận dữ!

Diệp Lạc coi như không thấy ánh mắt trách cứ không mang theo lực sát thương của Diệp Tri, nói nốt mục đích của bản thân, “Ca, đừng trừng muội, nếu huynh giúp muội thì đương nhiên muội cũng không thể để huynh chịu thiệt nha, đây là thù lao. Kể cả huynh muội cũng cần tính toán rõ ràng.”

Nàng âm thầm suy nghĩ, ăn được xong, ca ca lại ra ngoài đi thi mấy ngày, hắn là dược lực có thể nhanh hấp thu.

Không biết Phó tỷ tỷ và ca ca đã bàn chuyện hôn sự thế nào, ngày mai nhất định phải qua xác nhận lại một lần, thừa dịp cơ hội này, thi xong liền thành thân luôn mới tốt.

Ngày thi hội rốt cục đã tới.

Phong Gian Ảnh ở đường phía trước vừa nhìn thấy Diệp Tri, là nhận ra thân phận của hắn ngay.

Công tử Diệp Tri thân hình cao hơn, sắc mặt tái nhợt, thiếu một chút linh động, lại hơn vài phần tao nhã như tùng, trúc.

Bên cạnh Diệp Tri là bốn thị vệ áo xanh, trên vạt áo dấu hiệu hình lá phiêu dật, biểu lộ thân phận phủ binh Diệp gia, hình lá kia có màu vàng, là cao thủ đứng đầu phủ binh.

Phong Gian Ảnh chỉ đơn giản đảo mắt qua đã hiểu được địa vị của vị ca ca này trong cảm nhận của tiểu thư công tử. Dù sao, tiểu thư công tử chấp chưởng Diệp gia phủ binh đã đưa năm người cấp bậc cao nhất trong phủ binh trừ bỏ Diệp Tinh Dương ở ngoài, bốn bọn họ đều an bài bên người đại công tử, chỉ điểm này đã đủ chứng minh tầm quan trọng của vị Diệp đại công tử này.

Phong Gian Ảnh tiến lên từng bước, cung kính quỳ xuống, “Ra mắt công tử.”

Diệp Tri ngẩng đầu lên, ý cười trong suốt nhìn hẩn một cái, chậm rãi gật đầu, “Đi thôi!”

Phong Gian Ảnh vung tay lên, nhuyển kiệu hạ xuống, Diệp Tri giữ tay thị vệ bên người, chậm rãi ngồi vào.

Mà Diệp Lạc một bên cũng không nhàn rỗi.

Nàng mặc quần áo thị vệ, đang ép hỏi Phó Thanh Nguyệt, “Phó tỷ tỷ, tỷ mau chóng nói cho muội biết, làm sao tỷ bắt ca ca đồng ý được?”

Nàng thật sự tò mò muốn chết, người như ca ca, thoát nhìn bình thường tính tình rất dễ thương lượng, nhưng một khi cố chấp thì so với tường đồng vách sắt càng khó công phá hơn. Huynh ấy biết rõ thân thể của mình thế nào nên không muốn liên lụy tới Phó Thanh Nguyệt, cho nên mới từ hôn, tại sao lại đáp ứng chứ?

Phó Thanh Nguyệt cúi đầu, không nói một tiếng.

Diệp Lạc ở bên cạnh hỏi tới hỏi lui, “Phó tử tử, không phải là tử vừa khóc vừa nháo chứ?”

Phó Thanh Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy tử lấy cái chết ra ép buộc?”

Lắc đầu.

“Đòn sát thủ như vậy tử cũng chưa dùng mà ca ca muội đã đáp ứng?”
Diệp Lạc kinh ngạc mở to hai mắt, “Không thể thể chứ!”

Phó Thanh Nguyệt cúi đầu càng thấp, Diệp Lạc nhìn vẻ mặt nàng đỏ ửng, một ý nghĩ kinh người lập tức hiện ra, nàng nuốt nuốt nước miếng, “Phó tử tử, không phải tử bá vương ngành thương cung, cường bạo ca ca muội chứ?”

Trên mặt Phó Thanh Nguyệt càng thêm đỏ, có chút xấu hổ quần bách xoay đầu đi.

Diệp Lạc nhảy dựng lên, “Thế mà lại đúng thật?”

Nhanh chóng tiến lên, nâng mặt Phó Thanh Nguyệt lên thơm một cái thật kêu, “Tẩu tử, tính cách này của tử rất khiến người ta yêu thích.”

Phó Thanh Nguyệt nghe vậy mới nói năng lộn xộn giải thích, “Không, ta không có, không cường hãn, ta chỉ là.....”

Diệp Lạc ngoáy ngoáy lỗ tai, “Chỉ là cái gì nha, tẩu tử tử lớn tiếng chút.”

Phó Thanh Nguyệt hít sâu một hơi, “Tử cởi quần áo ở trước mặt hãn.”

Diệp Lạc nhìn nàng, “Ca muội nhìn?”

“Hắn không chịu nhìn, ta đành đi cời của quần áo hắn, hắn không lấy nổi từ ta, chỉ có thể mở to mắt, mở ra là thấy được.”

“Ha ha ha!” Diệp Lạc cười gập cả người, chỉ tưởng tượng ra cảnh tượng đó đã vui tới nở nụ cười, đáng tiếc trường hợp kinh điển như vậy nàng lại không được xem.

“Tiểu thư tiểu thư, cô đang nói chuyện với ai?” Nha hoàn ở bên ngoài hỏi.

Phó Thanh Nguyệt vội vàng che miệng nàng, “Lạc Lạc, muội nhỏ giọng chút.” Rồi mới trả lời người bên ngoài, “Ta đang xem một quyển sách, rất buồn cười!”

“Dạ!” Nha hoàn lên tiếng, trong lòng lại cân nhắc, tại sao hôm nay tiếng cười tiểu thư lại phóng túng như vậy, không dịu dàng đoan trang như ngày thường.

Diệp Lạc xoa bụng, thở hắt hắt trong chốc lát mới nói, “Vây tẩu tử, chúng ta thừa dịp đã qua lâu ngày, xử lý luôn chuyện này đi. Một tháng sau thi đình xong, chính là ngày thành thân của hai người. Thời gian có chút gấp gáp, sẽ có chỗ không được chu toàn, sẽ ủy khuất tỷ.”

Phó Thanh Nguyệt nâng đôi mắt sáng lên, “Có thể gả cho Diệp đại ca làm vợ, là may mắn lớn nhất cả đời ta.”

Diệp Lạc đi qua, thanh âm có chút nghèn nghẹn, “Tẩu tử, tỷ yên tâm, Diệp gia chúng ta, nhất định sẽ cố gắng lớn nhất, đối với tỷ thật tốt. Cảm ơn tỷ đã tốt với ca ca muội như vậy!”

Ánh mắt Phó Thanh Nguyệt có chút ươn ướt, “Đối xử tốt với Diệp đại ca là tâm nguyện của Thanh Nguyệt. Ngày mai tỷ đi báo cáo phụ thân, chuẩn bị việc thành thân.”

Cứ như vậy đi, công danh, kiêu thế, là tất cả những gì đại đa số nam tử trên thế gian này theo đuổi.

Mặc dù ca ca còn sống ít lâu, rất nhanh sẽ rời đi nhưng nàng cũng muốn để huynh ấy có được nhiều hạnh phúc nhất.

Nhiều hạnh phúc hơn, ít tiếc nuối đi, Diệp Lạc đã nghĩ như vậy.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Kỹ Cao Một Bạc

Diệp Tri xuất phát, đến trường thi đông môn mới ngừng lại.

Ở phía trước, thí sinh đã sắp xếp thành một hàng dài, đang chờ tới lượt kiểm tra.

Tiếng người ồn ào, đủ các loại mùi hỗn tạp, vừa vén rèm kiệu lên, mảy Diệp Tri liền hơi cau lại.

Phong Gian Ảnh vội vàng tiến lên một bước, “Công tử, xin ngài chờ một chút. Chỉ cần qua cửa chứng thực bản thân là ngài có thể trực tiếp tới trường thi. Chỗ đó có người giúp đỡ, ngài không cần lo lắng gì cả. Nếu cảm thấy có chỗ nào không khoẻ thì sẽ có thái y khám bệnh ngay lập tức. Nếu thật sự không kiên trì được, lúc nào ngài cũng có thể ngừng bút rời đi.”

Diệp Tri ngẩng đầu nhìn hắn, môi giật giật, nhưng không nói chuyện.

Phong Gian Ảnh cười, thấp giọng giải thích nghi hoặc cho hắn, “Kỷ luật trường thi không thể phá hỏng, cho nên ngài phải chứng thực bản thân. Nhưng xét thấy tình huống thân thể ngài đặc thù, để phòng bất trắc nên đã xin đặc chỉ của Hoàng Thượng, mời thái y và một thị vệ bên người Hoàng Thượng đi theo hầu hạ.”

Diệp Tri gật gật đầu, giọng nói khàn khàn, “Để muội ấy an tâm!”

Người hăn nhắc đến là ai, trong lòng hai người đều biết rõ, Phong Gian Ảnh cung kính lui về một bên, “Còn có một câu phải nhắc nhở công tử, không có gì quan trọng hơn thân thể công tử.”

“Ừm, ta biết.” Diệp Tri mượn sức tay Phong Gian Ảnh, cố sức đứng lên. Trong lòng lại tràn đầy lo lắng. Muội muội không biết trời cao đất rộng cả ngày chỉ biết nghịch ngợm gây sự kia, qua chẳng bao lâu đã có tâm tư dục dằng tinh tế như vậy sao?

Muội muội của hăn, thực sự đã trưởng thành rồi!

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng vừa kiêu ngạo, lại mất mát.

Có lẽ tất cả các ca ca khắp thiên hạ, đều có loại cảm giác phức tạp nhà có muội muội trưởng thành đi.

Đến lượt Diệp Tri kiểm tra, ánh mắt Phong Gian Ảnh hơi hơi cứng lại, sau đó lại chậm rãi mở ra, chỉ là khóe miệng kia đã có ý cười mơ hồ.

Đợi khi Diệp Tri đi vào sau, Phong Gian Ảnh thoáng dừng chân, ánh mắt đảo qua hai tên thủ hạ mới mới vừa kiểm tra Diệp Tri. Quả nhiên, hai người họ nhìn nhau, đi vào một gian phòng nhỏ bên cạnh.

Phong Gian Ảnh mở miệng than nhẹ, y phục run run, lão đảo rời đi.

Trong phòng nhỏ, hai người vừa đi vào liền quỳ xuống hành lễ, “Tham kiến điện hạ.”

Người ngồi trong phòng rõ ràng là đương kim thái tử Quân Hoảng, hăn ngồi ngay ngắn, “Thế nào?”

Một người trong đó nói, “Vi thần đã kiểm tra cẩn thận, Diệp Tri quả thật là thân thể suy kiệt. Hiện nay có thể miễn cưỡng đứng dậy có lẽ là do đã ăn linh dược nào đó.”

Một người khác cũng trả lời, “Vi thần cũng có kết luận như vậy.”

Quân Hoảng mấp má môi, “Hai người các người tự tay kiểm tra, Diệp Tri kia, quả thật là nam tử?”

“Vâng, thực sự là nam tử.”

Quân Hoảng phất phất tay, hai người liền cúi đầu lui ra.

Chiêm Xuân lúc này mới lên tiếng, “Điện hạ, thuộc hạ không rõ, làm sao ngài có thể hoài nghi thân phận Diệp Tri?” Hơn nữa, lại còn hoài nghi hẳn là nữ tử, đây thật sự là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Quân Hoảng ngồi ở ghế trên, mặt nhăn, lông mày nhíu lại.

Bằng thế lực Đông cung mà lại không tra ra tin tức đặc biệt về Diệp Tri, chỉ biết là hẳn thân nhiễm trọng bệnh, vẫn đóng cửa không ra ngoài. Sau khi thành niên, vì cần chữa bệnh mới ngẫu nhiên xuất hiện trên giang hồ, nhưng hành tung bí ẩn, nếu không phải có nhiều chuyện quá mức xuất sắc, bọn họ thậm chí còn không biết Diệp Tri đã từng ra ngoài.

Còn nữa, Diệp Tri có cô muội muội Diệp Lạc, sống hay chết cũng chẳng ai hay, dường như đã biến mất từ lúc bảy tuổi.

Ngày đó hẳn gặp Diệp Tri ở trong cung, tuy rằng màu da trắng nhợt, nhưng thần thái linh động, thoát nhìn không giống người bệnh nặng đầy mình. Hơn nữa khi đối mặt với hẳn cử chỉ lại bình tĩnh thong dong như thế, thậm chí còn can đảm cuồng vọng khiêu khích, sao có thể là từ một người ốm đau lâu năm?

Vả lại, so với tầm vóc nam tử bình thường, thân hình Diệp Tri quá mức nhỏ gầy. Hẳn xuất thân từ Diệp phủ, không có khả năng ăn đói mặc rách, làm sao có thể gầy như vậy? Tuy có thể nói là do bệnh tật, nhưng không biết vì sao trong đầu hẳn lại nổi lên ý niệm hoang đường như vậy.

Nhưng bây giờ đã chứng thật Diệp Tri là nam tử, hơn nữa người bị bệnh nặng. Về lý thuyết, nỗi băn khoăn trong lòng hẳn đã có thể cởi bỏ rất nhiều, mà không biết vì sao tâm tình của hắn ngược lại càng trầm trọng.

“Diệp phủ gần đây có gì dị thường?”

“Mọi chuyện vẫn như thường,” Chiêm Xuân cúi người, “Chỉ có mấy ngày trước, có một bóng đen trèo tường tiến vào Diệp phủ, bọn thị vệ canh giữ mấy đêm cũng không thấy người này nhảy ra.”

“Một đám ngu xuẩn,” Quân Hoảng nắm chặt nắm đấm, “Người đó đã đường hoàng đi ra từ cửa chính rồi, còn chờ các người ở góc tường theo dõi? Cửa chính có người theo dõi không, có thể xác nhận thân phận những kẻ ra vào không?”

Chiêm Xuân sừng sốt, “Cửa chính đều có nô bộc tạp dịch ra ra vào vào, cũng không có người của triều đình trong đó, cho nên cũng không thể xác nhận thân phận họ được.”

“Hừ, nô bộc tạp dịch!” Quân Hoảng âm thanh lạnh lùng nói, “Cho các người mười ngày, nhận thức toàn bộ người của Diệp phủ, một khi phát hiện gương mặt lạ, lập tức điều tra rõ thân phận.”

“Rõ!”

“Dạo này Diệp Tri và phụ hoàng có tiếp xúc gì không?” Thanh âm Quân Hoảng càng thêm trầm thấp.

“Bẩm điện hạ, ngày hắn nhìn thấy ngài quả thực là lần đầu tiên Diệp Tri gặp Hoàng Thượng. Đây là tin tức Từ công công tùy thân hầu hạ bên người hoàng thượng truyền đến, chắc là không sai.”

“Vậy chỉ có thể nói, ngay cả Từ công công cũng không biết khi nào bọn họ gặp nhau.” Quân Hoảng dám khẳng định, Diệp Tri kia tuyệt đối đã gặp

phụ hoàng từ trước, chỉ là không biết rốt cục là ở khi nào, chỗ nào và vì sao.
“Hồi cung.”

Không điều tra rõ được điều gì, trực tiếp đến hỏi Hoàng Thượng là biện pháp đơn giản hữu hiệu nhất.

Quân Bách đang phê duyệt tấu chương, nghe thấy câu hỏi của Quân Hoảng, hưng trí nhướng lông mày, “Vì sao hoàng nhi hỏi như vậy?”

Quân Hoảng tìm một vị trí ngồi xuống, “Nhi thần không muốn chẳng hay biết gì, nếu nhi thần đoán đúng thì hẳn là Diệp Tri này đã gặp phụ hoàng từ trước, hơn nữa còn rất được lòng của phụ hoàng.”

Quân Bách gật gật đầu, “Trẫm quả thực thích Diệp Tri.”

Quân Hoảng nhìn hẩn, “Vậy chuyện Diệp Tri gây ra có do phụ hoàng bày mưu đặt kế không? Nhi thần cũng không nghĩ Diệp Tri ngu ngốc đến mức tự dưng đối đầu gay gắt với nhi thần.”

Quân Bách trong lòng chấn động, trên mặt lại không lộ ra cái gì, ông liếc mắt nhìn Quân Hoảng thật sâu. Không thể không nói, hoàng nhi này quả thật là rất hiểu tâm ý của hẩn. Nếu có thể được Diệp Tri tương trợ, chẳng mấy thời gian sau ắt là một danh quân. Nếu thật sự là vậy, thật sự là vinh hạnh của Quân gia bọn họ, là may mắn của Sùng Hưng vương triều.

Ông nở nụ cười, “Diệp Tri tính cách bộc trực, trẫm cũng chỉ thưởng thức mà thôi, dù sao trên triều cũng khó gặp người thẳng thắn thành khẩn thế này. Về phần chuyện khác, lấy sự hiểu biết của hoàng nhi, con cảm thấy Diệp Tri là loại người để người ta sai bảo sao?”

Nhìn bóng dáng Quân Hoảng rời đi, hoàng đế hưng trí bừng bừng chống má trầm tư.

Không biết lấy sự cơ trí của Diệp Tri chống lại sự khôn khéo của hoàng nhi sẽ ra sao, thật mong chờ trường hợp phấn khích này. Nói vậy, chờ Diệp Tri hoàn toàn bố trí xong xuôi, tất nhiên sẽ có phấn khích, đáng tiếc, ông không thể thấy được!

Quân Hoảng trở lại Đông cung, Chiêm Xuân lập tức lên đón, “Điện hạ, thế nào?”

“Phụ hoàng nói hết, nhưng cũng chẳng nói cái gì.”

Nói cả tràng dài, kỳ thật chẳng có tin tức hữu dụng gì.

“Vậy nói cách khác, chúng ta vẫn không biết cái gì.”

“Không,” Quân Hoảng lắc đầu, “Ít nhất đã biết phụ hoàng rất thích Diệp Tri này.”

Lúc Phong Gian Ảnh trở lại Diệp phủ, Diệp Lạc đang ở trong phòng Diệp Tri ăn dâu tây.

“Tiểu Diệp Diệp, không phải là người ăn tất cả chỗ kia chứ?” Phong Gian Ảnh nhìn cả đống vỏ trên bàn, bắt đầu có chút ý thức rằng công tử quả nhiên là một tiểu thư.

“Ăn nhiều hoa quả thì da mới đẹp,” Diệp Lạc vừa bỏ vào miệng, vừa lười biếng đáp, “Chuyện bên kia an bài xong rồi hả?”

“Tất cả đều dựa theo ngài phân phó, đại công tử không cần lo lắng.”

Diệp Lạc cười tủm tỉm nhìn thần sắc trên mặt hắn, “Tâm tình của người không tốt?”

Phong Gian Ảnh bĩu môi, “Được rồi, ta thừa nhận ta thua cá cược. nhưng, tiểu Diệp Diệp, sao người đoán được thái tử xú tiểu tử kia sẽ tới?”

Dâu tây thực sự rất ngọt và thơm, Diệp Lạc thỏa mãn thở dài, “Dâu tây thật không hổ là hoa quả ta thích ăn nhất.”

“Tiểu Diệp Diệp, người thích ăn nhất là tất cả hoa quả hả, quý nào sản xuất ra hoa quả gì thì đó là hoa quả người thích nhất.” Phong Gian Ảnh vô cùng khinh thường nhìn về phía nàng, “Ta nói công tử, ngài không thể có nguyên tắc một chút? Hơn nữa, phiền ngài, cho dù ngài ăn hết dâu tây cũng chưa trả lời vấn đề của ta.”

“Nguyên tắc của ta, chính là cái gì ăn ngon thì ta thích nhất. Về phần vị thái tử điện hạ tôn quý kia...” Ngón tay Diệp Lạc chỉ chỉ lên trên, “Có lẽ do ông trời quá yêu ta, ta chỉ là tùy tiện đoán bừa là có lẽ hắn sẽ tới. Ai ngờ lại bị ta đoán trúng. Mà, Phong Gian, người thua, đừng quên thay ta lấy nước rửa mặt trong một tháng.”

Đoán bừa? Phong Gian Ảnh không nói gì trợn trắng mắt, hắn chỉ có thể cảm thán công tử nhà bọn họ vận khí không khỏi quá tốt rồi. “Không phải là nước rửa mặt sao, ta lấy là được.”

Nếu hôm nay là tiểu thư công tử tự mình đi, còn không biết xong việc như thế nào!

Lại ăn hết dâu tây, Diệp Lạc sờ sờ bụng, lại vỗ vỗ bàn, “Đi, mang ít dâu tây vào cho ta.”

“Người còn muốn ăn?” Phong Gian Ảnh nhảy dựng lên.

Diệp Lạc liếc mắt xem xét hắn, “Đi lấy thêm cho ta một ít, sau đó trước khi thi hội chấm dứt người đừng tiến vào tiểu viện.”

“Người sợ ta ngăn không cho người ăn? Công tử, ngài cũng không ngăn lại, thuộc hạ làm sao ngăn được ngài!”

“Không phải,” Diệp Lạc lắc đầu, “Phong Gian, người suy nghĩ một chút, Quân Hoằng kia có thể nghĩ ra ban ngày đi chứng thực bản thân, đêm nay dĩ nhiên còn có thể đến thăm Diệp phủ. Thanh danh Phong đại công tử mọi người đều biết, người và ta như hình với bóng, hiện tại ta ở trường thi, người lại trong tiểu viện, có thể không khiến người ta hoài nghi sao? Đi, buổi tối người an phận ở thư phòng đọc sách cho ta.”

“Công tử, nếu bọn họ xông vào tiểu viện thì làm sao bây giờ?”

Diệp Lạc thoải mái dựa vào phía sau giường, “Chỉ cần người đừng để người khác chú ý thì đây chỉ là một tiểu viện bình thường không đáng quan tâm. Huống chi còn có bát quái trận mê hoặc tầm mắt người thường, bọn họ không tìm thấy ta đâu.”

Phong Gian Ảnh cố gật gật đầu, “Vây được rồi, ta đi.”

Đi vài bước, lại quay đầu về, “Một ngày không gặp như cách ba thu, ba ngày không gặp, tức là chúng ta phân ly mười năm trời. Tiểu Diệp Diệp, trăm ngàn lần đừng quá tưởng mong ta.”

Diệp Lạc thản nhiên cười, “Phong Gian, có lẽ mười năm không gặp sẽ làm ta càng hiểu được, thì ra là ta muốn cùng người sớm sớm chiều chiều như thế nha!”

Chân Phong Gian Ảnh lập tức lão đảo một chút, hoảng hồn chạy.

Tiểu tử, đấu với ta sao!

Diệp Lạc thay đổi tư thế, tiếp tục nằm.

Xem ra so với nàng tưởng tượng thì thái tử điện hạ xú tiểu tử kia thông minh hơn một chút. Có lẽ, nàng sẽ sớm hoàn thành ước định với lão hoàng đế hơn suy nghĩ lúc trước.

Chỉ là không biết lúc đó, hoa nở hoa tàn, còn có ai có thể cùng nàng
thường thức?

Lặng yên nhắm mắt lại.

Năm tháng, không chịu đựng được chờ đợi mòn mỏi, thế sự biến ảo vô
thường, nàng đều biết.

Không dám hy vọng xa vời, chỉ có thể ở trong mộng, khắc sâu cảm thụ!

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Diệp Lạc kéo cao chăn, vỗ vỗ gối đầu, ừm,
cứng mềm vừa phải dễ ngủ ngon.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Không Thịch Không Vui

Có vô số lần từ trong mộng tỉnh lại, nàng ngẩn người nhìn nóc nhà tối như mực.

Nàng thực sự chán ghét những ngày không có việc gì làm như vậy. Không có việc gì làm sẽ khiến nàng suy nghĩ miên man, sẽ khiến nàng ngày càng trầm mê trong giấc mộng.

Ngồi dậy mặc y phục, nàng đốt đèn.

Cây đàn của ca ca lẳng lặng nằm ở góc, nàng đi qua, ngón tay nhẹ nhàng xoa.

Tiếng đàn là tiếng lòng, bây giờ ngay cả đánh đàn nàng cũng không dám.

Thời gian ngày ba đảo mắt trôi qua, lúc Diệp Tri trở về bị đôi mắt gấu mèo của Diệp Lạc làm cho giật mình.

“Lạc Lạc, muội xác định người đi thi là ta, không phải là muội chứ?”
Tại sao còn tiêu tụy hơn cả hăn.

Diệp Lạc tiến lên, sờ trên sờ dưới, “Ca, huynh không sao chứ?”

Diệp Tri tóm tay nàng đang sờ loạn xung quanh, “Có thể có chuyện gì được, thái y đều canh giữ ở đó. Lạc Lạc, có phải Hoàng Thượng quá sủng ái

muội không?”

Hắn hàng năm ở nhà nghỉ dưỡng cũng không có nghĩa là hắn không biết nhìn đời. Một Thiên Tử đối với một tiểu tử không lập công lao gì lại dùng lễ ngộ đến vậy, quả thực có thể nói là dung túng.

Hiển nhiên, huynh trưởng chỉ có chút mệt mỏi chứ không quá nghiêm trọng, Diệp Lạc mới yên lòng, tiện thể tựa vào trên vai hắn, “Ca ca, tốt xấu gì gia gia cũng là lão sư của Hoàng Thượng, chiếu cố một chút cũng là chuyện thường tình. Ô! Huynh không biết lúc huynh đi thi, muội rất lo lắng, rốt cục huynh đã trở về, muội có thể an tâm ngủ.”

Vừa nói xong, Diệp Tri liền cảm thấy bả vai hơi nặng, hắn hô một tiếng, “Tang Du.”

Một bóng dáng màu xanh xuất hiện trong nháy mắt, lập tức ôm lấy Diệp Lạc.

“Đưa muội ấy lên trên giường nằm đi,” Diệp Tri hơi hơi thở dài.

Đau lòng nhìn vết đen tím dưới đáy mắt muội muội, Diệp Tri ngồi xuống bên giường, “Lạc Lạc, nếu muội có một huynh trưởng khỏe mạnh thì tốt biết bao nhiêu!”

“Đại công tử, ngài không cần lo lắng cho tiểu thư, tiểu thư nhà chúng ta khiến cho rất nhiều nam tử đều mặc cảm, nàng sẽ tự chăm sóc chính mình.” Tang Du an ủi hắn.

Diệp Tri lắc đầu, “Muội ấy sẽ chăm sóc mình rất khá, nhưng sẽ rất vất vả. Lạc Lạc nhà chúng ta nên được hưởng phúc từ nhỏ.” Hắn ngẩng đầu lên, “Tang Du, người nói về sau vị hôn phu của muội ấy sẽ là kiểu người gì?”

“Nhất định phải là nhân trung long phượng, mới đủ xứng đôi với tiểu thư.”

“Thật muốn nhìn một cái nha!” Trong thanh âm có vô hạn mất mát.

“Đại công tử, ngài cũng đi trước rửa mặt chải đầu rồi nghỉ ngơi một chút đi, bằng không tiểu thư tỉnh lại đau lòng.”

Diệp Tri vốn không muốn đi, nhưng ba ngày này quả thật là hơi mệt, không muốn lại làm cho mọi người lo lắng, hẳn đành phải nhờ Tang Du đỡ tay rồi đi.

Người vừa đi, Diệp Lạc liền mở mắt, nào có chút buồn ngủ nào.

Ca ca thật sự rất thông minh, nàng chỉ sợ huynh ấy truy hỏi, mới giả bộ ngủ, cũng không ngờ lại nghe được những lời này.

“Ca ca, chỉ cần huynh tốt chính là hạnh phúc của mọi người và gia gia.” Nàng nhẹ giọng nói.

“Phong Gian,” Nàng đi ra cửa phòng.

“Tiểu Diệp Diệp, kỳ hạn ngồi tù của ngươi hết rồi sao?” Lời của nàng vừa mới dứt, Phong Gian Ảnh liền xuất hiện.

Diệp Lạc nghiêng người liếc nhìn hắn, “Về sau bên trong phủ cấm ngồi nóc nhà.”

“Được!” Phong Gian Ảnh đáp trôi chảy, sau đó giả vờ ngửa mặt lên trời thở dài, “Đáng tiếc, tiểu Diệp Diệp, sở thích nhỏ nhỏ ngồi nóc nhà của ngươi, xem ra cũng bị tước đoạt.”

Chân Diệp Lạc bước dừng một chút, “Ta vừa rồi là nói giỡn.”

“Ừ, ta cũng không coi là thật.” Phong Gian Ảnh chấp tay sau lưng, đi theo sau nàng.

Lần này đấu võ mồm, Phong Gian Ảnh thắng.

“Tinh Dương bên kia thế nào?”

“Võ Trạng Nguyên là vật trong bàn tay hãn, công tử, ngài không nên hỏi vấn đề này, đây hiển nhiên là vũ nhục năng lực Tinh Dương, hãn mà biết sẽ khóc đó.”

Diệp Lạc gật đầu, “Ừ, vậy đừng để hãn biết.”

“Tiểu Diệp Diệp, về sau người đối tốt với ta chút, ta sẽ xem xét.”

Hồi hai, Phong Gian Ảnh lại thắng. Trong khoảng thời gian ngắn, cảm thấy tâm tình vô cùng tốt đẹp.

Một ngày này, có người đưa tới bái thiếp, còn có một phần lễ vật.

Diệp Lạc cầm thiếp nhìn, tầm mắt liền chuyển đến lễ vật, “Cái gì?”

Phong Gian Ảnh nhắc hai tay, “Danh cầm.”

“Được! Vật đáng giá, ta thích.” Diệp Lạc hai mắt sáng ngời, tươi cười vui vẻ, “Vậy gấp mặt đi, đem đàn đến tiểu viện đi.”

Quả nhiên, hãn biết mà! Phong Gian Ảnh tận tình khuyên bảo, “Công tử, tiền tài chỉ là vật ngoài thân, ngài đừng thấy tiền sáng mắt được không, ngài cũng chẳng nghèo túng gì.”

“Chả lẽ còn có người ngại nhiều tiền?” Diệp Lạc rất đồng tình nhìn hãn, “Phong Gian, có lẽ người cần đi gặp đại phu, có cần chúng ta đi tìm thái y đến không!”

Phong Gian Ảnh lau mồ hôi cũng không tồn tại trên trán, “Công tử, ngài tiếp tục yêu tiền đi. Tiền là thứ tốt, tiếp tục yêu cũng không sao cả.”

Phượng Hoàng lâu nằm bên bờ sông là tửu lâu phồn hoa nhất kinh thành, người đến người đi đều không phú cũng quý.

Trước khi vào, Diệp Lạc đẩy đẩy bả vai Phong Gian Ảnh, thấp giọng nói, “Một lát nữa nhớ nhắc rõ với đối phương ta thích ăn nhất là bàn chân gấu và vi cá nướng.”

Phong Gian Ảnh lại có xúc động lau mồ hôi, “Công tử, thứ ngài muốn ăn lúc nào chúng ta cũng có thể mua được.”

“Sẽ mất nhiều tiền nha!” Vẻ mặt Diệp Lạc đau lòng, “Huống chi, người khác trả tiền ta ăn sẽ có vẻ ngon hơn. Tự mình mua sao?” Nhanh chóng lắc đầu, “Sẽ khiến ta đau lòng.”

Phong Gian Ảnh lui ra phía sau hai bước, thực sự không muốn thừa nhận vị này là công tử nhà hắn.

Đẩy cửa phòng, Phong Gian Ảnh ngậy ngấn cả người, thì ra là thất hoàng tử Quân Nặc.

Đương kim thái tử là do hoàng hậu quá cố sinh ra, từ khi hoàng hậu mất Hoàng Thượng lại chưa lập hậu, là Huệ Phi Trương thị giữ phượng ấn, thống lĩnh hậu cung.

Mà thất hoàng tử này, là con trai Huệ phi, sau lưng còn có chỗ dựa là người cậu Trương Đài Minh đang làm binh bộ thượng thư, ở trong triều cũng có nhiều danh tiếng địa vị.

“Diệp huynh!” Quân Nặc đứng lên đón tiếp, “Không ngờ được Diệp huynh lại đồng ý gặp mặt, Nặc không khỏi kinh hãi.”

Người là một hoàng tử quốc gia, cư nhiên cúi mặt bái trước mặt thần dân như thế, cũng không tránh khỏi rất giả tạo đi, Phong Gian Ảnh dưới đáy lòng âm thầm nói. Giương mắt nhìn về phía công tử nhà mình, phát hiện nàng cũng mang trạng thái mới hoàn hồn. Nhất thời trong lòng còn suy đoán không hay, không phải là lúc ấy công tử chỉ nhìn lễ vật, nhìn thấy bên bờ sông Phượng Hoàng lâu, ngay cả người đưa thiệp cũng chưa thấy đã chạy ù đến đây đi?

Liên tưởng đến bộ dạng thấy tiền sáng mắt của công tử nhà mình, tính tình gặp mỹ thực là nảy lòng tham, hẳn lập tức cảm thấy mình suy đoán rất có đạo lý.

Quả thực Phong Gian Ảnh đoán đúng rồi, Diệp Lạc nhìn thấy Quân Nặc kinh ngạc lớn một hồi, nàng vừa rồi thầm nghĩ tới Phượng Hoàng lâu ăn được gì là ăn, căn bản đã quên mất để ý xem ai đã mời nàng.

Hoàn hảo, nàng mau miệng, “Diệp Tri tham kiến thất hoàng tử.”

Quân Nặc vội vàng giơ tay nâng đỡ, “Diệp huynh không cần đa lễ, đến đây, mau ngồi.”

Hai người ngồi xuống, Quân Nặc mới cười nói, “Trước kia Diệp huynh đã gặp qua bản..... gặp qua ta chưa?”

Diệp Lạc cười cười, “Diệp Tri từng theo tổ phụ tham gia cung yến, phong thái thất hoàng tử chỉ thấy qua từ rất nhiều năm trước.”

“Ha ha, Diệp huynh quả nhiên trí nhớ tốt, tại ta có vẻ hỏi đột ngột. Người tới, mang đồ ăn lên.”

“Chậm đã!” Phong Gian Ảnh vẫy tay ngăn cản hẳn, “Công tử nhà ta thích ăn nhất là bàn chân gấu, vi cá nướng, cá chua Tây Hồ. Thất hoàng tử đừng quên.”

Quân Nặc hơi hơi sững người, Diệp Lạc đã lộ ra vẻ xấu hổ cười cười, “Ha ha, ngại quá, thất hoàng tử, thật sự là thất lễ rồi. Hạ nhân nhà ta chưa từng gặp trường hợp trang trọng, còn xin thất hoàng tử đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với hân.”

“Không sao không sao, hạ nhân của Diệp huynh cũng lây phong thái thẳng thắn thành khẩn của huynh, tốt lắm tốt lắm, ha ha. Người tới, mang thêm những đồ ăn đó.”

Tiểu nhị lên tiếng trả lời, Phong Gian Ảnh liếc mắt nhìn Diệp Lạc.

Diệp Lạc lập tức hiểu ý, là tiểu tử này muốn ăn cả, đành phải nháy mắt mấy coi như đã biết.

“Nghe nói Diệp huynh muốn tham gia thi hội, không biết muốn nhận chức vụ gì, chờ Diệp huynh thi xong, ta có thể ở trước mặt phụ hoàng nói vài câu, tìm chỗ thoải mái cho Diệp huynh.” Quân Nặc cười dài, hỏi.

Diệp Lạc chống mặt, bộ dáng không hề ngại ngần, “Aiz! Không có biện pháp, tổ phụ không nên ép ta đi thi lấy chức danh, ta đành phải tùy tiện đi thi một chút.”

“Diệp huynh cứ nói đùa, ai chẳng biết tài danh của Diệp đại công tử đã được lưu truyền từ nhỏ.”

Diệp Lạc dường như đột nhiên nghĩ tới cái gì, trước mắt sáng ngời, “Thất hoàng tử, nếu ngài giúp đỡ một chút, vậy thật sự là trời ban ân lớn. Trong triều có chức vụ gì có thể nhìn thấy số tiền lớn lại không quá mệt mỏi không?” Hắc hắc nở nụ cười, “Diệp Tri không có gì ham, chỉ là thích chút tục vật, cho dù không thể có được, mỗi ngày nhìn được cũng là tốt.”

Quân Nặc nghe thế sắc mặt hơi đổi, lại rất nhanh khôi phục thái độ bình thường, “Nghe nói Diệp huynh và chi nữ Phó Thanh Nguyệt của lễ bộ thượng thư đã có hôn ước, vì sao không tiến vào lễ bộ?”

“Vậy không được nha, nhạc phụ trở thành người lãnh đạo trực tiếp, về nhà sẽ thấp hơn một bậc đối với phu nhân. Diệp Tri tuy rằng không có chí lớn nhưng chuyện không có chí khí nhường này, là vạn vạn không thể làm.”

“Vậy xem ra là Diệp huynh muốn tiến hộ bộ?”

Diệp Lạc vừa muốn nói chuyện, đột nhiên ngửi thấy mùi quen thuộc, nhất thời cười đầy mặt, “Đồ ăn đã lên, thất hoàng tử, không bằng chúng ta dùng bữa trước đi!”

Quân Nặc còn đang muốn nói vài chuyện, nhưng xem bộ dáng Diệp Lạc hết sức chuyên tâm ăn uống, đành nuốt lời nói về, chỉ nói chuyện phiếm vài câu.

Vừa ăn vừa nói chuyện, Diệp Lạc nhất thời mặt mày hớn hở, “Ừm, bàn chân gấu của Phượng Hoàng lâu quả thực không tệ, mềm trơn mà không ngấy, vừa tươi ngon lại giòn, cực phẩm, cực phẩm!”

“Ừm, cá cũng không tệ, vị trong chua có vị ngọt, trong vị ngọt có mùi tươi ngon, không tệ không tệ.”

.....

Cho tới tận khi ăn xong, Diệp Lạc mới mở miệng một chút, “Tới hộ bộ cũng có thể.”

“A?” Quân Nặc còn chưa kịp phản ứng lại, không phải vừa rồi đang nói tới đồ ăn sao?

Diệp Lạc vừa chớp tay, “Thỉnh thất hoàng tử giơ tay trợ giúp, Diệp Tri ở trong này tạ ơn.”

“À, đâu có đâu có, Nặc sẽ hết sức thu xếp.”

Diệp Lạc gật gật đầu, “Cá vừa mới thật sự là rất ngon.”

“Đúng vậy.” Quân Nặc đồng ý.

“Vậy Diệp Tri có thể gói một phần mang về nhà không?” Bộ dáng Diệp Lạc chờ mong nhìn.

Quân Nặc nghẹn lời, một hồi lâu mới nói, “Đương nhiên, Diệp huynh chờ, người tới, gói ba món ăn Diệp công tử thích ăn đưa đến Diệp phủ.”

“Thất hoàng tử, con người của ngài thật tốt, Diệp Tri xin cáo từ trước.”

“Nhanh như vậy? Diệp huynh, trên sông Phượng Hoàng còn có ca múa đang chờ?” Quân Nặc vội vàng đứng dậy.

Diệp Lạc khoát tay, “Cái này không phải sở thích của Diệp Tri ta, cảm ơn thất hoàng tử khoản đãi, lần sau lại gặp.”

“Như thế, như thế Diệp huynh xin cứ tự nhiên đi!”

“Thế nào?” Diệp Lạc đi rồi, Chu Viên vẫn đứng thẳng phía sau Quân Nặc mới tiến lên.

Quân Nặc quay lại nhìn, “Người này, sâu không lường được. Một hồi nói chuyện cẩn thận, ngược lại đem bốn hoàng tử đi vào vòng.”

“Dem ngài đi vào vòng?”

“Hắn nói hắn muốn tiến hộ bộ, hiện tại chờ bốn hoàng tử tỏ thái độ. Nếu bốn hoàng tử giúp hắn, hắn cũng không nợ nhân tình của bốn hoàng tử, bởi vì là bốn hoàng tử tự mình đưa lên đến; Nếu bốn hoàng tử không giúp, hắn rất dễ dàng đi theo kẻ khác, nhưng lại có thể thanh minh tuyệt vời là bốn hoàng tử chưa từng cho hắn cơ hội.”

“Nhưng thân phận hắn quả thực đặc thù, thân mình tài khí không nói, lại là tôn tử Diệp Cảnh, cô gia duy nhất của lễ bộ thượng thư. Ngay cả Hoàng Thượng cũng vì hắn mà ngoại lệ, trong trường thi an bài thái y và thị vệ

nhất đẳng đi theo. Người này, chúng ta nhất định phải đoạt lấy.” Chu Viên gật đầu nói.

“Yên tâm đi, hãn sẽ không đứng ở bên thái tử. Ngày hãn tiến cung đã chính mắt gặp chuyện thái tử thuần ngựa, cũng không hoà nhã gì. Chỉ cần biết hãn yêu tiền thích chường diện, bốn hoàng tử tin sẽ khiến hãn dứt khoát đi theo bốn hoàng tử.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Không Thế Buông Tha

Chạng vạng trên sông Phượng Hoàng, quả nhiên du khách rất đông đúc. Trên thuyền hoa đàn trúc vang lên, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Diệp Lạc đứng ở bờ sông, bỗng nhiên nghiêng đầu hỏi người bên cạnh, “Phong Gian, vừa rồi thất hoàng tử nói muốn chiêu đãi ta xem ca múa mừng cảnh thái bình, người nói xem vì sao nam nhân đều thích tới những nơi như vậy?”

Phong Gian Ảnh lắc đầu, “Người đừng hỏi ta, ta không thích.”

Diệp Lạc nháy nháy mắt, “Nam nhân đều thích, vì sao Phong Gian người không thích, hay là người không phải nam nhân?”

Phong Gian Ảnh khụ một tiếng, “Đó là vì ta có một đôi mắt lợi hại, thấy được nước mắt sau nụ cười mua vui của các nữ tử này. Aizz! Không có biện pháp, ai bảo ông trời cho ta ngày thường quan sát tinh tế, cẩn thận săn sóc như thế chứ!”

Diệp Lạc bật cười, phóng thấp thanh âm, “Người cảm thấy các nữ tử này đáng thương?”

Phong Gian Ảnh nhẹ nhàng thở dài, “Nếu không phải bắt đắc dĩ hay ép buộc thì nữ tử nhà ai sẽ tình nguyện làm việc đón đưa mê hoặc như này.”

Diệp Lạc kéo thấp đầu hăn, “Nói cho người này, Phong Gian, trên thế gian còn có một người đáng thương hơn mấy nữ tử đó, đó là một nam nhân nha!”

Phong Gian Ảnh nghi hoặc nhìn nàng, hăn thực sự không thể tưởng tượng được, “So với các nàng còn đáng thương hơn, mà lại là nam nhân?”

“Đúng vậy!” Diệp Lạc gật đầu như có chuyện lạ, “Những nữ tử đó bán mình còn có thể kiếm tiền, mà nam nhân kia, ngàn người ngủ cùng lại còn phải trả tiền cho đối phương.”

Thế gian lại có nam nhân bị kịch như vậy? Phong Gian Ảnh rõ ràng không tin, “Làm sao có thể?”

Diệp Lạc cười hắc hắc, “Không chỉ như thế, nam nhân kia còn phải chu cấp cho những nữ nhân hăn muốn hận mà không thể hận, bề ngoài còn phải làm bộ như yêu chiều không thể hơn được nữa.

Phong Gian Ảnh mở to hai mắt nhìn, “Nam nhân mà như thế, còn không bằng chết đi.”

Diệp Lạc thở dài thật sâu, “Đúng vậy, thật sự chẳng đáng là nam nhân.”

“Tiểu Diệp Diệp, nam nhân này làm cái gì thế?”

“Nam nhân này có một nghề nghiệp vô cùng sáng chói, gọi là ‘lợn giống’!”

“Ha ha, so sánh rất hình tượng,” Phong Gian Ảnh cười gục người, “Tiểu Diệp Diệp, người gặp nam nhân nhìn làm nghề này ở đâu nha?”

Diệp Lạc cười tủm tỉm gần sát hăn bên tai, “Nghề nghiệp nam nhân này, còn có một tên gọi khác, tên là, ‘Hoàng Thượng’!”

“Khụ! Khụ!” Phong Gian Ảnh bị sắc nước miếng của mình, hoảng sợ chỉ tay vào nàng, nửa ngày nói không nên lời.

Diệp Lạc thường thức trò hề, “Không thấy ta nói vô cùng chuẩn xác sao? Bề ngoài vô cùng có mặt mũi, kỳ thật là nghề bi thảm nhất trên thế gian này. Nữ tử bán rẻ tiếng cười ít nhất biết khách nhân gặp dịp thì chơi, không phải sự thực. Nhưng người đó đứng ở trên cao, chịu đựng cả triều đình a dua nịnh bợ, lúc nào cũng nghe những lời hư tình giả ý trên giường, cả đời người không biết cái gì là thật, cái gì là giả.....”

Phong Gian Ảnh rốt cục hai chân mềm nhũn quỳ xuống, vẻ mặt đỏ bừng nghẹn ra một câu, “Tham kiến thái tử điện hạ.”

Diệp Lạc nhất thời mất tiếng, rất lâu sau mới cứng ngắt xoay người, đổ mồ hôi chống lại gương mặt người âm trầm của nào đó.

Quân Hoảng cho tới bây giờ nghĩ mình cho dù không là người khiêm tốn thì ít ra cũng hiểu được lễ nghi hoàng gia, ung dung quý giá, tiến lui thoả đáng.

Nhưng vì sao mỗi lần đụng phải Diệp Tri này, hắn còn có xúc động hận không thể bóp chết đối phương?

Hắn miễn cưỡng ngăn tức giận ngập tràn, gằn từng tiếng hỏi, “Người vừa mới, nói ai là loại, loại.....” Loại loại một hồi, hắn cũng không nói nên lời từ “lợn giống” này, cắn răng quát, “Diệp Tri, người cũng biết người phạm vào tội đại bất kính, theo luật đáng chém.”

Không xong rồi, vị thái tử điện hạ này ánh mắt như sắp thiêu cháy, Diệp Tri âm thầm le lưỡi, tại sao nàng có thể trước mặt người muốn thành vì lợn giống trong tương lai mà không nể tình chọc đúng chỗ đau của hắn. Ngay lập tức, nàng mang theo vẻ mặt lấy lòng cười nói, “Điện hạ, Diệp Tri không phải cố ý chọc chỗ đau của ngài, nha!”

Tay Phong Gian Ảnh vụt vào hai đầu gối Diệp Lạc, Diệp Lạc “bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất, đau đớn nghĩ, “Phong Gian Ảnh, người muốn chết sao?”

Quân Hoảng nghiêng răng ken két, Phong Gian Ảnh đầu đầy mồ hôi lạnh, “Công tử, tối hôm qua ngài sốt còn chưa hết, may mắn thái tử điện hạ đại nhân đại lượng mới không truy cứu tội ngài nói bậy bạ, còn không mau tạ ơn!”

Lúc này Diệp Lạc mới nhớ ra, hình như nàng thực sự rất thành thật, sao lại có thể ăn ngay nói thật chứ, tốt xấu gì cũng phải để ý tới tâm tình người khác một chút.

Lập tức vội vàng giả vờ khụ khụ hai tiếng, tỏ vẻ yếu đuối, “Diệp Tri tham kiến thái tử điện hạ.”

Quân Hoảng nhìn chăm chăm nàng, “Bản cung hỏi người, người vừa mới nói gì?”

“Diệp Tri chưa nói gì cả,” Diệp Lạc nâng đôi mắt đen nhánh, sáng bừng lên, tràn đầy sự vô tội.

“Chưa nói cái gì cả?” Quân Hoảng kéo dài thanh âm.

Diệp Lạc dùng sức gật đầu, “Đúng vậy, bằng không vì sao điện hạ ngài còn muốn hỏi ta đã nói cái gì? Dĩ nhiên là ta chưa nói gì cả thì ngài mới hỏi lại nha, đúng không, điện hạ? Ngài thanh xuân trẻ tuổi, chính trực, tai không điếc mắt không hoa, ta chưa nói gì cả cho nên ngài mới không nghe thấy gì hết.”

Quân Hoảng giận dữ phản ứng lại, “Diệp Tri, người thật lớn mật!”

Diệp Lạc đứng lên, thuận tiện còn kéo Phong Gian Ảnh dậy, “Điện hạ, lá gan Diệp Tri rất nhỏ, ngài đừng làm ta sợ. Điện hạ, Diệp Tri còn có việc,

xin đi trước, ngài cứ tự nhiên.”

Nàng kéo Phong Gian Ảnh xoay người rời đi.

“Người đâu!” Quân Hoảng lạnh lùng hô một tiếng.

Diệp Lạc mau chóng xoay đầu lại, “Hoàng Thượng sớm biết ngày đầu tiên vi thần gặp thái tử đã đắc tội thái tử rồi. Hiện giờ điện hạ ngài tính lấy tội danh lời nói đắc tội để xử tử vi thần sao? Điện hạ, ta đã nói rồi, vừa rồi ta chưa nói gì hết.”

Quân Hoảng không nói gì, chỉ gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Diệp Lạc nhú mào, cười cười với hắn, “Có lúc nói chút chút, tuy rằng không dễ nghe nhưng ngẫm lại, kỳ thật vẫn có vài phần đạo lý!”

Ánh mắt chuyển qua nhìn ngọn đèn chiếu rọi xuống sông Phượng Hoàng càng thêm ái muội, thanh âm của nàng có chút mị mị, “Ngọn đèn không chiếu rõ, đúng là phong cảnh đẹp, thái tử điện hạ, ngài cứ hưởng thụ cho tốt đi!”

Nhìn theo bóng dáng của nàng đi xa, Quân Hoảng đứng không nhúc nhích.

“Điện hạ?” Chiêm Xuân thật cẩn thận tiến lên từng bước, “Diệp Tri vô lễ như vậy, ngài cứ thả hắn đi sao?”

Quân Hoảng hừ lạnh một tiếng, “Hắn nói rất có đạo lý, phụ hoàng đối với hắn sủng ái có thừa. Nếu ta lấy lời này luận tội, mà hắn thà chết không nhận, ngược lại sẽ làm phụ hoàng cho rằng ta tư tâm trả thù. Về sau, sẽ có cơ hội.”

Chiêm Xuân lại liếc mắt nhìn thần sắc trên mặt hắn, “Điện hạ, bọn họ còn chờ, chúng ta đi thôi?”

Quân Hoảng đứng im không nhúc nhích.

“Điện hạ?”

Quân Hoảng ngẩng mặt, “Về sau, bảo bọn họ đổi địa điểm, đừng chọn kiểu chỗ này.” Y bào vung lên, xanh mặt rời đi.

Chiêm Xuân ở phía sau lau mồ hôi, điện hạ sẽ không coi lời hỗn hào Diệp Tri nói là thật chứ?

Ở trên đường trở về, Diệp Lạc rốt cuộc không nhịn được, xoa bụng cười đến run người.

Phong Gian Ảnh cũng không xua được ý sợ đi khỏi như nàng, “Tiểu Diệp Diệp, phiền người nhẫn nhịn chút được không. Đó là thái tử nha, tương lai sẽ là Hoàng Thượng, người còn kém không chỉ vào mũi hăn mà mắng. Cho dù đương kim hoàng thượng có thể che chở người, nhưng xét cho cùng, thiên hạ này tương lai là giao trong tay thái tử. Tiểu Diệp Diệp, chúng ta chỉ có một mạng, người đừng đùa như vậy.”

Diệp Lạc vẫy vẫy tay, “Phong Gian, người cũng không biết đùa chút nào, chỉ là một mạng mà thôi, người nói đúng, cùng lắm thì là một mạng!” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm nhỏ loáng thoáng hiện lên đầy trời, “Nhân sinh khổ đoản, sao không đặc ý tận hoan!”

Bỗng nhiên cánh tay căng lên, là Phong Gian Ảnh giữ nàng lại, “Công tử,” Trên mặt hăn quá mức nghiêm túc, “Hai năm này, rốt cục ngài đã xảy ra chuyện gì?”

Cảm giác của hăn sẽ không sai, chắc chắn là công tử nhà bọn họ đã xảy ra chuyện gì rồi, bằng không, công tử nhà bọn họ cũng không như vậy.

Diệp Lạc nhẹ nhàng đẩy hăn ra, “Phong Gian, người đang nói cái gì?”

Phong Gian Ảnh suýt trượt chân, đứng trước mặt nàng, “Công tử nhà chúng ta không phải như thế. Công tử, giấc mộng của ngài đâu, giấc mộng ngài đạp mây ngắm vạn cảnh thế gian đâu?”

Diệp Lạc hơi chấn động, nhìn về phía hắn.

Trong mắt hắn luôn luôn tràn đầy ý cười, nhưng giờ là nhàn nhạt bi thương và sợ hãi, “Công tử, ngài hãy theo đuổi giấc mộng của mình thì chúng ta mới có thể theo đuổi giấc mộng của chúng ta được!”

Công tử, ngài biết không, đối với Kinh Hồng và ta mà nói, ngài chính là giấc mộng của chúng ta.

Là qua bao lần lạnh giá chúng ta vẫn có lòng tin ấm áp, là qua bao lần trải qua gian khổ vẫn có thể có dũng khí kiên trì đứng lên.

Diệp Lạc nhẹ nhàng kéo hắn lại, “Phong Gian, thực xin lỗi.”

Thì ra trong lúc lơ đãng nàng đã tự phong tỏa ý niệm của mình trong đầu. Nghĩ đến việc mất đi sư huynh, tương lai cũng sẽ mất đi ca ca, ngay cả sinh mệnh chính mình nàng cũng không coi trọng nữa. Trên gương mặt một lần nữa hiện lên nụ cười tỏa nắng, “Phong Gian, ta có ca ca, có người, có Kinh Hồng, có Tinh Dương, còn có tất cả các người.”

Lắc lắc tay hắn, “Người yên tâm, về sau ta không bao giờ đối nghịch với thái tử điện hạ nữa, nhất định nhìn thấy hắn ta sẽ trốn đi thật xa, hắn nói chuyện ta nghe, hắn muốn ta ta sẽ chịu đựng.”

“Hừ! Nói thì dễ nghe lắm!”

“Ta cam đoan!” Nàng giơ tay lên.

“Xì!” Phong Gian Ảnh bị nàng chọc cười, mặt cố ý nghiêm túc lại, “Vậy để ta xem xem.”

Trở lại trong cung, tâm tình Quân Hoảng cũng không tốt như Diệp Lạc, hẩn ngồi trong thư phòng, ngồi cả nửa ngày mà quyển sách trên tay vẫn không lật sang trang mới.

“Điện hạ,” Chiêm Xuân đi vào, đưa cho hẩn một phong thư, “Nửa đêm truyền qua tin tức, hôm nay thất hoàng tử và Diệp Tri đã gặp mặt ở Phượng Hoàng lâu.”

Quân Hoảng nhận thư, vừa mở ra vừa hỏi, “Nói chuyện những gì?”

“Xem ra, thất hoàng tử muốn mượn sức Diệp Tri. Nhưng Diệp Tri không tỏ thái độ rõ ràng.”

Quân Hoảng tinh tường nhìn tin tức trong tay, giơ tay vò tờ giấy, “Hừ, Diệp Tri là người thông minh, chả lẽ chưa thấy rõ tình thế đã tùy tiện chui đầu vào. Muốn vào hộ bộ, nằm mơ sao? Muốn để Quân Nặc giúp người, ta sẽ không để cho người như ý!”

Khi có thành tích thi hội, quả nhiên là Dịch Kinh Hồng đứng thứ nhất, nhưng khiến Diệp Lạc kinh hỉ chính là Diệp Tri thực sự giành được vị trí thứ hai.

Nàng vọt vào tiểu viện, vừa lôi kéo Diệp Tri vừa nói, “Ca ca, huynh làm như thế nào vậy, tại sao huynh có thể muốn đứng thứ hai là đứng thứ hai thế?”

Trên mặt Diệp Tri mang theo ý cười thản nhiên, một tay kéo tay áo lau mồ hôi trên trán muội muội, “Không phải muội bảo ta là thần sao, thần làm được chuyện này đương nhiên vô cùng dễ dàng.”

“A, ca ca, vì sao huynh lại là ca ca của muội chứ? Bằng không muội sẽ cướp huynh từ tay Phó tỷ tỷ làm vị hôn phu áp trại của muội.” Bộ dáng nàng tỏ ra rất ảo não.

“Nha đầu gối, nói cái gì vậy?” Mặt trời giữa trưa làm cho trên mặt Diệp Tri nổi lên màu đỏ hồng nhạt.

Diệp Lạc ôm cổ hắn, nắm chặt không chịu buông tay, “Làm sao bây giờ?”

“Làm sao vậy, Lạc Lạc?” Diệp Tri có chút lo lắng nhìn người trong lòng.

“Ồ! Ca ca hoàn mỹ như vậy, muội không muốn để Phó tỷ tỷ cướp đi, muội luyến tiếc, không thể được đổi ý sao?”

“Muội nha!” Diệp Tri nhẹ xoa đầu nàng, lắc lắc đầu, yêu chiều bất đắc dĩ.

Huỳnh muội vô cùng náo nhiệt ăn cơm trưa, Diệp Lạc giúp Diệp Tri đi bộ tiêu thực.

“Lạc Lạc, muội cũng sắp hết mười tám tuổi rồi nhỉ?”

“Đúng vậy, cùng ngày ca ca hết mười tám tuổi.”

“Lạc Lạc, trong lòng muội có nam tử nào chưa?”

“Ca ca, đột nhiên huynh hỏi cái này làm gì?”

“Cha mẹ mất sớm, chưa kịp định việc hôn sự của muội, gia gia lại luôn luôn nghe lời muội, giờ muội cũng sắp hết tuổi mười tám, cô nương bình thường đã sớm thành gia lập thất rồi. Muội nói cho ca nghe, muội đã có người trong lòng chưa?”

“Ca, đang êm đẹp nói đến việc đó làm gì, muội còn chưa chơi đã, muội không muốn tìm người tới quản lý muội.”

Diệp Tri dừng bước, đứng thẳng đối mặt với nàng, “Lạc Lạc, phải nhìn thấy muội có nơi chốn tốt, ta mới có thể an tâm lên đường. Bằng không,

dưới hoàng tuyến ta còn mặt mũi nào gặp cha mẹ?”

Ánh mắt Diệp Lạc chậm ướn, “Ca, sẽ không, huynh sẽ cùng Lạc Lạc.”
Nàng chôn mặt vào trước ngực hắn, “Muội không cần người khác, muội chỉ cần ca ca.”

Diệp Tri bất giác cay cay sống mũi, tay vỗ về lưng nàng, “Lạc Lạc ngoan, con người đều phải trải qua sinh lão bệnh tử, muội luôn là đứa nhỏ làm việc lớn, ta cũng nhìn ra được, muội hãy nhìn rõ đi.”

“Muội không muốn nhìn, dù sao muội không cho phép ca ca bỏ lại muội. Ca ca, huynh đồng ý với Lạc Lạc, được không?”

“Lạc Lạc!” Hắn chưa bao giờ gạt người, sao nữ nhân tâm lừa muội muội mình yêu nhất!

“Ca ca, đừng bỏ muội lại một mình.” Ca ca, huynh cũng biết, dĩ nhiên chỉ có huynh thôi. Không có người khác, chỉ có huynh!

Diệp Tri vội vàng an ủi Diệp Lạc, lại quên mất nàng vẫn chưa trả lời vấn đề của hắn.

Diệp Tri sẽ không lừa gạt Diệp Lạc, cũng như Diệp Lạc cũng sẽ không lừa gạt ca ca mình.

Không thể lừa gạt, cũng chỉ có thể lựa chọn im lặng.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thi Đình

Thời điểm thi đình rốt cục sắp đến, lúc này Diệp Lạc không để cho Diệp Tri đi nữa.

Chỉ là ngồi ở trong phòng thi một lần mà thôi, chiều cao nàng và Diệp Tri cũng không khác lắm, người khác sẽ không dễ dàng nhìn ra được. Nhưng bây giờ là đứng trước mắt bao người trả lời, cho dù nàng nguy trang thế nào cũng không ra khí chất giống y như ca ca. Về sau còn phải làm việc với những người đó, nàng cũng không dám mạo hiểm.

Nàng mặt nhăn mày ủ, cầm cốc nước, cọ xát nửa ngày không chịu xuất môn.

Diệp Tri chỉ có thể ở bên cạnh thở dài, “Lạc Lạc, muội đã sốt ruột từ sáng sớm rồi, nếu không đi Hoàng Thượng sẽ trực tiếp phán muội không cần đi thi nữa.”

“Ca, vạn nhất ông ta hỏi muội thơ từ thì làm sao bây giờ?”

“Hoàng Thượng sẽ không hỏi vấn đề này.”

“Vạn vạn nhất ông ta hỏi chuyện quốc gia đại sự thì sao?”

“.....”

“Vạn nhất ông ta hỏi muội đề số học thì sao?”

“.....”

“Ca, muội hồi hận, muội không muốn đi.”

Phong Gian Ảnh ở một bên đứng lên, rốt cục không thể nhịn được nữa, giữ chặt áo nàng, “Được rồi, công tử, ngài lớn như vậy còn làm nũng trước mặt huynh trưởng, ngài có biết xấu hổ hay không! Bây giờ lập tức đi luôn cho ta, ngay lập tức.”

Diệp Lạc u oán nhìn về phía hắn, “Phong Gian, người không thể học ca ca ta nhẹ nhàng một chút hay sao, cái dạng này của người sẽ không lấy được vợ đâu.”

“Nếu có lúc thật sự không cưới được vợ, ta sẽ lo lắng đến điều ngài nói. Còn bây giờ, công tử, ngài đi tham gia cuộc thi trước đi.” Phong Gian Ảnh không khỏi túm lấy nàng đi ra ngoài cửa.

“Này, này, Phong Gian, người nhẹ tay chút, đừng kéo mạnh như vậy.....”

Diệp Tri ở phía sau nhìn bọn họ, tràn đầy ý cười, “Tang Du, có Phong Gian Ảnh bọn họ, Lạc Lạc dường như rất vui vẻ!”

“Đúng vậy, đại công tử, ngài không cần lo lắng. Bên người tiểu thư còn có Tinh Dương, còn có mọi người bọn ta.”

Diệp Tri vỗ vỗ ngực ho khan vài tiếng, rũ mắt xuống.

Hắn chỉ sợ mình rời đi quá nhanh, còn có rất nhiều việc phải bỏ lại để muội muội lo.

Nói thật ra, Diệp Lạc đối với chuyện quốc gia đại sự, thực sự là không có giải thích cao thâm gì, cho nên đối với màn thi vấn đáp này, nàng thật sự cảm thấy đau đầu.

Nhưng mà với vấn đề biên phòng, nàng lại có hiểu biết.

Nàng ở trên núi Thương Vụ sống nhiều năm, chính mắt thấy cảnh dân chúng chốn biên quan vì chiến loạn mà trôi giạt khắp nơi, cho dù là quân nhân há không muốn bình an sinh sống? Nhưng cho dù có thể bình an trở về nhà, cũng phải là khi đã từ biệt thiếu thoi, tóc trở nên bạc trắng.

Cho tới bây giờ đằng sau chiến tranh luôn là xương máu.

Người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu một vương triều đủ cường đại thì còn có địch nhân nào dám dễ dàng đến xâm phạm?

Người thân của nàng, đã rất nhiều người chịu nổi khổ chiến tranh, Phong Gian của nàng, còn có Kinh Hồng, thậm chí tương lai, còn có thể là Tinh Dương, thậm chí các binh sĩ Diệp gia khác.

Nàng muốn một quốc gia, trọng võ lực và lấy đức thu phục người.

Không phải nàng trả lời cuộc thi, nàng chỉ biểu đạt ý tưởng của mình mà thôi.

Ba ngày sau, Hoàng Thượng triệu kiến riêng nàng.

“Diệp Tri,” Hoàng Thượng gọi nàng một tiếng, dừng một chút, lại nói, “Nếu ta muốn sửa nội dung giao dịch của chúng ta, người có bằng lòng không?”

Diệp Lạc lập tức nở nụ cười, “Có phải ngài cảm thấy ta không thích hợp để phụ tá, cho nên đổi phương pháp khác không?”

Cho nên mới nói, tính cách nàng như vậy làm sao có thể làm chuyện trọng đại, “Hoàng Thượng thật sự là anh minh.”

Hoàng đế nhìn bộ dáng nàng thoải mái, không tự giác mỉm cười, “Trẫm muốn hỏi, người có chịu thân phận khác phụ tá hoàng nhi ta cả đời không?”

“Thân phận, thân phận gì?” Nụ cười của Diệp Lạc cứng lại. “Phụ tá Hoàng Thượng, không phải mệnh quan triều đình thì là thái giám, không phải là Hoàng Thượng ngài tính để ta làm thái giám chứ? Ngài nên biết, cái này ta làm không được.”

Hoàng đế có chút buồn cười, “Trừ bỏ văn thần võ tướng, trừ bỏ thái giám cung nữ, còn có cái khác, ví dụ như, bây giờ là thái tử phi, tương lai cũng là hoàng hậu.”

Diệp Lạc xiu chút nữa nhảy dựng lên, hai đầu gối vội quỳ sụp xuống.

Nàng nghĩ cả đời mình chưa bao giờ quỳ xuống nhanh như vậy, “Hoàng Thượng, ta cảm thấy giao dịch của chúng ta vẫn rất tốt, không cần sửa chữa. Hơn nữa Hoàng Thượng miệng vàng lời ngọc, làm sao có thể tùy tiện sửa lại!”

Hoàng đế nhìn nàng, rất lâu không nói.

Diệp Lạc nhắm mắt, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng, muốn nàng gả cho một tên lợn giống, còn không bằng nàng và ca ca cùng chết luôn đi, “Hoàng Thượng, thần nguyện vì nước vì dân, cúc cung tận tụy, dù chết không từ. Nhưng chuyện nhân duyên cần lường tình tương duyệt, xin thứ cho vi thần không thể tòng mệnh!”

“Thật sự không thể?”

Diệp Lạc dường như ép mặt xuống đất, trả lời gầy gọn, không một chút dao động, “Chết cũng không thể.”

Tình cảm con người độc lập với lý trí, cho dù thỏa hiệp thế nào cũng không thể bắt buộc kiên trì, cũng là giới hạn nàng không thể nhẫn nhịn.

Lúc trước nàng đáp ứng điều kiện Hoàng Thượng, là vì nàng tin tưởng, cho dù lấy thân nam nhi làm việc, nàng cũng có thể rất thoải mái. Nhưng

nếu lấy cảm tình chính mình làm giao dịch, thì sẽ là một bi kịch rõ đầu cuối.

Trong mắt Chính Minh hoàng đế thoáng gọn sáng, “Diệp khanh, trăm thật là rất thương thức người.” Nếu đổi lại là ông ta năm hai mươi tuổi, có lẽ ông ta cũng sẽ tình nguyện vì nữ tử như vậy mà buông tha ba ngàn giai lệ chốn hậu cung.

Thế gian này, một nữ tử tuyệt sắc thấu hiểu lòng người, cả đời chưa chắc đã gặp được.

Thân là hoàng đế, có lẽ vì đã hưởng muôn vàn nhan sắc thế gian, mới càng cảm thấy ấm áp bên người đáng quý hơn.

Diệp Lạc không ngần đầu, “Tạ Hoàng Thượng long ân, thần có ơn sẽ đáp, vì nước vì dân, tận tâm hết sức.”

“Ha ha ha!” Quân Bách cười to thành tiếng, giọng điệu là tán phục, “Hay cho một Diệp Tri, hay cho một Diệp Tri!”

Nữ tử này, dù dùng mạng cũng không che được khí thế bề ngỗ, lại mang trong tim lòng thương cảm người, không chịu bước vào hoàng gia, quả là đáng tiếc.

Trước khi rời đi, Diệp Lạc vụng trộm thở ra nhẹ nhõm, xem ra, nàng tạm thời an toàn. Không biết có phải Hoàng Thượng này đầu óc có vấn đề hay không, bộ dáng nàng tùy tiện như vậy có giống đám hoa cỏ hậu cung sao?

Để nàng làm hoàng hậu? Vậy hủy hậu cung trước đi!

“Hoàng Thượng, Trạng Nguyên này, ngài định rồi sao?” Đột nhiên nhớ tới một vấn đề, mau chóng hỏi một chút.

Hoàng Thượng liếc nhìn nàng một cái, “Người có ý này?”

Diệp Lạc nháy nháy mắt, “Chỉ cần không phải Diệp Tri là được.”

“Tại sao?”

“Cây to đón gió nha, Hoàng Thượng!”

“.....”

Không biết hoàng đế suy nghĩ thế nào, dù sao kết quả rất đúng ý Diệp Lạc.

Trạng Nguyên: Dịch Kinh Hồng

Bảng nhãn: Diệp Tri

Thám hoa: Không biết họ tên. Dù sao Diệp Lạc cũng không nhớ kỹ, bởi vì nàng nghe được một tin tức tốt, Diệp Tinh Dương nhà nàng, quả nhiên vượt qua muôn ngàn khó khăn, đạt được chức võ Trạng Nguyên.

Trong đám người đứng cao, văn võ Trạng Nguyên đều xuất thân từ Diệp gia.

Tuy rằng không thể nói rõ ra, nhưng lòng Diệp Lạc, cả ngày đều lơ lửng bay bay trên trời.

Phong Gian Ảnh vẻ mặt cầu xin, “Công tử, ngài có thể yên tĩnh chốc lát hay không, ngài đã cười ngớ ngẩn cả ngày rồi, ngài còn cười nữa mặt sẽ bị liệt.”

“Phong Gian, ta rất cao hứng, người nói xem Kinh Hồng và Tinh Dương nhà chúng ta có phải rất lợi hại hay không?”

“Đúng vậy, Tinh Dương và Kinh Hồng nhà ngài lợi hại nhất, nhưng ngài có thể đừng cười nữa không?” Phong Gian Ảnh cứng rắn chặn cửa, không cho nàng ra ngoài, “Công tử, không được cười nữa mới được ra phủ, bằng không khắp thiên hạ đều sẽ biết Dịch Kinh Hồng và Diệp Tinh Dương là người của Diệp công tử ngài.”

“À, được!” Diệp Lạc vỗ vỗ mặt, cố hết sức mới miễn cưỡng chỉnh trang tốt cảm xúc.

Diệp Tri buông thư xuống, vầy vầy tay gọi Diệp Lạc.

Diệp Lạc vội vàng chạy tới, “Làm sao vậy, ca ca?”

Diệp Tri thay nàng chỉnh lại xiêm y, “Không có việc gì, chuyện vui nên vui, người khác cảm thấy muội hưng phấn quá thì có thể giải thích là do trúng bảng nhãn.”

Diệp Lạc dùng sức gật đầu, “Đúng vậy, vẫn là ca ca hiểu rõ muội nhất.” Nhìn về phía Phong Gian Ảnh, nói một câu ngậm bi thương, “Không giống như một số người, hừ!”

Phong Gian Ảnh giả vờ không phát hiện ra, liều mạng trấn định tâm lý mình, đây là tiểu thư công tử, không phải là công tử, phải thích ứng, phải thích ứng.

Diệp Lạc và Phong Gian Ảnh đi ra cửa, mới nói, “Phong Gian, người và Phó thượng thư đã thương lượng xong sao? Ngày mai cung yến rồi sẽ chuẩn bị cưới Phó tử tử.”

“Rồi, tất cả đã chuẩn bị tốt, công tử, ngài yên tâm.”

Diệp Lạc nhìn nhìn bốn phía, “Trong phủ thì sao?”

“Tiểu viện chính là tân phòng, tất cả Tang Du đều bố trí dựa theo sở thích của đại công tử. Phòng của ngài, cũng bố trí thành tân phòng, dưới giường có mật đạo trực tiếp thông tới phòng đại công tử, không có người phát hiện.”

Diệp Lạc gật gật đầu, “Vậy là tốt rồi, phân phó xuống, tiệc cưới hôm đó càng phải chú ý, tuyệt đối không cho phép người làm bén mảng tới gần tiểu

viện.”

“Công tử, ngài tính tự mình đi đón dâu, hay là.....?”

Diệp Lạc xoay người sang chỗ khác, nhìn tiểu viện phía sau dưới ánh nắng chiều chiếu rọi tản ra sự ấm áp nhẹ nhẹ, thấp giọng nói, “Ngày thành hôn của Diệp Tri, muội muội của hân chắc chắn cũng muốn tham gia.”

“Công tử?” Phong Gian Ảnh sắc mặt khẽ biến.

“Tân khoa bảng nhân và tân hôn thê tử, gia gia và muội muội thân yêu nhất, ta muốn khiến ngày đó của Diệp Tri thật hoàn mỹ, không có tiếc nuối.”

Nếu nói Diệp Tri không có tiếc nuối, vậy Diệp Lạc thì sao?

Nàng rốt cục biết một câu, gọi là đắc tội với quân tử, chớ nên đắc tội với tiểu nhân.

“Trạng Nguyên Dịch Kinh Hồng, quan sử Hàn lâm viện, ban thưởng là thiếu sử thái tử, được đi vào Đông cung; Bảng nhãn Diệp Tri, làm quan sử Hàn lâm viện.....”

Diệp Lạc ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn lên đến sắc mặt Hoàng Thượng, nhưng chưa nhìn tới đã đã gặp phải một đôi mắt thâm sâu không thấy đáy, chính là dường như giờ phút này cặp mắt kia có ẩn ẩn đặc ý.

Vì thế trong nháy mắt nàng đã sáng tỏ, nàng bị tên Quân Hoảng xú tiểu tử này phá đám.

Mau chóng rũ mắt xuống, ở trong lòng mắng hân ba trăm lần.

“Diệp Tri, ngươi có ý kiến gì không?” Hoàng đế nhìn ra, dường như còn muốn cho nàng một cơ hội.

Nhưng..... tâm tư Diệp Lạc nhanh chóng ngược lại, đã quỳ xuống, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần còn có việc, muốn xin Hoàng Thượng ân chuẩn.”

“Nói nghe một chút xem!”

“Vi thần và chi nữ của Phó thượng thư Phó Thanh Nguyệt đã có hôn ước từ lâu, ngày mai muốn cưới Thanh Nguyệt làm vợ, nếu Hoàng Thượng có thể đại giá quang lâm, thần vô cùng cảm kích.”

“Người muốn trăm chủ hôn?”

Hoàng đế vừa nói xong, lễ bộ thượng thư Phó Giám Chi liền đứng ra khỏi hàng, “Hoàng Thượng, điều này vạn lần không thể, đại ân của Hoàng Thượng thần thụ sủng nhược kinh, nhưng chức quan Diệp Tri chỉ là thất phẩm, Hoàng Thượng chủ hôn sẽ không hợp lễ.”

Diệp Lạc ngẩng đầu lên, nhìn thẳng về phía Hoàng Thượng, “Hoàng Thượng, Diệp Tri nay là môn sinh của Thiên Tử, Hoàng Thượng chẳng qua vì đệ tử chủ hôn, có gì không thể?”

Quân Bách quả nhiên gật gật đầu, “Đúng vậy, Phó thượng thư, có gì không thể?”

Phó Giám Chi sắc mặt gặp nạn, quả thực, nếu lấy danh phận sư sinh thì cũng được, sau hồi lâu mới cúi xuống tạ ơn, “Thần đại diện tiểu nữ, tạ chủ long ân.”

Diệp Lạc lại khấu đầu, “Hoàng Thượng, vi thần còn có một chuyện muốn nói, muốn xin Hoàng Thượng minh chứng.”

Quân Bách hưng trí nhìn về phía nàng, “Hôm nay Diệp khanh có rất nhiều chuyện nha, được, trăm đồng ý.”

Diệp Lạc điều chỉnh phương hướng quỳ, chuyển tới Phó Giám Chi, sau đó cúi bái, Phó Giám Chi thất sắc, vội vàng nâng tay nàng dậy, “Hiền tể không thể.”

Diệp Lạc vẫn cố chấp không chịu đứng lên, nàng nghĩ, kiếp này dù thế nào cũng coi như là Diệp gia ủy khuất Phó Thanh Nguyệt. Ca ca vẫn không đồng ý, là vì áy náy và đau lòng. Nàng muốn ca ca hạnh phúc, nhưng không có nghĩa là nàng không hề thấy mắc nợ Phó gia.

Huống chi, trải qua chuyện nhân duyên lúc trước hoàng đế hỏi thăm nàng, nàng không thể không lo lắng, về sau Quân Hoảng có thể cũng tâm huyết dâng trào ban thưởng hôn sự gì đó cho nàng hay không. Đến lúc đó, thật đúng là không biết giải quyết thế nào, cho nên, phải thừa dịp hôm nay kết thúc luôn, đoạn tuyệt hậu hoạn.

“Hôm nay, trước mặt Hoàng Thượng và chúng quan triều đình, Diệp Tri lập hạ lời thề, đời này kiếp này, chỉ có Phó Thanh Nguyệt là vợ, vĩnh viễn không nạp thiếp. Tiểu sinh, tuyệt đối không làm cho Thanh Nguyệt chịu một chút ủy khuất. Ta chết, Diệp gia sẽ dùng hết sức lực bảo hộ, nhận Phó Thanh Nguyệt là nữ chủ nhân duy nhất của Diệp gia.”

Nàng bái ba bái trên mặt đất, dù Phó Giám Chi làm quan nhiều năm đã trở thành sành sỏi, giờ phút này cũng không nhịn được rơi nước mắt lã chã, “Được! Được! Được!”

Trừ từ đó ra, rốt cuộc không nói nên lời.

Trong triều đình, nhất thời yên tĩnh không một tiếng động.

Mọi người quanh đây đều là trọng thần quan lớn, cũng đều là nam nhân. Điều nam nhân mong muốn, là công danh quyền thế, là trái ôm phải ấp.

Mà bảng nhãn mới này, tài hoa xuất chúng, trẻ tuổi anh tuấn, lại dám phát lời thề ở trước mặt hoàng thượng. Thật sự là chuyện chưa từng nghe

thấy.

Dịch Kinh Hồng cúi đầu xuống, trong mắt là ngàn vạn suy nghĩ cần thận.

Nhân duyên như vậy, không biết là khát cầu trong lòng bao nhiêu nữ tử, mà đều không dám tuyên bố nguyện vọng ra miệng. Mà nay, tiểu thư lấy phương thức như vậy hứa hẹn Phó Thanh Nguyệt, có phải cũng là lấy một phương thức khác nói lên ý nguyện lòng nàng hay không?

Trên đời này, có thể có một nam nhân xứng đôi với tiểu thư, bảo hộ tiểu thư cả đời, dám đứng ra nói lời thề ước hay không?

Diệp Tinh Dương ngẩng cao đầu, gắt gao nắm trường kiếm trong tay, lông mi cũng không động một chút.

Tiểu thư hứa hẹn, hãn hứa hẹn.

Tiểu thư nói vậy, hãn như vậy.

Cho nên hãn cũng không tưởng gì cả, ánh mắt của hãn, chỉ cần giữ trên người tiểu thư, hãn biết đó là hướng đi của chính mình.

Mà Quân Hoảng, hãn lại không kịp suy nghĩ gì cả.

Chuyện nam nữ, hãn không để tâm, nhưng hãn biết hoàng tử thân vương, có bao nhiêu ham thích, ngay cả phụ hoàng của hãn, cũng là hậu cung ba ngàn giai lệ.

Ở trong suy nghĩ của hãn, tình yêu gì gì đó thật sự là nhàm chán giống hệt như mấy tiếng y y nha nha không ồm mà rên trong các vở kịch. Hãn biết mình sắp phải lấy thái tử phi, cũng sẽ vì thế mà lấy hàng loạt nữ nhân nữa, nhưng bởi vì thân là thái tử, hãn cần phải lấy. Bằng không, nữ nhân trong cảm nhận của hãn, chỉ là cụm từ vô cùng phiền toái, chỉ e tránh không kịp.

Nếu Diệp Tri nói lời này vài ngày trước, hẳn là hẳn sẽ có chút rung động nho nhỏ, nhưng câu nói giờ phút này của Diệp Tri lại bắt đầu khiến hẳn mờ mịt.

Tình yêu sở dĩ là đề tài ca xướng lưu truyền ngàn năm, có phải do hẳn và các bậc tiền bối xưa kia chưa từng hiểu rõ sức hút của nó chăng?

Cả đời cả kiếp hứa hẹn, đối với hoàng gia mà nói, có phải là chuyện thần thoại xa xôi không thể thành hiện thực hay không?

Thái tử điện hạ luôn luôn coi Diệp Tri là đối thủ hàng thứ năm mà mình căm thù đến tận xương tủy, lần đầu tiên, im lặng đánh giá kỹ người này.

Trên mặt Diệp Tri là nụ cười, im lặng bình thản, dường như hứa hẹn như thế là rất tự nhiên.

“Diệp Tri!” Trong lòng hẳn thì thầm gọi tên này, trong khoảng thời gian ngắn, nỗi lòng phức tạp khó lý giải.

Có một ngày đã khiến nữ tử toàn kinh thành rung động, không phải là khi thiên hạ biết Trạng Nguyên thành danh.

Mà là một nam tử trẻ tuổi dám ở trước mặt quân vương lập lời thề, chỉ cười duy nhất một cô nương.

Phó Thanh Nguyệt của Phó gia, kể từ ngày đó, là hạnh phúc mà nữ tử khắp thiên hạ này hướng tới.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cởi nhuyển giáp hộ thân, nệm lót trên vai và bỏ hầu kết giả ra, nàng mặc bộ quần áo trắng nhạt, lại dùng dây sợi dây lụa cùng màu buộc lên.

Diệp Lạc mở hộp trang điểm đã lâu không dùng, ngón tay chậm rãi vuốt phẳng vài cái, lấy bột nước son.

Bóng người trong gương, ngay cả chính nàng cũng thấy có chút xa lạ.

Nàng nhắm mắt, nhớ tới trận tuyết lớn bay tán loạn đầy trời, nhớ tới nơi tự tay nàng chôn cất trái tim mình.

Có đau đớn, nhưng không quá đậm sâu.

Động tác trên tay vẫn không tạm dừng chút nào.

Hôm nay là ngày vui của ca ca, Diệp Lạc dùng khuôn mặt xinh đẹp chứng kiến ca ca hạnh phúc.

Nghe thấy tiếng mở cửa phía sau, Phong Gian Ảnh xoay người lại, ngây dại.

Người trước mặt, tóc đen phiêu dật, dung nhan như họa, sóng mắt lưu chuyển, từng cử chỉ lộ ra sự phong nhã.

Hắn vẫn biết tướng mạo công tử không tầm thường, nhưng hôm nay mới biết được cái gì gọi là dung mạo tuyệt thế, cái gì gọi là sáng lạn như hoa. Thì ra thực sự có người, mỗi cái nhăn mày mỗi một nụ cười cũng lộ ra vẻ phong tình.

Diệp Lạc nháy mắt mấy cái, “Phong Gian, làm sao vậy, có phải đột nhiên thấy yêu thương ta hay không?”

Phong Gian Ảnh chật vật nhắc đoạn khăn che mặt bị nghiêng một bên gò má của nàng, nhanh chóng sửa lại, “Tốt lắm, cẩn thận đừng để gió thổi bay.”

Diệp Lạc buồn cười nhìn hắn, “Phong Gian, ngươi xong rồi, ngươi đỏ mặt.”

Phong Gian Ảnh nâng tay lên, muốn đập cho nàng một cái, lúc đầu ngón tay chạm vào sợi tóc nàng thì lại nhẹ tay, khụ khụ một tiếng, “Khụ, đi thôi.”

Diệp Lạc ngừng bước, “Phong Gian, ta không thể xuất hiện cùng ngươi.”

Phong Gian Ảnh nghi hoặc nhìn nàng, Diệp Lạc mỉm cười, “Ai cũng biết ngươi và Diệp Tri như hình với bóng, không phải Diệp Lạc.”

Phong Gian Ảnh nhíu mày, “Vậy ngươi tự mình đi? Hôm nay nhiều người hỗn tạp, ta lo lắng.”

“Ha ha,” Diệp Lạc cười to ra tiếng, xoay vẩy mình, “Phong Gian, ta chỉ thay đổi một bộ quần áo thôi, không phải thay đổi cả con người. Hay là ta thay đổi nữ trang nên ngươi bắt đầu có ý nghĩ thương hương tiếc ngọc?”

Phong Gian Ảnh đứng yên không nhúc nhích, Diệp Lạc vỗ vỗ vai hắn, “Đi thôi, đợi lát nữa Tang Du sẽ đến cùng ta.”

Phong Gian Ảnh lại nhìn cái khăn che mặt trên mặt nàng một lần nữa rồi mới rời đi.

Chờ hẵn đi xa, Diệp Lạc mới thu hồi nụ cười trên mặt, “Xuất hiện đi.”

Một bóng đen nhảy xuống từ trên cây, lập tức quỳ xuống, “Vô Nhai tham kiến tiểu thư.”

Diệp Lạc nhìn hẵn, ánh mắt có một thoáng hốt hoảng, “Chỉ là hôn lễ của một quan viên bình thường của Sùng Hưng vương triều, từ khi nào thì cần thủ hạ đặc biệt của vương gia Hoa Gian quốc tới?”

Vô Nhai cúi đầu, cung kính trả lời, “Vô Nhai không dám.”

Trầm mặc trong chốc lát sau, Diệp Lạc xoay người sang chỗ khác, “Người đi đi.”

Vô Nhai do dự trong chốc lát, cố lấy dũng khí hỏi, “Tiểu thư, ngài muốn gặp Vương gia không?”

Gặp, gặp rồi thì thế nào? Diệp Lạc nhìn hoa đào phía xa xa đang nở sáng rực, “Đi đi. Sau này thấy các người ở trên quốc thổ Sùng Hưng, Diệp Lạc sẽ không lưu tình.”

Vô Nhai lại hành lễ rồi nhảy lên, biến mất trong nháy mắt.

Tương tư dĩ nhiên khắc cốt ghi tâm, gặp lại chi bằng không thấy.

Diệp Lạc thu hồi tầm mắt, chuyển tới chỗ tối, “Có người xâm nhập Diệp phủ, ra vào như chỗ không người, Tang Du người nên kiểm điểm kiểm lại bản thân.”

Tang Du lúc này mới đi ra, “Tiểu thư, thân pháp người đó có vài phần tương tự ngài.” Cho nên, hẵn mới không ra tay.

Diệp Lạc rũ mắt xuống, “Lần sau, không nương tay.”

“Rõ!”

Chủ tử của người kia chắc chắn đã đắc tội tiểu thư, Tang Du thầm nghĩ.

Bờ sông Phượng Hoàng, cây liễu đang đâm chồi nảy lộc.

Cơn gió thổi trên sông nhắc tung y bào màu trắng của hần, hần vẫn đứng yên lặng ở nơi đó, ngọc thụ lâm phong, hơi khẽ động đậy mà cũng dừng như không. Rõ ràng là ánh mặt trời sáng lạn, nhưng một người đứng cạnh một cái cây bên một bờ sông lại tạo thành một hình ảnh tĩnh mịch.

“Vương gia! Vô Nhai đã trở lại.”

Thân hình của hần thoáng giật giật, “Là nàng sao?”

Vô Nhai đè thấp thanh âm, “Không phải, người thành thân là đại công tử chân chính của Diệp phủ, không phải tiểu thư.”

Sau giây lát trầm mặc, hần mở miệng, “Người gặp nàng?”

“Vâng, dung nhan tiểu thư vẫn vậy, chưa thay đổi.”

“Vô Nhai!” Thanh âm của hần có chút lạnh lẽo.

Thân mình Vô Nhai run lên, vội vàng nói, “Tiểu thư gầy đi một chút, thoát nhìn khí sắc cũng không quá tốt, ánh mắt có vẻ lớn hơn trước kia nữa.”

Ánh mắt của hần nhìn về phương xa, nơi đầu ngọn nước mờ mịt không thấy rõ cái gì. “Nàng nói gì?”

“Gặp lại chúng ta trên quốc thổ Sùng Hưng vương triều, nàng sẽ không lưu tình.”

Trên khuôn mặt thanh lãnh cao quý chậm rãi nở nụ cười nhạt, giọng điệu khinh đạm, “Đây mới là Lạc Lạc của ta!” Phất tay áo xoay người, phác họa trên không trung một độ cong cực đẹp, “Đi.”

Trong tiếng kèn, tiếng pháo vang lừng, tân nương tử đến.

Diệp Tri bị đám người vây xung quanh, khuôn mặt tuần tú vì vui sướng mà hồng hào.

Thân thể hảnh như vậy, vốn dĩ không nên làm lỡ dở tuổi thanh xuân của một cô nương tốt đẹp, nhưng trời cao rủ lòng thương, đã ban thưởng cho hảnh một cô gái bệnh cạnh, cùng nắm tay không rời không bỏ. Không nên hy vọng xa vời, không dám hy vọng xa vời, nhưng lại cố tình khiến hảnh có được.

Nắm tay nữ tử mình yêu thương, có người tôn quý nhất trong thiên hạ làm chủ hôn, nhân sinh đến giờ phút này là hạnh phúc nhất.

Nhất bách thiên địa, nhị bách cao đường, phu thê giao bách.

Diệp Lạc đứng ở một bên, rơi nước mắt.

“Lạc Lạc, cảm ơn muội.” Sau khi đưa tân nương vào động phòng, Diệp Tri nhẹ giọng nói.

“Ca ca ngốc!” Diệp Lạc đỏ mắt, “Mau đi đi, Phong Gian sẽ giúp huynh ngăn những người đó lại, huynh chỉ cần lộ mặt rồi trở về nghỉ ngơi, tẩu tử còn trong tiểu viện chờ huynh.”

Diệp Tri gật đầu, đi vài bước lại quay lại, nhẹ giọng nói bên tai nàng, “Lạc Lạc, hôm nay muội rất đẹp!”

Diệp Lạc đẩy hảnh một cái, hảnh mới cười cười rời đi.

Hôm nay, ca ca rất vui vẻ!

“Tiểu thư!” Bóng dáng Diệp Tri vừa biến mất, Tang Du liền xuất hiện.

“Thế nào?” Nàng hỏi.

“Quả đúng là Tịnh Kiên Vương của Hoa Gian quốc đến, nhưng sau khi gặp Vô Nhai đã mau chóng rời kinh thành. Ta đi theo tới cửa thành, phát hiện phương hướng bọn họ đi không phải là về Hoa Gian quốc mà là đi về cửa Đông.”

“Cửa Đông?” Diệp Lạc nhíu mày, “Phía đông, là Dực quốc.”

Thiên hạ lúc này có ba quốc gia hùng mạnh nhất là Sùng Hưng vương triều, Hoa Gian quốc và Dực quốc. Sùng Hưng vương triều trọng văn, buôn bán kinh thương mà phồn hoa, phát đạt. Hoa Gian quốc lại suy tôn võ lực, vị trí gần đại mạc nên có nhiều người dũng mãnh thiện chiến, nhưng nhiều năm nội chiến phân tranh không ngừng, hoàng đế lại còn nhỏ tuổi, cho nên thay đổi so với dĩ vãng là hướng ra ngoài khuếch trương thế lực. Mà Dực quốc, sản vật phong phú, tài lực mười phần, đứng ở phe trung lập.

Nay hãn bí mật thăm dò hai nước, lấy khả năng của hãn nếu phá vỡ thế cân bằng của ba nước thì sẽ gây nên một hồi gió tanh mưa máu.

Diệp Lạc có chút đau đầu, “Ám các Diệp gia cũng không tra ra mục đích của hãn à?”

Tang Du cúi đầu càng thấp, “Thuộc hạ vô năng.”

Diệp Lạc lắc đầu, “Các người không tra ra mới là bình thường.” Trong lòng, đột nhiên có chút kiêu ngạo, không ngờ hãn cường đại đến như thế. Ám các từ một tay nàng tạo ra, con đường truyền tin trải rộng toàn bộ Sùng Hưng vương triều, thế mà ngay cả một chút tin tức về hãn cũng không tra ra. Nếu không phải Vô Nhai xâm nhập Diệp phủ, thậm chí nàng còn không biết Tịnh Kiên Vương của Hoa Gian quốc đang ở ngay kinh thành.

Bỗng nhiên thấy dở khóc dở cười, cho dù tài năng của hắc có một không hai trong thiên hạ thì sao, hắc và nàng, dù sao vĩnh viễn cũng không thể ở cùng một chỗ.

“Đi, thả tin tức hắc từng đến kinh thành cho Đông cung.” Nàng thật muốn nhìn xem, vị thái tử điện hạ tự cho mình là rất cao quý kia, khi biết được Vương gia nước khác ngênh ngang đi thăm kinh thành nhà mình ở ngay dưới mí mắt mà hắc lại không biết sự tình, sẽ có sắc mặt phấn khích tới nhường nào.

Quân Hoảng, đây là bài học đầu tiên dành cho người. Năm vững con đường tin tức, vĩnh viễn là công việc cần thiết đầu tiên.

Sắc mặt Tang Du có một chút cứng ngắc, bởi vì hắc nhớ tới một sự kiện khác, “Tiểu thư, thái tử điện hạ còn đang ở ngoại ô!”

Xét thấy thái tử điện hạ đặc biệt chú ý tới Diệp Tri, vì phòng ngừa hắc gây chuyện không thể cứu vãn trong hôn lễ Diệp Tri nên Diệp Lạc đã sai người tới Đông cung đưa một phong thư. Đương nhiên, trên thư chỉ có một câu, “Nếu muốn biết bí ẩn của Diệp Tri, gặp ở đình ngoại ô, cách mười dặm.”

Diệp Lạc cười tủm tỉm, không có một chút áy náy, “VẬY Ể HẮC TIẾP TỤC CHỜ ĐI.”

Quân Hoảng, đây là bài học thứ hai cho người, vĩnh viễn đừng để đối thủ đoán trúng tâm tư của người, nếu không, người sẽ mất đi sự chủ động.

“Nhưng...” Tang Du gian nan nói tiếp một câu, “Đình cách đây mười dặm, đã là phía ngoài cửa Đông.”

Trong mắt Diệp Lạc rốt cục nổi lên vài phần hứng thú, “Vương gặp vương nha, không biết là ai chiếm thế thượng phong?” Nếu hôm nay không phải ngày đại hôn của huynh trưởng, nàng thật muốn đi xem náo nhiệt.

Thái tử điện hạ tôn quý, ngài, tự cầu nhiều phúc đi!

Ông trời an bài, có đôi khi thật là quá kỳ diệu.

Đình ngoại ô cách mười dặm cửa Đông, một vị thái tử tôn quý y bào đen gặp một vị Vương gia áo trắng phiêu phiêu, sẽ xảy ra điều gì?

Kỳ thực là chẳng có gì xảy ra.

Thái tử tôn quý và đám hạ nhân chờ đợi hết kiên nhẫn, trong lòng lửa giận bùng bùng, đứng dậy vung kiếm múa ngay tại ngoài đình. Mà Vương gia áo trắng kia bị sát khí từ kiếm hấp dẫn, ghìm ngựa nghỉ chân, sau đó, nhin không được hoan hô một tiếng.

Thái tử quay đầu, ngăn động tác rút kiếm của thị vệ bên cạnh, thầm nghĩ người này rất có phong thái. Lúc này cao giọng cười, “Đa tạ công tử khích lệ!”

Vương gia ở trên ngựa chấp tay hoàn lễ, “Kiếm khí như hồng, thân thủ công tử quả thực rất tốt, có khí thế.”

“Công tử có lẽ cũng là cao thủ, không biết có cơ hội chỉ giáo mấy chiêu?”

“Không dám không dám. Chẳng là hôm nay ta có việc bận, nếu ngày sau hữu duyên gặp lại sẽ hẹn nhau luận bàn.”

“Nếu vậy, liền chờ mong ngày sau.” Thái tử vẻ mặt tiếc hận.

“Sau này gặp lại!” Vương gia ôm quyền, giục ngựa rời đi, bụi đất mù đường.

“Nam tử này một thân khí thế, không biết xuất từ đâu!” Thái tử điện hạ còn đứng tại chỗ, tiếp tục tán thưởng.

Hôm nay hai người mới gặp mà đã nhất kiến như cố, dù thế nào cũng không ngờ rằng, bàn tay vận mệnh đã sớm sắp đặt trong âm thầm một loại phương thức khác khiến hai người bọn họ có liên hệ với nhau.

Bọn họ chỉ là nhất kiến như cố trong giây lát, trên thực tế quan hệ của bọn họ vĩnh viễn cũng không thể như lần gặp đầu tiên này!

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Lại Giao Phong.

Ngày thứ hai, Diệp Lạc vừa mới rời giường đã nghe được tin Quân Hoảng tới chơi.

Vội vàng rửa mặt xong, nàng đi vào tiền thính, Diệp Cảnh đã khom người đứng đó, Quân Hoảng vừa nhìn thấy nàng liền nói: “Diệp Tri, người thức dậy cũng thật sớm.”

Diệp Lạc nhìn sắc trời bên ngoài, vô cùng tôn trọng sự thật trả lời: “Đúng vậy, hôm nay quả là vi thần thức dậy rất sớm.”

Quân Hoảng không ngờ Diệp Tri da mặt dày đến vậy, hắn ở chỗ này đợi từ sáng sớm mà tên kia còn có mặt mũi thản nhiên nói mình dậy sớm sao?

Mắt thấy sắc mặt thái tử điện hạ bắt đầu khó coi, Diệp Cảnh vội vàng bổ sung, “Điện hạ, tôn nhi này của ta có tật xấu thích ngủ nướng, hôm nay quả thực nó dậy hơi sớm.” Nha đầu kia nói đúng sự thật, nhưng dĩ nhiên khi nói ra sự thật này cảm thấy có chút kỳ quái.

Diệp Cảnh trong lòng thầm khóc, con à, tại sao con lại sinh ra một nha đầu làm tức chết người không đền mạng như vậy chứ!

Quân Hoảng miễn cưỡng thuận khí trong chốc lát, mới lại mở miệng nói, “Tối hôm qua động phòng hoa chúc, không phải càng nên nghỉ ngơi nhiều sao, vì sao hôm nay thức dậy hơi sớm?” Hắn dừng một chút, khóe

miệng hơi hơi giương lên, “Diệp Khanh nếu có gì không tiện thì cứ nói, có lẽ bản cung có thể giúp được.”

Diệp Lạc âm thầm đảo cặp mắt trắng dã, “Vi thần nghe nói thái tử điện hạ giá lâm, bởi vậy mới vội vàng rời giường, nếu điện hạ không ngại, vi thần xin phép trở về ngủ tiếp.”

Quân Hoảng vừa mới thở ra một hơi lại bị chặn lại. Yên lặng ngưng nghen một hồi lâu, hắn mới dựa vào lưng ghế nói mấy câu, “Diệp Khanh có quen biết Tịnh Kiên Vương của Hoa Gian quốc?”

Diệp Lạc chậm rãi ngẩng lên nghênh đón tầm mắt sắc bén của Quân Hoảng, nửa ngày sau mới mở miệng nói, “Có quen.”

Quân Hoảng nhìn chăm chăm nàng, tựa hồ muốn tìm tòi gì đó trên mặt nàng, “Như vậy Diệp Khanh có nên giải thích một chút, hôm qua đặc sứ của Vương gia đã nói những gì với người?”

“Vi thần và Vương gia từng có duyên gặp mặt, hôm qua là ngày đại hôn, hắn sai đặc sứ chúc mừng, không quan hệ đến quốc gia đại nghĩa, chỉ là chuyện thường tình.”

“Hay cho một câu chuyện thường tình!” Quân Hoảng bật dậy, “Diệp Tri, tự giải quyết cho tốt.”

Liếc mắt nhìn nàng hồi lâu sau, Quân Hoảng đi ra ngoài cửa, Diệp Cạnh vội vàng khom người tiễn.

Quân Hoảng đi vài bước, lại ngừng lại, “Diệp Tri, còn nữa, chắc là sẽ không có người nào đi nói với ta ra ngoài ô chờ tin tức nữa chứ, người nói xem?”

Diệp Lạc sắc mặt ngưng trọng, chờ Quân Hoảng rời đi rồi nàng mới quay đầu gọi, “Phong Gian.”

Phong Gian Ảnh từ sau bình phong đi ra, “Còn chưa kịp nói cho người biết, hôm trước vì dẫn Quân Hoảng rời đi mà thị vệ đi đưa tin đã mất tích.”

Diệp Lạc gật gật đầu, “Kêu Tang Du đến.”

Tang Du đến, vừa nhìn thấy sắc mặt Diệp Lạc, liền cúi đầu.

Trên mặt Diệp Lạc không có biểu tình gì, nhưng mọi người quen thuộc với nàng đều biết, nàng như vậy là đang trong trạng thái cực kỳ phẫn nộ, cho nên dù Phong Gian Ảnh quen thuộc với nàng cũng rất biết điều mà đứng xa xa, không muốn tiến lên làm vật hi sinh.

“Tang Du, thị vệ trong hậu viện hôm qua có nội ứng của Quân Hoảng, người lập tức đi thăm dò, ta chỉ cho người thời gian hai ngày.”

“Nội ứng?” Tang Du bùm một tiếng quỳ xuống, thanh âm khảng khái, “Công tử, tuyệt đối không thể! Hôm qua tất cả thị vệ trong phủ đều là tự ta chọn lựa, tất cả đều là tử sĩ trong phủ, từ nhỏ đã sống ở Diệp phủ, trước khi xuất sư chưa từng gặp người ngoài.”

Diệp Lạc chuyển tầm mắt tới hắn, “Chiều hôm qua ta mới truyền tin tới Đông cung, nói cho hắc Tĩnh Kiên vương của Hoa Gian quốc xuất hiện trong thành, nếu không phải trong phủ có nội ứng làm sao Quân Hoảng có nhanh chóng tra ra việc người của Vương gia đến Diệp phủ, lại đi gặp ta? Hơn nữa, ngày hôm trước người truyền tin giả dẫn Quân Hoảng rời đi, nhanh như vậy đã bị bắt được, người không thấy là rất khiến người ta hoài nghi sao?”

Tang Du ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt Diệp Lạc, “Công tử, ngài cho ta thời gian ba ngày, ta nhất định điều tra rõ chuyện này. Nhưng ta dám lấy đầu mình ra đảm bảo, trong thị vệ hôm qua tuyệt đối không có người dám bất trung với công tử.”

“Người tin tưởng bọn hắn như vậy?”

“Đúng, ta tin bọn hăn giống như tin chính mình.”

“Được, một khi đã như vậy, ta cũng tin tưởng. Tang Du, ta cho người ba ngày, tra rõ việc này.”

Tang Du đi rồi, Phong Gian Ảnh mới tiến lên, “Muốn ta hỗ trợ hay không?”

Diệp Lạc lắc đầu, “Diệp gia phủ binh, người đừng nhúng tay vào.”

Phong Gian Ảnh nhìn nàng, rốt cục không kiềm chế được tò mò, “Tiểu Diệp Diệp, phủ binh nhà các người huấn luyện như thế nào? Tên Tinh Dương cao to kia, đều vào sinh ra tử cùng chúng ta thật nhiều lần, ta dám khẳng định, hăn chắc chắn vì cứu ta và tên quái dị kia (tức Dịch Kinh Hồng) mà chết, nhưng về chuyện Diệp gia phủ binh các người, đúng là một chữ hăn cũng không nói!”

Diệp gia phủ binh có sự đoàn kết và ăn ý khiến cho người ta kinh hãi, khiến hăn và Dịch Kinh Hồng không biết đã tán thưởng bao nhiêu lần.

Diệp Lạc liếc mắt nhìn hăn một cái, “Cho nên người và Kinh Hồng còn thiết kế Tinh Dương say rượu, phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, nhưng hăn có say bất tỉnh, chúng ta đợi cả một đêm, ngay cả một từ hăn cũng không nói.”

Diệp Lạc gật đầu nhìn hăn, “Diệp gia phủ binh chưa bao giờ nói mớ, đương nhiên cũng sẽ không nói lời say.” Nàng đứng dậy đi ra ngoài, Phong Gian Ảnh vội vàng đi theo, “Tiểu Diệp Diệp, người nói cho ta biết đi, các người tuyển người như thế nào, phủ binh rốt cuộc có bao nhiêu người, bình thường giấu ở đâu? Sao lúc cần phủ binh là họ cứ như đột nhiên thoát ra vậy?”

Diệp Lạc dừng bước, vỗ vỗ vai hân, “Phong Gian, ta chỉ có thể nói cho người, phủ binh là tổ tiên Diệp gia sáng tạo ra, rồi sau đó từ trường tử tuyển người và huấn luyện.”

Phong Gian Ảnh mở to hai mắt, “Vậy Tinh Dương bọn họ?”

Diệp Lạc nở nụ cười, “Đương nhiên là Diệp Tri.” Nàng cười cười rồi đi, Phong Gian Ảnh gật đầu, Diệp Tri, nhưng Diệp Tri nào?

Công việc ở Hàn Lâm viện cũng tương đối nhàn nhã, mỗi ngày Diệp Lạc tới Hàn Lâm viện, chống đỡ lại sự lạnh nhạt và vụng trộm bàn luận của mọi người tiếp tục làm việc, thời gian cứ lặng lẽ trôi.

Ai cũng biết tên mới tới này đã đắc tội thái tử điện hạ, vì bảo vệ mũ quan của bản thân chẳng ai dám tỏ vẻ hoà nhã với hân!

Đương nhiên, mọi việc đều có ngoại lệ, có một người là đại học sĩ Tô Thành, còn có một người nữa, đương nhiên là Dịch Kinh Hồng không thể. Tuy rằng hân không biểu hiện thân thiết với Diệp Lạc nhưng ít nhất sẽ không lạnh mặt với nàng, dù sao trong lòng hân biết công tử nhà mình đã đủ bi thảm rồi.

Nói đến Tô Thành, Diệp Lạc thật không hiểu.

Nàng từng hỏi qua Diệp lão gia và lão hồ li hoàng đế, họ đều chắc chắn Tô Thành hoàn toàn không biết sự tình, hơn nữa cũng hoàn toàn không có giao tình gì đặc biệt với họ, cho nên nàng không hiểu, vì sao ông ta có thể đối tốt với nàng như vậy chứ?

Trong khi nàng bị mọi người cô lập ở Hàn Lâm viện, Tô Thành lại giống như Bồ Tát cứu thế, đưa nàng đi làm quen công việc hằng ngày, giảng giải sắp xếp giúp đỡ nàng, lại gần gũi giống như nhiệm vụ của Hoàng Thượng, nhìn kiểu gì cũng như ông ta đang giúp nàng!

“Tiểu Diệp Diệp, có thể ông ta coi trọng người hay không?” Phong Gian Ảnh hoảng sợ nhảy ra xa, biểu tình rất là khoa trương.

Diệp Lạc tức giận liếc mắt nhìn hắn, “Phong Gian ca ca, Tô đại học sĩ còn hơn cả tuổi cha ta, hơn nữa ông ta cùng phu nhân là một đôi phu thê tình thâm, người đừng tưởng tượng vợ vẫn như vậy.”

Phong Gian Ảnh vỗ vỗ đầu Diệp Lạc, xoay nàng hai vòng, “Vậy chẳng lẽ là giúp con ông ta coi trọng người? Ừm, rất có khả năng.”

Diệp Lạc đá hắn một cái, Phong Gian Ảnh nhắc mình nhảy lên, “Tiểu Diệp Diệp, người muốn mưu sát thuộc hạ thân ái của người sao?”

Diệp Lạc hận nghiêng răng ngựa, “Ta là nam nhân, ông giúp con ông coi trọng một nam nhân sao?”

Phong Gian Ảnh lắc đầu, “Tiểu Diệp Diệp, người không biết rồi, tình yêu có thể phá vỡ mọi rào cản, sao để tâm người là nam hay nữ.”

“Được rồi, vậy người đi tìm một người cùng phá vỡ rào cản giới tính nam nữ mà yêu đi!”

“Tiểu Diệp Diệp!” Phong Gian Ảnh hấp hấp cái mũi, chân thành nhìn nàng, “Người làm nam nhân của ta đi, ta nguyện cùng người, phá vỡ tất cả giáo điều thế tục, đời này kiếp này, không chia không rời.”

Diệp Lạc rốt cục đã cảm nhận được loại bi phần khi thái tử điện hạ bị nàng làm cho tức đến nỗi không nói nổi câu nào rồi, bởi vì hiện tại nàng cũng rất muốn, muốn dẫm nát Phong Gian Ảnh, đập đập hai phát lại căn thêm hai cái.

Kết quả điều tra của Tang Du, quả nhiên tới ngày thứ ba là có.

Mấy tờ giấy lớn trước mặt được Diệp Lạc cẩn thận xem kỹ rồi nàng không khỏi nói một câu, “Quân Hoảng, quả nhiên không hổ là quân vương đời tiếp theo.”

Hắn cư nhiên có được mạng lưới tình báo bên ngoài hoàng cung, đó là một cơ sở ngầm thậm chí ngay cả Quân Bách cũng chưa chắc có thể biết đến.

Hơn nữa những ngày gần đây, mạng lưới này thậm chí đã chạm rãi thăm thấu đến các quán trà, tửu lâu, có vẻ như so với lúc trước lại càng thêm vững chắc.

“Quân Hoảng có người giúp đỡ?”

“Đúng vậy,” Tang Du nhìn nàng một cái, “Dịch Kinh Hồng.” Hắn không hiểu rõ lắm, vì sao Dịch Kinh Hồng này rõ ràng là người của tiểu thư, tại sao có thể chạy đến chỗ thái tử giúp sức. Chẳng qua, hắn biết tiểu thư nhà mình có lẽ có sắp xếp khác, cho nên tiểu thư không nói bọn họ cũng sẽ không hỏi.

“Kinh Hồng?”

Phong Gian Ảnh dừng động tác đập bàn lại, “Ta nghĩ, đây là khảo nghiệm thái tử điện hạ ra cho Kinh Hồng, nếu hắn làm tốt sẽ thực sự được ở lại bên người thái tử.”

Diệp Lạc nở nụ cười, “Xem ra, quả thực hắn làm rất tốt.”

Phong Gian Ảnh thở dài một hơi, ánh mắt nhìn nàng đều là thương hại, “Ngay cả Tinh Dương cũng đều thành giáo úy, công tử, ngài xác định ngài còn muốn ở Hàn Lâm viện đọc sách viết chữ?”

Diệp Lạc hé miệng cười, “Phật viết, không thể nói, không thể nói.”

Từ xưa đến nay, văn Trạng Nguyên ít ai có thể làm đến chức Thừa tướng, mà võ Trạng Nguyên muốn đến chức tướng quân lại càng thêm khó hơn, cho nên muốn trở thành người đứng đầu trăm quan, dù thế nào cũng phải làm Trạng Nguyên.

Sau khi vào Hàn Lâm viện nàng mới phát hiện ra, hoạt động hàng ngày của Hàn Lâm viện chính là soạn thảo ra các loại cáo lệnh, sắc lệnh Hoàng Thượng cần ban bố, biên soạn các ghi chép về triều đại. Làm quan ở Hàn Lâm viện vừa thông thạo công tác chính trị vừa tăng cao trải nghiệm và hiểu biết, thậm chí có thể học hỏi từ các học giả uyên thâm, có cơ hội tiếp cận các phe quyền lực, cho nên làm quan Hàn Lâm viện sau này có chuyển sang chức tước khác thì rất thuận lợi do đã có sự rèn rũa chính trị hàng ngày khi trước rồi.

Con đường làm quan, tuy rằng sơ phụ có dạy sơ qua, nhưng trong hiện thực triều đình lại rất phức tạp, khác xa so với trên sách vở. Tuy Diệp Cảnh là Thái Phó, nhưng không nôn nóng thăng quan, cho nên kinh nghiệm thực tế là điểm thiếu khuyết của Diệp Lạc. Hàn Lâm viện hoàn toàn là nơi cho nàng một cơ hội học tập và rèn luyện thật tốt.

Về điều này, nàng không thể không cảm tạ Quân Hoảng, nếu không phải hẳn có tâm nhằm vào nàng thì nàng đâu có thể nhân họa đắc phúc chứ.

Vào một buổi sáng sớm, đại học sĩ Tô Thành vừa đến Hàn Lâm viện đã phát hiện Diệp Tri đang vùi đầu sửa chữa, ông có chút kinh ngạc, bởi vì hiện giờ cách thời gian làm việc còn quá sớm, ông vì lớn tuổi không ngủ được nên mới đến sớm, nhưng Diệp Tri này lại đến quá sớm rồi.

“Diệp Tri, người tới sớm như vậy à?”

Diệp Lạc ngẩng đầu nhìn, thì ra là ông, nhất thời nở nụ cười, “Tô đại học sĩ, chào buổi sáng!”

Thân thiện vô cùng, làm cho người khác tâm tình thoải mái, dù là Tô Thành đàm bạc nghiêm túc cũng toát ra ý cười thản nhiên, “Người viết cái gì đó?”

Diệp Lạc tự đắc cầm quyển sách trên tay, “Ta đang chép lại các vị sư phó và các phẩm quan của sao Hàn Lâm viện.”

Tô Thành đi qua, nhìn trong chốc lát, trầm giọng nói, “Người định làm gì?”

Diệp Lạc sờ sờ đầu, “Muốn xem xét rõ tình huống, tránh đắc tội với người ta mà không biết.”

Tô Thành đương nhiên biết tình cảnh của nàng, nhưng nghe được lời này cũng không nhịn được buồn cười, “Thái tử điện hạ người cũng dám đắc tội, còn có ai là người không dám đắc tội nữa!”

“Aiz, tại ta còn trẻ chưa hiểu chuyện thôi.” Diệp Lạc ngượng ngùng cười.

Tô Thành cũng không nói thêm nữa, bản thân đi thông thả về phòng, lại đi thông thả trở ra, ném cho nàng một quyển tập, “Đây là danh sách quan viên Hàn Lâm viện, còn có những người được tiến cử, người từ từ xem.”

“A, cảm ơn đại nhân, cảm ơn!” Diệp Lạc tất nhiên là vui không tự kìm hãm được.

“Đại nhân, hình như ngài đặc biệt thích Diệp Tri này!” Người hầu Tiểu Ấn đi theo Tô Thành rất nhiều năm, chưa bao giờ thấy ông hậu đãi người mới vào Hàn Lâm viện như thế.

“Ừ!” Tô Thành đáp, cũng không ngẩng đầu lên.

“Ngài không sợ đắc tội thái tử gia sao?”

Lúc ấy Tô Thành mới ngẩng đầu lên, nhìn hẩn một cái, mỉm cười.

“Đại nhân, ngài đang cười cái gì?” Tiểu Ấn càng thêm không hiểu.

Tô Thành lắc đầu, thở dài một hơi, “Người cứ mài mực đi, không cần hỏi nhiều.”

Diệp gia là thế gia, gia phong lại nghiêm cẩn, mà Diệp Cảnh giờ là Thái Phó, làm quan vài chục năm đều rất công bằng, nhìn tướng như không đạt được gì nhưng lại vô tình tránh thoát rất khỏi vòng tranh đấu của các đảng phái. Gia đình như vậy, con cháu Diệp gia làm sao lại có thể không phân rõ nặng nhẹ, dám to gan va chạm thái tử. Hơn nữa, lại là ngay trước mặt Hoàng Thượng, thâm ý trong đó, rất đáng giá để người khác suy ngẫm.

Hơn nữa, ông từng đọc bài thi của Diệp Tri, mấy đề lúc đầu đều trả lời rất lưu loát, đề cuối cùng lại cố tình cân nhắc từng câu từng chữ, rõ ràng là đang tính toán xem nên lấy cấp bậc điểm thế nào. Người có thể đạt tới trình độ này, nếu quả thật là cố ý thiết kế thì tuyệt đối là cao thủ. Bởi vì cần suy tính rất cụ thể, phải xem xét rõ thực lực của người khác và chính mình, trong đó có rất nhiều nguy cơ, chỉ một nhầm lẫn nhỏ là đã có khả năng không đạt được mục đích rồi.

Lúc ấy, ông đã lưu tâm người này, về sau thi đình được khâm điểm làm bảng nhãn, nhìn thần sắc đó, tựa như không hề ngoài ý muốn.

Ông nghĩ, người này, tương lai nhất định không phải vật trong ao.

Trong chốn quan trường, nếu muốn sống yên phận thì càng không nên coi khinh những nhân tài mới nổi.

Diệp Lạc cả ngày cắm cúi trong Hàn Lâm viện, trong thời gian ngắn, Diệp phủ gió êm sóng lặng, không có biến động gì. Điều này khiến Quân Hoảng khổ sở, hẩn rõ ràng nghĩ hành động hôm đó ở Diệp phủ là đã đánh

rắn động cỏ, kiểu gì cũng có tin tức mới, ai ngờ Diệp Tri này thái độ quả là khác thường, an phận tiến triều, vào viện, về nhà.

Nếu nói Diệp Tri là người biết quy củ, biết tiến lùi, có đánh chết Quân Hoảng cũng không tin. Vì thế Diệp Tri an phận như bây giờ lại khiến cấp bậc nguy hiểm của hãn trong lòng Quân Hoảng thêm nâng cao. Lúc Dịch Kinh Hồng tiến cung, vị thái tử điện hạ này còn rối rắm vì tin mật báo việc Diệp Tri cả ngày đều ở Hàn Lâm viện vui đầu vào sách.

“Kinh Hồng, thật sự là Diệp Tri ở Hàn Lâm viện không làm chuyện gì, cả ngày bận việc sao chép, không có gì dị thường?”

“Không có.” Dịch Kinh Hồng hơi hơi cúi mắt, hãn cũng đang kinh ngạc việc này. Lấy tính cách công tử, thật sự là không có khả năng nhu thuận đọc sách viết chữ như vậy, nếu nàng thật sự có thể ngồi yên thì năm đó lão Thái Phó cũng không cần phải đuổi theo nàng chạy vài dặm đường.

Quân Hoảng cau mày, “Truyền lệnh xuống, về sau hãn nói cái gì, làm chuyện gì, tất cả đều báo cho ta.”

“Rõ!”

Hai người lại thương lượng chuyện khác, Quân Hoảng lại hỏi, “Vương gia Hoa Gian quốc và Diệp Tri có quan hệ gì, có gặp mặt không?”

“Đã tra xét rất kỹ, vương gia Hoa Gian quốc hành tung bí ẩn, khi Diệp Tri hành tẩu giang hồ, cũng đều bí ẩn mơ hồ, thật sự không có gì rõ ràng.” Dịch Kinh Hồng biết Vương gia này nhất định có giao tình không nhỏ với công tử nhà mình. Nghĩ tới ngày đại công tử thành thân, thủ vệ bên trong phủ sâm nghiêm là thế nhưng thủ hạ của Vương gia kia không kinh động đến các thủ vệ mà đã thuận lợi gặp công tử. Đáng tiếc, tin tức này không chỉ có Đông cung không tra ra được mà ngay cả hãn, cũng chưa bao giờ nghe công tử nói đến.

Vương gia Hoa Gian quốc! Trong tay áo, tay hãn nắm chặt lại.

Có thể đây chính là nguyên nhân công tử ngẫu nhiên bị thương?

Nếu quả thật là hãn phụ công tử, cho dù đối phương quyền cao chức trọng đến đâu, hãn và Phong Gian nhất định sẽ không để yên.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Người Trong Lòng

Sùng Hưng vương triều, năm thứ hai mươi sáu Chính Minh đế, đã xảy ra một sự kiện chấn động cả triều đình và dân chúng.

Hàn Lâm biên tu Diệp Tri trong vòng một năm đã sửa sang lại chế độ khoa cử và chế độ chọn lựa quan viên. Trong đó quan trọng nhất là các thí sinh tham gia thi hương không cần do châu quận đề cử cũng không cần người giới thiệu, có thể trực tiếp tham gia cuộc thi. Điều này đã tiêu trừ phần lớn đặc quyền của các đệ tử thế gia, cũng cho các thí sinh trong thiên hạ có một cơ hội cạnh tranh tương đối công bằng.

Đối với sự phản đối trên dưới triều đình, nhất là hữu tướng Lương Lược chỉ trọng học thức chứ không coi trọng đạo đức nhân phẩm chỉ trích mãnh liệt, Diệp Tri đã đưa ra sự giải thích của mình. Sau khi thi hội, tên những người muốn tham gia thi đình sẽ được công bố cho dân chúng, nếu trong một khoảng thời gian nhất định mà nghe được tin tức đáng ngờ về nhân phẩm đạo đức thì sẽ giao cho quan phủ địa phương điều tra, nếu là thật thì loại bỏ tư cách thi đình, nếu không đúng sẽ xử phạt người vu cáo.

Nhưng cuộc đời đâu có hoàn hảo, Diệp Tri dù bỏ ra nhiều tâm huyết cũng không thể công bằng tuyệt đối được, bởi vậy trong suốt hai tháng kể từ khi đề xuất phương án đã vấp phải rất nhiều sự nghi ngờ và phản đối.

Thậm chí có mấy lão thần hô hào nếu dám thay đổi chế độ từ đời tổ tông thì dù có tự vẫn tại triều đường cũng không có mặt mũi đi gặp tiên hoàng.

Hoàng đế trầm mặc thật lâu mới nói ra cách giải quyết làm cho tất cả mọi người đều vừa ý, hắn nói, “Tương lai thiên hạ này đều giao cho thái tử, chỉ bằng việc này để thái tử quyết định. Diệp Tri, nếu người có thể thuyết phục thái tử, như vậy sẽ thi hành trong cả nước, nếu không thể thì đề nghị này đừng vội nhắc lại.”

Diệp Tri lúc này mới quỳ xuống tạ ơn, “Thần tuân chỉ.”

Ánh mắt Hoàng đế chậm rãi lướt qua mặt từng người, “Các khanh nghĩ thế nào?”

Lương Lược hơi cúi người, mấy vị đại thần trao đổi ánh mắt xong cũng đều nhất trí với Hoàng Thượng. Dù sao, việc Diệp Tri dám chống lại thái tử mọi người đều biết. Để thái tử quyết định, nhất định phần lớn là không thông qua.

Người khác nghĩ như nào, Quân Hoảng không quan tâm lắm, hắn chỉ biết, hắn đang chờ Diệp Tri tới cửa cầu cạnh hắn.

Vì thế mấy ngày liền tâm tình hắn rất tốt, cả Đông cung ánh nắng tươi sáng.

Mà trong Diệp phủ, ánh mặt trời cũng chiếu rọi khắp nơi.

Diệp Lạc nhảy loi choi vây quanh Phó Thanh Nguyệt, “Chị dâu, thật sao, thật sự có tiểu bảo bảo?”

Phó Thanh Nguyệt vỗ về bụng, vẻ mặt đắm thắm ngọt ngào, tươi cười, hai mắt sáng lên, nàng gật gật đầu, “Ừ!”

“Ha ha!” Diệp Lạc vui không tự kìm chế được, “Muội muốn làm cô cô, muội sắp được làm cô cô!”

Diệp Tri bị nàng làm cho đau đầu, buông quyển sách trên tay nhìn về phía nàng, “Lạc Lạc, muối sắp làm cô cô rồi, sao còn y như tiểu hài tử thế!”

Diệp Lạc đi lại gần, “Ca ca, muối sắp làm cô cô!”

“Ừ, ta biết!” Diệp Tri nâng tay áo lau mồ hôi trên trán nàng, “Đi đường cẩn thận, nào có ai vừa đi vừa nhảy thế này.”

Diệp Lạc mếu máo, nhìn bụng Phó Thanh Nguyệt nói, “Cục cưng ngoan, mau đi ra đi, như vậy cha con sẽ không mắng cô cô nữa, con mau đi ra giải cứu cô cô, cô cô mua kẹo cho con ăn.”

Diệp Tri bất đắc dĩ lắc đầu, có thể đoán được tương lai không lâu, nha đầu này sẽ tạo ra một tiểu bảo bảo bảo nghịch ngợm đến nhường nào, “Lạc Lạc, trong nhà có mình muối bát nháo là đủ rồi!”

“Ca, muối biết mà, huynh có con sẽ không cần muối muối, muối sớm biết mà.” Diệp Lạc bắt đầu che mặt khóc, “Ôi! Lạc Lạc là đứa nhỏ không có người thương không có người yêu.”

Phó Thanh Nguyệt vội vàng lại vỗ lưng Diệp Lạc, trừng mắt oán trách Diệp Tri, “Chàng nói cái gì thế, Lạc Lạc đáng yêu nhường này, làm sao nào loạn? Xem đi, Lạc Lạc khóc rồi, xem chàng làm sao bây giờ?”

Diệp Tri thở dài, “Thanh Nguyệt, nàng mở hai tay của muối ấy, xem muối ấy khóc hay là cười.”

Phó Thanh Nguyệt nửa tin nửa ngờ nhìn về phía Diệp Lạc, nàng quả nhiên hắc hắc một tiếng, buông hai tay, trên mặt tràn đầy nụ cười, nào có dấu vết đang khóc.

“Lạc Lạc?” Nàng thì thào gọi một tiếng, quả thực nàng vừa nghĩ Diệp Lạc khóc.

Diệp Lạc tiến lên nhẹ nhàng ôm lấy nàng, “Chị dâu thật sự là cô nương tốt bụng thiện lương, không giống ca ca, thật sự là không dễ lừa chút nào!”

Người bên cạnh im lặng không nói gì.

—oOo—

Lúc từ trong tiểu viện đi ra đã là khi mặt trời chiều ngả về tây.

Phong Gian Ảnh mở miệng, “Công tử, ngài từ Hàn Lâm viện về phủ đã mười ngày rồi, ngài còn không định tới chỗ thái tử nói chuyện khoa cử sao?”

Diệp Lạc sắc mặt trầm trọng, không biết đang suy nghĩ cái gì, dường như không nghe thấy lời hắn nói. Phong Gian Ảnh không nhịn được, lại hỏi một tiếng, “Công tử? Tiểu Diệp Diệp?”

“Hử?” Diệp Lạc thế này mới phục hồi tinh thần lại, “Làm sao vậy?”

“Ta hỏi ngươi tính khi nào thì đi Đông cung?”

“Không đi.” Diệp Lạc trả lời rõ ràng trực tiếp.

“A?” Phong Gian Ảnh ngây ngẩn cả người, “Ngươi không đi thuyết phục thái tử?”

“Thiên hạ này là của hắn, hắn muốn đáp ứng hay không thì tùy. Con của hoàng đế cũng ti bỉ giống ông ta, ta lo lắng cho giang sơn nhà bọn họ, kết quả thì sao? Ông ta sợ đắc tội với mấy lão thần quyền quý, đẩy ta ra làm lá chắn, còn ông con tự cao tự đại kia nữa, trong đầu lúc nào cũng mưu tính đẩy ta vào lưới, ta có tội tình gì? Dù sao bốn phận vi thần ta đã tận trách nhiệm, giang sơn Quân gia bọn họ tự họ không quan tâm, ta cũng không cần được thông qua.”

“Cứ như vậy?” Cũng không khỏi quá bâng quơ đi? Phong Gian Ảnh hiểu rõ công tử nhà mình vì cải cách chế độ khoa cử mà mất bao nhiêu tâm huyết, chong đèn đọc đêm, thăm viếng các học sĩ, thậm chí nhiều lần thỉnh giáo mấy lão cổ hủ ở Hàn Lâm viện về các luật lệ, quy định của các triều đại. Nàng trước mắt chỉ là quan thất phẩm, có thể tưởng tượng ra được, ở trước mặt mấy ông học sĩ đại sư đã bị nhiều trào phúng xem thường, nàng đều cười nhún nhún. Có vài lần hắn không chịu được siết năm đấm vang lên rầm rầm, dưới ánh mắt của nàng đành cứng rắn thu hồi lại.

Bỏ ra nhiều tâm huyết chịu nhiều khổ sở như vậy mới làm ra phương án mà thời khắc cuối cùng lại không đi cố gắng, có phải là rất đáng tiếc hay không?

Phong Gian Ảnh nhìn bóng dáng Diệp Lạc, dừng bước.

“Phong Gian,” Diệp Lạc bỗng nhiên quay đầu lại gọi hắn, “Ta sẽ không tới Đông cung, người cũng không được đi.”

“Hả?!” Phong Gian Ảnh trừng mắt nhìn, “Tiểu Diệp Diệp, người có thuật đọc tâm?” Hắn chỉ vừa mới nghĩ luyện tiếu thư công tử đi tới chỗ thái tử chịu khổ, hay tự hắn xuất mã đi thuyết phục thái tử nha, dù sao không để nàng bị khinh bỉ cũng không làm tâm huyết của nàng bị uổng phí. Nhưng vì sao hắn vừa mới hạ quyết định, nàng lại biết?

Diệp Lạc vươn tay chỉ chỉ vị trí trái tim của hắn, “Ta có thông thiên mắt, trong lòng người có tính toán gì, ta đều thấy hết.”

“A? Thực sự?” Phong Gian Ảnh hai mắt sáng ngời, nhảy vài bước lại, “Tiểu Diệp Diệp, vậy người đã thấy chưa, hiện tại trong lòng ta tất cả đều là tình cảm ái mộ người. Tiểu Diệp Diệp, cảm động không? Cảm động thì làm nam nhân của ta đi!” =))))))

Diệp Lạc đẩy khuôn mặt gần quá mức của hắn ra, vỗ vỗ tay, “Thật xin lỗi, ta không thích kiểu người như người.”

“Vậy người thích kiểu người thế nào?”

“Ta thích a, so với người thì cao lớn hơn, so với người thì đẹp trai hơn, có tiền có quyền, có thể một tay che trời, thế nào, Phong Gian, tự biết xấu hổ chưa?” Diệp Lạc ngẩng đầu lên, mắt nhìn hằm.

Phong Gian Ảnh thực còn thật sự tự hỏi trong giây lát, nghiêm mặt nói, “Công tử, ta biết người thích ai!”

“Là ai?” Như vậy cũng có thể biết? Diệp Lạc tò mò.

“Thái tử điện hạ a!”

“Phốc!!!” Diệp Lạc chút xíu bị sặc nước miếng của mình, nhảy dựng vài bước ra xa như nhìn thấy quỷ, “Hả, thái tử?”

“Đúng vậy, cao lớn đẹp trai, có tiền có quyền, dưới một người, trên vạn người.” Phong Gian Ảnh gật đầu, “Ta nghĩ thật lâu mới nghĩ ra so với ta hằm tốt như vậy. A! Tiểu Diệp Diệp, ta rất cực biết vì sao người cứ nhắm vào hằm, thì ra không phải là không vừa mắt mà là rất vừa long nha?” Vừa nói vừa liên tục gật đầu, “Cũng phải, có một số người cách thức thích người ta hơi kỳ quái một chút, càng thích càng muốn bắt nạt.”

“Ngừng!” Diệp Lạc làm thủ thế ngăn lại, “Người yên tâm, cho dù khắp thiên hạ trai gái chết hết, ta cũng không thích hằm.”

“Ừm, ta đã biết.” Phong Gian Ảnh nghe lời.

Diệp Lạc còn chưa kịp thở ra lại bị câu tiếp theo của hằm làm bị sặc, “Người khắp thiên hạ chết sạch, người cùng thái tử cũng chết, còn thích thế nào? Người không cần phải nói, ta đều hiểu, thì ra là có chết cũng phải ở bên cạnh hằm, chấp niệm như thế, thật cảm động trời cao.”

“Phong Gian Ảnh, người chết đi!” Trong hoa viên vang lên người nào đó tiếng kêu thảm thiết.

Màn đêm buông xuống, khi Tang Du đi tới thì thấy Diệp Tri ngồi một mình trong tiểu viện, hắc vôi vàng cầm áo choàng tiến lên, “Công tử.”

Diệp Tri gật gật đầu, “Lạc Lạc lại sai người đi hỏi tình huống cơ thể ta?”

Tang Du cúi đầu, “Dạ.”

Diệp Tri trên mặt thần sắc không đổi, “Người còn nhớ rõ ta nói gì chứ?”

Tang Du hai chân quỳ xuống, “Công tử phân phó không thể nói với tiểu thư chuyện ngài học máu, nhưng tiểu thư hỏi thuộc hạ không dám không đáp. Thuộc hạ trước mặt tiểu thư không nói gì cả, không nói tốt cũng không nói xấu.”

Diệp Tri nhắm mắt, “Chẳng trách mấy ngày gần nhất nó đều ở nhà với ta, nha đầu ngốc này.” Lạc Lạc thông minh có lẽ đã sớm đoán ra thân thế hắc ngày càng sa sút nên mới quý trọng thời gian ở chung cùng hắc như thế.

Trong lòng chua xót, nếu hắc đi rồi muội muội của hắc, thê tử của hắc, còn cả đứa nhỏ chưa ra đời sẽ nên phó thác cho ai? Gia gia hắc đã già, có phải trách nhiệm hắc nên gánh vác trên vai về sau sẽ đặt hết lên muội muội gầy yếu này hay không? Muội muội hắc đáng lẽ phải được hưởng tất cả súng ái che chở, giờ có phải lại lấy thân phận của hắc, gánh vác trách nhiệm vốn không thuộc về nàng?

“Tang Du, Giản đại phu nói ta còn có thể sống bao lâu?”

Tang Du cúi đầu không nói một câu.

Diệp Tri cười khẽ một tiếng, “Chờ ta đi rồi, người và Giản Phàm cũng không cần ở trong tiểu viện này, có thể giống như Tinh Dương vậy, thi triển tài hoa, thể hiện năng lực ra bầu trời rộng lớn bên ngoài.”

Tang Du ngẩng đầu lên, “Công tử, ngài và tiểu thư, chính là trời đất của chúng ta.”

Diệp Tri ngẩng đầu nhìn trời, “Tang Du, người nói có phải Lạc Lạc và Hoàng Thượng có giao dịch gì không? Bằng không vì sao muội ấy lại vào triều làm quan?”

Tang Du rút cục lên tiếng, “Thuộc hạ không biết.”

“Nhưng ta biết!” Diệp Tri nhắm mắt lại nở nụ cười, “Giản Phàm đã nói cơ thể của ta không có khả năng có con, nhưng giờ Thanh Nguyệt lại mang thai. Hẳn từng nói, ta sống không đến hai năm, mà nay ta đã sống được ba năm.”

Hắn cười cười, khóe mắt có giọt nước trong suốt chảy ra, hẳn nghĩ ông trời ban ân, kỳ thật đều là muội muội dùng tự do của mình đổi lấy.

Hắn kiếp này, uống là huynh trưởng!

“Tang Du, thay ta đem phong thư này cho Phong Phi Tự của Hoa Gian quốc.” Diệp Tri lấy từ trong lòng ra một phong thư.

Tang Du không lập tức nhận lấy, chỉ kinh ngạc mở to hai mắt.

Diệp Tri mỉm cười, “Ta cả ngày đều ở trong viện, cũng không phải là không biết cái gì. Ngày ta thành thân, từng có người đến tìm Lạc Lạc đúng không?”

Tang Du yên lặng nhận lấy, để vào trong lòng.

Diệp Tri giờ mới đứng dậy đi về phòng.

Hắn hiểu Lạc Lạc, đương nhiên cũng không có khả năng không nhìn ra sự biến hóa nhỏ lặng yên xảy ra trên người nàng, trước khi hắn đi, hắn muốn sắp xếp ổn thoả mọi chuyện.

Nếu ngày đó Phong Phi Tự có thể tới, như vậy cho dù Diệp gia có mang tội bất nghĩa phản quốc, hắn cũng muốn đường hoàng trước mặt mọi người trong thiên hạ tự mình giao Lạc Lạc cho hắn.

Nếu Phong Phi Tự không thể tới, như vậy, hắn sẽ vĩnh viễn đoạn tuyệt nỗi nhớ nhung của muội muội với người này. Chỉ có khi trong lòng không có ai, mới có thể để người khác tiến vào.

Hắn không muốn muội muội vì một nam nhân không coi trọng tình yêu của nàng mà đau khổ!

Lạc Lạc của hắn, đáng giá cho một nam nhân toàn tâm toàn ý yêu say đắm.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ai Cũng Có Nỗi Niềm Riêng.

Diệp Lạc ngồi yên, nhưng Quân Hoảng trong Đông cung đã chờ đợi rất nhiều ngày đã hoàn toàn ngồi không yên nữa rồi.

Hắn thật sự không đoán ra tâm tư đối phương, Diệp Tri chẳng những không đăng môn bá phỏng, nghe nói ở trong Hàn Lâm viện cũng không đề cập tới chuyện này, cứ như bình thường chẳng có chuyện gì xảy ra. Dù hắn am tường âm mưu tính kế cũng thật sự không hiểu nổi tên Diệp Tri quái vật này.

Dịch Kinh Hồng ở bên cạnh thấy Quân Hoảng đi tới đi lui rất nhiều lần, mở miệng nói, “Điện hạ, nếu Diệp Tri đến Đông cung, ngài sẽ làm thế nào?”

“Đương nhiên là cho hắn đợi một hai ngày, sau đó dù hắn nói thế nào ta cũng không nghe.”

Dịch Kinh Hồng yên lặng xem thường, chẳng trách công tử không chịu đến đây, xem ra đã sớm đoán được kết quả, “Vậy cuối cùng, ngài giải quyết phương án này ra sao?”

Quân Hoảng không nói gì, chỉ đứng yên nhìn ra ngoài cửa.

Dịch Kinh Hồng cũng không hỏi lại, bắt đầu xem xét tin tức trong tay.

“Kỳ thật Diệp Tri này, quả nhiên là nhân tài hiếm có.” Yên lặng hồi lâu Quân Hoằng mới lầm bầm nói.

“Đúng vậy, điện hạ.” Dịch Kinh Hồng đáp.

“Vậy người nói, vì sao hẳn thích đối nghịch với bản cung như vậy?” Quân Hoằng hiển nhiên không hiểu.

“Có lẽ là thưởng thức điện hạ!” Dịch Kinh Hồng nói, hẳn nói là thật, nếu không phải cho rằng Quân Hoằng có tài hoa thì công tử nhà bọn họ sẽ không thêm phí tâm tư đâu.

Đáng tiếc Quân Hoằng dĩ nhiên không tin, “Kinh Hồng, người nói quá dễ nghe rồi.”

Hắn cầm tư liệu ghi chép nhất cử nhất động của Diệp Tri, lại đứng lên lần nữa, “Sao Diệp Tri và hộ vệ bên người có thể có quan hệ tốt như vậy chứ, ngay cả ăn cơm cũng cùng nhau ăn, mua quần áo cũng cùng nhau đi mua!”

Lại giở ra một tờ, “Diệp Tri này cũng có thể ăn nhiều vậy, ăn những bảy cái bánh bao.”

Ngẩng đầu lên, suy nghĩ trong chốc lát, “Cũng có thể ngủ nhiều, thật giống đầu heo, chẳng ai ngủ quên trong quán trà cả?”

.....

Dịch Kinh Hồng dừng công tác trong tay, có chút dăm chiêu nhìn về phía Quân Hoằng.

Quá mức chú ý tới nhất cử nhất động của một người, lâu ngày có thể biến thành một loại thói quen hay không?

Hắn rũ mắt xuống, công tử hiện tại là thân phận nam tử, thái tử có thành thói quen cũng không có vấn đề gì, chắc là không sao!

Trong khi Diệp Tri và Quân Hoảng giằng co trong yên lặng, thời gian Hoàng Thượng quy định đã đến.

Trong triều đình, Hoàng Thượng nhìn về phía Quân Hoảng, “Thái tử, con tuyên bố quyết định của mình đi.”

Quân Hoảng theo bản năng nhìn về phía Diệp Tri, chỉ thấy hắn mắt xem mũi, mũi nhìn tim, bộ dáng bất động, nhất thời một cơn lửa không tên bùng lên. “Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần còn chưa nghĩ xong.”

Hoàng Thượng nhíu mày, “Sao?”

Quân Hoảng đáp, “Diệp Tri còn chưa tới giải thích rõ cho nhi thần.”

Hoàng Thượng chuyển tầm mắt, “Diệp Tri?”

Diệp Lạc từ cuối hàng ngũ đi ra, “Khởi bẩm Hoàng Thượng, vi thần có thể cùng thái tử điện hạ nói hai câu sao?”

Hoàng Thượng gật đầu. Diệp Lạc đi đến trước mặt Quân Hoảng, Quân Hoảng lạnh lùng nhìn nàng.

Diệp Lạc chấp tay, “Điện hạ, ngài đã đọc phương án cải cách thần viết, đúng không?”

“Đúng.”

“Như vậy ngài có chỗ nào nhìn không ra sao?”

Giấy trắng mực đen, có gì mà xem không hiểu, trên trán Quân Hoảng gân xanh nổi lên, “Không có.”

“Còn có câu hỏi khác sao?”

“Không có.”

Diệp Lạc ngẩng đầu lên, “Như vậy điện hạ, ngài còn cần vi thần giảng giải cái gì?”

Khóe môi Quân Hoảng mím chặt, không nói gì.

Diệp Lạc cũng không hỏi lại, nàng quay mặt quỳ xuống, “Điều vi thần muốn nói đã trình bày rõ ràng trong phương án, không cần bổ sung khác, thỉnh Hoàng Thượng và thái tử định đoạt.”

Muốn lấy nàng làm bia đỡ, cũng phải xem xem nàng có đồng ý hay không.

Về phần sắp sửa vấp phải nghi ngờ và phản đối, giang sơn này là của Quân gia, dĩ nhiên là do phụ tử Quân gia đi mà gánh vác.

Kết quả, tự nhiên như Diệp Lạc nghĩ. Cha con Quân gia cũng không ngu ngốc, sao có thể không hiểu, phương án này chẳng những có thể được lòng các thí sinh trong thiên hạ, mà càng dễ dàng phá bỏ hạn chế của quân quyền đối với các quý tộc thế gia.

Chỉ sợ điều ngoài ý muốn duy nhất chính là Diệp Tri lại không trở thành vật hi sinh như bọn họ mong muốn.

Tan triều đi ra, Quân Hoảng gọi Diệp Lạc lại.

Diệp Lạc cung kính hơi hơi cúi người, Quân Hoảng an nhiên đến gần, đứng trước mặt nàng.

Khi Diệp Lạc chờ bình thân tới mức thất lực bắt đầu khó chịu, đang muốn hỏi đối phương muốn nói gì thì Quân Hoảng mới mở miệng, lấy tư thế ngựa đầu nhìn xuống nàng, “Diệp Tri, người thật lùn!”

Thái tử điện hạ thông dong tào nhĩ rời đi, Diệp Lạc đứng đó, hóa đá đương trường.

Đang lúc cảnh xuân tươi đẹp Diệp Lạc lại cảm thấy có gió rét thổi qua.

“Ha ha, cười chết ta!” Phong Gian Ảnh ở bên ngoài nhìn về mặt Diệp Lạc bức bối xuất cung, sau khi biết được việc này, cười dài không thẳng nổi thắt lưng.

Diệp Lạc không để ý tới hần, một tay bám càng nhảy lên xe rời đi.

Nàng vòng hai tay gối sau đầu nghĩ tới vị thái tử điện hạ kia, hần tự cho là đã đả kích được nàng nên bộ dáng tự cao tự đại như không tước, khoe miệng nàng không nhìn được lạng yên cong lên.

Nói thật, đôi khi tên kia cũng rất đáng yêu.

“Phong Gian!” Nàng ho một tiếng.

Màn nhấc lên, Phong Gian Ảnh tiến vào, tự rót cho mình một chén nước uống, “Làm sao vậy?”

Diệp Lạc cười cười, “Người nói tiếp theo, Hoàng Thượng và thái tử sẽ làm thế nào?”

“Bọn họ làm thế nào người cũng muốn hỏi?”

“Đương nhiên!” Diệp Lạc khép mắt, “Lương tướng có độc một ái nữ đã tới tuổi mười bảy vẫn còn là khuê nữ, người cho rằng hần đang đợi cái gì?”

Động tác của Phong Gian Ảnh cứng đờ, cực kỳ thông thả quay đầu lại, “Công tử, ngài nói?”

“Lương Lược là nguyên lão tam triều, sao có thể không nhìn ra tâm tư Hoàng Thượng, đúng lúc này lại cứng rắn trái ý hoàng đế, còn không phải

là đào sẵn cái hố, chờ hai phụ tử kia nhảy vào.”

Phong Gian Ảnh thở dài một hơi, “Thái tử đáng thương, cũng bị lão cha bán rồi.”

Diệp Lạc không nói gì, nghiêng tai nghe tiếng bánh xe quay theo quy luật.

Có lẽ, nàng thực sự có thể bình thường trở lại.

Thì ra mỗi người đều có lúc than bất do kỷ, mặc dù là quân vương cũng khó trốn kiếp nạn này.

Tin tức rơi vào tay Tịnh Kiên Vương Phong Phi Tự, “Người vừa mới nói, là ai đề xuất?”

Vô Nhai khom người đáp, “Là tiểu thư.”

Phong Phi Tự ngồi thẳng người trầm mặc rất lâu, thân hình căng cứng mới chậm rãi lỏng xuống dưới, “Truyền lệnh cho thám tử ở thành Phượng Hoàng, mang lá thư toàn vẹn về đây.”

“Rõ!”

Bên trong yên tĩnh trở lại, Phong Phi Tự khoanh tay đứng trước cửa sổ.

Trong viện nhiều loài hoa nở rực rỡ nhưng không có nửa phần ánh vào mi mắt của hắn.

Đứng thẳng một lúc lâu sau hắn vươn tay ra, dường như đầu ngón tay đang đưa theo gió nhẹ lướt qua. Năm ngón tay co lại như muốn bắt lấy cái gì nhưng chỉ là hư không.

“Vương gia, Tương Vân quận chúa báii phóng.” Ngoài cửa, thanh âm Vô Nhai vang lên.

Phong Phi Tự chậm rãi nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích.

“Vương gia?” Đợi một lát không có âm thanh, Vô Nhai lại lên tiếng.

Phong Phi Tự hít sâu một hơi, xoay người đẩy cửa ra, “Mời quận chúa đến tiền thính chờ.”

Vị vương gia của Hoa Gian quốc vẫn như trước, phong thần tuấn lãng, thần thái sáng lạn, sự thất thần trong chốc lát vừa qua dường như không hề có.

Mà lúc này, trong ngự thư phòng hoàng cung Sùng Hưng vương triều, Quân Hoảng thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Phụ hoàng, ngài nói gì?”

Quân Bách chậm rãi giương mắt, “Trẫm nói con nên nạp phi, nam tử nhà bình thường khác tới tuổi con đã thê thiếp thành đàn từ lâu rồi, con đường đường là thái tử nhưng trong Đông cung ngay cả một nô tỳ ẩm giường cũng không có. Hiện giờ cưới thái tử phi cũng hợp lý, là chuyện đương nhiên.”

“Không, nhi thần không cưới!” Cơ hồ là theo bản năng, Quân Hoảng lắc đầu cự tuyệt.

Quân Bách nhíu mày, “Nữ nhi Lương tướng là mỹ nữ nổi danh trong kinh, lại là tiểu thư khuê các tài đức vẹn toàn, làm thái tử phi chẳng lẽ còn bôi nhọ người? Huống chi tình thế này, cưới nữ nhi Lương tướng là trăm lợi mà không một hại.”

“Nhi thần không cưới.”

Quân Bách nhìn hắn, “Chỉ là một nữ nhân mà thôi, vì sao hoàng nhi kiên trì không cưới như thế?” Dừng một chút, lại nói, “Hay là hoàng nhi đã có người trong lòng muốn nạp làm phi? Vậy cũng không phải không thể, nữ nhân thôi, cưới nhiều một chút cũng được.”

“Không, nhi thần không cười.” Quân Hoảng quỳ xuống.

Không biết vì sao ngay lập tức hân nhĩ đến lời nói trước kia của Diệp Tri. Vô thức nâng tay sờ trán, dường như trên trán đang phát quang lờ lờ hai chữ to, thì là, “Lợn giống!”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Lại Nợ

Sự tình quả nhiên như Diệp Lạc đoán, sự phản đối càng ngày càng náo nhiệt cuối cùng kinh động tới cả vị trưởng lão trong dòng dõi hoàng tộc lên tiếng, phải thường xuyên ra vào cung đình.

Sĩ tộc, đệ tử tụ tập trước cửa cung, quỳ kháng nghị.

Hoàng Thượng và thái tử cả ngày ở trong ngự thư phòng nghị sự, mà Diệp Lạc vẫn bình tĩnh ở Hàn Lâm viện làm việc mình nên làm.

Đối mặt với những kẻ tiến đến khiêu khích, Diệp Lạc lạnh nhạt cười, “Ta chỉ làm việc mà quan ở Hàn Lâm viện nên làm, quyết định cuối cùng cũng không phải một tên quan thất phẩm nho nhỏ như ta ý kiến.”

Còn đối với kẻ muốn động thủ với nàng, nàng lại càng không lo, có Phong Gian ở cạnh nàng có thể ăn ngủ ngon lành.

Nàng chỉ im lặng, chờ phụ tử Quân gia đưa ra con bài chưa lật cuối cùng.

Chỉ là có đôi khi nàng sẽ nghĩ tới tên khổng tước kiêu ngạo kia, chung quy hẳn vẫn phải vì thiên hạ Quân gia mà cúi đầu.

Hoặc là, ở trong lòng của hắn, nhiều nữ nhân hay ít nữ nhân kỳ thật cũng không sao cả?

“Đang nghĩ gì vậy?” Phong Gian Ảnh hỏi nàng.

“Phong Gian, chờ chúng ta già đi, chúng ta làm cái bè gỗ đi theo dòng nước, trôi đến đâu chúng ta đi tới đó, được không?” Nàng nhắm mắt lại, nhẹ giọng hỏi.

“Tốt!” Phong Gian Ảnh đáp đơn giản như đang nói chuyện thời tiết hôm nay, “Còn phải đem theo tên đô con và tên tinh quái (Diệp Tinh Dương và Dịch Kinh Hồng), bằng không hai chúng ta đi rồi, hai tên kia sẽ khóc nhè.”

“Cảnh tượng như vậy thật là đẹp!” Khóe môi Diệp Lạc chậm rãi giương lên.

Tầm mắt Phong Gian Ảnh dừng trên mặt nàng một hồi, đứng dậy qua ngồi cạnh, vỗ bả vai mình, “Công tử, thi thoảng vất vả có thể dựa vào đây một chút.”

Công tử, không cần lo lắng, chúng ta luôn cùng bên ngài.

Diệp Lạc bỗng nhiên mở mắt ra, đẩy Phong Gian Ảnh ra một chút.

Phong Gian Ảnh bất ngờ không kịp đề phòng lão đảo thiếu chút nữa không ngồi nổi, “Công tử, ngài đang làm cái gì?”

Diệp Lạc vỗ vỗ tay, “Không có gì, kiểm nghiệm một chút xem người có phải là Phong Gian thật không, làm sao tự dừng tình cảm như vậy, rất không giống bình thường.”

Phong Gian Ảnh chịu đựng xúc động muốn đập cho công tử nhà mình một phát, hấn dễ dàng sao, hấn đường đường là đấng nam nhi thân cao bảy thước phải mất biết bao dũng khí mới có thể nói ra lời nói buồn nôn như vậy? Hấn phui phui đầu vai vốn không có bụi bẩn, “Hừ, bả vai của ta là ai cũng có thể dựa vào sao? Phải để lại cho nương tử thân yêu của ta.”

“Ừmmm!” Diệp Lạc kéo dài giọng, cười tựa như không nhìn hăn.

Phong Gian Ảnh lập tức có phản ứng, nhảy ba bước ra xa, “Công tử, ngài đừng nhìn ta như vậy, ta thích kiểu người như chim nhỏ nép vào người cơ.”

“Thật à? Tuyệt đối không thay đổi?”

“Ta xác định, tuyệt đối không thay đổi.” Phong Gian Ảnh gật đầu.

Diệp Lạc thở dài thật dài, “Phong Gian, đừng nóng vội, ta sẽ chậm rãi để ý giúp người. Ta đang nghĩ, khuê nữ nhà ai là kiểu người này nhỉ?” Nàng nâng hai má, bộ dạng trầm tư.

Xong đời! Phong Gian Ảnh vẽ mặt đau khổ lại gần, “Công tử, quên lời ta vừa nói đi, nam tử hán đại trượng phu, còn chưa lập nghiệp đã thành gia làm gì. Ngài trăm ngàn lần đừng có ý định gì trong đầu nha, ta còn chưa muốn thành thân.”

“Ngay cả gia đình đều không có, người lập nghiệp gì? Đây là chuyện lớn hàng đầu, nhất định lúc nào cũng phải nhớ kỹ.”

“Công tử, coi như ta chưa nói cái gì, không được sao?” Hăn đã có thể tưởng tượng ra vô số ngày trong tương lai, công tử nhà hăn nhàn hạ quá mức sẽ tạo cho hăn biết bao nhiêu sự kinh ngạc, toàn là kinh hãi, không có kinh hỉ.

Đúng vậy, Diệp Lạc quả thực nhàm chán, cho dù triều đình và dân chúng náo nhiệt thảo luận, nàng cũng không quá để ý.

Chuyện này, nàng đã sớm nhìn ra kết quả, đó là yến tiệc tuyển thái tử phi vô cùng long trọng.

Hoàng đế lúc ấy giao quyền quyết định cho thái tử, Lương Lược kiên trì chống đối, chỉ sợ là ngầm hiểu mà không lên tiếng chứ đã nghĩ ra còn đường giải quyết rồi.

Hai bên đều nhường một bước, cho đối phương một bậc thang hạ xuống là thành giai đại vui mừng, thiên hạ thái bình.

Diệp Lạc đoán trước kỳ thật không sai, hoặc là, đám người phe cánh Lương Lược cũng đoán trước như vậy. Ai ngờ, bọn họ đều đoán đúng quá trình, nhưng không đoán được kết quả.

Trong triều đình, lại thêm một trận tranh cãi, Quân Hoảng đứng đó, hần chẳng nói gì, chỉ cầm quyển sách trên tay đưa cho Lương Lược.

Lương Lược có chút hồ nghi nhận lấy, càng nhìn, thần sắc trên mặt càng phức tạp.

Quân Hoảng liếc mắt nhìn qua mặt tất cả mọi người trên điện, cuối cùng hần mở miệng nói, “Trong khi các vị tự cho mình là trung quân ái quốc mà đi quỳ tự vẫn tại triều đường, lúc ngoài cung tiếng oán than vang dậy đất, Hoa Gian quốc đã thi hành chính sách giống hệt ta rồi.”

Triều đình một mảnh yên tĩnh, chỉ còn thanh âm Quân Hoảng tiếp tục vang lên, “Bản cung không muốn hỏi vì sao nước láng giềng lại có bản cải cách y hệt chúng ta, bản cung chỉ muốn nói Phong Phi Tự của Hoa Gian quốc cũng không thông minh như các vị ở đây. Các vị cho rằng thi hành cải cách khoa cử như vậy không còn ra một giốc gia nữa, mà nay Phong Phi Tự làm như vậy, các vị thử xem Hoa Gian quốc sắp không chiến mà chết, quả đúng là chuyện tốt.”

Khóe môi của hần cong lên, giọng mỉa mai, “Phong Phi Tự tài năng thế nào cả thiên hạ đều biết, hiện tại xem ra cũng chỉ là hữu danh vô thực mà thôi, cư nhiên chịu tự diệt vong.”

Không một ai lên tiếng trả lời, Quân Hoảng nhìn về phía Diệp Lạc lui ở phía sau cùng, “Diệp Tri, người thấy sao?”

Diệp Lạc chỉ là quan thất phẩm vốn không có tư cách đứng trong hàng ngũ thượng triều, nhưng từ khi đưa ra phương án cải cách khoa cử, Quân Bách cũng như vô tình để cho nàng đứng ở hàng cuối quan văn. Từ trước tới nay nàng đều coi mình là người vô hình, chỉ mong sao hạ thấp nhất sự tồn tại.

Nhưng Quân Hoảng gọi một tiếng như vậy, nàng không thể không bước ra khỏi hàng, “Thần nghĩ, điều này chứng minh người đọc sách trong thiên hạ không phân biệt xuất thân cùng có thể tham gia cuộc thi, cũng có khả năng vươn lên.”

“Vậy ý Diệp ái khanh là, Phong Phi Tự không phải hạng người vô năng ngu muội?”

“Đương nhiên không phải.” Hãn, tiêu diệt cái ác, chỉ điểm giang sơn, phạm phu tục tử bình thường sao có thể sánh bằng.

“Như vậy, tức là kẻ phản đối ngu muội?”

Diệp Lạc hung hăng đá hãn vô số phát ở trong lòng, tên lợn giống mắc toi này, dám giở trò với nàng, nàng khế cắn môi ngẩng đầu lên vẫn mang bộ dáng kính cẩn, “Thái tử điện hạ nói đúng, thì là đúng.” Phải chết, cũng muốn kéo tên này xuống nước.

Quân Bách ở ghế trên nhìn hai người đối đáp, thật là vừa lòng, xem ra hai người phối hợp rất khá. Về phần mùi thuốc súng giấu giếm trong đó, thực xin lỗi, ông ngồi cao, không nhìn thấy.

Quân Hoảng vỗ bản tại triều đường, “Nếu thật sự muốn thay đổi căn bản của quốc gia, vậy cứ giao cho bản cung hướng tới các vị liệt tổ liệt tông Quân gia, các vị không cần lo lắng không có mặt mũi nào đối mặt.”

Ánh mắt mấy quan văn nhìn về phía Lương Lược, Quân Hoảng coi như không phát hiện ra, cũng không cho bọn hắn cơ hội lên tiếng, “Kể từ ngày hôm nay, Diệp Tinh Dương tiếp quản cấm quân, tất cả các quan lại đại thần không có chiếu chỉ không thể vào cung, những người mưu toan gây ồn ào ngoài cửa cung, Diệp Tinh Dương đều có quyền tiền trạm hậu tấu.”

Diệp Tinh Dương một thân khôi giáp ngân bạch, tay giữ trường kiếm bên hông quỳ xuống đất, “Thần lĩnh mệnh!”

Quân Hoảng lại bổ sung một câu, “Bản cung nhắc lại một câu, Diệp Tinh Dương mới đến cũng không quen thuộc các vị, đến lúc đó nếu không cẩn thận mạo phạm ai, bản cung cũng chỉ có thể nói là người không biết không có tội.”

Diệp Lạc nhìn bóng dáng cao lớn của Diệp Tinh Dương, chậm rãi cong khóe môi, không thể không nói so với nàng tưởng tượng Dịch Kinh Hồng và Diệp Tinh Dương đều tốt hơn nhiều lắm.

Tinh Dương vừa mới ở trong triều nhìn thấy nàng, quả nhiên là mí mắt cũng không nâng, hoàn toàn như người xa lạ. Nếu không phải nàng rất hiểu hắn chỉ sợ cũng không nhìn tới một chút ánh sáng trong mắt hắn.

“Diệp Tri!” Nàng đang đắc chí, từ trong suy tư chợt nghe thấy thanh âm hoàng đế, nàng vội vàng quỳ xuống.

“Trẫm phong ngươi là Lễ bộ Thị lang, phụ tá thái tử, chủ việc khoa cử.”

“Thần tuân chỉ, tạ chủ long ân!” Nàng biết mà, nàng chẳng gặp được chuyện gì tốt. Lập tức thẳng quan tới ba cấp, kỳ thật chính là vật hi sinh to đùng.

Lấy sự đối địch của Quân Hoảng với nàng, về sau nếu việc này không làm tốt sẽ trực tiếp đẩy trên người nàng là xong việc.

Lúc bãi triều, Quân Hoảng lại tiến đến bên người nàng.

Nàng rất cảnh giác theo dõi hắn, hắn bỏ lại một câu, “Bản cung đã nói, người không thể vào được Hộ bộ.” Hắn tiếp tục cười tao nhã rời đi.

Biết nàng không muốn vào Lễ bộ, cho nên cố tình bắt nàng vào Lễ bộ.

Diệp Lạc khẽ cắn môi, Quân Hoảng, xem như người lợi hại.

Vài ngày sau, trong kinh thành lại bàn tán một đại sự.

Thủ phụ chi nữ Lương Tích Nghi được ban hôn với thất hoàng tử Quân Nặc, một tháng sau làm đại lễ trở thành thất hoàng tử phi.

Diệp Lạc cầm bài thiếp, trầm mặc không nói.

“Công tử, ngài không thấy là việc này rất kỳ quái sao, sao đấu tranh bao lâu mà nữ nhi Lương tướng không làm thái tử phi lại làm thất hoàng tử phi?” Phong Gian Ảnh chưa bao giờ hoài nghi phán đoán của Diệp Lạc, nếu thái tử cùng Lương tướng liên thủ, ngôi vị hoàng đế này đã nắm chắc, tại sao nửa đường lại nảy ra biến cố như vậy?

Diệp Lạc khẽ nhíu mày, Lương Lược đứng đầu bách quan, môn sinh vô số lại là nguyên lão tam triều, lực ảnh hưởng ở trong triều rất lớn, nếu hắn thay đổi đi phò tá Quân Nặc, vậy thật sự là không ổn.

Hơn nữa, nếu nàng đoán đúng..... Nàng rũ mắt xuống, “Gọi Giản Phàm tới gặp ta.”

Giản Phàm vội vàng tới, buông hòm thuốc xuống, “Đại công tử mấy ngày gần đây bị nôn ra máu nhưng ta đã châm cứu, sẽ không tiếp tục chuyển biến xấu.”

Nàng thở nhẹ ra một hơi, gật gật đầu.

Giản Phàm lại tiếp tục nói, “Thái y viện truyền đến tin tức, thân thể Hoàng Thượng đã đến cực hạn, hiện tại hoàn toàn dựa vào linh dược chống đỡ. Thuốc này tuy rằng có thể khiến thoát nhìn Hoàng Thượng không khác người bình thường nhưng rất có hại cho cơ thể, chỉ sợ là Hoàng Thượng đoán được thời gian của mình sắp không còn nữa nên mới phải đưa ra hạ sách này.”

Quả nhiên! Diệp Lạc gật gật đầu, “Giản Phàm, chuyện trong cung, người cho người theo dõi là được, hiện tại người dốc toàn lực cho đại công tử.”

“Dạ!”

“Giản Phàm!” Hần mới bước hai bước, Diệp Lạc lại gọi hần, “Giúp ta lưu lại ca ca, ta không muốn còn một mình.”

Giản Phàm quay đầu lại nở nụ cười, “Tiểu thư, ngài yên tâm!” Có hần ở đây, hần sẽ cố gắng hết sức mình.

“Phong Gian!” Chờ Giản Phàm rời đi, Diệp Lạc đứng dậy, “Người lập tức xếp người đi điều tra hai việc, tấu thư của ta ở trong cung đã qua tay những người nào, ta muốn điều tra ra gian tế Hoa Gian quốc.”

“Chuyện thứ hai, lập tức bảo Tang Du bố trí lại nhân thủ, điều toàn bộ thủ hạ bên người ta đến chỗ gia gia và ca ca. Chuyện Quân Nặc và Lương Lược qua lại nhất định phải điều tra rõ ràng.”

“Nếu sớm biết thế thì khi thất hoàng tử mời người ăn cơm thì đã nói nhiều thêm mấy câu.” Phong Gian Ảnh ngửa mặt lên trời thở dài, thật ra công tử nhà hần ai đến cũng không cự tuyệt, có người mời nàng gặp mặt, nàng không nói hai lời đồng ý luôn, nhưng ăn xong là bước đi thẳng. Vài lần như thế, cơ hội ăn cơm miễn phí cũng chẳng còn nữa.

“Khoan đã.” Diệp Lạc cười, lên tiếng, đứng dậy đi ra ngoài.

“Công tử, ngài đi đâu?”

“Tiến cung.”

“Không phải nói không có chiếu chỉ không thể vào cung sao?”

Diệp Lạc quay đầu lại hỏi, “Người đoán xem Tinh Dương có ngăn cản ta không?”

Phong Gian Ảnh nháy mắt mấy cái, “Người đã nhắc hăn coi người như người xa lạ nên hăn sẽ ngăn cản, người không biết hăn chỉ to xác thôi sao?”

“Có đạo lý!” Diệp Lạc gật gật đầu, mặt mày hớn hở, “Vậy người dẫn dắt hăn rời đi.”

Mặc kệ Phong Gian Ảnh dùng biện pháp gì, tóm lại Diệp Lạc cũng gặp được Hoàng Thượng.

Quân Bách dường như không ngạc nhiên với sự xuất hiện của nàng, “Trẫm đã sớm biết rằng người sẽ đến.”

“Hoàng Thượng, ngài có thể nói cho thần biết vì sao Lương Tích Nghi không phải thái tử phi?”

“Diệp khanh thông minh như vậy, không bằng người đoán xem?”

“Thần ngu muội, đoán không ra. Nhưng thần nghĩ, làm vậy trăm lợi không hại, hơn nữa Lương tướng cũng tuyệt đối tán thành chuyện này, không thể có khả năng xảy ra biến cố khác.”

“Không phải trăm lợi không hại, mà là có một hại!” Quân Bách chống bàn đứng lên, “Thái tử nói, nếu ngay cả người bên gối cũng không thể tự do chọn, quân vương như vậy, có làm cũng chẳng còn hứng thú gì.”

Diệp Lạc giật mình, Quân Bách lại nở nụ cười, “Thái tử nói, hãn phải làm một quân vương chân chính, cũng muốn bằng chính mình cố gắng, từng bước đi đến đỉnh núi kia, chân chính chấp chương thiên hạ. Trẫm, đáp ứng hãn rồi.”

Trong chớp mắt, trong lòng Diệp Lạc xẹt qua ngàn vạn suy nghĩ, trong lòng tư vị phức tạp. Nàng suy nghĩ tới trăm ngàn loại nguyên nhân lại không hề nghĩ tới lý do này.

“Thái tử nói, một tên Diệp Tri nho nhỏ cũng có thể có một người duy nhất, hãn đương nhiên cũng muốn có một đóa hoa giải ngữ riêng.” Quân Bách nhìn hãn thật lâu, “Người, nợ trẫm một cô con dâu.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ai Nhẫn Tâm Hơn Ai

“Không, Hoàng Thượng, thần không nợ!” Diệp Lạc phục hồi tinh thần lại, cười vui vẻ, “Nữ nhi Lương gia vẫn là con dâu nhà ngài.” Quân Bách cũng cười, cười đến ý vị thâm trường, “Người nợ trăm, là thái tử phi, là hoàng hậu tương lai.”

Diệp Lạc chậm rãi ngẩng đầu lên, “Hoàng Thượng, thần nghĩ, ngài rất hiểu thần.”

“Nếu không có tam cung lục viện?”

Không có, làm sao có thể không có? Hiện tại không có, không có nghĩa là về sau không có, về sau không có cũng không có nghĩa là toàn tâm toàn ý.

Ở trong lòng nam nhân luôn luôn là quốc gia đại nghĩa, nặng hơn nhiều nhi nữ tình trường. Mặc dù là nàng, thân là nữ tử nàng cũng không thể vứt bỏ kiên trì của mình, làm sao có thể khắt khe với một nam nhân đứng trên đỉnh quyền lực, bỏ qua vị trí cao cao tại thượng của quyền lực và trách nhiệm?

“Thần, không thuộc về nơi đây.” Mặc dù không có tam cung lục viện, nàng cũng tuyệt đối không thể ở lại nơi này, “Nơi này, chỉ có bốn góc bầu trời.” (Táo: từ hoàng cung nhìn lên bầu trời chỉ có bốn góc, ý là bị giam cầm tự do.)

Diệp Lạc đi rồi, Quân Bách trầm mặc thật lâu.

Từ công công vẫn hầu hạ Hoàng Thượng đi vào, thấy ngài còn tại chỗ ngồi, thật cẩn thận hô một tiếng, “Hoàng Thượng?”

Quân Bách nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Phúc Trạch, trăm có mười bốn hoàng tử, mười người đã trưởng thành, người có biết trăm có bao nhiêu con dâu?”

Con dâu, có bao gồm nhóm thiếp thân của các hoàng tử hay những nữ nhân không rõ hay không?

Từ công công không dám võ đoán quân ý, chỉ có thể trả lời ba phải, “Trừ bỏ thái tử và thất hoàng tử, còn lại tám vị hoàng tử đều đã có một vị chính phi, hai sủng phi, còn có tiểu thiếp, nô tài không nắm rõ. Thất hoàng tử tháng sau cưới chính phi, nhưng trong phủ cũng có một trắc phi, vài thị tì.”

“Vậy người nói, thái tử sẽ cưới dạng phi tử gì?”

Từ Phúc Trạch nhất thời mồ hôi lạnh đầy người, chuyện tuyển chọn thái tử phi liên quan tới cả quốc thể, người như hãn đầu dám vọng ngôn, hãn bùm một cái quỳ xuống, “Thái tử điện hạ thiên tư phi phàm, nô tài không dám vọng ngôn.”

Quân Bách phát phát tay, “Đứng lên đi!”

Hoảng nhi là đứa con mà nữ nhân ông yêu thương nhất sinh ra, phàm là điều gì hãn muốn, ông đều đã đáp ứng. Chỉ là đứa nhỏ này quả cảm kiên nghị giống mẫu thân hãn, có phải cũng kế thừa sự chấp nhất si tình của nàng hay không?

Nếu thật sự là như vậy, ông tình nguyện mong Quân Hoảng cả đời không hiểu được chữ tình, nếu không thân là một quân vương quá mức si

tình cũng không phải chuyện tốt.

Trong lòng ông ần ần lo lắng cho nên ông càng muốn Diệp Lạc làm thái tử phi.

Nàng bình tĩnh cơ trí hiểu thời thế, hơn nữa vừa có thủ đoạn lại có năng lực, nếu có một ngày thái tử phạm vào tối kỵ, có nàng ở bên cũng sẽ không xảy ra chuyện gì quá lớn.

Nhưng hình như nàng không có một chút hảo cảm nào đối với hoàng cung này, vừa nghe ra ngụ ý của ông đã lập tức cự tuyệt, ngay cả chút đường thương lượng cũng không cho.

Tầm mắt Quân Bách đảo qua bài trí tráng lệ trong điện, lại nghĩ tới ánh mắt Diệp Lạc vừa anh khí lại tiêu sái, không khỏi âm thầm thở dài.

Nữ tử như vậy, rốt cục sẽ vì ai mà dừng chân?

Diệp Lạc vội vàng ra cung, lại vừa vận giáp mặt Quân Hoảng.

Bởi vì bị ảnh hưởng lời nói của hoàng đế lúc vừa rồi nên khi nhìn thấy người này trong lòng nàng dâng lên oán giận. Thật là, đường lớn thênh thang không đi, lại đi học theo nàng chung tình làm gì. Giờ thì tốt rồi, con đường về sau của hân và cả của nàng đều trở nên khó đi.

Vốn dĩ nàng cũng chỉ đưa ra vài hướng ý kiến cho hân suy ngẫm, hiện giờ tự hân đi tìm phiền toái biến thành cả hân và nàng cùng khó chịu rồi.

Mẹ ơi, nếu hân rơi khỏi vị trí thái tử, nàng biết đi đâu tạo ra một đế vương chân chính đây?

Nghĩ vậy, thật sự là hận không thể nhảy tới cắn hân hai phát, lại đá thêm hai cái.

Nàng cong thắt lưng thi lễ, “Khấu kiến thái tử điện hạ.”

Quân Hoảng nhìn chăm chăm cái ót của nàng trong chốc lát, mới nói, “Bình thân.”

Diệp Lạc đứng thẳng người, mặt không thay đổi đứng ở một bên chờ Quân Hoảng đi qua. Nào ngờ nàng đợi rất lâu vẫn không nghe thấy động tĩnh gì, chần chờ ngẩng đầu lên mới phát hiện Quân Hoảng còn đứng tại chỗ cũ nhìn nàng.

Nàng sờ sờ mặt, “Trên mặt thần có vết bẩn?”

Quân Hoảng lại nhìn nàng, “Vừa rồi người lại trộm mắng bản cung trong lòng, hử?”

“Không có.”

“.....”

Lại đợi một lát, Quân Hoảng vẫn không nhúc nhích, Diệp Lạc chấp tay, “Thần cáo lui.”

Chờ nàng đi xa, Quân Hoảng mới nghiêng đầu hỏi Chiêm Xuân đứng phía sau, “Bản cung gần đây lại chọc hử?”

Chiêm Xuân nghĩ nghĩ, “Chắc là chuyện ngài điều hử đến lễ bộ!”

Quân Hoảng vì thế tâm tình tốt hử lên, “Ai kêu hử dám bảo thất đệ hỗ trợ hử tới hộ bộ? Đáng đời!”

Diệp Cảnh đang ở trong thư phòng luyện chữ, bỗng nhiên “Phanh!” một tiếng cửa bị đá văng ra, tay ông run lên, một giọt mực thật to rơi xuống tờ giấy trắng.

Nhất thời ông cáu giận, “Lại tức giận cái gì thế?”

Trong phủ, trừ bỏ nha đầu kia thì không ai có lá gan này.

Diệp Lạc thở phì phì vọt vào, ngồi ở ghế đối diện, nhìn chăm chăm vào gia gia nhà mình.

Diệp Cảnh bị nàng trừng mắt nhìn run cả người, hơn nữa xem ra xác thực nàng tức giận không nhẹ, đành phải buông bút trong tay, “Làm sao, tức lớn vậy à?”

“Gia gia, cháu hỏi ông, có phải ông nói chuyện trước kia về cháu ra trước mặt hoàng đế hay không?”

Diệp Cảnh nhất thời có chút chột dạ, “Ha ha, không phải ta nói ta có đưa cháu gái ngoan sao? Tùy tiện nói chuyện phiếm hai câu.”

“Nói chuyện phiếm? Ngài cùng hoàng đế nói chuyện phiếm cái gì?”
Diệp Lạc sắp khóc, “Giờ thì tốt rồi, bị lão hoàng đế kia nhớ thương, cháu làm sao có thể sống yên ổn.”

“Lạc Lạc, cháu đang nói cái gì?” Diệp lão ông trái tim cũng run lên.

“Cháu dám khẳng định lão hoàng đế kia nhất định có dã tâm phá hủy cháu.” Diệp Lạc một chương đập lên bàn.

Trái tim Diệp lão ông cũng kịch liệt chấn động, “Lạc Lạc, không phải ý cháu là hoàng đế coi trọng cháu chứ?” Nếu là vậy thật thì ông thật muốn khóc rồi, tên Tiểu Bách Tử đáng chết kia so với tuổi cha nó cũng không kém nhiều lắm, dám động tới cháu ông, ngày mai ông phải đi liều mạng với người.

“Đúng vậy!” Diệp Lạc nghiêng răng nghiêng lợi.

“Quả thật là như vậy?” Diệp Cảnh cũng một chương đập lên bàn, “Rầm!” một tiếng, cái bàn đáng thương gãy trên mặt đất tuyên cáo sinh mệnh chấm dứt.

Ông phất tay áo, đi ra ngoài.

“Gia gia, ông đi đâu vậy?” Diệp Lạc ở phía sau gọi to.

“Tiến cung!” Diệp lão gia cũng không quay đầu lại, bước nhanh như gió.

“Lão Thái Phó đi đâu?” Phong Gian Ảnh bưng trà bước vào, nhìn bóng dáng Diệp Cảnh nói, “Có vẻ như rất tức giận.”

“Đi tìm Hoàng Thượng lý luận đi.”

“Lý luận cái gì?”

Diệp Lạc ghé vào bàn, “Đừng nói tới gia gia, Phong Gian, ta đói bụng, mang đồ ăn tới cho ta.”

“Được, vậy người muốn ăn cái gì?”

“Một phần chim bồ câu, một phần thịt băm xào, một con cá hấp, ừm, lấy thêm hai món ăn chay đi. À, lấy hai chén cơm nữa.”

“Được!” Phong Gian Ảnh xoay người đi, Diệp Lạc lại gọi hắn, “Đó là ta muốn ăn, người mà ăn với ta thì lấy nhiều gấp đôi đi.”

Khóe miệng Phong Gian Ảnh cố gắng kìm lại, “Công tử, may là Diệp gia có tiền.”

Hắn vừa ra ngoài, nụ cười trên mặt biến mất, nói với Tang Du đứng một bên, “Chờ nàng cơm nước xong xuôi hãy mang tin tình báo về Phong Gian quốc cho nàng xem.”

Tang Du gật gật đầu, ẩn thân tại phía sau cây cối âm u.

Phong Gian Ảnh đi vào phòng bếp, “Làm thêm vài món thức ăn, công tử đói bụng.”

Công tử đói bụng, tức là cần phải chuẩn bị rất nhiều, mọi người đều ngậm hiếu bắt đầu bận rộn lên.

Diệp Lạc ăn xong, đuổi người, “Tang Du, vào đi.”

Phong Gian Ảnh kinh ngạc ngẩng đầu, Diệp Lạc cười cười, “Ta biết lúc trước là Tang Du đến cùng người.”

“Cái gì cũng không gạt được người.”

“Có đôi khi quá mức thông minh cũng không phải là chuyện tốt.” Diệp Lạc ngồi thẳng thân mình, Tang Du đưa cho nàng một phong thư, “Hôm nay vừa lấy được.”

Diệp Lạc mở thư, sau khi xem xong mặt không chút thay đổi.

“Công tử?” Phong Gian Ảnh có chút lo lắng, đi qua, nhẹ nhàng đặt lên vai của nàng, quả nhiên như hần đoán, Phong Phi Tự và công tử có quen biết.

Diệp Lạc nhắm mắt, một hồi lâu sau mới mở ra, “Các người đi xuống trước đi.”

Phong Gian Ảnh thu thập mọi thứ rồi đi, Tang Du lại không có động đậy, Phong Gian Ảnh đẩy hần, hần ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn về phía Diệp Lạc, “Công tử, tên gian tế Hoa Gian quốc trà trộn vào trong cung xử lý thế nào bây giờ?”

Diệp Lạc lắc lắc đầu, “Tang Du, người để ta nghĩ đã.”

Phong Gian Ảnh dung sức kéo Tang Du ra khỏi phòng, đập một phát lên đầu hần, “Người, lão Tang dở hơi, Tang đầu gỗ ngu dốt, không nhận ra

nàng đang thương tâm sao, còn kỳ kèo hỏi mãi không buông.”

Tang Du đẩy tay hắt, nhìn thoáng qua cửa phòng đóng chặt, “Người như vậy, không đáng để tiểu thư thương tâm.”

Phong Gian Ảnh ngẩn người, khựng một tiếng, “Tang Du, người không ngu dốt chút nào, thật đấy.”

Tang Du liếc mắt nhìn hắt một cái, “Đương nhiên, tên của ta là tiểu công tử đặt.”

Trong phòng, Diệp Lạc ngồi yên thật lâu.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, nàng mới châm đèn, trong ánh đèn, hai mắt nàng ngời sáng như sao, loé lên lúc sáng lúc tối. Nàng mở lồng đèn, đem giấy viết thư đặt trên đèn chậm rãi đốt, sau đó hóa thành tro tàn.

Mở cửa phòng, nàng đi đến hậu viện, chẳng dùng khinh công mà đi đến một cái thang, trèo lên nóc nhà.

Nằm trên nóc nhà, có thể nhìn bầu trời đầy những vì tinh tú, yên tĩnh và đẹp đẽ.

Cho dù mắt có rơi lệ, cũng sẽ chậm rãi chảy ngược vào đáy lòng, sẽ không lưu lại khuôn mặt chút dấu vết bị thương nào.

“Công tử, chúng ta đi xuống, được không?” Đêm khuya càng thêm lạnh, Phong Gian Ảnh cầm áo choàng trên người nàng, nhưng vẫn không ngăn được người nàng lạnh dần.

“Không, ta muốn ngồi thêm một lát.”

“Công tử!”

Nàng đặt hai tay gối sau đầu, không chớp mắt nhìn bầu trời rộng lớn, “Phong Gian, người biết không, mỗi một vì sao trên bầu trời tượng trưng cho một người, mỗi người đều có một vì sao của riêng mình.”

Phong Gian Ảnh thấp giọng nói, “Vì sao của công tử, nhất định vì sao là vì sao sáng nhất, đẹp nhất ở kia.”

“Đúng vậy!” Diệp Lạc lẩm bẩm nói, “Vì sao sáng nhất, cách các vì sao khác rất xa, kỳ thật rất đáng thương.”

“Công tử,” Phong Gian Ảnh không nhìn được, “Người kia, không đáng. Người khiến công tử thương tâm, tuyệt đối không phải mái ấm của ngài.”

“Không,” Diệp Lạc lắc lắc đầu, quay mặt nhìn hẳn, “Người cho rằng vì huynh ấy thành thân với Tương Vân quận chúa nên ta thương tâm sao?”

“Công tử.....”

Diệp Lạc nở nụ cười, hai mắt cong cong như làn nước thu, “Ta là trong lòng đau.”

Sư huynh, cưới một nữ nhân huynh không thương, trong lòng sẽ đau khổ biết bao?

Sư huynh, trong lòng huynh, đau như thế nào, có phải cũng đau giống vậy, như một lưỡi dao sắc từng nhát cát một, máu tươi đầm đìa, không dám kêu, không dám gọi, trở mặt nhìn mình tan nát cõi lòng, còn phải mạnh mẽ nở nụ cười?

Tay nàng, chậm rãi nắm chặt.

Cho dù không thể làm bạn cùng hẳn, cũng hy vọng hẳn có thể có được hạnh phúc chân chính.

Không nên như vậy, sư huynh, lấy khả năng của huynh, sẽ là nguyên nhân gì khiến huynh đi đến bước này?

“Lạc Lạc!” Tiếng gọi thanh nhã cực trầm thấp nàng lại nghe thấy ngay lập tức, vội vàng xoay người ngồi dậy, liền nhìn thấy Diệp Tri đang khoác áo choàng, đứng ở dưới mái hiên nhìn nàng.

Nàng vội vàng từ nóc nhà nhảy xuống, đỡ lấy Diệp Tri, vừa tức vừa vội, “Vừa lạnh vừa tối như vậy ca ca còn chạy đến đây làm gì?”

“Ta nghe phòng bếp nói hôm nay khẩu vị của muội rất tốt, ăn rất nhiều đồ ăn.” Quả thực muội muội của hắn có thể ăn nhiều, nhưng khi ăn đặc biệt nhiều lại là lúc cảm xúc của muội ấy bất ổn.

“Có thể ăn là phúc, ca ca, huynh lo muội béo sao?”

Diệp Tri cau mày, “Ăn nhiều như vậy, Lạc Lạc, ai chọc giận khiến muội mất hứng?”

Diệp Lạc tựa đầu vào huynh trưởng, “Ca ca khiến muội mất hứng.”

“Ta làm sao?”

“Lớn như vậy rồi mà buổi tối còn chạy ra ngoài, mặc cũng không đủ ấm, lại ảnh hưởng giấc ngủ, ca ca không nghe lời.”

Diệp Tri đỡ khóc đỡ cười, “Được, ta trở về.” Đi vài bước, hắn lại quay đầu, “Phiền lòng thế nào cũng không thể ngủ trên nóc nhà, nghe chưa?”

Biết muội muội mình có tâm sự nhưng nếu nó không chịu nói, hắn cũng không nỡ ép nàng.

“Được, muội đã biết.” Diệp Lạc vẫy tay với hắn.

Lúc này Diệp Tri mới đi về.

Chờ hẩn vừa đi, Diệp Lạc trả lời, “Phong Gian, Tang Du, lập tức tra xét xem chung quanh có ai theo dõi không, nếu có lập tức giải quyết, mặc kệ là người của ai.”

Tang Du tiến lên, thấp giọng nói, “Trước khi đại công tử đi ra tiểu viện đã dặn ta kiểm tra, xác định không có ai.”

Diệp Lạc thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Người nói cái gì?”

“Thuộc hạ không nhìn thấy nên cũng không nói gì. Nhưng đại công tử nghe người đưa cơm nói hôm nay ngài ăn rất nhiều, ngài ấy mới nghi ngờ.”

“Ừm, vậy là tốt rồi!” Diệp Lạc gật đầu.

“Vậy tên gian tế trong cung.....?”

Trầm mặc chốc lát, Diệp Lạc nói, “Để hẩn về Hoa Gian quốc, không cho phép làm hẩn bị thương.”

“Rõ!”

Tang Du rời đi, Phong Gian Ảnh mang áo choàng phi đến bên người nàng, “Người đó là mối uy hiếp, người không nỡ xuống tay với hẩn?”

Rốt cục nữ nhân vẫn mềm lòng hơn nam nhân, trà trộn vào trong cung là tên đứng đầu bát đại thân vệ của Phong Phi Tự, Minh Các. Nàng cùng hẩn quen biết từ thuở thiếu niên nên cũng quen biết luôn bát đại thân vệ, nàng biết đối với hẩn bát đại thân vệ có ý nghĩa gì, bảo sao nàng hạ thủ cho được?

Có lẽ, sự mềm lòng của nàng cũng ở trong kế hoạch của hẩn rồi!

Hẩn biết rõ, chỉ có nàng và người nàng đào tạo ra mới có khả năng và kiến thức phá được thuật dịch dung và truy lùng của hẩn.

Diệp Lạc cười tự giễu, thế gian này, không đâu không tính kế!

—oOo—

Đêm đó, trong Đông cung thu được tình báo, từ khi Diệp Tri xuất môn đến lúc Diệp Tri ngủ trên nóc nhà.

Quân Hoảng hỏi, “Ngủ trên nóc nhà, sau đó thì sao, cũng không thể cứ thế ngủ chứ?”

Dịch Kinh Hồng mắt cũng không nâng, “Sau đó, thị vệ Diệp phủ thay đổi vị trí, thám tử của chúng ta sợ bị phát hiện nên rời đi.”

Quân Hoảng gật gật đầu, “Người này sao lại thích ở ngủ trên nóc nhà thế, mất thăng bằng mà hắn cũng ngủ được!”

Nhìn lại tin tình báo đang cầm trong tay, “Diệp Tri này thật là rất ham ăn, hơn nữa hôm nay còn ăn nhiều hơn mọi khi.”

Dịch Kinh Hồng nhíu mi, ngón tay nhẹ giật giật.

Quân Hoảng nói xong, đột nhiên nhớ tới cái gì, lấy mấy tin tình báo lúc trước từng đọc mở ra, một hồi lâu sau hắn kêu “a!” một tiếng.

“Sao vậy, điện hạ?” Dịch Kinh Hồng hỏi.

Quân Hoảng đứng dậy, “Bản cung nghĩ ra rồi, lần trước lúc Diệp Tri ăn rất nhiều là ngày phương án cải cách khoa cử bị phản đối, sau đó là mấy hôm trước bị an bài đến lễ bộ, hôm nay tuy bản cung không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng khi hắn ra cung nhìn chăm chăm vào bản cung, bộ dáng có vẻ rất oán giận. Điều này chứng minh, hôm nay tâm tình Diệp Tri không hề tốt.”

Hắn cầm mấy tờ giấy trên bàn lên, trải ra, “Lúc tâm tình của hắn không tốt sẽ ăn rất nhiều, sau đó lên nóc nhà ngủ.”

Dịch Kinh Hồng nhìn về phía Quân Hoảng, có chút dăm chiêu.

Mà Quân Hoảng còn đứng tại chỗ nói, “Nhưng hôm nay, rốt cục làm sao mà hăn lại mất hứng?”

“Khụ!” Dịch Kinh Hồng thanh thanh cổ họng, nhẹ nhàng dờ dề tài, “Thái tử, ngài nói trong cung chuyện có gian tể, chúng ta hiện tại đã tra xong rồi, trên cơ bản tình nghi mười người, ngài xem.”

“Ừ!” Quân Hoảng đi tới, bắt đầu cùng Dịch Kinh Hồng chậm rãi phân tích.

Cho tới khi sắc trời tối hăn bọn họ mới tìm ra kết quả, trong đó người có thể tiếp xúc tấu chương gần nhất có một tên thái giám và một tên thị vệ tên là Lí Ngôn Mẫn, Quân Hoảng vỗ bàn, “Đi, bảo Diệp Tinh Dương đi bắt hai tên kia cho bản cung.”

“Rõ!” Dịch Kinh Hồng lĩnh mệnh rời đi.

“Đúng rồi,” Quân Hoảng lại bồi thêm một câu, “Tới Diệp phủ nhìn xem, Diệp Tri còn ngủ trên nóc nhà không?”

Dịch Kinh Hồng dưới chân lão đạo thiếu chút té ngã, sao điện hạ còn chưa quên việc đó chứ!

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Liệu Có Hối Hận?

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Cảnh vẽ mặt thần bí vui vẻ đi tới, “Lạc Lạc, cháu cảm thấy tên thái tử kia thế nào?” Ngày hôm qua gia gia dùng đòn nổi giận tiến cung về nhà lại vẽ mặt tươi cười, Diệp Lạc cũng không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, không phải gia gia nàng vọt vào cung để tính sổ với Hoàng Thượng sao?

Cũng không ngờ khi Diệp lão ông tiến cung còn chưa kịp phát hỏa đã nghe Quân Bách oán giận, “Lão Thái Phó, không phải Diệp gia nhiều đời làm quan sao? Tại sao lại dạy một người không ham quan trường không thích hoàng cung, hả?”

Ông nhất thời sửng sốt, không hiểu ra sao.

Quân Bách tiếp tục nói, “Người nói xem, thái tử có điểm nào không tốt, sao đứa cháu nhà người lại cự tuyệt không chút nể mặt như thế.”

Diệp Cảnh lập tức hiểu ra, đúng là Hoàng Thượng coi trọng Lạc Lạc, nhưng coi trọng cháu mình làm con dâu.

Nếu là hoàng tử khác có lẽ ông cũng không đồng ý, đường vào cung thâm sâu như biển không biết đã huỷ hoại bao nhiêu sinh mệnh như hoa. Nhưng nếu là Quân Hoảng, là Quân Hoảng thì Diệp lão Thái Phó do dự.

Tiểu tử này kỳ thật rất không tệ, đương nhiên, nếu không phải thái tử thì càng tốt.

Cá nhân ông cảm thấy, hãn và Tiểu Diệp Tử thành đôi quả là rất xứng.

Diệp Lạc chỉ miễn cưỡng liếc nhìn ông một cái, “Gia gia, nghĩ cũng không cần nghĩ đến.”

“Aiz!” Diệp lão ông uống tách trà, tiếp tục nói, “Tiểu Diệp Tử, cháu cần thận ngẫm lại, kỳ thật hãn rất không tệ. Lại nói, với trí thông minh của mình, cháu có thể cả ngày bắt nạt hãn. Nhà hãn lại có tiền, cháu có ăn nhiều vẫn nuôi được tốt, quan trọng nhất là bộ dạng hãn cũng khá, không phải từ nhỏ cháu đã thích người đẹp rồi sao?”

Diệp Lạc cầm một quả táo to, răng rắc rắc rắc cắn hai phát, “Hãn có thể cùng cháu tới Đông Hải ăn cá, tới Nam Hải phơi nắng, cả ngày không làm gì chỉ ở bên cạnh cháu được sao?”

Diệp Cảnh sừng sốt, vị kia là thái tử điện hạ, là đế vương tương lai, hình như là không có khả năng!

Diệp Lạc ăn vui vẻ, quả táo này thật ngọt, “Dù sao, cũng không phải của cháu.”

Cũng đúng, Diệp Cảnh gật đầu, “Vậy Tiểu Diệp Tử, cháu đợi đến khi nào mới muốn lập gia đình?” Ông già rồi, ông muốn nhìn thấy cháu gái ngoan nhà mình sẽ đưa vị cháu rể thế nào về nhà, tốt nhất không cần quá thông minh. Có một đôi cháu trai cháu gái thông minh đã đủ rồi, đưa một tên cháu rể ngốc ngốc một chút trở về còn dễ bắt nạt.

Diệp Lạc vượt phẳng quần áo của mình, “Gia gia, cháu là tôn nhi của ngài, đã cưới vợ rồi.”

Diệp lão ông mau chóng hiểu ý nàng, “Tiểu Diệp Tử, vậy chuyện này phải tính sao đây?” Rốt cục ông bắt đầu ý thức rõ ràng mình đã đẩy cô cháu gái Tiểu Lạc Lạc như hoa như ngọc nhà mình đến hoàn cảnh gì.

Diệp Lạc ngẩng đầu lên, “Kỳ thật, không sao cả.”

—oOo—

Đêm tối trong hoàng cung, canh gác vô cùng sâm nghiêm.

Diệp Lạc mang vẻ mặt đau khổ ngồi xổm nơi góc tường, “Phong Gian, người xem Tinh Dương bắt quân lính canh gác nghiêm ngặt thế này thì chúng ta đi vào kiểu gì?”

Phong Gian Ảnh trợn mắt, “Công tử, ngài đang oán giận Tinh Dương có năng lực?”

Diệp Lạc hấp háy mũi, “Ít nhất cũng đừng để ta muốn tiến cung mà khó nhỡ như vậy chứ!”

“Ai đó?” Từ rất xa có thị vệ tỉnh ngủ quát lên.

Nguy rồi, Diệp Lạc kéo Phong Gian Ảnh bỏ chạy.

Đêm qua do thám hoàng cung thất bại, giờ phải đi câu thông quan hệ thôi.

Diệp Lạc một thân triều phục, lúc cúi người vô ý dẫm lên chân Diệp Tinh Dương, mắt thấy sắp ngã Diệp Tinh Dương vội vàng hai tay đỡ nàng, “Diệp thị lang, đứng vững!”

“Diệp thống lĩnh, đa tạ!” Diệp Lạc vội vàng chấp tay tỏ vẻ cảm kích.

Diệp Tinh Dương gật đầu, không trả lời, xoay người bước đi.

Chính là trong mắt, có ẩn ẩn ý cười.

Vừa xong, tiểu thư ghé vào tai hắn nói, “Đừng canh gác nghiêm ngặt như vậy, đêm nay ta muốn vào cung.”

Ban đêm, cấm vệ quân gác đêm luân chuyển, hi hi ha ha đùa giỡn một lát đều tự đi rửa mặt, trở về phòng nghỉ ngơi. Lí Ngôn Mẫn đi tới góc phòng cầm khăn mặt vắt lên vai bỗng dừng bước, “Ai?”

Phía sau không hề có động tĩnh nhưng hắn có thể nghe rõ ràng được tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Hắn không dám động, tay cũng đã chạm tới chuôi kiếm.

“Minh Các, đã lâu không gặp!” Thanh âm kia, như nuối tiếc như than thở.

Lí Ngôn Mẫn, chính xác là Minh Các nhanh xoay người, quỳ xuống, “Tham kiến tiểu thư.”

Diệp Lạc đứng yên, “Minh Các, trở về đi, về sau đừng đến nữa.”

“Dạ, chủ tử phân phó, nếu có một ngày tiểu thư bảo thuộc hạ rời đi chính là lúc thuộc hạ chấm dứt nhiệm vụ về nước.”

Diệp Lạc gật gù đầu, xoay người bước đi.

Nhìn bóng dáng gầy yếu hiu quanh trong màn đêm, Minh Các trong lòng đau xót, đứng dậy vài bước đuổi theo, “Tiểu thư.”

Diệp Lạc dừng lại, Minh Các đè thấp thanh âm, “Tiểu thư, chủ tử không bỏ rơi ngài. Chờ ngài ấy hoàn thành xong việc, ngài ấy sẽ từ bỏ nơi đó.”

Diệp Lạc không nói gì, bước chân rời đi.

“Tiểu thư, cô sẽ chờ ngài ấy chứ?”

“Sẽ không.” Nàng cũng không quay đầu lại.

Nàng sẽ không chờ hắn, cho nên hắn cũng không cần vì nàng mà buông tay. Tài phú, quyền thế, nữ nhân, hắn có thể được hưởng tất cả vinh quang, cũng không cần bởi vì nàng mà tổn hại nửa phần.

Từ giây phút nàng rời Thương Vụ Môn nàng đã không còn tư cách yêu cầu hắn hành động vì nàng.

Nàng đã lựa chọn, quyết định là của nàng. Cho dù kết quả thế nào đều phải do nàng tự mình gánh vác.

—oOo—

Mặt trời rực rỡ, là ngày tốt,, ngày tốt.

Tể tướng đương triều và hoàng gia kết làm thông gia, ngày thành hôn vô cùng long trọng, trong thành Phượng Hoàng đỏ au một mảnh, dân chúng đâu đâu cũng vui mừng.

Quân Nặc cười một con đại mã đi đến, y phục đỏ rực, đẹp thay một quý công tử phơi phới.

Lương Lược tự mình đứng ở cửa nghênh đón, Quân Nặc xuống ngựa, hai người bắt tay, trò chuyện vui vẻ.

Diệp Lạc đứng trong đám người, lắc đầu thở dài, “Quân Nặc đã có bộ binh, giờ lại thêm một người đứng đầu bách quan, chắc chắn, Quân Hoảng lần này tổn thất lớn.”

Phong Gian Ảnh đứng phía sau nàng, “Ừm, công tử, ngài cũng tổn thất lớn.”

Diệp Lạc khoát tay chặn lại, “Đi thôi, đi dạo một lát, lúc ăn cơm lại đến.”

Trên đường vô cùng đông đúc, Diệp Lạc không muốn chen chúc trong dòng người, đi tìm một đường nhỏ yên tĩnh, ai ngờ mới đi hai bước đã bị Phong Gian Ảnh kéo giật lại.

Nàng còn chưa phục hồi tinh thần đã nghe một tiếng “Phanh” của đồ vật nặng rơi trên mặt đất, sau đó xuất hiện một bóng phấn hồng, tiếp theo lộ ra mái tóc, lại tiếp theo, một nữ tử xuất hiện trên tường, “Hai người các người, đứng lui ra.”

Diệp Lạc và Phong Gian Ảnh lui hai bước, nữ tử ngồi trên đầu tường hít một hơi dài nhìn xuống phía dưới đất, cắn môi, lại nheo mắt.

Tầm mắt vừa chuyển, rơi xuống trên người Diệp Lạc, “Tên kia, phiền người giơ tay ra.”

Phong Gian Ảnh cười trộm một tiếng, Diệp Lạc khụ hai tiếng, “Giơ tay làm gì?”

“Ta muốn nhảy xuống.”

Diệp Lạc đầu đầy hắc tuyến, “Cái này, tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân.....” Nữ tử phấn y căn bản không đợi nàng nói xong đã nhắm mắt lại nhảy xuống.

May mắn Diệp Lạc phản ứng cực nhanh, mới có thể đỡ được.

Nữ tử đó vừa chạm đất là đẩy nàng ra, nhặt tay nài dưới đất cố sức ôm lấy, đi ra ngoài hai bước, lại quay đầu lại hỏi, “Này, các người biết Đông cung đi hướng nào không?”

Diệp Lạc chỉ chỉ hướng hoàng thành, “Hướng bên kia.”

“Cám ơn!”

“Tiểu thư!” Diệp Lạc lại gọi nàng, “Người muốn tìm thái tử?”

Phấn y nữ tử cọ cọ vài bước đã chạy tới, ánh mắt tỏa sáng, “Người biết hắn ở đâu?”

Diệp Lạc tươi cười đầy mặt, đưa cho nàng một cái ngọc bội, “Người cứ như vậy thì không vào được đâu, cầm cái này đi tìm hắn.”

Nữ tử nhận ngọc bội, hồ nghi hỏi, “Có ngọc bội này là có thể sao?”

“Ừ, ta cam đoan.”

“Dù sao ta cũng không chịu thiệt, cảm ơn!”

Chờ nữ tử đi rồi, Phong Gian Ảnh mới khó khăn hỏi ra miệng, “Công tử, vị cô nương này là.....?”

Diệp Lạc tâm tình rất tốt, “Lương tiểu thư.”

Quả nhiên, Phong Gian Ảnh chỉ chỉ hướng nàng biến mất, “Vậy nàng ta đi tìm thái tử là.....?”

“Một cô nương từ nhỏ đã được dạy phải làm thái tử phi, sao có thể tình nguyện làm hoàng tử phi, tiểu thư tâm cao khí ngạo đương nhiên muốn đi hỏi cho rõ ràng.”

“Vậy công tử, vì sao ngài tốt bụng như thế?”

Diệp Lạc vỗ tay sau lưng, thanh thoi đi về phía trước, “Ta cho thái tử một cơ hội, cũng thuận tiện giúp mình giảm bớt chút áp lực a. Hy vọng tên thái tử đáng chết kia đừng có không biết điều như vậy, lần này là cơ hội cuối cùng. Lương gia tiểu thư này, thoát nhìn cũng không tệ.”

“Công tử, ta có thể hỏi điều này không, ngài lấy ngọc bội bên người thái tử điện hạ khi nào?”

“Chính là mấy ngày hôm trước hắc bắt ta cúi người nhường đường cho hắc, trong lòng ta không thoả mái nên thuận tay cầm ngọc bội về chơi hai ngày.”

“Thuận tay?”

“Đúng vậy, cho nên hôm nay ta đưa cho Lương tiểu thư trả về cho hắc thôi.”

Phong Gian Ảnh lặng cầu nguyện trong lòng, vị Lương tiểu thư này, về sau trăm ngàn lần đừng nhớ rõ công tử, nếu không thái tử điện hạ rất nhanh sẽ biết Diệp gia công tử bọn họ là tên tiểu tặc trộm ngọc bội.

Lại nói Quân Hoảng nhận được ngọc bội thị vệ mang lên, lại nghe vị đưa tới cửa là một vị nữ tử, nhất thời đen mặt.

Ngọc bội này tên là Phượng Vĩ, là khi sắc phong thái tử phi thì thái tử sẽ tự tay đeo vật này cho nàng ấy. Sau đó, khi thái tử phi trở thành hoàng hậu, lúc lập thái tử từ hoàng hậu sẽ lại ban lại cho thái tử, rồi đợi vị chủ nhân tiếp theo.

Ngọc bội này hắc vẫn mang theo bên người, mấy hôm trước vô ý đánh mất, hắc còn đang luống cuống chưa biết tính sao thì bất ngờ có người đem về cho hắc. Đây vốn dĩ là chuyện rất vui vẻ nhưng đó là vật hắc sẽ trao tay cho nữ nhân của mình, lại bị nữ nhân khác cầm được, sao lại thế này?

Vị thái tử đen mặt, chờ tới khi nhìn thấy Lương Tích Nghi, mặt lại càng đen, cuộc đời hắc căm ghét nhất là nữ nhân mặc đồ màu đỏ, chói lóa hoa mắt.

“Gặp qua thái tử điện hạ!” Lương Tích Nghi nhẹ nhàng hành lễ.

Quân Hoảng vuốt ve ngọc bội trong tay, “Người muốn cái gì?”

“Dạ?” Lương Tích Nghi không hiểu, ngẩng đầu hỏi hần.

Quân Hoảng vẻ mặt không kiên nhẫn, “Kính Hồng, mang ngân phiếu một vạn lượng đến, cảm ơn vị cô nương này đã giúp ta cầm ngọc bội.”

“Đợi đã!” Lương Tích Nghi gọi Dịch Kính Hồng lại, sóng mắt lưu chuyển, nhẹ nhàng dừng trên mặt hần, “Tiểu nữ là Lương Tích Nghi.”

“Tiểu thư Lương gia?” Quân Hoảng thoáng cái nghĩ ra sau đó nhìn ngọc bội trong tay, “Hôm nay người thành thân, muôn hai ngày hẵng trả bản cung ngọc bội cũng không sao, hoặc là kê thị vệ trong phủ Thất hoàng đệ đưa tới cũng được.”

Lương Tích Nghi cắn môi, rốt cục vẫn hỏi ra, “Vì sao Tích Nghi không được? Dung đức ngôn công, có điểm nào không vừa mắt thái tử?”

“Không có!” Quân Hoảng ngồi thẳng người, “Lương tiểu thư, người đừng quên, hiện tại người là em dâu bản cung. Nói như vậy người coi bản cung là gì? Kính Hồng, tiễn khách.”

“Điện hạ, Tích Nghi chỉ muốn nghe một lý do.” Dù sao, nàng phấn đấu mười bảy năm, tư dưỡng không hiểu sao bị cự tuyệt, bảo nàng làm sao có thể cam tâm.

Quân Hoảng nhìn về phía nàng, “Cái người muốn, là trở thành thái tử phi hay thê tử của bản cung? Chỉ cần ngồi ở vị trí này, cho dù có phải là bản cung hay không, người đều có thể gả. Mà cái bản cung muốn, là một nữ tử muốn gả vì chính bản cung.”

“Sẽ có một nữ nhân như vậy sao?”

“Bản cung cũng không biết, nhưng cũng muốn chờ đợi thử xem.”

“Nếu vẫn không đợi được thì sao?”

“Đợi không được thì vẫn đợi.”

“Vậy chả lẽ thái tử định chung thân không cưới?”

Quả thật vấn đề này hẳn chưa nghĩ tới, Quân Hoảng bây giờ mới bắt đầu cẩn thận suy nghĩ, “Dù sao nữ nhân cũng không quá quan trọng đi?” Hẳn nói một câu không chắc chắn, sau đó lại nói, “Cứ chờ tám năm, mười năm, đợi không được rồi nói sau.”

“Điện hạ, nếu Tích Nghi nói, nguyện ý cùng ngài chờ?” Nàng không phải nữ tử của gia đình bình thường, đương nhiên biết lời nói chuyện từ người trước mắt này đáng quý cỡ nào, nàng không muốn bỏ lỡ.

Quân Hoảng nhìn nàng, “Đó là chuyện của người, không liên quan tới bản cung, không cần nói cho bản cung biết. Lương tiểu thư, người đã biết được đáp án, hiện tại có thể rời Đông cung chưa?”

Lương Tích Nghi nhìn hẳn hai mắt đắm lệ, “Điện hạ!”

Quân Hoảng day trán, cho nên mới nói hẳn ghét nữ nhân, hơi một tý là rơi nước mắt, thật là khiến người ta phiền lòng, “Kính Hồng, tiễn khách!”

Dịch Kính Hồng biết thái tử gia đã không nhịn nổi nữa, vội vàng tiến lên, “Lương tiểu thư, mời.”

“Thái tử, bỏ qua Tích Nghi, có một ngày nhất định ngài sẽ hối hận.”

Quân Hoảng coi như không nghe thấy, về sau có hối hận hay không hẳn không biết, nhưng lúc này hẳn thấy vô cùng may mắn vì không cưới nữ nhân này.

Mặc quần áo màu đỏ hẳn ghét nhất, lại thích khóc, thật sự là phiền toái.

Cầm trong tay ngọc bội, lại nghĩ tới một chuyện, “Chiêm Xuân, Chiêm Xuân!”

“Dạ, điện hạ!”

“Đi hỏi Lương Tích Nghi xem, vì sao nàng có ngọc bội của bản cung!”

Một lát sau, Chiêm Xuân vội vàng trở về, “Điện hạ, nàng nói là một công tử dung mạo tuấn mỹ đưa cho nàng.”

Công tử dung mạo tuấn mỹ? Quân Hoảng vuốt ve ngọc bội, chắc chắn đối phương biết thân phận của hắn, bằng không cũng sẽ không đưa cho Lương Tích Nghi.

“Chiêm Xuân, hôm nay hỉ yến của lão Thất Diệp Tri có đi không?”

Chiêm Xuân đỏ mặt, “Ám vệ chỉ thấy hắn đến cửa Lương phủ, sau đó đã mất dấu.”

“Phế vật!” Hắn mắng một câu, “Lần sau còn để mất dấu nữa thì vứt chính hắn luôn đi.”

“Điện hạ!” Dịch Kinh Hồng trở về, muốn nói lại thôi.

“Có việc gì nói thẳng!”

Dịch Kinh Hồng hít sâu một hơi, “Điện hạ, thế lực phía sau của Lương tướng có sức ảnh hưởng không phải là nhỏ, tuy nói giờ ngài là thái tử, nhưng thất hoàng tử trong có Huệ phi tương trợ, ngoài có bộ binh giúp đỡ, nay lại có thêm một Lương tướng, càng không thể khinh thường. Hôm nay xem ngôn hành cử chỉ của Lương Tích Nghi, cũng là huệ chất lan tâm, vì sao điện hạ không chịu?”

Quân Hoảng cất giọng cười to, “Kinh Hồng, nếu bản cung phải cưới một nữ nhân mới có thể ngồi yên trị vì giang sơn cấm tú này thì đâu có được

cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa!”

“Hôm nay vì một nữ nhân mới có thể giữ vững vị trí, ngày sau sẽ vĩnh viễn bị người khống chế. Kinh Hồng, bản cung muốn người xem, giang sơn này, thiên hạ này, bản cung đều phải thu vào trong túi.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 17

“Công tử ngài xem, nàng vừa đi ra vừa khóc.” Bên góc đường, Phong Gian Ảnh thấp giọng nói.

Diệp Lạc rũ mắt xuống, “Quân Hoảng này...” Trong giọng nói, là thờ dài, là cảm khái, trong khoảng thời gian ngắn phức tạp khôn kể.

Phong Gian Ảnh nhìn thần sắc trên mặt nàng, tầm mắt thay đổi, không nói chuyện nữa.

Nhìn Lương Tích Nghi ôm tay nài rời đi Phong Gian Ảnh mới hỏi, “Công tử, chúng ta có cần đưa Lương Tích Nghi đi không? Nàng hiện tại không đi được, các cửa thành đều có người của thất hoàng tử và Lương tướng.”

Diệp Lạc không nói gì, nàng đương nhiên biết nếu Lương Tích Nghi trở thành thất hoàng tử phi đối với nàng hay Quân Hoảng, đều không phải là chuyện gì tốt.

Nhưng mang nàng ta đi, sau đó thì sao?

Thấy Lương Tích Nghi đã đi xa Phong Gian Ảnh vội xoay người, Diệp Lạc nhanh tay giữ hãm lại.

“Công tử!” Phong Gian Ảnh nhìn nàng, thần sắc thản nhiên, “Chuyện như vậy để ta làm là được rồi.”

Diệp Lạc lắc đầu cười, “Phong Gian, ta cũng không phải dạng người lương thiện, nhưng liên quan tới chuyện chung thân của một nữ tử, ta sẽ không nhúng tay.”

“Công tử.....”

Diệp Lạc nhìn về hướng Lương Tích Nghi biến mất, “Ai có thể cam đoan nàng trở thành thất hoàng tử phi sẽ không hạnh phúc chứ!”

Trầm mặc thật lâu sau, Phong Gian Ảnh cúi đầu nở nụ cười, “Công tử, ngài biết không? Kỳ thật ngài và thái tử, rất giống nhau!”

“Sao có thể!” Diệp Lạc nhanh chóng xoay người, mắt trừng lớn, “Ta mà giống hần, ta đi chết cho xong!”

“Xì!” Một tiếng, Phong Gian Ảnh cười lớn, tiến lên vài bước vỗ vai nàng, “Đi thôi, chúng ta tiếp tục trở về tham gia đại hôn của thất hoàng tử, ta nghĩ sắp tiếp tục tiến hành rồi.”

Đi được vài bước, hần lại dừng lại, “Công tử, ta đột nhiên phát hiện, thái tử có một câu nói rất đúng.”

“Cái gì?”

“Người thực lùn!” Hần vỗ vỗ vai của nàng, “Cho nên để ta khoác vai thật phù hợp!” Nói xong, hần lập tức buông tay, nhưng động tác không nhanh như Diệp Lạc, hần vẫn bị một phát dẫm chân đau điếng.

“A!” Hần ôm chân đau hô, “Công tử, ngài thật nham hiểm.”

Diệp Lạc “Hừ!” một tiếng, xoay người rời đi.

Nếu nàng cao bằng hăn thì mới gọi là kỳ quái nha.

Khi tới phủ thất hoàng tử, tất cả đều như bình thường, náo nhiệt vô cùng. Quân Nặc đứng ở trước cửa, trên mặt vẫn tươi cười vui sướng.

Diệp Lạc bảo Phong Gian Ảnh đưa lễ vật, “Lễ bộ thị lang Diệp Tri, bạc trắng, một... một trăm lượng!”

Trong khoảnh khắc âm thanh bỗng im bật, ánh mắt đồng loạt bay tới đây.

Diệp Lạc trấn định bước vào, Quân Nặc ra đón tiếp, dường như đối với tính khí của nàng đã rất quen thuộc, hoặc là nói hăn đã từng lĩnh giáo sự keo kiệt của nàng rồi, “Diệp thị lang, mời!”

Chiêu hiền đãi sĩ vẫn không thay đổi gì, đáng khen thay cho vị thất hoàng tử.

Diệp Lạc nâng tay, “Chúc mừng thất hoàng tử.”

Nàng tới trễ, đã bỏ lỡ màn đốt pháo náo nhiệt nhất rồi.

Nàng khẽ mỉm cười, nghe mọi người bàn bên cạnh tán thưởng thất hoàng tử rất có phúc khí, khen tân nương tử được đỡ bước từ hỉ kiệu xuống là vẻ thướt tha yêu kiều, bước bước rạng rỡ.

Nếu không phải nàng và Phong Gian Ảnh tận mắt nhìn thấy, có lẽ họ cũng sẽ nghĩ Lương Tích Nghi không hề chạy trốn khỏi báỉ đường.

Trong lúc tiệc cưới đang náo nhiệt có một tùy tùng đi lại nói nhỏ vài câu bên tai Quân Nặc, hăn gật gật đầu, nụ cười trên mặt càng thêm vui vẻ.

Diệp Lạc cúi đầu, nàng biết, Lương Tích Nghi đã trở lại.

Bên tai là tiếng hỉ nhạc nhưng không biết vì sao tận sâu trong đáy lòng nàng lại thấy từng trận bi thương.

Tiệc cưới này, rốt cục là ai vui?

Lương Tích Nghi không muốn gả, Quân Nặc lại coi trọng thân phận nữ nhi độc nhất của Lương tướng, ai đáng buồn hơn ai?

Lòng bàn tay cảm giác bị chạm vào, là Phong Gian Ảnh cầm tay nàng, ánh mắt hân hân ấm áp, “Công tử, ngài không giống bọn họ.”

Diệp Lạc thu hồi tầm mắt, cười với hắn, “Đúng vậy, ta sẽ không.” Nàng có người thân coi nàng là châu báu, có sư phụ đã dạy nàng khôn lớn, còn có cả các huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên không buông không rời.

“Hai người các người tình cảm thật tốt!”

Sau lưng có thanh âm truyền đến, Diệp Lạc nhắm mắt, tên này thật đúng là âm hồn bất tán, “Gặp qua thái tử điện hạ!” Hắn đến đây khi nào mà nàng lại không hề nghe thấy thông báo?

Quân Hoảng mặc thường phục thêu ánh vàng chấp tay sau lưng, ánh mắt lạnh lùng nhìn tới.

Phong Gian Ảnh từ lúc nghe thấy thanh âm Quân Hoảng cũng đã buông tay ra, lui về phía sau Diệp Lạc. Hơi hơi ngẩng đầu lên, đối diện với tầm mắt của Dịch Kinh Hồng, hắn ngẩn người, lại lặng lẽ nhìn về nơi khác.

Trên mặt Phong Gian Ảnh hơi hơi nóng, xúc cảm mềm mại nơi lòng bàn tay còn chưa biến mất, lúc này hắn mới càng ý thức rõ công tử nhà bọn họ, là một nữ tử hàng thật giá thật.

Trong những năm tháng trưởng thành, bọn họ đều bị tài hoa khí độ của nàng thuyết phục, bằng không hẳn là bọn họ đã có thể nhận ra kỳ lạ từ lâu.

Nghĩ đến đây, không khỏi âm thầm bật cười, hẳn không biết còn chưa tính, nhưng người thông minh như tên Kinh Hồng tình quái kia cũng không nghĩ ra, nói ra hẳn cũng không phải người buồn bực nhất!

“Thái tử, ngài cũng tới tham gia tiệc thành thân của thất hoàng tử?” Quân Hoảng này ghế chủ thì không ngồi lại đi an vị ở bên cạnh Diệp Lạc khiến nàng thật sự là không biết nói gì thêm.

Quân Hoảng liếc mắt nhìn nàng một cái, “Hiện tại bản cung muốn ngồi ở đây.” Ngụ ý là sao người lại hỏi ngây thơ như vậy.

Diệp Lạc khụ khụ hai tiếng, “Thái tử ngài không thấy là không được tự nhiên sao?”

“Không được tự nhiên cái gì?”

“Dù sao thất hoàng tử phi suýt chút nữa trở thành thái tử phi của ngài!”

Quân Hoảng buông chén trà, quay đầu bình tĩnh nhìn nàng.

Diệp Lạc kỳ quái sờ sờ mặt mình, “Làm sao vậy?”

Quân Hoảng nhìn nàng trong chốc lát, bỗng nhiên nở nụ cười, khuôn mặt tuấn tú trở nên rạng rỡ, “Diệp Tri, người kia quả nhiên là người.”

Diệp Lạc hận không thể cắn đứt lưỡi mình, thì trách vừa rồi thất thần, giờ phút này trạng thái của nàng cũng không tốt lắm khiến tử thái tử túm được sơ hở. đành phải cười cười, chỉ về phía trước, “Điện hạ, vi thần đi kính rượu thất hoàng tử.” Bưng chén rượu lên định bỏ chạy.

Quân Hoảng nhanh tay túm lấy vạt áo của nàng, môi tiến gần bên tai nàng, “Người cũng biết, ngọc bội này là do bản cung giữ, nếu có người cầm lấy nó thì sẽ là thái tử phi của bản cung.”

Diệp Lạc đề thấp thanh âm, “Vậy có người cầm ngọc bội này đến Đông cung, vì sao điện hạ không cho nàng làm thái tử phi?”

Quân Hoảng nhếch miệng, “Không phải nàng lấy của bản cung. Người đoạt ngọc bội từ tay bản cung là người, Diệp Tri.”

Diệp Lạc nhất thời cảm thấy hàn ý sau lưng như dâng lên, chẳng trách thái tử ngần này tuổi mà ngay cả một cơ thiếp cũng không có, hay hẳn là đoạn tụ?

Có lẽ ý niệm trong đầu rất kinh hãi, nàng trợn tròn mắt, thanh âm cũng hơi run, “Người, người, người.....” Dù nàng kiến thức rộng rãi trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể dễ dàng nói nên lời.

Quân Hoảng buông nàng ra ngồi ngay ngắn, “Nếu là Diệp thị lang, bản cung không ngại thử một lần.” Lời này của hắn không hề nói nhỏ đi, mọi người chung quanh đều nhìn sang suy đoán đề tài hai người đàm luận.

Diệp Lạc cơ hồ là kéo Phong Gian Ảnh chạy trốn chết, bưng chén rượu đi đến trước mặt Quân Nặc, tay vẫn còn hơi run.

“Diệp thị lang, người làm sao vậy, có phải do rượu quá nồng, bị say?” Trên mặt Quân Nặc hiện lên chút lo lắng, đưa cái chén trong tay ra, “Đây là đường lê thủy, người uống một chút đi.”

Cái chén kia trong suốt sáng loáng in hình rồng bay xung quanh, rõ ràng là đồ vật của hoàng gia, Diệp Lạc nào dám nhận đành phải nghiêng người tránh đi, “Có thể là hôm nay gió thổi quá lớn, đa tạ thất hoàng tử quan tâm.”

Bàn tay Quân Nặc giơ chén giữa không trung dừng một chút, lại dường như không có việc gì mà thu hồi, quay đầu gọi thị vệ bên người, “Mau mang đem chiếc áo choàng mới của ta lấy cho Diệp thị lang.”

Diệp Lạc vội vàng cự tuyệt, “Không cần, vi thần là tới kính rượu, chúc thất hoàng tử cùng thất hoàng tử phi vợ chồng ân ái, đầu bạc đến già. Thần xin cạn chén trước.”

Nàng ngửa đầu lên đổ cả chén rượu vào trong miệng, Quân Nặc lẳng lặng chờ nàng uống xong mới nói, “Đường như từ ngày quen biết Diệp khanh đến nay, hôm nay Diệp khanh uống rượu là lần thật tình nhất.”

Hắn buông trong tay đường lê thủy, đổi thành chén rượu cũng cạn sạch, “Ta hôm nay, thật cao hứng.”

Ánh mắt của hắn, sâu thẳm mông lung, thản nhiên dừng trên mặt nàng.

Diệp Lạc chấp tay, “Ngày vui, dĩ nhiên là thất hoàng tử cao hứng.”

Đi vài bước nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy trong giữa đám người Quân Nặc một thân áo đỏ quả nhiên là tuần tú tuyệt luân, ôn nhuận như ngọc.

“Hoàng gia này, người người đều là yêu nghiệt!”

Nàng vốn không muốn về vị trí cũ, tùy tiện tìm chỗ ngồi thôi! Đáng tiếc, nàng mới đi chưa được vài bước thì kẻ dẫn đường cho khách đã ở ngay bên cạnh.

Theo hướng người đó chỉ, là hình ảnh Quân Hoảng đang cười vô cùng đắc ý.

“Sao, Diệp khanh không suy nghĩ đề nghị vừa rồi của bản cung?” Nàng vừa ngồi xuống, Quân Hoảng liền cười khẽ nghiêng đầu hỏi.

Diệp Lạc mím chặt môi, lập tức trong đầu Phong Gian Ảnh thầm kêu hồngбет, mà Dịch Kinh Hồng thì tình bơ nuốt ngụm rượu đang uống dở.

Người quen biết Diệp Lạc đều hiểu, nàng đang tức giận.

Đáng tiếc, thái tử điện hạ cao cao tại thượng hiển nhiên còn chưa học được cách nhìn mặt đoán tâm tình, hẩn hứng thú nhìn về phía nàng, “Sắc mặt Diệp khanh tựa hồ không tốt lắm nhỉ?”

Khi hai người đang nói chuyện, thị vệ cầm một kiện áo choàng xanh đen đi tới, Diệp Lạc sững sốt, Quân Nặc phía xa xa nhắc chén về phía nàng. Nàng hiểu ý, Quân Nặc này lại gọi người đem áo choàng tới đưa nàng.

Nàng định chối từ, hai chân tên thị vệ đã mau chóng quỳ sụp xuống, “Xin Diệp thị lang xin vui lòng nhận cho, nếu không thuộc hạ khó có thể bẩm báo lại.”

Trong không khí này mà tên thị vệ quỳ xuống thì Diệp Lạc còn có thể nói sao nữa, nên vội vàng nhận áo choàng, “Được, ta nhận rồi, người mau đứng lên đi!”

Thị vệ cảm kích vô vàn mau chóng rời đi, Quân Hoảng bực mình lên tiếng, “Diệp khanh quả là người có duyên tốt, xem ra hiện giờ ngay cả Thất hoàng đệ cũng đối với người không như người thường!”

Hai huynh đệ này còn có để cho người khác sống không? Diệp Lạc chán nản, quay đầu đáp một câu, “Đó là đương nhiên, nếu thái tử điện hạ bằng lòng với thần một việc, thần cũng đối với ngài không như người thường.”

“Việc gì?”

Bên miệng Diệp Lạc ẩn chứa nụ cười, “Ở phía dưới thần!”

“Phốc!” Phong Gian Ảnh vẫn dựng thẳng lỗ tai, ai dè nghe thấy một câu như vậy, vì thế hẩn hoa hoa lệ lệ cười văng cả nước miếng.

Mà thái tử điện hạ của chúng ta, chết sững đương trường, há mồm cứng lưỡi nhìn về phía Diệp Lạc, trong đầu trống rỗng.

Nghe nói, hỉ yến của thất hoàng tử ngày ấy có một đại kỳ cảnh, đó là Lễ bộ thị lang Diệp Tri hì hục vui đầu ăn, hưng phấn rung đùi đắc ý, mà thái tử điện hạ bên cạnh lại ngồi đờ người yên lặng, vẻ mặt cứng ngắc, nhiều lần thất thần.

Đêm đó, trên đường về nhà, Diệp Lạc vừa đi vừa hát.

Phong Gian Ảnh ở phía sau liên tục hô nhỏ, “Tiểu Diệp Diệp, người nói lung tung như vậy, nếu xảy ra chuyện, nhất định sẽ là chuyện không may.”

Diệp Lạc lại nghĩ tới vẻ mặt bức bối của Quân Hoảng, tâm tình càng tốt, tiểu tử kia dám cùng nàng đấu, hừ!

“Công tử, chả lẽ ngài không nhận ra nguy cơ gì à? Sau đêm nay, thế lực của thất hoàng tử sẽ không đơn thuần như trước nữa.” Phong Gian Ảnh không đành lòng đả kích nàng, nhưng thật sự không nhìn nổi vẻ mặt thoải mái của nàng, không thể không nhỏ giọng nhắc nhở.

Diệp Lạc vươn hai tay đón gió đêm, chạy vài bước mới quay đầu lại, “Phong Gian, người không muốn chứng kiến ư, sự kiên trì của một người có thể đạt được kết quả gì? Khi hấn gặp được càng nhiều khó khăn khổ sở hơn cả trong sự tưởng tượng, hấn sẽ tiếp tục kiên định với lựa chọn ban đầu hay là hối hận biết vậy nên thỏa hiệp từ đầu?”

Nàng cười lớn, “Sự kiên trì của ta vĩnh viễn cũng không thỏa hiệp, cho nên ta muốn nhìn xem, sự kiên trì của một nam nhân, có thể có kết quả thế nào.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Sơn Thủy Xa Xôi

Đêm đã khuya, nến đỏ tí tách.

Khi đám đông rời đi, Quân Nặc vén hỉ khăn của tân nương tử, trong ánh sáng lập lòe Lương Tích Nghi dung nhan như ngọc, chỉ là khóe mắt kia còn chưa khô nước mắt, tan vào dung nhan trang điểm tinh xảo.

Quân Nặc vớt hỉ khăn sang một bên, ngồi vào chiếc ghế bên cạnh bàn, “Trước kia người từng gặp hoàng huynh ta?”

Hai người đều biết hoàng huynh này chỉ ai, Lương Tích Nghi lắc đầu, “Hôm nay mới gặp.”

Ánh mắt Quân Nặc thản nhiên quét về phía nàng, “Vậy vì sao người phải đào hôn?”

Lương Tích Nghi ngẩng đầu lên lần đầu đánh giá vị hôn phu của nàng, mày kiếm mắt sáng, trong hình dáng mơ hồ có bóng dáng Quân Hoảng, chỉ là người này khí chất ôn hòa như gió, cùng thái tử sắc bén nghiêm nghị mà lạnh lùng là hoàn toàn khác biệt. Hơi hơi hoảng hốt, nàng cúi mắt, “Tích Nghi chỉ không cam lòng muốn hỏi cho rõ, không hơn.”

Quân Nặc đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, nắm tay nàng, “Nếu không cam lòng, nàng có muốn cùng bốn vương đoạt lại vị trí của nàng? Thái tử

phi, hoàng hậu, chỉ cần chúng ta vợ chồng nhất thể, tất cả đều thuộc về nàng.”

Đôi tay kiên định hữu lực, còn có thần nhiên lo lắng mà vì sao lòng nàng vẫn thấy chua chát như vậy?

Nhưng trên mặt nàng lại nở ra nụ cười như hoa, “Đúng vậy, phu quân, từ nay về sau, chúng ta vợ chồng đồng tâm.”

Quân Nặc ngồi xuống bên cạnh nàng, ôm chặt lấy nàng, “Nàng cùng con gái của Lễ bộ thượng thư, Phó Thanh Nguyệt, có quen biết không?”

Lương Tích Nghi gật gật đầu, “Ta cùng với Thanh Nguyệt coi như là bạn tâm giao, làm sao vậy?”

Ý cười trên mặt Quân Nặc chậm rãi lan rộng, “Về sau các nàng nên thường xuyên qua lại.”

“Chàng muốn mượn sức vị hôn phu Diệp Tri của nàng? Nhưng hãn chỉ là một tên thị lang nho nhỏ không bình quyền, Diệp gia ở trong triều cũng không có căn cơ sâu, vì sao phu quân lại coi trọng như thế?”

Quân Nặc hôn khuôn mặt nàng, “Tối nay chúng ta không nói chuyện này, đã muộn rồi.”

Lương Tích Nghi còn muốn nói thêm nữa, lại phát hiện tay hãn chậm rãi cởi bỏ vạt áo nàng, hai gò má ửng đỏ.

Từng nụ hôn nóng rực người, Lương Tích Nghi nhắm mắt lại ôm chặt lấy hãn, khóe mắt có nước mắt chậm rãi chảy xuống, lại ẩn vào mép tóc.

Thái tử nói, hãn muốn lấy một người là vì bản thân hãn nên mới gả. Mà nay, người cưới nàng, có phải bởi vì là nàng nên mới lấy?

Chung quy là không thể nghĩ, không thể nghĩ, không thể nghĩ.

Mỗi năm một lần tổ chức hội săn mùa xuân, từ trước là hoàng gia và đệ tử quý tộc tổ chức, là thời điểm thể hiện tài năng trước mặt Hoàng Thượng và chúng đại thần.

Thường là thái tử Quân Hoảng chủ trì nhưng năm nay Lương tướng gián ngôn, thái tử đang bận việc cải cách khoa cử, chuyện cải cách khoa cử quan trọng của đất nước, ý nghĩa to lớn, thái tử nên tập trung tinh lực đi làm. Mà việc giải trí như hội săn mùa xuân không bằng giao cho hoàng tử khác giúp đỡ.

Lúc ấy, Lễ bộ thượng thư Phó Giám Chi liền đứng ra phản đối, “Việc hội săn mùa xuân theo lệ là do thái tử chủ trì, khoa cử đương nhiên quan trọng nhưng lễ nghi hoàng gia cũng không thể bỏ qua.”

Lương Lược không nói thêm nữa, Ngự Sử đại nhân Vương Đài bước ra khỏi hàng nói, “Thượng thư lời ấy sai rồi, thái tử điện hạ thân mang trọng trách, các vị hoàng tử cũng là long tử long tôn, càng phải phụ tá thái tử, xây dựng giang sơn Sùng Hưng. Sau này, huynh đệ đồng lòng mới là ân phúc của hoàng gia, của dân chúng!”

“Đúng vậy, đúng vậy, thần thấy thất hoàng tử có khả năng.....”

.....

Diệp Lạc thờ ơ lạnh nhạt nghe, tình thế này Quân Hoảng không thể mở miệng nói gì, nếu không hẳn sẽ thành người không rộng lượng, không có lòng bao dung, ngay cả thân huynh đệ của mình cũng không dung.

Thất hoàng tử Quân Nặc vốn đã có bộ binh duy trì, nay thêm lão thần Lương Lược đứng đầu một phe..... Ánh mắt Diệp Lạc nhìn về phía Quân Hoảng.

Quân Hoảng bước lên từng bước, chấp tay nói, “Khởi bẩm phụ hoàng, gần đây nhi thần quả thực rất bận rộn, không bằng để Thất hoàng đệ đến xử

lý hội sẵn mùa xuân năm nay, nếu Thất hoàng đệ có việc gì không nắm rõ, nhi thần sẽ tận sức chỉ điểm.”

Quân Hoảng cũng nói vậy, Quân Bách nhìn hẩn rồi cũng đáp ứng.

Lúc về, Quân Hoảng vẽ mặt âm trầm.

Dịch Kinh Hồng đương nhiên nhanh chóng biết thượng triều hôm nay xảy ra chuyện gì, hẩn nhìn sắc mặt Quân Hoảng hỏi, “Điện hạ, trong triều đình còn có đám người Phó thượng thư giữ ý kiến, vì sao ngài nhường luôn cơ hội cho thất hoàng tử?”

Quân Hoảng nắm chặt tay, “Có Lương Lược ở phía sau duy trì, ý kiến của Phó Giám Chi không thể thắng được, so với cuối cùng chịu đựng kết quả này còn không bằng bản cung chủ động lựa chọn, ít nhất có thể có cái thanh danh tốt.”

Dịch Kinh Hồng gật gật đầu, trầm tư chốc lát mới lộ ra nụ cười, “Điện hạ, lúc này ngài xem như nhân họa đắc phúc.”

“Nhân họa đắc phúc? Chỉ giáo?”

Dịch Kinh Hồng đứng dậy, “Hội sẵn mùa xuân của hoàng gia đương nhiên quan trọng nhưng cũng chỉ là khiến Hoàng Thượng vui vẻ, điện hạ ngài vẫn luôn được Hoàng Thượng tín nhiệm cho nên không cần tranh thủ.

Về phần chúng thần trong triều, nếu là người phe thất hoàng tử ngài làm cũng không thể lay chuyển, những kẻ khác thì gió chiều nào xoay chiều ấy. Lần này cải cách khoa cử ngài vừa vặn có thể lợi dụng cơ hội khảo sát nhân tài thu về dưới trướng. Một hoàng tử biểu hiện tích cực ở hội sẵn bắn so với thái tử bỏ qua cơ hội cùng đám quyền gập mặt mà bôn tẩu vì mọi người đọc sách trong thiên hạ, ngài nói người dân sẽ lựa chọn ai?”

Hắn đứng dậy, đi đến trước mặt Quân Hoảng, “Điện hạ, ngài phải nhớ kỹ, đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi so với dẹt hoa trên gấm càng khiến lòng người cảm động. Mà thi ân, là biện pháp thu mua lòng dân đơn giản nhất. Ngài tận tâm được lòng dân, cần gì sầu não về chuyện không đâu?”

“Hay!” Quân Hoảng vỗ án đứng dậy, hai mắt sáng ngời, “Bản cung muốn nhìn xem rốt cục là hươu chết về tay ai?” (Lộc tửu thù từ thủ: chẳng biết hươu chết về tay ai, ý nói chưa biết phần thắng thuộc về ai, thường là trong cuộc tranh đoạt giang sơn.)

Dịch Kinh Hồng lộ ra ý cười, “Đương nhiên, quân quyền chúng ta cũng không thể tha. Dù sao, có đôi khi phải dựa vào vũ lực để lên tiếng.”

Quân Hoảng gật đầu, theo thói quen vuốt ve ngọc bội Phượng Vĩ bên hông, “Người cảm thấy, Diệp Tinh Dương thế nào?”

“Diệp Tinh Dương?” Sắc mặt Dịch Kinh Hồng có chút quái dị, cũng rất nhanh trả lời hắn, “Người này không có căn cơ gia tộc, nếu có thể thu dùng đương nhiên rất tốt, chỉ là làm người chính trực sẽ trung với hoàng gia chưa chắc đã trung với điện hạ ngài, nếu có ngày xảy ra nội chiến, chỉ sợ hắn sẽ không nhúng tay cho sống chết mặc bay.”

Quân Hoảng gật đầu, “Chỉ cần hắn có trung với Sùng Hưng vương triều là đủ rồi, bản cung tin rằng so với Thất hoàng đệ thì ta càng có thể khiến hắn tin phục.” Câu chuyện lại xoay chuyển, “Tình hình Hoa Gian quốc và Dực quốc thế nào?”

“Tương Vân quận chúa Dực quốc đang làm khách tại Hoa Gian quốc, có lẽ hai nước đã đạt thành hiệp nghị thông qua việc liên hôn.”

Trên mặt Quân Hoảng lộ vẻ ngạc nhiên, “Phong Phi Tự anh tài như vậy cũng muốn dựa vào liên hôn?”

Tầm mắt Dịch Kinh Hồng cố định trên mặt đất, ngón tay gấp cong, qua hồi lâu mới trả lời, “Không phải nam nhân nào cũng có thể thật tình như điện hạ, thật anh hùng!”

Quân Hoảng vẫy tay, “Quên đi, mặc kệ những người đó. Dục quốc và Hoa Gian liên minh đối với ta cũng là một loại uy hiếp lớn, người phân thêm thám tử đi hai quốc gia này, đặc biệt chú ý chuyện tình hai nước. Và lại, việc này cũng cho bản cung một cơ hội vô cùng tốt, ngày mai bản cung sẽ tấu thỉnh phụ hoàng, điều thống lĩnh cấm quân Diệp Tinh Dương tới biên cảnh đề phòng liên quân, ở biên cảnh có mười lăm vạn đại quân đối với quân đội Binh bộ là ngoài tầm với, nếu Diệp Tinh Dương có thể trấn biên quan coi như ta nắm trong tay quân quyền mười lăm vạn đại quân rồi.”

“Nếu Binh bộ phản đối, muốn chọn người khác?”

“Ừm, có người nhắc nhở bản cung, vậy chúng ta để người khác nhắc tới việc này đi! Dù sao hiện tại Diệp Tinh Dương cũng không phải người của bản cung, dù đám lão hồ ly kia hoài nghi thế nào cũng không tới trên đầu bản cung.”

“Vậy không biết thái tử hướng tới vị nào?”

“Đương nhiên là Diệp Tri a!” Nhắc tới đến tên này, câu nói “Ở phía dưới thần.” lại vang lên bên tai, Quân Hoảng gầm cắn chặt răng.

Tên hỗn đản, hăn cư nhiên dám, hăn dám.....

Nghĩ đến nụ cười vô lại của hăn lúc đó, Quân Hoảng liền hận không thể một chương đập vào mặt hăn, khiến hăn vĩnh viễn biến mất.

“Điện hạ, điện hạ?” Dịch Kinh Hồng gọi vài tiếng, Quân Hoảng mới hồi phục tinh thần lại, “Chuyện gì?”

Dịch Kinh Hồng nhìn hần một cái nói, “ Diệp Tri này làm sao có thể theo ý tứ điện hạ đưa ra đề nghị? Hơn nữa hần thuộc Lễ bộ, việc này hần cũng không có lập trường.”

Quân Hoảng từ trong lỗ mũi “Hừ” một tiếng, “Hần không phải yêu vợ như mạng sao! Nghe nói Phó Thanh Nguyệt có thai, bản cung có tổ yến cực phẩm mới tiến cống tác dụng dưỡng thai, lấy nó làm lễ còn sợ hần không chịu đi vào khuôn khổ?”

“Một lễ tổ yến thu mua?”

Quân Hoảng bĩu môi, “Đối với người tham gia hỉ yến của hoàng tử còn chỉ tặng trăm lượng bạc thì cho hần tổ yến cực phẩm đã coi như xa xỉ.”

Dịch Kinh Hồng trong lòng âm thầm rơi lệ, điện hạ, ngài tóm trúng nhược điểm của công tử rồi!

Không phải Diệp phủ không có tiền nhưng công tử nhà bọn họ đối bản thân là keo kiệt thành quen. Trước kia, bọn họ chỉ cho là công tử muốn cứu trợ cô nhi giống bọn họ nên mới tiết kiệm như thế.

Nhưng về sau biết được thân phận công tử bọn họ mới hiểu, tất cả đồ tốt đều được đưa đến người đại công tử. Chi phí ăn mặc của Đại công tử, từng đồ vật trang trí trong tiểu viện đó, vật nào không phải cực phẩm?

Nghĩ đến đây, trong lòng ầm ầm đau, công tử của hần chỉ biết đối xử tốt với người khác, tương lai ai sẽ đặt nàng trong lòng bàn tay để che chở.

“Điện hạ, nếu muốn đưa không bằng lại đưa thêm băng tằm y đi?” Công tử sợ nóng, hơn nữa trên người nàng tầng tầng trói buộc, chắc chắn là càng thêm khó chịu, băng tằm y này mát mẻ thông khí, là tư lựa tình tế đối với công tử là không thể tốt hơn.

“Được, dù sao bản cung cũng không cần, chỉ có thư sinh văn nhược như Diệp Tri mới cần!” Quân Hoảng thật ra rất hào phóng.

Lại nói, Diệp Lạc nhận được lễ vật Đông cung đưa tới, nửa ngày trời chẳng nghĩ ra.

“Phong Gian, người nói thái tử sẽ không coi lời ta là thật đi?” Sắc mặt của nàng trở nên cực kỳ khó coi, còn nghiêm túc hỏi.

Phong Gian Ảnh chậm rãi rút ra một phong thư phía dưới lễ vật, “Đây là bút tích Kinh Hồng, nhìn xem đã rồi hỏi lại ta.”

Diệp Lạc đọc nhanh như gió, “Để ta giúp Tinh Dương thôi, Phong Gian, người nói ta nên giúp hay không?”

“Tùy đi!”

Diệp Lạc cầm tổ yến, nhìn trái nhìn phải, “Cái này tốt, đưa cho ca ca và chị dâu đi.”

Cầm lấy bằng tâm ý vừa muốn lên tiếng Phong Gian Ảnh đã dè lại, “Cái này cũng tốt, cho chính công tử dùng.”

Diệp Lạc cười tủm tỉm nhìn Phong Gian Ảnh, “Ừ, chính ta dùng.”

Phong Gian Ảnh ngậm thở một hơi, may mắn Kinh Hồng đã nói trước với hắn, bằng không thì không biết lại bị công tử nhà bọn họ đưa cho ai nữa.

“Được rồi, nể mặt lễ vật chúng ta giúp thái tử điện hạ lần này đi.”

“Rõ ràng là giúp chính mình đi, công tử!”

“Nào có, ta giúp điện hạ a, xem xem ta trung tâm nhường nào. Chỉ mong về sau lễ vật như vậy đưa nhiều một chút thì tốt rồi.” Nàng thở dài.

“Công tử, Dực quốc và Hoa Gian liên minh, đến lúc đó Lễ bộ sẽ chọn sứ giả đi tham dự, ngài nói, danh sách quà tặng đưa gì mới thỏa đáng đây?”

Liên hôn a! Diệp Lạc dừng động tác trên tay, hồi lâu sau mới quay đầu lại hỏi hần, “Phong Gian, người nói chúng ta đưa vài đại mỹ nữ đến được không?”

“Người ta thành thân, người đưa đại mỹ nữ làm lễ vật?” Phong Gian Ảnh suýt nữa cắn đầu lưỡi mình.

“Đúng vậy, đặc sản của Sùng Hưng vương triều chính là mỹ nữ a, chúng ta tuyệt không giấu riêng.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Yêu Là Gì?

Diệp Lạc đi vào tiểu viện, cố ý phóng nhẹ cước bộ.

Diệp Tri nằm trên chiếu trúc, ánh mặt trời theo khe hở lá cây chiếu vào gương mặt hảnh, ôn hòa và yên tĩnh.

Diệp Lạc ngồi bên cạnh ca ca, nâng má nghiêng đầu nhìn ván cờ đang dở Diệp Tri bày ra lúc trước.

Khi Diệp Tri tỉnh lại thì nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Cô gái ôm đầu gối ngồi tựa vào chân hảnh, vẻ mặt nhũ say sữa, nhu thuận như một hài đồng nho nhỏ hai ba tuổi còn ngủ trong ngực mẫu thân.

Tang Du đem thuốc sắc lại, Diệp Tri rất xa đánh một cái thủ thế, hảnh ngừng cước bộ, đứng ở một bên.

Diệp Tri chậm rãi ngồi dậy, nhẹ nhàng đem áo choàng lên người nàng.

Có lẽ Diệp Lạc cảm thấy chóp mũi ngứa ngứa, cọ cọ trên áo choàng rồi lại tiếp tục ngủ.

Vừa tỉnh lại đã thấy mặt trời ngã về tây, Diệp Lạc xoa xoa mắt nhìn Diệp Tri ở đối diện hai mắt đầy ý cười, “Ca ca!” Nàng lười biếng duỗi eo, sau đó há hốc miệng, nàng không nhìn lầm chứ!

“Ca ca, muội ngủ một lát mà quá chiều rồi?”

Diệp Tri hoạt động hai chân sớm đã chết lặng, trong giọng nói mang theo trách cứ nho nhỏ, “Muội đấy! Bao lâu chưa ngủ cho tốt rồi, xem xem, phía dưới mắt đều có quầng thâm.”

Diệp Lạc dịch ra, hai tay cùng xoa bóp hai chân của hắn, “Muội ngủ sắp thành trư rồi còn không ngủ tốt sao. Ca ca thật là, huynh tỉnh dậy phải gọi muội một tiếng chứ!”.

Tang Du lúc này mới bừng thuốc sắc đã đun nóng lần nữa lại đây, Diệp Tri vừa uống vừa nhìn nàng hai tay linh hoạt xoa bóp, cười nói, “Lạc Lạc, thủ pháp xoa bóp của muội chỉ sợ Giản Phàm cũng phải cam bái hạ phong.”

“Đó là đương nhiên, sư huynh.....” Thanh âm bỗng dừng im bật, nụ cười trên mặt Diệp Lạc cứng lại, một hồi lâu nàng mới tiếp tục nói, “Trước kia ở Thương Vụ Môn có học.”

Diệp Tri xoa đầu nàng, không nói nữa.

Diệp Lạc hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn chung quanh, “Ca ca, sao không thấy tàu tử?”

Diệp Tri nhìn về phía Tang Du, “Lúc trước không phải nói thất hoàng tử phi tới chơi sao, sao giờ còn chưa về?”

Tang Du vội vàng đáp, “Thiếu phu nhân đón khách xong, cảm thấy có chút mệt mỏi nên trở về phòng nghỉ ngơi.”

Thất hoàng tử phi? Diệp Lạc quay đầu hỏi, “Nàng tới làm gì?”

Diệp Tri vỗ vai nàng, “Đừng khẩn trương, Thanh Nguyệt nói nàng cùng thất hoàng tử phi là bạn khuê mật, đã lâu không gặp nên gặp mặt có chút hưng phấn là khó tránh khỏi.”

Diệp Lạc cười cười, “Được, muội đã biết. Tang Du, cơm chiều chuẩn bị tốt chưa, đêm nay ta muốn ăn trong tiểu viện.”

Lúc ăn cơm chiều Phó Thanh Nguyệt lại đây, Diệp Lạc vừa nhìn thấy bụng nàng lập tức nhảy tới đỡ nàng cẩn thận đi lại.

Diệp Tri ở đằng xa cười nàng, “Lạc Lạc, muội so với người sắp làm mẹ như Thanh Nguyệt còn khẩn trương hơn.”

“Đó là đương nhiên, về sau tiểu tử này ra đời nhất định phải thích muội nhất mới được.”

Thanh Nguyệt cầm tay nàng đi tới, vuốt ve bụng, “Lạc Lạc thích cực cưng như vậy, nó nhất định hiểu được.”

Diệp Tri múc canh cho thê tử cùng và muội muội, cười vui vẻ nói, “Đêm nay canh rất ngon, hai người uống mau đi.”

Sau khi Phó Thanh Nguyệt ngồi xuống nghe thấy phu quân nói, trong mắt kinh ngạc, “Thiên Sơn tuyết liên!” Nàng quay đầu nhìn về phía Tang Du, có chút không thể tin, “Các người dùng tuyết liên làm canh khai vị?”

Tang Du thần sắc thản nhiên, “Trước đây công tử vẫn dùng làm nước trà uống, thời gian trước thời tiết lạnh trên đường tuyết ứ đọng nhiều nên bị ngưng một đoạn thời gian, hôm nay vừa mới đưa đến.”

Phó Thanh Nguyệt le lưỡi, “Tướng công, nhà chúng ta có tiền như vậy?”

Diệp Lạc đã sớm cầm bát canh giương cao uống, vênh mặt lên đến tận trời, “Tẩu tử, không vội nói chuyện, thừa dịp còn nóng uống mau, yên tâm đi, nhà chúng ta tuyệt đối nuôi tốt chị cùng với tám mươi cháu trai cháu gái.”

Lúc này Diệp Tri mới mở miệng, bụng đầy hồ nghi, “Thanh Nguyệt, tuyết liên này thực sự rất quý?” Hắn vẫn tưởng giống như lá trà khắp nơi đều có, bằng không vì sao ở trong tiểu viện mỗi lần phơi nắng đều là từng đống một.

Thanh Nguyệt uống mấy ngụm canh mới nói, “Tuyết liên hàng năm tiến cống vào cung chỉ có lúc sinh nhật thái hậu và hoàng hậu mới có một hai đóa, chàng nói có quý hay không? Huống chi tuyết liên trên núi lại là cực phẩm trong cực phẩm.”

“Lạc Lạc, không phải muội nói hai bạc một đóa sao?” Ánh mắt Diệp Tri thẳng tắp bắn về phía Diệp Lạc đầu cũng không dám nâng lên.

Diệp Lạc ngẩng đầu lên cười hắc hắc, “Muội đoán thôi, muội giống ca ca đều chưa từng đi chợ, làm sao muội biết được, đúng không Tang Du?”

“Dạ, tiểu thư tới giờ chưa từng đi chợ.” Tang Du gật đầu.

“Thấy chưa, ca ca, cho nên mới nói muội cũng chỉ đoán vậ thôi, ai ngờ đoán không chuẩn rồi.”

Diệp Tri cười tủm tỉm nhìn nàng, “Lạc Lạc, muội muốn ca ca tin tuyết liên hôm nay là mua ở chợ?”

Diệp Lạc vừa thấy nụ cười này lập tức đứng lên giơ lên hai tay, “Ca ca, không cần tức giận, muội cũng không biết làm sao mua, bằng không chúng ta bảo Tang Du đi thăm dò, được không?”

“Diệp Lạc!” Nụ cười trên mặt Diệp Tri càng sâu.

Diệp Lạc nhanh chóng đứng phía sau Phó Thanh Nguyệt, lắc lắc người nàng, vẻ mặt thảm thiết, “Tẩu tử, ca ca tức giận, tẩu mau mau giúp muội khuyển nhủ.”

Phó Thanh Nguyệt nhìn thoáng qua nụ cười hoa lệ trên mặt trượng phu nhà mình, khoát tay, “Tẩu cũng không dám.”

“Diệp Lạc!” Diệp Tri lại gọi một tiếng.

Diệp Lạc nhếch miệng, chậm rì rì tiến đến trước mặt Diệp Tri, vươn hai tay để trước mặt hắn, nghiêng đầu sang một bên, “Ca ca, huynh đánh nhẹ chút, muội sợ đau!”

Diệp Tri nhẹ nhàng cầm tay nàng, đầu ngón tay lạnh lạnh, “Lạc Lạc!”

“A!” Trong tiếng kinh hô của Phó Thanh Nguyệt, Diệp Tri ngã xuống.

“Ca ca!” Diệp Lạc quỳ một gối xuống, đỡ được Diệp Tri, hắn gắt gao nhắm mắt lại, khóe miệng đỏ bừng, vô cùng kinh hãi.

“Tang Du, gọi Giản Phàm đến.”

Giản Phàm vẫn sống ở nhà thuốc phía sau tiểu viện, hắn đi tới khiến trong phòng vị thuốc càng thêm nồng đậm.

Diệp Lạc ôm chân ngồi ở gian ngoài, tựa đầu vào trên đùi, không nhúc nhích.

Phó Thanh Nguyệt đi tới, nhẹ nhàng vỗ nàng, “Lạc Lạc, không phải sợ.”

Diệp Lạc ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy bất lực, “Tẩu tử, tẩu không sợ sao?”

Trên khuôn mặt dịu dàng của Phó Thanh Nguyệt lộ ra sự kiên định, “Lạc Lạc, chúng ta đã sớm biết, không phải sao? Nếu đã biết trước sẽ có một ngày như vậy thì mỗi ngày Diệp đại ca còn ở bên cạnh chúng ta phải tận lực vui cười, huynh ấy đi rồi chúng ta cũng phải hạnh phúc. Như vậy, huynh ấy mới không mang theo áy náy và tiếc nuối rời đi.”

Nàng gặt gao ôm Diệp Lạc, “Lạc Lạc, muối không thể ngã xuống.”

Diệp Lạc không nói gì, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, nước mắt không ngừng được, lặng yên rơi xuống.

Kỳ thật nàng không hề kiên cường, sợ dĩ nàng tùy hứng không kiên nhẫn là vì nàng biết, cho dù xảy ra chuyện gì thì chỉ cần về nhà nàng còn có một ca ca luôn yêu thương nàng.

Có những lúc không cần huynh ấy làm gì chỉ cần yên lặng đứng đó, cũng làm nàng cảm thấy an tâm và bình tĩnh lại.

Nếu, ngay cả ca ca cũng đi rồi, chỉ còn lại mình nàng thôi.

Cửa phòng bị đẩy ra, Giản Phàm đi ra.

Diệp Lạc không nói một lời, chỉ bình tĩnh nhìn hắn.

Hắn ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt Diệp Lạc, “Tiểu thư, dược hiệu hỏa phượng hoa, đã hết.”

Tay Diệp Lạc run lên, “Vậ?”

“Tiểu thư, công tử không qua được mùa đông năm nay.”

“Không có biện pháp khác sao, ngoài hỏa phượng hoa, còn có linh dược khác không?”

Cho dù là hỏa phượng hoa cũng không thể cướp người từ tay Diêm Vương, những lời này Giản Phàm không nói ra. Hắn nhìn Diệp Lạc hai má trắng bệch, nhẹ giọng nói, “Tiểu thư, ta sẽ cố nghĩ cách.”

Diệp Lạc nhắm mắt, nàng biết tính cách Giản Phàm, hắn nói như vậy tức là đã không còn hi vọng, “Gọi Phong Gian Ảnh đến giúp người, thử xem còn có biện pháp khác không.”

“Vâng!” Giản Phàm gật đầu.

Lúc này, Phó Thanh Nguyệt từ buồng trong đi ra, “Huynh ấy tỉnh rồi, muốn gặp muội.”

Diệp Lạc đứng lên, lúc đi qua người Phó Thanh Nguyệt nâng tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng, “Đừng để huynh ấy thấy.”

Diệp Lạc gật gật đầu.

Diệp Tri nằm trên giường, nhìn về phía cửa vào, vừa thấy nàng bước vào đã vươn tay đến.

“Ca ca!” Diệp Lạc bước nhanh tới cầm tay hắn, ngồi xổm bên giường, “Ca ca.” Không nói nên lời chỉ có thể thốt lên tiếng gọi.

Diệp Tri lẳng lặng nhìn nàng, một hồi lâu mới nhẹ giọng nói, “Lạc Lạc, thực xin lỗi.”

Thực xin lỗi, Lạc Lạc, khiến muội vì ta vất vả như vậy.

Thực xin lỗi, Lạc Lạc, ta không thể làm một ca ca tốt!

Không thể để ca ca thấy mình khóc được! Diệp Lạc đem mặt chôn vào chăn trước ngực ca ca, hồi lâu sau mới nói, “Ca, huynh không cần nghĩ gì cả, dưỡng bệnh cho tốt. Mọi chuyện trong nhà, còn có muội!”

Lại ngẩng đầu lên, trên mặt nàng chỉ có nụ cười, nàng thay Diệp Tri sửa sang lại chăn, “Ca ca, huynh ngủ một lát đi.”

Diệp Tri cũng thấy mí mắt rất nặng, hơi hơi gật đầu rồi nhắm mắt hỗn loạn ngủ.

Nghe được ca ca hô hấp vững vàng, Diệp Lạc mới đi ra.

Vừa ra khỏi cửa liền lão đảo, một đôi tay vững vàng đỡ nàng, “Công tử.”

“Phong Gian!” Nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Công tử yếu ớt như vậy làm cho tâm hắc một trận đau đớn. Phong Gian Ảnh ôm lấy nàng, “Ta đưa ngươi về nghỉ ngơi.”

“Ngươi cứ ở lại, giúp ta nhìn xem ca ca.”

“Được, đưa ngươi về ta sẽ đi tìm Giản Phàm.”

“Ừ!”

Đưa Diệp Lạc về phòng nằm xuống, Phong Gian Ảnh đứng ở bên giường chậm chạp không động, “Công tử, ta ở cùng ngài một lát, ngài ngủ ta lại đi.”

“Ta không sao, ngươi đi giúp Giản Phàm đi.”

Nhưng công tử như vậy, sao hắc có thể yên tâm để nàng một mình? Phong Gian Ảnh chần chờ, một thanh âm từ bóng đêm truyền đến, “Phong Gian, ngươi đi đi, ta ở trong này.”

Một thân ảnh cao to từ trong bóng tối đi ra, trên trán còn ẩn ẩn mồ hôi.

Phong Gian Ảnh lộ ra vẻ vui mừng, “Tinh Dương, ngươi đến thì thì tốt rồi, ngươi ở chỗ này cùng công tử, đừng để nàng một mình a!”

Diệp Tinh Dương đá hắc một cước, “Còn cần ngươi nói nhiều? Cút cho ta.”

“Tinh Dương.....” Diệp Lạc mới kêu một tiếng, Diệp Tinh Dương đã đuổi Phong Gian Ảnh đi rồi đóng cửa trở lại, hắc đặt mông ngồi vào bên giường, kéo chăn cao bao Diệp Lạc thật kín.

“Tiểu thư, ngài không cần nói, ngài muốn biết gì ta đều nói cho ngài. Ta vừa thu được truyền tin của Diệp gia ám vệ, biết công tử đã xảy ra chuyện mới trở về, ta vào phủ có ám vệ cản phía sau, xác định không ai theo dõi. Đêm nay ta ở bên ngài, ngài nghỉ ngơi đi, sáng mai ngài tỉnh ta lại đi.”

Hắn dừng lại một chút rồi nói, “Tiểu thư, ngài muốn khóc cũng không sao, Tinh Dương sẽ coi như không phát hiện ra.”

Nhưng Diệp Lạc, cuối cùng không khóc.

Nàng nhìn thân ảnh Diệp Tinh Dương yên lặng thủ hộ, nói giọng khàn khàn, “Tinh Dương, ta ngủ.”

“Được!”

Diệp Lạc nhắm mắt lại, nàng chỉ cho phép mình yếu ớt một buổi tối này thôi.

Ngày mai ngủ dậy, nàng vẫn phải là một Diệp Tri hăng hái như cũ!

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Giao Dịch

Sáng sớm ngày hôm sau Diệp Lạc đi tiểu viện, lúc nàng tới Phó Thanh Nguyệt đang nhẹ nhàng đóng cửa đi ra.

“Ca ca thế nào?”

Phó Thanh Nguyệt trên mặt mỉm cười, “Nửa đêm tỉnh một lần, uống chút nước rồi lại ngủ, nhưng tinh thần vẫn tốt.”

Diệp Lạc gật đầu, Phó Thanh Nguyệt kéo tay nàng, “Muội sai Phong Gian Ảnh và Giản Phàm đi nghỉ ngơi đi, hai người họ nghiên cứu cả đêm rồi, tẩu bảo họ đi ngủ mà không ăn thua.”

Diệp Lạc đi đến phòng ở Giản Phàm thấy hai người đều cúi đầu xem sách, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên trao đổi vài câu, quần áo không chỉnh, vẻ mặt buồn ngủ.

Nàng đứng ở tại chỗ, im lặng nhìn bọn họ.

Trừ ca ca, còn có nhiều người ở bên cạnh, kỳ thật nàng cũng không cô đơn.

“Công tử!” Phong Gian Ảnh phát hiện ra nàng đầu tiên, bước đến nhìn nàng từ trên xuống dưới, “Tối hôm qua ngủ được không?”

Diệp Lạc vỗ vai hân, “Yên tâm, ta không sao. Ca ca bệnh không phải ngày một ngày hai, hai người các người cũng nên về nghỉ ngơi, bằng không tẩu tử còn tưởng ta ngược đãi hai người.”

Phong Gian Ảnh nhìn sắc mặt của nàng một hồi, vẻ mặt rốt cục trầm tĩnh lại, khóe môi nhếch lên.

Công tử như này, hân an tâm rồi. Hình ảnh tối qua nàng yếu ớt hân vĩnh viễn không muốn chứng kiến nữa.

Giản Phàm cầm tờ giấy lại đây, “Tiểu thư, chúng ta nghĩ ra một biện pháp có thể thử xem. Thân thể công tử kỳ thật đã sớm cạn kiệt, hoàn toàn dựa vào dược hiệu của hỏa phượng hoa để kiên trì đến nay. Chúng ta lật xem các điển tịch, không có vật nào có dược tính vượt qua được hỏa phượng hoa, hỏa phượng hoa vốn là chí bảo trên đời hiếm thấy. Nhưng theo điều tra của Diệp gia ám vệ, hỏa phượng hoa vốn có hai đóa, một cái Hoàng Thượng ban cho ngài, cái còn lại nghe nói năm đó hoàng hậu có bầu trúng độc nên thái tử từ nhỏ mang độc, Hoàng Thượng đã đem đóa hỏa phượng hoa ban cho thái tử.”

Diệp Lạc nâng mắt, “Hỏa phượng hoa trong cơ thể ca ca chỉ được hai năm dược hiệu là biến mất hầu như không còn, huống chi Quân Hoảng ăn hỏa phượng hoa đã qua mười mấy năm, mặc dù biết thì cũng để làm gì?”

Giản Phàm cùng Phong Gian Ảnh liếc nhau, Phong Gian Ảnh cười cười, “Công tử, ngài có điều không biết, hỏa phượng hoa này trên đời khó cầu, cho nên bình thường y giả cũng không biết thức giục dược tính hoàn toàn của chúng. Thái y đều là xuất thân bình thường, trong cung hành y lại phải vô cùng cẩn thận, ta đoán họ không dám hạ mãnh dược thức giục dược tính của hỏa phượng hoa. Thái tử lại ăn vô số linh đan diệu dược, có lẽ sẽ thức đẩy linh tính của hỏa phượng hoa trong cơ thể hân, chỉ cần có máu của thái tử, nếu hỏa phượng hoa quả thực còn lưu lại dược tính thì ta có thể dùng được nó.”

Diệp Lạc hai mắt sáng ngời, nắm chặt tay hắn, “Phong Gian, người nói.....?”

Phong Gian Ảnh gật đầu, khẳng định suy đoán của nàng, “Nếu chiêu này hữu dụng, thân thể đại công tử sẽ chống đỡ được một đoạn thời gian.”

Niềm vui này thật lớn, Diệp Lạc suýt nữa rơi lệ, “Dù ca ca chỉ ở lại cùng chúng ta một tháng cũng là tốt rồi. Ta muốn ca ca tận mắt chứng kiến cốt nhục của mình được sinh ra, dạy bé đi đường, dạy bé nói chuyện.”

“Công tử, ngài yên tâm, chúng ta sẽ cố hết sức. Nhưng...” Phong Gian Ảnh nhú nhú mày, “Còn máu của thái tử?”

Diệp Lạc nghĩ nghĩ, “Ta bảo Tang Du xếp người tới cướp một ít?”

“Không được, máu phải ấm áp ta mới có biện pháp, nói cách khác, máu từ trên người hắn lấy xuống không thể để lâu, càng mới càng tốt.”

Diệp Lạc cắn chặt răng, “Ta đi.”

Phong Gian Ảnh vội vàng giữ chặt nàng, “Công tử, ngài sẽ nói với thái tử thế nào?”

Diệp Lạc quay đầu lại, “Trực tiếp mượn hắn ít máu để dùng.”

Nếu không phải là không hợp hoàn cảnh thì Phong Gian Ảnh đã chê cười Diệp Lạc rồi, “Công tử, có ai tự dừng cho ngài mượn ít máu để dùng không? Huống chi người kia là đương kim thái tử.”

Diệp Lạc đẩy tay hắn ra, “Mặc kệ, hôm nay ta sẽ đưa Quân Hoảng tới nhà.”

Nhìn bóng dáng công tử bước ra ngoài, Phong Gian Ảnh bắt đầu sầu lo, hắn hỏi Giản Phàm, “Người nói công tử sẽ không bắt cóc thái tử điện hạ về phủ chứ?”

Giản Phàm đứng sững vai hấn, hai tay ôm ở trước ngực ngừ khí lạnh nhạt, “Nếu thái tử cố ý không theo, ta đoán tiểu thư nhà ta sẽ làm thế.”

“Tiểu thư nhà người?” Nghe được chữ này, Phong Gian Ảnh quay đầu sang, “Người là Diệp gia phủ binh? Vậy sao người không mang họ Diệp?”

Giản Phàm nhìn hấn một cái lại quay về phía sách vở nghiên cứu, “Lão thái gia nói, phủ binh cũng cần hai người không phải họ Diệp.”

“Vì sao?”

“Như thế, nếu có một ngày tiểu thư không gả ra được thì chúng ta có thể cưới.” Lúc hấn nói lời này ngay cả đầu cũng chưa nâng.

“Khụ, khụ, khụ!” Phong Gian Ảnh bị sắc nước miếng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Người, người nói cái gì?”

“Có gì mà bất ngờ,” Giản Phàm nhìn hai mắt hấn, ghét bỏ hấn tò mò, “Lão thái gia nói, vạn nhất những người khác cưới tiểu thư mà khi dễ tiểu thư thì biết làm sao, cho nên trong nhà lưu hai người để dùng.”

“Vậy vì sao chọn người?”

Giản Phàm ngừng tay lại một chút, tầm mắt định trong sách còn không có nâng lên, “Bởi vì tiểu thư nói ôm ta thoải mái, lúc nàng còn nhỏ đều phải ôm ta ngủ.”

Phong Gian Ảnh đã bị kích thích đến vô lực, “Vậy còn một người nữa, là ai?”

“Tinh Dương.”

“Hấn không phải họ Diệp sao?”

“Tiểu thư thích Tinh Dương làm cơm cho nên lão thái gia lựa chọn hẳn. Nhưng tiểu thư la hét nằng còn muốn muốn ca ca nữa, Tinh Dương vốn không phải họ Diệp nên hẳn tự mình thêm chữ Diệp vào trước tên mình.”

Phong Gian Ảnh ngồi xổm tại chỗ cảm thán vô hạn, thì ra công tử nhà bọn họ có lực phá hoại như vậy?

Lại nói Quân Hoảng nhận được thông báo của thị vệ là Diệp Tri tới chơi, vô cùng mừng rỡ, “Kính Hồng, người nói quá đúng, quả nhiên tặng một tổ yến mà Diệp Tri này đã tới rồi.”

Dịch Kinh Hồng lại nhú lại mày, việc này rất không phù hợp với tác phong của công tử.

Hắn còn đang nghĩ, Quân Hoảng đã lẩm bẩm thêm một câu, “Nhưng thật kỳ quái, dù bị thu mua cũng không phù hợp tính cách của hắn.” Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, “Hình như đây vẫn là giờ ngủ của hắn mà, sao lại tới sớm như vậy!”

Hai người đang suy đoán, Diệp Lạc đã bước vào, lúc này nàng quy củ quỳ xuống thỉnh an Quân Hoảng.

Quân Hoảng ngồi ở vị trí trên, càng cảm thấy không thích hợp hôm nay thái độ Diệp Tri đối với hắn tốt như vậy, hơn nữa lời nói ngày đó của hắn còn vang lên trong đầu, thật sự là càng nghĩ càng cảm thấy bất an.

Hắn cố gắng trấn định, hỏi, “Diệp khanh, hôm nay tới không hẳn là vì chuyện Diệp Tinh Dương nhập chủ biên quan?”

Diệp Lạc gật đầu, “Đúng vậy, Diệp Tri đương nhiên sẽ hết sức thúc đẩy việc này.”

Quân Hoảng ngạc nhiên nói, “Người đã nghĩ ra biện pháp sao, phải biết rằng hiện nay người là lễ bộ thị lang, chuyện trong quân không tới phiên

người lên tiếng.”

“Cái đó tự thần sẽ có biện pháp.”

“Vậy người tới làm gì?” Không phải là tiếp tục thảo luận câu nói ngày đó đi? Quân Hoảng liếc mắt nhìn Dịch Kinh Hồng một cái, đột nhiên không được tự nhiên.

Diệp Lạc ngẩng đầu nhìn hắn, lại cúi lưng thật sâu, “Thần hôm nay đến, là có việc muốn nhờ.”

“Chuyện gì?”

“Vi thần có thể hỏi mượn điện hạ một thứ chẳng?”

“Cái gì?”

“Máu của điện hạ.”

“Cái gì?!” Quân Hoảng nghĩ lỗi tai mình nghe nhầm rồi, sau khi khiếp sợ qua đi là phần nộ ùn ùn, “Diệp Tri, người thật to gan, vì sao người không nói thẳng là muốn mang đầu bản cung đi mượn đi?”

Diệp Tri cúi thắt lưng càng thấp, “Điện hạ, thần là nói thật, thần muốn xin điện hạ hai chén máu đi cứu một người. Nếu điện hạ tương trợ, Diệp Tri nguyện dốc lòng vì điện hạ sử dụng.”

Trầm mặc trong giây lát Quân Hoảng bình tĩnh trở lại, hắn nhìn chăm chăm Diệp Tri, “Ý của người là, từ nay về sau cái gì người cũng nghe bản cung?”

“Đúng.”

“Cho dù là chuyện người không muốn làm?”

“Đúng.”

Quân Hoảng mím môi, đột nhiên toát ra một câu, “Nếu trả lại câu nói ngày đó người đã nói, người có bằng lòng không?”

Câu nói ngày đó? Diệp Lạc cẩn thận hồi tưởng một chút, “Thỉnh điện hạ chỉ bảo.”

Quân Hoảng hừ lạnh một tiếng, “Ngày đại hôn của Thất hoàng đệ, lúc gần đi người đã nói.”

Diệp Lạc rốt cục nghĩ ra câu “Ở phía dưới thần”, không ngờ tên thái tử keo kiệt này còn nhớ những lời đó, hiện giờ nàng đã biết cái gì là bê đá đập chân mình rồi.

Thà đắc tội quân tử chứ không đắc tội tiểu nhân, nhất là tên thân là thái tử trong tâm tiểu nhân này.

Nàng lập tức gạt đầu, “Có thể trả lại cho thần, coi như thần chưa nói lời này.”

“Người……?” Trên mặt Quân Hoảng lúc đỏ lúc trắng.

Diệp Lạc lập tức nói tiếp, “Điện hạ đại nhân đại lượng, coi như Diệp Tri rượu say ăn nói lung tung. Hôm nay Diệp Tri có thể lập cam kết, điện hạ muốn vi thần làm chuyện gì thần đều sẽ tự tay viết xuống, để cho Dịch Kinh Hồng đại nhân làm chứng.”

Nàng cũng không tin, hần dám kể chuyện kia ra.

Tuy rằng mọi chuyện có nặng nhẹ, nhưng nếu nàng muốn dễ dàng chiếm được tiện nghi người này cũng vẫn là rất khó.

Quân Hoảng giận vô cùng nhưng lại bình tĩnh trở lại, “Như vậy nếu bản cung muốn người đi về phía hạ nhân Đông cung quỳ xuống dập đầu thì

sao? Quỳ một người, nửa bát máu.”

Ngay cả một chút do dự cũng không có, Diệp Lạc xoay người đi ra ngoài.

Quân Hoảng lạnh mắt nhìn, “Còn nói chuyện gì cũng nguyện ý làm, ngay cả yêu cầu nhỏ như vậy cũng không.....” Lời nói còn chưa kịp biến mất, hắn đã thấy Diệp Tri đi ra chính sảnh thẳng tấp quỳ xuống cạnh hai thị vệ đứng ở cửa, động tác mạnh mẽ dứt khoát, tuyệt không do dự bối rối.

Dịch Kinh Hồng nắm thật chặt hai đấm mới có thể cố gắng đứng yên không di chuyển.

Hắn cắn răng, nhẫn nhịn nước mắt sắp trào ra.

Công tử thiên nhân của hắn chưa từng chịu khuất nhục như vậy, của công tử hắn, công tử của hắn! Hắn cúi đầu, nhắm chặt hai mắt lại.

Lúc Diệp Lạc quỳ đến người thứ 3, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ đi, thì ra Quân Hoảng kéo nàng đứng lên.

Quân Hoảng lực tay rất lớn khiến nàng xương cốt đều đau, hắn thở hồng hộc oán hận trừng mắt nhìn nàng, còn có dấu hồng bắt mắt trên trán nàng đã rỉ rỉ chảy máu.

Trên mặt nàng không có một tia quẫn bách, ngược lại nở nụ cười, “Điện hạ, còn một cái nữa mới đủ hai chén, ta muốn hai chén.”

“Người người muốn cứu là ai?”

“Là người quan trọng hơn cả sinh mệnh ta.”

Quân Hoảng xoay mạnh người sang chỗ khác, hít thở thật sâu mấy hơi sau hắn mới nói, “Bản cung đáp ứng người.”

“Nhưng, ta muốn hai chén.”

“Hai chén bản cung cũng đáp ứng người.”

Diệp Lạc nhìn bóng dáng thẳng tắp của hân, trong nháy mắt nàng có chút thích thái tử này, thái tử quật cường lại cao ngạo cũng có một mặt tính cách không tệ.

“Cám ơn người, thái tử.” Lần này, là thật tâm thật lòng.

Lúc thái y bôi thuốc cho Diệp Lạc, nàng đau tới suýt xoa “tê tê!” hít vào, Quân Hoảng ở bên cạnh nói, “Giờ mới biết đau, vừa rồi còn dùng sức như vậy.”

Diệp Lạc cười hắc hắc, hôm nay nàng tâm tình tốt, không cùng hân so đo.

Dịch Kinh Hồng từ bên ngoài đi vào đến, cầm trong tay hộp dược đưa cho thái y, “Cái này có thể bôi lên trán không?”

Thái y nhìn một chút, “Tử ngọc cao?” Thuốc tiên trị ngoại thương lại đưa cho một nam nhân đi bôi liền sẹo trên trán?

Quân Hoảng cũng có chút quái dị nhìn Dịch Kinh Hồng, không phải hân tiếc thuốc này nhưng hân cũng cảm thấy một nam nhân trên mặt có chút sẹo nhỏ cũng là bình thường.

Dịch Kinh Hồng giải thích một câu, “Diệp thị lang phong thái tốt tướng mạo tốt, vạn nhất trên trán có sẹo thì thật đáng tiếc.”

Hai người hẹn sáng hôm sau Quân Hoảng tới Diệp phủ từ rất sớm, Diệp Lạc mới cáo từ rời đi.

Nhìn bóng dáng Diệp Lạc biến mất ở chỗ rẽ đình viện, Quân Hoảng mới nói một câu, “Kinh Hồng, người nói người như Diệp Tri, người được hân

coi quan trọng hơn sinh mệnh sẽ là cảm giác gì?”

“Hắn là rất hạnh phúc!” Dịch Kinh Hồng cười nói, có những người cả cuộc đời cũng tìm không thấy người đáng giá để hắn trả giá và cố gắng, đó mới là thật sự là bi ai.

May mắn là hắn đã tìm được rồi.

“Thật muốn thử đi xem!” Quân Hoảng có chút cảm khái.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Một Ngày Ở Diệp Phủ

Ngày hôm sau, Quân Hoảng quả nhiên đúng hẹn đến phủ, chỉ dẫn theo Dịch Kinh Hồng cùng thị vệ Vi Kỳ bên người.

Thấy Diệp Lạc cầm hai cái bát đi ra, Phong Gian Ảnh khước mắt giật giật kịch liệt, mà Dịch Kinh Hồng thông thả thở dài một hơi, chuyển tầm mắt về phía khác.

Vi Kỳ nhảy ra, “Ba” một tiếng rút trường kiếm, mũi kiếm chỉ trước mặt Diệp Lạc, “Diệp Tri lớn mật!”

Diệp Lạc lại nhìn trường kiếm trước mắt mà không sợ hãi, nàng hì hì cười, “Điện hạ, không phải ngài đã đáp ứng ta sao?”

Vi Kỳ một bước cũng không nhường, lớn tiếng quát, “Bát lớn như vậy, Diệp Tri, người bụng dạ khó lường!”

Diệp Lạc lấy tay nhẹ nhàng đẩy mũi kiếm của hắn ra, thật cẩn thận để bát lên bàn bên cạnh Quân Hoảng, sau đó chờ mong nhìn về phía hắn.

Quân Hoảng nhìn nàng một cái, không rên một tiếng kéo ống tay áo, động tác cực nhanh một đao hạ xuống.

“Điện hạ!” Vi Kỳ thét lên kinh hãi, lại chỉ kịp bổ nhào tới bên người hắn, đành trơ mắt nhìn máu đỏ tươi tiếp tục chảy ra.

Hắn oán hận trừng mắt nhìn Diệp Lạc, nếu ánh mắt có thể giết người phỏng chừng Diệp Lạc đã bị hắn giết chết cả ngàn cả vạn lần.

Chén vừa đầy, một cái chén khác lại đổ vào rất nhanh, mùi máu tươi nồng đậm lan tràn trong sảnh.

Gương mặt Quân Hoảng dần dần tái nhợt, Giản Phàm nhíu mày, lặng yên lấy một cái bình nhỏ trong hòm thuốc ra.

Bát đã đầy, Quân Hoảng thân hình lung lay, Giản Phàm cầm trong tay dược liệu đi đến trước mặt Quân Hoảng, lại bị Vi Kỳ ngăn trở, “Cái gì?”

“Dược bổ huyết.”

Vi Kỳ vươn một bàn tay đến, “Đưa ta ném thử trước.”

“Không sao!” Quân Hoảng nhắm mắt nói.

Vi Kỳ nghe thế mới buông tay, Giản Phàm để hắn dùng dược rồi bắt đầu băng bó.

Phong Gian Ảnh đi đến bên cạnh bàn, Diệp Lạc cũng đi qua, nhỏ giọng hỏi, “Phong Gian, nghe nói hắn từng trúng độc, liệu trong máu có còn độc hay không a? Cũng không biết có thể dùng không, người thử trước xem.”

“Phanh” một tiếng, Quân Hoảng một cước đá ngã ghế bên cạnh, chỉ vào Diệp Lạc, “Diệp Tri, ngươi, cái đồ vô tâm vô phế……” Nói còn chưa dứt lời hắn đã ngã xuống.

“Điện hạ!”

“Điện hạ!” Dịch Kinh Hồng cùng Vi Kỳ vội vàng một trái một phải đỡ được hắn.

“Công tử!” Phong Gian Ảnh bất đắc dĩ thở dài một hơi rất là đồng tình nhìn Quân Hoằng đang hôn mê, đáng thương thay thái tử điện hạ đã giúp phải một tên bạch nhãn lang .

Diệp Lạc rất vô tội nhìn lại mọi người, nàng chỉ ăn ngay nói thật thôi mà. =))))))

Nhưng nhìn Quân Hoằng sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nàng rốt cục cũng thấy có chút áy náy nho nhỏ, được rồi, người ta đã không quản an nguy không nói hai lời mà cho mình hai chén máu, nàng không mang ơn thì thôi còn dám ghét bỏ. Cũng khó trách hăn chảy hết hai bát lớn đầy máu mà vẫn không ngã xuống, một câu nói của nàng lại khiến hăn hôn mê ngay tắp lự.

Vì áy náy đó mà nàng tự mình trải chiếu xếp chăn, lại ở một bên đợi người nào đó tỉnh lại.

Thật sự là rất nhàm chán, không muốn lại trừng mắt nhìn nhau cùng Vi Kỳ, nàng đành hai tay chống má ngồi ở bên giường cẩn thận đánh giá Quân Hoằng.

Nói thật, nhìn Quân Hoằng yên lặng ngủ, kỳ thật trông rất được.

Như đột nhiên phát hiện ra việc kỳ lạ, nàng nhìn qua nhìn lại đánh giá khuôn mặt Quân Hoằng.

“Người đang nhìn cái gì?” Vi Kỳ thật sự chán ghét người này vô cùng, chả thấy hăn tốt điểm nào.

Diệp Lạc chỉ chỉ mặt Quân Hoằng, “Người không biết là tiểu tử này có bộ dạng rất đẹp à, chắc chắc, đáng tiếc một túi da đẹp đẽ!”

“Người nói ai là tiểu tử này.....” Mắt thấy Vi Kỳ lại muốn nhảy dựng lên, Diệp Lạc làm một cái thủ thế chỉ vào Quân Hoằng, nhỏ giọng nói, “Đừng đánh thức thái tử điện hạ quý giá của nhà ngươi.”

Vì Kỳ quay đầu nhìn thoáng qua, quả nhiên thấy Quân Hoảng thoáng nhú mào, đành phải tâm không cam tình không nguyện mà ngậm miệng, tiếp tục dùng ánh mắt giết người.

Mặt trời ngã về tây, ánh nắng cuối chiều sắp tắt.

Diệp Lạc hai tay chống mặt, ghé vào phía trước cửa sổ ngơ ngác nhìn ra xa. Ánh sáng mờ chiếu vào khuôn mặt nàng lộ ra sự mê ly dụ hoặc.

Quân Hoảng mở mắt là thấy cảnh tượng như vậy, như thực như mơ, trong khoảnh khắc không rõ mình đang tỉnh hay vẫn ở trong mộng, “Diệp Tri!” Hắn gọi một tiếng.

Diệp Lạc quay đầu lại, hai mắt sáng ngời, cười sáng lạn, “Người tỉnh.”

Nàng vội vã chạy tới nhìn kỹ sắc mặt của hắn, “Bây giờ trông đỡ hơn nhiều rồi, người không có việc gì chứ, có thấy choáng váng đầu hay khó chịu gì không?”

Quân Hoảng lại nhắm hai mắt lại.

“A? Còn khó chịu sao!” Một đôi tay chạm lên trán hắn, mềm mại mang theo xúc cảm tình tứ, “Ta đi gọi Giản Phàm đến.”

Cảm giác sự mềm mại muốn rời đi, Quân Hoảng theo phản xạ giữ bàn tay trên trán lại.

Tay nàng mềm mại không xương, nội tâm Quân Hoảng hơi hơi nháy dưng, hắn mở mắt ra ánh mắt trong trẻo dọa người, “Đây không phải mộng?”

Trong ấn tượng Diệp Tri chưa từng đối đãi với hắn bằng vẻ mặt ôn hoà như vậy.

Diệp Lạc kỳ thật cũng có chút không được tự nhiên, dù sao vậy bàn tay lớn như cầm tay nàng, chỗ chạm tay nhau truyền đến nguồn nhiệt nóng rực, muốn xem nhẹ cũng không dễ dàng.

Nàng cười cười, dùng sức rút tay ra, “Vi Kỳ, người mau vào, điện hạ nhà người tỉnh.”

Lời của nàng vừa dứt Vi Kỳ liền bưng một chén thuốc vào, “Điện hạ, ngài tỉnh, uống chút được.”

Diệp Lạc nhân cơ hội đứng sang một bên, Quân Hoảng nhìn nàng một cái, tự mình ngồi dậy nhận thuốc uống.

“Điện hạ, không phải ngài sợ nhất uống thuốc sao?” Vi Kỳ ở bên cạnh mở to hai mắt, bình thường điện hạ nhà bọn họ mà có thể không uống được thì nhất định sẽ không uống, nếu thật sự không thể không uống thì cũng phải ép buộc hạ nhân bọn họ tới khổ sở mới miễn cưỡng uống, sao hôm nay uống thuốc mà thống khoái như vậy?

“Lắm miệng!” Quân Hoảng quát một tiếng.

Diệp Lạc hé miệng cười khê, tầm mắt đảo về phía Quân Hoảng đang chuyển mặt về phía khác.

Vi Kỳ cầm chén thuốc không đi ra ngoài, Quân Hoảng xốc chân lên ngồi bên giường, sau đó nhìn Diệp Lạc.

Diệp Lạc bị hắt nhìn trong lòng kỳ lạ, “Làm sao vậy?”

Quân Hoảng vẫn nhìn nàng không lên tiếng, lại đợi một lúc thấy Diệp Lạc không có phản ứng đành tự mình lấy giày phía dưới giường rồi bắt đầu mặc quần áo.

Diệp Lạc lặng im, nàng rất cục hiểu vị thái tử điện hạ này là chờ nàng hầu hạ hãnh thay quần áo đây. Đáng tiếc nàng không biết thức thời, người ta đành phải tự mình động thủ.

Ngầm bĩu môi, bảo nàng động thủ hầu hạ nam nhân cho tới hôm nay mới có hai người.

Đột nhiên trước mắt tối sầm, nàng ngửa đầu phát hiện Quân Hoảng đã mặc xong đứng trước mặt nàng, đang cúi đầu im lặng nhìn nàng.

“Làm sao vậy?” Diệp Lạc rất cục phát hiện chiều cao chênh lệch giữa hai người, nàng lui về sau hai bước mới miễn cưỡng không phải nghển cổ nhìn hãnh.

Sao tự đứng lại cao như vậy làm chi! Nàng âm thầm nói trong lòng, hoàn toàn không cảm thấy bản thân mình lùn.

“Diệp phủ các người chắc đang làm cơm?” Quân Hoảng hỏi.

“Hả?” Diệp Lạc không hiểu được.

“Từ lúc đến đây bản cung còn chưa ăn chén cơm nào, bản cung đói bụng.”

Chỉ một câu này đã dễ dàng gợi lên sự ngại ngùng đáy lòng còn lưu lại, Diệp Lạc nắm tay hãnh chạy về phía trước, “Đi, mang người đi ăn cơm.”

Quân Hoảng bước sau nửa bước, bị Diệp Lạc kéo về phía trước, ánh mắt của hãnh dừng trên hai tay đang nắm chặt.

Diệp Lạc lại không nghĩ nhiều như vậy, nàng thầm nghĩ đưa một người đói bụng người đi ăn cơm, hơn nữa bây giờ người này còn mang theo chút đáng thương.

Trong phòng bếp khí nóng hôi hổi, mọi người đang vội vàng chuẩn bị bữa tối.

Diệp Lạc kéo hẳn tới, nhìn trái nhìn phải.

Đầu bếp Kim Tam liếc mắt một cái đã thấy nàng, nhất thời trợn tròn ánh mắt, “Công tử, ngài lại tới đây ăn vụng? Đi ra ngoài, đi ra ngoài, sắp xong rồi.”

Diệp Lạc lộ ra nụ cười tươi rói lấy lòng, “Kim thúc, ta đói bụng, rất đói bụng.” Còn liên tục gật đầu tăng thêm tính chân thực.

Kim Tam lấy một đĩa hoa quế cao bên cạnh lồng hấp đưa cho nàng, “Mang ra ngoài ăn đi, đừng ở chỗ này vướng chân vướng tay.”

“Kim thúc, lại cho mỗi một đĩa, một đĩa sao đủ.”

“Ăn thêm nữa thì lát ăn không ngon, đi đi đi!” Kim Tam vung tay lên, quét nàng và Quân Hoảng ra phòng bếp như là quét rác.

Quân Hoảng đen mặt theo sau, “Hạ nhân Diệp phủ các người thật là làm càn!” Nếu không phải tay bị nàng lôi kéo hẳn đã sớm tát người kia rồi.

Đáng thương thay thái tử điện hạ, lực chú ý đã hoàn toàn tập trung ở cái nắm tay của người nào đó, căn bản đã quên mất vốn dĩ con người có hai tay.

“Ừ, thật sự là làm càn!” Diệp Lạc gật đầu đồng ý, lôi kéo hẳn đi đến một chỗ im lặng, buông hẳn ra cầm một khối hoa quế cao đưa đến trong miệng hẳn, “Này, ăn một khối.”

Quân Hoảng còn chưa kịp phản ứng miệng đã bị nhét vào một khối, quả nhiên rất ngon.

“Thế nào?” Hai mắt nàng trong suốt rực sáng nhìn hẳn.

Quân Hoảng gật đầu, “Ăn ngon!”

Diệp Lạc nhất thời cảm thấy mỹ mãn nở nụ cười như chính nàng nhận được khích lệ, nàng cầm lấy một khối bỏ vào miệng mình, “Ta thích ăn nhất đó.”

“Này, lại cho người một khối.”

Một ngày này, ở một góc nhỏ sáng sủa trong Diệp viện, vị đế vương tương lai của Sùng Hưng vương triều và vị danh tướng tương lai đang ngồi cùng nhau, người một miếng ta một miếng ăn hết một đĩa hoa quế cao.

Hạ nhân Diệp phủ làm càn và không tuân thủ quy củ, trong thời gian kế tiếp Quân Hoảng lại một lần nữa được lĩnh giáo.

Trước khi ăn cơm Diệp Lạc hỏi Quân Hoảng, “Điện hạ, ngài và tùy tùng ăn riêng một bàn hay là ăn cùng chúng ta?”

Quân Hoảng nhìn nàng một cái, “Cùng người ăn.”

Hắn nghĩ, hắn và Diệp Tri, thêm nữa thì là Diệp thái phó sẽ cùng ngồi ăn. Lại không ngờ rằng khi đồ ăn được bưng lên bàn là soạn soạn xuất hiện cả một đám chạy tới, trừ bỏ hắn ngồi ở chủ vị, hai bên không còn một vị trí trống, chỗ nào cũng có người ngồi.

Hơn nữa, trừ bỏ đồ ăn trước mặt hắn thì mọi người hơi câu thúc không thể động vào, đồ ăn khác trên bàn quả thực chính là hình ảnh gió thu cuốn hết lá vàng, biến mất vô cùng mau chóng.

Diệp Lạc ôm bát la hét, “Thịt nướng của ta.”

Giản Phàm chậm rãi cắn một miếng thịt nướng thơm ngào ngạt rồi mới nói, “Người ăn ít thôi, người đã ăn tam miếng rồi, ăn nhiều thịt mỡ không tốt cho cơ thể.”

“Đúng!” Tang Du đem một đĩa đồ ăn chiên đổ vào trong bát mình, “Cái này dầu mỡ, người cũng gấp bốn gấp rồi, không thể ăn nữa.”

Phong Gian Ảnh gấp một đĩa đầy là rau xanh để vào trong bát nàng, “Cái này nên ăn nhiều một chút.”

Diệp Lạc nhìn rau xanh trong bát, mặt nhăn lại.

“Không được lãng phí lương thực.” Diệp lão ông lên tiếng.

Diệp Lạc mếu máo, nhìn sang bên trái, Tang Du giữ bát mình nghiêng người đi, đưa lưng về phía nàng.

Diệp Lạc bất đắc dĩ quay lại, liếc mắt một cái là thấy Quân Hoảng, nhất thời nàng vui vẻ ra mặt. Nàng một tay cầm bát, một tay kéo ghế ngồi vào bên cạnh hắn, “Điện hạ, hôm nay ngài mất rất nhiều máu, phải bồi bổ.”

“Ừm!” Quân Hoảng thản nhiên lên tiếng, vẫn duy trì lễ nghi ăn uống, động tác tao nhã.

“Cái này ăn tốt nhất.” Diệp Lạc đem rau xanh đặt trong bát hắn, “Ăn nhiều một chút.”

Giải quyết đồ ăn xong, ánh mắt Diệp Lạc lại quét về phía thịt nướng trước mặt hắn, “Cái này vừa mỡ vừa ngậy, ta giúp người ăn một chút.”

Quân Hoảng không lên tiếng, Diệp Lạc coi như hắn ngầm đồng ý, tự mình gấp một miếng thịt, vui vẻ vô cùng.

Quân Hoảng nhìn nàng lại nhìn rau xanh trong bát, rốt cục vẫn yên lặng ăn rau.

Rất nhiều năm sau về sau Diệp Lạc mới biết, ngày này Quân Hoảng đã phá lệ hai lần.

Hạ nhân hầu hạ trong Đông cung đều biết thái tử chưa bao giờ ăn đồ ngọt, cũng chưa bao giờ ăn đồ ăn người khác đã ăn qua.

Lúc bầu trời lấp lánh ánh sao, Diệp Lạc tiễn Quân Hoảng ra cửa.

Quân Hoảng đứng ở cửa nhìn nàng, muốn nói gì nhưng hồi lâu lại yên lặng.

Hình như Diệp Lạc hiểu hẳn muốn nói gì, nàng cúi người thật sâu, “Điện hạ, cảm ơn ngài. Chuyện Diệp Tinh Dương không quá năm ngày, vì thần sẽ làm thỏa đáng.”

Quân Hoảng trầm mặc trong chốc lát mới nói, “Người người muốn cứu, là ai?”

“Thần đã muốn nói rồi, người đó so với tánh mạng thần còn quan trọng hơn.”

“Là ai?” Chấp nhất muốn biết một đáp án, hẳn nặng nề hỏi lại.

Diệp Lạc bình tĩnh chăm chú nhìn hẳn chốc lát, bỗng nhiên nhe răng cười, “Điện hạ, người tưởng ta lừa người sao?”

Quân Hoảng nhìn nàng rất lâu, sau đó phất tay áo bỏ đi.

Diệp Lạc đứng tại chỗ nhìn hẳn lên ngựa không quay đầu lại mà rời đi.

“Công tử!” Là Phong Gian Ảnh theo đi ra.

Diệp Lạc nghiêng đầu, “Thế nào?”

Phong Gian Ảnh lộ ra nụ cười, “Tốt rồi, nghỉ ngơi cả đêm chờ được hiệu hấp thu, sáng mai tinh thần sẽ khôi phục nhiều.”

Diệp Lạc ngẩng đầu lên nhìn trên bầu trời quang tinh chớp tắt chớp sáng, cố gắng ép ngược nước mắt vào trong.

Ca ca đã ổn, vậy là tốt rồi.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tinh Dương Được Phong Tướng.

Thiếp mời lễ thành thân giữa Vương gia Hoa Gian quốc Phong Phi Tự và quận chúa Dực quốc Ninh Tương Vân rốt cục đưa đến Sùng Hưng vương triều. Phong Phi Tự nắm giữ thực quyền Hoa Gian quốc, Ninh Tương Vân tuy chỉ là quận chúa nhưng cha nàng ta là Lễ thân vương thống lĩnh đội quân tinh nhuệ nhất Dực quốc, cho nên hôn lễ này náo nhiệt oanh động y như quốc chủ Hoa Gian quốc và công chúa Dực quốc kết đôi vậy. Mặc kệ là thị uy hay là có ý tứ thăm dò, tóm lại ba nước ngoài mặt còn đang hòa bình, Quân Bách vẫn hạ lệnh cho Lễ bộ chuẩn bị hạ lễ, cũng sai thái tử Quân Hoảng tự mình đi trước ăn mừng. Trong triều đình, Diệp Lạc cúi mắt. Tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng nàng vẫn còn vài phần kỳ vọng, giờ xem ra đã chứng thực đây không phải tin đồn vô căn cứ. Rõ ràng là ánh nắng tươi sáng nhưng sao nàng lại thấy quanh thân đầy lạnh lẽo. Nàng rũ mắt xuống, thế giới bỗng trở nên tĩnh mịch. Là ai ý cười thản nhiên, hứa với nàng trọn đời trọn kiếp? Là ai dịu dàng thăm thì, giúp nàng cuốn trôi tất cả đau khổ? Là ai gặt gao ôm chặt, cười nói bồi nàng ngắm hoa nở hoa tàn? Đột nhiên hai chân mềm nhũn, nàng quy xuống. “Diệp khanh?” “Diệp thị lang!”Trong mơ mơ hồ hồ có rất nhiều thanh âm đang gọi nàng. Nàng mở to hai mắt lại không thấy rõ gì cả. Trên cánh tay bỗng đau đớn kịch liệt kéo nàng từ trong mộng lung lay. Nàng chớp chớp mắt, nhìn thấy khuôn mặt Dịch Kinh Hồng trong đôi mắt ẩn sâu lo lắng, thanh âm lại là vô cùng bình tĩnh, “Diệp thị lang, Hoàng Thượng hỏi người có chuyện gì muốn tấu?” Diệp Lạc nhìn lên phía trên, Quân Bách lại mở miệng hỏi lần

nữa, “Diệp khanh, có việc cứ nói.” Diệp Lạc cố gắng tỉnh táo, “Hoàng Thượng, lần này thái tử xuất hành vấn đề an toàn rất quan trọng nhưng Lễ bộ lại không quá am hiểu. Thần muốn xin Hoàng Thượng cử một võ tướng đi theo.” Quân Bách trầm ngâm không nói, Binh bộ thượng thư Trương Đài Minh bước ra khỏi hàng nói, “Lời của Diệp thị lang rất có lý. Chỉ là chuyện chọn võ tướng nhất định phải tìm cho tốt, phải cam đoan thái tử an toàn nhưng lại không thể là lão tướng chinh chiến sa trường, bằng không dễ xảy ra hiểu lầm không cần thiết. Dù sao mấy nước đều từng xảy ra chiến tranh, sẽ có thể gặp lại những tướng cũ.” Quân Bách nhìn về phía Quân Hoảng, “Không biết thái tử nghĩ sao?” Quân Hoảng cũng chấp tay, “Việc lễ nghi ngoại giao không bằng cứ giao cho Lễ bộ quyết định?” Quân Bách gật gật đầu, “Phó khanh có đề cử ai không?” Phó khanh cúi đầu bước ra khỏi hàng, “Việc này Lễ bộ giao cho Diệp Tri phụ trách, không bằng để Diệp Tri xem người nào thích hợp.” Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, tuy chỉ là võ tướng tùy thân nhưng khi hai nước ngoại giao phải tuân theo nguyên tắc địa vị ngang bằng, người xuất hành chắc chắn sẽ phải phong tướng. Đứng đầu là thái tử, võ tướng lại thuộc bên quân đội, là nơi đón nhận nguy hiểm đầu tiên, người bình thường không dám chen vào. Cũng đã nêu ý kiến đến mức này rồi, Diệp Lạc ngẩng đầu lên, “Người được chọn cần có võ nghệ cao cường, bình tĩnh cơ trí, nhưng phải chưa từng ra chiến trường, tốt nhất là nên biết lễ nghi hoàng gia, không bằng chọn người trong Cẩm quân đi. Hoàng Thượng tùy ý chỉ định một thị vệ trong Cẩm quân là được.” Lời này có tình có lý, không ai nhân cơ hội phản ứng được. Mà sự lựa chọn tốt nhất dĩ nhiên không thể không là Diệp Tinh Dương. Lúc trở về Đông cung, Chiêm Xuân liên tục cảm thán, “Diệp Tinh Dương này cứ thế là được đề cử rồi?” Quân Hoảng hơi hơi nhếch khóe miệng, “Việc chúng ta nghĩ rằng khó làm, Diệp Tri lại giải quyết dễ dàng như thế. Hơn nữa lại rất biết thời biết thế, không lộ ra sơ hở gì. Nếu không phải trước đó chúng ta đã biết thì sao nhìn ra được chút dấu vết gì!” Chiêm Xuân lắc đầu, “Mỗi bước đều nằm trong kế hoạch của hắn rồi, người này tâm kế không phải nhỏ, về sau chúng ta không thể không đề phòng.” Sắc mặt Quân Hoảng trầm xuống, trầm ngâm rất lâu không lên tiếng, một hồi lâu sau mới phát hiện Dịch Kinh

Hồng trầm mặc lạ thường, “Kính Hồng, người làm sao vậy, từ lúc bãi triều đến giờ vẫn chưa thấy người nói câu gì?” Dịch Kinh Hồng cúi đầu thần thờ, căn bản là không có phản ứng gì. Quân Hoảng cảm thấy hơi kỳ quái, lại gọi một tiếng, “Kính Hồng.” Lúc bấy giờ Dịch Kinh Hồng mới phục hồi tinh thần lại, “Dạ, điện hạ.” “Có chuyện gì, ta rất hiếm khi thấy người mất tập trung?” Dịch Kinh Hồng miễn cưỡng cười cười, “Hôm nay Kính Hồng cảm thấy thân thể không khoẻ, để điện hạ lo lắng rồi.” “Ừ, nếu thân thể không khoẻ thì sớm về nghỉ ngơi đi!” Quân Hoảng rộng lượng vẫy vẫy tay, sau đó nhìn theo bóng dáng Dịch Kinh Hồng biến mất ở ngoài cửa. “Điện hạ?” Chiêm Xuân thấy hần thần sắc khác thường, tiến lên từng bước hỏi, “Có gì không thích hợp?” “Không có gì!” Quân Hoảng lắc đầu, nhớ tới lúc lâm triều Diệp Tri cũng có lúc lạ thường, chẳng biết có phải cũng là thân thể không khoẻ hay không! —oOo— “Ca ca!” Diệp Tri đang tựa người trên ghế nằm đọc sách, Diệp Lạc vén màn đi tới. Nàng ngồi xõm bên cạnh ca ca, nhìn kỹ thần sắc trên mặt hắn, “Hôm nay huynh cảm thấy có khoẻ không?” Diệp Tri buông quyển sách trên tay, ngồi cao lên một ít, cười nói với muội muội, “Huynh tốt lắm, từ sáng đã ăn hết một chén cháo. Vừa rồi Thanh Nguyệt còn nói chuyện với huynh, huynh mới bảo nàng trở về phòng nghỉ ngơi.” Diệp Lạc yên lòng, “Vậy là tốt rồi.” Diệp Tri kéo tay nàng, lòng bàn tay có chút lạnh, “Làm sao vậy?” Tuy rằng trên mặt nàng vẫn mang theo ý cười, nhưng hắn vẫn cảm thấy cảm xúc của Diệp Lạc có chút không thích hợp. Diệp Lạc lắc đầu, cúi người dựa vào trước ngực Diệp Tri, “Không có việc gì, muội thấy mệt chết đi.” Tay đặt vào sau gáy nàng, Diệp Tri nhẹ giọng nói, “Vậy ngủ một chút đi, đến giờ cơm chiều ta sẽ gọi muội?” “Được, ca ca, huynh để muội dựa vào ngủ một lát.” Diệp Tri nửa ôm muội muội, thoáng năm thẳng ra, tay kia cầm tấm chăn đắp cho nàng, “Không về phòng ngủ sao, như vậy không thoải mái.” “Không về phòng ngủ đâu, lạnh!” Diệp Tri giương mắt, nhìn về phía ngoài cửa sổ ánh nắng sáng ngời, một hồi lâu mới nói giọng khàn khàn, “Ừ!” Diệp Lạc nhắm mắt lại, không nghĩ linh tinh nữa, gần như là ngủ luôn ngay lập tức. “Ca ca, hai ngày nữa muội phải ra ngoài một chuyến, có khi phải một tháng mới về nhà, có chuyện gì huynh cứ trực tiếp nói với Tang Du.” Ăn xong cơm chiều,

Diệp Lạc nói. Diệp Tri giương mắt nhìn nàng, “Muội muốn đi đâu?” “Hoa Gian quốc,” Diệp Lạc nâng má, “Cùng đi với tên thái tử kia a, thật sự là tương lai cực khổ nước sôi lửa bỏng mà.” Diệp Tri “Xì” một tiếng nở nụ cười, kẻ gặp phải cực khổ nước sôi lửa bỏng chân chính là thái tử điện hạ kia đi! “Giản Phàm, thân thể ca ca tạm thời không có việc gì, đúng không?” Ra khỏi tiểu viện của Diệp Tri, Diệp Lạc mới kêu Giản Phàm lại hỏi bệnh tình. Trong thời điểm này nàng thật sự không muốn rời đi, nhưng chuyện đã đáp ứng nàng nhất định sẽ hoàn thành tốt. Quân Hoảng đi Hoa Gian quốc, kẻ sắp sửa phải đổi mặt, là huynh ấy. Nàng biết thủ đoạn của huynh ấy, nàng lo lắng Quân Hoảng trúng bẫy của đối phương mà không biết. Điều duy nhất làm nàng quan tâm, đó là thân thể của ca ca. Giản Phàm và Phong Gian Ảnh liếc mắt nhìn nhau rồi nói, “Đại công tử thân thể tạm thời không có vấn đề, nhưng.....” Giản Phàm hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn nàng, “Nhưng tiểu thư, ngài phải có chuẩn bị tâm lý trước, dù lần sau có hỏa phượng hoa cũng không có tác dụng gì.” Diệp Lạc nhắm mắt, lâu sau mới mở mắt ra chậm rãi nói, “Phong Gian ở lại, cùng Giản Phàm chiếu cố ca ca.” “Không được, công tử, ta muốn đi theo ngài.” Diệp Lạc thần sắc thản nhiên, “Chuyện này không thể thương lượng, ám vệ Diệp gia sẽ đi theo ta, người chiếu cố tốt ca ca là được. Hơn nữa, nếu ta không thể ứng phó được, người đi nhiều nhất là uống thêm một mệnh.” Phong Gian Ảnh liếc nhìn nàng một cái thật sâu, “Những người khác ta thừa nhận, nhưng Phong Phi Tự thì sao, ta sẽ không hạ thủ lưu tình với hắn, công tử ngài sẽ làm sao?” Diệp Lạc cười, chỉ nói một câu, “Kẻ vứt bỏ ta, không thể lưu.” Ngày kế tiếp, Diệp Tinh Dương được phong làm Vân Huy tướng quân, cấp hàm tam phẩm, theo thái tử xuất hành. Diệp Tinh Dương hơi hơi ngẩng đầu, thản nhiên đón nhận ban thưởng sắc phong từ Hoàng Thượng và các quan chúc mừng. Diệp Lạc đứng rất xa, cẩn thận cất giấu niềm vui sướng và kiêu ngạo. “Công tử, cảm giác thế nào?” Phong Gian Ảnh hỏi nàng. Diệp Lạc cười, “Toàn cảnh Tinh Dương phong tướng, quả là hào quang vạn trượng.” “Khiến người tim đập thành thịch không?” Khuỷu tay Phong Gian Ảnh đập vào cánh tay nàng, “Công tử, nghe nói Tinh Dương là người được lão thái gia đặc biệt lưu lại a.” Diệp Lạc liếc mắt nhìn hắn một cái, “Nhàm chán!”

“Ai, công tử, người nói xem về sau phải làm thế nào, cũng không thể để Tinh Dương đi cùng các người một chuyến rồi trở về lại quản Cấm quân chứ, người để hãn tiếp quản quân quyền biên cảnh bằng cách nào?” Diệp Lạc lắc lắc đầu, đưa tay đẩy hãn ra vài bước, cau mày ghét bỏ, “Đừng có làm bộ tám chuyện, rất tổn hại hình tượng của người. Việc này ta đã sớm nghĩ xong rồi, đến lúc đó người tự nhiên biết. Đúng rồi, Cấm quân cũng không thể loạn, mặc kệ về sau thế nào vẫn phải cam đoan an nguy của hoàng cung.” Phong Gian Ảnh hí mắt, “Cấm quân đã sớm là thiên hạ của Tinh Dương, người đừng lo lắng. Hơn nữa, Tiểu Diệp Diệp, không phải người hơi quá quan tâm đến tên thái tử điện hạ kia sao, nói thật đi có phải đã di tình biệt luyện hay không?” “Người cho là ai cũng hoa tâm như người? Bản công tử rất chung thủy!” Diệp Lạc không để ý tới hãn. Nụ cười trên mặt Phong Gian Ảnh chậm rãi phai nhạt, công tử, nếu có thể, tất cả mọi người đều hy vọng ngài không cần chung thủy đến vậy. Nếu một ngày hai nước giao tranh, trên chiến trường người sống ta chết, ngài phải làm sao? “Công tử, nếu Tinh Dương đối đầu với Vương gia Hoa Gian quốc, người hy vọng ai thắng?” “Đánh giáp lá cà, kẻ mạnh chiến thắng.” “Công tử, nếu là Tinh Dương hỏi người vấn đề này thì sao?” Nếu là Tinh Dương – kẻ luôn hành động lấy người làm chủ, nếu hãn cũng hỏi người như thế thì sao? Diệp Lạc rút cục ngừng động tác trong tay, quay đầu nhìn hãn, “Là Kinh Hồng bảo người hỏi.” Không phải câu chất vấn, mà là hằng định. Phong Gian Ảnh âm thầm thở dài một hơi, hãn thực sự không muốn giao tiếp với những người thông minh tuyệt đỉnh. May mắn là hãn chỉ cần đi theo công tử là được, vấn đề quan tâm cũng không tới phiên hãn, “Công tử, dù ngài không nói thì Tinh Dương cũng vĩnh viễn không hỏi vấn đề này. Nhưng ta nghĩ, nếu người có thể nói rõ ràng một chút cho hãn, hãn sẽ không cần vất vả suy đoán.” Diệp Lạc đột nhiên cười thành tiếng, “Phong Gian, các người nghĩ rằng ta sẽ nghĩ thế nào? Tinh Dương sẽ không hỏi, bởi vì hãn biết, ta tuyệt đối sẽ không trả lời vấn đề này, cũng không tất yếu phải trả lời.” “Ta nói với Tinh Dương, cho dù đối mặt với đối thủ nào đi nữa, có thể thắng thì thắng, không thể thắng thì cố gắng giữ mạng về gặp ta, chúng ta cùng nhau báo thù rửa nhục.” Phong Gian Ảnh dờ khóc dờ cười, “Nha, công tử, là chúng ta

ngĩ nhiều.” Bọn họ đều suýt nữa quên mất, công tử thông minh nhường ấy cũng có một mặt đơn giản thuần khiết như vậy. Bọn họ nghĩ mọi chuyện quá phức tạp, vào tay nàng cũng chỉ là vấn đề một câu nói. “Công tử, khó trách Tinh Dương hiểu ngài sâu sắc, thì ra các người đều là cùng một loại người.” Hắc lặc đầu thở dài, “Đáng tiếc trời sinh tướng mạo đẹp, mà suy nghĩ lại ngây thơ đơn giản a!” Trước khi đi một ngày, Diệp Lạc đưa cho Tang Du một tấm bản đồ, “Theo dấu hiệu bản đồ, mang thứ đó về đây cho ta.” Tang Du nhận bản đồ, nhìn kỹ mấy lần ghi nhớ trong chốc lát, rồi biến bản đồ trong tay thành mảnh vụn, “Rõ.” “Các người cẩn thận một chút!” Diệp Lạc căn môi, “Có thể người của Hoa Gian quốc cũng đến, hơn nữa rất có khả năng là cao thủ dụng độc. Ngay lúc chúng ta đi Hoa Gian quốc, người thu xếp người đi làm chuyện luôn đi.” Tang Du gật đầu, “Tiểu thư yên tâm, ta sẽ tự mình ra tay.” Trong bóng tối, Diệp Lạc ngồi thật lâu. Nếu đúng như nàng dự đoán, sư huynh đã động tâm tư đối với thiên hạ này. Như vậy, đối với hắc – người đã nắm trong tay quyền chức mà nói, nhu cầu cấp bách nhất chính là vũ khí, binh mã, mà tất cả đều không rời khỏi một chữ tiền. Trong một cái hố sâu chôn ở Thương Vụ Môn, là nàng và hắc ngày xưa khi du lịch giang hồ đã quét sạch một đồng đạo tặc cướp lại được tiền tài. Mới đầu cũng không nhiều lắm, hắc cười coi đó là đồ cho nàng sử dụng, trong lòng nàng vui sướng, trên mặt ngượng ngùng vẫn thản nhiên tiếp nhận. Nàng nghĩ, của hắc và của nàng, cũng không phân biệt. Về sau, hắc thường về Hoa Gian quốc xử lý sự vụ, không có thời gian rảnh ở cùng nàng, một mình nàng đi vòng vòng, mỗi lần ra ngoài đều hoạt động tay chân, hoài niệm chuỗi ngày tháng tốt đẹp cùng hắc. Sư phụ thương nàng nhất, sau khi biết chuyện này đã đem của cải tích tụ cả đời cho nàng, sư phụ dặn nếu Phong tiểu tử kia đã muốn đưa sính lễ thì người làm sư phụ như ông dĩ nhiên cũng phải đưa chút đồ cưới. Càng về sau, những thứ được chon ngày càng nhiều lên. Nhiều đến nỗi lần cuối đó nàng dẫn hắc đi xem, hắc giật nảy mình hỏi, “Lạc Lạc, mọi người nói xem hay là chúng ta vô tình đã phát hiện ra cả đồng châu báu rồi?” Nàng tựa vào ngực hắc cười vui vẻ vô cùng, “Còn không phải sao, vận khí của huynh thật tốt.” Hắc ôm sát nàng, hô hấp ấm áp phả bên tai, “Đúng vậy, bảo bối lớn nhất ta đã ôm vào trong

ngực rồi!” Nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên mặt nàng, hân cảm thấy mỹ mãn thở dài, “Lạc Lạc, muội lớn nhanh một chút, ta chờ muội.” Về sau, nàng trưởng thành, mà hân, chung quy không thể chờ nàng. Hân dùng tâm kế với nàng, nàng lại như thế nào có thể đối hân không đề cập tới phòng? để này tiền tài, là ở Sùng Hưng vương triều đoạt được, tự nhiên không thể lưu lạc hân quốc, lại lấy đến đối phó Sùng Hưng vương triều dân chúng. Nàng đếm chẵn, nằm lên giường, một đêm vô mộng.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đám Rước Dâu Long Trọng

Ngày xuất hành là một ngày mưa dầm rả rích, cũng giống như tâm trạng lúc này của Diệp Lạc.

Phong Gian Ảnh ở lại. Để mọi người trong Diệp phủ an toàn, Diệp Lạc chỉ dẫn theo hai ám vệ trong Diệp phủ, mà đó còn là do Diệp Tri cứng rắn bắt nàng mang họ theo.

Nàng thật ra không mấy lo lắng, đã có Tinh Dương ở đây, nàng còn có thể có nguy hiểm gì ư? Có điều mọi người trong nhà quá sốt sắng, nàng đành phải nghe theo cho họ an tâm.

Khổ nỗi, cứ nghĩ đến sắp phải cả ngày nhìn mặt Thái tử điện hạ, Diệp Lạc thật sự không chờ mong gì đối với cuộc hành trình này.

Lễ vật đưa tới Hoa Gian quốc, nói thật ra thì có hơi thái quá.

Diệp Lạc trong lúc kiểm kê, đau lòng xót ruột chặc lưỡi, nếu đóng lễ vật này mà thu vào Diệp phủ thì tốt biết bao! Nàng tính toán, đông trùng hạ thảo * có thể để cho gia gia, để cho ca ca và chị dâu thêm ít đồ dùng cùng thuốc bổ, cuối cùng, binh khí thì để cho nhóm binh lính trong phủ.

*Chú thích: Trên những vùng cao nguyên khắc nghiệt của xứ Tây Tạng tồn tại một loại dược thảo quý hiếm mà giá trị của nó còn cao hơn cả vàng. Tên gọi “đông trùng hạ thảo” là xuất phát từ quan sát thực tế khi thấy vào

mùa đông, cá thể này giống con sâu (côn trùng), còn đến mùa hè thì chúng trông giống một loài thực vật (thảo mộc) hơn.

120720kpthuoc02_467e3Đông trùng hạ thảo được nhắc đến từ thế kỉ 15 trong một văn bản Tây Tạng cổ. Các thầy thuốc tin rằng, đây là một loại thần dược chữa được nhiều bệnh như suy nhược, vàng da, giúp cải thiện thị lực, giảm đau và ngăn ngừa rụng tóc. Đông trùng hạ thảo được tin là có hiệu nghiệm cao trong việc chữa bất lực tình dục.

Đáng tiếc, mấy thứ tốt này đều phải tặng cho người khác.

– Diệp thị lang đi theo điện hạ nhà ta, đường xá xa xôi đúng là nhọc cho ngài. – Dịch Kinh Hồng nho nhã lễ độ.

Diệp Lạc cũng tỏ ra phong độ.

– Đây là việc Diệp Tri phải làm, Dịch đại nhân nói quá lời.

Thi lễ hoàn lễ xong xuôi, Diệp Lạc đã nhét một tờ giấy vào ống tay áo đối phương.

Dịch Kinh Hồng nắm chặt thứ gì đó trong tay áo, mỉm cười thông dong rời đi. Vừa nãy hắn vẫn đứng phía sau Quân Hoằng, đột nhiên bắt được ánh mắt của công tử, hắn đã tìm cơ hội đi tới.

Diệp Lạc đúng là có việc muốn giao cho Dịch Kinh Hồng vì hắn không thể đi cùng. Quân Hoằng tuy là Thái tử cao quý, nhưng năm đó gia thế của hoàng hậu bạc nhược, ngoại trừ được Hoàng Thượng sủng ái, hắn thật ra cũng không có thể lực cường đại làm hậu thuẫn. Hành trình đi Hoa Gian quốc hung hiểm khó lường, không rõ ngày nào mới có thể trở về, nếu trong thời điểm mấu chốt này mà xảy ra vấn đề gì, thì đúng là mất nhiều hơn được.

Diệp Lạc cũng không biết rõ về thế lực của Đông cung, nàng chỉ yên tâm với Dịch Kinh Hồng. Cho nên, nàng vừa nhìn đến Quân Nặc cùng Lương tướng là ý niệm này đột nhiên nổi lên trong đầu, để cho Dịch Kinh Hồng lưu lại.

Diệp Lạc không biết Dịch Kinh Hồng đã nói gì với Quân Hoảng, dù sao thì cuối cùng khi xuất phát, phía sau Thái tử đúng là không có hân.

Như vậy, nàng rời đi, cũng được yên tâm.

Nàng nhìn đến vị trí trung tâm của đội ngũ, người nào đó đang ngồi ngẩng đầu ưỡn ngực. Đầu đầu bĩu môi, vén màn tiến vào trong xe ngựa.

Quân Hoảng đang cười ngựa, trong chốc lát nhớ ra cần phải nói với Diệp Tri mấy câu, vì vậy ngẩng đầu nhìn xung quanh, rồi lại nghi hoặc nhìn về phía Vi Kỳ.

– Diệp Tri đâu?

Vi Kỳ khinh bỉ liếc về phía sau một cái.

– Trong xe ngựa, một đại nam nhân phải cười ngựa mới đúng, đâu như ai đó ngồi ru rú trong xe.

Thân là thị vệ bên người của Thái tử, võ công của Vi Kỳ hiển nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ, cho nên hẳn cực kỳ không có hảo cảm đối với kiểu người tay trái gà không chặt như Diệp Tri, đã thế lại còn có vẻ ngoài thư sinh yếu ớt.

Quân Hoảng cau mày, ghìm cương quay đầu ngựa.

– Gọi thái y.

Diệp Lạc đang ngủ say, đột nhiên bị người khác đánh thức. Khi nàng tỉnh lại, đập vào mắt là một khuôn mặt cao quý tuấn tú, gần như là theo

phản xạ, tay tung ra một chưởng.

“Ba!” một tiếng, toàn thể giới chìm trong tĩnh lặng.

Mà Diệp Lạc, cuối cùng đã có ý thức, chuyển ngồi thành quỳ.

– Điện hạ thứ tội, thần tướng vừa rồi là nằm mơ. – Thảm rồi, nàng dám đánh đương kim Thái tử, có thể hay không bị tịch thu tài sản và chém đầu cả nhà?

Quân Hoảng xoa gương mặt đang đau rát hằm hập, hăn mới đúng là tướng đang nằm mơ! Không ngờ lại có người dám ở chỗ đông người tát hăn một cái?

Hăn nói một cách nghiêng răng nghiêng lợi.

– Diệp Tri, người ngay cả nằm mơ cũng muốn đánh bản cung?

Diệp Lạc biết mình đã gây họa lớn, lại nhìn trộm sắc mặt xanh mét của Quân Hoảng và dấu bàn tay rõ nét trên mặt hăn, cùng bộ dạng nơm nớp lo sợ của thái y và thị vệ ở bên cạnh, nàng thật muốn chết luôn cho xong. Thật là, nàng đã yên lặng vào trong xe ngựa ngủ, không trêu chọc ai, Quân Hoảng người không có việc thì dí sát mặt vào người ta để làm gì? Nào có cô nương nào khi tỉnh lại, nhìn thấy gương mặt nam tử gần như vậy mà không có phản ứng?

Nàng day trán, cảm thấy có chút choáng váng.

– Người thấy đau đầu? Giang thái y, lại đây bắt mạch cho Diệp khanh! – Hai ngón tay mang theo nhiệt độ ấm áp, mạnh mẽ đặt tại huyệt thái dương của nàng.

Diệp Lạc vội vàng lùi về sau.

– Không cần đâu điện hạ, thần không có việc gì.

Quân Hoảng sầm mặt.

– Giang thái y, bắt mạch!

– Không cần, điện hạ, thần thực sự không có việc gì. Thần vừa rồi là vì chưa tỉnh ngủ nên mới có hành vi đại bất kính như thế, mong điện hạ thứ tội. – Nàng âm thầm kêu khổ trong lòng, mạch của nàng cũng không thể dễ dàng cho người ngoài xem.

Giang thái y bị kẹt ở giữa, tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

– Điện hạ, Diệp thị lang, này...?

Quân Hoảng đứng bật dậy, “Phanh!” một tiếng. Xe ngựa một lung lay nghiêng ngả, hấn ôm trán, khẽ kêu một tiếng.

– Giang thái y, mau khám cho điện hạ xem có phải đập hỏng đầu rồi không? – Diệp Lạc vội vàng đi qua. Giang thái y vội vàng mở hòm thuốc mang theo.

– Điện hạ, mau cầm máu.

Nửa ngày sau, Diệp Lạc sờ sờ mũi, bị Vi Kỳ khua kiếm đuổi ra ngoài.

– Người đúng là đồ sao chổi, điện hạ mỗi lần ở cùng người đều bị đổ máu, người cách điện hạ ra xa một chút cho ta!

Kết quả là, chờ sau khi vết thương trên trán Quân Hoảng ngừng chảy máu, lúc hấn muốn tìm Diệp Tri, trong xe ngựa, đã không còn bóng dáng người nào đó.

– Diệp Tri đâu? – Hấn hỏi.

Vi Kỳ ôm kiếm ngồi phía sau xa phu ở ngoài xe ngựa, làm như không nghe thấy.

Mà bên trong xe ngựa, thái y cùng được đồng hầu hạ Thái tử, lại không biết tại sao lại thế này, đành phải nhìn sắc mặt không tốt lắm của Thái tử, trả lời.

– Diệp thị lang vừa mới đi ra ngoài.

– Đáng chết! – Quân Hoảng ôm trán, lại mắng một câu.

Khi đi vào ranh giới hai nước đã là mười ngày sau.

Diệp Lạc đã nhiều ngày đối Quân Hoảng, có thể trốn liền trốn, nếu thật sự trốn không được, nàng liền giả bộ ngủ.

Khiến cho dọc cả đường đi, Quân Hoảng đều hỏi nàng một câu.

– Diệp thị lang, xem ra lời đồn nói người bệnh tật quần thân không phải giả, cả đường đi đều ngủ, người ngủ như thế nào vậy? Có phải hay không giống như bị mê man, người xác định không cần thái y bắt mạch cho người?

Nàng chỉ có thể ngủ tiếp, ngủ thẳng đến khi nàng cứ nhìn thấy giường là sợ.

Ban đêm, cả đoàn dừng lại tại một thị trấn tên là Thác Mã Quan nằm trong biên cương, Diệp Lạc không ngủ được, bèn chuồn ra ngoài đi dạo.

Vừa ra khỏi cửa, thì gặp Diệp Tinh Dương, hăn dường như đang đợi nàng, vừa nhìn thấy nàng, hai mắt sáng ngời, sải bước đi tới.

– Diệp thị lang, ngài cũng không ngủ được sao?

– Ách! Đúng vậy.

– Đúng là quá khéo, ta cũng ngủ không được, chi bằng Diệp thị lang đi dạo cùng ta một lúc.

– Ủm. – Diệp Lạc không biết hắn đang làm cái gì. Dọc đường đi, việc trước nối tiếp việc sau đều rơi vào tay hắn, phải lo cho an nguy cho cả đoàn, chẳng trách hắn không ngủ được.

Hai người tán gẫu câu được câu chẳng, sau khi đi cách xa khỏi trạm dịch, Diệp Lạc mới nhẹ giọng nói.

– Được rồi, có chuyện gì thì người nói đi.

Diệp Tinh Dương nhìn trái nhìn phải.

– Còn có người.

Diệp Lạc cười cười.

– Yên tâm, là Diệp Tam cùng Diệp Cửu.

Diệp Tinh Dương nghe vậy mới thả lỏng vẻ mặt.

– Người không sao chứ, cả hành trình đều thấy người ngủ? – Tuy hắn biết tiểu thư nhà mình mê ngủ, nhưng cũng không ngủ đến mức không phân biệt ngày đêm như vậy. Có điều, Thái tử đang ở đó, hắn phải nhin mãi mới không lên tiếng hỏi.

Diệp Lạc thở dài.

– Ta không sao, ta chỉ không muốn nói chuyện cùng điện hạ, nhớ đâu lại gọi cho hắn nhớ lại cái tát kia, ta chỉ còn cách giả bộ ngủ.

Diệp Tinh Dương gật đầu,

– Đóng quân nơi này là thống lĩnh Ôn Định, Âm ảnh đã điều tra qua, hắn là võ Trạng Nguyên từ mười năm trước, chiến công hiển hách, bây giờ đang giữ chức đại tướng quân, quan nhị phẩm. Có điều, hắn làm người ngay thẳng, không quen thói lục đục đấu đá trong triều, vì thế chủ động xin đi

giết giặc tới đây trấn thủ biên cương, từ đó tới giờ đã là mười năm, rất được quân lính và dân chúng tin cậy.

Việc này có thể có chút phiền toái! Diệp Lạc cau mày.

– Còn chuyện khác?

Diệp Tinh Dương biết nàng muốn hỏi cái gì, lập tức đáp.

– Chưa cưới vợ, cha mẹ đều đã qua đời, lại không có huynh đệ tỷ muội, họ hàng thân thích đều không có ai lui tới.

Đúng là một người cô đơn! Diệp Lạc nghĩ nghĩ.

– Bối cảnh sạch sẽ như vậy, Tinh Dương, người không thấy rất không bình thường sao?

Chỗ giao giới của ba nước, nơi đóng quân trọng yếu, là một vị trí quan trọng đến nhường nào. Bất kể là quân vương, hay quyền thần, dù là ai đi chăng nữa, thì sao có thể để một người không liên quan và không có bối cảnh ngồi ở vị trí này, hơn nữa còn ngồi đến mười năm.

– Cho Âm ảnh tìm lại những ghi chép về bài thi của hãn năm đó và danh tính của người tiến cử hãn, đến cả nhà cũ của hãn thăm dò đi.

– Vâng. Mặt khác, tối nay ta cùng hãn hàn huyên hai ba câu, tuy hãn nói giọng bản địa, nhưng trong giọng nói lại có âm điệu mềm mại của người Chiết Giang.

– Ủm, tin tức này truyền lại cho Âm ảnh đi, nhìn xem có đầu mối mới hay không.

– Được!

– Mặt khác, sau khi chúng ta đến Hoa Gian quốc, vẫn giữ nguyên kế hoạch an bài ở nơi này. Sau khi Thái tử về nước, người lập tức động thủ, thay thế vị trí Ôn Định. Ta mặc kệ hắn là người như thế nào, tóm lại không phải người của chúng ta, đều phải hạ thủ.

– Được!

Bỗng nhiên, trong đêm tối sáng lên ánh đèn, Diệp Lạc xoay người nhìn ngọn đèn phía xa xa, thờ dài.

– Nơi biên cương nho nhỏ này bao năm trải qua chiến tranh loạn khổ, một ánh đèn đuốc cũng coi là đáng quý.

– Diệp thị lang nói phải, ta sẽ dùng toàn lực bảo hộ cho dân chúng an cư lạc nghiệp. – Diệp Tinh Dương cất cao giọng nói.

– Hai vị đúng là rất có hứng! – Quân Hoảng đã lững thững đi tới.

Ánh mắt Diệp Lạc đảo qua cái xeo đỏ sẫm trên trán hắn, cúi xuống hành lễ.

– Bái kiến điện hạ.

Quân Hoảng khoát tay, ý bảo không cần đa lễ.

– Vừa vặn cả hai người đều ở đây, ta nói cho các người một tin. Đội ngũ đón dâu của Tương Vân quận chúa Dực quốc sau hai ngày nữa sẽ đi qua Thác Mã Quan. Các người thấy chúng ta nên tiếp tục hành trình tới trước, hay là nhường đường cho đội đón dâu, để cho họ tới trước?

– Nghe nói Tương Vân quận chúa này tài mạo song toàn, huệ chất lan tâm, là đệ nhất mỹ nữ Dực quốc, không biết có duyên chiêm ngưỡng hay không? – Diệp Lạc thản nhiên cười nói.

Quân Hoảng liếc nàng một cái.

– Diệp Khanh không phải đã cưới vợ rồi sao, hay là vẫn cảm thấy hứng thú với Tương Vân quận chúa?

– Con người ai chẳng yêu thích cái đẹp, thần chỉ đơn thuần muốn thưởng thức cái đẹp mà thôi.

Quân Hoảng suy nghĩ trong chốc lát, nói.

– Hành trình của chúng ta vốn sớm hơn mấy ngày so với dự tính, ở lại đây nghỉ ngơi dưỡng sức một chút cũng tốt, bằng không tân nương tử chưa đến, chúng đã đến trước cũng không có gì thú vị.

– Đúng vậy! – Diệp Lạc đáp, tâm trí cũng đã bay xa. Không biết Ninh Tương Vân, viên minh châu của Dực quốc, sẽ có phóng thái tuyệt đại tao nhã như thế nào, mới xứng đôi với con người như ánh trăng trên cao kia.

Thực sự rất muốn nhìn một cái.

Hai ngày sau, đội ngũ đưa dâu của Dực quốc từ Thác Mã Quan tiến vào địa phận Hoa Gian quốc.

Đám người Diệp Lạc hơi tụt về sau một chút, nhìn sắc màu đỏ rực vui mừng, như một con hỏa long uốn lượn qua cửa biên cương.

– Dực quốc này đúng là rộng trống khua chiêng, của hồi môn không phải nhiều bình thường! – Quân Hoảng thở dài.

Diệp Lạc trầm mặc, cười mà không nói.

– Diệp Khanh đang thấy hâm mộ?

– Không có gì phải hâm mộ, hơn nữa có những thứ dù có hâm mộ cũng không đến tay mình.

– Đúng vậy. – Quân Hoảng cười rất đặc ý.

- Bản cung cũng không cảm thấy có gì đáng để hâm mộ.
- Vì sao? – Diệp Lạc nghiêng đầu nhìn hẳn.
- Thông qua đám hỏi này, đối với nhà trai mà nói, chỉ có lợi mà không có hại.

Quân Hoảng chỉ vào phía trước.

– Người xem đám người đưa dâu kia đi, ngay cả tỳ nữ đi đường, bước chân cũng không gây ra tiếng động*. Bản cung không muốn nuôi dưỡng nhiều sói trong nhà như vậy. Nói không chừng, bản cung chỉ tắm rửa một cái là có ngay một bức vẽ không mặc quần áo đưa đến hoàng cung Dực quốc, cho mọi người chiêm ngưỡng. Dù bản cung có ngọc thụ lâm phong cũng rất dễ ý khi bị các nam nhân quốc gia khác soi mói.

*Chú thích: có võ công

– Việc này sao phải để ý, thần từng nghe nói rất nhiều câu chuyện truyền kì về nhìn tranh chọn người, nói không chừng điện hạ lại có được một đoạn lương duyên tuyệt đẹp! – Diệp Lạc không chút để ý nói.

– Nam nhân nhìn nam nhân, cũng có thể nhìn ra lương duyên? – Quân Hoảng mở to mắt, việc này đúng là lần đầu tiên nghe thấy.

Diệp Lạc cười khẽ.

– Có ai quy định là không thể? – Nàng nhìn cổ kiệu đưa dâu rầm rộ tới mức cường điệu, cười nói.

– Tình yêu thật sự, không có gì là không thể!

Tình yêu thật sự! Quân Hoảng nhấm nháp bốn chữ này, trong tổ huấn dạy đạo làm vua lưu truyền qua các triều đại, cũng không có thứ này.

– Tình yêu thật sự là giống như người và Phó Thanh Nguyệt?

– Đúng vậy, có đôi lúc ngọt lịm như mật, cũng có đôi lúc đắng chát như hoàng liên. – Ý cười trên mặt nàng phai nhạt vài phần.

– Con người dù có mạnh mẽ dứt khoát tới đâu, cũng không tránh khỏi một chữ tình mà đau thương khổ sở.

– Ủm! – Quân Hoảng lên tiếng, không hỏi nữa.

Ban đêm, hai đoàn người Dực quốc và Sùng Hưng một trước một sau đi tới thành Đồng Phường của Hoa Gian quốc, tại trạm dịch trong thành đã sớm có người ra đón.

Thu dọn phòng ốc ổn thoả, Diệp Lạc đẩy cửa sổ, dựa vào bàn, ngần người nhìn ra bên ngoài.

Đột nhiên, trong sân có tiếng bước chân tới gần, nàng quay đầu lại, sau đó, ngây ngẩn cả người.

Dưới ánh trăng, một người mỹ nhân tuyệt đẹp khẽ nâng váy, ở trong sân ngắt hoa lên ngửi.

Ánh trăng dù rất sáng, cũng không thể làm mờ nhạt điểm quang toả ra từ trên người nàng. Những đoá hoa dù rất yêu kiều, cũng thể so sánh với nửa phần dung nhan của nàng.

Mỹ nhân ngược mắt lên, đối diện với ánh mắt của nàng, sau đó, nở một nụ cười khuynh thành.

– Lễ bộ thị lang Diệp Tri của Sùng Hưng vương triều?

Diệp Lạc đứng dậy, cách ô cửa sổ, hành lễ.

– Diệp Tri thật may mắn được nhìn thấy Tương Vân quận chúa.

Ninh Tương Vân đi tới.

– Sùng Hưng thật sự là địa linh nhân kiệt, ngay cả nam tử cũng tuần mỹ như vậy.

Diệp Lạc cup mắt chớp tay.

– Quận chúa quá khen, quận chúa mới đúng là quốc sắc hương trời chân chính.

Ninh Tương Vân che miệng cười khẽ.

– Nghe nói Diệp đại nhân còn có một muội muội song sinh, lấy dung nhan của ngài mà hình dung tới lệnh muội, dung nhan của lệnh muội, nhất định còn hơn bản cung ba phần.

– Dung mạo tầm thường mà thôi, quận chúa quá khen.

Đợi cho Tương Vân rời khỏi, Diệp Lạc mới vô lực ngồi xuống.

Nàng nghĩ, nàng đã hiểu được vì sao sư huynh muốn kết hôn với nàng ấy.

Ninh Tương Vân, đúng là tài mạo song toàn, danh bất hư truyền. Quan trọng hơn là, nữ nhân này có thể lực, lại có thực lực, hơn nữa, cũng có dã tâm.

Ngay cả một Lễ bộ thị lang Diệp Tri nho nhỏ, mà nàng còn điều tra được hẳn có một muội muội song sinh, nữ nhân này thật không đơn giản.

Ngước mắt nhìn lên, ánh trăng treo cao, nàng cong khóe miệng.

Sư huynh, nữ nhân huynh cần, thì ra là như vậy.

Không cần giang hồ du tĩnh, chỉ cần triều đình phồn hoa. Nàng nghĩ, có lẽ ngay từ đầu, nàng đã hiểu nhầm chí hướng của hã.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Một Mũi Tên Trúng Hai Con Chim

Khi ông trời muốn giữ người, người dù có muốn chạy cũng chạy không được.

Mấy ngày liên tục đều mưa tầm tã như trút nước, cuồng phong gào thét, ngay cả ngựa cũng không thể tiếp tục chạy, cho nên đoàn người của Diệp Lạc và Quân Hoảng chỉ có thể ở lại trong trạm dịch. Đương nhiên, một trong những vị khách cũng bị ông trời giữ lại còn có Vương phi tương lai của Hoa Gian quốc, Ninh Tương Vân.

Cơn mưa dầm kéo dài dường như cuốn đi tâm tình vui vẻ của con người, Diệp Lạc cả ngày không có tinh thần, chỉ ru rú ở trong phòng ngủ.

Khi Quân Hoảng gõ cửa đến chơi, nhìn thấy vẻ mặt buồn ngủ của Diệp Lạc lúc nàng ra mở cửa, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép thờ dài, đi vào trong.

– Diệp Tri, người cả ngày ngủ rồi ăn, ăn rồi ngủ, so với heo thì có gì khác nhau?

Diệp Lạc dụi dụi mắt, mệt mỏi vỗ đầu, trả lời.

– Heo sẽ không ra mở cửa cho điện hạ.

Quân Hoảng hừ một tiếng.

– Đúng, ít nhất heo sẽ không có miệng lưỡi lợi hại như Diệp Tri. – Cũng không để ý đến biểu hiện không chào đón của Diệp Lạc, hẳn tự mình đi đến bên bàn, ngồi xuống, sau đó nhìn nàng chăm chăm.

Diệp Lạc kéo kéo áo.

– Điện hạ, ngài muốn nói cái gì? – Nàng không phải con giun trong bụng hẳn, sao hiểu được ý tứ hàm xúc phong phú ẩn chứa trong mắt hẳn.

Quân Hoảng khinh thường nhìn nàng một cái.

– Diệp thị lang, đạo đãi khách người không hiểu sao? Rót trà! – Nếu không phải bị kẹt ở trong cái trạm dịch này làm cho hẳn quá nhàm chán, hẳn cũng không đi tìm Diệp Tri để tự chuốc lấy mất mặt. Ai muốn cùng một kẻ ngoài ăn ra chính là ngủ, đã thế lại còn tiếp khách bằng vẻ mặt cáu kỉnh, để nói chuyện phiếm?

Diệp Lạc lê chân bước tới rót trà cho hẳn.

Quân Hoảng đột nhiên nhíu mày.

– Diệp Tri, người thực sự không có việc gì sao? Từ khi bắt đầu rời khỏi kinh thành, người vẫn luôn uể oải không có tinh thần, người xác định không cần thái y bắt mạch cho người?

Diệp Lạc ngồi xuống chỗ bên cạnh, bưng ly trà lên uống hai ngụm.

– Không cần, đa tạ điện hạ quan tâm.

Quân Hoảng bình tĩnh nhìn nàng, chậm rãi trầm ngâm. Dường như là nghĩ tới cái gì, hẳn mở to mắt.

– Có phải người sợ uống thuốc hay không?

– Phác!

Diệp Lạc phun ra ngụm trà, chắt vớt lấy khăn lau mồm, rồi tức giận nhìn về mặt vô tội của Thái tử điện hạ.

– Ta không phải là sợ uống thuốc, ta thực sự không có việc gì.

– Người xác định là người không có việc gì? – Vẫn là ánh mắt nghi hoặc.

– Đương nhiên, khẳng định, tuyệt đối, không có việc gì.

Trầm mặc trong chốc lát, ngón tay tôn quý của Thái tử điện hạ chỉ vào ly trà trước mặt nàng.

– Chén trà người đã uống kia, không phải là rót cho bản cung sao?

Trầm mặc. Diệp Lạc lặng im không nói gì.

Diệp Lạc đứng dậy, một lần nữa rót trà, hai tay cung kính đưa cho Quân Hoảng. Đợi nửa ngày, thấy hấn không đưa tay ra tiếp, Diệp Lạc ngẩng đầu lên.

– Điện hạ, mời dùng trà.

Khoé môi Quân Hoảng giật giật.

– Điện hạ? – Diệp Lạc hơi mất kiên nhẫn, vị Thái tử điện hạ này rốt cuộc là bị làm sao? Uống một ly trà mà còn bày vẽ rắc rối như vậy, trực tiếp đặt ly trà vào trong tay hấn.

– Điện hạ, uống trà.

Quân Hoảng nhìn sắc mặt của nàng, lại nhìn ly trà trong tay, mặt không chút thay đổi uống lên hai ngụm. Uống xong, không biết suy nghĩ cái gì, thần sắc trên mặt thay đổi rất phức tạp.

Diệp Lạc im lặng đứng ở một bên, chiêm ngưỡng sắc mặt của hãn biến đối liên xoành xoạch.

Chờ cho thần sắc trên mặt trở lại bình thường, Quân Hoảng cái gì cũng chưa nói, lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Đi tới cửa, mới từ từ quay đầu lại.

– Diệp Tri, bản cung cảm thấy người cần phải đi khám đại phu.

Sau đó, ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ hiên ngang bất khuất rời đi.

Bị làm sao không biết, đến đây cái gì cũng không nói, uống ly trà rồi đi? Diệp Lạc âm thầm nói, quả nhiên là vương tôn hoàng tử sống quá sung sướng nên tâm lý lệch lạc.

Nàng đặt mông ngồi xuống, cầm ly trà trên bàn lên uống hai ngụm lớn, lúc này mới ý thức được cái gì, nhìn cái chén trong tay, lại nhìn cái bàn trống không.

Sau đó, vô lực đập bốp một cái lên đầu.

Nàng thấy có lẽ đúng như lời Quân Hoảng nói, nàng nên đi khám đại phu.

Từ đầu tới cuối, trên bàn cũng chỉ có một cái chén, nói cách khác, cái chén nàng dùng, cùng cái chén nàng buộc Quân Hoảng dùng, đều là cùng một cái.

Có điều, nàng vẫn phát huy khả năng mặt dày của mình. Tuy đã xảy ra sự kiện ô long như vậy, khi gặp mặt Quân Hoảng vào giờ cơm chiều, nàng vẫn biểu hiện như không có việc gì.

Quân Hoảng không nhắc lại, Diệp Lạc cũng coi như chưa từng xảy ra.

Khi ăn cơm xong, một tỳ nữ mặc váy áo diễm lệ đi tới.

– Bái kiến Thái tử điện hạ, nô tỳ là tỳ nữ bên người của Tương Vân quận chúa, quận chúa muốn mời ngài cùng Diệp thị lang đến chính sảnh dùng trà.

Quân Hoảng liếc mắt một cái.

– Không đi.

Diệp Lạc vội vàng đứng dậy, cười nói.

– Đa tạ quận chúa có lòng, chỉ là điện hạ nhà ta đi đường mệt nhọc, cần nghỉ ngơi nhiều, lần khác nhất định tới bái phỏng.

Tỳ nữ kia còn muốn nói cái gì, có điều, từ trên người Quân Hoảng không ngừng cuộn cuộn tản ra hàn ý lạnh lẽo, làm cho mọi lời muốn nói của nàng ta đều bị đông lạnh.

Đành phải miễn cưỡng cười cười.

– Vậy nô tỳ sẽ không quấy rầy.

Nàng đi khỏi, Quân Hoảng mới liếc mắt về phía nàng.

– Đối với một cái tỳ nữ nho nhỏ mà người cũng phải tươi cười lấy lòng?
– Hay là hẳn đường đường là Thái tử còn không bằng một nô tỳ của quận chúa Dực quốc, chưa thấy Diệp Tri cười niềm nở với hẳn bao giờ?

Diệp Lạc có chút đau đầu.

– Điện hạ, đó không phải tươi cười lấy lòng, đó là lễ nghi giao tiếp. Huống chi, ngài không biết là chí ít khi đối mặt nữ nhân thì phải thương hương tiếc ngọc sao?

– Cũng không phải nữ nhân của bản cung, thương hương tiếc ngọc làm gì? – Quân Hoảng hiển nhiên đối với loại luận điểm này, cực kỳ không cho

là đúng.

– Ý ngài là, ngài chỉ thương tiếc nữ nhân của mình, đối với nữ nhân khác thì không cần thiết phải nể mặt?

– Nữ nhân khác đương nhiên sẽ có nam nhân của mình thương tiếc, muốn bản cung thương tiếc làm cái gì? – Quân Hoảng chuyển hướng tới nàng.

– Chẳng lẽ một nữ nhân còn muốn rất nhiều nam nhân thương tiếc?

Cùng một kẻ ngu ngốc trong tình yêu giảng giải tình yêu, nàng mới đúng là kẻ ngu ngốc chân chính, Diệp Lạc không thèm để ý tới hắn.

Quân Hoảng đụng vào tay nàng.

– Bản cung đang hỏi người đó.

Diệp Lạc không còn lời nào để nói, chỉ tùy tiện đáp lại một câu.

– Điện hạ nói đúng, nam nhân chỉ cần thương tiếc một nữ nhân, nữ nhân cũng chỉ cần một người nam nhân thương tiếc.

Quân Hoảng vừa lòng cong khóe môi, hắn cuối cùng cũng có một lần thẳng thắn khi nói chuyện với Diệp Lạc.

Có điều, nụ cười này cũng không duy trì được bao lâu, bởi vì hắn thấy người tỳ nữ lúc trước rời đi, giờ lại quay trở về.

Người tỳ nữ cúi người thỉnh an với hắn, rồi chuyển sang phía Diệp Lạc.

– Diệp thị lang, quận chúa nói nếu thân thể Thái tử điện hạ không khoẻ, được cùng ngài tâm sự cũng rất vui vẻ. Trong sảnh đã chuẩn bị trà và điểm tâm, không biết Diệp thị lang có muốn cùng đi với nô tỳ hay không?

Diệp Lạc giật mình, không biết vị quận chúa này có ý gì.

– Hẳn không đi. – Quân Hoảng thay nàng ra quyết định.

Tỳ nữ căn cứ môi, cuối cùng vẫn kiên trì nói cho xong lời muốn nói.

– Diệp thị lang, quận chúa nói, muốn cùng ngài tâm sự về lệnh muội.

Đáy lòng nổi lên tầng tầng lớp lớp chua xót, cảm thấy trong miệng cũng có hương vị đắng chát, sắc mặt Diệp Lạc có chút trắng bệch, nàng gắng sức đứng lên.

– Được, cung kính không bằng tuân lệnh, làm phiền dẫn đường.

– Diệp thị lang! – Là Diệp Tinh Dương bước đến chặn đường.

– Chi bằng để ta đi cùng ngài?

Diệp Lạc nhìn hẳn một cái thật sâu.

– Không cần, Diệp tướng quân nên ở lại bên cạnh điện hạ đi.

Diệp Tinh Dương bước lên chặn đường của nàng, lại bị ánh mắt của nàng bắt lui xuống, đứng ở một bên, không hề hé răng.

Diệp Lạc khom lưng thi lễ với Quân Hoảng.

– Điện hạ, ngài đi nghỉ ngơi trước đi, thần đi một chút rồi quay lại.

Mặt Quân Hoảng đen sì, hừ một tiếng.

Diệp Lạc coi như hẳn đã đồng ý, đi theo người tỳ nữ đi ra trà thính.

Hôm nay Tương Vân quận chúa đổi thành một chiếc váy xanh nhạt, áo khoác lụa mỏng manh thêu lá trúc, dung nhan tinh xảo, mặt mày như họa.

Nàng thấy Diệp Lạc đi tới, nở một nụ cười, trong khoảng thời gian ngắn, giống như trăm hoa đua nở, xinh đẹp đến rung động lòng người.

– Diệp thị lang, ngài đã đến rồi, mau đến uống thử trà xuân mới pha chế.

Đôi tay như ngọc nhẹ nhàng chuyển động trong màn hơi nước, một ly trà nóng hôi hổi đặt tới trước mặt nàng, mùi thơm ngát toả ra bốn phía.

Diệp Lạc bừng lên, nhấp một ngụm, một hồi lâu sau, nuốt xuống.

– Trà Minh Tiền, tuyệt đỉnh sơn trà, lại còn được mỹ nhân như ngọc pha chế, quả nhiên là cực phẩm.

Tương Vân quận chúa che miệng cười.

– Diệp thị lang quả nhiên là người biết thưởng thức trà.

Diệp Lạc cười cười, cũng không lên tiếng hỏi, chỉ im lặng uống trà.

Trà này, phương pháp pha chế này, mùi hương thơm ngát này, đã từng vô cùng quen thuộc với nàng. Đây chính là loại trà sư huynh yêu thích nhất. Chỉ là, từ nay về sau, sẽ có một nữ nhân vì hãm pha trà nấu rượu.

Có điều trong tình huống này mà nàng uống trà, không khỏi có chút châm chọc.

Thời gian từng chút trôi qua, cuối cùng vẫn là Tương Vân quận chúa mở lời trước.

– Nghe nói Diệp thị lang có một vị muội muội có sắc đẹp chim sa cá lặn, có tài trị quốc an bang, không biết hiện tại đang ở nơi nào?

Diệp Lạc ngước mắt lên, trong đôi mắt đẹp có những đường gợn sóng.

– Không biết quận chúa nghe những lời vợ vắn này từ chỗ nào, xá muội từ nhỏ đã bướng bỉnh nghịch ngợm, hiện tại vẫn đang du lịch giang hồ. Nhan sắc cùng lắm chỉ là thanh tú, sao có thể gọi là chim sa cá lặn, huống chi, nàng vẫn là một tiểu cô nương, sao có thể có cái gì mà tài trị quốc an bang.

– Ha ha, Diệp thị lang quá khiêm tốn rồi, vậy bây giờ lệnh muội đang ở nơi nào?

– Vẫn luôn phiêu bạt trong chốn giang hồ, không có nơi ở cố định.

Tương Vân quận chúa cười đến dịu dàng.

– Lệnh muội chắc cũng đến tuổi mười tám, không biết trong phủ đã chọn được đức lang quân phù hợp hay chưa?

Diệp Lạc cũng cười đến hào phóng.

– Xá muội đã thành thân sinh con rồi cùng vị hôn phu đi ra hải ngoại, ta đã lâu rồi không thấy nàng. Chẳng lẽ quận chúa từng gặp nàng? Vậy tiện thể giúp ta chuyển lời cho nàng, bảo nàng có rảnh thì về nhà nhiều một chút, gia gia tuổi tác đã già, người rất nhớ nàng.

Tương Vân quận chúa lắc đầu.

– Tương Vân đã ngưỡng mộ phong thái của lệnh muội từ lâu, chỉ tiếc là không có duyên gặp gỡ, đúng là một chuyện đáng tiếc trên đời.

Diệp Lạc cười nhợt nhạt.

– Chắc sẽ có cơ hội gặp gỡ thôi.

Tương Vân quận chúa thay ly trà mới cho nàng, lại chuyển đề tài.

– Diệp thị lang có biết lệnh muội đã từng kết giao với Vương gia hay không?

– Vương gia nào?

Trên mặt Tương Vân quận chúa có một rặng mây đỏ mỏng manh.

– Chính là Tịnh Kiên Vương!*

*Chú thích: danh hiệu của Phong Phi Tự

–Ồ! Việc này thì không thấy nàng nhắc đến, có lẽ hai người họ từng có duyên gặp mặt, nhưng chỉ là hời hợt chi giao nên nàng không đặc biệt nhắc tới.

Nghe xong lời này, Tương Vân quận chúa nở một nụ cười, lúc này đây, mới thật sự là tươi như hoa xuân nở dưới nắng.

– Nghĩ cũng phải.

– Không biết quận chúa từ đâu biết được xá muội từng gặp gỡ Vương gia? Ta đã lâu rồi không gặp nàng, cũng muốn hỏi thăm tin tức của nàng một chút.

Tương Vân quận chúa che miệng cười.

– May mà lệnh muội đã thành thân, bằng không sẽ còn lấy mất trái tim của bao nhiêu nam tử. Hộ vệ bên người của Vương gia – Vô Nhai, người này chắc Diệp thị lang đã nghe qua. Bình thường hẳn cực kỳ ít nói, đối với ai cũng lạnh lùng như băng, ngay cả khi đối mặt với Vương gia và ta cũng vậy. Nhưng có một lần ở trong vương phủ, tỳ nữ bên người ta nói rằng bộ y phục mới mặc trên người ta rất đẹp, đúng lúc đó hẳn đi ngang qua, dừng lại một lúc lâu rồi nói một câu. Ngài đoán xem hẳn nói gì?

Diệp Lạc hơi nghiêng đầu.

– Đoán không ra.

– Hãn nói, đẹp thì rất đẹp, nhưng có thể sánh bằng một phần vạn của tiểu thư sao?

Diệp Lạc há miệng thở dốc, khó khăn gượng cười.

Ninh Tương Vân không để ý tới vẻ mặt của nàng, tiếp tục nói.

– Người hầu gái của ta bèn hỏi hãn, tiểu thư kia là ai, sao có thể đánh đồng cùng với quận chúa. Hãn nói, đúng, tiểu thư sao có thể đánh đồng cùng với quận chúa, sau đó đi thẳng mà không quay đầu lại. Sau này ta mới biết được, thì ra vị tiểu thư trong lời hãn nói chính là lệnh muội Diệp Lạc.

–Ồ, vậy thì chờ sau khi Diệp Tri đến Hoa Gian quốc, nhất định phải hỏi hãn có hay không biết xá muội đang ở đâu.

Có lẽ là do đã tháo được nút thắt trong lòng, thời gian tiếp theo, Ninh Tương Vân rõ ràng là thả lỏng hơn rất nhiều, còn vừa nói vừa cười.

Đến buổi tối, Diệp Lạc trợn tròn mắt nằm một lúc lâu, bên ngoài mưa rền gió dữ đã ngừng lại, yên tĩnh đến mức khiến cho người ta hoảng hốt.

Bỗng nhiên, lỗ tai của nàng giật giật, vội vàng xoay người ngồi dậy.

Cẩn thận lắng nghe hồi lâu, nàng nắm lấy áo choàng phi ra ngoài cửa. Vừa mở cửa ra, đã bị Diệp Tinh Dương ôm vào trong ngực.

– Công tử, người không sao chứ?

Trong không khí có hơi nước cùng mùi bùn đất, còn lẫn theo mùi máu tươi nồng đậm, sắc mặt Diệp Lạc trở nên khó coi.

– Mau đi xem Thái tử!

Diệp Tinh Dương kéo nàng lại.

– Cùng đi.

Hắn vừa phát hiện ra có điều không thích hợp là lập tức chạy đến đây. Trong giờ khắc này càng không thể để tiểu thư ở lại một mình. Thái tử điện hạ gì gì đó, sao quan trọng bằng tiểu thư.

Diệp Lạc đẩy hắn ra, lạnh lùng nói.

– Diệp Tinh Dương, người có biết người đang làm cái gì không?

Diệp Tinh Dương mím chặt môi, vẫn cố chấp lời nàng theo.

Biết được tính tình của hắn, Diệp Lạc dịu giọng lại.

– Người mau đến trước bảo vệ điện hạ, ta sẽ lập tức đi theo. Diệp Tam và Diệp Cửu đi cùng ta, nếu có chuyện gì sẽ lập tức phóng tín hiệu, người ở ngay trong khách sạn, chắc chắn sẽ chạy tới kịp.

Hắn nghe vậy mới thả tay ra, xoay người rời đi.

Cái sân viện nơi Tương Vân quận chúa một mình trụ lại, lúc này đang ngập trong biển lửa, Diệp Lạc vẫy vẫy tay, một bóng đen nhẹ nhàng đi ra.

– Diệp Tam, thế nào?

Diệp Tam lắc đầu.

– Trận hỏa này rất kỳ quái, ban ngày còn mưa to nhưng ngọn lửa kia như thể chỉ bùng lên trong khoảnh khắc, hơn nữa lửa còn lan ra rất nhanh. Ta cùng Diệp Cửu ngồi ở trên cao, vừa nhìn thấy ánh lửa, còn chưa kịp tới gọi người thì lửa đã cháy thành dạng này.

Sắc mặt Diệp Lạc trở nên cực kỳ khó coi.

– Diệp Tam, người lập tức liên hệ với thế lực Diệp gia gần nhất tại đây, ngoài ra, bảo Diệp Cửu lập tức chạy về Sùng Hưng vương triều tìm viện binh tới cứu Thái tử.

– Còn công tử?

– Đi mau, bằng không tất cả chúng ta đều phải chết ở đây.

Diệp Tam quỳ xuống, khấu đầu trước nàng.

– Công tử, nếu ngài có gì bất trắc, Diệp Tam và Diệp Cửu cũng tuyệt đối không sống một mình. – Xoay người, vận hết công lực toàn thân, vội vàng phi thân chạy đi.

Lúc này, Quân Hoảng cũng vừa từ trên giường đứng dậy, đang hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Lạc xông vào phòng, cầm lấy tay hắc.

– Thái tử, Vi Kỳ, chúng ta mau chóng cùng nhau chạy đi. Diệp Tinh Dương, người về Thác Mã Tự tìm Ôn Định cho viện binh tới cứu Thái tử, nếu hắc dám không nghe, xử tử ngay tại chỗ, đoạt binh quyền của hắc.

Quân Hoảng hỏi.

– Sao lại thế này?

Diệp Lạc mồ hôi đầy đầu.

– Không kịp giải thích, điện hạ, ngài có tín vật tùy thân không?

Quân Hoảng nhìn nàng, tháo xuống ngọc bội Phượng Vĩ đưa cho nàng.

Diệp Lạc quảng cho Diệp Tinh Dương.

– Đi, chúng ta sẽ đi dọc theo hướng Dực quốc để về nước.

Diệp Tinh Dương cắn chặt răng, xoay người bước đi, trong mắt hẳn là giọt lệ đang cố kìm lại.

Hắn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn tin tưởng tiểu thư, nhất định đã có chuyện nghiêm trọng xảy ra.

Diệp Lạc cầm chặt tay Quân Hoảng.

– Chúng ta cũng đi!

Quân Hoảng cũng không hỏi câu gì, cùng nàng chạy vào trong bóng tối.

Tim Diệp Lạc đập mạnh, nàng sao có thể quên rằng đối thủ nàng đang phải đối mặt là người kia!

Nàng cắn chặt môi, nếu Quân Hoảng thực sự có chuyện gì, nàng dù có chết cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Nếu không phải vì nàng, Quân Hoảng sẽ không thay đổi hành trình, vào ở cùng một trạm dịch với Tương Vân quận chúa ?

Một kế này, một mũi tên bắn trúng hai con chim, rất độc!

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Bắt Đầu Chạy Trốn

Diệp Lạc đã phản ứng rất nhanh, nhưng hiển nhiên là vẫn không thoát khỏi sự sắp đặt của đối phương.

Bọn họ vừa ra khỏi trạm dịch đã bị bao vây, Diệp Lạc một tay giữ chặt Quân Hoảng, một tay rút ra nhuyễn kiếm vẫn đeo ở bên hông, vẽ ra vô số đường kiếm như những đóa hoa nở rộ trong đêm, sát khí bức người.

Đây là lần đầu tiên nàng giết người mà không giữ lại chút lòng thương hại, cũng là lần đầu tiên đối mặt với máu tươi mà tâm tình lại bình thản như vậy.

Nàng biết, nếu tối nay không qua được cửa này, thì có lẽ nàng còn có thể dựa vào sự mềm lòng còn sót lại trong lòng sư huynh mà giữ được tánh mạng. Nhưng Quân Hoảng thì sống chết khó đoán.

Nếu Quân Hoảng xảy ra chuyện, toàn bộ gia tộc họ Diệp đều khó thoát khỏi can hệ, mà lương tâm của nàng cũng vĩnh viễn không hết khiến trách chính mình.

– Vi Kỳ, người bảo vệ sau lưng Thái tử, nhớ kỹ không được rời khỏi vị trí nửa bước! – Diệp Lạc chặn trước người Quân Hoảng, la lớn.

–Vâng! – Lúc này Vi Kỳ cũng bất chấp thành kiến lúc trước cùng sự kinh ngạc giờ phút này, di chuyển đến phía sau Thái tử.

Lần xuất hành này, Quân Hoảng còn mang theo trên trăm tên cấm quân, nhưng hiện giờ xem ra cũng không thể ngăn nổi quân địch.

Diệp Lạc hơi híp mắt lại, đối phương không phải cao thủ bình thường, nếu nàng không đoán sai, đây đều là quân tiên phong của Phi Tự.

Không ngờ sư huynh còn phái ra cả một đội quân đến đối phó với bọn nàng, thật đúng là rất xem trọng nàng.

– Vi Kỳ, để cho cấm quân cản lại phía sau, chúng ta đưa Thái tử đi trước.

Vi Kỳ vừa ngăn lại một kiếm, quay đầu quát về phía nàng.

– Không, ta cản lại phía sau, người đưa điện hạ đi trước đi! – Tình thế hiện nay phải mở ra một đường máu mới có thể thoát ra. Hắc vừa mới nhìn thoáng qua, Diệp Tri mang theo một người còn có thể chạy nhanh hơn hắc, chứng tỏ công lực cao hơn hắc rất nhiều. Hắc lưu lại thì có khả năng thành công lớn hơn trong việc giữ chân đối phương.

– Không được, muốn đi thì cùng nhau đi, muốn ở lại thì cùng nhau ở lại, bản cung tuyệt đối không đi trước!

– Diệp Tri! – Vi Kỳ lại gọi một câu, ánh mắt nhìn về phía Diệp Lạc, mang theo cầu xin cùng chờ mong.

Diệp Lạc trong lòng chấn động mãnh liệt.

– Được!

Vi Kỳ mỉm cười.

– Diệp thị lang, điện hạ nhà ta giao cho ngươi. – Trong giọng nói hàm chứa sự quyết tâm.

Diệp Lạc nhìn hắn thật sâu.

– Ta sẽ để cho hắn chết sau ta.

Quân Hoảng gọi Vi Kỳ.

– Không, phải đi cùng nhau, mặc kệ người đến hôm nay là ai, chẳng lẽ thực sự dám làm gì bản cung?

Diệp Lạc giữ chặt tay hắn.

– Điện hạ, đi mau!

– Bản cung không đi.

– Quân Hoảng, người con mẹ nó! Nếu người không đi, chết ở chỗ này ai biết? – Diệp Lạc hung hăng mắng một câu.

– Người muốn cho tất chúng ta cùng người chết một cách không minh bạch ở chỗ này hả?

Quân Hoảng cắn răng, cuối cùng vẫn đuổi kịp theo Diệp Lạc.

Trường kiếm của Vi Kỳ chém ra những đường uy vũ nổi gió, đỡ một chiêu lại công kích ba chiêu. Song phương đều có người ngã xuống, nhưng cuộc chém giết thảm thiết vẫn đang tiếp tục.

Một phương là quân đội dũng mãnh thiện chiến, sớm đã quen với máu tươi cùng chết chóc.

Một phương, là quân đội đã quyết tâm đánh tới khi chỉ còn một hơi thở cuối cùng.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai phương giằng co không ai nhường ai, mà Diệp Lạc và Quân Hoảng thì đã chạy đi khá xa.

Cả một đêm hai người đều không buồn lên tiếng, chỉ cố gắng chạy càng xa càng tốt. Cuối cùng, khi bầu trời vừa loé lên những tia sáng đầu tiên, họ đã chạy tới một khu rừng rậm nằm tại biên cương Hoa Gian quốc. Trong tình trạng kiệt sức, hai người dừng lại trong rừng rậm uống chút nước, nghỉ ngơi lấy hơi.

– Hiện tại đã có thể nói cho bản cung biết có xảy ra chuyện gì chưa? –
Mãi cho đến bây giờ, mỗ Thái tử còn đang hồ đồ mới thở phò phò hỏi.

Diệp Lạc đặt mông ngồi xuống cỏ, cũng chưa liếc tới hăn một cái.

– Thái tử điện hạ tôn quý, trước hết hãy xóa từ ‘Bản cung’ đi, từ giờ trở đi sẽ không có ‘Bản cung’.

– Được, bản, à, ta về sau không nói nữa. Bây giờ ngươi hãy nói cho bản..... Ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Lạc nhắm mắt lại.

– Sau trận đại hoả nổi lên ở trạm dịch, từ nơi ở của quận chúa không có một người chạy ra.

– Vậy thì liên quan gì đến bản cung?

“.....”

Quân Hoảng hạ thấp thanh âm.

– Vậy thì liên quan gì đến ta?

Khóe miệng Diệp Lạc ẩn hiện ý cười.

– Có hai loại khả năng. Một là, đúng vậy, chuyện không liên quan đến ngài, chỉ là qua đêm nay, quận chúa cùng Thái tử đã chết cháy trong trận đại hỏa.

Hai là, có liên quan đến ngài, Sùng Hưng vương triều lòng dạ khó lường, có ý định phá hoại đám hỏi của Dực quốc cùng Hoa Gian quốc nên đã động thủ với quận chúa. Sau khi mặt trời lên cao, bất kể là Hoa Gian quốc bắt được ngài, hay là Dực quốc bắt được ngài, đều chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cho ngài, sẽ bắt giữ ngài cho đến khi sự thật được điều tra rõ ràng. Việc này về tình về lý đều không cần phải bàn, có điều, thời gian điều tra một bản án có chứng cứ mơ hồ như vậy, có lẽ sẽ kéo dài đến vĩnh viễn. Qua quá trình điều tra, ngài tuy không phải chết oan uổng, nhưng sẽ bị tước đoạt vị trí Thái tử, sau này khi thời gian trôi đi, sẽ không còn ai nhớ tới ngài.

Quân Hoảng đứng bật dậy.

– Sao có thể là do bản cung động thủ? Bản cung sẽ đi làm một chuyện ngu ngốc như vậy sao? Đây tuyệt đối là vu oan giá họa, sự thật rõ ràng như thế, mọi người không ai nhìn ra được ư?

Diệp Lạc trầm mặc không nói, Quân Hoảng quát.

– Ta biết rồi, là ta, là ta, không phải bản cung, được chưa?

Diệp Lạc nghe vậy mới nói.

– Vậy ngài nói xem, là ai làm? Liên minh giữa Dực quốc và Hoa Gian quốc bất thành, sẽ có lợi cho ai?

Quân Hoảng há miệng thở dốc, lại nuốt trở vào, qua một hồi lâu, hần mới nói.

– Người nói xem, Phong Phi Tự vì sao không chịu lấy Tương Vân quận chúa kia? Không phải hần vốn muốn mượn sức Dực quốc sao, vì cái gì mà đến nửa đường hần lại ra một chiêu này? Đây chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ ư?

Hắn không phải kẻ ngu ngốc, chứng kiến tình thế đêm nay, hơn nữa vừa nghe qua giả thiết của Diệp Tri, hắn đã dễ dàng đoán được là ai thiết kế ra cục diện như hiện nay.

Diệp Lạc chậm rãi mở mắt, nhìn lên bầu trời vừa hừng nắng.

– Cho nên nói, đây mới là chiêu cao minh nhất. Người bên ngoài bất kể nghĩ như thế nào cũng không tin là hắn làm, bởi vì nhìn bề ngoài thì thấy hắn làm vậy cũng không được ưu việt gì. Người thông minh sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy, huống chi là người kinh tài tuyệt diệu như Phong Phi Tự.

– Hắn làm như vậy là để khơi mào mâu thuẫn giữa Dực quốc và ta ?

– Đúng vậy, mặc kệ có phải là ngài làm hay không, Dực quốc đều sẽ ghi món nợ này lên người ngài.

Quân Hoảng đen mặt.

– Chỉ vì một nguyên nhân này mà phải tiêu phí nhiều công sức đến vậy?

– Đây là cách hữu hiệu nhất, không phải sao?

Quân Hoảng tức giận nện một quyền lên thân cây gần đó, lá cây lá tả rơi xuống.

– Giới cho một cái Phong Phi Tự, không ngờ lại có thể tính toán chính xác như thế, có thể tính được thời gian hành trình của chúng ta, thời tiết, hơn nữa còn cả địa điểm là trạm dịch.

– Đúng vậy, tính toán rất chuẩn. – Hắn tính chuẩn, không phải người, mà là ta! Hắn biết rõ, ta nhất định sẽ muốn xem xem nữ tử hắn sắp lấy là người như thế nào, cho nên sẽ thay đổi hành trình.

Sư huynh, huynh tính rất chuẩn, tính rất tốt!

Nàng ôm ngực, có cảm giác đau đớn như muốn nghẹn thở. Hần cũng biết, tính kế như vậy, bảo nàng làm sao mà chịu nổi?

– Diệp Tri, người cũng biết võ công? – Hơn nửa ngày sau mới nhớ tới vấn đề này, Quân Hoảng quay đầu hỏi nàng.

Diệp Lạc từ chối cho ý kiến, cười đáp.

– Hơn ngài một chút.

Sắc mặt Thái tử điện hạ trở nên khó coi.

– Cũng không phải người trong giang hồ, có võ công tốt như vậy làm cái gì, hừ! – Hiển nhiên là rất bất mãn.

– Hiện tại không phải người trong giang hồ, về sau sẽ phải.

– Về sau sẽ phải? Là ý gì?

Diệp Lạc bứt một ngọn cỏ mọc gần gốc cây.

– Trong triều đình thì có cái gì hay ho, chỉ vì chút công danh lợi lộc mà phải bó buộc trong một thế giới nhỏ hẹp đấu tới đấu lui, sao có thể so sánh với những thứ thú vị phấn khích trong giang hồ! Chờ sau này ta được tự do, ta nhất định phải làm người trong giang hồ, không có ân oán tình thù, tha hồ tiêu diêu tự tại.

– Ha ha ha! – Quân Hoảng cười vang.

– Diệp Tri, người cũng thật là có tiền đồ. Triều đình tuy nhỏ nhưng mỗi tấc đất đều có thể quyết định sự tồn vong của thiên hạ, thế giới nhỏ hẹp trong miệng người có liên quan đến hàng ngàn hàng vạn dân chúng. Người trong triều đình luôn tranh công danh lợi lộc, nhưng cũng quan tâm đến việc của một quốc gia. Người trong giang hồ không có ân oán tình thù, tha hồ tiêu diêu tự tại, nhưng cũng chỉ là mấy người tự thích hưởng lạc. Nếu

không có triều đình, nặng thì sinh linh đồ thán, tiếng kêu than dậy khắp đất trời, nhẹ thì ác bá hoành hành, dân chúng lầm than, dưới tình huống này, thử hỏi ai có thể tiêu điều tự tại?

Diệp Lạc bình tĩnh nhìn hẳn, dường như đây là lần đầu tiên nhận thức vị Thái tử chưa hết tính trẻ con này.

Nàng vẫn tồn tại ý bài xích đối với triều đình, thậm chí cả Hoàng Thượng và Thái tử. Chỉ cảm thấy nơi không sạch sẽ này không hợp với nàng. Cuộc sống mà nàng hướng tới, cũng không phải là ngày ngày phấn đấu để được thăng quan tiến chức trong triều đình.

Nhưng nàng đã quên, triều đình cũng là nơi tạo phúc cho dân chúng, những thứ nàng luôn chán ghét này lại liên quan đến niềm hạnh phúc và sự sống chết của bao nhiêu người!

Quân Hoảng chấp tay sau lưng, ngẩng cao đầu.

– Ta biết thế lực trong triều rất rắc rối phức tạp, đâu đâu cũng có kẻ chỉ mưu toan lợi lộc. Ta cũng biết, cho dù làm hoàng đế cũng chưa chắc có thể thay đổi được gì. Có điều, chỉ cần sự tranh đấu ích lợi kia, còn có thể mang lại lợi ích cho dân chúng, thì ta phải đi làm. Ta không dám nói rằng ta có thể làm một người quân vương hoàn mỹ. Nhưng ta biết giang sơn dưới chân này là thuộc về ta, ta phải có trách nhiệm mang lại cuộc sống hạnh phúc cho con dân trong lãnh thổ của ta.

Ánh mắt của hẳn rất thẳng thắn, thành khẩn mà cũng rất rõ ràng.

– Diệp Tri, tuy rằng không biết vì nguyên nhân gì, nhưng ta biết ngươi vẫn luôn không thích ta. Qua hôm nay, có lẽ ta cũng không còn cơ hội nói những lời này, ta chỉ muốn cho ngươi biết, ta luôn luôn cố gắng để trở thành một vị quân vương kiệt xuất. Nếu... nếu chúng ta có thể sống sót, ngươi sẽ giúp ta sao?

Ánh mắt Diệp Lạc dừng lại trên mặt hắn, qua nửa ngày vẫn không có động tĩnh.

– Diệp Tri? – Quân Hoảng hơi thấy nhụt chí, ngày thường hắn tuyệt đối sẽ không nói ra những lời này, phải vất vả thu gom tất cả dũng khí mới nói được ra mồm, ấy vậy mà người nghe lại có kiểu phản ứng như vậy, hắn tức giận quát.

– Nhìn cái gì vậy, bản cung đang hỏi đó.

Dừng một chút, lại nói một lần nữa.

– Ta đang hỏi đó, người nói đi.

Diệp Lạc quay mặt sang hướng khác, một lát sau, mới nói.

– Quân Hoảng, trên đường xuống hoàng tuyền, ta làm bạn cùng ngài.

Quân Hoảng ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn nàng.

Diệp Lạc quay lại đầu lại, cười sang sảng.

– Cho nên, về sau khi ngài cơ hội nói, cũng không cần nói nhiều như vậy.

Không biết tại sao, hốc mắt có chút nóng lên, Quân Hoảng chặt vật vấy vấy tay.

– Được rồi, còn không mau ra khỏi đây rồi tìm nơi nghỉ ngơi?

Có người nói, trên đường xuống hoàng tuyền, muốn làm bạn cùng hắn!

Khoé môi vụng trộm nhướn lên thành một độ cong tuyệt mỹ.

Diệp Lạc đứng dậy, đi được hai bước, không nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo của Quân Hoảng, quay đầu lại, phát hiện hắn còn đứng tại chỗ

không nhúc nhích.

– Đi thôi, không phải ngài vừa giục sao?

Quân Hoảng trừng nàng một cái, tiến lên mấy bước, cầm lấy tay nàng.

– Đi lạc bây giờ!

Diệp Lạc bất đắc dĩ trợn mắt trắng, lúc trước cầm tay hắn là do dưới tình thế khẩn cấp nên nàng mới vô thức làm vậy, còn hiện tại hắn coi nàng đứa trẻ con ba tuổi sao?

Quên đi, nàng cũng lười quản hắn, nam nhân cầm tay nam nhân, chắc cũng không có gì.

Hai người đi một lúc trong rừng, mắt thấy sắp đi ra ngoài, Diệp Lạc đột nhiên dừng bước.

– Làm sao vậy? – Quân Hoảng quay đầu hỏi nàng.

Diệp Lạc ngưng thần nhìn về phía trước trong chốc lát.

– Đi, chúng ta quay trở về.

Quân Hoảng nhìn nàng một cái, không nói hai lời, liền đổi hướng.

– Ngài cũng nhìn ra điều không thích hợp? – Đi được một lát, Diệp Lạc hỏi hắn.

– Không có, không phải người nói phải quay trở về sao? – Quân Hoảng nghi hoặc dừng bước.

– Ta hiểu sai ý người?

– Không, đúng rồi, người hiểu đúng rồi. – Diệp Lạc thầm thở dài dưới đáy lòng, Thái tử điện hạ, người đừng đơn thuần như vậy có được không,

tình huống còn chưa biết rõ, kêu người trở về, người liền trở về, nếu bị lừa thì làm sao bây giờ?

Người nào đó hoàn toàn không ý thức được, chính mình là người làm cho Thái tử điện hạ nhà người ta cái gì cũng không biết đã đi theo mình chạy như điên suốt cả đêm.

Hai người đi theo đường cũ trở về rừng rậm, Quân Hoảng mới lên tiếng hỏi nàng.

– Hiện tại phải đi theo hướng nào?

Diệp Lạc nhìn địa hình bốn phía.

– Con đường đi thông qua khu rừng này đến Dực quốc đã có người chặn lại, chúng ta vòng qua khe sâu phía trước, đi đường vòng qua Dực quốc, rồi từ Dực quốc về Sùng Hưng. Ta nghĩ, tất cả đều cho rằng chúng ta dù muốn về Sùng Hưng, cũng sẽ không mượn đường Dực quốc để về. Không biết bọn Diệp Tinh Dương có thể hay không kịp thời tìm được binh cứu viện, trước lúc đó, chúng ta phải tự cứu lấy mình.

– Được, vậy hiện tại lập tức xuất phát đi. – Quân Hoảng đi được hai bước, lại dừng lại.

– Chúng ta nên thay đổi trang phục, bộ dạng này của chúng ta rất dễ bị bại lộ hành tung.

– Được, nhưng phải chạy đi đâu tìm quần áo bây giờ?

Trong mắt Quân Hoảng lóe lên ánh sáng, một lát sau mới nói.

– Tối qua khi chúng ta tiến vào rừng rậm, ta đã phát hiện cánh rừng bên cạnh có một trúc viện nhỏ.

– Vậy còn chờ cái gì, đi mau!

– Chúng ta không có tiền, người ta sẽ không cho chúng ta y phục.

– Trộm lấy dùng tạm đi.

“.....”

– Tiện thể lấy chút đồ ăn, ta đói bụng.

“.....”

Hành động của kẻ trộm này, chỉ sợ cả đời Quân Hoảng cũng không nghĩ tới bản thân sẽ có ngày được trải qua.

Nhưng trong hiện tại, hẳn phải tự mình thực hiện.

Chủ nhân của căn phòng nhỏ hình như đã ra ngoài, Diệp Lạc động tay hai ba cái đã mở được khóa, trong phòng rất đơn sơ, ngoài vài vật dụng cơ bản ra thì không còn gì khác. Y phục nam nhân chỉ có một bộ, y phục nữ nhân cũng chỉ có một bộ, đúng là hết chỗ nói.

Diệp Lạc quyết đoán ôm lấy bộ y phục nam nhân, chỉ vào bộ còn lại.

– Người mặc.

Quân Hoảng không nhúc nhích.

– Ta cao hơn người, hẳn là ta mặc y phục nam nhân.

– Người không chịu mặc thì cứ cởi trần đi.

– Được! – Quân Hoảng quả nhiên bắt đầu cởi y phục.

– Chờ một chút! – Diệp Lạc hoảng sợ mở to hai mắt.

– Người sẽ không thật sự cởi trần đấy chứ?

– Ta tình nguyện cỡi trần cũng không tình nguyện mặc y phục nữ nhân.

Diệp Lạc giận đến tái mặt.

– Quân Hoảng, người đang uy hiếp ta? Ta lệnh cho người mặc.

– Người ra lệnh cho ta? Là ta ra lệnh cho người mới đúng! – Quân Hoảng cũng phát hỏa.

– Người dựa vào cái gì ra lệnh cho ta, người cũng không còn là Thái tử điện hạ nữa rồi.

– Người đã nói, cái gì người cũng phải nghe theo ta.

– Ta khi nào thì nói như vậy?

– Hừ! Biết ngay là người sẽ lật lọng mà! – Quân Hoảng dương dương tự đắc từ trong vạt áo lấy ra một tờ giấy.

Diệp Lạc nghi hoặc tiếp lấy tờ giấy, vừa mở ra xem, suýt chút nữa không đứng vững.

– Quân Hoảng, người còn có thể ngây thơ hơn chút nữa không! Trên tờ giấy kia viết:

“Diệp Tri hứa hẹn, chỉ cần hãn được cho hai bát máu, về sau hãn cái gì cũng nghe theo Thái tử. Nhân chứng, Dịch Kinh Hồng.”

– Vậy hiện tại người có thể nghe theo ta chưa?

– Nghe, ta đương nhiên sẽ nghe. – Nói thật ra, nàng mặc nữ trang cũng tốt, một nam một nữ có vẻ dễ dàng qua mắt được người khác.

Diệp Lạc cầm bộ y phục trên bàn lên.

– Được rồi, người thay đồ trước đi. – Xoay người đi ra ngoài.

– Người đi đâu? – Quân Hoảng ở phía sau hỏi.

– Tìm hai cái bánh bao.

– Tìm bánh bao để ăn? – Quả nhiên là ăn so với những thứ khác đều quan trọng hơn.

Diệp Lạc bỏ lại một câu.

– Không phải người bảo ta mặc nữ trang sao?

Bánh bao và nữ trang thì có liên hệ gì đến nhau? Vấn đề này, Quân Hoảng suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng khi Diệp Lạc thay y phục xong đi ra, hắn vẫn đang suy nghĩ cẩn thận.

Hắn mở miệng ra, hơn nửa ngày, mới phát ra âm thanh.

– Diệp Tri, không ngờ người còn đẹp hơn cả vị quận chúa đoán mệnh kia.

Diệp Lạc lờm hắn một cái.

– Quân Hoảng, coi chừng cái mạng của người!

Đáng tiếc Thái tử điện hạ căn bản không để ý tới lời uy hiếp của nàng, vẫn ở đằng kia cao hứng vô cùng.

– Ta hiện giờ đã biết, cái gì gọi là đẹp. Trước kia phụ hoàng khen người này người kia đẹp, ta cũng chưa nhìn ra họ đẹp chỗ nào, giờ ta đã nhìn ra.

Bỗng nhiên hắn nhảy dựng lên, chỉ tay vào bộ ngực của nàng.

– Hoá ra đây là chỗ người đặt bánh bao vào? Diệp Khanh, người thật thông minh.

Mắt thấy cặp ma tráo kia sắp chạm đến bộ ngực của nàng, Diệp Lạc nhanh chóng lắc mình tránh đi.

– Quân Hoảng, làm hỏng người chịu trách nhiệm!

– Cùng lắm là mua hai cái bánh bao khác cho người. – Quân Hoảng không hài lòng thu tay, nhỏ giọng nói.

Tuy rằng mặc trên người vải thô cũ kỹ, nhưng nam tuấn mỹ, nữ xinh đẹp, kết quả là hai người vừa đi ra ngoài, người hai bên đường liên tiếp ngoái đầu lại nhìn.

Phát hiện ra điều không thích hợp. Quân Hoảng chạy đi lấy hai nắm bùn, xoa lên mặt mình xong, lại xoa lên mặt Diệp Lạc, rồi đắc ý nói.

– Như vậy là được.

Diệp Lạc bất ngờ bị hắt bôi bùn lên mặt, không thể nhìn được nữa, quát.

– Quân Hoảng, có người bình thường nào bôi bùn trên mặt để đi đường không?

Quân Hoảng vô tội nhìn lại.

– Rất nhiều chuyện xưa đã viết như vậy.

Diệp Lạc không muốn phí lời với hắc nữ, tìm đông tìm tây trong hầu bao, rồi lấy ra phấn dịch dung Phong Gian Ảnh đưa cho nàng lúc trước khi đi, cầm đưa cho Quân Hoảng.

– Pha với nước rồi bôi lên mặt là có thể thay đổi màu da.

Quân Hoảng hoá trang xong cho bản thân, đột nhiên quay đầu hỏi nàng.

– Diệp Tri, được này có thể tẩy đi được chứ?

– Có thể, dùng một loại dung dịch đặc thù sẽ tẩy đi được.

–Ồ! – Quân Hoảng thả lỏng tâm tình.

– Đỡ cho người về sau không xinh đẹp được nữa.

Nếu không phải chỉ có duy nhất một bộ y phục, Diệp Lạc thật muốn một cước đá hấn xuống nước.

Chạy suốt một ngày, Quân Hoảng sờ sờ bụng, sát lại gần Diệp Lạc.

– Diệp Tri, ta đói bụng.

Diệp Lạc cũng hơi đói bụng, nàng nhìn chung quanh.

– Vậy người ở đây nhóm lửa, ta đi tìm ít thức ăn.

– Người cho ta cái bánh bao ăn lót dạ trước đi.

– Hai cái bánh bao sáng nay không phải đã cho người ăn rồi sao, ta làm gì còn bánh bao?

Ánh mắt Quân Hoảng chuyển về phía bộ ngực của nàng.

– Nơi đó không phải còn có hai cái sao?

“Bùm” Một tiếng, một cước kia của Diệp Lạc, vẫn không kìm được mà vô cùng chuẩn xác đập vào giữa hông Thái tử điện hạ.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Không Sai

Đợi đến khi Diệp Lạc mang về một con chim trĩ đã được làm sạch, rồi lấy lá cây bọc lấy con chim, Quân Hoảng vẫn còn đang chiến đấu hăng hái với đồng nhánh cây.

Diệp Lạc đặt mông ngồi xuống tảng đá bên cạnh, rất bình tĩnh nhìn Quân Hoảng bận rộn tay chân.

Khói đặc bốc lên từng trập, Quân Hoảng cúi đầu ra sức thổi thổi. Hắn bị nghẹn khói đến mức ho khan liên tục nhưng vẫn chỉ thấy khói mà không thấy lửa.

Mắt thấy khuôn mặt trắng trẻo dần mất đi màu sắc vốn có, ngoài vùng mắt ra thì những nơi khác đều bị tay hắn quẹt cho đen đúa nhem nhuốc, Diệp Lạc mím môi nhịn cười rất vất vả.

Quân Hoảng thấy hai vai nàng không ngừng rung rung, bèn ngồi thẳng dậy.

– Muốn cười thì cười đi.

Diệp Lạc “Xì” Một tiếng, cười nghiêng ngả, cười đến mức ôm bụng không ngồi thẳng nổi.

Quân Hoảng liếc nàng một cái, lại khom lưng xuống thổi lửa, nhưng hung hăng thổi mạnh mấy cái, cũng không làm lửa bốc lên được, thay vào đó là khói bụi mịt mù khắp nơi.

Diệp Lạc cuối cùng cũng không nhìn được nữa, đứng dậy đi qua, đưa gà trong tay cho hắn.

– Cầm lấy, để ta làm.

– Không, để ta tự làm. – Quân Thái tử không hề thấy cảm kích, cố chấp đứng tại đó.

Diệp Lạc đẩy hắn sang một bên.

– Không làm được thì không cần ra vẻ, kết quả của việc ra vẻ chính là ta và người cùng bị đói bụng.

Quân Hoảng nghe vậy, sắc mặt lập tức đen đi. Có điều bị giấu dưới tầng bụi bặm nên Diệp Lạc không nhìn thấy, cũng coi như không tồn tại.

Mấy nhánh cây khô ở trong tay Quân Hoảng thân lửa ứa nặng bao nhiêu thì ở trong tay Diệp Lạc lại ngoan ngoãn nghe lời bấy nhiêu, ngọn lửa chỉ thoáng cái đã bùng lên. Diệp Lạc lấy lá cây bao quanh chim trĩ, dùng nhánh cây xuyên qua làm tay cầm, đặt lên lửa nướng xèo xèo.

Quân Hoảng sớm đã ném cảm giác thất bại lúc trước ra sau đầu, ngồi ở bên cạnh, tâm tình rất tốt.

– Diệp Tri, không nhìn ra được người còn có tay nghề điêu luyện như vậy.

Diệp Lạc vừa nướng gà, vừa đáp.

– Ta cũng không nhìn ra được Thái tử điện hạ ngay cả nhóm lửa cũng không biết làm.

Quân Hoảng ngồi thẳng lưng, rất hợp tình hợp lý trả lời.

– Tài năng trời sinh, tất nhiên sẽ có chỗ dùng đến. Ta từ nhỏ đã xử lý chuyện quốc gia đại sự, mấy việc lao động tay chân như nhóm lửa ta đâu cần động tay vào.

– Đúng vậy, không nhọc người động tay vào, cho nên ta mới phải động tay. Ta không luyện cho tay nghề điêu luyện thì lấy gì để hầu hạ mấy người làm đại sự như các người.

Quân Hoảng nhìn sắc mặt của nàng, ngậm mồm lại.

Không gian chìm vào im lặng, chỉ nghe thấy tiếng lửa nổ lách tách cùng tiếng mỡ cháy xèo xèo.

Diệp Lạc hết sức chuyên chú nướng gà, mùi hương từ từ trở nên nồng đậm, đủ khiến người ta chảy nước miếng. Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt nàng, hiện ra vẻ dịu dàng bình yên.

– Diệp Tri, người còn có một người muội muội tên là Diệp Lạc phải không? – Quân Hoảng nhìn nhìn, đột nhiên mở miệng hỏi.

– Đúng vậy, đã lập gia đình sinh con. Thế nào, người đã từng gặp nàng?
– Diệp Lạc nói dối mà mắt không chớp lấy một cái.

Quân Hoảng thu lại ánh mắt đang dừng lại trên mặt nàng, lắc lắc đầu.

– Tính cách của muội muội người cũng giống người?

Diệp Lạc ngẩng đầu lên, thấy hơi buồn cười.

– Gần như là giống nhau như đúc.

– Vậy nàng gả cho người như thế nào?

– Một người nông dân thành thật chân chất.

– Vì sao? – Quân Hoảng cau mày.

– Với gia thế của Diệp gia, cộng thêm tướng mạo tuyệt sắc của nàng, sao có thể gả cho một tên nông dân?

Diệp Lạc cười nhạt.

– Nông dân không có tâm địa gian xảo, nhà nghèo chỉ nuôi được một người thê tử nên không lo có nữ nhân khác tới cướp phu quân của mình; Cả ngày cũng không phải đi xã giao với ai, mặt trời mọc dậy đi làm, mặt trời lặn trở về nhà, sớm chiều làm bạn, như vậy thì có gì không tốt!

Quân Hoảng nhìn nàng một cái.

– Nàng cũng có thể tìm người giống như người vậy, lại vẫn có tiền có thế!

– Trong thiên hạ có mấy người nữ tử có được may mắn như Thanh Nguyệt! – Diệp Lạc cười rất đắc ý.

– Ca ca của Diệp Lạc là thiên hạ vô song, nàng sớm đã nhận ra điểm đó nên chỉ có thể buông tha cho hy vọng xa vời này.

Quân Hoảng lau mồ hôi, chưa thấy người nào mặt dày tự khoe mẽ như người này.

– Diệp Tri, người đúng là rất khiêm tốn!

– Ta vẫn luôn khiêm tốn mà.

“.....”

Chim trĩ đã nướng chín, vừa nhét vào miệng đã cảm nhận được vị đậm đà vừa mềm vừa thơm, Quân Hoảng bị nóng đến thè lưỡi vẫn không để ý đến hình tượng, tiếp tục nhai nhồm nhoàm từng miếng từng miếng, đột nhiên lúng búng nói.

– Diệp Tri, người lấy đâu ra gia vị?

Diệp Lạc cũng vùi đầu vào gặm.

– Phong Gian nhét vào hành lý cho ta mang theo. – Phải nói Phong Gian đúng là liệu sự như thần, lúc ấy nàng còn buồn bực vì giữa một đồng được phẩm lại có một lọ gia vị, không ngờ lại thực sự dùng tới.

– Người là một đại nam nhân, vì sao lại làm tốt mấy việc của nữ nhân như vậy?

– Làm cho người trong lòng ta ăn! – Diệp Lạc giống như chỉ nói cho có lệ, nhưng lúc đó nàng đúng thật là vì muốn làm cho người trong lòng ăn nên mới đi học.

Lý trí của Quân Hoảng mách bảo hẳn rằng người Diệp Tri nói là thê tử của hắn, nhưng trong cảm giác vẫn thấy miếng gà trong tay ăn ngon lạ thường.

Ăn uống no đủ, Diệp Lạc vỗ bụng đi tới một gốc cây nằm, nhắm mắt ngủ.

Quân Hoảng nhìn bầu trời đầy sao, nửa điểm buồn ngủ cũng không có.

– Diệp Tri, tâm tình của người hôm nay lại không tốt?

– Không có, tốt lắm. – Diệp Lạc nhắm mắt đáp.

– Vậy sao vừa rồi người ăn nhiều như vậy?

Diệp Lạc hơi cong khóe môi.

– Ta lúc nào chẳng ăn nhiều.

Trầm mặc một hồi lâu, Quân Hoảng mới hỏi.

– Diệp Tri, người đã ngủ chưa?

Không có tiếng trả lời, hăn mới nhẹ nhàng nói.

– Thật ra người và Phong Phi Tự không chỉ đơn giản là quen biết thôi đúng không? – Hăn không quên được vẻ mặt của Diệp Tri khi giải thích cho hăn, đó là vẻ mặt cố gắng bình tĩnh nhưng lại nặng nề như có một áp lực đè nặng.

Ở bên kia, tiếng hít thở vẫn đều đặn giống như đã ngủ say.

Quân Hoảng thở dài một hơi.

– Thật ra người không cần để ý nhiều đến vậy, người chọn ai đều không sai.

Diệp Lạc đã ngủ thật.

Ngủ say đến mức không biết trời đất trăng sao gì cả, đó là hậu quả của việc cả tinh thần lẫn thể lực đều lao lực quá độ. Huống chi, nàng còn phải chuẩn bị tốt thể lực và tinh thần để ứng phó những chuyện tiếp theo.

Nếu không, nàng sợ chính mình không thể bình tĩnh được khi đứng trước mặt người kia.

Mỗi người đều có một áp lực mà họ không muốn đối mặt, mà nàng chỉ còn cách tự mình đối mặt.

Quân Hoảng nằm một lúc rồi chậm rãi ngồi dậy, ánh mắt chuyển đến Diệp Tri đang nằm cuộn mình như con tôm cách đó không xa, nhìn một bên mặt ngủ rất an tường của nàng, sự hoảng hốt trong lòng hẳn chợt bay biến.

Có một người như vậy làm bạn, dù phía trước không còn đường cũng không uổng công sống trên đời.

Diệp Tri không chỉ thông minh cơ trí, tài hoa hơn người, mà trên người hẳn còn có một sự thu hút không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, khiến cho người xung quanh trong lúc không hay không biết đã bị hấp dẫn.

Phó Thanh Nguyệt, Phong Gian Ảnh, phủ binh Diệp gia, thậm chí, cả chính hắn.

Quân Hoảng đi đến bên cạnh nàng, cởi áo khoác đắp lên người nàng, sau đó ngồi sát bên đồng lửa, cho thêm củi vào cho lửa cháy lớn hơn. Ánh mắt của hắn trong chốc lát lại dừng lại trên người Diệp Tri, rồi cảnh giác nhìn về bốn phía.

Hắn phát hiện đêm nay thật yên tĩnh, nhưng chính trong sự yên tĩnh lại ẩn chứa vô số nguy hiểm, dã thú, cũng có thể là kẻ truy đuổi.

Hắn cũng phát hiện Diệp Tri ngủ rất im, từ khi nằm xuống đến giờ chưa từng động dậy một cái.

Cũng trong đêm đó, không ngủ được còn có một người nữa, Tịnh Kiên Vương của Hoa Gian quốc, Phong Phi Tự.

Hắn ngồi trong phòng khách, vuốt nhuyễn kiếm bên hông.

– Người nói chưa tìm được Quân Hoảng?

– Đúng vậy. – Minh Các cúi đầu.

– Quỷ Thủ và Hắc Mị đã cho quân mai phục bốn phía trạm dịch theo lệnh của người, có thể nói là không có kẽ hở, bên ngoài còn có Tả Thiết và Hữu Vệ phong tỏa tất cả con đường. Trước đó, Thiết Mặt và Vô Ảnh tự mình dẫn quân tiên phong xông đến trạm dịch, gần như cùng một lúc, ngay sau khi châm lửa đốt nơi ở của Ninh Tương Vân, đã lập tức tấn công tới chỗ Quân Hoảng.

– Còn sau đó? – Phong Phi Tự hỏi hần.

Minh Các dừng một chút, mới nói tiếp.

– Có điều, còn chưa tới gần phòng Quân Hoảng, chúng ta đã gặp phải sự chống cự vô cùng quyết liệt. Vô Ảnh chỉ giao thủ cùng đối phương hai chiêu đã lui trở về, bởi vì chiêu thức đối phương sử dụng rất giống với chiêu Phi Thiên Chi Vũ của tiểu thư. Chiêu thức Phi Thiên Chi Vũ này của Tiểu thư vốn chỉ truyền cho người thân cận nhất. Vô Ảnh sợ tin tình báo sai lầm, vạn nhất người ở trong phòng là tiểu thư rồi ngộ thương đến nàng, thì hần có chết muôn lần cũng không sửa chữa được tội lỗi của mình, vậy nên hần mới tạm thời không tấn công. Song, chỉ thoáng do dự trong nháy mắt, tiểu thư đã đuổi tới kịp, bảo hộ phía trước người Quân Hoảng. Vô Ảnh cũng không dám lệnh cho bắn tên, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ rời đi. Sau đó, chúng ta đã mất dấu hai người họ, không tìm được nữa.

Trầm mặc một hồi lâu, Phong Phi Tự ngược mắt lên, đáy mắt ngưng tụ cuồng phong gió lốc.

– Nàng che chở cho Quân Hoảng? – Những cung thủ trong quân tiên phong đều được mệnh danh là Thần tiễn, chỉ cần có cơ hội thì không bao giờ thất thủ.

Minh Các ngậm miệng, không nói gì.

– Nói!

– Tiểu thư nắm chặt tay hắn, dùng thân mình che chắn cho hắn. Ngoài ra, tiểu thư như thể đã nhìn ra vị trí cung thủ của chúng ta, mỗi một lần di chuyển đều che kín tầm ngắm của họ.

Phong Phi Tự từ từ siết chặt nắm đấm.

– Nàng phải ra thị vệ thân cận nhất của mình tới bảo hộ Quân Hoảng, lại còn lấy thân mình che chở cho hắn, bảo hộ hắn rời đi?

– Vâng!

“Rầm!” một tiếng, Phong Phi Tự một chương đập xuống bàn.

– Vương gia! – Minh Các sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng xông về phía trước, nhưng đã quá muộn, trong những mảnh vụn gỗ có lẫn theo máu đỏ kích thích thị giác.

Để Minh Các băng bó cho mình, Phong Phi Tự nhắm mắt.

– Ninh Tương Vân đâu?

– Khuôn mặt đã bị huỷ, được thị vệ của nàng liều chết cứu ra, đã bị người của ta bắt được và nhốt trong lao.

– Nhốt trong lao làm gì? Giết!

– Nàng nói nàng muốn gặp ngài.

– Không gặp!

– Nàng nói nàng có chuyện liên quan đến tiểu thư muốn nói cho ngài. – Minh Các thật cẩn thận trả lời.

Phong Phi Tự nghe vậy mới mở mắt.

Trong địa lao âm u lạnh lẽo, Ninh Tương Vân đang ngồi trên chiếu.

Một bên mặt hoàn mỹ không tì vết, càng làm nổi bật bên mặt dữ tợn còn lại, nửa bên mặt kia không bôi thuốc, đã bắt đầu lở loét.

Nghe được tiếng bước chân đang tiến lại gần, nàng mở mắt ra, trong mắt vẫn hiện ra một bóng dáng cao lớn như tùng như trúc, vẫn là phong thái cử chỉ tao nhã hơn người xưa kia.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn, đáy lòng lại vô hạn bi thương.

Vì sao ra đến nông nổi này, khi nhìn thấy hắn, nàng vẫn không thể kìm được rung động trong lòng?

– Vì sao? – Cho dù phải chết, nàng vẫn muốn hỏi.

Phong Phi Tự không quan tâm đến câu hỏi của nàng, như thể hành động nhẫn tâm tuyệt tình đối với nàng vốn là chuyện đương nhiên.

– Người muốn nói cho ta biết chuyện gì về sư muội?

– Vậy trước đó ngài hãy trả lời ta, vì sao? – Ninh Tương Vân nhìn hắn.

– Ngài có biết tình cảm của ta dành cho ngài sâu đậm tới mức nào không? Chỉ cần là thứ ngài muốn, ta đều giúp ngài lấy được, vì sao lại đối xử với ta như thế? Cho dù ngài muốn khơi mào chiến tranh giữa Dực quốc và Sùng Hưng, ta cũng sẽ giúp ngài. Với khả năng của ngài, sao không thể nhìn ra được, cưới ta còn có lợi hơn giết ta hàng trăm lần? Phong Phi Tự, ta đã suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không thể hiểu được.

– Thật ra rất đơn giản. – Môi Phong Phi Tự mỉm cười nhưng lời nói lại vô cùng lạnh lẽo.

– Người dám mơ tưởng đến thứ không thuộc về người, cho nên người phải chết.

Ninh Tương Vân dường như đã hiểu ra.

– Vì Diệp Lạc?

Nghe đến cái tên này, sắc mặt Phong Phi Tự thoáng nhu hòa đi.

– Thê tử của ta sẽ là nàng, cũng chỉ có thể là nàng.

Ninh Tương Vân nở một nụ cười thoải mái.

– Vương gia, bại bởi tình yêu của ngài, ta cũng coi như tâm phục khẩu phục. Có điều, ta không thể có được Vương gia, Vương gia cũng không thể có được Diệp Lạc, nàng đã lập gia đình sinh con. Uổng cho ngài cả đời anh minh sáng suốt, đối với tình yêu này, chung quy cũng chỉ là công dã tràng.

Phong Phi Tự nhìn nàng, cất tiếng cười to.

– Sao có thể là công dã tràng? Ninh Tương Vân, người chỉ quen biết ta trong mấy tháng ngắn ngủn, đã nhất quyết vì ta mà ruồng bỏ cố quốc của chính mình, hưởng chi là Lạc Lạc, người mà ta toàn tâm toàn ý trân trọng suốt mười năm qua.

Hắn thu lại nụ cười, đôi mắt phượng lộ ra tình cảm nồng nàn.

– Từ lần đầu tiên gặp gỡ năm nàng bảy tuổi, không rõ vì sao ta đã coi nàng là đối tượng để mình chăm sóc bảo vệ. Trong suốt mười năm qua, nàng luôn luôn được ta yêu thương che chở, tình yêu này đã trở thành một loại thói quen. Cho nên, sự ỷ lại cùng tình cảm của nàng đối với ta, đã xâm nhập xương tủy, dung nhập vào máu. Muốn nàng xoá nhoà đi tất cả, trừ phi là nàng chết.

Ánh mắt Ninh Tương Vân dừng trên người hắn.

– Người không tin ta ư? Là chính mồm ca ca của nàng nói cho ta biết.

Phong Phi Tự xoay người sang chỗ khác.

– Tương Vân, trước khi chết người cũng nên biết, thật ra người đã gặp Lạc Lạc.

– Ta đã gặp nàng?

– Đúng vậy, Diệp Tri mà người nhìn thấy chính là nàng.

Ninh Tương Vân lộ vẻ mặt sầu thảm, cười nói.

– Diệp Lạc, Diệp Lạc! – Nàng thì thảo nhắc lại, thì ra người nữ tử mà hăn ngày đêm nhớ mong lại có phong thái như thế, khó trách, khó trách!

Cắn răng, viên thuốc độc trong miệng vỡ ra.

Phía sau truyền tới âm thanh ngã xuống, Phong Phi Tự đã bước ra ngoài, không hề quay đầu lại.

Vô Nhai đứng đợi ở cửa địa lao, Phong Phi Tự nhanh chóng bước qua.

– Chuẩn bị ngựa, ta sẽ tự mình đi tìm bọn họ, tuyệt đối không thể để Quân Hoảng còn sống trở về Sùng Hưng.

Vô Nhai đứng không nhúc nhích, Phong Phi Tự dừng chân lại, quay đầu nhìn hăn.

– Vô Nhai?

Vô Nhai ngẩng đầu lên, nhìn thanh nhuyễn kiếm bên hông hăn.

– Vương gia, người định tìm tiểu thư bằng cách nào? Dùng Tinh Nguyệt kiếm truy tìm?

Phong Phi Tự nhú mày.

– Làm sao vậy?

– Tiểu thư sẽ đau lòng, Vương gia, tiểu thư sẽ đau lòng!

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Nụ Cười Của Người Ấy

Ánh mặt trời loé ra, sương mù tán đi, Diệp Lạc mở to mắt, đập vào mắt là một màu xanh rì của lá cây, trong khoảng thời gian ngắn không phân biệt được bản thân đang ở đâu. Nàng trừng mắt nhìn, nửa ngày không động đậy.

– Diệp Tri, người ngủ giỏi thật đấy! – Một thanh âm nồng đậm sự khinh bỉ truyền đến, Diệp Lạc lại chớp chớp mắt, nàng nghĩ là nàng biết mình đang ở chỗ nào.

Ngồi dậy mới phát hiện trên người đang khoác chiếc áo của Quân Hoảng, nàng ngẩn người, nghi hoặc nhìn về phía Quân Hoảng.

– Người sợ nóng?

Quân Hoảng vô cùng hoài nghi những người bên cạnh Diệp Tri có phải hay không đều bị nàng chọc tức đến sống dở chết dở. Hắn lạnh lùng nghiêm mặt, không mở mồm.

Xem ra không phải sợ nóng, Diệp Lạc dựng cái thân lười dậy, cầm áo đưa cho hắn.

– Cám ơn. – Đến gần mới thấy rõ sắc mặt của Quân Hoảng, nàng bị dọa đến nhảy dựng lên.

– Quân Hoảng, tối qua người không ngủ được? Hay là vì đưa áo cho ta nên lạnh tới không ngủ được?

– Không có, sáng nay dậy thấy người vẫn ngủ say mới phủ thêm cho người. – Sắc mặt Quân Hoảng rất khó coi nhưng vẫn đáp lại nàng.

– À! – Diệp Lạc gật gật đầu, hắt xì một cái.

– Người dậy sớm thật, sáng sớm nên ngủ thêm, giấc ngủ vào lúc sáng sớm là ngon nhất.

– Diệp Tri, người đã quên là hiện tại chúng ta không phải đang ở Diệp phủ của người, mà là đang chạy trốn, chạy trốn đấy, người có hiểu không?

Diệp Lạc nhìn nhìn hắn.

– Chạy trốn cũng phải ngủ chứ.

Hai người vượt qua một ngọn núi, ngày càng tiếp cận biên cảnh Dực quốc.

Nhưng càng đi, bước chân Diệp Lạc lại càng do dự.

– Làm sao vậy? – Quân Hoảng dừng bước, cảnh giác nhìn về bốn phía.

– Có phải lại có cái gì không thích hợp hay không?

Diệp Lạc nhìn hắn, hơn nửa ngày mới nói.

– Quân Hoảng, chúng ta tách ra đi!

– Vì sao muốn tách ra?

Diệp Lạc cắn môi, nhìn về phía trước, phía trước được bao phủ bởi một khu rừng nhỏ, đó là thung lũng ngăn cách giữa hai ngọn núi, cũng là hướng đi tới Dực quốc. Tay nàng đặt lên hông.

Nhuyễn kiếm bên hông chính là thư kiếm* trong cặp Tinh Nguyệt song kiếm, trời sinh có cảm ứng với hùng kiếm*. Chỉ cần vận đủ nội lực là có thể cảm giác được phương hướng vị trí của đối phương. Suốt trăm ngàn năm qua, Tinh Nguyệt song kiếm vẫn luôn là tín vật tốt nhất để tặng cho người yêu của mình.

* Chú thích: thư kiếm – kiếm dành cho nữ, hùng kiếm – kiếm dành cho nam.

Dù cách xa nhau muôn ngàn núi sông cũng có thể cảm nhận được sự tồn tại của đối phương. Khi tình cảm sâu đậm, nó là một sự an ủi ngọt ngào, nhưng trong giờ phút này, nàng không biết, có thể hay không trở thành một lá bùa đòi mạng.

Nàng biết là nàng nên bỏ thư kiếm lại, nhưng nàng thật sự luyến tiếc nó.

Nàng đã không còn cách nào đến với người kia, nhưng ít nhất vẫn còn một thứ để tưởng niệm.

Có lẽ tận sâu trong đáy lòng nàng vẫn còn sót lại một chút hy vọng, hy vọng rằng sư huynh sẽ không dùng Tinh Nguyệt song kiếm để tìm tung tích của nàng.

Tinh Nguyệt kiếm, là thánh vật tình yêu, không liên quan đến sự kiên trì hay lập trường của ai, cũng không liên quan đến âm mưu và tính kế.

Đây chẳng qua chỉ là hy vọng xa vời của nàng mà thôi, tình cảm của nàng cũng không có quyền đẩy Quân Hoảng vào mạo hiểm.

Nàng hít một hơi thật sâu, quyết đoán từ trong lòng lấy ra mấy đồ vật.

– Quân Hoảng, người trước hết đừng đi tiếp mà cứ đợi ở đây, ta đi trước dò đường, nếu đi qua thung lũng mà không phát hiện điều gì lạ thường, ta

sẽ trở về tìm người. Nếu gần đến lúc mặt trời lặn mà vẫn không thấy ta xuất hiện, người phải ở trong khu rừng này, không được ra ngoài.

Nàng ngồi xổm xuống, vẽ một ký hiệu hình chiếc lá trên mặt đất.

– Đây là ký hiệu của Diệp gia, trên đường tới đây ta đã lưu lại ký hiệu, phủ binh Diệp gia sẽ tìm được nơi này. Trong trường hợp người bị truy binh bao vây, không thể không rời đi, thì cũng phải nhớ lưu lại ký hiệu, nếu không binh cứu viện sẽ không tìm thấy người.

– Còn có. – Nàng lại lấy ra hai cái bình nhỏ.

– Màu lam là độc dược, đủ để đối phó với khoảng trên dưới một trăm người, màu đỏ là thuốc giải.

Quân Hoảng không lên tiếng, nhìn Diệp Lạc thận trọng đặt hai bình sứ vào tay hắn.

Diệp Lạc lui về sau hai bước, nhìn hắn.

– Quân Hoảng, người là Thái tử của Sùng Hưng vương triều, sẽ được ông trời phù hộ, người, bảo trọng!

Nàng xoay người rời đi, lại bị Quân Hoảng giữ chặt lấy.

Hắn giữ chặt tay nàng.

– Người đã nói, trên đường xuống hoàng tuyền, muốn làm bạn cùng ta.
– Hắn nhìn Diệp Lạc, cười phóng khoáng.

– Nếu thực sự được ông trời phù hộ, Diệp Tri, người ở lại bên cạnh ta, cả hai chúng ta sẽ cùng được ông trời phù hộ.

Hốc mắt Diệp Lạc có chút nóng lên, nàng nở nụ cười.

– Được!

Quân Hoảng đi ở đằng trước, lấy tay đẩy các cây cối mọc loạn xạ trước mặt sang hai bên, rất thông thả cẩn thận đi ra ngoài.

Diệp Lạc đi đằng sau, nhìn bóng lưng của hảnh, cảm xúc dưới đáy lòng rất bình tĩnh.

Một tay lạng lẽ tháo xuống nhuyễn kiếm bên hông.

Sư huynh, không phải ta không tin huynh, mà là ta không thể bốc đồng kéo theo Thái tử của Sùng Hưng vương triều cùng ta mạo hiểm! Nếu huynh thật sự không sử dụng Tinh Nguyệt kiếm để truy tìm, vậy ta sẽ quay trở về tìm lại nó, cả đời này cũng không tháo xuống.

Tinh Nguyệt thư kiếm bị nữ chủ nhân đã làm bạn suốt mười năm giấu trong lùm cây. Một cơn gió thổi qua, rì rào rên rì, giống như đang không ngừng gọi vị chủ nhân mắt chứa ánh lệ quay đầu lại.

Bọn họ đi rất chậm, nửa đường Diệp Lạc còn cố ý kéo dài thời gian.

Đối mặt với sư huynh của nàng, đây là lần đầu tiên nàng làm việc mà không nắm chắc như vậy.

Đến tận khi mặt trời lặn, hai người vẫn chưa tới được thung lũng, Quân Hoảng thở ra một hơi thật dài, quay đầu nói.

– Xem

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Vì Sao?

Dưới vực là dòng sông cuộn cuộn chảy xiết, không cần nói đến hai bên vách đá lởm chởm, riêng những tảng đá to sắc nhọn nhô lên khỏi mặt nước, đã đủ khiến cho người đứng bên bờ run sợ trong lòng.

Qua một đêm ngăn ngủn, Phong Phi Tự giống như thay đổi hoàn toàn thành con người khác, vẻ mặt tiêu tụy, sắc mặt xám như tro tàn, còn đâu bóng dáng ngọc thụ lâm phong trước kia.

Hắn đứng ở bờ sông, một hồi lâu cũng không thấy nhúc nhích, chỉ ngơ ngác nhìn dòng nước chảy cuộn cuộn không ngừng.

– Vương gia? – Minh Các tiến lên, cúi đầu, không đành lòng nhìn dáng vẻ của hắn.

– Tìm được nàng? – Thanh âm xa xăm phiêu du trong không trung.

– Chúng ta đã tìm khắp Dực quốc nhưng vẫn không thấy tung tích của tiểu thư... – Những lời còn lại, hắn không nói tiếp, bởi hắn thấy thân hình chủ tử chợt lão đảo như thể sắp ngã xuống.

Luôn trầm mặc đứng bên cạnh, Vô Nhai vươn tay ra đỡ hắn.

– Vô Nhai, ta thực sự đã sai lầm rồi ư?

Vô Nhai rũ mắt xuống, không nói gì.

Phong Phi Tự nhắm mắt, trong đầu không thể nào xoá nhoà hình ảnh nàng không chút do dự nhảy xuống vách núi sâu thăm thẳm.

– Với thân thủ của nàng, những mũi tên kia vốn không thể gây thương tổn đến nàng, nàng vì sao lại muốn nhảy xuống? Nàng biết rõ ta tuyệt đối sẽ không làm nàng bị thương, vì sao cứ nhất định phải đẩy chính mình vào nguy hiểm như thế. Nàng nếu thật sự, thật sự..... – Nàng nếu thật sự rời đi, bảo hân làm thế nào sống tiếp?

– Vô Nhai, từ đầu tới cuối, người ta đối phó đều là Quân Hoảng, nàng vì sao phải làm như vậy? – Hỏi Vô Nhai, cũng là hỏi chính mình. Lúc trước, khi ở trong rừng phát hiện thấy hừng kiếm có cảm ứng mạnh mẽ, nhưng làm thế nào cũng không tìm thấy người, trong lòng hân đã thấy bất an. Lập tức chia binh làm hai đội, một đội tiếp tục tìm người trong rừng, một đội mai phục trên đường đi Dực quốc. Không ngờ nàng lại vứt bỏ Tinh Nguyệt kiếm, trong một khắc đó, vạn tiễn xuyên tâm cũng không đủ để hình dung nỗi đau của hân.

– Vương gia! – Ngày hôm sau, cuối cùng Vô Nhai đã chịu mở miệng.

– Khi nhìn thấy người ngày hôm qua, trên mặt tiểu thư đã hiện lên vẻ khiếp sợ. Việc người dùng Tinh Nguyệt kiếm để cảm ứng vị trí của nàng, tiểu thư nhất định đã nghĩ tới.

– Nhưng người ta nhắm vào không phải là nàng.

Vô Nhai cúi đầu.

– Vương gia, Tinh Nguyệt kiếm không phải dùng như vậy. – Tuy yêu thương nàng, nhưng vẫn lợi dụng nàng.

Phong Phi Tự xoay người lại nhìn hân.

– Vô Nhai, trong suốt mười năm ta cùng sứ muội ở trên Thương Vụ Môn, thật ra thời gian nàng ở cùng người so với ta còn nhiều hơn đúng không?

Hắn công việc quán thân, không thể ngày ngày sớm chiều làm bạn cùng nàng, mà Diệp Lạc lại không có lúc nào chịu ngồi yên, cả ngày chỉ thích ra ngoài gây chuyện. Không yên lòng về nàng, lại không thể trách cứ, mỗi lần rời khỏi Thương Vụ Môn, hắn đều để Vô Nhai ở lại bên nàng, vừa là để bảo vệ an toàn cho nàng, cũng vừa là để hắn có thể bất cứ lúc nào cũng biết được vị trí và tình hình của nàng.

Vô Nhai tuy kiệm lời, nhưng mỗi lần truyền thư đến đều là kể lại rất chi tiết, nàng ăn cái gì, trêu đùa người nào, thăm mắng hắn bao nhiêu lần, nhớ hắn bao nhiêu. Tất cả những thứ đó Vô Nhai đều ghi lại từ đầu chí cuối vào danh sách.

– Vô Nhai, vì vậy nên người còn hiểu nàng hơn cả ta, đúng không?

Vô Nhai cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên con sông chảy xiết, thật lâu sau hắn nhẹ giọng nói.

– Đúng vậy, Vương gia.

Phong Phi Tự siết chặt nắm đấm.

– Phải tìm được nàng!

Hai ngày hai đêm tìm kiếm không có kết quả, Phong Phi Tự đứng ở bờ sông, tinh thần ngày hôm nay còn sa sút hơn hôm qua.

– Vương gia, đại quân của Sùng Hưng đang dần tiếp cận biên giới nước ta, cũng đã phái sứ giả trình quốc thư yêu cầu chúng ta hiệp trợ tìm Thái tử đang mất tích trong địa phận nước ta.

Phong Phi Tự đứng bất động trong gió, làm như không hề nghe thấy.

– Vương gia, Hoàng Thượng đã hạ đến bảy sắc lệnh mời ngài hồi kinh.

– Vương gia!

“.....”

Bên tai có rất nhiều thanh âm nhưng Phong Phi Tự lại không nghe được bất cứ thứ gì.

Hắn vẫn luôn biết tầm quan trọng của Diệp Lạc đối với hắn, nhưng hắn chưa bao giờ biết sẽ có một ngày có khả năng mất đi nàng, toàn bộ thế giới sẽ trở nên nhạt nhoà như thể trong nháy mắt vạn vật đã mất đi màu sắc vốn có, làm cho trái tim của hắn chìm vào chết lặng mà không đập vì bất cứ điều gì nữa.

Hắn mờ mịt nhìn đầu ngón tay, nhớ tới mỗi một lần trở về Thương Vụ Môn, nàng sẽ ngay lập tức chạy tới, bổ nhào vào trong lòng hắn vui mừng gọi “Sư huynh, sư huynh!”

Nhớ tới một ngày kia, nàng chờ mong nhìn hắn, xấu hổ nói rằng, “Sư huynh, sáng mai, ta ở trên đỉnh Thương Vụ Môn chờ huynh!”

Một ngày đó, là một ngày dài nhất từ lúc hắn sinh ra tới nay.

Nàng ở trên đỉnh núi đứng một ngày, hắn cũng ở dưới chân núi đứng một ngày.

Hắn nhìn nàng từng bước một đi lên núi, lại nhìn nàng từng bước một rời đi, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Một khắc kia, ruột gan hắn như đứt từng khúc.

Lạc Lạc của hắn, hắn đương nhiên muốn cầm lấy tay nàng cả đời, nhưng hắn vẫn còn bị ràng buộc bởi trách nhiệm, và nàng còn bị ràng buộc bởi tình cảm tình thân. Nếu hắn thực sự xuất hiện ở đỉnh núi Thương Vụ Môn, Lạc Lạc của hắn sẽ quyết định như thế nào?

Không đành lòng nhìn nàng phải giằng co khổ sở để lựa chọn giữa hai bên, cho nên hắn nguyện ý tạm thời rời khỏi thế giới của nàng.

Hắn vẫn nghĩ Lạc Lạc sẽ vĩnh viễn đứng ở một nơi nào đó chờ hắn, dù cho bao nhiêu năm tháng qua đi, Diệp Lạc sẽ mãi là Diệp Lạc của Phong Phi Tự.

Mà Phong Phi Tự cũng mãi mãi chỉ có thể là Phong Phi Tự của Diệp Lạc.

Mà nay cũng là chính hắn tự tay đẩy nàng vào tuyệt cảnh, vậy hắn muốn nhanh chóng làm xong tất cả mọi việc thì còn có ý nghĩa gì?

Cho dù hắn bình định được thiên hạ, thì sẽ phải đi đâu tìm nàng, người thê tử đời này của hắn?

– Vương gia, Lễ thân vương Dực quốc đã đích thân tới kinh thành để điều tra rõ cái chết của Tương Vân quận chúa, mời ngài mau chóng hồi kinh. – Là Mị Ảnh từ kinh thành chạy tới.

Phong Phi Tự vẫn không có phản ứng, Mị Ảnh nhìn thoáng qua Minh Các, Minh Các lắc lắc đầu, Mị Ảnh cắn răng, lại lên tiếng.

– Vương gia, Lễ thân vương Dực quốc đã đến kinh thành, đại tướng quân Vương Húc Chi của Dực quốc đã dẫn theo 15 vạn đại quân tập kết ở biên quan, Diệp Tinh Dương của Sùng Hưng vương triều lãnh binh 15 vạn rời khỏi Thác Mã Tự.

– Diệp Tinh Dương? – Phong Phi Tự chậm rãi quay đầu lại.

– Ôn Định đâu?

– Đã bị Diệp Tinh Dương dùng lệnh bài của Thái tử, lấy danh nghĩa đại bất kính chém đầu. Ôn Định còn không kịp trở tay đã bị Diệp Tinh Dương vung dao chém xuống, soái ấn cũng bị đoạt mất.

Phong Phi Tự trừng mắt nhìn.

– Chỉ có một mình hử? – Ôn Định đã ở biên quan nhiều năm, không thể không có chút thế lực nào.

– Phải, một mình! – Trong mắt Mị Ảnh lộ rõ vẻ tán thưởng.

– Nghe nói Diệp Tinh Dương đơn thương thất mã đánh bại hai phó tướng cùng bảy thống lĩnh, chưa đến một canh giờ đã khiến cho toàn bộ đại quân tại biên quan phải kinh sợ.

– Liệu mạng không để ý đến hậu quả như vậy! – Phong Phi Tự thì thào nói một câu.

– Sau khi thu được quân quyền, việc đầu tiên hử làm không phải trở về hồi báo chuyện xảy ra cho hoàng đế Sùng Hưng, mà là dẫn theo đại quân tiến đến thung lũng.

– Người nói cái gì? – Hai mắt Phong Phi Tự sáng ngời.

– Hướng đi của hử không phải Thác Mã Quan, mà là nơi này?

– Đúng vậy.

– Diệp Tinh Dương, Diệp Tinh Dương! – Phong Phi Tự nhắc lại cái tên hai lần, bỗng nhiên xoay người bước đi.

– Vương gia định đi đâu? – Mị Ảnh vội vàng đứng dậy, đuổi theo hỏi.

– Hồi kinh.

– Vương gia! – Là Vô Nhai phi thân nhảy đến trước mặt hăn, trong mắt tối tăm không có ánh sáng.

– Người buông tay với tiểu thư?

Phong Phi Tự liếc hăn thật sâu.

– Vô Nhai, người lưu lại, nếu Diệp Tinh Dương tìm được Lạc Lạc, người nói cho nàng, chờ ta hai năm, hai năm sau, Phong Phi Tự sẽ chỉ là sư huynh của nàng!

– Minh Các.

– Có!

– Lập tức truyền thư tới Dực quốc nói, Quân Hoằng đã bí mật phản quốc, Sùng Hưng lại vẫn mượn cớ Quân Hằng mất tích để làm khó Hoa Gian quốc. Sùng Hưng cử sứ giả đến kinh đô của Hoa Gian quốc, cùng lúc đó lại dẫn đại quân xông đến Dực quốc.

– Vâng!

– Quý Thủ, người dẫn quân mai phục tại khu vực này, một khi phát hiện Quân Hoằng, giết chết bằng bất cứ giá nào.

– Vâng!

Phong Phi Tự dừng một chút, xoay người lại, Quý Thủ đã gật đầu đáp.

– Xin Vương gia yên tâm, thuộc hạ tuyệt đối sẽ không gây thương tích cho tiểu thư.

– Ừm.

Phong Phi Tự xoay người lên ngựa, lại nhìn dòng sông cuộn cuộn, sau đó rời đi không quay đầu lại.

Lạc Lạc, cho ta thời gian hai năm để hoàn thành hứa hẹn của ta.

Nếu muội có gì bất trắc, hai năm sau, ta sẽ tới đây tìm hồn của muội. Muội hãy ở trên đường xuống hoàng tuyền, chờ ta.

Nếu muội còn sống, hai năm sau, Phong Phi Tự sẽ không phải Vương gia của Hoa Gian quốc, mà chỉ là người sư huynh thuộc về một mình muội. Thế sự hỗn loạn cũng chẳng liên quan đến ta, trong thế giới của ta sẽ chỉ có một người con gái tên Diệp Lạc.

Diệp Lạc đã chết rồi ư? Đương nhiên không phải, có điều cũng không khác chết là mấy.

Vào lúc Diệp Lạc tỉnh lại thì phát hiện bản thân đang nằm ở trên một bờ sông không rõ tên. Nàng cắn răng, thầm mắng một câu, nàng nhất định không phải tự động tỉnh mà là bị sức nặng của người nào đè cho tỉnh.

Thái tử Quân Hoảng ôm chặt nàng vào trong ngực, nàng dầy dựa nửa ngày cũng không thoát khỏi người hắc, không nhịn được nhéo mặt hắc.

– Quân Hoảng người ăn cái gì mà nặng vậy hử, người mau đứng lên cho ta!

Quân Hoảng vẫn nhắm tịt mắt, Diệp Lạc cả kinh, vội vàng vỗ vỗ mặt hắc.

– Quân Hoảng, người chết chưa vậy, không chết thì trả lời ta một tiếng!

Làn da xanh tái bị nàng đánh cho đỏ ửng lên, mí mắt Quân Hoảng giật giật, Diệp Lạc nín thở chờ đợi, cuối cùng hắc cũng miễn cưỡng mở mắt, nhìn nàng nửa ngày, nhả ra một từ.

– Đau!

– Biết đau tức là vẫn còn sống, đau là tốt rồi, đau là tốt rồi! – Diệp Lạc gần như là mừng đến phát khóc.

– Đồ vô lương tâm! – Quân Hoảng nói xong thì thả lỏng tinh thần, đầu gục xuống người nàng, hôn mê bất tỉnh.

– Này, người muốn ngất thì cũng phải đứng lên rồi hăng ngất chứ, này này, Thái tử, Quân Hoảng!

Sự thật đã được chứng minh, nàng chính là kẻ vô lương tâm.

Sau khi hô to gọi nhỏ một lúc không có kết quả, Diệp Lạc âm thầm điều tức một hồi lâu mới có chút sức lực để đẩy tên đầu heo nặng trình trịch sang một bên, lại không chú ý tới khi bị đẩy ra, lông mày Quân Hoảng hơi nhíu lại. Nàng ở đằng kia vừa kéo quần áo vừa cúi đầu mắng.

– Nằm trên người ta lâu như vậy chắc thoải mái..... A! – Lập tức kêu lên một tiếng sợ hãi, đúng lúc định thò tay đến trừng phạt khuôn mặt tuấn dật phi phàm đến mức người thần đồ kị kia, nàng phát hiện ra vết máu trước ngực hắn.

Một mũi tên bắn tới từ sau lưng, đâm xuyên qua ngực.

Vừa rồi nàng chỉ nhìn thấy mặt hắn nên không phát hiện ra điểm này.

– Quân Hoảng! – Nàng vội vàng quỳ rạp xuống bên người hắn, đỡ hắn dậy, cẩn thận kiểm tra thương thế của hắn.

Miệng vết thương đã bị ngâm nước đến trắng bệch, Diệp Lạc chạm tay lên mũi tên sắc nhọn, phải rút nó ra, nhưng giờ này khắc này, nàng đi đâu tìm được liệu cầm máu và được hạ sốt?

Mở bình dược đặt bên hông, quả nhiên đều đã bị hoà tan.

Diệp Lạc cực kỳ hoảng hốt, nhìn bốn phía, một người cũng không có.

Không biết đang ở đâu, cũng không thể bỏ một mình Quân Hoảng ở lại. Hai tay Diệp Lạc vẫn đang đỡ Quân Hoảng, nhưng nàng chỉ là một nữ tử, võ công dù có cao cường đến đâu thì cũng không đủ khả năng để nâng một nam nhân có chiều cao cân nặng đều vượt xa nàng lên, hơn nữa lúc này nam nhân đó còn đang hôn mê bất tỉnh.

Diệp Lạc rút kiếm bên hông Quân Hoảng để cắt mấy nhánh hải tảo trong nước, lại vừa nhìn Quân Hoảng, vừa chặt mấy nhánh cây trong khu rừng gần đó, đóng qua loa thành một cái cáng, đỡ Quân Hoảng lên trên rồi kéo đi.

Đi một đoạn lại đặt Quân Hoảng xuống, chạy lại xoa sạch dấu vết.

Cứ lặp đi lặp lại như thế vô số lần, chờ tới khi nàng kéo được Quân Hoảng đến gần một gốc cây, hai tay và vai đều rỉ máu.

Thật vất vả trộn xong được cầm máu, Diệp Lạc khẽ cắn môi, một tay đè lại phía sau lưng hắn, một tay dùng sức rút mũi tên ra. Máu phun ra, bắn tung tóe lên mặt nàng, nóng hổi tanh nồng.

– Mẫu hậu, đau quá! – Quân Hoảng vô thức hô một câu.

Diệp Lạc rơi nước mắt, đôi tay nhanh chóng cầm máu bôi thuốc cho hắn.

– Không đau, sẽ lập tức hết đau thôi, không đau, không đau.

Quân Hoảng cau mày, chỉ không ngừng lặp lại từ “Đau!”

Diệp Lạc lau nước mắt, nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn.

– Rất nhanh sẽ hết đau, đừng sợ.

Như thế đã được trấn an, Quân Hoảng nhanh chóng giãn mày ra, nhưng tay vẫn cầm chặt lấy tay nàng.

Hai người đều mặc trên người y phục ướt sũng, với trạng thái của Quân Hoảng lúc này hiển nhiên không thể lại bị cảm lạnh.

Đáng thương cho một hoàng hoa khuê nữ như Diệp Lạc. Nhắm tịt mắt, đầu xoay sang một bên, vừa cởi áo, tháo thắt lưng cho Quân Hoảng, vừa thầm nói với chính mình, mình không phải đang cởi y phục cho nam nhân mà là đang cởi y phục cho một đứa trẻ, lại đứa trẻ này đang bị ốm.

Khi cởi đến quần, ngón tay đụng phải nơi không nên đụng tới, mặt Diệp Lạc đỏ bừng, lại tiếp tục an ủi chính mình, không sao cả, đây chỉ là một đứa trẻ, làm mẫu thân còn phải đổ nước tiểu, tắm rửa cho con mình nữa cơ.

Tận tới khi hong khô y phục, tốc độ tim đập của nàng vẫn chưa trở về bình thường.

– Thật không có tiền đồ! – Nàng mắng chính mình, chỉ là cơ thể của nam nhân mà thôi, có cần thiết phải khẩn trương như vậy?

Đúng, không cần khẩn trương. Trong lòng vang lên một thanh âm khác, chi bằng thừa dịp hần đang hôn mê thì nhìn trộm một chút? Ý niệm tà ác này vừa xuất hiện trong đầu đã bị nàng khinh bỉ áp chế lại.

Quân tử không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, thực nữ cũng không thế.

Vốn đang lo lắng hần bị phát sốt, vì dù sao nàng cũng không dám năm chắc với y thuật mèo ba chân của mình. Lại không ngờ được lo lắng đề phòng cả một đêm, sáng sớm hôm sau, Quân Hoảng lại tự động tỉnh lại.

Diệp Lạc kiểm tra cái trán của hần, giống như không thể tin được.

– Người cứ như vậy mà tỉnh lại?

Quân Hoảng hiển nhiên không hiểu được lời của nàng, giọng khàn khàn.

– Nước!

– À, người đợi chút! – Diệp Lạc chạy đến bờ sông, không có cái gì để đựng nước, đành phải lấy tay múc nước lên rồi chạy nhanh về, từng chút một đổ vào miệng hân.

Trong đôi mắt trong suốt như ngọc lưu ly của Quân Hoảng phản chiếu bóng dáng đang chạy dọc chạy xuôi của Diệp Lạc, khóe môi từ từ nhếch lên. Cho đến khi Diệp Lạc không biết chính mình đã chạy bao nhiêu vòng, giọng nói khàn khàn của hân lại cất lên.

– Được rồi.

Diệp Lạc thở hỗn hển, ngồi xuống một bên, nhìn hân không chớp mắt.

Quân Hoảng cau mày.

– Mặt của ta có gì sao?

– Không có gì. – Diệp Lạc lắc đầu.

– Vậy người đang nhìn cái gì?

– Quân Hoảng, người không phải con giun, tại sao năng lực khôi phục của người lại tốt như vậy?

Quân Hoảng trợn mắt, suýt chút nữa tức đến hôn mê.

– Vậy phải thế nào mới đúng?

Diệp Lạc nghĩ nghĩ.

– Trong kịch đều có cảnh nam nhân bị sốt, cả ngày lẫn đêm không ngừng nói lời vô nghĩa.

Quân Hoảng nhìn nàng thật sâu.

– Ủm, sau đó nữ tử cởi y phục, dùng thân thể sưởi ấm cho đối phương.

Chân đá ra, nhưng giữa đường lại thu về, Diệp Lạc hít một hơi thật sâu, không so đo với người bị bệnh.

Tầm mắt Quân Hoảng lại chuyển tới trước ngực nàng.

– Bánh bao nở ra.

Diệp Lạc ngây người.

Quân Hoảng nhắm hai mắt lại, nếu không phải trong cuộc thi hãn đã tự mình kiểm tra, hãn thật sự hoài nghi Diệp Tri chính là nữ nhi.

Hãn không quên được cảm giác nhuyển ngọc ôn hương* trong lòng khi ôm nàng nhảy xuống vực.

*Chú thích: mềm mại thơm tho

Diệp Lạc tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng nhìn đến sắc mặt trắng bệch của Quân Hoảng, vẫn cố nhẫn nhịn.

– Quân Hoảng, lần sau đừng làm như vậy.

Quân Hoảng mở to mắt, im lặng nhìn nàng.

Diệp Lạc cười cười.

– Người là Thiên Tử tương lai, Diệp Tri cùng lắm chỉ là thần tử, tánh mạng của người quý giá hơn ta.

– Ta làm như vậy không vì quan hệ quân thần, mà là vì ta muốn làm.

– Vì sao?

– Ta cũng không biết. – Quân Hoảng nhắm hai mắt lại, hẳn thực sự không biết.

Từ trước tới giờ đều là người khác bảo hộ hắn, nhưng trong một khắc kia, hắn gần như chưa kịp suy nghĩ đã ôm Diệp Tri vào trong lòng để bảo hộ.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Phu Thê

“Tê!” – Quân Hoảng hít một hơi lạnh, cả giận nói.

– Diệp Tri, người chuyên tâm một chút có được không? – Giúp hẩn lau người mà không biết hai mắt đã chạy đi đâu, đụng phải miệng vết thương của hẩn không biết bao nhiêu lần. Hẩn không bị tên bắn chết là rất may mắn, nhưng không chừng lại bị người nào đó bạo lực lau cho đến chết.

Tay Diệp Lạc cứng đờ, hít một hơi thật sâu rồi mới chuyển ánh mắt lại đây, dừng ở vị trí trên bả vai của hẩn.

– Người lại đang nhìn ở đâu vậy? – Quân Hoảng thật sự không thể nhịn được nữa.

– Người không phải đang giúp ta rửa mặt lau cổ, mà là lau ngực.

– Không lau nữa! – Diệp Lạc cũng phát hỏa, quăng khăn đứng dậy. Tưởng nàng dễ dàng lắm sao, một cô nương chưa lấy chồng phải giúp nam nhân cởi áo tháo thắt lưng, hầu hạ lau rửa đã là cực hạn rồi, đã thế kêu ca phàn nàn.

Hơn nửa ngày không thấy động tĩnh gì, Diệp Lạc oán hận đứng trong chốc lát rồi quay đầu lại nhìn, đã thấy Quân Hoảng đã tự mình kéo cao chăn, thấy nàng quay đầu lại, mới nói.

– Người không muốn lau thì thôi, qua hai ngày nữa là tốt rồi.

Thật là! Diệp Lạc rầu rĩ ngồi xuống, xốc chân của hần lên.

– Được rồi, được rồi, lần này ta sẽ lau thật cẩn thận.

Nếu chính hần cũng không để ý, vậy nàng cứ quang minh chính đại mà nhìn đi.

Nói thật thì dáng người của tên thái tử này cũng có chỗ đáng xem, da thịt cơ bắp rõ ràng, màu da khỏe mạnh sáng bóng.

Quân Hoảng giữ chặt tay nàng, trừng mắt.

– Người chọc ta làm cái gì?

Diệp Lạc vội vàng thu tay, làm như không có gì.

– Nhìn giúp người xem miệng vết thương có bị thối rửa hay không.

– Ồ! – Quân Hoảng hồ nghi nhìn nàng, buông lỏng tay.

Diệp Lạc âm thầm lau mồ hôi lạnh, thích cái đẹp là bản chất của con người, tay nàng chỉ hơi không nghe lời mà thôi, đúng là sắc đẹp hại thân!

– Phu nhân, cơm đã chuẩn bị xong! – Bên ngoài có người kêu.

– A, được, ta lập tức đi ra. – Diệp Lạc buông khăn, chạy ra ngoài.

Quân Hoảng nhìn bóng dáng của nàng, trên mặt có rặng mây đỏ khả nghi.

Ngày ấy, hai người gặp được một đôi vợ chồng trung niên đang đi kiếm củi trong rừng. Diệp Lạc nói hai người vì không được cha mẹ hai bên đồng ý nên bỏ trốn, tự mình kết bái phu thê, không ngờ trong lúc hỗn loạn bị thị

vệ bắn trúng một tên, hai người cùng ngã xuống vách núi, đại nạn không chết, trôi dạt đến tận đây.

Hai vợ chồng trung niên nhìn dáng vẻ chật vật của hai người không khỏi thương xót mũi lòng, mang hai người bọn họ về nhà mình, còn hứa hẹn tuyệt đối sẽ không tiết lộ hành tung của hai người họ với người ngoài.

Điểm duy nhất khiến người ta cảm thấy tiếc nuối đó là, hai người không thể không ngủ cùng phòng cùng giường.

Những thứ khác còn tạm ổn, nhưng dính đến vấn đề tắm rửa thay quần áo thì không tránh khỏi xấu hổ.

Trên người Quân Hoảng có thương tích, ông lão có thiện ý mang đến một cái xô, có điều Diệp Lạc đã nghiêm trang nói cho hắn.

– Máy thứ như cái xô là phải đặt ở nhà xí, để trong phòng ngủ để gặp ác mộng.

Quân Hoảng nửa tin nửa ngờ.

– Trước kia ở Đông Cung của ta cũng để nhưng sao không thấy vậy?

Diệp Lạc khinh bỉ nhìn hắn.

– Đông cung lớn như vậy, chắc chắn phân ra gian trong và gian ngoài đi?

Quân Hoảng vì thế mà thỏa hiệp, nhờ Diệp Lạc giúp đỡ hắn, thở hỗn hển đi ra nhà xí, lại vô cùng gian nan trở về.

Ngủ, chuyện này thì đơn giản.

Quân Hoảng mang trên người vết thương, căn bản là không làm được cái gì, Diệp Lạc cực kỳ yên tâm, ôm chăn ngủ ngon lành.

– Diệp Tri, người tắm rửa thay quần áo ở đâu?

Hai người ở cùng phòng cũng được một hồi lâu, Quân Hoảng lại chưa từng thấy Diệp Lạc thay quần áo, nhà này tổng cộng chỉ có hai gian phòng, hẳn buồn bực thắc mắc vấn đề mọi người tắm rửa ở nơi nào.

Diệp Lạc duỗi thắt lưng, gấp gọn quần áo đã được giặt sạch phơi nắng, đặt ở đầu giường.

– Bên ngoài có một suối nước nóng rất lớn, tha hồ bơi lội, ta tắm tại đó.

– Ta cũng muốn đi.

Diệp Lạc nhìn nhìn hẳn.

– Người trước hết hãy để lỗ thủng trên người người liền lại rồi hãy nói.

Quân Hoảng vì thế mà hậm hực, nhận mệnh nằm ngủ.

Ở nhà người ta, ăn của người ta, mặc cũng là của người ta, da mặt Diệp Lạc dù có dày, cũng không thể không biết xấu hổ mà vô công chịu lộc*, huống chi vợ chồng ông lão cũng không phải gia đình giàu có.

*Chú thích: chỉ biết hưởng mà không chịu làm

Vì thế, buổi sáng Diệp Lạc giúp Quân Hoảng rửa mặt, lại hầu hạ hẳn ăn cơm, sau đó thì theo bà lão ra ngoài chăn trâu trồng rau.

Ông lão đi đốn củi trở về, nhàn rồi không có việc gì làm, bèn vào phòng tìm Quân Hoảng nói chuyện phiếm.

– Thê tử của công tử đúng là không tồi.

– Thê tử? – Phản ứng của Thái tử điện hạ đối với hai từ này hiển nhiên còn rất kém, nửa ngày vẫn chưa hiểu được đối phương đang chỉ cái gì.

Ông lão gật gật đầu.

– Bộ dạng xuất chúng, đối với công tử lại hết lòng săn sóc, tính tình hiền lành. Các người cố gắng sinh một đứa nhỏ rồi về nhà đi, cha mẹ của các người nhìn thấy cháu ngoại cháu nội chắc chắn sẽ tha thứ.

– Đứa nhỏ! – Điện hạ hoàn toàn chấn kinh.

Ông lão lại tưởng biểu hiện của hãn là mừng rỡ, cười hắc hắc.

– Nam tuần nữ mỹ, đứa nhỏ của hai người nhất định là ai nhìn cũng thích ngay.

Điện hạ tưởng tượng trong đầu một đứa nhỏ vừa giống hãn lại vừa giống Diệp Tri, tư duy lại rối rắm hỗn loạn.

Cửa bị đẩy ra, “Quân Hoảng!” Diệp Lạc đi đến trước mặt hãn, sắc mặt nghiêm túc.

Mọi ý tưởng đang ồ ạt xuất hiện trong đầu bỗng đình chỉ lại, Quân Hoảng khẽ ngồi dậy.

– Đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Lạc ngồi xuống trước mặt hãn.

– Vừa mới thu được tin tức, Hoàng Thượng xảy ra chuyện đe dọa đến tính mạng, hiện tại triều chính là do Lương tướng chủ trì.

– Cái gì? – Quân Hoảng cả kinh từ trên giường ngồi dậy.

Diệp Lạc vội đè lại hãn, nhìn miếng băng gạc trên ngực hãn chậm rãi bị thấm đỏ, gần từng tiếng.

– Quân Hoảng, hiện tại người không có tư cách bị thương. Việc duy nhất người có thể làm hiện nay là dưỡng thương.

Hốc mắt Quân Hoảng nhanh chóng đỏ lên, một hồi lâu sau, hấn xoay đầu sang hướng khác, hai vai run rẩy kịch liệt.

Một lúc sau, hấn mới quay đầu lại, trên mặt không còn dấu vết của nước mắt, song giọng lại có chút khàn khàn.

– Người làm sao mà biết được?

Diệp Lạc xòe tay ra, một chiếc lá trong suốt màu xanh nằm gọn gọn trong lòng bàn tay.

– Tin tức từ Diệp gia.

– Tuyệt diệu tìm được người?

Đường dây tin tức của Diệp gia là dùng Tuyệt diệu chuyển đi, một loài chim có linh tính trời sinh. Tuyệt diệu được uống qua máu của gia chủ Diệp gia, cả đời chỉ nhận thức một người là gia chủ Diệp gia, vô luận là cách bao nhiêu xa, Tuyệt diệu đều có thể tìm được liên hệ cùng chủ nhân. Có điều, Tuyệt diệu vô cùng trân quý, hơn nữa sinh mạng lại cực kỳ yếu ớt, không đến độ tuổi nhất định thì không thể sử dụng.

Diệp Lạc nghe vậy, liếc Quân Hoảng một cái.

– Người đúng là đã tìm hiểu rõ về Diệp gia.

Giọng Quân Hoảng vẫn khàn khàn.

– Diệp Tri, người đừng hiểu lầm, nhà đế vương đối với tất cả các thế lực đều có lòng đề phòng, không phải ta cố ý nhắm vào Diệp gia.

Diệp Lạc lắc đầu.

– Hiện tại đừng bàn mấy chuyện đó, tạm thời không biết tình huống ở Sùng Hưng là như thế nào, người của ta không vào được cung điện của Hoàng Thượng, cấm vệ quân canh gác có thể nói tầng tầng lớp lớp.

Quân Hoảng nhắm mắt, áp chế sự lo lắng cùng nôn nóng trong lòng.

– Cấm vệ quân đều là người tâm phúc của phụ hoàng, tạm thời không cần lo lắng. Có điều, chỉ sợ chúng ta không thể trở về Sùng Hưng.

Diệp Lạc không nói gì, chỉ nhìn hẩn chăm chăm.

– Người nhìn ta làm cái gì?

– Không có gì, chỉ là cảm thấy người hoá ra cũng không gốc như vậy!

Tuy đang ở trong bầu không khí trầm trọng, Quân Hoảng lại có một loại xúc động muốn điên cuồng hét lên rằng, chính mình thật sự rất thông minh.

– Vậy người có tính toán gì không?

Quân Hoảng suy nghĩ trong chốc lát.

– Chúng ta ngay cả cách đi đường vòng cũng đã đi. Kế sách duy nhất bây giờ là, trước phải trừ hoạ ngoại xâm, rồi mới đến dẹp nội loạn.

Diệp Lạc cười cười.

– Người không lo lắng ư? Trừ hoạ ngoại xâm xong, nói không chừng Thất hoàng tử Quân Nặc đã đăng cơ làm vua.

– Thì có hề chi, Sùng Hưng vẫn là giang sơn của Quân gia ta.

– Không ngờ người lại phóng khoáng như vậy.

– Dù sao ta cũng sẽ đòi lại. – Quân Hoảng lại bổ sung thêm một câu.

Được rồi, rút lại câu ban nãy, Sùng Hưng là giang sơn của Quân Hoảng, Diệp Lạc nhìn hẩn.

– Chúng ta lấy thân phận gì để trở về, vẫn là một đôi phu thê?

– Không. – Quân Hoảng lắc đầu.

– Ta là thái tử Quân Hoảng của Sùng Hưng, mà ngươi, là Lễ bộ thị lang Diệp Tri. Ta, muốn đường đường chính chính xuất hiện tại kinh thành Dực quốc.

Khoé môi hẩn dần dần cong lên.

– Tiện thể cũng là để thông báo cho Lương tướng biết, bản cung vẫn còn sống khoẻ mạnh, ông ta không thể dùng lí do thoái thác là quốc không thể một ngày vô chủ mà tự đứng lên làm chủ.

Diệp Lạc xoay người đi ra ngoài.

– Ngươi muốn đi đâu? – Quân Hoảng vội vàng gọi nàng lại.

Diệp Lạc không quay đầu lại, chỉ dừng bước.

– Đi thay y phục khác. Ta là lễ bộ thị lang Diệp Tri, không phải sao?

Quân Hoảng, ngươi quả nhiên không làm cho người ta thất vọng.

Diệp Lạc đi ra ngoài cửa, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Có vui mừng, cũng có lo lắng.

Quân Hoảng, nếu giao toàn bộ chuyện tình lần này cho người xử lý, phải chăng ta có thể tránh được sự thống khổ khi phải đối chọi gay gắt cùng với sư huynh?

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, xoa vị trí nơi trái tim đang đập.

Nếu tình yêu là thứ muốn vứt bỏ thì vứt bỏ, thì tốt biết bao nhiêu!

Nhưng nếu tình yêu thực sự có thể vứt bỏ, nàng sẽ vứt bỏ được ư?

Nàng khẽ nhắm hai mắt lại, trên khóe miệng vương nụ cười tự giễu.

Mặc dù biết là vĩnh viễn không có hi vọng, nàng cũng nguyện đem con người xa cách như đám mây trên bầu trời kia, giấu thật sâu dưới đáy lòng, xa xôi tưởng niệm.

Nếu có một ngày, hai người ngay cả tránh cũng không thể tránh, đối mặt bằng binh đao, nàng cũng sẽ toàn tâm toàn ý liều mạng một lần.

Chết ở trong tay hắn, nàng sẽ không oán hận. Hắn, nếu ngã xuống trước mặt nàng, nàng cũng sẽ bỏ lại chốn hồng trần này mà đi theo hắn.

Nhuyễn giáp hộ thân của nàng từ lần nhảy xuống vách núi đã bị nước cuốn đi, Diệp Lạc nhờ bà lão giúp nàng chuẩn bị một mảnh vải thật dài.

Bà lão nhìn nàng một tầng rồi lại một tầng cuốn lên bộ ngực của chính mình, mà đau lòng không thôi.

– Tiểu cô nương, người làm vậy sẽ không tốt cho thân thể. Có lẽ sẽ không có vấn đề gì đâu, đây người một nam một nữ đi cùng nhau, người nhà của người chưa chắc đã tìm được, đừng ép buộc chính mình.

Diệp Lạc cắn răng, vừa thắt chặt mảnh vải vừa trả lời.

– Đây là phòng ngừa vạn nhất, cảm ơn đại nương.

Bà lão thở dài, vừa giúp nàng buộc ngực, vừa nói.

– Vị hôn phu của người sẽ đau lòng lắm đây!

Diệp Lạc thoáng ngừng động tác trên tay, gượng gạo cười hai tiếng.

Khi Diệp Lạc đẩy cửa đi vào, đã qua giữa trưa, ánh mặt trời chiếu bóng nàng đổ dài trên mặt đất, nàng đứng đúng hướng ngược sáng, không thấy rõ biểu tình.

Quân Hoảng trừng mắt nhìn, mới từ trong khoảnh khắc thất thần ngẩn ngùi tỉnh táo lại.

Khi hăn mặc nữ trang, thanh lệ linh động, chỉ cảm thấy đây mới thật sự gọi là tuyệt sắc khuynh thành.

Nhưng khi hăn đổi thành nam trang, thanh sam khoác lên mình, khuôn mặt tú nhả tuấn dật, đủ khiến người ta cảm thấy hăn dường như trời sinh nên là như vậy, một người thiếu niên anh khí bừng bừng.

Thái tử điện hạ cuối cùng đã hiểu được, trên thế gian thực sự tồn tại một loại người như vậy, nam cũng được mà nữ cũng thế, có thể tùy tiện lựa chọn, vô luận là nam hay là nữ, đều có thể đạt tới cực hạn.

– Điện hạ, người đã chuẩn bị tốt để xuất phát? – Nàng đứng trước mặt hăn, vẻ mặt ôn hòa.

– Người không gọi ta là Quân Hoảng nữa? – Một người luôn chẳng phân biệt được tôn ti trật tự đột nhiên ra vẻ lễ phép, hăn nghe mà thấy kỳ quái.

Diệp Lạc cười.

– Khoảng thời gian đi chung đường ngăn ngủi đã chấm dứt, chúng ta nên trở về điểm ban đầu, điện hạ!

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Sự Ấm Áp Giản Đơn

– Điện hạ, chúng ta sẽ mặc như thế này để gặp quan nha? – Diệp Lạc kéo kéo xiêm y trên người mình, nàng thừa nhận chính mình không thích tiêu tiền một cách tùy tiện, nhưng nàng cũng không muốn ở trước mặt quốc gia khác lộ ra vẻ nghèo túng.

– Người khác có thể cho chúng ta là bọn giả danh lừa bịp hay không?

Quân Hoảng nhìn nhìn mặt của nàng, lắc đầu.

– Sẽ không.

Diệp Lạc trừng mắt nhìn, hắn tiếp tục bổ sung.

– Mặt của người không giống kẻ lừa đảo.

Diệp Lạc nhất thời không biết nói gì, điện hạ của ta, người đang kể chuyện cười có phải không?

Cuối cùng bọn họ vẫn không mặc hai bộ y phục rách nát để gặp quan nha Dực quốc, Quân Hoảng xem xét nàng vài lần, sau đó rất thuận đường mà bước vào một khách điểm. Vừa bước vào, hắn lập tức đi đến trước mặt chưởng quầy, viết mấy chữ trên giấy rồi đưa cho chưởng quầy.

– Phiên chưởng quầy, đây là phòng đã đặt trước của Dịch tiên sinh.

Chưởng quầy cầm lên xem, liếc mắt một cái, đầy mặt tươi cười, xoay người dẫn đường.

– Đúng vậy, đúng vậy, phòng đã được chuẩn bị tốt, mời hai vị đi theo tiểu nhân.

Tiến vào phòng, chưởng quầy giống như thay đổi thành người khác, lập tức thẳng lưng, sau đó quỳ xuống.

– Tiểu nhân Vương Anh bái kiến Thái tử điện hạ, điện hạ, may mà ngài không có việc gì, Chiêm tổng quản rất lo lắng.

Quân Hoảng gật đầu.

– Lập tức truyền thư về, nói bản cung không có việc gì, mặt khác, hãy xác nhận xem thân thể phụ hoàng thế nào?

Thần sắc trên mặt Vương Anh trở nên ngưng trọng.

– Hoàng Thượng không gặp mặt bất cứ kẻ nào, ngay cả Lương tướng cũng là ở ngoài điện tiếp khách dụ. Thanh âm của Hoàng Thượng rất suy yếu, nhưng dù là người của chúng ta, hay là Ám các do Hoàng Thượng trực tiếp nắm giữ, cũng đều không tra được tình huống thân thể của Hoàng Thượng, chỉ biết là thái y vẫn đang trực tẩm cung Hoàng Thượng, được liệu cũng không ngừng được vận chuyển từ ngoài cung vào.

– Vậy còn Diệp thái phó, ông ấy có thể ra vào cung đình hay chẳng? – Diệp Lạc ở bên cạnh đột nhiên chen vào một câu.

Vương Anh nhìn nàng một cái, lại nhìn về phía Quân Hoảng, Quân Hoảng gật đầu bảo.

– Người cứ nói tiếp đi.

– Phải! – Vương Anh vội vàng trả lời.

– Vào lúc Hoàng Thượng gặp chuyện, Diệp thái phó đang ở cùng một chỗ với Hoàng Thượng, sau khi trở về tẩm cung của Hoàng Thượng thì không thấy xuất hiện nữa, thuộc hạ không rõ.

Trong lòng Diệp Lạc nhất thời cảm thấy lạnh lẽo, có dự cảm không tốt.

Gia gia biết rõ là nàng xảy ra chuyện, ca ca ở nhà lại không thể chịu được kích thích, vậy ông sao có thể không trở về Diệp gia để chủ trì đại cục?

Trừ phi, trừ phi.....

Nàng siết chặt năm đấm, lệnh cho chính mình không được hướng tới ý tưởng tiêu cực.

Quân Hoảng có chút lo lắng nhìn nàng, nói với Vương Anh.

– Diệp thái phó có bị thương không?

Vương Anh lắc đầu.

– Tình huống lúc đó rất hỗn loạn, tình hình chính xác thuộc hạ không thể biết rõ. – Hắn lại ngẩng đầu nhìn hai người, trên mặt lộ vẻ ẩn nhẫn.

Diệp Lạc lập tức nghĩ tới khả năng kia, hai tay theo bản năng càng nắm càng chặt, sắc mặt cũng càng ngày càng trở nên khó coi.

– Diệp Tri, người trước hết hãy thả lỏng tâm tình, hết thủy phải đợi điều tra được chứng thực rồi hãy nói. – Thanh âm của Quân Hoảng rất ôn hòa, nhưng rơi vào trong tai Diệp Lạc, lại biến thành sự hờ hững, nàng trừng hấn.

– Cũng không phải là gia gia của người, người đương nhiên không thấy lo!

– Người.....! – Thái tử điện hạ chỉ nói được một chữ rồi không hề hể rằng.

– Lớn mật! – Vương Anh sốt ruột bảo hộ chủ nhân.

– Người còn không mau buông điện hạ ra!

Khi nghe được nửa câu đầu, Diệp Lạc còn định phản bác lại rằng, “Nàng cứ lớn mật đấy, thì sao nào?”, nhưng nghe xong nửa câu sau, nàng bèn cúi đầu nhìn tay chính mình, tức thì hoàn toàn không dám nói tiếp nữa.

Không biết từ khi nào thì Quân Hoảng đã cầm tay nàng, móng tay nàng cắm sâu vào tay hắn, nhìn qua còn thấy được vết máu, hèn gì, nàng còn đang thắc mắc tự hỏi, tay nàng dùng sức qua nửa ngày mà sao một chút cảm giác đau đớn cũng không có.

Buông tay Quân Hoảng ra, nàng lui về phía sau hai bước, đón nhận ánh mắt của Quân Hoảng, môi nàng giật giật, qua nửa ngày mới nói được một câu, thiếu chút nữa đã làm Quân Hoảng tức chết.

Nàng nói.

– Điện hạ, lần sau đừng để tay sai vị trí, bằng không bị ngộ thương thì không tốt cho lắm.

Quân Hoảng tức sùi bọt mép, còn chưa kịp phát tác, Diệp Lạc đã xoè tay về phía Vương Anh.

– Cho ta mấy lượng bạc, ta đi mua hai bộ y phục.

– Ta đi cùng người. – Quân Hoảng đứng dậy, tiếng “Ta” kia bị Vương Anh nghe được mà thấy kinh hồn sợ hãi.

Diệp Lạc khoát tay.

– Không cần, ta tự mình đi dạo loanh quanh, các người còn có việc muốn bàn đúng không? Các người cứ từ từ nói chuyện.

Quân Hoảng còn định nói gì đó, Diệp Lạc đã liếc nhìn hắn.

– Ta nói không cần.

Quân Hoảng lại ngồi xuống.

– Vậy người cũng giúp ta mua một bộ.

– Được! – Diệp Lạc vừa trả lời, chân đã bước tới cửa.

– Điện hạ, nếu không để thuộc hạ lập tức gọi người đi chuẩn bị y phục?
– Vương Anh thật cẩn thận nhìn hắn.

– Không cần, người nói một chút về tình thế hiện nay của Dực quốc cho bản cung đi! – Quân Hoảng lộ ra thần sắc lạnh nhạt.

Diệp Lạc đi ra cửa, híp mắt lại, quay đầu nhìn thoáng qua khách điểm.

Không ngờ thế lực của Quân Hoảng lại kéo dài đến tận đây?

Không thể không nói, tên nhóc thái tử này đúng là rất thâm tàng bất lộ*.

*Chú thích: thâm sâu khó lường

Nghĩ đến đây, lại lắc đầu thở dài, với cái tính cách nóng nảy kia, hắn làm thế nào mà giữ bí mật tốt như vậy? Quả nhiên là đánh giá một người không thể nhìn qua tướng mạo!

Người nào đó không thèm nghĩ nữa, nàng có khả năng khiến thánh nhân cũng phải tức phát điên, thử hỏi có mấy ai có thể chịu được?

Đứng ở bên ngoài trong chốc lát, nàng mới lắc lư bước xuống đường, nhìn có vẻ rất tùy ý, hàng quán gì cũng đều quay đầu lại nhìn một chút, bộ

dạng rất hưng trí.

Cứ như vậy mà đi hơn nửa ngày, nàng mới dừng lại trước một cửa hiệu may y phục, nghiêng đầu đánh giá một hồi lâu, mới giống như vừa lòng bước vào.

– A! Công tử, muốn mua y phục may sẵn hay là vải vóc, nam dùng hay nữ dùng? – Tiểu nhị rất nhiệt tình đón khách.

Diệp Lạc xem xét mấy miếng vải.

– Y phục may sẵn, nhưng có bộ nào vừa với dáng người của ta không ? Ừm, ta muốn mua ba bộ, trong nhà còn có hai đứa nhỏ, đều là nam. – Nàng nâng tay miêu tả chiều cao gần đến ngực mình.

– Đại khái cao tới đây.

– Cao bằng nhau?

Diệp Lạc cười.

– Đúng vậy, song bào thai, sinh ra vào mùa thu.

Tiểu nhị cười.

– Khách quan đúng là có phúc, còn phu nhân thì sao, chi bằng mua luôn một bộ cho phu nhân. Người một nhà, mỗi người một bộ, trau dồi tình cảm.

– Cũng phải. – Diệp Lạc gật đầu đồng ý.

– Nàng có dáng người không khác ta nhiều lắm, đại khái làm rộng hơn ta hai đốt ngón tay.

– Được rồi, mời khách quan đi bên này, để tiểu nhân lấy số đo cho ngài.

– Được! – Diệp Lạc đi theo tiểu nhị vào gian trong.

Vừa đi vào, hai mắt tiểu nhị liền đỏ lên, bùm một tiếng quỳ xuống.

– Tiểu công tử, may mà ngài không có việc gì.

Diệp Lạc nâng hân dậy, an ủi.

– Trước hãy đứng lên đã, ta không sao.

Tiểu nhị vừa lau nước mắt vừa nói.

– Tiểu công tử, ngài chờ một chút, ta gọi đường chủ đến.

Rất nhanh sau đó, Diệp Toàn đã đi vào, đây là một người có diện mạo bình thường, thoạt nhìn thì thấy có vẻ là người thành thật trầm ổn, nhưng giờ phút này cước bộ của ông lại mang theo mấy phần vội vàng.

– Tiểu thư! – Vừa vào cửa ông liền hô một tiếng, giọng khàn khàn, mang theo sự kích động do bị đè nén đã lâu, “Tiểu thư!” Bao nhiêu cảm xúc lại không thể nói ra miệng, chỉ khi gọi một tiếng xưng hô này mới có thể giảm bớt áp lực trong lòng.

– Tiểu thư. – Ông hé môi, lại không nói nên lời.

Hốc mắt Diệp Lạc chợt thấy ẩm ướt.

– Toàn thúc, đã lâu không gặp.

– Tiểu thư! Mười năm không gặp rồi. – Khóe mắt Diệp Toàn cũng đỏ lên.

– Năm đó ta đưa người đến Thương Vụ Môn, người vẫn còn là một tiểu nha đầu, mới chớp mắt đã lớn đến từng này!

Diệp Lạc khẽ cười.

– Ta so với trước đây có đẹp hơn không?

– Đẹp, rất đẹp! – Diệp Toàn xoa bàn tay.

– Đẹp giống như phu nhân năm đó.

Ý cười trên môi Diệp Lạc phai nhạt đi vài phần.

– Ta đã quên mất nương đẹp đến mức nào! – Nàng hít hít mũi.

– Được rồi, Toàn thúc, giờ chúng ta không nói những chuyện này, ta hỏi người trước, gia gia thế nào?

Diệp Toàn cả kinh.

– Tiểu thư, người nhanh như vậy đã biết?

– Gia gia quả nhiên đã xảy ra chuyện? – Diệp Lạc cả kinh, khó nén sự nôn nóng trong lòng .

– Không phải, lúc ấy khi Hoàng Thượng gặp chuyện, lão thái gia cũng đang ở bên cạnh, sự việc xảy ra quá đột ngột, hiện trường rất hỗn loạn, Âm vệ không thể xông vào kiệu của Hoàng Thượng nên căn bản là không biết tình huống bên trong ra sao. Sau đó hoàng cung lại bị phong tỏa, mãi vẫn không thấy lão thái gia đi ra, người của chúng ta cũng vào không được.

– Ca ca đã biết?

– Không có, Tang Du đã cản lại đường dây tin tức, thiếu gia cùng thiếu phu nhân cũng không biết gì.

Diệp Lạc gật đầu.

– Mang tin tức ta mạnh khỏe báo cho Tinh Dương cùng Kinh Hồng biết, bảo hai người bọn họ nên làm cái gì thì làm cái đó, đừng vội tới đây, chỉ khiến ta thêm phiền. Việc trong phủ thì giao cho Tang Du và Phong Gian

Ảnh, không thể để cho ca ca và chị dâu biết việc này, cũng phải bảo vệ an toàn cho họ.

– Còn Dực quốc?

Diệp Lạc mím môi suy nghĩ trong chốc lát, nói.

– Tạm thời đừng nhúng tay vào.

– Tiểu thư, bên cạnh tiểu thư một người cũng không có, khẳng định là không ổn, Diệp Tam, Diệp Cửu và Tinh Dương ở cùng một chỗ, chúng ta an bài hai người khác cho tiểu thư.

– Không cần. – Diệp Lạc lắc đầu.

– Thân thủ của ta đủ để bảo hộ cho chính mình, thành lập thế lực ở Dực quốc không dễ, đừng để bại lộ thân phận.

– Việc này....

Diệp Toàn còn muốn nói điều gì đó, Diệp Lạc đánh gãy lời ông.

– Không có việc gì, biết ta đang ở Dực quốc, Diệp Tam cùng Diệp Cửu rất nhanh sẽ tới đây.

– Được rồi! – Đối mặt với thái độ kiên quyết của nàng, Diệp Toàn chỉ còn cách thỏa hiệp.

– A, đúng rồi, giúp ta chuẩn bị mấy bộ y phục.

– Vâng.

– À, còn có của Quân Hoảng.

– Quân Hoảng? – Diệp Toàn sững sờ tại chỗ.

– Ách, chính là Thái tử điện hạ.

Diệp Toàn nhăn nhin, sắc mặt thay đổi liên tục, một hồi sau mới nói.

– Tiểu thư, tính tình này của người nên sửa lại, tục danh của thái tử người nói ở trước mặt chúng ta thì không sao, nhưng nếu thành thói quen, để cho người có tâm nghe được sẽ gây phiền phức cho người.

Được rồi, nàng thừa nhận là nàng đã tạo thành thói quen, thở dài.

– Được, ta sửa.

Cho nên mới nói ghét nhất là mấy người vương tôn quý tộc, tên từ nhỏ không cho người khác gọi là cái ý tứ gì!

Diệp Lạc đứng dậy chuẩn bị đi, Diệp Toàn bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện.

– Đúng rồi, tiểu thư, có một người tên là Vô Nhai đến tìm người.

– Vô Nhai? Hắn tìm ta có chuyện gì? – Nhớ tới ngày đó khi nhảy xuống vực, nhìn thấy vẻ mặt không thể tin được của sư huynh, trong lòng nàng chợt thấy căng thẳng.

– Ta không biết, nhưng hắn đã đến cửa hàng hỏi thăm, ta vẫn cho người theo dõi hắn, hiện tại đang cư trú trong một khách điểm tên là Thịnh Vượng. – Diệp Toàn nhìn nàng.

– Ta nghĩ là hắn đã dựa theo kí hiệu của Diệp gia tìm đến.

Diệp Lạc gật đầu.

– Ta đi tìm hắn.

Đi được vài bước, lại quay đầu lại.

– Thay đổi kí hiệu Diệp gia, dùng bản thiết kế thứ hai ca ca vẽ năm đó, người lập tức đi thông báo mọi người.

– Vâng!

Thịnh Vượng khách điểm, người đến người đi nườm nượm, Diệp Lạc đứng ở cửa, còn đang tự hỏi phải đi vào tìm người như thế nào, chợt nghe bên cạnh có người đến gần, sau đó đứng lại.

Nàng xoay người qua, đúng là Vô Nhai, hắn đang im lặng nhìn nàng, trong mắt thoáng hàm chứa ý cười, ánh mắt ấm áp.

– Người làm sao được biết ta sẽ đến? – Diệp Lạc hỏi hắn.

Vô Nhai bình tĩnh nhìn nàng.

– Ta nhìn thấy. – Hắn mỗi ngày đều ngồi ở quán trà trên lầu hai, từ lúc bình minh cho đến khi khách điểm đóng cửa, chỉ cần nàng đến, hắn đều có thể nhìn thấy.

Diệp Lạc kiễng mũi chân, gắng sức xoa đầu của hắn.

– Vô Nhai vẫn đáng yêu như vậy.

Vô Nhai nhất thời đỏ mặt, nhưng ý cười trên khóe môi lại càng rõ nét, một năm qua đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, mà tiểu thư, vẫn không thay đổi.

Trở lại phòng trọ, Vô Nhai sau khi tìm đông tìm tây một hồi, lấy ra một túi đồ đưa cho nàng.

– Cái gì thế? – Diệp Lạc nghi hoặc.

– Quần áo của người. – Rặng mây đỏ ửng trên mặt vẫn chưa biến mất, Vô Nhai cúi đầu.

Mở túi đồ ra, Diệp Lạc ngậy ngấn cả người, là hộ thân nhuyễn giáp của nàng cùng bộ y phục lúc trước thay ra, hiển nhiên là Vô Nhai đã rất cẩn thận giặt sạch, vẫn còn vương lại mùi nắng.

– Người tìm được? – Diệp Lạc hỏi hần.

– Không phải, là Vương gia tìm được.

Diệp Lạc rũ mắt xuống.

– Hần hiện tại đang ở nơi nào?

– Hoàng Thượng có lệnh, Vương gia đã về hoàng cung. – Vô Nhai lúng túng giống như một đứa nhỏ đã làm sai chuyện.

– Nhưng trước đó Vương gia đã không ngừng tìm kiếm hai ngày một đêm, cả người đã gầy đi một vòng.

Diệp Lạc hít mũi, miễn cưỡng cười nói.

– Không có việc gì, người trở về hãy nói cho hần rằng ta không sao, không cần lo lắng cho ta.

– Tiểu thư? – Vô Nhai có chút lo lắng nhìn nàng.

Diệp Lạc lắc đầu.

– Vô Nhai, ta biết chúng ta ở hai lập trường đối lập, có một số việc không thể trách hần. Ta đều biết.

– Ừm! – Vô Nhai gật gật đầu, nhưng nhìn nụ cười của Diệp Lạc, hần vẫn thấy rất khó nhìn.

Hần sẽ không nói ra, có rất nhiều thời điểm hần cũng không biết phải nói như thế nào, hần chỉ biết là, trong lòng hần rất ê ẩm.

– Thực xin lỗi, tiểu thư! – Qua nửa ngày, hắn chỉ thốt ra được một câu này.

– Vô Nhai ngốc nghếch! – Diệp Lạc vỗ vỗ hắn.

– Đúng rồi, tiểu thư, có một người không biết có phải là thị vệ của người hay không?

– Người nào? – Vô Nhai kéo nàng đến một phòng khác, cửa phòng vừa mở ra, Diệp Lạc chợt ngây ngẩn cả người.

– Vi Kỳ?

Vi Kỳ bị trói chặt trên giường, vừa nhìn thấy nàng tiến vào, nhất thời hai mắt bỗng tỏa sáng.

– Hắn sao lại thế này?

Vô Nhai sờ sờ đầu.

– Ta cứu hắn, nhưng hắn lại không chịu nghe lời.

– Cho nên, người liền đập hắn ngất xỉu, rồi trói lại? – Diệp Lạc không biết nên khóc hay nên cười.

– Cách này đơn giản nhất.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Gặp Vua Dực Quốc

Vi Kỳ vừa lấy được tự do, phản ứng đầu tiên của hắn chính là đánh một chiêu về phía Vô Nhai.

Vô Nhai dường như đã sớm dự đoán được trước, không nói một lời, rút kiếm đỡ chiêu.

Diệp Lạc cũng không có ý ngăn cản, ngồi vào bàn bên cạnh, xem hai người đối chiêu, tự rót cho mình một chén nước, vừa uống vừa nhả ra một câu.

– Vô Nhai, hắn gọi là Vi Kỳ, là thị vệ của thái tử, không phải của ta.

Vô Nhai ngẫm hiểu, xuất chiêu không lưu tình.

Vô Nhai thân là người đứng đầu trong bát đại thị vệ của Phong Phi Tự, lại ở trên Thương Vụ Môn tập võ nghệ nhiều năm, võ công hiển nhiên là trên cơ Vi Kỳ, nếu nói lúc trước hắn xuống tay còn có mấy phần cố kỵ, bây giờ nghe Diệp Lạc nhắc nhở, trong lòng lập tức sáng tỏ vài phần, người này khẳng định là đã từng chọc giận tiểu thư. Vì thế, chiêu phong càng thêm sắc bén, thậm chí còn lần theo sát ý.

– Diệp Tri, tên phản đồ, người dám cấu kết với Phong Phi Tự! – Vi Kỳ từng bước từng bước lui về phía sau, trong lúc chật vật còn không quên rống hai câu về phía Diệp Lạc.

Diệp Lạc cười cười, quay sang phía Vô Nhai.

– Vô Nhai, giết người diệt khẩu.

– Vâng! – Vô Nhai biến đổi chiêu thức, kiếm vẽ một đường hoa mỹ, nhắm thẳng vào ngực hắn mà đâm tới.

Diệp Lạc nhú mày, ly trà trong tay lặng yên không một tiếng động bỗng xoay tròn bắn ra, “Đình” một tiếng, ngay khi mũi kiếm đâm thủng y phục Vi Kỳ, thế công tức thì dừng lại, Vi Kỳ nhân cơ hội này, phá cửa sổ nhảy ra.

Vô Nhai liếc nàng một cái, yên lặng thu kiếm.

Xem ra tính tình thích trêu chọc người khác của tiểu thư lại phát tác, đáng thương cho tiểu thị vệ!

Diệp Lạc cũng đứng dậy, Vô Nhai tiến lên một bước.

– Tiểu thư!

-Làm sao vậy? – Diệp Lạc liếc hắn một cái, vừa cười vừa bước ra.

– Vô Nhai, ngươi muốn nói cái gì?

Vô Nhai nhìn nàng nửa ngày, rồi nói một câu.

– Tiểu thư, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, người ăn xong rồi hãy đi, được không?

Diệp Lạc đưa tay khoác lên vai hắn.

– Dẫn đường đi, Vô Nhai ca ca.

Vô Nhai “Xì!” một tiếng bật cười, đi trước.

Tiểu thư, nếu có thể, ta rất hy vọng có thể vĩnh viễn được nhìn thấy người cười vui vẻ như bây giờ.

Chỉ là, con đường người và Vương gia lựa chọn đã khiến cả hai ngày càng cách xa, cho dù có một ngày được gặp lại thì ai có thể cam đoan là thế sự sẽ không thay đổi, tất cả đều có thể trở về điểm ban đầu?

– Vô Nhai, người ăn quá ít, có phải sư huynh bình thường hay bạc đãi người, không cho người ăn nhiều? – Diệp Lạc gầy gầy bết, bất mãn trừng Vô Nhai.

Vô Nhai lắc đầu, gắp cho nàng một miếng cá.

– Không đâu, người ăn nhiều một chút.

– Vô Nhai, người ít nói như vậy, về sau làm thế nào mà dỗ vợ tương lai của người đây, thật làm cho người ta lo lắng mà! – Diệp Lạc thở dài.

Vô Nhai gãi đầu, sắc mặt hơi đỏ lên, lại không biết nên nói cái gì, chỉ có thể ha ha cười hai tiếng, vui đầu ăn cơm.

Trước khi đi, hắn cuối cùng vẫn thốt ra câu hỏi cất chứa trong lòng.

– Người và Vương gia, còn có về sau chăng?

Diệp Lạc nhìn kỹ người trước mắt, đây là nam tử đã làm bạn cùng nàng lâu nhất trong suốt tám năm qua.

– Nếu người là hỏi hộ sư huynh, vậy ta sẽ nói cho người, không có. Cho nên hắn không cần cố kỵ mà đi làm chuyện hắn muốn làm, không cần nghĩ đến ta. Nếu là chính người muốn biết, thì ta chỉ có thể nói rằng, ta cũng không biết. Tương lai dài như vậy, không ai cũng có thể đoán trước được chuyện tương lai.

Vô Nhai hạ ánh mắt.

– Vương gia nói, người hãy chờ hăn hai năm, hai năm sau, Vương gia sẽ chỉ là sư huynh.

Hai năm! Diệp Lạc nhìn về phía xa xăm, miệng khẽ thở dài.

Nàng dù là cả đời vẫn sẽ chờ hăn, chỉ là nàng rất sợ, vào thời điểm nàng chờ được hăn, hăn phải chẳng vẫn là hăn?

Vẫn là người khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc, như cũ?

Nàng nở nụ cười.

– Không ai phải chờ ai, không ai phụ ai. Tất cả hãy dựa theo ý trời đi, nếu đến lúc đó, chúng ta vẫn không thay đổi, vậy thì đương nhiên là chuyện nước chảy thành sông.

Cha mẹ mất sớm ngoài ý muốn, thân thể của ca ca, đã khiến nàng sớm hiểu được cái gì gọi là bất lực tòng tâm. Thế sự vô thường*, lời thề hứa dù có kiên định tới đâu, đều có thể vì những nhân tố không thể kháng cự mà trở thành vô nghĩa theo thời gian trôi qua.

*Chú thích: mọi sự biến đổi không theo một quy luật nhất định

Nàng nhìn bóng lưng Vô Nhai biến mất trong màn đêm, đồng thời cũng mang đi tất cả những chuyện xưa ấm áp luẩn quẩn trong lòng nàng ngày hôm nay.

Chung quy việc gì cũng đều phải trải qua, nàng nhìn lòng bàn tay chính mình, khẽ nở nụ cười.

Có lẽ nàng không xứng đáng có được sự ấm áp thuộc về chính mình.

Cha mẹ, ca ca, sư huynh, hiện tại, là Vô Nhai.

Một hồi sau nàng mới trở về khách điểm, bắt gặp Vi Kỳ đứng ở phía sau Quân Hoảng, nhìn nàng bằng ánh mắt giết người.

– Diệp Tri, người còn dám trở về?

Diệp Lạc cũng không để ý đến hắc, đem đồ ném lên bàn, sau đó tùy tiện kéo ghế ngồi xuống.

– Một chết ta.

Vi Kỳ gần như nhảy dựng lên.

– Điện hạ, người xem, hắc còn kiêu ngạo như vậy, hắc rõ ràng là có cấu kết với Phong Phi Tự.

– Được rồi, Vi Kỳ. – Quân Hoảng xoa xoa thái dương, trước lúc Diệp Tri trở về, Vi Kỳ đã nói hết cả buổi trưa, hắc cảm thấy hai bên lỗ tai đang vang lên tiếng ong ong.

– Diệp Tri, người có mang y phục về cho ta không?

Diệp Lạc chỉ vào túi đồ trên bàn.

– Ở bên trong, người mặc thử xem, nếu không vừa thì mang đi sửa lại.

– Điện hạ! – Vi Kỳ gần như gấp đến độ muốn khóc, đặt một nhân vật nguy hiểm như vậy ở bên người điện hạ, không thể nào!

Diệp Lạc đứng dậy.

– Vi Kỳ, người cứu người không phải Phong Phi Tự, mà là Vô Nhai, sao người chưa chi đã kết tội ta cấu kết với Phong Phi Tự. Người cùng điện hạ của người cứ tiếp tục thảo luận, ta về phòng đi ngủ.

– Không được! – Vì Kỳ nhanh chóng sai bước tiến đến, giữ ống tay áo nàng lại.

– Người hãy nói rõ mối quan hệ giữa người cùng tên Vô Nhai kia là cái gì, hẳn vì sao muốn cứu ta?

Diệp Lạc nhìn tay hắn, rất có hứng trí nhướn mày.

– Đương nhiên là vì hắn nghĩ người là thị vệ của ta !

– Vậy vì sao hắn bởi vì ta là thị vệ của người mà cứu ta?

– Bởi vì hắn thích ta. – Diệp Lạc nói như chuyện đương nhiên, Quân Hoảng đang uống nước lập tức bị sặc, Vì Kỳ mở to hai mắt nhìn, sắc mặt trắng đỏ bừng.

– Người nói vậy, hai người các người rõ ràng đều là nam nhân.

Diệp Lạc cười cong cong hai mắt.

– Là nam nhân cũng có thể thích!

– Người, người, người..... – Ngón tay Vì Kỳ run run, hơn nửa ngày mới thốt ra được một câu.

– Người đã thành thân.

Diệp Lạc thuận thế phẩy tay hắn ra.

– Tâm của Diệp Tri đương nhiên thuộc về Thanh Nguyệt. Nhưng cũng không thể ngăn cản những người khác thích ta, có phải hay không?

Vì Kỳ như chiếc lá phát phơ trong gió, nghẹn nửa ngày không nói được một câu.

Diệp Lạc mang tâm tình tốt trở về phòng ngủ, bỏ lại hai kẻ một quân một thần ở phía sau mắt to trừng mắt nhỏ.

– Điện hạ, Diệp Tri thật sự có liên hệ với Hoa Gian quốc. – Vi Kỳ lại cường điệu.

– Ủm, bản cung biết.

– Vậy? – Vi Kỳ hai mắt sáng ngời.

Quân Hoảng mỉm cười.

– Nếu Diệp Tri muốn bản cung chết, thì hiện tại người đã không nhìn thấy bản cung.

– Đó là vì hãn còn muốn thu hoạch lợi ích lớn hơn nữa.

– Nếu hãn cùng với Hoa Gian quốc thực sự có bí mật không thể cho người khác biết, người cho là người còn có thể nghênh ngang trở về cáo trạng?

– Việc này.... – Vi Kỳ ghen lời.

-Vi Kỳ, về sau đừng nhắc lại việc này.

– Vâng! – Vi Kỳ ngậm miệng, âm thầm hạ quyết tâm, về sau nhất định phải theo dõi Diệp Tri cẩn thận, tuyệt đối không thể để cho điện hạ đơn thuần bị người nọ lừa.

Phương thức Quân Hoảng tiến vào hoàng cung Dực quốc trực tiếp khiến người ta cảm thấy bất khả tư nghị*.

*Chú thích: không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được

Nói đến ngày đó, hãn lập tức đi gặp quan nha Dực quốc.

– Bản cung là thái tử Quân Hoảng của Sùng Hưng vương, muốn gặp quốc quân của quý quốc, người hãy đi thông báo một tiếng.

Lúc ấy, không nói đến vị quan thất phẩm tép riu kia bị choáng váng, ngay cả Diệp Lạc đứng ở phía sau cũng phải cúi đầu che mặt thở dài.

Điện hạ, ngài không hiểu thế sự đến tình trạng này ư, ngài nghĩ một tên quan viên thất phẩm có biện pháp gặp gỡ long nhan?

Không biết Quân Hoảng có vận khí rất tốt, hay là chế độ quan trường Dực quốc khác biệt, chỉ tới ngày thứ ba đã có khâm sai đại thần tìm đến cửa khách điểm, nói phụng khẩu dụ của Hoàng Thượng đến nghênh đón Thái tử Sùng Hưng tiến cung.

Nếu nói kiến trúc Sùng Hưng là rực rỡ đồ sộ, thì cung đình Dực quốc lại có vẻ nhã nhặn tú lệ hơn. Diệp Lạc đi dọc theo các khúc hành lang mà không khỏi âm thầm cảm thán, nếu nói đây là hoàng cung của một quốc gia, không bằng nói đây là nơi tiên cảnh nhân gian, sơn thủy uốn lượn, liễu thụ trữ tình.

Đương kim quốc quân của Dực quốc, Ninh Triển Thư, năm nay vừa mới hai mươi, là một quân vương trẻ tuổi. Mà xem ở trong mắt Diệp Lạc, hẳn còn là một vị quân vương trẻ tuổi anh tuấn.

Lại nghiêng đầu nhìn Quân Hoảng đang đứng phía trước mình, không khỏi âm thầm cảm thán, thân là vua của một nước, sở hữu ba ngàn giai nhân tuyệt sắc, chẳng trách tướng mạo của đời sau càng tốt hơn đời trước.

Có điều, vẫn không bằng ca ca nhà mình, nghĩ như vậy, đáy lòng nàng lại trở lại bình thường.

– Không biết lí do đến lần của Thái tử là gì? – Hai người bên kia đã hàn huyên xong, cuối cùng cũng tiến vào vấn đề chính.

– Bản cung lần này tiến đến là muốn giáp mặt quốc quân thuyết minh về chuyện tình của quận chúa quý quốc, không hy vọng chỉ bởi vì mấy lời bịa đặt mà dẫn đến sự hiểu lầm không cần thiết.

–Ồ! – Ninh Triển Thư ngồi thẳng dậy.

– Vậy mời thái tử thuật lại tình hình lúc đó.

Sau khi nghe Quân Hoảng mang chuyện tình đêm đó kể lại từ đầu chí cuối xong, ánh mắt Ninh Triển Thư chuyển về phía Diệp Lạc.

– Vị này chính là lễ bộ thị lang Diệp Tri?

Diệp Lạc cúi người.

– Phải, thần Diệp Tri, bái kiến bệ hạ.

Ninh Triển Thư bình tĩnh nhìn nàng trong chốc lát, mới nói.

– Diệp thị lang đúng là người có tâm tư nhanh nhạy, chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã tránh được bẫy, mang theo thái tử quý quốc thoát khỏi hiểm cảnh.

Diệp Lạc cười nhàn nhạt.

– Diệp Tri không dám nhận lời tán thưởng của Bệ hạ.

Ninh Triển Thư cũng không tiếp tục truy vấn nàng, tầm mắt lại chuyển đến trên người Quân Hoảng.

– Thái tử, theo như lời của người, tất cả trăm đều hiểu, nhưng là có một nghi vấn, không biết người có thể hay không giúp trăm cởi bỏ?

– Mời nói.

– Nếu đây thật sự là cái bẫy do Tịnh Kiên Vương của Hoa Gian quốc thiết kế, đơn giản là để phá hỏng quan hệ hữu nghị giữa hai quốc gia chúng ta và lấy được sự hỗ trợ của quốc gia ta. Một khi đã như vậy, hẳn vì cái gì không cưới luôn quận chúa, thông qua quan hệ thông gia làm cho liên minh hai nước chặt chẽ hơn? Thực hiện kế này, nếu thất bại, sẽ đồng thời bị hai quốc đối địch, như vậy chẳng phải là mất nhiều hơn được!

Quân Hoảng ngẩn người, nói thật vấn đề này cũng là điều hăn vẫn chưa nghĩ thông suốt.

Diệp Lạc đương nhiên hiểu được, nhưng nàng nào có thể ở trong tình cảnh này nói ra miệng.

Qua một khoảnh khắc yên lặng ngẩn ngui, Quân Hoảng mở miệng.

– Bản cung có một cách nói, không biết ngài có thể cho binh lính lui xuống?

Ninh Triển Thư không có động tác gì, Quân Hoảng nói thêm.

– Hôm nay chỉ có bản cung và Diệp Khanh tiến cung, tay không tấc sắt, ngài không cần lo lắng.

Ninh Triển Thư cười ha ha, vẫy tay cho binh lính lui xuống.

– Hiện tại Thái tử có thể nói.

Quân Hoảng mỉm cười.

– Tài năng của Phong Phi Tự, cả thiên hạ đều biết. Hẳn sao lại không rõ, kết thân cùng hăn, là Lễ thân vương, mà không phải Dực quốc. Hẳn nếu thành thân, đó mới thật sự là mất nhiều hơn được.

Nói đến vậy, cũng không cần giải thích gì thêm.

Im lặng một lát sau, Ninh Triển Thư cười to ra tiếng.

– Hay cho một cái Quân Hoảng! Hay cho một cái Quân Hoảng!

Hắn đứng dậy, hai mắt sáng ngời.

– Quân Hoảng, thiên hạ này có người làm đối thủ, mới có sức hấp dẫn!

Quân Hoảng cũng nở nụ cười.

– Đó là vinh hạnh của Quân Hoảng!

– Khi trẫm muốn lấy lại thứ thuộc về chính mình, sẽ không muốn bị ngoại lực quấy nhiễu, thái tử nghĩ như thế nào? – Ninh Triển Thư hỏi đầy ẩn ý.

– Chỉ cần không gây nguy hiểm cho dân chúng Sùng Hưng, Sùng Hưng sẽ không ra tay. – Quân Hoảng đáp ứng rõ ràng.

Hai người lúc này đã tự hiểu mà không nói, đạt thành một hiệp nghị nào đó.

Trước khi đi, Ninh Triển Thư từng hỏi.

– Nếu hôm nay trẫm không cho các người đi thì sao?

Quân Hoảng không trả lời, người trả lời là Diệp Lạc.

– Nếu ngày trước ta có thể mang điện hạ rời khỏi Hoa Gian quốc, đương nhiên hôm nay cũng có thể đưa điện hạ rời khỏi hoàng cung Dực quốc.

Ninh Triển Thư nhìn nàng một hồi lâu.

– Thái tử có một thuộc hạ tốt.

– Đúng vậy. – Quân Hoảng kiêu ngạo đáp.

Diệp Lạc lặng lẽ thả lỏng các thần kinh căng thẳng, may mà thái tử còn chưa quá ngu, đầu óc xoay chuyển rất nhanh.

Sau đó, nàng hỏi hần, làm thế nào lại đột nhiên nghĩ ra được.

Quân Hoảng liếc nàng một cái.

– Ta về sau cũng là vua của một nước, ta không muốn nằm bên cạnh mình là một người tay cầm trọng binh như hổ rình mồi, Ninh Triển Thư hần đương nhiên cũng không muốn!

Thì ra là người đồng cảnh ngộ mới hiểu được nhau, Diệp Lạc thiếu hưng trí nên không muốn hỏi lại.

– Người sao không hỏi vì sao? – Quân Hoảng cực kỳ vừa lòng với biểu hiện của chính mình.

– Không có hứng thú. – Diệp Lạc đáp.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Về Ngay

Khi hoàng hôn buông xuống, Diệp Lạc đã gặp được Diệp Tam và Diệp Cửu, đồng thời cũng nhận được thư của Diệp Tri.

Trên thư chỉ có hai chữ: “Về ngay!”

Trong lòng Diệp Lạc rất căng thẳng, nhìn về phía Diệp Tam.

– Thân thể ca ca ta có phải lại xảy ra chuyện? – Nếu không với tính cách của huynh trưởng, tuyệt đối không thể trong lúc nàng ra ngoài mà gửi đến một phong thư như vậy.

Ánh mắt nàng lạnh lùng sắc bén.

– Không phải ta đã dặn tuyệt đối không để cho huynh ấy biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì hay sao?

Diệp Tam lập tức quỳ xuống, đè thấp thanh âm.

– Tiểu thư, năng lực của đại công tử, người đã biết rồi. Lão thái gia vẫn chưa trở về nhà, thư từ liên lạc của người với người nhà cũng bị chặt đứt, đại công tử lập tức nổi lên lòng nghi ngờ.

Diệp Lạc nhắm mắt lại, đúng vậy, với khả năng của ca ca thì sao có thể không phát hiện ra điểm khác thường?

Vừa trải qua tình cảnh tìm được đường sống trong chỗ chết, tưởng chừng như phải ly biệt mãi mãi với ca ca lại sắp được gặp lại, nàng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng khi nhắc bút, nàng chỉ viết ra một câu:

“Chớ lo lắng, mười lăm ngày nữa sẽ về.”

– Tiểu thư, khi ta cùng Diệp Tam đến đây, đi suốt ngày đêm từ biên quan đến đây cũng mất đến mười một ngày, rồi từ biên quan trở về kinh thành, ít nhất cũng phải sáu bảy ngày, ngài nên sửa thành hai mươi ngày mới có vẻ thỏa đáng? – Diệp Cửu hỏi.

Diệp Lạc lắc đầu, đưa phong thư cho hắn.

– Không cần, truyền tin trở về, bảo Tinh Dương mang binh đến biên cảnh tiếp ứng chúng ta, đến lúc đó Thái tử sẽ do hắn hộ tống về kinh thành. Ở mỗi trạm dịch đều giúp ta chuẩn bị ngựa, ta muốn trong mười lăm ngày về đến nhà.

Diệp Cửu còn muốn nói cái gì, đã bị Diệp Tam kéo vạt áo của hắn ngăn lại, Diệp Cửu nhìn hắn, lại nhìn Diệp Lạc, gật đầu nói.

– Tuân lệnh, tiểu thư.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Quân Hoảng thức dậy, đã thấy Diệp Lạc ngồi nghiêm chỉnh trong nhà ăn, thấy có chút không quen. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn sang Diệp Lạc.

– Trời còn chưa sáng hẳn.

– Phải, ta biết.

– Vậy sao ngươi lại dậy sớm như vậy? – Hắn lại nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, xác định là mặt trời vẫn mọc từ phía Đông.

Diệp Lạc vẫy tay với hắn, thuận tiện giúp hắn múc một bát cháo.

– Mau đến ăn đi, ăn xong chúng ta lập tức khởi hành đi về.

Cháo gạo non hầm vừa phải, hương thơm nước mũi, Quân Hoảng hớp mấy ngụm, gật đầu khen, “Ngon” Ngẩng đầu nhìn nàng.

– Sao người không ăn?

– Ta ăn rồi, chờ người ăn xong chúng ta lập tức lên đường.

Quân Hoảng cũng không nói nữa, vùi đầu húp hết bát cháo.

Vi Kỳ từ ngoài cửa đi vào, oán hận đặt một bao lớn lên trên bàn, nói với Diệp Lạc nói.

– Chỉ giới nịnh bợ lấy lòng.

– Mua cái gì vậy? – Quân Hoảng ngạc nhiên hỏi.

– Là đồ ăn. – Diệp Lạc vỗ vỗ túi to, hiển nhiên là rất vừa lòng.

Hai hàng lông mày Vi Kỳ tức thì dựng thẳng đứng.

– Diệp Tri, người muốn ăn thì tự đi mà mua.

– Yên tâm. – Diệp Lạc cười cười.

– Tuyệt đối không cướp phần đồ ăn của người. Đúng không, điện hạ? – Những lời cuối cùng là nói với Quân Hoảng.

Quân Hoảng hỏi nàng.

– Muốn mua thêm đồ ăn không?

– Không cần, người chia một phần của người cho ta là được.

Vi Kỳ đứng bật dậy, lại bị ánh mắt cảnh cáo của Quân Hoảng ép ngồi xuống, hần hiện tại vô cùng xác định, Diệp Tri là chuyên môn lấy việc chọc tức hần làm niềm vui.

Hừ! Chỉ ý vào Thái tử bảo hộ hần mà thôi, Vi Kỳ oán hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Thấy Vi Kỳ tức giận mà không thể phát tác, tâm tình phiền chán suốt một đêm của Diệp Lạc rốt cục cũng được thả lỏng đôi chút.

Ba người vừa đi đến cổng thành, chợt phát hiện ra có điểm dị thường.

Bình thường cổng thành người đến người đi tấp nập, giờ lại im lặng tới mức kì quái, hai bên sườn cổng thành binh lính xếp thành hàng, người người mặc khôi giáp, trường thương đại đao hiên ngang trong nắng sớm, có một loại cảm giác lạnh lẽo mà xơ xác tiêu điều.

Quân Hoảng dừng bước, Vi Kỳ rút kiếm che trước người hần.

Diệp Lạc nhìn bốn phía, Diệp Tam cùng Diệp Cửu từ trong đám đông đã lặng yên không một tiếng động vây lại đây, thủ hộ ở hai bên và phía sau Diệp Lạc.

Trên tường thành, Ninh Triển Thư đứng từ xa nhìn bọn họ, Thừa tướng Bao Ninh xoay người hỏi.

– Hoàng Thượng, việc này phải chăng rất mạo hiểm? Dù sao mọi người đều biết thái tử Sùng Hưng đang ở kinh thành nước ta, vạn nhất xảy ra chuyện...?

Ninh Triển Thư cười khẽ một tiếng.

– Phải dựa vào biểu hiện lúc này của Quân Hoảng, trăm mới có thể có đủ lý do vì hần mà

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ai Là Đoạn Tụ

Hai người từ sau khi ra khỏi kinh thành, Diệp Lạc lập tức cho ngựa chạy không ngừng nghỉ, chân bọn họ gần như không hề chạm đất.

– Diệp Tri, thật ra người không cần phải vội vã như vậy, muộn thêm mấy ngày cũng không hề gì, trong khoảng thời gian này nếu chỗ phụ hoàng gặp chuyện không may thì đã sớm xảy ra, hoặc không có chuyện gì cả, dù sao họ cũng đã chống đỡ được nhiều ngày. – Sáng sớm ngày kế tiếp, Quân Hoảng thức dậy lại thấy Diệp Lạc đã ngồi ngay ngắn trước bàn, nhìn sắc mặt tái nhợt mệt mỏi của nàng, không nhịn được nói.

Diệp Lạc miễn cưỡng cười cười.

– Ta không phải vì người, mà là vì chính mình.

Quân Hoảng nhìn về phía nàng, nàng đẩy phần cơm đã chuẩn bị tốt qua phía hắn.

– Ta cứ nghĩ đến gia gia là trong lòng nóng như lửa đốt, điện hạ, người cơm nước xong, chúng ta mau chóng lên đường.

– Còn người?

– Ta đã ăn xong.

Quân Hoảng bèn cúi đầu, nhanh nhẹn dứt cơm vào miệng, còn Diệp Lạc ở bên này thì đưa tay xoa bóp bắp đùi đau nhức, nhìn một bên sườn mặt của Quân Hoảng đang ăn cơm, không nhịn được muốn thở dài.

Nàng thầm nghĩ, nam nữ khác biệt, hiện tại nàng hiểu sâu sắc lời này.

Vị thái tử điện hạ này mới bị mất máu, lại còn vừa bị trúng tên, liên tục phi ngựa trong suốt mấy ngày mà vẫn sinh long hoạt hổ, tối qua còn hồn nhiên hỏi nàng muốn thi cưới ngựa không? Xương sống thắt lưng nàng lúc ấy đã muốn rụng rời, nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lôi hăn xuống, đập cho mấy phát để tiết nổi bất bình trong lòng.

Nhưng lý trí chung quy vẫn thắng xúc động, lúc đó nàng lạnh lùng liếc hăn một cái, sau đó nói.

– Nếu điện hạ còn có nhiều tinh thần đến vậy, chi bằng ngày mai dậy sớm một chút để lên đường đi.

Sau đó, bỏ lại hăn trở về phòng ngủ.

Đi cùng Quân Hoảng, dù có gặp đến thế nào cũng không thể không để ý tới thân thể cùng an nguy của hăn, cho nên khi nhóm ba người Diệp Lạc đuổi tới biên quan, đã là mười hai ngày sau.

Diệp Tinh Dương đã sớm mang theo đại quân đóng quân ở biên quan, từ xa nhìn thấy đoàn người của Diệp Lạc, hăn lập tức phóng ngựa như bay đến. Nhìn tư thế phi thân xuống ngựa của hăn, Diệp Lạc âm thầm đảo cặp mắt trắng, tên Tinh Dương này vĩnh viễn không thể giống như Kinh Hồng, quan tâm thiệt hơn, nàng quyết đoán chuyển hướng ngựa, lui xuống phía sau Quân Hoảng.

Diệp Tinh Dương thấy động tác của nàng, có chút sửng sốt, rồi lập tức chuyển ánh mắt lên người Quân Hoảng, quỳ một gối xuống.

– Thần, Diệp Tinh Dương, cung nghênh thái tử điện hạ!

Quân Hoảng khoát tay.

– Đứng lên đi.

Hắn cũng lập tức nhảy xuống, hoạt động tay chân một chút rồi mới nhìn về phía sau Diệp Tinh Dương.

– Ôn Định đâu?

Diệp Tinh Dương ngay cả mắt cũng không chớp một cái.

– Chém!

Quân Hoảng nhìn hắn một cái, gật gật đầu.

– Nói sau đi. – Hắn đi về phía trước vài bước, bỗng nhiên phát hiện có chút không thích hợp, quay đầu, nhìn thấy Diệp Lạc vẫn đang ngồi trên ngựa, căn bản không có ý định xuống dưới.

– Diệp Tri? – Hỏi một câu.

Diệp Lạc coi như không thấy hắn, chấp tay về phía Diệp Tinh Dương.

– Diệp tướng quân, giao cho người việc hộ tống điện hạ hồi kinh. – Nàng cầm cương ngựa chuẩn bị rời đi.

– Đợi chút! – Diệp Tinh Dương cùng Quân Hoảng đồng thời gọi lại nàng.

Quân Hoảng nhăn mặt nhíu mày.

– Người muốn đi bây giờ?

– Đúng vậy, điện hạ, hành trình kế tiếp của ngài sẽ do Diệp tướng quân sắp xếp, thần phải đi trước một bước.

Diệp Tinh Dương lập tức tháo túi đồ đeo trên người xuống dưới, hăn sớm biết với tính cách của tiểu thư thì tuyệt đối sẽ không ở lại chỗ này chậm trễ thời gian, buộc túi đồ lên người Diệp Lạc, hăn nâng mí mắt lên, ánh mắt sáng ngời.

– Trong này là lương khô và y phục để thay. – Hăn mím môi.

– Đường đi sông núi xa xôi, bảo trọng.

Diệp Lạc nhìn hăn, nở nụ cười, nhẹ giọng nói.

– Được!

Diệp Tinh Dương xiết chặt nút thắt, sau đó lùi lại mấy bước, không dám ngẩng đầu nhìn nụ cười trên miệng nàng. Hăn sợ hăn sẽ không kìm được chính mình mà chạy theo tùy tùng.

Diệp Lạc hít một hơi thật sâu, quay đầu ngựa, vừa chạy được một đoạn, đã nghe thấy tiếng vó ngựa truyền đến từ phía sau, là Quân Hoảng đang đuổi theo.

– Người làm gì? – Diệp Lạc có chút nóng nảy, vội vàng hô ngựa lại.

– Khi đến cùng nhau đến, lúc đi cũng nên đi cùng nhau. – Quân Hoảng không hề thỏa hiệp.

Vị này điện hạ rất cuộc vì cái gì mà phát điên? Diệp Lạc nghiêm mặt nói.

– Điện hạ, thần thực sự có việc gấp cần chạy về kinh thành, vì chiếu cố cho thân thể của ngài mà phải đi chậm lại, kế tiếp nếu lại đi cùng đường với

ngài, sợ sẽ không kịp. Ngài yên tâm, có Diệp Tinh Dương tướng quân bảo hộ, một đường về kinh sẽ không xảy ra vấn đề gì.

– Phụ hoàng đang không rõ an nguy ra sao, ta so với người càng vội hơn. Vì nghĩ người là thư sinh yếu đuối, ta mới cố ý giảm tốc độ, hiện tại nếu cả hai chúng ta đều không có vấn đề gì, thì cùng lấy tốc độ nhanh nhất mà chạy về kinh thành đi! – Ánh mắt Quân Hoảng quét một vòng trên người nàng, ý tứ là đang cường điệu về thư sinh yếu ớt của nàng.

Được rồi, nàng yếu ớt, nàng cũng lười cãi vã với hắn, vung tay lên.

– Vậy đuổi theo đi!

Diệp Tinh Dương thật sự thở phào một hơi, để cho tiểu thư một mình trở lại kinh thành trong tình thế hỗn loạn trước mắt, hắn cũng không yên tâm. Tên Kinh Hồng đa mưu túc trí đã bị an bài đến bên người thái tử, chỉ còn lại tên không thể dựa dẫm vào là Phong Gian Ảnh, hắn thật sự không có cách nào không lo lắng.

Huống chi... Hắn cau mày lại, theo tin tức từ nhà truyền đến, chuyện tiểu thư sắp sửa gặp phải, có lẽ vượt xa khả năng tiếp nhận của nàng.

Ra lệnh cho binh lính đuổi theo phía sau, đồng thời ánh mắt của hắn cũng nhanh chóng lướt qua ngọn núi phía xa xa.

Nơi đó, là ngọn núi cao chạm đến tầng mây, Thương Vụ Môn.

Nếu nói lúc trước Diệp Tri đã làm cho Quân Hoảng trong lúc không hay không biết đỡ xuống lòng đề phòng, giao cho nàng sự tín nhiệm cùng sự thưởng thức của hắn, sau ba ngày này, Diệp Tri lại làm cho Quân Hoảng, làm cho hắn.....

Hắn chưa từng thấy một Diệp Tri như vậy, không hề để ý bất cứ cái gì trên đường đi, phi ngựa qua hết trạm dịch này đến trạm dịch khác, mà hắn

lại giống như không biết mệt mỏi là gì, ngày đêm rong ruổi trên đường.

Quân Hoảng sớm đoán được hành trình trở về kinh thành sẽ không mấy bình yên, tình trạng của phụ hoàng không rõ, mọi việc trong triều thật hư khó bề phân biệt, lại có người ở bên cạnh như hổ rình mồi, chỉ muốn hắt chết ở ngoài kinh thành, cho nên hắt đã sớm chuẩn bị tâm lý đối mặt với việc trận cuồng phong gió lốc phía trước.

Chẳng qua, dọc đường đi có đại quân của Diệp Tinh Dương bảo hộ, lại có thêm Chiêm Xuân mang theo đoàn thân vệ của thái tử đến, vì thế hắt không mấy lo lắng cho an nguy của chính mình.

Điều duy nhất khiến hắt không ngờ là, Diệp Tri khi đối mặt với những chuyện này đều có biểu hiện vô tình mà dứt khoát.

Vào một buổi tối khi họ vừa từ biên quan xuất phát trở về, lúc đi qua một thung lũng nhỏ hẹp, bởi vì địa thế phức tạp, Chiêm Xuân đề nghị đợi đến khi trời sáng hắt đi, hoặc là đi đường vòng.

Diệp Tri quan sát địa hình nửa ngày sau, hô một tiếng.

– Diệp tướng quân!

Diệp Tinh Dương rất nhanh chóng đi đến trước mặt hắt, sau khi hai người trao đổi một cái ánh mắt, Diệp Tinh Dương gật gật đầu, hạ lệnh.

– Đốt lửa!

Vô số mũi tên mang theo ngọn lửa bắn như mưa về phía hai bên sườn thung lũng, lửa mượn sức gió càn quét khắp nơi, chỉ trong chốc lát đã nuốt gọn thung lũng.

Diệp Tri ngồi trên ngựa lập tức nhẹ giọng nói.

– Một tên cũng không lưu.

Ánh lửa đỏ chiếu rọi lên hắc mặt, khi ấy Quân Hoảng nhìn hắc không chớp mắt.

Hắc như thế đã phát hiện, quay đầu lại, cười lạnh lùng.

– Điện hạ cảm thấy thần rất độc ác?

Quân Hoảng không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn hắc không chớp mắt.

– Điện hạ. – Hắc lại chuyển tầm mắt, nhìn về đám cháy hùng hực phía xa.

– Người phải nhớ kỹ, ngôi vị hoàng đế của người là dùng cách này để lấy được. Khi người ngồi lên vị trí cao trên kia, đừng cô phụ những giọt máu đã chảy xuống cùng những sinh mệnh đã mất đi này. Con đường này đi càng gian nan khó khăn, người lại càng phải làm tốt, như vậy, những thứ đã trả giá mới có giá trị.

Quân Hoảng không biết mình nên nói cái gì, ruổi ngựa tiến lên, nhẹ nhàng cầm lấy tay Diệp Tri, tay hắc nắm quá chặt, lạnh như băng không chút độ ấm.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy Diệp Tri như vậy, lại không làm cho người ta cảm thấy hắc vô tình, mà làm cho người ta đau lòng!

Quân Hoảng đối mặt với loại cảm xúc xa lạ này thấy có chút không quen, nhưng không bài xích.

Thì ra đau lòng là như vậy, vì một người chịu khổ sở mà thấy khổ sở.

Lộ trình chỉ còn một ngày nữa là đến kinh thành.

Đêm nay, bọn họ lại nhờ giờ đóng trạm dịch, đành phải nghỉ ngơi trong rừng, để cho ngựa ăn cỏ uống nước, đoàn người cũng phải điều chỉnh nghỉ ngơi đôi chút.

Diệp Lạc từ từ nhắm lại hai mắt, dựa vào gốc cây nghỉ ngơi.

Phía sau có tiếng bước chân, tiết tấu quen thuộc, nàng không có động đậy.

– Diệp thị lang, uống nước đi. – Diệp Tinh Dương ngồi xổm xuống, trong tay cầm một túi nước.

Diệp Lạc mở mắt, nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn lúc này đang tràn ngập lo lắng, nàng mỉm cười.

– Yên tâm, ta không sao. – Nhận lấy hắn túi nước trong tay hắn, uống một ngụm.

– Là nước lấy từ Thương Vụ Môn. – Tinh Dương nhẹ giọng nói.

Tay Diệp Lạc khẽ run lên, trầm mặc một hồi lâu sau, nàng nói.

– Thương Vụ Môn là một nơi rất tốt.

– Vốn là một núi báu vật, gần đây nhất từng có người đi qua, đáng tiếc là tay không quay về.

Tay không mà quay về sao? Diệp Lạc cười khổ một cái, bỗng nhiên cảm thấy nước trong miệng lẫn theo vị cay đắng, muốn nuốt cũng nuốt không trôi. Nàng đưa túi nước trả lại cho Diệp Tinh Dương.

– Cám ơn người, Diệp tướng quân, ta muốn nằm một lát.

Nàng dựa vào thân cây, chỉ chốc lát sau, lại từ từ trượt người xuống.

Trong lúc mơ mơ màng màng ngã vào một vật thể ấm áp, nàng không hề động đậy.

Có lẽ, nàng thực sự quá mệt mỏi, chỉ mong được ngủ mà không phải tỉnh lại.

– Hẳn làm sao vậy? – Quân Hoảng rửa mặt xong đi lại đây, bắt gặp cảnh tượng Diệp Lạc tựa vào vai Diệp Tinh Dương.

Diệp Tinh Dương hạ thấp thanh âm.

– Diệp thị lang có thể là quá mệt mỏi, vừa nói chuyện mấy câu, hẳn đã ngủ thiếp đi. Mặt tướng thấy hẳn quá vất vả, nên không định đánh thức hẳn.

Quân Hoảng “Ừm” một tiếng, đứng trong chốc lát, bỗng nhiên ngồi xuống phía bên kia của Diệp Lạc, nâng đầu nàng đặt lên vai mình, sau đó nói với Diệp Tinh Dương.

– Có bản cung ở đây, người cứ đi làm việc của người đi.

Diệp Tinh Dương chần chờ.

– Có điều, điện hạ...

Diệp Lạc bỗng nhiên giật mình, Quân Hoảng khoát tay, ra hiệu cho hẳn rời đi.

Diệp Tinh Dương ngẩng đầu nhìn lên cây, rồi mới rời đi.

Có Diệp Tam và Diệp Cửu ở đây, tiểu thư hẳn là không có gì phải lo lắng.

Vào lúc canh ba, Diệp Tinh Dương đi tới.

– Điện hạ, nên khởi hành.

Quân Hoảng nhìn Diệp Lạc đang tựa trên vai mình, nhẹ giọng nói.

– Chị bằng nghỉ ngơi thêm một lúc đi!

Lúc này, Diệp Tinh Dương cũng không nghe theo, hẳn biết tính tình tiểu thư nhà mình, nếu nàng đã nói là canh ba đi, thì hẳn nhất định phải đến đánh thức nàng đúng canh ba, vì vậy nàng mới có thể yên tâm ngủ.

Hắn ho khụ một tiếng, vỗ vỗ đầu vai Diệp Lạc.

– Diệp thị lang, xuất phát.

Quân Hoảng còn chưa kịp tức giận, Diệp Lạc đã mở mắt ra.

– Canh ba?

– Đúng vậy. – Diệp Tinh Dương đáp.

Diệp Lạc ngồi thẳng dậy, dụi dụi mắt.

– Vậy chúng ta chuẩn bị đi thôi.

Vì Kỳ cầm khăn mặt tới đây hầu hạ Quân Hoảng lau mặt, bỗng nhiên nhảy dựng lên.

– Diệp Tri, sao đầu vai điện hạ lại ướt thế kia?

Quân Hoảng cúi đầu nhìn trong chốc lát, ngược mắt lên.

– Người khóc?

Diệp Lạc mặt không đổi sắc trả lời.

– Đó là nước miếng.

– Người dám chảy nước miếng lên người điện hạ, người, người, cái tên đoạn tụ này! – Vì Kỳ gấp đến độ cả mặt đỏ bừng bừng.

Lời vừa nói ra, suýt chút nữa làm Diệp Lạc sợ tới mức trượt chân ngã quỵ, may mà nàng đang ngồi dưới đất. Nàng rất gian nan nghiêm mặt hỏi

Quân Hoảng.

– Người đã từng có nữ nhân hay chưa?

Trong bóng đêm, mặt Quân Hoảng cũng không chịu thua kém mà đỏ bừng lên, hắn có chút quẫn bách quay mặt sang một bên.

– Ai có thời gian rảnh rồi để ý đến mấy chuyện này.

– Thì tức là không có! – Diệp Lạc chống tay đứng lên, đi đến trước mặt Vi Kỳ, thở dài một tiếng, sau đó vỗ vỗ bờ vai của hắn, có ý an ủi.

– Ta đã từng ôm nữ nhân ngủ. Cho nên, điện hạ nhà ngươi, mới là đoạn tụ!

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Hồi Kinh

– Điện hạ, Diệp Tri nói ngài là đoạn tụ. – Vi Kỳ rốt cuộc đã tìm được cơ hội để cáo trạng, lần này là giáp mặt luận tội, có chứng cứ, có nhân chứng rõ ràng, không lo Diệp Tri không chịu nhận tội.

Về phần Quân Hoảng, hắn đứng dậy, chỉnh lại xiêm y, sai bước về phía con ngựa của mình, chỉ bỏ lại một câu.

– Vớ vẩn!

Còn về phần Diệp Tri, nàng lại càng không để ý, lời cáo trạng hùng hồn của

Vi Kỳ còn chưa kết thúc, nàng đã đi được một đoạn khá xa.

Bỏ lại Vi Kỳ và Diệp Tinh Dương hai mặt nhìn nhau, nửa ngày sau, Vi Kỳ khóc không ra nước mắt, ca thán.

– Người nói xem, Diệp Tri có phải hay không quá kiêu ngạo?

Diệp Tinh Dương ho khụ một tiếng.

– Không phải Diệp Tri quá kiêu ngạo, mà là do điện hạ dung túng. – Hắn còn gật gật đầu để tăng thêm hiệu quả cho câu khẳng định của mình, nói tiếp.

– Nếu có thì cũng không lo, là điện hạ cho phép, không phải lỗi của Diệp Tri.

Dù thế nào, hãn cũng tuyệt đối không cho là tiểu thư sai.

Tiểu thư vĩnh viễn đúng!

Khi bọn họ cho rằng tiểu thư không đúng, sẽ tự giác tham khảo câu ở trên.

– Diệp Tri, đoạn tụ là cái gì? – Rốt cuộc đã tìm được thời điểm chỉ có riêng hai người, Quân Hoảng hỏi lại vấn đề nghẹn trong lòng hãn từ sáng tới giờ. Trước kia có nghe thoáng qua, nhưng chưa từng thật sự chú ý xem nó có ý nghĩa gì. Có điều, hãn khẳng định rằng đây không phải thứ tốt đẹp gì.

Diệp Lạc nhìn hãn chăm chăm một lúc lâu, sau đó, lắc đầu, thở dài một tiếng.

– Có đôi khi, ta rất hoài nghi không biết người là từ nơi nào chui ra.

Một địa phương như Hoàng cung thực sự có thể nuôi dưỡng ra loài động vật đơn thuần như vậy sao?

– Vậy người nói cho ta biết đó là cái gì? Người nói cho ta biết, ta sẽ biết, mọi người không nói, ta làm sao biết được. – Quân Hoảng hoàn toàn không có nhận thức là bản thân mình thiếu hiểu biết.

– Quân Hoảng. – Diệp Lạc nhìn kỹ hãn, có lẽ, vị thái tử này so với trong tưởng tượng của nàng thực sự rất khác nhau.

– Người chưa từng nghe hí khúc, xem sách giải trí, hay nghe kể chuyện xưa?

Quân Hoảng rất khinh bỉ liếc nàng một cái, lập tức nhớ tới người nào đó khi ở trên đường đi đến Hoa Gian quốc, ngồi vào bất cứ trà lâu tửu quán nào, vừa nghe thấy ai kể chuyện xưa là hai mắt lập tức sáng lên, hoàn toàn giống dáng vẻ của một kẻ không có tiền đồ.

– Ta thân là thái tử một quốc gia, từ nhỏ chỉ đọc binh thư mưu lược, học đạo trị quốc, dù có đọc sách nghe chuyện xưa thì cũng là truyện ký sự của tổ tiên hoặc lịch sử các đời. – Dừng một chút, lại tiếp tục nói.

– Đoạn tụ thì liên quan gì đến việc này?

Diệp Lạc thực sự không kìm nén được nữa, vẫy tay với hắn.

– Lại đây!

Thấy hơi khó hiểu, nhưng Quân Hoảng vẫn phối hợp thúc ngựa lại gần.

– Làm sao vậy?

– Xoay người, cúi đầu.

Quân Hoảng nghi hoặc cúi đầu, Diệp Lạc nâng tay lên, vỗ vỗ đỉnh đầu hắn.

– Bé ngoan!

Quân Hoảng nhất thời vạch đen đầu đầy.

– Diệp Tri, người cho ta là trẻ con ba tuổi?

Diệp Lạc cười nói.

– Không có, người cứ như vậy là tốt rồi, thật sự rất tốt!

– Diệp Tri! – Rốt cuộc có muốn giải thích cho hắn hay không?

– Cái gọi là đoạn tụ, hay còn gọi là đoạn tay áo, được xuất phát từ một điển cố, một người nam nhân ngủ gối đầu lên ống tay áo của một người nam nhân khác, người nam nhân muốn rời giường nhưng lại không đành lòng làm người kia thức giấc, hăn bèn cầm kiếm cắt bỏ tay áo của chính mình. Từ đó, mọi người đã lấy cụm từ ‘Đoạn tụ’ để ám chỉ tình yêu giữa nam nhân và nam nhân.

–Ồ! – Quân Hoảng gật gật đầu, không nói gì.

Diệp Lạc giải thích câu hỏi một cách hoàn hảo, rồi lập tức tăng tốc độ phi ngựa.

Thúc ngựa chạy như điên cho đến giữa trưa, khi ăn cơm trưa, Quân Hoảng lại xán đến hỏi.

– Vậy người làm sao mà biết được ta là đoạn tụ?

Diệp Lạc ôm trán.

– Điện hạ, ta chỉ trêu chọc Vi Kỳ thôi.

Quân Hoảng liếc nàng một cái,

– Xem ra người rất thích trêu chọc Vi Kỳ, vui lắm sao?

Diệp Lạc gật gật đầu một cách yếu ớt, điện hạ, thật ra trêu người cũng rất vui!

Có lẽ vì họ đã đến gần kinh thành, hoặc vì dọc đường đã ra tay giết chóc quá tuyệt tình nên đối phương bị dọa sợ, mà trên quãng đường chỉ còn cách kinh thành một ngày đường này lại có vẻ thoải mái hơn rất nhiều so với lúc trước.

Ngoài cửa thành, nhân mã hai phương đã phân thành hai đội ngũ riêng biệt.

Dịch Kinh Hồng mang theo người của phủ Thái tử đứng ở bên trái, Phong Gian Ảnh mang theo thị vệ Diệp gia đứng ở bên phải.

Khi đoàn người Quân Hoảng xuất hiện, mọi người một trái một phải chạy lên đón.

– Điện hạ!

– Công tử!

Quân Hoảng gật đầu với Dịch Kinh Hồng, ánh mắt lại tập trung ở hướng khác.

Phong Gian Ảnh lập tức ôm chặt lấy Diệp Lạc, nhắm mắt lại, một lúc lâu vẫn không chịu buông tay.

– Phong Gian, ta không sao. – Hiểu được những lời hăn không nói ra miệng, Diệp Lạc vỗ của hăn lưng, khẽ an ủi.

Phong Gian Ảnh lắc đầu, cũng không nói gì, lại càng ôm chặt hơn.

Diệp Lạc biết lần này nàng đã thật sự làm bọn họ sợ hãi, đành thả lỏng thân thể, mặc cho hăn ôm.

– Điện hạ, chúng ta về cung trước đi! – Dịch Kinh Hồng thu hồi ánh mắt, nói với Quân Hoảng.

Quân Hoảng không nhúc nhích, giống như không nghe thấy.

– Điện hạ? – Dịch Kinh Hồng lại gọi một tiếng.

– Điện...

Nói chưa dứt lời, người Quân Hoảng bỗng dừng động đậy, chẳng qua hướng hăn đi lại là hướng ngược lại.

– Diệp Tri, người về phủ trước, hay tiến cung trước?

Diệp Lạc ở trong lòng Phong Gian Ảnh rầu rĩ lên tiếng.

– Tiến cung.

– Sao còn không đi?

Diệp Lạc cựa quậy mãi không thoát ra được, đành phải nói một tiếng.

– Phong Gian, buông tay.

– Không buông. – Giọng Phong Gian Ảnh có chút khàn khàn.

Diệp Lạc vỗ vỗ lưng hân, dịu giọng thương lượng.

– Về nhà cho người từ từ ôm, được chưa?

Một hồi lâu sau, Phong Gian Ảnh mới từ từ ổn định lại cảm xúc, hơi thả lỏng tay.

– Về sau ta muốn ôm lúc nào cũng được?

– Được! – Diệp Lạc sắp không nhẫn nhịn được nữa, tên nhóc này lúc nào cũng biết lợi dụng thời cơ để cò kè mặc cả.

Phong Gian Ảnh lấy được câu trả lời vừa ý mới chịu buông tay, đã thế còn tỏ vẻ không cam tâm tình nguyện.

Diệp Lạc ngẩng đầu lên, nhìn cửa thành đang rộng mở trước mặt, không chút nhúc nhích.

– Không có việc gì, dù sao chúng ta cũng đã đi hết cả quãng đường. – Quân Hoảng đứng ở bên cạnh nàng lên tiếng.

Diệp Lạc cười cười.

– Đúng vậy, cả chặng đường dài chúng ta còn vượt qua được, chỉ một đoạn ngắn thế này đương nhiên có thể vượt qua. Điện hạ, mời!

Lương tướng và Quân Nặc, cùng các đại thần khác đều đứng bên ngoài tẩm cung Hoàng Thượng, ở trung gian được ngăn cách bởi mấy tầng cấm vệ quân.

Quân Hoảng vừa đến, văn võ đại thần đều quỳ xuống, trên mặt lộ vẻ kích động.

– Tham kiến Thái tử điện hạ!

Nay Hoàng Thượng ở trong tẩm cung cách biệt với bên ngoài sống chết chưa rõ, cũng không lâm triều trong một khoảng thời gian khá dài, đồng thời chưa đại thần nào được đi vào diện kiến. Trong khoảng thời gian ngắn, các loại tin đồn thất thiệt xuất hiện không ngừng, cả hoàng cung như rần mất đầu, lòng người hoảng sợ.

Quân Hoảng lập tức đi đến trước mặt một người thị vệ.

– Đi vào thông báo, bản cung muốn gặp phụ hoàng.

Thị vệ vội vàng quỳ xuống, ánh mắt lại đáp trên người Diệp Lạc.

– Hoàng Thượng có chỉ, nếu Diệp thị lang đã trở về thì chỉ mình Diệp thị lang được tấn kiến.

Lời vừa nói ra, tất cả văn võ bá quan có mặt tại đó cùng ồ lên.

Ngay cả Quân Hoảng cũng kinh ngạc nhìn về phía Diệp Lạc, hẳn đương nhiên biết phụ hoàng rất coi trọng Diệp Lạc, nhưng cũng không ngờ lại coi trọng đến mức này.

Quân Nặc nâng mí mắt, ánh mắt hần chỉ thoáng tạm dừng trên người Diệp Lạc trong giây lát rồi chuyển sang nơi khác.

Diệp Lạc nhanh chóng cất bước đi vào, ngay khi bắt gặp hàng loạt thái y cùng mùi thuốc nồng nặc trong điện, đáy lòng nàng đã có một dự cảm xấu.

Sau khi đi vào điện, nhìn thấy Hoàng Thượng với sắc mặt vàng như nến, nàng vừa định hành lễ, đã bị Quân Bách nâng tay ngăn lại.

– Không cần, người đi theo trẫm.

– Hoàng Thượng, nghe nói ngài bị trúng tên? – Diệp Lạc nhìn Quân Bách được thái giám đỡ đứng dậy, đi lại có vẻ khó khăn, chỉ đi được vài bước đã thở hồng hộc.

– Người bị trúng tên, không chỉ mình trẫm. – Quân Bách đưa nàng tới một cái giường trong nội điện.

– Khi đó Thái Phó đã chặn trước người trẫm, mũi tên kia đã đâm xuyên tim, khi đến người trẫm, lực đạo đã bị giảm bớt.

Đâm xuyên tim? Diệp Lạc chỉ kịp bắt lấy ba từ này, những cái khác đều không lọt vào tai.

Người nằm trên giường, hốc mắt hãm sâu, sắc mặt xám như tro tàn.

Diệp Lạc quỳ xuống trước giường, hai tay run rẩy kịch liệt, mãi cũng không định thần lại được, khoé môi run run, một hồi lâu nàng mới tìm lại được giọng mình.

– Gia... gia gia!

Người nằm trên giường không có phản ứng, tay Diệp Lạc khẽ đặt lên ngực ông, thẳng đến khi cảm nhận được nhịp tim đập yếu ớt của ông, nàng mới có dũng khí gọi một tiếng nữa.

– Gia gia!

Thanh âm của Quân Bách từ phía sau vang lên.

– Mũi tên đâm xuyên tim, thái y nói theo lẽ là chết ngay lúc đó, nhưng Thái Phó vẫn cố gắng lưu trữ một hơi thở. Suốt đoạn thời gian này, hoàn toàn dựa vào được cùng đồ bổ để níu kéo một hơi này.

Nước mắt Diệp Lạc cuối cùng cũng không kìm được mà rơi xuống, giằng co giữa sự sống và cái chết như vậy có bao nhiêu khổ sở? Gia gia, người cố chấp không chịu rời đi là vì lo lắng cho Lạc Lạc sao?

– Gia gia, là ta, ta đã trở về.

Diệp Cảnh vẫn không có phản ứng, thái y ở bên cạnh đang bắt mạch bỗng nhẹ giọng kêu lên.

– Mạch đập mạnh hơn, Diệp thị lang, người lại gọi thử xem.

– Gia gia, gia gia, người hãy mở mắt ra nhìn ta, ta đã trở về!

Mí mắt Diệp Cảnh khẽ động đậy, nhưng thế nào cũng không mở ra được.

– Diệp thị lang, người hãy tiếp tục gọi.

Tầm nhìn của Diệp Lạc như bị phủ một lớp sương mù, nhưng nàng vẫn thấy rõ dấu hiệu ông đang nhúu mày, cùng với lớp mồ hôi ẩn hiện trên trán.

– Diệp thị lang, người gọi đi chứ, sao người không gọi?

Diệp Lạc cắn môi, không dám khóc thành tiếng.

– Diệp thị lang, người mau gọi đi!

Cắn môi tới mức chảy máu, nàng lắc lắc đầu.

Mũi tên bắn xuyên tim, gia gia còn cố sức lưu lại hơi thở, thì sẽ phải chịu đựng muôn vàn dày vò!

Nỗi đau xuyên tim, là nỗi đau đón đến chết đi sống lại, vậy mà gia gia đã phải chịu đựng suốt gần một tháng, nàng nào có thể nhẫn tâm để gia gia phải tiếp tục chịu đựng thêm nữa.

Nàng nhẹ nhàng cầm lấy tay ông, sau đó áp má vào má ông, gắng gượng mỉm cười.

– Gia gia, người yên tâm, ta đã bình an đã trở lại.

Nàng cố sức kìm nén tiếng thổn thức, nói tiếp.

– Về sau, mọi việc của Diệp gia sẽ do ta lo liệu.

Nàng hít một hơi rồi nói tiếp.

– Người không cần lo lắng, chúng ta sẽ sống thật tốt.

Cuối cùng, nàng nói.

– Gia gia, ta cũng sẽ chăm sóc thật tốt cho chính mình, ta sẽ hạnh phúc!

Những lời này vừa nói xong, mày Diệp Cảnh đang nhúu bông giãn ra, một giọt lệ từ khóe mắt chảy xuống, nhưng trên mặt đã thay bằng vẻ an tĩnh yên bình.

– Khởi bẩm Hoàng Thượng, Diệp thái phó đi rồi!

Mà trong khoảnh khắc đó, Diệp Lạc kìm nén đã lâu cuối cùng cũng cho phép mình khóc thành tiếng.

– Gia gia, không!

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Lễ Vật Cuối Cùng

Một quyển thánh chỉ được đặt vào tay Diệp Lạc.

– Trong bất cứ thời điểm nào, nếu người muốn rời đi, trăm cũng sẽ không miễn cưỡng người! Trong nháy mắt kia khi Thái Phó ngã xuống, ông đã lưu lại một câu cuối cùng, đó là, trả tự do cho người.

Diệp Lạc ôm Diệp Cạnh, nước mắt lặng yên rơi xuống.

Chỉ vì tự do của Lạc Lạc mà người phải đổi lại bằng chính tính mạng của mình, gia gia, người có biết hay không, sự tự do này, nặng tựa ngàn cân!

Thật lâu sau sau, Diệp Lạc lau nước mắt, thu thánh chỉ vào trong lòng, rồi cúi xuống ôm lấy Diệp Cạnh. Ông nhẹ đến mức khiến nàng suýt chút nữa muốn khóc, nhưng cuối cùng nàng vẫn không khóc.

– Gia gia, chúng ta về nhà thôi.

Nàng vừa đi được hai bước, chợt nghe thấy phía sau có thanh âm người ngã xuống.

– Hoàng Thượng!

– Hoàng Thượng!

Nàng cả kinh, quay đầu lại, đã thấy Quân Bách ngã xuống.

Lực đạo của mũi tên kia rất lớn, sau khi đâm xuyên qua người Diệp Cạnh, thì cũng cắm sâu vào người Quân Bách. Có điều lúc đó, Thái tử còn chưa trở về, mà Quân Bách lại không có cách nào chống đỡ nổi để lên triều, vậy nên mới phải áp dụng sách lược bề cung không ra, làm cho người ta không rõ thật giả, mà không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Diệp Cạnh cố gắng chống đỡ, là để chờ đợi đứa cháu gái ông thương yêu nhất.

Mà Quân Bách, là vì Thái tử, để Thái tử có thể thuận lợi tiếp nhận thiên hạ này.

Diệp Lạc bình an trở về, cho nên Diệp Cạnh rốt cục đã có thể yên tâm rời đi.

Quân Hoảng trở về, Quân Bách đã có thể an tâm ngã xuống.

Thái y khẩn cấp châm cứu, Quân Bách nằm ở trên giường, dùng ánh mắt chờ mong nhìn Diệp Lạc đang đứng cách đó mấy bước.

– Diệp Tri, người sẽ giúp Hoảng nhi đúng không?

Ông biết nữ tử này có bao nhiêu khinh thường đối với chốn cung đình âm u tăm tối.

Trước kia, ông lấy linh dược để dụ, lấy binh tướng Diệp gia để uy hiếp mới giữ chân được nàng.

Mà nay, Diệp Cạnh xả thân vì chủ, dù thế nào ông cũng không thể nhẫn tâm để cho lão Thái Phó ra đi trong tiếc thương, cho nên ông đã viết một thánh chỉ, cho phép nàng có thể rời đi bất cứ khi nào.

Nhưng ông vẫn lo lắng, nếu nàng cứ như vậy mà buông tay mặc kệ. Thái tử một mình một người, không có họ ngoại chống đỡ, không có sự ủng hộ của các đại thần, thì hẳn phải làm thế nào để thu dọn đại cục hỗn loạn hiện nay.

Diệp Lạc rũ mắt xuống, tránh tầm mắt của Quân Bách.

– Hoàng Thượng, hiện tại thần phải trở về xử lý hậu sự cho gia gia. Thái tử còn đang ở bên ngoài điện, thần ra bảo hắn đi vào!

Quân Bách thăm than một tiếng.

– Vậy ngươi đi đi.

Trong chính điện, chúng quần thần đang đứng đợi, nghe được tiếng bước chân từ nội điện truyền ra, đều ngẩng đầu lên.

Quân Hoảng và Phong Gian Ảnh cũng vô thức bước lên phía trước mấy bước, bởi vì bọn họ nghe ra được người đi ra là ai.

Thị vệ tách ra hai bên tạo thành lối đi, người đi ra, là Diệp Lạc, và Diệp Cạnh đang được nàng ôm trên tay.

– Diệp Tri! – Quân Hoảng vội tiến lên, nhìn người trong lòng nàng, sắc mặt trắng bệch.

Diệp Lạc thản nhiên nhìn hắn một cái, yếu ớt gật đầu.

– Hoàng Thượng có chỉ, tuyên thái tử tấn kiến!

– Diệp Tri! – Quân Hoảng đưa tay tiếp lấy Diệp Cạnh.

– Ta giúp ngươi!

Diệp Lạc nghiêng người tránh hai tay hắn, lập tức bước ra ngoài.

– Không cần.

Tuy nàng hiểu được tư tưởng trung quân hiếu quốc của gia gia, đổi lại là nàng, có lẽ tại một khắc kia nàng cũng sẽ lấy thân hộ chủ, nhưng giờ phút này, ôm thi thể lạnh lẽo của gia gia, trong lòng nàng sao có thể không có chút oán hận nào?

– Công tử! – Phong Gian Ảnh đi tới.

– Chúng ta về nhà.

– Được, chúng ta về nhà! – Diệp Lạc siết chặt hai tay, lăm bắm.

– Gia gia, chúng ta về nhà!

Hai người cùng nhau rời đi, Diệp Tinh Dương và Kinh Hồng dăm dăm nhìn theo họ, trong mắt rốt cuộc vẫn không khống chế được mà ẩm ướt.

Trước cổng Diệp phủ, Tang Du cùng Giản Phàm thu được tin tức đã sớm đứng đợi, cánh cổng đại môn màu son thiếp vàng, nay nhìn lại thấy vô cùng chói mắt.

– Tiểu thư! – Tang Du đi lên đón.

Thần trí đang hoảng hốt của Diệp Lạc nhờ tiếng gọi này mà tỉnh táo lại, nàng nhìn Tang Du một cái.

Hai mắt Tang Du đỏ ửng.

– Ngày hôm nay, bất cứ kẻ nào dám đến giám thị xung quanh Diệp phủ, giết không tha!

Diệp gia hàng trăm năm sống thu liễm, không tranh quyền, không tranh lợi, tích lũy thế lực cường đại, chỉ là để bảo vệ cho tôn nghiêm cùng tự do của Diệp gia.

Nếu vào triều làm quan, có tâm tiến thủ, thì có thể phát huy năng lực và quyền lực, không phải chịu uy hiếp hãm hại.

Nếu đi du lịch giang hồ, cũng có thể uống rượu ca hát, tiêu dao mà sống.

Nghe nói từng có một vị tổ tiên của Diệp gia bởi vì làm quan thanh liêm, không chịu thông đồng cùng các quyền thần làm bậy, cho nên đã bị hại chết. Lưu lại đứa trẻ mồ côi từ trong bụng mẹ, đứa trẻ đó sau khi lớn lên, đã thành lập Diệp gia phủ binh, để tránh cho con cháu của Diệp gia sau này không phải chịu số phận thê thảm như vậy nữa.

Người Diệp gia từ đó về sau, không bao giờ bộc lộ ra chính mình với bên ngoài, phủ binh Diệp gia là thế lực Diệp gia che giấu sâu nhất, không ai rõ thế lực đó sâu tới nhường nào.

Lần này Diệp Lạc gặp chuyện không may, sau khi được Diệp Tam, Diệp Cửu báo tin, hầu như tất cả thành phần tinh anh trong phủ binh của Diệp gia đều tụ tập về Diệp phủ. Ngày hôm nay, khu vực xung quanh phủ tề tụ vô số nhân vật không rõ thân phận.

Diệp Lạc giờ phút này cũng không có tâm tình đi yêu cầu phủ binh làm việc thu liễm, nàng chỉ gật gật đầu.

– Đại công tử đâu?

Tang Du rũ mắt xuống.

– Đại công tử đã chuẩn bị tốt mọi việc kế tiếp, đồ an táng cho lão thái gia đều là đại công tử tự mình chọn lựa.

Quãng đường từ hoàng cung đến Diệp phủ, nàng ôm gia gia đi như thế đã đi qua cả đời.

Mà ca ca phải ở trong phủ chờ đợi suốt nửa canh giờ, lúc chuẩn bị hậu sự gia gia, ca ca làm thế nào chịu được sự thống khổ dày vò đó?

– Được!

Diệp Tri một thân y phục trắng, sắc mặt bình tĩnh đứng trong chính sảnh, phía sau lưng hắn, câu đối phúng điếu đã được treo lên, ngọn nến khẽ lay động trong gió.

– Lạc Lạc, muội đã trở lại! – Hắc mím cười, giọng vẫn ấm áp như dĩ vãng.

– Đúng vậy, ca ca!

Ánh mắt Diệp Tri chuyển đến trên người Diệp Cạnh, ý cười chậm rãi phai nhạt, cho đến khi biến mất.

Hắn vươn tay ra, từ trong lòng Diệp Lạc ôm lấy Diệp Cạnh.

– Gia gia, người cũng đã trở lại!

Lần này, không ai đáp lại.

Diệp Tri chớp mắt, ôm Diệp Cạnh đi vào buồng trong.

– Ta đi thay y phục cho gia gia, Lạc Lạc, muội mau đi ăn lót dạ đi.

Giản Phàm đề vai Diệp Lạc lại.

– Yên tâm, có ta ở bên cạnh, đại công tử tạm thời không có việc gì!

Chờ Diệp Lạc gật đầu với hắn, hắn mới đi theo vào buồng trong.

Diệp Tri vừa ôm Diệp Cạnh đi vào trong phòng, thân hình chợt lão đảo.

Giản Phàm bước tới đỡ, Diệp Tri nhắm mắt lại, ổn định lại hơi thở, rồi tiếp tục đi đến bên giường.

Đặt Diệp Cảnh nằm lên trên giường, hẩn nhẹ giọng nói.

– Giản Phàm, người ra ngoài cửa chờ. Ta muốn giúp gia gia lau người đổi kiện y phục khác.

Cổ họng Giản Phàm nghẹn lại, hơn nửa ngày, mới phát ra thanh âm.

– Vâng, đại công tử. Nước ở bên cạnh, ngài cẩn thận một chút, có việc cứ gọi ta!

Diệp Tri gật đầu.

Trong phòng, Diệp Tri chậm rãi cởi y phục cho Diệp Cảnh, vết thương trên ngực đã đóng vảy, nhưng nhìn đến vết thương hẩn vẫn thấy đau đến tê tâm liệt phế.

Hẩn nhắm mắt lại, điều chỉnh lại cảm xúc trong chốc lát, rồi vắt khăn bắt đầu lau người cho ông.

Vẻ mặt hẩn bình tĩnh mà chuyên chú.

Thật ra hẩn đã sớm chuẩn bị tâm lý, thư từ về nhà luôn luôn có quy luật, khi đột nhiên bị gián đoạn, hẩn cũng đã có dự cảm không tốt. Hơn nữa gia gia sau khi cùng Hoàng Thượng xuất hành lại không quay lại, nghĩ như thế nào cũng thấy không phải là cách hành sự của ông.

Ám vệ Diệp gia mấy lần lên vào hoàng cung cũng không thể tiếp cận tẩm điện của Hoàng Thượng, Tang Du cung cấp tin tức rất mơ hồ, hơn nữa hầu như toàn bộ phủ binh đều được điều động, trong phủ canh phòng ngày càng sâu nghiêm.

Hắn thiếu chút nữa đã nghĩ, hắn phải làm thế nào khi mất đi cả hai người bọn họ.

Hiện tại, hắn nên thấy may mắn, ít nhất còn có một người bình an trở về.

– Công tử! – Phong Gian Ảnh an bài xong việc bên ngoài, vừa tiến vào liền bắt gặp cảnh Diệp Lạc ôm đầu gối ngồi trên hành lang, sống mũi cay cay, hắn ngồi xổm xuống.

– Đừng ngồi dưới đất, chúng ta vào nhà đã!

Diệp Lạc ngẩng mặt, chớp mắt mấy cái, cười nhẹ.

– Phong Gian, đừng treo lên cái bộ dạng này, không giống người.

Nàng đưa tay kéo khoé miệng hắn lên, nói.

– Phải cười như vậy mới đúng.

Phong Gian Ảnh kệ cho nàng dày vò mặt mình, miễn cưỡng cong khóe miệng.

– Công tử, ta cùng người vào nhà ngồi đi!

Diệp Lạc ấn bờ vai của hắn, đứng dậy.

– Ta không sao, Phong Gian, kêu Tang Du và Giản Phàm đến.

Không bảo vệ được người nhà của chính mình, nàng có tư cách gì ở đây bị thương?

Tang Du vẫn quỳ trên mặt đất, Diệp Lạc cũng không cho hắn đứng lên.

– Ta nhớ rõ ta đã giao cho người nhiệm vụ bảo vệ họ an toàn.

Tang Du cúi đầu, không rên một tiếng.

– Công tử, sự việc phát sinh quá đột ngột, hơn nữa là lão thái gia vọt tới trước mặt hoàng thượng, nhóm ám vệ không kịp phản ứng. – Phong Gian Ảnh ở bên cạnh giải thích.

Diệp Lạc trầm mặc trong chốc lát, lại lên tiếng.

– Là ai?

Tang Du nâng lên hai mắt ửng đỏ.

– Lực đạo của mũi tên vô cùng lớn, tên gọi của nó thì chưa từng nghe thấy. Nhóm Ám vệ không thể xác định thân phận của người bắn tên, có điều cũng đã suy đoán, có thể là người thị vệ Lương tướng mới đưa cho Thất hoàng tử trong thời gian gần đây. Người thị vệ này tên là Lương Phóng, là người Mông Cổ, sức khoẻ phi thường, đầu tháng này mới lấy thân phận mã phu xuất hiện bên người Thất hoàng tử.

Diệp Lạc rũ mắt xuống, Tang Du tiếp tục nói.

– Tên Lương Phóng này, nếu xác định là hãn, ta sẽ không để cho hãn sống quá một tháng.

– Không cần! – Diệp Lạc lắc đầu.

– Tiểu thư? – Tang Du vội la lên.

– Ta biết chính mình bảo hộ bất lực, nhưng chuyện này có thể giao cho ta xử lý hay không?

– Không! – Diệp Lạc chậm rãi nâng mắt lên.

– Ta tự mình đi.

Nhất tiễn xuyên tim, nỗi đau đó, nàng muốn đối phương cũng phải hứng chịu, nếu không mỗi hận trong lòng nàng sẽ không thể nào tiêu nổi.

– Giản Phàm, thân thể ca ca thế nào? – Đoạn thời gian gần đây, nàng cùng gia gia trước sau đều gặp chuyện không may, nàng rất lo lắng thân thể của sẽ không chịu được cú sốc.

– Tiểu thư yên tâm, đại công tử vẫn khống chế được cảm xúc của chính mình, có chút ưu tư phiền muộn, nhưng cũng không đến mức thương tổn đến tâm mạch của ngài ấy. – Giản Phàm nhìn sắc mặt của nàng, lại bổ sung thêm.

– Tiểu thư, đại công tử là người có tâm trí kiên định hiếm thấy trên đời, người không cần lo lắng.

Vậy là tốt rồi, Diệp Lạc khẽ thở phào nhẹ nhõm.

– Thân thể của thiếu phu nhân đã trở nên nặng nề, chúng ta an bài nàng ở trong tiểu viện, tạm thời không có ảnh hưởng gì. Mặt khác, tiểu thư, đây là đồ tang đại công tử chuẩn bị cho người, người thay đi! – Giản Phàm cầm lên một bộ y phục trắng, trắng đến chói mắt.

Diệp Lạc nhìn nửa ngày vẫn không tiếp lấy, đó là một bộ tang phục cho nữ tử màu trắng.

Giản Phàm cúi đầu, thanh âm có chút nghẹn ngào.

– Hôm nay không tiếp người ngoài, là buổi đưa tiễn riêng của người Diệp gia nhân với lão thái gia. Đại công tử nói, Diệp Tri, Diệp Lạc, một người cũng không thể thiếu.

Diệp Lạc yên lặng tiếp lấy, ôm vào trong ngực.

– Tiểu thư, còn một việc nữa.

Tang Du nhìn nàng, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn cắn răng nói ra.

– Thương Vụ Môn, chúng ta không thu hoạch được gì.

Diệp Lạc nhắm mắt lại.

– Tình Dương đã nói cho ta biết.

Tang Du hòa Phong Gian liếc nhau, xoay người đi ra ngoài cửa.

– Phong Gian, thư cho ta đâu? – Diệp Lạc nhắm mắt mà như vẫn có thể nhìn thấy động tác của bọn họ, đột nhiên nói ra một câu này.

Phong Gian Ảnh sững sốt.

– Thư gì, ta không biết.

Diệp Lạc tựa đầu vào thành ghế.

– Tang Du, đưa cho ta.

Tang Du bước lên mấy bước, Phong Gian Ảnh trừng mắt, hắt lại ngừng chân.

– Tang Du! – Diệp Lạc đề cao âm điệu.

Tang Du hít sâu một hơi, làm như không thấy ánh mắt uy hiếp của Phong Gian Ảnh, từ trong lòng lấy ra một phong thư, đặt lên bàn bên cạnh Diệp Lạc.

Sau khi những người khác lui ra ngoài, Diệp Lạc mới ngồi ngay ngắn lại, mở thư ra.

Chữ viết trên thư, rồng bay phượng múa, chữ như người, vĩnh viễn có thần thái hiên ngang hào hùng, không ai bì nổi. Hơi thở quen thuộc, dường như, còn có sự ấm áp của hắn.

Diệp Lạc dừng ở câu mở đầu của thư.

“Lạc Lạc, đọc thư như gặp mặt”

Gặp lại cũng coi như không thấy, vậy thì tại sao phải gặp?

Nỗi đau bỗng ồ ạt trào lên trong lòng, nàng ôm ngực, mờ mịt không biết làm sao.

Về sau phải chẳng mỗi một lần gặp lại, đều phải trải qua sự bi ai như vậy?

Rõ ràng là yêu nhau, lại phải làm bộ như không nhìn thấy, thậm chí còn rút kiếm hướng về đối phương!

“Đồ cưới đã được lấy đi, sính lễ là hứa hẹn của ta, mùa xuân hai năm sau, cưới Lạc Lạc làm thê tử của Phi Tự!”

Hai tay nhấc lên, lá thư trong nháy mắt hóa thành vô số mảnh vụn bay xuống đất.

Không cần giữ lại hy vọng, như vậy sẽ không phải ôm kỳ vọng sống một ngày bằng một năm, sau đó, đợi cho đến một ngày nào đó, lại trải qua nỗi tuyệt vọng cảnh còn người mất.

Diệp Lạc một thân váy trắng, tóc đen như mực, không đeo lên bất cứ trang sức gì.

Eo nhỏ thon thả, từ xa đi tới, thướt tha uyển chuyển, một loại sắc đẹp khiến người ta thương tiếc, ai uyển mà tuyệt luân.

Nhưng vẻ điềm đạm yên lặng trên mặt, ánh mắt ẩn chứa anh khí bùng bùng, lại phát ra phong thái làm cho người ta rung động hoa mắt.

Diệp Tri đứng ở thính tiền, vươn tay ra.

Diệp Lạc nâng tay nắm lấy tay hắn, tay hai người đều lạnh, nhưng nơi tiếp xúc chặt chẽ giữa hai bàn tay, lại có độ ấm.

Hai người sóng vai đi vào chính sảnh, một tả một hữu quỳ gối trước linh đường.

– Tôn nhi Diệp Tri!

– Cháu gái Diệp Lạc!

– Bái biệt trước gia gia.

Trong mắt Diệp Lạc không có lấy nửa giọt nước mắt.

– Gia gia, người yên tâm, Diệp gia sẽ không có nước mắt, chỉ có cười vui vẻ, trong tương lai, vẫn sẽ là như vậy. Việc Lạc Lạc đã đáp ứng người, nhất định sẽ làm được.

– Gia gia! – Diệp Tri dừng một chút, mới nói.

– Ta biết người không yên lòng nhất chính là Lạc Lạc. Người ở trên trời có linh thiêng, hãy nhìn, Lạc Lạc của chúng ta, nhất định sẽ hạnh phúc.

“Đúng vậy, lão thái gia, tiểu thư nhà chúng ta, nhất định sẽ hạnh phúc!”
– Đây là lời nói dưới đáy lòng của Giản Phàm khi hấn quỳ xuống.

“Diệp gia phủ binh, sẽ không phụ kỳ vọng của ngài, về sau nhất định sẽ bảo vệ tốt cho tiểu thư và công tử.” – Tang du âm thầm thề.

Từng nhóm ba người trong phủ binh xếp thành đội ngũ đi vào, bái biệt Diệp lão gia.

Lặng yên không một tiếng động tiến vào, rồi lại im lặng lui ra ngoài. Đông nghìn nghịt gần mấy ngàn người, khi sáng khi tối tụ tập trong khoảng sân nho nhỏ của Diệp gia, lại không gây ra rất cứ động tĩnh gì.

Không cần những lời nói hùng hồn dư thừa, cũng đủ làm cho người ta thấy được sự bi tráng.

Đây là lần đầu tiên Phong Gian Ảnh được tiếp xúc chân chính với Diệp gia phủ binh, mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng không thể không âm thầm tán thưởng dưới đáy lòng.

Nhóm phủ binh tựa như từ hư không toát ra, như trận thủy triều không tiếng động dâng lên, rồi lại im lặng rút xuống. Không biết từ đâu mà đến, cũng không biết đi về hướng nào, tóm lại, quay lại đều không tiếng động, không có dấu vết để truy tìm.

– Tiểu thư, Thái tử đến. – Thị vệ gác cửa báo lại, Tang Du cũng không đưa ra được chủ ý gì, đành phải tới hỏi Diệp Lạc.

– Bảo hân trở về, Diệp phủ hôm nay không tiếp người ngoài. – Diệp Lạc nói mà không quay đầu lại.

Tang Du có chút do dự.

– Tiểu thư, hôm nay là ngày phủ binh bái biệt lão thái gia, Tinh Dương cùng Kinh Hồng cũng đi theo bên người Thái tử, ta nghĩ, bọn họ...

Suy bụng ta ra bụng người, Tinh Dương cùng Kinh Hồng đã không thể quang minh chính đại biểu đạt sự quan tâm đối với tiểu thư, nếu bọn họ không thể lấy thân phận người Diệp gia để bái biệt cùng lão thái gia, như vậy, đối với bọn họ mà nói, là một sự tiếc nuối vĩnh viễn không thể bù lại.

– Để Quân Hoảng trở về, Tinh Dương cùng Kinh Hồng tiến vào.

– Ách? – Tang Du sửng sốt, cái này bảo hân nói như thế nào.

Diệp Tri nhìn Diệp Lạc, lên tiếng.

– Cho bọn họ cùng nhau vào đi, nói cho Thái tử, hôm nay chỉ cần tiễn đưa người đã khuất, những lời an ủi nhảm chán thì không cần thiết.

Khẽ thở dài, hân nâng tay đề vai Diệp Lạc lại.

– Chúng ta cúi đầu tỏ vẻ cảm tạ, khăn tang che mặt, không cùng hân
nhiều lời, không có vấn đề gì. Lạc Lạc, đó là Thái tử, đừng quá tùy hứng.

Diệp Tam, Diệp Cửu đang cúi đầu quỳ gối ở phía sau, thầm nghĩ, thật ra
những việc bốc đồng hơn thế, tiểu thư đều đã làm qua.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Mũi Tên Kinh Thế

Quân Hoảng mang theo Dịch Kinh Hồng, Diệp Tinh Dương cùng Chiêm Xuân vội vàng bước đến.

Hắn dừng bước trước linh đường, tiếp lấy nén hương Tang Du đưa qua, sau đó, “Phịch!” Một tiếng quỳ xuống.

Chiêm Xuân sợ tới mức suýt chút nữa nhảy dựng lên, khó khăn lắm mới kiềm chế được mà nuốt tiếng kinh hô xuống bụng, ngay cả mấy người Giản Phàm đứng phía sau Diệp Tri, cũng có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên này.

Còn Diệp Lạc thì vẫn bất động cúi đầu quỳ trên đất.

Trong giờ khắc này, bất cứ kẻ nào họ Quân nàng cũng đều chán ghét.

Quân Hoảng cung kính lạy mấy cái.

– Lão Thái Phó, phụ hoàng không thể tự mình đến, ta đại biểu cho phụ hoàng, cảm ơn ân cứu mạng của ngài.

Ánh mắt của hắn nhìn thoáng qua Diệp Tri ở phía bên kia, sau đó lại quay đầu lại.

– Lão Thái Phó, ngài yên tâm, ân nghĩa trung trinh của Diệp gia, ta tuyệt đối không quên.

Hắn đứng dậy, Diệp Tinh Dương và Kinh Hồng cùng tiến lên, song song quỳ xuống.

Cái gì cũng không thể nói, Diệp Tinh Dương và Kinh Hồng dập đầu xuống mặt đất im lặng một hồi lâu.

Tang Du ho khụ một tiếng.

– Đa tạ thái tử điện hạ, mời hai vị đứng lên. Hôm nay công tử nhà ta bị thương quá độ, nếu có chỗ nào bất kính thì mong điện hạ thứ tội, ngày khác sẽ dâng môn tạ tội ổn thỏa.

– Diệp Tri! – Quân Hoảng đi mấy bước về phía Diệp Tri, Giản Phàm cùng mấy thị vệ nhanh chóng đi lên che trước người hắn.

– Điện hạ, thật có lỗi, hôm nay xin để cho công tử nhà ta im lặng một chút.

Tầm nhìn của Quân Hoảng bị Giản Phàm ngăn trở, chỉ có thể nhìn thấy nửa mặt của Diệp Tri đang cúi đầu quỳ trên đất, hắn mím môi, nói.

– Diệp Tri, người đừng quá đau buồn.

Chưa từng an ủi người khác, ngôn từ của Quân Hoảng rất nghèo nàn, nói xong câu đó hắn cũng không biết phải nói thêm cái gì nữa. Hắn chỉ biết là, nhìn Diệp Tri toàn thân bạch y quỳ gối nơi đó, trong lòng hắn thấy đau đớn không thôi.

– Diệp Tri, người đừng đau buồn. – Hắn nhắc lại một lần nữa.

Diệp Tri vẫn cúi đầu không nói gì, Chiêm Xuân đi tới bên người Quân Hoảng thấp giọng nói.

– Điện hạ, chúng ta đi thôi, ngày khác lại đến.

Quân Hoảng đứng trong chốc lát, Diệp Tri vẫn không có phản ứng, hần liền trầm mặc xoay người đi ra.

Đi tới cửa, hần lại quay đầu nhìn Diệp Tri một cái, sau đó, nhẹ giọng nói.

– Diệp Tri, có chuyện gì người cứ đến tìm ta. Phụ hoàng đã nhiều ngày trong tình trạng không tốt, ta sẽ luôn ở trong tẩm cung của phụ hoàng, nhưng ta đã truyền lệnh cho cấm quân, chỉ cần người tới, ta sẽ biết.

Quân Hoảng đi rồi, Diệp Tri mới ngẩng đầu lên, có chút dăm chiêu nhìn về phía Diệp Lạc.

Diệp Lạc cúi đầu, hàng lông mi dài khẽ run lên, không thấy rõ biểu tình.

Diệp Tri đứng dậy.

– Tang Du, truyền lệnh xuống, lưu lại một bộ phận binh lính ở trong phủ chờ mệnh lệnh, còn những người khác ở đâu thì về đó. Tang lễ của Lão thái gia sẽ cử hành vào ngày mai, người đi an bài đi.

– Vâng! – Tang Du lên tiếng, vừa muốn rời đi, lại bị Diệp Lạc gọi lại.

– Ngày mai có chuyện gì nói cho ta biết.

– Ca! – Nàng chuyển về phía Diệp Tri.

– Huynh đi nghỉ ngơi, ngày mai còn nhiều việc, để ta đi xử lý.

– Lạc Lạc! – Diệp Tri khẽ xoa quàng thâm dưới mắt nàng.

– Ta không sao, ta còn chịu đựng được.

– Ca ca! – Diệp Lạc ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cười với hần.

– Đừng làm cho ta lo lắng.

Lạc Lạc cứ như vậy! Diệp Tri có chút đau lòng.

– Được rồi, vậy đêm nay mọi hãy nghỉ ngơi cho sớm đi. Không cho phép phản đối, bằng không ngày mai ta không cho mọi mặc nam trang ra ngoài.

Liên tục bốn ba hơn mười ngày, dọc đường đi còn phải ứng phó với vô số kẻ đuổi giết, thân thể Diệp Lạc đã sớm quá mức chịu đựng.

Lực chịu đựng của sinh lý hay tâm lý đều tới mức cực hạn, hậu quả là Diệp Lạc trong đêm bị sốt cao.

Trận sốt này làm toàn bộ trên dưới trong Diệp phủ sợ hãi.

Nhiều năm qua, có lẽ vì Diệp Tri đã đem tất cả ốm đau bệnh tật đều dồn lên người mình, mà thân thể Diệp Lạc khoẻ mạnh tới mức không giống người thường, cho dù là trời đông giá rét hay ngày hè nóng bức, nàng chạy đông chạy tây, ăn cơm ngủ nghỉ, cũng chưa từng bị bệnh gì, ngay cả ho khan cũng ít khi có.

Lúc này đây, trận sốt đến đột ngột mà bồng bồng như sóng đổ, Giản Phàm cùng Phong Gian Ảnh tưởng như dùng hết tất cả biện pháp, hết châm cứu lại dùng dược, toàn bộ đều không có hiệu quả.

Diệp Tri nhìn khuôn mặt đỏ bừng bừng của Diệp Lạc, lòng nóng như lửa đốt.

– Hai người các người mau mau nghĩ biện pháp, cứ để như vậy, Lạc Lạc sẽ xảy ra chuyện.

Phong Gian Ảnh hai mắt đỏ ửng.

– Lấy chút rượu đến đây, dùng rượu lau người cho tiểu thư xem có hữu hiệu hay không.

Rất nhanh rượu đã được bưng đến, Diệp Tri dùng khăn mặt áp lên trán nàng. Vừa tiếp xúc với trán, nàng đột nhiên giữ chặt lấy tay Diệp Tri, sau đó mơ màng mở to mắt.

– Lạc Lạc, cảm thấy thế nào, muối làm ta sợ muốn chết. – Diệp Tri gần như mừng phát khóc.

Diệp Lạc ngơ ngác nhìn hắn, Phong Gian Ảnh đứng ở bên cạnh rất nhanh đã phát hiện điều dị thường. – “Công tử?”. Hắn đưa tay vẩy vẩy qua trước mặt nàng.

Diệp Lạc giật giật hai mắt, nắm chặt tay Diệp Tri.

– Sư huynh!

Diệp Tri khẽ động tay, nhìn nước mắt từng hạt từng hạt rơi khỏi hốc mắt nàng, nàng cầm tay hắn đặt lên má.

– Sư huynh, gia gia đã chết.

Diệp Tri không nói gì, nàng lại tiếp tục.

– Sư huynh, ngay cả huynh cũng không để ý tới ta.

Diệp Tri xoa xoa má nàng.

– Sẽ không, làm gì có người nào không để ý tới Lạc Lạc!

– Đúng! – Diệp Lạc gật gật đầu, hít hít mũi.

– Sư huynh, gia gia đã chết.

– Phải, ta biết.

– Sư huynh, cơ thể ca ca cũng không tốt, ta phải làm sao bây giờ?

– Không có việc gì, Lạc Lạc của chúng ta là dũng cảm nhất. – Diệp Tri lau đi nước mắt trên mặt nàng.

– Đừng khóc.

– Sư huynh, huynh thay đổi rồi. – Nàng nhìn hắn.

– Trước kia huynh đều nói, ta muốn khóc thì cứ khóc, sẽ không có ai chê cười ta.

– Lạc Lạc... – Ánh mắt Diệp Tri dần trở nên mơ hồ, Lạc Lạc của hắn hắn là phải nhận hết ngàn vạn yêu thương chiều chuộng, muốn khóc liền khóc, muốn cười liền cười.

Diệp Lạc lại đột nhiên buông tay hắn ra, sau đó, nhắm hai mắt lại.

– Đúng vậy, hiện tại không thể muốn khóc là khóc được. Không thể khóc!

– Lạc Lạc, muốn khóc thì khóc đi.

– Không thể khóc, không có sư huynh, cũng không có gia gia. – Nàng nâng tay lau nước mắt, thì thào nói.

– Lạc Lạc, ca ca ở đây, không phải sợ!

– Ca ca! – Nàng bỗng nhiên mở to mắt, nhìn xung quanh.

– Ca ca ở đâu?

– Ta ở đây. – Diệp Tri vội vàng cầm tay nàng.

– Ca ca ở đây.

Tầm mắt Diệp Lạc dừng lại trên người hắn, sau đó, chậm rãi nở nụ cười.

– Ca ca, người không được đi.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đáng Tiếc Là Người Hoàng Gia

Nụ cười trên mặt Lương Phóng ngừng đọng lại trong nháy mắt khi mũi tên cắm phập vào ngực hắn.

Một khắc kia khi ngã xuống, ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Lạc tràn đầy vẻ khó tin.

– Đi xem Lương Phóng! – Quân Nặc vùng tay, thị vệ bên người lập tức phi nước đại mà đi.

Diệp Lạc rũ mắt xuống, Phong Gian Ảnh tiếp lấy cung tên trong tay nàng, sau đó không dấu vết tiến lại gần, chậm rãi rót nội lực vào cơ thể nàng.

– Thất hoàng tử, Lương Phóng đã tắt thở. -Vừa nói, tên thị vệ quét mắt về phía Diệp Lạc, trong mắt ngoài bội phục ra còn có chút e sợ.

Quân Nặc hít mạnh vào một hơi, đột ngột nhìn về phía Diệp Lạc, trong ánh mắt mang theo chút khiếp sợ.

Bên cạnh có tiếng người ồ lên, mọi người đều biết Lương Phóng là thủ hạ mang danh hiệu thần tiễn của Lương tướng, người này tính cách can đảm cẩn trọng, cho nên Lương tướng mới phái hắn cho Thất hoàng tử. Không ngờ Diệp Tri chỉ là một tên thư sinh yếu đuối mà cũng có thân thủ lợi hại đến vậy.

– Diệp Tri người dám ở trước bàn dân thiên hạ giết người phải chịu tội gì? – Lương thừa tướng vừa nghe được tin tức là vội vã chạy đến đây, nhìn thấy thi thể Lương Phóng được nâng tới, ông ta vừa sợ hãi vừa giận dữ.

Lương Phóng là người ông ta bỏ vào rất nhiều tâm huyết, trong ngàn vạn người mới chọn ra được một người, vừa phải có lòng trung thành tuyệt đối, cũng phải có tiềm năng phát triển. Lương Phóng quả nhiên không phụ kỳ vọng, trời sinh có sức lực mạnh hơn kẻ khác, lại không ngại khổ ngại khó, tập luyện được kỹ năng bắn tên thiện xạ bách phát bách trúng, lại trung thành và tận tâm làm việc cho ông ta, vì vậy ông mới an bài hắn đến bên người Quân Nặc.

Không ngờ hắn lại chết một cách vô ý nghĩa như vậy, bảo ông ta sao không tức giận cho được?

Diệp Lạc mím môi không lên tiếng, âm thầm để Phong Gian Ảnh giúp mình điều tức.

Nàng đã dùng hết công lực toàn thân để bắn ra mũi tên khi nãy, giờ phút này huyết khí có chút hỗn loạn, vầng đầu hoa mắt.

Nàng không lên tiếng, cũng không đại biểu cho không ai thay nàng nói, Quân Hoảng lập tức đứng chắn trước mặt nàng.

– Lương Lược người đứng là làm càn! Ở đây đến lượt người lên tiếng sao?

– Thái tử điện hạ! – Lương Lược chấp tay.

– Thiên Tử phạm pháp định tội như thứ dân. Diệp Tri bắn chết Lương Phóng trước mắt bàn dân thiên hạ, nếu không đem hắn ra trừng trị theo công lý thì khó mà thần phục dân chúng.

Quân Hoảng bữu môi nói.

– Hừ! Hay cho câu trước mặt bàn dân thiên hạ, trước khi tử thí, Diệp Tri và Lương Phóng cũng đã giao hẹn trước mặt tất cả mọi người. Lương Phóng vốn kĩ không bằng người, sao có thể trách ai. Nếu không tin người có thể hỏi Thất hoàng đế.

Quân Nặc trầm mặc không lên tiếng.

Sắc mặt Lương Lược khó coi đến cực điểm.

– Thái tử điện hạ, ngài công khai thiên vị thần tử như vậy sẽ gây tổn hại đến mỹ danh công chính liêm minh của ngài, mong điện hạ hãy cân nhắc lại mà giao Diệp Tri cho Đại Lý tự thẩm tra. Giết người thì phải đền mạng!

Diệp Lạc nghe đến đây liền cười mà như không cười nhìn Lương Lược, nói.

– Giết người đền mạng? Lương thừa tướng muốn công bằng thì cũng được thôi. Bây giờ ta sẽ đứng vào vị trí vừa nãy của Lương Phóng, Lương tướng cũng đến bắn ta một lần. Nếu bắn trúng thì ta đền mạng, ngược lại, nếu bắn không trúng thì chỉ có thể nói là ta phúc lớn mạng lớn.

Lương Lược cắn răng, vừa định mở miệng lại nghe Diệp Lạc bổ sung thêm một câu.

– Ta lại không ngu ngốc giống như Lương Phóng, thấy tên bay đến còn không biết trốn. Thật đúng là không chết vì tên bắn cũng chết vì ngu!

Lương Lược tức đến suýt hộc máu, Diệp Lạc không thèm để ý đến tâm tình của ông ta, tiếp tục.

– Hơn nữa, hiện tại Lương Phóng là thủ hạ dưới trướng của Thất hoàng tử, Thất hoàng tử còn chưa lên tiếng, Lương thừa tướng ngài không thấy là mình hơi nhiều chuyện rồi sao? Phải chăng... Lương Phóng vốn không phải

thủ hạ của Thất hoàng tử mà ngài mới đúng là chủ nhân chân chính của hân?

– Người...! – Ngay cả cáo già狡 hoạt như Lương Lược cũng bị Diệp Lạc nói cho không phản bác lại được, tức giận đến mức râu ria dựng ngược.

Diệp Lạc chuyển sang Quân Nặc.

– Thất hoàng tử, ngài thấy sao? Trong trận đánh cuộc này từ đầu đến cuối, Diệp Tri tự nhận là mình không hề làm sai cái gì.

Quân Nặc im lặng nhìn nàng, nửa ngày sau, thần sắc trên mặt mới chậm rãi trở về trạng thái bình tĩnh, lên tiếng:

– Đúng là do Lương Phóng kỹ không bằng người.

Lương Lược giận dữ nhìn Diệp Lạc chăm chăm, Diệp Lạc thản nhiên cười, không chút sợ hãi nghênh đón ánh mắt của ông ta.

Lương Lược lạnh lùng buông một câu.

– Ta đã phúng viếng lão Thái Phó xong, tinh thần Diệp thị lang thoát nhìn cũng tốt lắm, không cần thiết phải an ủi vậy lão phu cáo từ.

– Lương đại nhân đi cẩn thận, không tiễn. – Diệp Lạc mỉm cười vuốt cằm.

“Hừ!” Lương Lược vung tay áo, sải bước rời đi.

Ông ta vừa đi, liền có người lục tục cáo từ.

Quân Hoảng đứng bên kia nhẹ giọng nói với Chiêm Xuân.

– Nhớ kỹ những người này.

Không thể nghi ngờ những người này đều thuộc đẳng thế lực của Lương tướng, thân là thần tử lại dám không đem bản thái tử để vào mắt, giỏi, đúng là rất giỏi!

Hắn thầm nghiêng răng kèn kẹt.

Một ngày này, đối lập với tâm trạng con người, ánh mặt trời rạng rỡ chiếu khắp chốn.

Diệp Lạc quỳ gối trước linh đường, dập đầu hoàn lễ với từng người đến bái tế.

Tô Thành đi tới, đặt tay lên vai nàng.

– Diệp thị lang, hãy nén bi thương.

Diệp Lạc ngẩng đầu nhìn Tô Thành, người thân thiết nhất với nàng ở trong Hàn Lâm Viện, trong mắt ông giờ phút này là thành ý an ủi thật tâm.

Nàng gật gật đầu.

– Đa tạ đại học sĩ, ta không sao.

Tô Thành khẽ đề vai nàng lại, hạ thấp giọng.

– Diệp Tri, Diệp lão Thái Phó vừa mất, người không nên lộ ra thái độ sớm như vậy, dù sao người chỉ mới gia nhập quan trường được hai năm, có một số người không dễ đắc tội. Có oán khí cũng phải nhẫn nhịn để sau này báo cũng không muộn.

Diệp Lạc biết ông đang thay nàng lo lắng chuyện vừa rồi, nàng cảm kích cười nói.

– Diệp Tri xin thụ giáo, đa tạ ngài nhắc nhở.

Diệp Lạc biết nàng hôm nay ở trước mặt mọi người gây khó dễ cho Lương tướng cùng Thất hoàng tử là một hành động thiếu khôn ngoan. Nhưng nàng không thể nhẫn nhịn được, hôm nay, ở trước linh cữu của gia gia, nàng muốn Lương Phóng phải nợ máu trả bằng máu.

Lương Lược về đến phủ, một hồi liền ra lệnh cho thuộc hạ:

– Lập tức đi thăm dò xem Diệp Tri bá sư người nào, học võ công từ đâu.

Mấy phụ tá trong Tướng phủ hai mặt nhìn nhau, một người trong đó dè dặt đứng ra hỏi:

– Tướng gia, Diệp Tri là Bảng nhãn cuộc thi văn, cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói hắn có võ công!?

– Hừ, vậy mới đáng sợ. Võ công của Diệp Tri tuyệt đối không kém hơn tân khoa võ Trạng Nguyên Diệp Tinh Dương, vậy mà chúng ta một chút tin tức cũng không có.

– Việc này... không rõ tướng gia nghe được từ đâu?

Lương tướng siết chặt năm đấm, kể lại chuyện xảy ra ngày hôm nay, rồi nói.

– Lương Phóng vốn có thần lực trời sinh, lực cánh tay của hắn người bình thường khó mà sánh nổi, nhưng lực bắn cung của Diệp Tri thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả Lương Phóng, nếu không có nội lực thâm hậu tuyệt đối không làm được. Lập tức cho người đi tìm hiểu chi tiết mọi hành động lời nói của Diệp Tri vòng mười ngày qua cho ta.

– Tuân lệnh! – Mấy người lau mồ hôi lui xuống.

– Diệp Tri! – Lương Lược lặp lại cái tên một lần nữa, thần sắc trên mặt liên tục biến đổi.

Lương Lược ở bên này bận rộn an bài, Diệp Lạc ở bên kia cũng bận rộn đánh chén.

Thời điểm nàng ăn đến bát thứ bốn, mọi người trên bàn ăn đều bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng.

– Diệp thị lang hai ngày nay vì thương tâm quá độ mà quên ăn cơm sao?
– Quân Nặc dò hỏi một cách uyển chuyển.

Diệp Lạc tranh thủ lúc mồm đang rảnh rồi cười cười đáp.

– Hôm nay bận rộn nhiều quá nên hơi đói bụng, mọi người đừng để ý.

Nàng lại vục đầu xuống bát cơm, loáng cái đã giải quyết xong một bát, lúc kêu hạ nhân thêm cơm, Quân Hoảng liền ngăn cản nàng.

– Đủ rồi, không được ăn nữa.

Diệp Lạc nhìn hắn.

– Ta vẫn đói.

Quân Hoảng đoạt lấy chiếc bát của nàng.

– Hôm nay người ăn quá nhiều rồi, ngày mai lại ăn tiếp.

Diệp Lạc lắc đầu.

– Ta hiện tại ngay cả cơm cũng không được ăn sao?

Lời này nói ra có chút gắt gỏng, Quân Hoảng nghe mà bùng lên giận dữ, đoạt luôn cả đôi đũa của nàng.

– Bản cung nói hôm nay không ăn là không ăn.

– Bản cung? Thật lớn lối! Ngay cả việc thần tử ăn cơm ở chính nhà mình cũng muốn quản. – Diệp Lạc ôm bụng, nhắm mắt lên án. Nàng thật sự vẫn thấy đói mà!

Quân Hoảng không để ý đến lời lên án của Diệp Lạc, nhanh tay múc một chén canh đặt xuống trước mặt nàng.

– Cùng lắm là uống bát canh này, những thứ khác không được ăn nữa.

Hắn lại không hay biết một màn này đã làm bao nhiêu người kinh hãi đến rớt tròng mắt. Ít nhất trong đó có Lương Tích Nghi thầm hít một ngụm khí lạnh. Có thể khiến cho thái tử đương triều tự tay hầu hạ múc canh là một niềm vinh hạnh tới mức nào, nàng nhìn về phía Diệp Lạc với thần sắc phức tạp.

Ánh mắt Quân Nặc khẽ đảo qua đảo lại trên hai người họ. Có điều Quân Hoảng lại hoàn toàn không có cảm giác gì, chỉ cau mày nhìn Diệp Lạc bưng bát canh lên tu một hơi là hết, sau đó hắn nhanh tay lẹ mắt đoạt lấy cái bát.

– Được rồi, chỉ được uống một bát thôi.

Diệp Lạc miễn cưỡng liếc hắn một cái, hiện tại không cho nàng ăn, buổi tối không có hắn ở đây nàng còn không biết tự mình ăn sao? Việc còn con như vậy, nàng nhịn được.

Ở một góc tối, Diệp Tri bị Phong Gian Ảnh vội vã tìm đến để ngăn cản muội muội mình, thấy vậy thì khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn đẩy tò mò nhìn về phía Quân Hoảng, khẽ hỏi người bên cạnh:

– Phong Gian, thái tử có biết thân phận thật sự của Lạc nhi không?

– Không thể nào, công tử giấu diếm thân phận rất kỹ!

Diệp Tri tháo mũ nguy trang trên đầu xuống, khẽ cười nói.

– Xem ra cũng không cần đến ta.

Hắn thực sự vui mừng vì còn có người có thể thay hắn ngăn cản tật ăn nhiều của muội muội khi nàng đau lòng khổ sở. Vào thời điểm càng bi thương, nàng sẽ càng ăn không biết tiết chế, hơn nữa, khi đó nàng còn không thèm nghe lời người khác nói. Cho nên lần này Phong Gian Ảnh mới sợ tới mức chạy đi tìm hắn. Bọn họ mất nửa ngày cải trang giả dạng, tới nơi mới biết nhiệm vụ gian nan đó đã được thái tử điện hạ hoàn thành.

– Vị thái tử điện hạ này dám cướp bát đũa của công tử?

Phong Gian Ảnh thấy khó mà tưởng tượng được, hắn vẫn nhớ có một lần hắn cùng Tinh Dương tranh nhau cướp đũa của công tử, kết quả là mỗi người bị nàng một cước đá vào mông.

Diệp Tri nhìn theo một lúc, nhú mày hỏi:

– Phong Gian, thái tử có bị tin đồn không tốt hay thói xấu gì không?

– Không có! Thái tử làm người rất biết giữ mình, danh tiếng khá trong sạch. – Phong Gian Ảnh cẩn thận nghĩ một lát rồi mới trả lời.

Diệp Tri trầm mặc nửa ngày, thở dài một hơi.

– Đáng tiếc lại sinh ở trong hoàng gia. – Xoay người phất phất tay.

– Xem ra không có việc gì rồi, ta trở về tiểu viện, người đi theo coi chừng Lạc Lạc một chút.

Đi được hai bước, Diệp Tri lại quay đầu nhìn Quân Hoảng, hắn đang mang về mặt khăn trương giữ lấy Diệp Lạc, không biết nói cái gì bị Diệp

Lạc không kiên nhẫn đẩy ra, mặt hấn lại chuyển sang vẻ tức giận, nhưng vẫn không buông tay mà tiếp tục nói cho xong.

Diệp Tri thầm than dưới đáy lòng, thật đáng tiếc, không chỉ sinh trong hoàng gia, mà còn là Thiên Tử tương lai.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Mưu Đồ Bí Mật

Đưa tang Diệp Cảnh vào lúc bình minh. Đằng sau, không có người ngoài quấy rầy, tất cả đều là người Diệp gia.

Diệp Tri khiêng quan tài, đưa đến cửa lớn, sau đó đứng lại: “Gia gia, cháu đưa ngài đến nơi đây thôi, con đường kế tiếp, Lạc Lạc sẽ bồi ngài.”

Diệp Lạc buông Phó Thanh Nguyệt ra: “Tẩu tử, tẩu cùng ca ca đưa đến đây thôi, đường lên núi không dễ đi, hai người ở nhà chờ muội về.”

Phó Thanh Nguyệt gật gật đầu, vuốt tóc nàng: “Lạc Lạc, chúng ta ở nhà chờ muội.”

“Được!”

Đoàn người đi ra ngoài, thân hình gầy yếu của Diệp Lạc trông càng gầy yếu hơn khi mặc đồ màu trắng.

Diệp Tri bám vào khung cửa, cổ họng cảm thấy khó chịu: “Thanh Nguyệt, nếu huynh đi rồi, đừng đưa huynh đến chỗ phần mộ tổ tiên, để huynh ở sau núi thôi.”

“Diệp đại ca!” Phó Thanh Nguyệt giữ chặt tay hắn, hắn an ủi vỗ vỗ nàng, tiếp tục nói: “Mỗi lần đưa tiễn người thân như vậy, Lạc Lạc sẽ rất khó

chịu. Huynh muốn ở lại gần nhà, cùng muội, cùng Lạc Lạc, sau này khi mọi người đều đi rồi thì cùng nhau chuyển đến phần mộ tổ tiên, được không?”

Phó Thanh Nguyệt hít mũi, cười, “Được, muội nghe lời huynh.”

Diệp Tri cười cười, “Muội nghe thì có ích gì, Lạc Lạc nghe mới được. Nha đầu kia tính tình quật cường, không biết ai mới kiềm chế được đây?”

“Diệp đại ca, Lạc Lạc vẫn phần nam trang với thân phận của huynh như vậy, thì chung thân đại sự của muội ấy sau này, làm thế nào bây giờ?”

Diệp Tri nhìn ra xa, hơn nửa ngày, mới nhẹ giọng nói: “Huynh sẽ tìm được biện pháp giải quyết.” Làm sao hẳn có thể để muội muội duy nhất lãng phí thanh xuân được.

Phó Thanh Nguyệt đột nhiên thở dài một hơi.

“Làm sao vậy?” Diệp Tri hỏi nàng.

Nàng lắc đầu: “Muội chỉ đang nghĩ, là người thế nào mới có thể xứng đôi với Lạc Lạc đây! Cái này rất khó.”

“Cũng không quá khó đâu.” Diệp tri không biết nghĩ tới cái gì, cười khê: “Trong phủ có nhiều mà, gia gia đã sớm chuẩn bị tốt rồi.”

“Chuẩn bị tốt?” Phó Thanh Nguyệt ngạc nhiên.

“Chỉ cần muội ấy muốn gả, sẽ có một đồng người muốn cưới.” Điều hẳn lo nhất là, tâm ý của nha đầu kia thôi.

Trên đỉnh núi, gió rất lớn, cũng rất lạnh.

Mặt trời đã dần dần cao lên, Diệp Lạc vẫn ngồi trước mộ không động đây.

Nàng vuốt ve bia mộ lạnh như băng, muốn ở chung với gia gia thêm một lúc, nụ cười hiền hòa trước kia, nay đã bị chôn dưới đất.

Sinh lão bệnh tử, không phải thứ người ta có thể khống chế. Nhưng, gia gia nàng, cũng không chết dưới quy luật tự nhiên.

“Gia gia, cháu biết người muốn cho cháu tự do tự tại đi ngao du như trước đây. Nhưng mà,... ..” Nàng tựa đầu vào trên tấm bia đá, nhắm hai mắt lại, “Nhưng mà, cháu không quay lại được nữa rồi.”

Đúng vậy, không quay lại được nữa, trước kia nàng tùy ý bừa bãi, là vì phía sau có người mỉm cười nhìn nàng. Bất cứ lúc nào nàng quay đầu, đều có thể nhìn thấy sự ấm áp kia, cho nên, sự tiêu sái của nàng, là yêu và được yêu.

Mà nay, cho dù non nước đẹp như tranh, chân nàng đi tứ hải, cũng chỉ có thể gọi là phiêu bạt, một thân một mình phiêu bạt.

“Gia gia, cháu biết cháu đang làm gì, Quân Hoảng...” Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: “Quân Hoảng là một Thái Tử không tồi, cháu nghĩ, hẳn sẽ là Quân Vương tốt, đáng để cháu bồi hấn một thời gian. Sau này, chờ khi hẳn không cần cháu nữa, cháu sẽ tự rời đi. Cho đến lúc đó, nếu vẫn còn phong cảnh tế nguyệt, Lạc Lạc sẽ không bỏ qua nữa.”

Nàng đứng dậy, giọng nói thanh lãnh mà kiên định: “Gia gia, tuy Lạc Lạc thân là nữ tử, nhưng cũng có thể làm nên chuyện. Cho dù con đường phía trước khó khăn, cháu cũng muốn đi tiếp.”

Giản Phàm cúi đầu, đứng sau lưng Diệp Lạc, không dám nhìn thẳng.

“Đi thôi, chúng ta đi về!” Diệp Lạc vẫy tay, dẫn Phong Gian Ảnh rời đi.

Giản Phàm và Tang Du nhìn nhau, cùng quỳ xuống trước mộ Diệp Cạnh, lạy một cái.

Tang Du thấp giọng nói, “Lão thái gia, tiểu thư vẫn còn có đám người bọn cháu, ngài cứ yên tâm.”

“Tiểu thư, bây giờ đi đâu?” Phong Gian Ảnh hỏi nàng.

Diệp Lạc nắm chặt dây cương: “Hoàng cung.”

Đối với việc Diệp Lạc đến đây, Quân Bách vừa mừng vừa sợ, hắn cố gắng chống người ngồi xuống, đang định nói chuyện, lại nhớ tới cái gì, vội vàng cho thái giám cung nữ bên cạnh lui xuống, rồi mới hỏi: “Người, người không đi?”

Đối với hoàng cung nàng luôn có thái độ tránh không kịp, hắn vốn nghĩ là khi nàng cầm được thánh chỉ kia, nàng sẽ cao chạy xa bay mới đúng.

Diệp Lạc lắc lắc đầu, có lẽ trong giờ khắc này, nàng ít nhiều có thể hiểu sự lo lắng Quân Bách. Giang sơn của Sùng Hưng vương triều, tuyệt đối không thể giao cho một người có thể ra tay với chính phụ thân mình: “Người có thể giết cha mình, không thể ngồi ở trên vị trí này.”

Sắc mặt Quân Bách vốn khó coi, lại âm đạm một chút, một lúc lâu sau, hắn mới nói: “Sẽ không phải Nặc nhi.”

“Mặc kệ là ai, ngài muốn ta phụ tá thái tử, ta đã đáp ứng ngài thì ta sẽ không nuốt lời. Gia gia vì ngài mà chết, chứng tỏ ngài đáng giá, mà ta, sẽ hoàn thành việc đã đáp ứng.”

Quân Bách nhìn nàng: “Cả nhà Diệp gia, không có ai là người thường.”

“Đó là vì thiếu...” Diệp Lạc thốt ra. Thấy biểu tình cứng đờ của Quân Bách, nàng mới ho một tiếng: “Ý của ta là, đứa nhỏ càng thiếu thốn tình thương thì càng tổn nhiều tâm tư bồi dưỡng.”

Quân Bách khẽ lắc đầu, sau đó nở nụ cười, đứa nhỏ này, trí tuệ vô song, thật khó tìm.

“Hoàng Thượng, ngài, có chuẩn bị gì không?” Tuy nói vấn đề này vào lúc này sẽ làm tổn thương người ta. Nhưng nếu đã quyết định làm tiếp, nàng tuyệt đối không cho phép có bất cứ sai sót gì.

Với thân thể hiện tại của Quân Bách, khẳng định không chống đỡ được bao lâu, không phòng ngừa chu đáo thì sau này càng khó giải quyết.

Quân Bách lấy một quyển sách dưới gối ra, đưa cho nàng: “Đây là toàn bộ người trăm xếp vào các bộ, trong tay thái tử cũng có một phần.”

Diệp Lạc nhìn lướt từ đầu tới đuôi một lần, một lúc lâu sau, nàng mới ngẩng đầu hỏi: “Ôn Định là người của ngài?”

“Trăm từng nghĩ vậy.”

Diệp Lạc cười cười: “Lòng người thay đổi, đúng là không thể nắm chắc.” Lòng mảy nàng hơi nhú lại: “Nhưng mà, điều này cũng nói lên có rất nhiều người cũng không tin cậy được.”

Quân Bách gật gật đầu: “Hoảng nhi đã muốn tìm ra một số người, người có thể đi hỏi nó.”

“Không cần.” Diệp Lạc lắc đầu: “Chỗ hãn, thần tự có biện pháp, ngài không cần nói cho hãn biết.”

“Người vẫn không muốn cho Hoảng nhi biết rõ lập trường của người?”

“Không cần.”

“Trăm lo lắng nó không biết rõ tình huống, lại nhắm vào người.” Hãn không quên lúc hai người họ gặp mặt lần đầu đã đối chọi gay gắt rồi.

Nhớ tới biểu hiện gần đây của vị Thái Tử Điện Hạ kia, Diệp Lạc im lặng.

“Nếu không, trẫm cứ nhắc nhở nó một chút?”

“Hoàng Thượng, thần tự có chừng mực, ngài yên tâm, đến lúc không thể không nói, không phải ta còn có thánh chỉ của ngài sao? Không sao đâu.”

“Tốt lắm, vậy theo Diệp khanh đi.”

Diệp Lạc gật đầu, cất quyển sách nhỏ vào trong lòng.

“Tiếp theo, còn hai việc nữa.” Quân Bách nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi: “Thời gian của Trẫm không còn nhiều. Trẫm muốn để Thái Tử kế vị. Nếu không sau khi Trẫm đi, lại nổi lên phong ba. Một việc khác là đại hôn của thái tử.”

Diệp Lạc gật đầu, “Hoàng Thượng nói đúng.”

“Người, vẫn không có tình cảm với thái tử sao? Nếu người gật đầu, trẫm cam đoan, người sẽ đứng đầu tam cung.” Quân Bách mong chờ nhìn nàng.

“Đa tạ Hoàng Thượng ưu ái, nhưng lòng thần vẫn vậy, chưa bao giờ thay đổi.” Nàng cười: “Thà làm vợ người nghèo, không làm người Hoàng gia.”

Quân Bách thở dài một hơi: “Mẫu hậu Hoảng nhi xuất thân hèn mọn

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tương Liên. (Thương Xót, Thông Cảm Lẫn Nhau.)

Thời gian kế tiếp, không khí trong kinh thành càng nặng nề hơn.

Diệp Lạc vẫn ở lễ bộ, nhưng nàng vẫn có tác động lớn vào việc cải cách khoa cử. Lương Lược là nguyên lão ba triều, Quân Nặc lại có chỗ dựa là bộ binh. Một khi Hoàng Thượng ra đi, bọn họ có thể nắm giữ toàn bộ triều chính, cho nên, rót thêm luồng máu mới vào triều đình là việc cấp bách hiện nay.

Diệp Tinh Dương đã ra roi thúc ngựa về biên quan, đi cùng còn có cả Diệp Thất.

Một khi nội loạn nổi lên, bên ngoài bọn họ có thể chống đỡ ngoại xâm, bên trong có thể tùy thời mà tăng viện binh.

Trước khi đi, Diệp Lạc trình trọng giao phó: “Nếu người Hoa Gian quốc đến, hơn nữa đối thủ là Phong Phi Tự thì người nhất định không được đánh bừa. Thủ hạ bên cạnh huynh ấy người người đều dũng mãnh thiện trọng, tuyệt không kém người. Người phải đặt phòng thủ lên đầu.”

“Nếu không thủ được thì sao?” Diệp Tinh Dương nhìn nàng.

Diệp Lạc nâng mắt lên: “Vậy thì trốn.”

“Tiểu thư.....!” Diệp Tinh Dương mím môi, cố chấp nhìn nàng: “Tinh Dương tuyệt đối không trốn.” Hơn nữa, là trốn trước mặt người đã phụ tiểu thư.

Diệp Lạc nhẹ nhàng ôm lấy hắn: “Tinh Dương, ta muốn người còn sống. Người là huynh trưởng của ta, bằng hữu của ta, cho nên, người phải còn sống.”

Diệp Tinh Dương giơ tay lên, cuối cùng chậm rãi lên lưng nàng, sau đó chậm chạp ôm chặt, tựa đầu vào cổ nàng: “Tiểu thư!”

Diệp Lạc hít cái mũi, ngẩng đầu từ trong lòng hắn lên, cười: “Được rồi, lớn như vậy mà còn khóc, đợi lát nữa Phong Gian đến sẽ cười chúng ta mất.”

“Ai thèm để ý cái tên điên điên khùng khùng kia chứ!” Diệp Tinh Dương hờn dỗi nói.

Diệp Tinh Dương rời đi, giơ roi trên lưng tuần mã, tư thế oai hùng bồng bồng phấn chấn.

Thời điểm đưa tiễn, Quân Hoảng cũng đến, thấy nàng đứng im thật lâu mà vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. “Sao hả, trong thời gian ngắn như vậy mà người đã có giao tình sâu đậm với Diệp Tinh Dương rồi?”

Diệp Lạc quay đầu nhìn hắn, bỏ lại một câu: “Tư thế hào hùng, nhiệt huyết sa trường, đại trượng phu phải như thế.”

Quân Hoảng có ngốc đi nữa thì cũng nghe ra ý nàng nói: “Diệp Tri, ý người là bảo ta không ra chiến trường bao giờ hả?”

“Tùy người hiểu thôi.” Diệp Lạc từ chối cho ý kiến.

Sau này Diệp Lạc cũng không biết, vì một câu nói này, sau vài thập niên Sùng Hưng vương triều lấy văn lập quốc thì lại tôn sùng võ, cũng tạo ra vị Quân vương đầu tiên của Quân gia lập uy bằng võ.

Mùa hè đi qua, gió thu lại đến.

Sinh mệnh của hoàng đế Quân Bách đã bị xói mòn từng chút một, mười ngày liên tục không thể vào triều. Hắn triệu tập các trưởng lão của hoàng thất, trong thần trong triều, tuyên đọc thánh chỉ, truyền ngôi hoàng đế cho Quân Hoảng, tùy thời đăng cơ.

Ba ngày sau, Hoàng Thượng nguy kịch, triệu các hoàng tử tiến cung.

Việc khiến mọi người kinh hãi là người hắc gặp cuối cùng lại là lễ bộ thị lang Diệp Tri.

Diệp Lạc lại một lần nữa đi vào tấm cung của Hoàng Thượng. Trong lúc này, ngay cả màu vàng chói mắt kia cũng trở nên ảm đạm.

Nhìn thấy Hoàng đế tiều tụy nằm trên giường, trong lòng Diệp Lạc cũng xuất hiện sự bi thương. Sống chết chẳng buông tha người nào, cho dù người là cửu ngũ chí tôn thì cũng không có khả năng sống mãi.

Quân Bách nói chuyện rất khó khăn: “Trẫm không kịp tuyển Thái Tử phi rồi. Những chuyện còn lại, giao cả cho người.”

“Dạ, vi thần sẽ dùng hết khả năng thu xếp ổn thỏa mọi việc.”

“Thái tử Quân Hoảng, cũng giao cho người, Diệp Lạc!” Hắn gọi tên của nàng, trong đó chứa đựng sự mong chờ to lớn cỡ nào.

Mắt Diệp Lạc ươn ướt: “Xin Hoàng Thượng yên tâm, Diệp Lạc sẽ tận tâm tận sức.”

“Vậy thì trẫm an tâm rồi!” Quân Bách vui mừng cười.

Diệp Lạc nhìn hẳn: “Hoàng Thượng, sau khi ngài đi, Huệ phi nương nương hiền lương thực đức, từ nay về sau, thanh đăng cổ phật, ăn chay cầu phúc cho ngài.”

Quân Bách nhìn nàng: “Tâm Diệp khanh vẫn không đủ ngoan!”

Diệp Lạc cười cười: “Không thể đẩy đối phương vào tuyệt cảnh, nếu không sẽ kích động đối phương, không phải sao?”

Quân Bách nhắm hai mắt lại, có chút mệt mỏi nói: “Cứ làm theo ý người đi.”

Ban đêm,

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tuyên Chiến

Đại điển đăng cơ của Quân Hoảng đã định là mười ngày sau, mồng bảy tháng bảy.

Nhưng ngay sau đó, mấy vị thái y cuối cùng xem bệnh cho Hoàng Thượng đều chết ly kỳ.

Khi Quân Hoảng nhận được tin này, lập tức bảo Chiêm Xuân triệu tập thị vệ của Thái Tử bảo vệ Đông cung. Đồng thời bảo Dịch Kinh Hồng nhanh chóng thông báo cho Diệp phủ, Lễ bộ Thượng thư, Hàn lâm viện, Thống lĩnh cấm vệ quân và một vài người khác.

Hắn biết, khảo nghiệm chính thức bây giờ mới bắt đầu.

Diệp Lạc biết tin cùng lúc với Quân Hoảng, sau đó biết sự bố trí của Thái Tử qua Dịch Kinh Hồng.

Nhưng với thực lực của Quân Nặc và Lương Tướng, thì chút chống đỡ đó hiển nhiên là không đủ.

Khi nói chuyện bằng vũ lực, trong tay ai có binh đao thì người đó nói đúng.

“Công tử, người nghĩ bọn họ đang làm trò gì?” Phong Gian Ảnh nhìn Diệp Lạc nghiêm túc, thì bắt đầu có dự cảm không tốt.

Diệp Lạc nhắm mắt, cố gắng nhớ lại, nàng cảm thấy hình như mình đã quên cái gì.

Phong Gian Ảnh và Tang Du ngồi xuống một bên, không dám quấy rầy nàng suy nghĩ.

Rất lâu sau, Diệp Lạc chậm rãi mở mắt ra: “Tang Du, để ám vệ của Diệp gia ở Dực quốc chậm rãi xâm nhập vào Hoa Gian quốc. Dực quốc thiếu cơ sở ngầm, dùng phủ binh bù đắp, nhưng không thể để phủ binh trực tiếp đi vào Hoa Gian quốc.”

“Tiểu thư,” Tang Du cẩn thận hỏi: “Không phải lúc trước người bảo không cần an bài gì ở Hoa Gian quốc sao?”

Diệp Lạc cười tự giễu: “Là ta suy nghĩ không chu toàn, bây giờ bố trí lại một lần nữa. Hơn nữa phải đặc biệt chú ý Tịnh Kiên vương của Hoa Gian quốc có qua lại với người của Sùng Hưng vương triều hay không.”

“Được!” Tang Du đứng dậy.

“Khoan đã, người phải đặc biệt dặn dò, gặp phải Phong Phi Tự, thì báo lại cho ta. Người Diệp gia đến Hoa Gian quốc không được xung đột trực tiếp với huynh ấy, không được sử dụng kí hiệu Diệp gia. Tất cả mọi tin tức, đều chuyển qua Dực quốc.”

“Dạ.”

“Diệp Tam, Diệp Cửu!” Lời của nàng thoát ra, hai bóng dáng xuất hiện.

“Diệp Tam, người đến biên quan thông báo cho Tinh Dương, để hắc dẫn người bí mật trở lại kinh thành. Diệp Cửu, người điều khiển phủ binh và cung tiến thủ, ẩn nấp xung quanh Đông cung, nếu có quân đội xuất hiện, các người bắn chết thủ lĩnh trước cho ta.”

“Dạ!” Hai người đồng thời rời đi.

“Công tử, người nghĩ tới cái gì vậy, hay là những thái y này chết có liên quan tới Hoa Gian quốc?”

Diệp Lạc xoa trán: “Nếu đúng như ta đoán thì kế tiếp, sẽ có người gây khó dễ cho Thái Tử. Nói là Hoàng Thượng chết, có liên quan với Thái Tử. Dù sao lúc Hoàng Thượng bệnh nặng, trong đám hoàng tử chỉ có mỗi Thái Tử nhìn thấy Hoàng Thượng.”

“Sao có thể như vậy, Hoàng Thượng bệnh nặng, đó là do bị thương. Hơn nữa, lúc Hoàng Thượng bị tập kích, Thái Tử đang ở Dục quốc mã. Với cả, hãn vốn là thái tử rồi, ngôi vị hoàng đế sớm hay muộn cũng là của hãn, hãn gấp như vậy làm gì?”

“Hừ, Phong Gian, người có biết, cái gì gọi là chết không đối chứng, cái gì gọi là chỉ hươu bảo ngựa không?” Diệp Lạc đứng dậy, thu thập đồ đạc.

“Công tử, người làm gì vậy?”

“Lập tức xuất phát, đi tìm Nhàn Vân vương gia, sau trận này, nhất định phải cần một cái cơ mới có thể quang minh chính đại ngồi lên ngôi vị hoàng đế. Nhàn Vân vương gia là huynh đệ duy nhất cùng cha cùng mẹ với tiên hoàng, hơn nữa là người khăng khải dũng cảm, dù ở hoàng tộc hay dân gian, thì cũng đều có thanh danh vô cùng tốt. Quân Hoảng phải có được sự ủng hộ của hãn thì ngôi vị hoàng đế này mới vững chắc.”

“Nhàn Vân vương gia? Chính là vị Vương gia cả ngày chỉ biết ăn uống kia?”

“Cả ngày chỉ biết ăn uống?” Diệp Lạc mỉm cười liếc hãn một cái: “Đất phong của Nhàn Vân vương gia rất lớn, mà ở vùng đồi núi có rất nhiều thổ phỉ sơn tặc. Bao năm qua, quốc khố vẫn chỉ ra một khoản trợ giúp hãn dẹp nạn trộm cướp, nơi đó, phải có đến mười vạn thân binh.”

Trên đường đến Hoàng cung, Phong Gian Ảnh vẫn nghi vấn: “Công tử, người còn chưa nói, việc này có liên quan gì đến Hoa Gian quốc?”

“Không có quan hệ gì, ta đoán thôi.”

“Lại là trực giác!” Phong Gian Ảnh thở dài.

Diệp Lạc không lên tiếng, đây đúng là trực giác, nhưng nó là trực giác của nàng đối với sư huynh. Có đôi khi trực giác rất đáng sợ, huống chi, kế sách mượn lực tốt như vậy, vốn là sở trường của sư huynh. Lấy Sùng Hưng vương triều làm mâu, đánh Sùng Hưng vương triều bằng thuẫn. Vô luận là thắng hay thua, đều là nội loạn của Sùng Hưng, Hoa Gian quốc bọn họ ngồi im xem hồ đấu.

Đây là một liên hoàn kế, chỉ sợ đã bắt đầu từ khi Hoàng Thượng bệnh nặng. Nàng vẫn kỳ quái, tại sao đầu trận thì làm lớn như vậy, ám sát Hoàng Đế, tập kích Thái Tử, mà khi Quân Hoảng hồi cung thì tất cả đều dừng lại.

Đều do nàng sai, do tâm cảnh giác của nàng không đủ, mới khiến âm mưu của bọn họ tiến tới bước này.

Nghĩ vậy, nàng hận không thể tự đánh mình hai cái.

Lúc đến Đông Cung thì gặp Quân Hoảng đi ra ngoài. Nhìn thấy nàng, hắn sững sốt một chút: “Diệp Tri, sao ngươi lại đến đây?”

“Ngươi muốn đi đâu?”

“Ta đã triệu tập Đại Lý tự, Hình bộ, Tri phủ kinh thành đến Ngự thư phòng, nhất định phải tra ra lí do mấy thái y chết.”

Diệp Lạc dừng một chút, việc Quân Hoảng nói cũng đúng

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Dứt Khoát

“Công tử, người muốn làm gì?” Lại là một đêm nguyệt hắc phong cao, Phong Gian Ảnh ngồi xổm trên nóc nhà nuôi muỗi với công tử nhà mình.

Nóc nhà này thật là đặc biệt. Dù sao thì nó cũng là nóc nhà của Nhàn Vân vương phủ mà. Nhưng, Phong Gian Ảnh ngẩng đầu nhìn bầu trời tối như mực, cổ họng nghẹn lại không nói được gì. Không trăng, không gió để ngắm, chỉ có muỗi để nuôi thôi.

Diệp Lạc ngồi trên nóc nhà, dựa vào tấm đệm lưng siêu to con Phong Gian Ảnh phía sau, cảm thấy rất là thích thú, suýt nữa thì hát luôn. “Không có gì. Người biết mà, nóc nhà là chỗ ta yêu thích nhất.”

“Nhưng mà ngồi ở nóc nhà mình thì thôi, người lại đến vương phủ người ta ngồi trên nóc nhà. Người ta có thể xem chúng ta là thích khách mà bắt lại không?”

Vừa nói xong, một tiếng quát to từ trong viện truyền tới: “Ai đấy?”

Trong lúc đó, cả viện đèn đuốc sáng bừng, một đoàn thị vệ từ bốn phương tám hướng chạy tới, vây quanh nóc nhà rút đao ra.

Diệp Lạc thở dài một hơi, trừng Phong Gian Ảnh: “Miệng quạ đen.”

Đứng thẳng người lên, lôi theo Phong Gian Ảnh nhảy xuống, vừa nhảy vừa nói: “Tại hạ Diệp Tri.”

Tổng Quản Vương phủ Quân Phúc híp mắt nhìn nàng lúc lâu mới nói: “Diệp Thị Lang không ở trong phòng nghỉ ngơi mà trèo lên nóc nhà làm gì? Trời lại tối, chẳng may bọn thị vệ không hiểu chuyện lỡ tay làm bị thương thì làm sao.”

Phong Gian Ảnh hừ một tiếng.

Quân Phúc nhìn hẩn một cái, lại quay về nhìn Diệp Lạc: “Thị vệ của Diệp Thị Lang có việc muốn nói?”

Diệp Lạc nhú mày: “Phản ứng của hẩn không đúng.” Ánh mắt nàng cong cong: “Ý hẩn là đồng ý với lời của Tổng quản đại nhân, không hiểu chuyện làm bị thương thì không trách.”

Sắc mặt Quân Phúc thay đổi, nhưng lại nhanh chóng khôi phục bình thường, vung tay lên, thị vệ đằng sau đều thu đao vào, động tác rất đều đặn nhịp nhàng.

Quân Hoảng cũng bị động tĩnh bên này làm tỉnh giấc, đẩy cửa ra ngoài, thì bị đám người đông nghịt đầy sân dọa sợ: “Có chuyện gì thế?”

“Bái kiến Thái Tử điện hạ,” Quân Phúc thỉnh an trước, rồi mới trả lời: “Cái này phải hỏi Diệp Thị Lang, nửa đêm không ngủ được trèo lên nóc nhà, khiến bọn thị vệ tưởng là thích khách, nên mới đánh thức Điện Hạ.”

Quân Hoảng nhìn Diệp Lạc và Phong Gian Ảnh, lại nhìn nóc nhà đằng sau bọn họ, nhú mày: “Người lên nóc nhà làm gì?”

“Ngắm hoa, ngắm trăng, ngắm mỹ nhân!”

Một đám người nhìn bầu trời đen sì không có một ngôi sao, im lặng không nói gì.

Còn mỗi Quân Hoảng phối hợp: “Ngắm được sao?”

Diệp Lạc cười: “Đương nhiên, nhìn thấy mỹ nhân tu hoa bế nguyệt, cho nên bây giờ trời mới đen như vậy chứ. Mặt trăng tự thấy xấu hổ nên chạy mất rồi.”

Phong Gian Ảnh nháy nháy mắt, rốt cuộc là mỹ nhân thế nào? Vì sao ngay cả một nữ nhân hãn cũng không nhìn thấy? Hay là nội lực của công tử đã đạt tới cảnh giới lô hỏa thuần thanh, có thể nhìn thấy ngoài trăm dặm trong bóng đêm?

Diệp Lạc cười cười, ánh mắt nhìn sang Quân Phúc: “Nghe nói Hồng Tự Quận chúa của Vương phủ có vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Lúc này cho dù Quân Phúc là người trầm ổn cũng có chút không khống chế được: “Diệp Thị Lang nói chuyện phải cẩn thận, Quận Chúa là kim chi ngọc diệp, không phải người ngoài tùy tiện là gặp được.”

Ngón tay thanh mảnh của Diệp Lạc giơ ra, cười như một đóa hoa: “À? Ôn tuyền bên kia không phải là của Quận Chúa sao? Xem ra đúng là Diệp Tri nhìn lầm rồi. Hôm nay Diệp Tri đang xem tử vi, chợt thấy một nữ tử mặc hồng y vôi vàng đi tới ôn tuyền kia, còn tưởng là Quận Chúa cơ. Ai nha, nhìn lầm rồi, thật là có lỗi mà.”

“Làm càn!” Quân Phúc hoảng sợ biến sắc: “Người, người.....” Người hai câu, cuối cùng không nói được nữa.

Quân Hoảng hiểu ra, im lặng đứng bên không hề hé răng.

Diệp Lạc cười như không cười nói: “Quân quản gia, khi nào thì Vương gia và Quận Chúa thăm viếng về thì phiền ông thông báo một tiếng. Chúng ta đã đợi hai ngày rồi, cho dù người không về, thì bồ câu cũng phải bay về chứ?”

Quân Phúc bị nàng nói khiến ngây ngẩn cả người, sau đó mới nói: “Nếu Vương gia có tin tức truyền về, ta lập tức báo cho Điện Hạ và Diệp Thị Lang.”

Nói xong lời này, nhìn quanh đám thị vệ phía sau, một bên nói: “Vẫn phải nhắc nhở Diệp Thị Lang một câu, trong Vương phủ có vô số cung tiến thủ. Trên nóc

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Kế

Edit: Lam Sắc

Diệp Lạc đi nhanh hơn, sóng vai với hắc, khoe miệng đã xuất hiện ý cười.

Nhàn Vân Vương gia đang ở thư phòng, vừa nghe tiếng cửa phòng mở, liền đi tới: “Bái kiến Thái Tử điện hạ!”

Quân Hoảng vội vàng đỡ hắc, ngăn cản hắc hành lễ: “Vương thúc không cần đa lễ.”

Hai người họ trò chuyện nửa ngày vẫn không tiến vào chủ đề chính, Diệp Lạc thờ ơ lạnh nhạt không nói gì.

Vị Nhàn Vân vương gia này có mấy phần giống với Quân Bách, có điều cao hơn một chút, cử chỉ tao nhã. Nhìn cách bố trí trong phủ, yên tĩnh đầm đạm, đúng là có phong thái nhàn vân đã hạc.

Nhưng vị Nhàn Vân Vương gia này cũng không phải là người nhàn rồi đâu nhì. Diệp Lạc nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên chen ngang một câu: “Vương gia, trong phủ này có bao nhiêu cung tiền thủ?”

Vương gia quay đầu lại, tầm mắt dừng trên người Diệp Lạc.

Diệp Lạc không định mặc kệ hần và Quân Hoảng cứ xoay vòng như vậy. Tình thế trong kinh đang khẩn cấp, không thể để bọn họ lãng phí thời gian ở đây được: “Tại hạ Lễ Bộ Thị Lang Diệp Tri.”

“Diệp Tri!” Hần nhìn nàng vài lần, vẻ mặt có chút kì quái, cuối cùng vẫn trả lời nàng: “Ba ngàn.”

Ba ngàn à! Diệp Lạc gật đầu, lại quay đầu: “Còn thị vệ?”

Nhàn Vân Vương gia không lên tiếng, một lúc lâu, mới hỏi: “Không biết Diệp Thị Lang hỏi cái này làm gì?”

Diệp Lạc lấy một tờ giấy trong lòng ra, vẻ mặt thản nhiên: “Hạ quan chỉ muốn xác minh lực quan sát của mình thế nào thôi.”

Nhàn Vân Vương gia nhìn thấy tờ giấy kia thì sắc mặt liền thay đổi, bên trên là vị trí bố trí người của Vương phủ, ngay cả vị trí trạm gác ngầm cũng có. Nhìn nửa ngày, hần ngẩng đầu lên nhìn Diệp Lạc: “Quản gia nói Diệp Thị Lang thích xem tinh tượng (sao), mà không biết là cũng thích xem nhân tượng a!”

Diệp Lạc cười cười: “Dù sao cũng là xem, xem trên trời hay xem dưới đất cũng giống nhau.”

Nhàn Vân Vương gia lại nhìn tờ giấy trong tay: “Không biết ý của Diệp thị lang như thế nào?”

Diệp Lạc đứng dậy, thi lễ với hần: “Vương gia, số thị vệ và cung tiền thủ trong phủ chỉ để trông phủ của một Vương gia, thì hơi nhiều. Không biết Vương gia có thể cho mượn ba ngàn cung tiền thủ và sáu ngàn thị vệ, hộ tống Thái Tử và ta một đoạn đường hay không? Nói vậy Vương gia chắc hẳn đã biết, tình thế trong kinh hiện đang rung chuyển, địch hay bạn không rõ. Trong lúc thời buổi rối loạn này, mong Vương gia xét trên phương diện tình cảm, giúp đỡ Điện Hạ một tay.”

“Về phần thủ vệ Vương phủ,” Diệp Lạc chuyển sang việc khác: “Diệp Tri cả gan, nếu để hạ quan bố trí lại, cam đoan một ngàn người còn lại là đủ.”

Nhàn Vân Vương gia vẫn không nói gì, Diệp Lạc nghênh đón ánh mắt của hắn: “Nếu Vương gia vẫn còn hoài nghi năng lực của Diệp Tri, không bằng tối nay chúng ta thử một lần.”

Im lặng nửa ngày, Nhàn Vân Vương gia mới mở miệng: “Thử thế nào?”

Diệp Lạc cười: “Thị vệ của Thái Tử có năm mươi người, ta mang theo hai mươi người tùy thân, tổng cộng bảy mươi người. Nếu tối nay có thể bảo vệ Thái Tử bình an ở trong viện. Vương gia có thể cho mượn chín ngàn người này không?”

Nhàn Vân vương gia trầm ngâm nửa ngày, lại nhìn sang Quân Hoảng: “Thái Tử cũng đồng ý.”

Quân Hoảng cười nhìn Diệp Tri: “Diệp Tri nói, chính là Bản Cung nói.”

“Được!” Nhàn Vân Vương gia cười to: “Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên!”

Đi ra tới cửa, Quân Hoảng mới hỏi nàng: “Diệp Tri, có mỗi chín ngàn người thì sao đủ được?”

Diệp Lạc cười vui vẻ: “Chín ngàn người này đều là tâm phúc của Vương gia, chẳng may có việc gì thì chắc chắn hắn sẽ đau lòng hơn chúng ta. Đến lúc đó, sẽ không còn là chuyện chín ngàn người nữa.”

Quân Hoảng nhìn chăm chăm nàng, một lúc lâu mới nói một câu: “Diệp Tri, người đối nghịch với người thật bi thảm.”

“Người biết là tốt rồi.” Nét mặt Diệp Lạc tươi như hoa.

Màn đêm buông xuống, một đám người ăn cơm rất cẩn thận.

Ngoại lệ duy nhất là hai bàn của bọn Diệp Lạc. Chuyển đi này Diệp Lạc mang theo hai mươi thị vệ đều là tinh anh trong phủ, đối với tiểu thư nhà mình đương nhiên là tin tưởng tuyệt đối. Trông thấy tiểu thư ăn cơm chậm rãi, là biết là tâm trạng nàng rất tốt, vì thế ăn cơm ăn thịt cũng rất thoải mái.

Ngay cả Quân Phúc chiêu đãi mọi người ở bên cạnh cũng liên tục nghi hoặc nhìn sang.

Quân Hoảng nhìn Diệp Lạc cách hăn hai bàn, thấy nàng ăn rất vui vẻ thì cũng cúi đầu chuyên tâm ăn cơm.

Phong Gian Ảnh đang hăng hái chiến đấu với một miếng sườn xào chua ngọt, dùng giọng nói mơ hồ không rõ hỏi: “Công tử, đêm nay thu thập bọn họ như thế nào? Tên Quân Phúc kia vừa nhìn là đã thấy thiếu người dạy dỗ rồi.”

Hắn thật sự ghi thù đấy. Vì Quân Phúc chậm chạp không sắp xếp cho bọn họ gặp Vương gia, hại công tử ngày nào cũng phải trèo lên nóc nhà, hắn cũng không thể không đi theo nuôi dưỡng.

Cứ nghĩ tới da thịt bóng loáng như ngọc của hắn bị đốt sưng vù, hắn lại cảm thấy hắn nên ghi hận trong lòng.

Diệp Lạc chậm chạp uống một ngụm canh: “Còn chưa nghĩ ra!”

“Khụ khụ khụ!” Một cục xương rơi xuống cổ hắn, xuống không xuống được, bị nghẹn nên mặt hắn đỏ bừng. Diệp Lạc thở dài, tay vỗ sau lưng hắn: “Người sao thế, lớn như vậy rồi còn bị hóc xương?”

Vất vả nuốt xuống xong, Phong Gian Ảnh hoảng sợ nhìn nàng chăm chăm mất một lúc.

Diệp Lạc gõ bát hân: “Ăn cơm đi, đừng đùa nữa, cẩn thận người ta cười cho.”

Ăn cơm? Bây giờ hân làm sao nuốt trôi được!

Phong Gian Ảnh khóc không ra nước mắt, cúi đầu lục lội bên hông.

Diệp Lạc cầm bát, tò mò nhòm qua: “Phong Gian, người đang tìm cái gì đấy?”

Phong Gian Ảnh hít mũi: “Xem còn bao nhiêu phần hóa thi, có đủ cho chúng ta chống đỡ một khắc không!”

Diệp Lạc yên lặng ngồi trở lại vị trí, mặt không chút thay đổi.

Trong lòng bắt đầu hồi hận, có lẽ lúc trước nên đưa Tinh Dương đi học độc, ít nhất, hân sẽ không dùng phần hóa thi với người sắp trở thành người một nhà thế này.

“Công tử!” Vẻ mặt Phong Gian Ảnh bỗng nhiên vui vẻ ngồi lại gần: “Ta còn một ít phần ngựa, người có dùng không?”

“Không, người tự mình dùng đi!” Diệp Lạc bắt đầu cảm thấy cả người đều ngứa, hoài nghi quay đầu lại: “Phong Gian, mấy thứ này người buộc chặt chưa?”

“Không có việc gì!” Giải quyết xong phiền muộn trong lòng, Phong Gian Ảnh thoải mái tiếp tục ăn cơm: “Túi kín mà.”

Đồ ăn dọn đi, không khí cũng bắt đầu trở nên nặng nề.

Người có liên quan không hẹn mà cùng tụ tập ở đại sảnh, nhìn Diệp Lạc.

“Người có tính

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Cố Chấp

Edit: Lam Sắc

Diệp Lạc còn chưa biết phải phản ứng thế nào, thì Quân Hồng Tụ đã tiến lên ôm nàng: “Công tử!” Nước mắt của nàng ấy làm ướt sũng áo nàng, nhưng trên mặt nàng lại là nụ cười sáng lạn khiến người khác đau mắt.

Diệp Lạc ngửa đầu, không biết làm thế nào, trong đầu còn có một ý nghĩ kỳ quái. Cho dù nàng mặc giáp mỏng bảo vệ, nhưng chỗ đó thực sự bằng phẳng hả, ôm như vậy mà không có cảm giác gì à?

“Hồng Tụ!” Nhân Vân Vương gia có phản ứng, vốn dĩ sắc mặt đã không dễ nhìn, bây giờ lại trở nên xanh mét. Đường đường là Quận Chúa, ôm một nam tử khóc trước công chúng như vậy, còn ra thể thống gì!

Nhưng lúc này Quân Hồng Tụ làm gì còn quan tâm tới thân phận với thể thống nữa, nàng chỉ biết nàng đã tìm được vị công tử áo trắng nhanh nhẹn kia rồi.

“Diệp Tri, người buông tay ra cho Bốn Vương.” Nhân Vân Vương gia chỉ có thể gào lên với Diệp Tri.

Diệp Lạc thật muốn thở dài, Vương gia đại nhân, con mắt nào của ngài nhìn thấy ta ôm khuê nữ nhà ngài không buông hả?

Nàng giơ tay nắm vai Quân Hồng Tụ, hơi lùi lại mấy bước tạo khoảng cách. Thân thể Quân Hồng Tụ cứng đờ, lập tức túm lấy vạt áo của nàng: “Công tử!”

Nhìn hai mắt nàng trong suốt đắm lệ, Diệp Lạc nhẹ giọng: “Yên Nhiên, người buông tay ra trước đi, chúng ta nói sau được không?”

Lúc này Quân Hồng Tụ mới nhớ tới hoàn cảnh, mặt đỏ lên, nhẹ nhàng gật đầu, đứng ở một bên, nhưng bàn tay thì vẫn giữ chặt vạt áo của Diệp Lạc.

“Diệp Tri, người quen Hồng Tụ hả?” Ánh mắt Quân Hoảng phức tạp khó hiểu, mà bên phía Nhàn Vân Vương gia cũng đang nhìn nàng chăm chăm.

Lúc này Diệp Lạc mới nghiêng đầu nhìn Quân Hồng Tụ, nghi hoặc: “Lúc ta quen nàng ấy, nàng ấy là Yên Nhiên.”

“Công tử, ta chính là Yên Nhiên.” Tuy nàng cũng là Quận Chúa Quân Hồng Tụ, nhưng ở trước mặt công tử, nàng tình nguyện là nha đầu Yên Nhiên kia.

Đó là việc một, hai năm trước. Nàng từ Kinh thành về Thương Vụ Môn, đang rối loạn vì việc giao dịch với hoàng đế nên dừng chân tá túc một đêm tại một thành nhỏ. Nửa đêm không ngủ được, nàng ngồi trên nóc nhà hứng gió

Sau đó, tiếng khóc của một nữ tử đã hấp dẫn của nàng lực chú ý.

Cách đó không xa là phố hoa nổi tiếng, nàng ngồi trên nóc nhà, nhìn thấy rõ ràng mọi việc. Một đám nam nhân giữ một nữ tử quần áo hoa lệ, tú bà tay chống nạnh, sai người đổ cái gì đó vào miệng nữ tử kia.

Nàng ấy rất cương quyết, sau khi bị ép uống xong thì bị ném xuống đất. Nàng ấy quay ra đập đầu vào vách tường, lại bị một tên hán tử to khỏe cản lại, bị ấn ngã trên mặt đất, lại bị dẫm lên chân.

Nàng ấy không thể động dậy, chỉ có thể tuyệt vọng rơi nước mắt.

Lúc đó, có lẽ do tuyệt vọng của nàng ấy cuốn hút nàng. Nàng cách phốt hoa không xa cũng có thể cảm nhận được nước mắt kia, nóng bỏng dội thẳng vào lòng nàng.

Cả đời nàng chưa bao giờ làm chuyện xúc động.

Nàng nhảy tới đó, trong lòng tràn đầy bi phẫn.

Lúc đó, Quân Hồng Tụ nằm trên đất, chờ đợi vòng tra tấn tiếp theo. Phương pháp tra tấn của kỹ viện vẫn chú trọng đáng vẻ, không làm bị thương ở mặt và người nhưng lại khiến người ta đau đến chết đi sống lại

Rất nhiều nữ tử trinh liệt ở đây không chịu được tra tấn nên bất đắc dĩ sa vào phong trần.

Nhưng ngay tại lúc tú bà định dùng kim đâm vào người nàng thì bên tai vang bỗng có tiếng hét thảm.

Nàng mở mắt ra, liền thấy một vị công tử áo trắng che trước người nàng, trong tay là một thanh bảo kiếm lóe sáng, chỗ nào thanh kiếm lóe lên, là máu đỏ rơi lả tả, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Máu trên mũi kiếm chảy xuôi xuống, nhưng vị công tử kia, vẫn áo trắng xuất trần như trước, sợi tóc nhẹ bay. Hắn ngồi xổm trước mặt nàng, cời ngoại sam xuống, nhẹ nhàng khoác lên người nàng, trong mắt có ánh sáng nhè nhẹ, lạnh nhạt nói: “Không có việc gì nữa đâu!”

Hắn ôm nàng, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, mùi hương trên người hắn, thanh nhã như trúc xanh khiến người khác an tâm.

Hắn cũng không cao lớn lắm, lúc ôm nàng đến khách sạn còn hơi thở hỗn hển. Nhưng mà không biết vì sao, đã ba ngày nàng không chớp mắt từ khi bị lừa bán đến kỹ viện, lại có thể thả lỏng tinh thần mà ngủ.

Khi nàng tỉnh lại thì phát hiện mình đang di chuyển, cuống quýt mở mắt ra, mới thấy là nàng nằm trong xe ngựa. Vội vàng xốc màn xe lên, công tử ngồi ở vị trí xa phu quay đầu lại, trên khuôn mặt tuấn dật phi thường là nụ cười ôn hòa: “Tỉnh rồi à? Trong xe ngựa có đồ ăn, tự chiêu cố mình.”

Y phục trên người nàng đã được đổi, nàng túm chặt y phục, cắn chặt môi dưới.

Vị công tử kia cười cười: “Là lão bản nương đổi y phục và bôi thuốc cho người, yên tâm đi.”

Nàng nhìn hai bên đường, lại nhìn hắn, vậy mà hắn lại hiểu được ý nàng, nói: “Chúng ta phải đi Hàm Dương, đường không dễ đi, ngồi trên xe ngựa không được thoải mái lắm.” Nói tới đây, bộ dáng có chút ngưng ngù: “Ta lạc đường.”

Nàng hơi hơi hé miệng, lại ngồi lại trong xe ngựa.

Sau đó, nàng mới biết được, công tử không đi đường lớn không phải vì lạc đường, mà vì hôm trước hắn ra tay quá nặng, trong kỹ viện có mấy người bị trọng thương đã chết.

Mà ngày đó, là lần đầu tiên trong đời công tử giết người.

Mấy ngày sau, nàng vẫn không nói một lời, không chịu nói lai lịch của mình, cũng không nói nơi mình muốn đi.

Công tử chiếu cố nàng rất tốt. Mà nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới một nam tử lại có thể cẩn thận như vậy, ngay cả khi nào nàng cần uống nước, khi nào cần đi ngoài hần đều biết. Xe ngựa cứ đi một thời gian, hần sẽ bảo nàng xuống dưới đi lại, sau đó xoay người cách nàng một khoảng.

Hai người đồng hành bảy tám ngày, trong một lần công tử bưng nước rửa mặt đến cho nàng, nàng rốt cục mở miệng: “Công tử, nếu, ta là nói nếu, tương lai người cưới nữ tử người yêu làm vợ, nhưng nếu nàng chết, người có cưới người khác không?”

Công tử sững sốt, không hỏi vì sao nàng lại hỏi vấn đề không đầu không đuôi này, chỉ nghĩ nghĩ rồi trả lời nàng: “Lúc nàng còn sống, ta nhất định không hai lòng. Nhưng nếu nàng đã mất, ta có lẽ sẽ dùng cả đời để hoài niệm, nhưng không thể cam đoan không có một người khác đi vào lòng ta. Máy chuyện này, không thể chắc chắn được.”

Nàng chậm rãi cúi đầu, ôm đầu gối suy nghĩ.

Công tử cũng không tiếp tục với vấn đề này, mà nhìn nàng một lúc mới nói: “Người tên là gì? Nhà ở đâu nào?”

Trong mắt có hơi nước bay lên, nàng kìm nén không cho nước mắt chảy ra: “Ta không có nhà, công tử lấy cho ta một cái tên đi.”

Phụ thân đã muốn cưới Vương phi mới, không cần nàng nữa, nên nàng không có nhà.

Công tử nhẹ nhàng thở dài: “Tiểu cô nương phải cười nhiều mới đáng yêu. Yên Nhiên, người lấy tên là Yên Nhiên đi!”

“Ta không phải tiểu cô nương, ta mười năm tuổi rồi.”

Trên mặt công tử xuất hiện nụ cười: “Được, ta đã biết, Yên Nhiên tiểu thư.”

Đó là thời gian tự do vui vẻ nhất trong cuộc đời nàng. Không cần phải cười không lộ răng, không cần học lễ nghi. Không có quần áo hoa mỹ làm vướng víu. Công tử dẫn nàng theo đi rong chơi khắp chốn.

Bọn họ từng ngồi thuyền một ngày một đêm, cả người chèo vạt trôi nổi mới đến được một cái đảo nhỏ, chỉ vì công tử bảo cá ở đó ăn ngon, nên dẫn nàng đi nếm thử.

Bọn họ cũng từng lên vào Diêm bang, trốn dưới giường bang chủ nghe chuyện tình cảm của người ta một đêm, mặt đỏ tai hồng chui ra khỏi dưới giường người ta, chạy đi đùa một con vẹt. Vì công tử bảo con chim anh vũ kia là con vẹt ngu nhất mà hắn từng gặp, chỉ biết nói một câu nói duy nhất là: “Người ở đây nghe lén, nghe lén!”

... ..

Tất cả đều kết thúc, đều chấm dứt khi bọn họ tới trấn nhỏ nơi biên quan, nàng bị thị vệ Vương phủ tìm được.

Nàng vốn là vì phụ thân muốn cưới Vương phi mới mà bỏ nhà ra đi. Sau khi thị vệ Vương phủ tìm được nàng, sợ nàng lại bỏ đi, đành phải dùng thủ đoạn ép buộc mang về.

Nàng chỉ tới kịp nói cho lão bản khách sạn là nàng muốn gặp người nhà.

Nhưng từ lần từ biệt đó, nàng hoàn toàn mất tin tức về công tử, không còn dịp gặp lại.

Lúc này mới nhớ tới, bọn họ cũng không biết danh tính đối phương, liền ngay cả Yên Nhiên cũng là công tử đặt.

Đã hơn một năm rồi, nàng lúc nào cũng không ngừng tìm kiếm, không nghĩ tới, hôm nay lại gặp lại ở vương phủ.

Nghe Quân Hồng Tụ nói xong câu chuyện này, phản ứng của mọi người trong sảnh không giống nhau.

Nhưng sắc mặt của Nhân Vân vương gia lại dịu đi. Dù sao, nếu không nhờ Diệp Tri, thì lúc trước nữ nhi nhà mình đã phải chịu nhiều thương tổn rồi, có khi còn chết không minh bạch ở kỹ viện.

Nghĩ đến đây, độ hảo cảm của hắn đối với Diệp Tri tăng mạnh. Nhìn Diệp Tri vài lần lại thấy bộ dáng tiểu tử này khá tốt, còn có cái đầu không ngốc. Ý tán thưởng tự nhiên mà xuất hiện trên mặt.

Phong Gian Ảnh ở bên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Hắn dám dùng phần hóa thi của mình đánh cược, bộ dạng hai mắt tỏa sáng của vị Vương gia này, tuyệt đối là kiểu nhạc phụ vừa lòng với hiền tể.

Diệp Thập Nhất không quản nhiều như vậy, hắn lo lắng, tục ngữ nói khó tiêu nhất là mỹ nhân báo ân, tiểu thư nhà hắn thì càng không tiêu được.

Quân Hoảng nghe xong, lạnh lùng “Hừ!” một tiếng. Đi đến trước mặt Diệp Tri, nhìn nàng, rồi lại nhìn Quân Hồng Tụ, mới nói: “Diệp Tri, người dám giết người!”

Diệp Lạc nhất thời đầu đầy hắc tuyến, “Điện hạ, hiện tại ngài muốn truy cứu tội giết người của thần năm đó hả?”

“Dù sao cũng là không đúng. Nếu ai cũng như ngươi, thì quan phủ, hình pháp để chỗ nào?” Quân Hoảng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Xác thực, Quân Hoảng nói rất đúng, nhưng mà lúc này, muốn nàng đi đền mạng sao? Diệp Lạc bất đắc dĩ: “Điện hạ, lúc ấy thần không phải cố ý giết người. Không khống chế được mà lỡ tay, cho dù muốn truy cứu cũng phải chờ xử lý xong chuyện này đã, được không?”

Quân Hoảng không vừa lòng lắm gật đầu: “Biết là tốt rồi, về sau không thể xúc động như vậy.”

Nói xong, Quân Hoảng mới quay đầu nhìn về phía Nhàn Vân vương gia: “Vương thúc, không biết chín ngàn người này có thể cho Bản Cung mượn tạm không?”

Nhàn Vân vương gia cao giọng cười: “Nguyên cớ nguyên chịu thua, bốn vương nói được thì làm được. Chính là tạm thời Diệp Thị Lang không đi được?”

“Vì sao?”

“Diệp thị lang đã đáp ứng bốn vương, muốn bố trí phòng vệ lại cho Vương phủ, tất nhiên không thể đi rồi.”

“Không được, năm ngày sau Bản Cung đăng cơ, Diệp khanh phải theo Bản Cung hồi kinh.”

Nhàn Vân Vương gia lúc này mới nhìn về phía Diệp Tri: “Không biết ý Diệp thị lang thế nào?”

Diệp Lạc cười cười, Diệp Thập Nhất đem bản vẽ trình lên: “Phòng vệ trong phủ ta đã vẽ xong rồi, Vương gia chỉ an bài theo là được.”

“Công tử!” Quân Hồng Tụ nắm chặt tay: “Người ở nơi nào, ta sẽ theo nơi đó.”

Sắc mặt Diệp Tri như gặp nạn. Trong tình cảnh này mà đưa Quận Chúa về phủ thì tất nhiên không phải là cử chỉ sáng suốt: “Thật có lỗi, Quận Chúa, ta còn có việc, không thể đưa ngài về phủ được. Chờ xong việc, Diệp phủ luôn hoan nghênh Quận Chúa giá lâm.”

Quân Hồng Tụ nhìn nàng, nở nụ cười: “Công tử, ta chỉ là Yên Nhiên thôi.” Lúc này, nàng đã biết, công tử tên là Diệp Tri. Biết công tử là Diệp Tri, tất nhiên là biết Phó Thanh Nguyệt, nữ tử mà đa số nữ nhân trong thiên hạ hâm mộ ghen tị.

“Công tử, ta chỉ muốn ở bên cạnh người, không có ý gì cả.” Cho dù, chỉ có thể đứng ở rất xa bên cạnh người, có thể ở cùng người, nhìn người, là đủ rồi.

Nhàn Vân vương gia cũng hiểu được, vì cái gì cả một năm nay, Hồng Tụ thà chết chứ không chịu thành thân rồi. Diệp Tri này, và phát ngôn kinh hãi thế tục kia, hẳn đương nhiên cũng biết rồi.

Ý định mới xuất hiện, hẳn đã mở miệng: “Thái tử, tình thế hiện nay trong kinh đang nguy cấp, chỉ có mấy ngàn thị vệ trong Vương phủ, chỉ sợ không đủ.”

“Vương thúc còn có đề nghị gì sao?”

Nhàn Vân Vương gia hơi hơi cong khóe môi: “Hồi môn của Hồng Tụ, là một nửa binh phù chỉ huy thân binh ở đất phong của bốn vương.” Ánh mắt như có như không quét về phía Diệp Lạc.

“Cha!” Quân Hồng Tụ vừa tức vừa vội: “Con không thành thân đâu.”

Khuê nữ ngọc này, Nhàn Vân Vương gia làm bộ như không nghe thấy, bình tĩnh chờ Quân Hoảng trả lời.

Quân Hoảng quả nhiên nhú mày, sau đó, quay sang Quân Hồng Tụ: “Hồng Tụ, hồi môn của muội có thể cho mượn dùng tạm không?”

Chỉ có trên mặt Diệp Lạc lúc đỏ lúc trắng, thật lâu mới thốt ra một câu: “Vương gia, ý ngài là, ai cầm nửa khối binh phù kia, sẽ phải cưới Quận Chúa?”

“Đương nhiên, bốn vương đã chiêu cáo thiên hạ rồi.”

Chiêu cáo thiên hạ? Diệp Lạc khóc không ra nước mắt, sao nàng chưa từng nghe qua chứ.

Nàng vô lực vỗ trán nói: “Vương gia, tiêu chí chọn Quận Mã, có nhất định phải có thân phận dòng dõi không?”

Nhàn Vân Vương gia mở miệng, vô cùng vừa lòng: “Không cần.”

“Nếu cầm hồi môn của Quận Chúa mà không cưới thì thế nào?”

“Xuất toàn lực của Nhàn Vân Vương phủ, giết không tha.”

Nguy rồi, chộc phải tổ ong vò vẽ rồi.

Diệp Lạc bất lực vung tay: “Thập Nhất, nghe được chưa?”

Diệp Thập Nhất cong chân quỳ xuống, lấy trong lòng ra một vật giơ cao trên đỉnh đầu, rõ ràng đó là nửa khối binh phù của Nhàn Vân Vương phủ.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hối Cưới

“Diệp Tri!” Nhân Vân Vương gia đứng bật dậy, lần này không chỉ giận, mà còn kinh ngạc.

Chỉ có hắc mới biết chỗ cất binh phù, cho dù hai nữ nhân của hắc cũng không biết, chứ đừng nói tới người ngoài. Vậy mà chỉ trong mấy ngày có thể lấy được binh phù trong sự canh gác chặt chẽ của thị vệ, lại không mất một người, cũng không kinh động ai cả.

Phong Gian Ảnh quay đầu đi chỗ khác, không đành lòng nhìn sự biến hóa trên khuôn mặt phấn khích của Vương gia. Bây giờ hắc đã biết, vì sao lúc trước Thập Nhất nhận được nhiệm vụ lại có vẻ mặt hưng phấn như vậy. Thật sự là, khiến người ta không thể không hưng phấn mà!

Sau đó, âm thầm oán trách trong lòng, công tử thật là bất công, mấy chuyện tốt như thế này lại không giao cho hắc. Lát nữa, nhất định phải dạy dỗ Diệp Thập Nhất thật tốt, để giải nổi hận bất bình trong lòng.

Nhưng cứ nghĩ như vậy lại thấy có vẻ không ổn, sau này Diệp Thập Nhất trở thành Quận Mã, hắc làm sao có thể vung tay múa chân chứ?

Hắc nghĩ như vậy, nhưng tất nhiên sự thật không thuận lợi như Phong Gian Ảnh nghĩ.

Tay Quân Hồng Tụ căng thẳng, lo lắng nhìn Diệp Lạc: “Công tử, ta muốn đi theo người.”

Đầu Diệp Lạc đầy mồ hôi, ánh mắt Quân Hoảng lại như đao kiếm, bắn sang đây, nàng chỉ vào Diệp Thập Nhất, nói năng lộn xộn: “Thập Nhất là đứa trẻ tốt.”

Diệp Thập Nhất được gọi là đứa trẻ tốt đang quỳ dưới đất, cũng không ngẩng đầu lên, ép mình không được lên tiếng nhắc nhở một sự thật, thật ra hẳn lớn tuổi hơn tiểu thư nhà hẳn.

“Thái Tử!” Nhân Vân Vương gia đã hết tức giận, bây giờ lại khôi phục bình thường. Hắn ngồi xuống, giả vờ lơ đãng xoa mi tâm: “Bốn Vương đồng ý giúp người, người cần bao nhiêu người?”

Trong mắt Diệp Lạc hiện lên ý cười hiểu ý, nàng cũng không cần ép buộc quá đáng, nàng ho một tiếng: “Thập Nhất, đứng lên, đưa binh phù cho Thái Tử điện hạ.”

Sau đó, lại quay đầu nói với Quân Hồng Tụ vẫn túm áo nàng không buông: “Yên Nhiên, à, Quận Chúa, chúng ta ra ngoài rồi nói chuyện, được không?”

Nàng nghĩ, mấy việc còn lại, có thể giao cho Quân Hoảng.

Trời đã sắp sáng, Diệp Lạc và Quân Hồng Tụ ngồi trong hoa viên, hưởng thụ sự yên tĩnh hiếm có.

Phong Gian Ảnh thức thời lần đi mất, Diệp Lạc ngồi, nhìn Quân Hồng Tụ rót nước pha trà, giống như ngày hai người ở vùng hoang vu kia.

Một là công tử bình thường, một là nha đầu mới ra đường.

Kì thật nha đầu không biết gì cả, ngay cả pha trà đều cũng tự tay công tử dạy.

Diệp Lạc tạm thời không nói gì, trong lúc này, nàng luôn cảm thấy mệt mỏi. Mặc dù bầu không khí lúc này ấm áp như trước, nàng cũng không có cách nào quay lại như trước kia.

Gia gia mất, Hoàng Đế băng hà, Thái Tử đăng cơ, bao nhiêu việc kéo nhau đến, khiến nàng không có cả thời gian thở dốc.

Nàng hơi nhắm mắt lại, vốn là có rất nhiều lời định nói, nhưng trong hương trà nhẹ nhẹ, nàng ngủ mất.

Quân Hồng Tụ pha xong trà, lại thấy nàng đã dựa vào bàn đá, ngủ mất.

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng ngồi bên cạnh, nhìn mặt bên công tử, ngây ngốc. Giấc mộng một năm nay, hôm nay đã trở thành sự thật.

Nàng tựa đầu vào bàn, có thể nghe được tiếng công tử hít thở, nàng nhắm mắt theo, khóe miệng dần dần cong lên.

“Hồng Tụ Quận Chúa!” Lúc Phong Gian Ảnh đi tới, thì thấy cảnh này, ánh mắt trở nên lạnh lùng. Hắn vốn không ngại việc công tử nam nữ ăn cả. Nhưng trong tình huống này, với thân phận của Quân Hồng Tụ, tuyệt đối sẽ trở thành phúc tạp lớn nhất của Diệp phủ. Hắn cũng không thấy công tử nhà hắn có năng lực cưới Quân Hồng Tụ này về.

Quân Hồng Tụ mở mắt ra, phản ứng đầu tiên là nhìn Diệp Lạc, thấy mí mắt nàng không động, mới thở nhẹ một hơi. Ra hiệu cho Phong Gian Ảnh đi theo nàng ra ngoài.

“Người có chuyện gì?” Quân Hồng Tụ hỏi, nàng biết đây là thị vệ bên người công tử, hơn nữa có vẻ rất được coi trọng.

Phong Gian Ảnh nhìn nàng, nói thực là, hắn không có ấn tượng xấu với cô nương này. Người tiếp xúc với công tử rất hiếm người không bị nàng hấp dẫn, nhất là kiều nữ tử chưa có mối tình đầu, sớm chiều ở chung với công tử. Hắn rất muốn cảm thán, ông trời trêu người mà.

“Quận Chúa, ngài có biết công tử nhà ta đã thành thân chưa?”

Quân Hồng Tụ cúi đầu, rất lâu, mới nhẹ giọng nói: “Ta biết.” Việc Phó Thanh Nguyệt may mắn thì nàng đã sớm nghe thấy. Nhưng từ khi biết nàng ấy là thê tử của công tử, nàng mới biết cái gì gọi là hâm mộ.

“Vậy thì, Quận Chúa à. Để tốt cho công tử, ngài vẫn nên giữ khoảng cách với hắn đi. Nếu phu nhân biết thì nhất định sẽ không vui.”

Quân Hồng Tụ lắc đầu thật mạnh: “Ta cũng không bảo công tử cho ta cái gì, ta chỉ muốn ở bên cạnh hắn thôi. Không dám hy vọng xa vời về những thứ không thuộc về ta.”

Vị Quận Chúa này, rốt cuộc là quá đơn thuần hay là tâm kế quá sâu? Phong Gian Ảnh xoa mi tâm, nói lời chân thành: “Quận Chúa, cho dù ngài không có ý như vậy, nhưng có thể chắc chắn người khác không nghĩ khác sao? Ví dụ như phu nhân nhé, nàng nhìn thấy bên cạnh công tử có một hồng nhan tình sâu ý nặng, lại trẻ tuổi xinh đẹp, thân phận cao quý, có thể không nghĩ ngại, e ngại gì sao? Nói tới Vương gia, hắn biết ngài tình sâu khó quên với công tử, hắn có thể thờ ơ sao? Nói không chừng một ngày nào đó mang mười vạn đại quân giết sạch Diệp phủ, giết phu nhân, bắt trói công tử lại làm tân lang của ngài. Cho dù không đâm máu như vậy thì hắn chỉ cần dùng chút thủ đoạn, giống như vừa rồi vậy, ám chỉ khiến Thái Tử ép công tử cưới ngài làm vợ, ngài muốn công tử làm thế nào? Nói tới chính công tử, lòng dạ hắn tốt bụng, thấy ngài vì hắn mà chậm trễ thanh xuân, lại thấy phu nhân vì sự tồn tại của ngài mà không vui, hắn sẽ khó chịu thế nào……”

“Người đừng nói nữa!” Quân Hồng Tụ đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt
đăm lệ lại cố ép không rơi xuống: “Ta sẽ không khiến công tử phải khó xử.”

Nàng cắn cắn môi: “Ta đã có vị hôn phu rồi,

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Luyện Tiễn

Hộ tống Quân Hoảng về kinh là Quân Võ mang theo mười vạn người.

Chiêm Xuân và Kinh Hồng đã nhận được tin từ sớm, đứng chờ ở rừng cây phía đông ngoại thành.

Vừa thấy Quân Hoảng đến, thần kinh vẫn kéo căng của Chiêm Xuân thả lỏng hơn, hân vội vàng tới tiếp đón “Điện Hạ.....”

Quân Hoảng vung tay ngắt lời hân, nhìn Dịch Kinh Hồng: “Việc thái y chết tra thế nào rồi?”

Dịch Kinh Hồng cong khóe miệng: “May mắn không làm nhục mệnh.” Rồi giơ một quyển sách nhỏ lên.

Quân Hoảng mừng rỡ, cầm quá lấy gọi Diệp Lạc sang: “Diệp Tri, người đến xem đi.”

Diệp Lạc vốn định tránh đi, nhưng bây giờ thì chỉ có thể đi từng bước sang đó trong ánh mắt chăm chăm của Chiêm Xuân. Nàng thật sự không muốn nhìn, muốn biết gì thì về hỏi Kinh Hồng là được. Tuyệt đối chính xác hơn tình báo trong tay Quân Hoảng.

Cái chết của mấy vị thái y, đúng là rất ly kỳ. Trước khi chết không có dấu hiệu gì, lúc chết vẻ mặt bình tĩnh, thậm chí còn hơi cười.

Điều này và lời đồn trên phố không mưu mà hợp, bảo là các thái y biết được lý do Hoàng Thượng mất, nhưng có một thế lực to lớn chèn ép, nên buộc phải im lặng. Nhưng sau khi Hoàng Thượng đi, nội tâm lại như có quỷ, cuối cùng tất cả đều chọn tự sát, để mong tâm hồn thanh thản.

Sau khi Dịch Kinh Hồng bắt tay vào tra, thì phát hiện ra nguyên nhân tri phủ tiền nhiệm, thậm chí là Đại Lý Tự Khanh tình nguyện mất mũ quan cũng không chịu tra rõ việc này. Việc này căn bản là không ai dám tra. Đám quan nha vẻ ngoài cung kính, sau lưng lại không làm gì cả. Đe dọa mất chức cũng không có tác dụng, hễ liên tục bãi chức của mười người, cũng không có hiệu quả.

Hắn biết nhất định là có một thế lực lớn hơn Đường Kim Thái Tử đứng sau lưng chỉ huy tất cả, hắn cũng không có khả năng bãi chức tất cả mọi người, ít nhất, hắn còn cần mấy người quét rác nữa.

Vì thế hắn triệu tập thị vệ Đông cung tham gia điều tra, lại mời Giản Phàm của Diệp phủ trợ giúp tìm nguyên nhân thái y chết.

Lúc này mới tra ra manh mối, thái y chết vì Yên hoa túy hiếm thấy. Loại yên hoa túy này thường được cho vào rượu, có thể tăng độ tinh khiết của rượu, nhưng một khi cho quá nhiều, sẽ khiến người ta chết trong giấc ngủ say, không một tiếng động, không hề thống khổ. Yên hoa túy rất khó luyện, tương truyền là mấy trăm năm trước có một vị độc y thiên tài bởi vì yêu rượu như mạng, mới dùng tinh lực cả đời chế thành thứ này. Nhưng cuối cùng vì không khống chế được liều lượng mà chết trong Yên hoa túy do chính hắn chế tạo. Bởi vậy, Yên hoa túy liên dần dần biến mất, chỉ còn lưu lại trong sách thôi.

Người bình thường căn bản không biết loại độc này, Giản Phàm cũng do may mắn đọc được trong sách ở Diệp phủ, lại lấy máu của thái y ra hòa vào rượu, mới xác nhận đúng là Yên hoa túy trong lời đồn.

Khi đã điều tra ra mọi việc, Giản Phàm ôm thi thể thái y như vợ được bảo vệ về Diệp phủ, Dịch Kinh Hồng nghĩ tới bộ dạng hừng phấn của hân, không khỏi đau đầu. Nếu hân đoán đúng thì tên Giản Phàm kia muốn tự mình làm ra Yên hoa túy.

Nhớ tới tính cách trừng mắt tất báo của công tử nhà mình, tính cách của Giản Phàm, và Phong Gian Ảnh chỉ sợ thiên hạ không loạn, hân có lý do để tin là, người muốn mưu hại Tiên Hoàng lại ngộ thương Diệp lão gia, tuyệt đối tuyệt đối sẽ chết trong Yên hoa túy.

Thái y chết vì yên hoa túy, sau đó thị vệ Đông cung tra được, mấy vị thái y này từng nhận được một phong thư bí mật, hẹn đến Phượng hoàng lâu. Đi đến đó xong thì về nhà, đêm đó liền chết oan chết uổng. Mà lá thư này, không có tung tích, chỉ tìm thấy một nửa tờ giấy viết thư trong đồng rác thải của Phượng hoàng lâu, có thể đoán ra được tình hình.

Nhưng người đêm đó đến Phượng hoàng lâu rất nhiều, căn bản không biết là ai hẹn gặp đám thái y, còn hạ độc như thế nào. Mấy ngày gần đây, tiểu nhị hầu phòng đêm hôm đó đã bị chết đuối

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Mười Hôn

Edit: Lam Sắc

Diệp Lạc đang vui vẻ ăn cơm, bỗng nhiên phát hiện có người nhìn mình chăm chăm, quay đầu nhìn, thì nở nụ cười: “Ca ca, sao huynh lại tới đây?”

Diệp Tri cười, chậm rãi đi tới: “Biết muội đã về, nên đến đây xem Đại tiểu thư nhà chúng ta có gầy đi không.”

Diệp Lạc hoảng sợ mở to hai mắt: “Ca ca, không phải huynh có Thiên Lý Nhân Thuận Phong Nhĩ đấy chứ?” Nàng khoa trương đặt tay lên tim: “Thiên Lý Nhân còn có công dụng gì nữa hả, có thể nhìn thấy suy nghĩ của người khác không?”

* Thiên Lý Nhân, Thuận Phong Nhĩ: 2 vị thần có mắt nhìn xa nghìn dặm, có tai nghe những âm thanh theo gió. (theo Wiki)

Diệp Tri buồn cười vỗ vỗ đầu nàng: “Còn cần Thiên Lý Nhân Thuận Phong Nhĩ sao? Chỉ cần thấy người của phòng bếp vui vẻ nhiệt tình hơn bình thường là biết Đại tiểu thư thích ăn ngon của bọn họ đã trở lại, bọn họ cũng có việc để làm.”

“Hô!” Diệp Lạc thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, bộ dáng chưa hết kinh ngạc: “May quá, may quá, không phải có Thiên Lý Nhân, nếu không sau này làm chuyện xấu thì ca ca đều biết hết.”

Diệp Tri tiện tay múc cho nàng một chén canh, thổi cho nàng: “Ăn từ từ, cẩn thận nghen.”

Diệp Lạc bắt đầu kể khổ, nói với hân dọc đường đi đáng thương thế nào, Vương gia kia đáng ghét, chỉ cho người ta ăn chay không cho ăn mặn. Cả đường đi, nàng luôn nhớ tới thịt nướng của Diệp bá ra sao.

Diệp Tri mỉm cười nghe, cuối cùng, hỏi nàng: “Vị Thái Tử kia không cho muội ăn thịt à? Không cho ăn thịt thì chúng ta không giúp hân nữa, Lạc Lạc, không bằng chúng ta cuốn gói bỏ đi thôi.”

“Hả?” Diệp Lạc cười gượng hai tiếng: “Cũng không phải như vậy, hân vẫn rất hào phóng, chủ yếu là thịt kia không ngon bằng trong phủ thôi.”

Diệp Tri nghe xong, tươi cười nhặt đi: ”Lạc Lạc, cuộc tranh đoạt ngôi vị Hoàng Đế này, chúng ta đã phải mất gia gia rồi, muội xác định muốn để người bị cuốn vào đó sao?”

Cuốn vào? Từ hai năm trước, Diệp gia bọn họ cũng đã rơi vào vòng xoáy này rồi. Diệp Lạc kéo tay Diệp Tri, cười thản nhiên: “Ca yên tâm đi, lúc nào muội không muốn chơi nữa, thì sẽ có biện pháp đi ra.”

Có một muội muội rất thông minh, không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu, Diệp Tri xoa đầu nàng: ”Lạc Lạc, có đôi khi huynh thật hy vọng muội có thể ngốc một chút.” Như vậy, có lẽ nàng sẽ dễ dàng có được hạnh phúc bình thường.

“Ca, muội ghét người ngốc! Huynh không thể để muội tự ghét mình chứ?” Diệp Lạc bày ra vẻ mặt đau khổ: “Muốn muội ngốc đi, cũng không phải việc dễ dàng đâu.”

Diệp Tri không cười nữa, chậm rãi nâng mắt, nhìn lá rụng bay tán loạn trong viện: ”Lạc Lạc, sinh nhật của chúng ta sắp đến rồi.”

“Đúng vậy: “ Diệp Lạc vỗ tay một cái, ánh mắt sáng lên: “Ca, huynh muốn quà gì? Quà muội muốn chính để muội đi ăn từ đầu đường đến cuối phố, ăn hồng bọng cũng không được ngăn cản muội.”

“Không, Lạc Lạc, ca ca đã chuẩn bị quà sinh nhật cho muội rồi.” Diệp Tri cười nhìn nàng.

Diệp Lạc đánh giá hăn nửa ngày, có chút nghi ngờ hỏi: “Ca, huynh chuẩn bị cái gì vậy? Sao huynh cười lại khiến muội thấy bất an chứ?”

“Yên tâm, tuyệt đối muội sẽ thích.”

Thích? Diệp Lạc thật sự nghĩ nghĩ: “Ca, huynh muốn bảo Trương bá làm cho muội một bát thịt nướng to hả?”

“Ừ, tốt hơn thịt nướng một chút.”

“Thế, cá kho tàu?”

“Cũng tốt hơn cá kho tàu một chút.”

“Dê kho tàu?”

“Còn tốt hơn một chút.”

“Ca, rốt cuộc có phải kho tàu không?”

“... ..” Diệp Tri không nói gì nhìn trời xanh, muội muội à, muội có thể nghĩ tới cái khác không? Những thứ trên đời này ngoại trừ mang ra kho tàu thì còn rất nhiều tác dụng khác mà.

Sáng sớm hôm sau, phủ Tô Đại học sĩ.

Tô Thành vừa ra khỏi cửa thì thấy Diệp Lạc đứng cạnh cửa, hăn lập tức đi ra ngoài đón: “Diệp Thị Lang, à không, có lẽ bây giờ phải gọi là Đại Lý

Tự Khanh. Sao thế? Hôm nay công khai thẩm tra vụ án thái y, người là Đại Lý Tự Khanh mà không có gì phải làm sao?”

“Đại học sĩ, ngài cũng đừng giấu cột ta, ta làm Đại Lý Tự Khanh cũng chỉ là tạm thời thôi. Về việc thẩm tra vụ án thái y thì...” Diệp Lạc cười: “Có Thái Tử và Tri phủ rồi, thật sự không cần ta tốn tâm tư.”

Nàng nghĩ với thực lực của Kinh Hồng, thẩm tra vụ án này, tuyệt đối thừa sức.

“Vậy Diệp Thị Lang đến đây là?” Tô Thành khó hiểu, với tình thế trước mắt thì Diệp Tri không thể nhàn hạ như vậy chứ.

Diệp Lạc nhìn trái phải: “Đại học sĩ không mời ta vào ngồi sao?”

“À, xem ta này, Diệp Thị Lang mời vào.” Tô Thành mời nàng vào Tô phủ.

Phong cách của Tô phủ bị ảnh hưởng bởi tác phong khiêm tốn của Tô Thành, đình đài lầu các mặc dù không hoa mỹ, nhưng đều thanh nhã nhu hòa.

Diệp Lạc nhìn xung quanh, cười nói: “Hoàn cảnh như vậy dễ khiến người ta tâm tĩnh, Đại học sĩ thật biết hưởng thụ.”

“Diệp Thị Lang chê cười!”

Hai người vừa đi vừa cười nói, cho đến khi vào trong thư phòng.

Thư phòng của Tô phủ và thư phòng Diệp gia không khác biệt lắm, nhưng rõ ràng là chứa nhiều sách hơn. Diệp Lạc bị một loại tên thi, thư, sử ký làm hoa mắt, tùy tiện nhìn một chút liền thu hồi tầm mắt, ngồi vào bàn uống trà.

Uống xong một ly trà, Diệp Lạc mới mở miệng nói ý đồ đến đây: “Đại học sĩ thấy Thái Tử thế nào?”

Tô Thành mỉm cười: “Tiên Hoàng đã chọn Thái Tử làm Thái Tử, đều đạo lý, vì thần sao có thể dị nghị.”

Aiz! Vậy mới nói nói chuyện với người làm quan lâu năm thật không thích thú mà. Toàn nói lời vô nghĩa, không có câu nào là thật cả. Nếu là bình thường, Diệp Lạc sẽ có biện pháp chậm rãi xoay, nhưng thời gian này có rất nhiều chuyện, nàng phát hiện sự kiên nhẫn của mình cũng có hạn, mà nàng cũng không muốn đi khiêu chiến cực hạn của mình.

“Đại học sĩ, người sáng mắt không nói tiếng lóng, ngài cảm thấy Thái Tử Quân Hoảng có thể an ổn thiên hạ này không? Ngài

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Sát Nhiếp

Trong điện thắp hương lễ phật, Diệp Lạc luôn đỡ Phó Thanh Nguyệt cẩn thận quỳ xuống.

Thân thể Phó Thanh Nguyệt đã có vẻ cồng kềnh, thân hình hai người lớn, Diệp Lạc lại không dám dùng nội lực, cả đoạn đường đi vô cùng vất vả, trên trán đầy mồ hôi.

Lúc Phó Thanh Nguyệt thành kính quỳ lạy, Diệp Lạc cũng ngẩng đầu nhìn.

Phật trang nghiêm, cười từ bi, Diệp Lạc nhìn xong, lại cúi đầu xuống, nhìn hai tay mình.

Trắng mịn như ngọc, mười ngón thon gầy, nhưng không biết đã dính bao nhiêu máu tươi rồi. Bây giờ quỳ gối trước Phật tổ, thì có tư cách gì cầu mong Phật tổ phù hộ cho nguyện vọng trong lòng chứ?

Lương Tích Nghi thắp hương xong thì sang đây, đứng ở bên chờ bọn họ.

Quân Hoảng và Quân Nặc không vào, bọn họ cả người máu tanh, từ lâu đã chặt đứt hi vọng được Phật tổ phù hộ rồi.

Phó Thanh Nguyệt quỳ lạy xong, Lương Tích Nghi cũng tới đỡ tẩu ấy đứng lên, vừa đi ra ngoài, vừa cười nói: “Thanh Nguyệt, bây giờ ngươi đã

có chồng có con, còn tâm nguyện gì mà muốn tới cầu Phật tổ phù hộ nữa?”

Phó Thanh Nguyệt tay vỗ bụng, trên mặt là sự vui vẻ của người sắp làm mẹ: “Ta hy vọng đứa bé bình an ra đời, cũng hy vọng Diệp đại ca khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi, có thể cùng nhau nhìn đứa bé lớn lên.”

Nụ cười trên mặt Diệp Lạc vẫn còn, nhưng trong lòng thì vừa chua xót vừa đau, nếu ca ca thật sự có thể sống lâu trăm tuổi, nàng nguyện dùng tất cả để đổi lấy. Nhưng trên đời này không có nhiều kỳ tích như vậy, ca ca rời đi là việc không ai có thể khống chế được, tâm nguyện này nhất định thất bại.

“Không cần lo lắng, đứa bé này, ta sẽ yêu thương nó hơn cả chính mình. Ta cam đoan nó sẽ hạnh phúc hơn chúng ta.”

Nàng đã sớm nghĩ xong rồi, cả đời này của nàng, chưa chắc đã có phúc khí có đứa bé của chính mình. Nếu ca ca ra đi, nàng sẽ thay ca ca yêu thương nó, cho nó mọi thứ tốt nhất, để cho dù nó không có phụ thân, cũng có thể được hưởng sự yêu thương của phụ thân.

Mắt Thanh Nguyệt ươn ướt, nàng đương nhiên là hiểu ý của Diệp Lạc. Nàng nhẹ nhàng cầm tay Diệp Lạc: “Đứa bé có người, đương nhiên sẽ là người hạnh phúc nhất.”

Lương Tích Nghi cười khẽ hai tiếng, nói với Quân Nặc đang đi tới: “Xem đi xem đi, hai người kia ở nhà ngọt ngào chưa đủ, còn muốn ở trước mặt chúng ta ân ái nữa.”

Quân Nặc thản nhiên cười nói: “Vợ chồng Diệp thị lang tình thâm, sớm đã nghe thấy, cũng không phải hôm nay nàng mới biết.”

Diệp Lạc quay đầu nhìn hẳn: “Đúng vậy, Thanh Nguyệt và đứa bé là bảo bối của Diệp phủ chúng ta, không che chở cẩn thận, về nhà ta sẽ bị mọi người đuổi đi.”

“Ai dám đuổi người?” Lương Tích Nghi mở to hai mắt, Diệp Tri không phải là chủ Diệp phủ sao?

Diệp Lạc vẻ mặt đau khổ: “Ta là người không có địa vị nhất Diệp gia, không bảo vệ tốt Thiếu phu nhân và Tiểu thiếu gia/ Tiểu tiểu thư tương lai, thì đóng cả cửa lớn để ta ngủ ngoài đường. Đúng không, Thanh Nguyệt?” Nàng nháy mắt nhìn Phó Thanh Nguyệt, bộ dáng vô cùng vô tội.

Phó Thanh Nguyệt buồn cười, liên tục gật đầu: “Đúng đúng đúng, ở Diệp phủ chàng đáng thương nhất.”

Quân Hoảng đi phía sau, không nói một lời nào.

Đây là Diệp Tri mà hắn chưa bao giờ gặp, không hề bình tĩnh thông dong, cũng không phải giả hoạt khiến người ta tức muốn chết, nụ cười của nàng tuy rất nhẹ, nhưng vẫn sáng ngời ôn nhu, thậm chí còn có mấy phần làm nũng.

Hắn vẫn luôn khinh thường đường đường là nam tử hán lại có thần thái của nữ tử, nhưng đặt vào người Diệp Tri, lại cảm thấy thật tự nhiên. Cười nhẹ nhàng đáng yêu, như là trời sinh nàng nên là bộ dáng đó.

Diệp Lạc đỡ Phó Thanh Nguyệt lên kiệu, sau đó chính mình đi bên cạnh, bảo mấy kiệu phu cố gắng đi chậm nhất, thỉnh thoảng lại nhìn vào kiệu xem.

Quân Nặc và Quân Hoảng đều thấy rõ ràng, bước chân của mấy kiệu phu mạnh mẽ, hơi thở lâu, tuyệt đối là cao thủ nhất đẳng, trong ngàn vạn thủ hạ của bọn họ, cũng chưa chắc đã có thể tìm ra mười người như vậy. Nhưng bây giờ, mấy người này lại là kiệu phu?

Điều này, không chỉ nói lên Diệp Tri rất quan tâm Phó Thanh Nguyệt, càng nói lên thế lực to lớn của Diệp phủ, che giấu thật kỹ, chỉ sợ đã vượt qua dự đoán của bọn họ.

Ánh mắt Quân Nặc càng tối đen lại, liên tục nhìn về hai người phía trước.

Lúc đi đến giữa sườn núi, Diệp Lạc bỗng nhiên giơ tay bảo dừng lại.

“Làm sao vậy?” Quân Hoảng nhìn thấy sắc mặt của nàng, lập tức đi lên, hẳn biết, nhất định là có chuyện xảy ra.

Lương Tích Nghi và Quân Nặc cũng đi lại đây, nghi hoặc nhìn nàng: “Sao lại không đi?”

Diệp Lạc nhìn bọn họ, nhíu mày: “Thất Điện Hạ, Thất Hoàng tử phi, chúng ta gặp phải phiền toái rồi. Thân thể Thanh Nguyệt không tiện, ta sợ không thể lo cho an nguy

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Đăng Cơ [Một]

“Giấc mơ của Lạc Lạc là gì?” Đêm nay, tinh thần của Diệp Tri rất tốt, trăng đã lên đỉnh đầu rồi, mà hăn, vẫn không thấy buồn ngủ.

Diệp Lạc ngồi trong tiểu viện cùng hăn, nhất ấm trà xanh, hai bóng người, cả viện đều ấm áp.

“Giấc mơ của muội, là muốn đi khắp thiên hạ, thiên sơn vạn thủy, ăn tất cả mọi món ngon trong thiên hạ.”

“Còn gì nữa?” Diệp Tri mỉm cười hỏi nàng.

Diệp Lạc hoang mang quay đầu lại: “Còn có cái gì?”

Diệp Tri nhìn nàng, nhẹ giọng nói: “Còn thiếu một câu, muội nói, muốn có tất cả mỹ nam trong thiên hạ!”

“Khụ! Khụ! Khụ!” Diệp Lạc vừa uống một ngụm trà, thì bị câu nói này của huynh trưởng làm sặc, nước mắt cũng chảy ra, nàng hoảng sợ mở to mắt: “Khụ khụ! Ca, muội nói khi nào chứ?” Mấy lời này, không hợp thi thư lễ nghi. Tuy không nhớ rõ, nhưng cũng có khả năng là do nàng nói. Rất kinh thể hãi tục đấy.

“Lúc muội năm tuổi.” Bộ dáng Diệp Tri nghiêm túc nói sự thật, còn quay đầu hỏi: “Đúng không, Tang Du?”

Giọng của Tang Du từ một góc không xa truyền tới: “Đúng vậy, công tử.”

Diệp Lạc sờ sờ mũi: “Lời của đứa bé năm tuổi, sao có thể coi là thật chứ?” Sắc mặt, lại có chút không được tự nhiên, hung hăng trừng mắt về phía sau.

Ở chỗ rất xa, Tang Du rụt cổ lại, sau đó miễn cưỡng tiếp tục bộ mặt không đổi của hắn.

“Vậy thì, Lạc Lạc, Quân Hoảng đã sắp đăng cơ làm Hoàng Đế, muội còn muốn ở trên triều đến bao giờ?” Diệp Tri giữ hai vai nàng, hỏi.

“Ca ca.” Nhìn ánh mắt huynh trưởng, Diệp Lạc không biết nên mở miệng thế nào.

“Lạc Lạc, phải rời đi đúng lúc, muội là nữ nhi. Trong cuộc tranh đấu ngôi vị Hoàng Đế này, muội bị kéo vào đó, tất sẽ đắc tội nhiều thế lực. Cho dù sau này, Quân Hoảng cảm động và nhớ công của muội, cũng không giữ được cho muội tội khi quân phạm thượng, nữ phần nam trang làm loạn triều đình.”

Diệp Lạc không nói gì, tay Diệp Tri hơi động: “Lạc Lạc, nhìn mắt huynh, trả lời huynh.”

Diệp Lạc nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Ca ca, muội có rất nhiều giấc mơ, cũng muốn có cuộc sống tiêu diêu tự tại. Nhưng mà ca ca à, trước cái đó, muội còn hy vọng muội có thể vì Sùng Hưng vương triều góp chút sức nhỏ. Quả thật, đúng như huynh nói, muội vốn là nữ nhi, cho nên giấc mộng này từng cách muội rất xa, nhưng bây giờ muội có thể thực hiện nó mà.”

Nàng cầm tay Diệp Tri, nở nụ cười: “Nhưng mà ca ca, trong muội, vẫn chảy dòng máu tâm huyết của Diệp gia. Nghĩa, có thể là giang hồ tiểu nghĩa, cũng có thể là gia quốc đại nghĩa. Ca ca, để cho muội xem muội có

thể làm được gì đi. Muội ở Thương Vụ Môn học võ nhiều năm, muội muốn xem xem, muội có thể làm được những gì. Nhân sinh còn dài như vậy, những giấc mơ khác của muội, sau này còn có cơ hội thực hiện, nhưng việc làm quan trong triều, muội sẽ phải rời khỏi, muốn cũng không về được.”

Diệp Tri bình tĩnh nhìn nàng, rất lâu sau, trong ánh mắt chờ mong của Diệp Lạc, nhẹ nhàng ôm nàng: “Lạc Lạc, muội muốn làm gì cũng được, chỉ cần người hạnh phúc thôi.”

Đúng vậy, chỉ cần muội muội hạnh phúc, muội ấy muốn làm gì, hẳn cũng đều ủng hộ.

“Lạc Lạc, huynh rất hạnh diện vì muội.” Giọng nói của hắn hơi khàn.

Trong thiên hạ này không thể tìm thấy nữ tử thứ hai, có thể sánh vai cùng muội muội hắn!

“Lạc Lạc, huynh là nói nếu, nếu người muội yêu đứng trước mặt muội, muốn cùng muội đi ngao du thiên sơn vạn thủy, người có thể rời bỏ triều đình này không? Đương nhiên, là dưới điều kiện không trách nhiệm gì phải gánh vác và trong phạm vi đạo đức.” Cuối cùng, Diệp Tri hỏi nàng như vậy.

Diệp Lạc hơi hơi cong môi: “Vậy phải xem lực hấp dẫn của hắn có cao hơn triều đình hay không.”

Tuy nói những lời này nàng cười khẽ, nhưng Diệp Tri lại hiểu được, lập tức, cũng cười, rồi đều đi ngủ.

Ngày thứ hai, Diệp Lạc rời giường rất sớm.

Lúc nàng đẩy cửa ra, Diệp Tam và Tang Du đã ở ngoài cửa. Vừa thấy nàng đi ra, Diệp Tam lập tức tiến lên đón, bụi đất vẫn còn lưu trên mặt, chắc là hắn dùng tay để lau, mấy dấu tay vẫn còn trên mặt.

Diệp Lạc hơi ngần người, sau đó thay đổi tầm mắt: “Tinh Dương đã trở lại?”

“Không trở lại, chúng ta ở trên đường nghe nói Uy Viễn Đại Tướng Quân đến, hơn nữa người và Thái Tử lại mượn được binh từ chỗ Nhàn Vân vương gia, Tinh Dương liền bảo hãn không cần trở về kinh thành.”

Diệp Lạc chớp chớp mắt, có ý cười: “Hãn đi đâu?”

Diệp Tam nhìn nàng một cái, cúi đầu nói: “Hãn nói hãn đi xử lý những thế lực không rõ gây bất lợi với tiểu thư.”

“Thế lực không rõ!” Diệp Lạc gật đầu: “Từ này thật chính xác.” Nếu là Lương tướng và Quân Nặc ra lệnh, tất nhiên không dám làm lớn việc này, Diệp Tinh Dương không cần làm lớn, mà có thể giải quyết những người này không tiếng động. Tin chắc rằng bọn người Lương tướng lần này sẽ phải ngậm bồ hòn, có khổ mà không thể nói ra!

Diệp Lạc nhìn về phía Tang Du: “Thủ vệ trong phủ thế nào?”

“Tiểu thư yên tâm, tuyệt đối không có việc gì.”

“Ừ, rất tốt.” Diệp Lạc vươn vai: “Bảo Diệp bá làm nhiều đồ ngon một chút, ta phải ăn no mới có sức làm việc.”

Tang Du nhin cười: “Diệp bá vừa mới ở cùng chúng ta, nghe thấy tiếng người rời giường thì bảo hãn phải đi chuẩn bị nấu cơm, bây giờ đi ăn là được.”

Diệp Lạc mặt đầy vẻ vui mừng: “Vậy chúng ta đi ăn cơm trước đi, ta đói bụng rồi.”

Đi được hai bước, nàng đột nhiên xoay người lại: “Diệp Tam, người đi soi gương trước đi, ăn cơm sau.”

Diệp Tam đứng im tại chỗ, không hiểu nhìn tiểu thư và Tang Du cười to rồi nghênh ngang đi mất.

Ăn cơm thì liên quan gì đến soi gương gương?

Diệp Tam ôm sự khó hiểu đi soi gương, kết quả vừa nhìn thấy năm ngón tay trên mặt mình thì hoàn toàn ngây dại.

Tiện đà giận dữ, hăn lại nhớ tới lúc nói chuyện cùng Tang Du, hăn thấy trên mặt ngựa ngựa liền sờ một chút, thế mà tiểu tử kia nhìn thấy lại không nói cho hăn? Hại hăn mất mặt trước tiểu thư, thật đáng giận!

Tang Du cũng mặc kệ Diệp Tam mắng hăn thế nào, hoàn toàn không chút ảnh hưởng đi theo Diệp Lạc đi ăn cơm.

Tiểu thư nói, ăn cơm lớn hơn trời, lời tiểu thư nói, đều rất đúng, hăn rất tin tưởng, cũng rất chấp hành.

“Tang Du!” Diệp Lạc gọi một tiếng.

“Dạ, tiểu thư.” Tang Du nhanh chóng buông bát đĩa, hăn biết, ăn no rồi, nên làm việc thôi.

“Báo cho Diệp Cửu, trừ bỏ những chỗ cần bố trí phòng thủ trong nhà ra, hăn mang theo tất cả cung tiễn thủ còn lại mai phục ở trong cung. Người dẫn người cải trang đi vào, lúc cần thiết thì nhờ Kinh Hồng an bài, nếu phát hiện dị thường gì thì nhất định phải cam đoan Quân Hoảng an toàn. Nếu thật sự không chống đỡ được, thì đưa hăn rời khỏi Hoàng cung. Nếu thực sự phải rời khỏi kinh thành, thì Giản Phàm sẽ lập tức đưa hết người trong nhà đi, chúng ta sẽ tập trung lại sau.”

“Tiểu thư: “ Tang Du cau mày: “Vậy người thì sao?”

“Yên tâm, Phong Gian ở cùng chỗ với ta, các người không cần phân tán lực chú ý trên người ta, công phu chạy trốn của hai chúng ta còn nhanh hơn các người, đừng đến làm vướng chân ta.”

“Dạ!” Tang Du không nề hà lên tiếng, Phong Gian Ánh bật cười, lại bị Tang Du trừng mắt đành phải nuốt vào.

Lúc nói chuyện, sắc trời đã sắp sáng, Diệp Tam đã tắm rửa xong, tư thế oai hùng tràn đầy phấn chấn đứng ôm kiếm ở cửa.

Diệp Lạc đi tới, nhìn hẩn một chút: “Ăn cơm chưa?”

“Rồi.”

“Ăn thật nhanh.” Nàng nhếch môi cười, vỗ vỗ vai hẩn: “Tắm rửa sạch sẽ trông cũng không tệ, đi thôi.”

Nàng vui vẻ đi phía trước, trong lòng Diệp Tam có chút nghi ngờ, hẩn chọc chọc Phong Gian Ánh, thấp giọng hỏi: “Lời của Tiểu thư, là có ý gì?”

Phong Gian Ánh nhếch miệng: “Hôm nay giai nhân vui vẻ, Diệp Tam, người thật có phúc.”

Mặc kệ hai người phía sau thì thầm to nhỏ, Diệp Lạc xoay người lên ngựa, vung tay lên: “Xuất phát!”

Địa điểm bây giờ là, Hoàng cung.

Các quan viên văn võ mặc triều phục đã đứng đầy ở hai bên Điện Thái Hòa. Diệp Lạc lặng yên không tiếng động đi đến vị trí của mình. Một gã quan viên ở Lễ Bộ đang loanh quanh tại chỗ, thấy nàng đến, hai mắt tỏa sáng chạy đến đây: “Ai a, Diệp thị lang, ngài tới rồi ạ, Phó đại nhân đang chờ ngài cùng đi Thái Miếu đấy, nhanh đi thôi, đừng để lỡ canh giờ!”

Chờ nàg? Diệp Lạc nháy mắt mấy cái, hơi nghiêng đầu, quả nhiên, Lương tướng không có mặt.

Bỗng dưng sáng tỏ, giả bộ hoảng loạn: “A! Đúng rồi, Phó đại nhân đã hẹn ta, ta đi đây.”

Quân Hoảng và người của Lễ Bộ ở Khâm Thiên Giám đi đến Thái Miếu cúng tế tổ tiên trước. Trên đường thì bị người của Lương Bằng ngăn cản, nói là Tiên Hoàng trúng độc mà chết, thủ phạm chưa tra ra, phải tra rõ việc này và báo cho thiên hạ biết thì Tân hoàng mới có thể đăng cơ. Nếu không Tiên Hoàng chết không nhắm mắt, Tân Hoàng mà nóng lòng muốn đăng cơ không quan tâm đến thì sẽ bị trời phạt, liên lụy đến con dân vô tội trong thiên hạ.

Diệp Lạc đuổi tới nơi thì đệ đệ thứ mười hai của Tiên Hoàng – Cung Thân Vương gia đang nước mắt tứ tung, đau đớn la hét: “Thái Tử, mời người cân nhắc lại, ở Thái Miếu còn có liệt tổ liệt tông đang nhìn đấy! Quân gia chúng ta từ trước luôn nêu cao tinh thần trung nghĩa nhân hiếu, Tiên Hoàng chết không rõ, lúc này Thái Tử lại đăng cơ, sẽ khiến trái tim lịch đại tổ tiên Quân gia thấy lạnh lẽo!”

Quân Hoảng đứng ở giữa, hai tay nắm chặt: “Thập Nhị hoàng thúc, Bản Cung đăng cơ, là ý của Phụ Hoàng, Bản Cung làm theo ý chỉ của Phụ Hoàng mà đăng cơ, sao có thể gọi là trái tim tổ tiên lạnh lẽo?”

“Thái Tử nói rất đúng, nước không thể một ngày không có vua, Thập Nhị Vương gia lúc này cản đường Tân Hoàng đi bá tể tổ tiên, là đại bất kính, không hợp lễ nghi.” Phó Giám Chi nói tiếp.

“Làm càn, đây là việc nhà Bốn Vương, đến lượt Phó Giám Chi người lắm miệng sao?” Cung Thân Vương gia trừng to hai mắt, lớn tiếng trách mắng.

“Việc của Hoàng gia cũng là việc của thiên hạ, lời của Vương gia sai rồi!” Phó Giám Chi cũng không chịu nhường.

“Phó đại nhân, Vương gia dùng thân phận huynh đệ của Tiên Hoàng đến yêu cầu điều tra rõ nguyên nhân cái chết, người và ta không tiện nói xen vào đâu.” Trên mặt Lương Tướng tràn đầy vẻ đau khổ: “Tiên Hoàng dưới tuổi vàng mà biết, nhất định cũng muốn sớm ngày tra ra manh mối.”

“Thập Nhị Vương gia!” Diệp Lạc hô một tiếng, tiến lên hành lễ.

Quân Hoảng thấy nàng đến, ánh mắt sáng lên, nhưng cũng là không nói gì. Mà lúc Lương Tướng thấy nàng xuất hiện thì sắc mặt liền thay đổi.

Diệp Lạc đương nhiên biết vì sao hẳn lại thay đổi sắc mặt, sáng nay tâm trạng của nàng rất tốt, cho nên không đi theo đường mọi khi đi. Trong tâm trạng vui vẻ, nàng cười ngửa đi quanh thành một vòng mới đi đến hoàng cung. Nghe Phong Gian Ảnh nói, trên đường có rất nhiều người chờ nàng, đang vô cùng thất vọng.

Đối với việc này, nàng chỉ có thể nói lời xin lỗi trong lòng với Lương Tướng và những người vô danh chờ nàng sáng nay. Ai bảo hôm nay mặt trời có vẻ rực rỡ, đến nỗi nàng đột nhiên có hứng thú cười ngửa chứ?

“Thập Nhị Vương gia, không biết ngài nghe được lời đồn đãi ở, mà bảo là Tiên Hoàng chết không rõ chứ?” Diệp Lạc khẽ mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng: “Tiên Hoàng cơ trí như vậy, sớm đã an bài tất cả thỏa đáng rồi, Thái Tử đã lập, đã có ý chỉ của Hoàng Thượng, ý chỉ để lại khi lâm chung có Thượng Thư các Bộ, Hàn Lâm viện ở đó. Sao có thể chết do có người hãm hại?”

Cung Thân Vương cười lạnh mấy tiếng: “Nguyên nhân là Tiên Hoàng cơ trí, mọi việc đều lấy quốc gia làm trọng, nên mới an bài tốt mọi thứ, cũng không nghĩ đến nỗi khổ tâm đó lại bị một số người rắp tâm lợi dụng, hại Vương Huynh của ta chết không nhắm mắt!”

“Không biết Vương gia từ đâu mà biết Tiên Hoàng chết đột ngột, không nhắm mắt?”

Cung Thân Vương bộ dáng bi thương cáo trạng: “Người trong thiên hạ đều biết, Diệp Thị Lang còn phải hỏi, thật sự không biết sao? Đương kim Thái Tử chưa cưới Thái Tử phi, chưa phải là nam nhân chân chính, làm sao Vương Huynh có thể yên tâm giao phó thiên hạ chứ? Đáng tiếc tất cả an bài đều không có kết quả, lại sớm ra đi, nghĩ tới lại thấy thương tâm vì Vương Huynh!”

Diệp Lạc còn định nói gì đó, lại bị Quân Hoảng giữ lại, hẩn lắc đầu với nàng, Diệp Lạc bình tĩnh nhìn hẩn mấy lần, cuối cùng im miệng đứng bên.

Quân Hoảng nói: “Bản Cung hôm nay nhất định phải đăng cơ, đây là nguyện vọng của Phụ Hoàng, ai cũng không thể ngăn cản.”

Cung Thân Vương gia lui hai bước, có vẻ không thể tin: “Thái Tử cứ cố chấp như vậy, không sợ làm ông trời tức giận sao, trên tế đàn bị trời phạt sao?”

Quân Hoảng nhìn về phía Thái Miếu: “Nếu thực sự bị trời phạt, thì đợi ta ở tế đàn mà xem đi.”

Lương Tướng tiến lên: “Thái Tử, hãy cân nhắc lại đi, nếu quả thực trên tế đàn xảy ra chuyện gì, thì từ nay về sau lòng dân sẽ bị xao động đấy!”

Diệp Lạc trong lòng chợt lạnh, đang muốn mở miệng ngăn cản thì Quân Hoảng đã nói: “Nếu ý trời như vậy, Bản Cung sẽ tự thoái vị.”

Mẹ nó, Diệp Lạc thật muốn bổ đầu tiểu tử này ra xem bên trong có phải bã đậu không. Nàng lúc trước có nói mà, làm sao Lương Tướng và Quân Nặc mấy ngày này, không dở trò gì, khiến nàng hoài nghi năng lực phán đoán của mình có vấn đề, nghĩ tới nghĩ lui, nếu thực sự có sư huynh trợ giúp, thì âm mưu của bọn họ sẽ không dễ dàng bị nàng phá như vậy. Cũng

không nghĩ tới, kẻ chân chính là ở đây, tiểu tử Quân Hoảng đáng chết kia lại đem mình ra cho người ta đá!

Tế đàn do Khâm Thiên Giám chế tạo, đó là lĩnh vực duy nhất Diệp gia chưa tiếp xúc, nếu thực sự có người động chạm ở đó, lời Quân Hoảng vừa nói, sau này sửa làm sao được.

Nàng nhắm mắt lại, thực sự rất muốn khóc. Nhưng trước khi khóc nàng còn muốn đá vị Thái Tử điện hạ kia mấy phát.

Nghĩ tới ánh mắt không thể giết người, cho nên mặc kệ sát khí trong mắt nàng dâng cao, Quân Hoảng vẫn không bị ảnh hưởng, sửa sang y phục, bước chân trầm ổn đi tới Thái Miếu.

Trên tế đàn hương nến đã đốt, khói nhẹ bay lên.

Dưới sự dẫn dắt của Khâm Thiên Giám, Quân Hoảng đi vào Thái Miếu, quỳ lạy linh vị tổ tông, rồi đi thẳng lên tế đàn.

Diệp Lạc ở bên dưới, tim đập rất nhanh, nàng nhìn chăm chăm thân ảnh cao lớn kia, tay không tự giác nắm chặt lại.

Nàng nhìn y bào màu vàng trên người hần bay loạn theo gió, những đám mây nhiều màu phía trên, ở giữa là con rồng nghiêm túc uy vũ, sức sống con rồng như bắn ra bốn phía, giống như muốn bay lên. Nàng gắt gao theo dõi hần, ngay cả hoa văn trên long bào cũng trở nên to hơn trong mắt nàng.

Cho đến một tiếng “Lễ xong!” khiến nàng bừng tỉnh, nàng mới nháy nháy mắt cho tỉnh táo lại.

Quân Hoảng ở trên đài, ánh mắt kiên định, hai tay giơ lên cao, nói: “Ta, Quân Hoảng, hôm nay ở trước mặt liệt tổ liệt tông thề, sẽ cần chính yêu dân, xây dựng Sùng Hưng ta trở thành một đất nước phồn hoa.”

Ánh mắt của hắn giống như xuyên qua thiên sơn vạn thủy, thẳng tắp nhìn nàng: “Lời ta đã nói, đều đã làm được.”

Diệp Lạc bối rối rũ mắt xuống, khoảnh khắc đó, lại không dám nhìn thẳng vào hắn.

Cho đến khi Quân Hoảng xuống khỏi tế đàn, Diệp Lạc vẫn còn đắm chìm trong những suy nghĩ lung tung.

Quân Hoảng đứng trước mặt nàng: “Diệp Tri, chúng ta trở về cung thôi.”

Diệp Lạc ngẩng đầu nhìn hắn, có rất nhiều khó hiểu và nghi hoặc, nhưng một câu cũng không hỏi.

Quân Hoảng cười, khí phách nói: “Chút kể nhỏ mà thôi!”

Cái gì là kể nhỏ? Diệp Lạc giật giật người, trên người đều là mồ hôi, thật dọa người mà!

Quân Hoảng đi qua người nàng, nói nhanh bên tai nàng một câu: “Thi thoảng, cũng phải tin tưởng ta một lần.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Đăng Cơ [Hai].

Tân Hoàng Đến, quần thần đều cúi đầu.

Diệp Lạc quỳ trong đám quan văn, rũ mắt xuống, màu vàng chói mắt kia đi qua trước mặt nàng, cho đến khi biến mất trong tầm mắt.

Tiếng hô vạn tuế bên tai thật đỉnh tai nhức óc. Diệp Lạc vẫn không ngẩng đầu, nhưng vẫn có thể tưởng tượng được bộ dáng Quân Hoảng đứng trên đài cao, rất hăng hái, oai hùng.

Khóe miệng nàng, hơi hơi cong lên, có chút chờ mong và kiêu ngạo.

Cùng với, một chút bất an.

Bất an này đi từ lễ Đại Điển tới dạ yến. Nàng thở dài, những vòng hoa trong dạ yến đẹp không sao tả xiết. Bình thường Hoàng Đế phải ban thưởng lớn cho nàng chứ?

Tên tiểu tử thối Quân Hoảng này, luôn làm việc ngoài dự đoán mọi người, khiến người ta khó lòng phòng bị. Thật khiến nàng không hiểu nổi mà.

Lúc này, Dịch Kinh Hồng đứng phía trước, cảm thấy sau lưng lạnh lạnh thật không tự nhiên, hơi nghiêng người, liếc nhanh một cái. Quả nhiên, chuẩn xác tiếp nhận được ánh mắt ai oán của tiểu thư nhà mình.

Đáy lòng hẩn thở dài, không phải hẩn không báo, mà là khi hẩn biết Thái Tử Điện Hạ có an bài khác định thông báo cho tiểu thư thì tiểu thư nhà hẩn đang cưỡi ngựa đi loanh quanh trong thành. Nàng tránh thoát người muốn gây bất lợi cho nàng, đồng thời cũng tránh luôn hẩn muốn truyền tin.

Tân Hoàng đăng cơ, quân thần cùng vui.

Trong ngự hoa viên vô cùng náo nhiệt, cung nữ quần áo hoa lệ bận rộn không thôi, quần thần và gia quyến cũng tham gia. Các nữ tử tham gia người người trang điểm tinh xảo, xinh đẹp động lòng người, hoặc quyến rũ hoặc đoan trang, hoặc kiêu diễm hoặc thanh tú. Chỉ trong thời gian ngắn, đủ loại hoa đẹp trong ngự hoa viên, khiến phong cảnh trong đêm càng thêm mỹ lệ.

Diệp Lạc ngồi một mình trong góc của hoa viên, nhìn đám người huyên náo phía xa, gió thổi bay vạt áo của nàng.

“Công tử!” Một người nhảy xuống sau lưng nàng, gọi nhỏ.

Nàng không quay đầu, “Thập Nhất, thế nào?”

“Tiên Hoàng không tin chuyện quỷ thần, cho nên Khâm Thiên Giám không được coi trọng, nhiều năm qua trừ những ngày phải hiến tế, thì không có hoạt động gì. Cho nên bổng lộc rất ít, tình cảnh quẫn bách. Tân Hoàng lúc còn là Thái Tử, bởi vì hậu viện không có phi tần thị thiếp, cũng ít tiêu xài, nên còn thừa nhiều tiền. Chiêm Xuân phụng mệnh Thái Tử, thường xuyên tiếp tế cho đám người Khâm Thiên Giám...”

Nói nghe đến đây, Diệp Lạc nâng tay lên: “Được rồi, ta đã biết.”

Diệp Thập Nhất lập tức chuyển sang việc khác: “Tinh Dương báo, đã tiêu diệt xong thế lực không rõ, hai vạn người chết, hai vạn người bị bắt sống.”

“Hai vạn người à!” Diệp Lạc nhú mày, khẽ thở dài: “Giết thì tàn nhẫn, nuôi hổ thì phí, để đó thì lại lãng phí lương thực, thật là đau đầu mà!”

Diệp Thập Nhất ngẩng đầu nhìn nàng: “Tinh Dương bảo, biết trước là công tử sẽ đau đầu, hẳn đã đem hai vạn người này về biên quan làm việc. Nên công tử không cần lo lắng, hẳn biết phải dùng người thế nào.”

Diệp Lạc cười, quả nhiên vẫn là người trong nhà đỡ lo hơn. Không giống Tân Hoàng Đế kia tính tình cứng rắn, khiến nàng không hay biết gì, uổng công lo lắng cho hắn.

“Công tử, có phải có người tìm người không?” Diệp Thập Nhất nhìn phía xa, nhỏ giọng nhắc.

Diệp Lạc cũng nhìn theo, sau đó nói: “Còn có chuyện gì?” Nàng không có hứng thú với những trường hợp này, có thể trốn bao lâu thì trốn.

“Để chúc mừng Tân Hoàng đăng cơ, Dực quốc và Hoa Gian quốc đã phái sứ thần đến, khoảng hai ngày sau sẽ tới nơi. Dực quốc là Ninh Triển Thư tự mình đến, Hoa Gian quốc là Tịnh Kiên Vương Phong Phi Tự.”

Diệp Lạc hơi mím môi, không lên tiếng, Diệp Thập Nhất cũng không thúc giục, chỉ im lặng đứng ở bên.

Một lúc lâu sau, Diệp Lạc mới hỏi: “Ninh Triển Thư tự mình đến?”

“Dạ, còn dẫn theo muội muội Thiên Hương công chúa Ninh Triển Hương.”

Diệp Lạc hơi hơi cong môi: “Dực quốc sẽ có trò vui để xem, để ảnh vệ thông báo cho mọi người, không có mệnh lệnh của ta, ai cũng không được ra tay. Đồng thời, bảo Tinh Dương lãnh binh đợi lệnh, nếu không có ý chỉ của Hoàng Thượng, tuyệt đối không ra tay, cho dù là Ninh Triển Thư tự mình đến cầu viện.”

“Dạ.” Diệp Thập Nhất gật gật đầu.

Diệp Lạc cười híp mắt: “Muốn để Tình Dương của chúng ta ra tay, Ninh Triển Thư không mất chút máu thì sao được. Nhưng mà cũng bảo Tình Dương kiềm chế một chút, ít nhất phải để Ninh Triển Thư còn sống.”

“Dạ.” Diệp Thập Nhất biết tiểu thư đã phân phó xong, xoay người định đi.

“Khoan đã.” Diệp Lạc cười cười nhìn hắn: “Ai bảo người đến đây nói việc này với ta?” Ở nhà nói không phải an toàn hơn sao, tội gì phải mạo hiểm lên vào cung chứ!

Diệp Thập Nhất lau mồ hôi trên trán: “Tình Dương bảo đêm nay công tử sẽ rất nhàm chán, bảo ta tiến cung trò chuyện với người giải buồn.”

Diệp Lạc tâm tình tốt hơn: “Được rồi, bây giờ ta không buồn, người về đi.”

Đợi Diệp Thập Nhất đi rồi, nàng mới chậm chạp đi ra. Chiêm Xuân nhìn thấy nàng, bộ dáng như được đại xá vậy, vội vã chạy tới: “Diệp Thị Lang, ta tìm được ngài rồi. Hoàng Thượng gọi ngài nửa ngày rồi.”

Diệp Lạc cũng chấp tay, bộ dáng sợ hãi: “A! Vậy chúng ta đi nhanh thôi.”

Vừa đi vừa nghĩ, đến bây giờ chắc là Phó Giám Chi đã nói xong lời muốn nói rồi nhỉ. Hay là Quân Hoảng thấy nữ tử dự tiệc hôm nay không đủ đẹp không đủ nhiều?

Vừa mới đi đến chỗ thiết yến, liền cảm thấy không khí không đứng lắm, Phó Giám Chi đang quỳ trên mặt đất, cúi đầu không nói gì. Mà Quân Hoảng đang ngồi phía trên thì sắc mặt âm trầm dọa người. Ca nhạc đã sớm

ngừng, người có liên quan đều nơm nớp lo sợ ngồi ở chỗ của mình, ngay cả tiếng hít thở cũng nhẹ nhàng.

“Hoàng Thượng.” Diệp Lạc đi nhanh hai bước, quỳ xuống: “Không biết Hoàng Thượng gọi vì thần là có chuyện gì?” Nàng đã hiểu được tám chín phần rồi. Xem ra là việc Phó Giám Chi tấu đã chọc Tân Hoàng Đế mất hứng.

Quân Hoảng không nói gì, nhưng Diệp Lạc đang cúi đầu lại cảm giác được uy áp ở trên, thật khiến người ta không thở nổi. Nàng cúi mắt, im lặng chờ đợi.

Qua một hồi lâu, Quân Hoảng mới ra tiếng: “Diệp Thị Lang, Tuyên phi yến hôm nay là do người sắp xếp?”

“Dạ.”

Quân Hoảng nắm chặt tay: “Như vậy không biết Diệp khanh có đề cử ai không?”

Diệp Lạc ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn hăn, trong mắt hăn, là nóng rực, mà mắt nàng, im lặng như nước suối, nàng nhẹ giọng nói: “Những nữ tử hôm nay đến, đều xuất thân từ danh môn, tú ngoại tuệ trung, mong Hoàng Thượng an tâm. Đợi các vị tiểu thư trở tài nghệ, Hoàng Thượng có thể lưu tâm quan sát, tất nhiên có thể tuyển được người vừa ý làm Hậu làm Phi.”

“Làm Hậu làm Phi!” Quân Hoảng nhỏ giọng lặp lại một lần, trầm ngâm nửa ngày, bỗng nhiên cười khê: “Phó khanh gia, Diệp khanh gia hãy bình thân. Mời các vị tiểu thư trở tài, cũng để Trẫm và các vị ái khanh nhìn xem, nhìn xem tú ngoại tuệ trung ra sao.”

Diệp Lạc đứng dậy, không nói một lời về chỗ của mình, từ đầu tới cuối, không nhìn Quân Hoảng cái nào. Nàng vừa ngồi xuống, Phong Gian Ảnh liền đi đến: “Công tử, trên lưng người có mồ hôi không?”

Diệp Lạc liếc hăn một cái: “Làm sao?”

Phong Gian Ảnh cầm cái chén trước mặt nàng uống cạn, nhỏ giọng nói: “Nghẹn chết ta, còn không dám thở mạnh.”

Diệp Lạc bảo cung nữ bên cạnh rót trà, bưng lên miệng: “Ta vẫn tốt.” Muốn nàng lập tức có cảm giác sợ hãi với Quân Hoảng, trong thời gian ngắn vẫn không làm được.

“Diệp Tri!” Trà vừa mới để bên miệng, giọng của Hoàng Đế lại truyền tới, Diệp Lạc thở dài buông chén trà, muốn uống nước mà cũng khó như vậy à!

Nàng đứng dậy: “Dạ, Hoàng Thượng.”

Quân Hoảng nhìn về phía nàng: “Nếu do người an bài, người giúp trăm chọn đi, người đến đây ngồi.”

Ánh mắt mọi người lập tức bắn về phía nàng, trong đó đương nhiên hàm chứa đủ mọi khẩn cầu, nàng âm thầm thở dài, xem ra vẫn muốn nàng làm người xấu! Đến lúc đó, chọn là Hoàng Thượng ban ân, không chọn, là do nàng làm khó dễ.

Âm nhạc chậm rãi vang lên, Phó Giám Chi theo danh sách ghi lại, để từng vị tiểu thư một bày tài nghệ. Mỹ nữ như món ngon, tú sắc khả cơm, không khí dần dần thoải mái lên.

Diệp Lạc xem không chú tâm, cầm kì của nàng không tồi, mà bên cạnh nàng lại có cao thủ là Phong Phi Tự và Diệp Tri, bình thường cũng không thể đae động tới nàng. Còn thi họa, nàng không am hiểu, cũng không có hứng thú thưởng thức.

Nàng chống má, bộ dáng tập trung tinh thần xem, còn tâm tư, cũng không biết đã bay đi đâu mất.

Quân Hoảng ở bên cạnh hỏi nàng cái gì, nàng tùy tiện gật đầu, cũng không để ý.

Cho đến khi một tiếng đàn thanh nhã vang lên, gọi nàng đang mơ màng trở về, nàng nháy nháy mắt, trên mặt chậm rãi lộ ra ý cười.

Lên sân khấu, là nữ nhi của Tô Đại học sĩ Tô Uyển Nhi.

Nàng ấy mặc một bộ váy màu lam, tóc dài rũ xuống trước ngực, dung nhan thanh lệ, nàng ấy vẫn chuyên chú vào cây cầm trước mặt, lông mi dài hơi hơi rung động.

Làn điệu cũng không cao vút, cũng không có kỹ xảo hoa lệ, nhưng tiếng đàn có phong cách cổ xưa kia lại như người thân nhất nói nhỏ bên tai, khiến người nghe thấy yên tĩnh mà ấm áp.

Chỉ là nghe xong, mà Diệp Lạc chậm rãi nhíu lại, nàng nhìn Tô Uyển Nhi, thu lại tươi cười.

Tiếng đàn uyển chuyển, tình ý tha thiết, phải là nữ tử có tình ý trong lòng mới có thể đàn ra.

Cho dù ngày ấy Tô Thành đáp ứng nàng sẽ cùng nữ nhi tham dự, nhưng hẳn cũng biết, nàng không có ý bắt buộc. Với tính của Tô Thành, cũng sẽ không làm ra chuyện ép nữ nhi vào cung như vậy. Hơn nữa nhìn Tô Uyển Nhi hôm nay, cũng không thấy vẻ không cam lòng.

Diệp Lạc hơi lo lắng, nếu Tô Uyển Nhi thực sự cố ý vào cung, thì là vì người trong lòng nàng là Quân Hoảng, hay là.....

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, lại nhìn Tô Uyển Nhi, sau đó tự cười cười. Có phải do nằm trong đám bùn lâu quá nên bản tính đa nghi kia luôn phát huy vô cùng nhuần nhuyễn?

“Người thích Tô Uyển Nhi?” Lần này nàng đã nghe rõ Quân Hoảng hỏi, nàng nhìn nữ tử trong sân cười nói: “Ta thường thức nàng.”

“Diệp Tri, vì sao người không nói trước cho ta biết?” Giọng Quân Hoảng rất nhẹ, người nghe thấy, trừ Diệp Lạc, chỉ có Chiêm Xuân bên cạnh.

“Hoàng Thượng, thần chỉ làm theo ý chỉ của Tiên Hoàng thôi.”

Qua một hồi lâu, Quân Hoảng mới nói: “Diệp Tri, người cũng biết vì sao di chỉ này Phụ hoàng để lại cho người, mà không phải cho ta à?”

Diệp Lạc không lên tiếng, Quân Hoảng cũng không để ý câu trả lời của nàng, hần tiếp tục nói: “Bởi vì hần biết, ta nhất định sẽ không nghe ý chỉ của hần, lại không thể bác bỏ thỉnh cầu của người. Diệp Tri, hôm nay ta nhất định phải cưới Hậu nạp Phi sao?”

“Ngài là Hoàng Thượng, đây là việc ngài phải làm.”

“Người nói đúng.” Quân Hoảng ngồi thẳng lên, sau đó cả tối không nói chuyện với Diệp Lạc nữa.

Lúc này, Tô Uyển Nhi đã đàn xong.

Quân Hoảng vỗ tay cười nói: “Cầm nghệ của Tô tiểu thư rất tốt, khúc này, thế gian khó thấy.”

Tô Uyển Nhi nhẹ nhàng cười: “Tạ Hoàng Thượng.” Không kiêu ngạo không siểm nịnh, biết tiến biết lùi, cho dù là Diệp Lạc, cũng phải tán thưởng trong lòng.

Sau Tô Uyển Nhi, còn có một nữ tử khiến người ta chú ý, là nữ nhi của Uy Vũ Đại Tướng Quân- Lục Vũ, có lẽ vì có phụ thân là võ tướng, nên

nàng ấy múa kiếm với khí thế kinh người, tư thế hiên ngang oai hùng khác với khuê tú kinh thành, tạo nên một phong vị khác.

Nhìn nàng múa kiếm thật hưng phấn, Diệp Lạc lại thấy ngứa tay.

Quân Hoảng không khen ngợi, nhưng trong mắt không che giấu sự tán thưởng, hiển nhiên cũng rất vừa lòng.

Yến hội sắp kết thúc, Quân Hoảng đứng dậy, Chiêm Xuân ở bên vội vàng bưng một cái khay lên. Bên trong chính là phượng vấn bội, tín vật của Thái Tử phi ngày trước và của Hoàng Hậu hôm nay.

Nhất thời, tất cả điện đều im lặng, mọi người nín thở chờ Tân Hoàng tuyển chọn chủ nhân của phượng vấn bội.

Quân Hoảng cầm phượng vấn bội, đi qua Diệp Lạc, không dừng lại.

Lục Vũ và Tô Uyển Nhi đều ngồi ở bên phải, trùng hợp là, chỗ ngồi hai người cạnh nhau. Quân Hoảng đi sang phía này, không chút chần chờ, điều duy nhất khiến người ta chờ mong là hắn đứng ở trước mặt ai.

Hai nữ tử hai phong cách, đều tương xứng, nhưng nói đến thể lực sau lưng thì trong tay Lục gia giữ trọng binh, hẳn là có ưu thế hơn. Nhưng nếu Hoàng Đế lo lắng Hậu cung tham gia chính sự thì Tô Uyển Nhi lại là người thích hợp hơn, phải xem Hoàng Đế coi trọng cái nào.

Quân Hoảng đi về phía Tô Uyển Nhi, sau đó, đứng trước mặt nàng ấy.

Tô Uyển Nhi cúi đầu, trên mặt ửng hồng, thẹn thùng vô hạn, quả nhiên là xinh đẹp.

Quân Hoảng nắm chặt phượng vấn, nhìn nữ tử trước mặt, chỉ cần hắn vươn tay ra, nữ tử này sẽ trở thành Hoàng Hậu của hắn, bởi hắn ở trong cung cả đời.

Nàng dịu dàng đoan trang, đúng là người phù hợp làm Hoàng Hậu, nhưng tay hăn như nặng ngàn cân, không nâng nổi, phượng vẫn ở trong lòng bàn tay hăn nóng lên, hăn lại như sợ đánh mất không dám động.

Hăn đứng rất lâu, lâu đến mức Chiêm Xuân phải đi ra, nhỏ giọng nhắc nhở: “Hoàng Thượng!”

Quân Hoǎng giống như bị người làm kinh động, mạnh mẽ nhìn lên.

Chiêm Xuân chỉ tay hăn: “Hoàng Thượng, ngài nên tuyển Hoàng Hậu.”

Quân Hoǎng lại một lần nữa nhìn về phía Tô Uyển Nhi, duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp tuyệt trần, nhưng vì sao, tay hăn không thể giơ ra được? Ánh mắt của hăn, lướt qua người nàng, hơi hơi nghiêng người, nhìn về phía kia.

Diệp Lạc ngồi đó, ánh mắt chạm vào nhau.

Quân Hoǎng nhìn nàng, như có mây mù, không nhìn rõ vẻ mặt nàng. Nhưng không biết vì sao, sự bi thương trong lòng cứ như vậy nháy lên, đem toàn bộ sự vui vẻ, kiêu ngạo vì hôm nay đăng cơ rơi sạch.

Không phải như thế, không nên như vậy! Trong đầu có một giọng nói kêu gào, ngăn cản hăn giơ tay ra.

Hăn hít sâu một hơi, bỗng nhiên xoay người, đi về phía Diệp Lạc.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng!” Chiêm Xuân cả người toàn mồ hôi, chạy theo hăn.

Quân Hoǎng mắt diếc tai ngơ, đi vừa vội vừa nhanh, Diệp Lạc thấy rõ vẻ mặt của hăn, trong lòng rung mình, vội vàng quỳ xuống: “Hoàng Thượng.”

Quân Hoǎng đi đến nàng trước mặt, ngực đồn dập phập phồng.

“Hoàng Thượng.” Diệp Lạc cất cao giọng nói: “Hậu cung không thể vô chủ, xin Hoàng Thượng sớm ngày định đoạt.”

Quân Hoằng nhìn nàng, rất lâu rất lâu, sau đó, hắc xoay người sang chỗ khác, mặt hướng quần thần: “Trẫm mới lên ngôi, không có tâm quản việc hậu cung. Các vị khanh gia nên phụ tá Trẫm xử lý chính sự, nếu không, Trẫm không làm Hoàng Thượng tốt. Thì sao có thể có Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ.”

“Nhưng Hoàng Thượng, cái này không hợp lẽ nghĩa!” Phó Giám Chi đứng dậy.

“Không có gì không hợp lẽ cả, Trẫm làm như vậy không phạm vào đạo đức đại nghĩa, không phạm luật pháp hoàng triều, không tổn hại lợi ích thiên hạ dân chúng. Trẫm làm như vậy mới là lẽ.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Ai Nói Không Thể Yêu.

Edit: Lam Sắc

Buổi tối, Diệp Lạc nằm mãi mà không thể ngủ, bèn dậy mặc áo, trèo lên nóc nhà.

Bên tai có tiếng tay áo bay, nàng nhắm mắt lại, không quay đầu.

“Tiểu Diệp Diệp, hơn nửa đêm người không ngủ ra đây trông trộm à?” Phong Gian Ảnh trêu ghẹo, xoa mắt đứng bên cạnh. Thật đáng thương cho số phận bi thảm của hắn, ban ngày bỗng dưng bị vị Tân Hoàng Đế trừng mắt, buổi tối còn không thể không đi theo vị chủ tử không ngủ được này. Những ngày này bắt đầu từ bao giờ chứ?

Diệp Lạc không lên tiếng, chỉ ôm chặt đầu gối, gác cằm trên đầu gối, nhìn nóc nhà ẩn hiện trong bóng đêm.

Phong Gian Ảnh ngồi xuống bên cạnh nàng: “Công tử, người làm sao vậy?” Không phải là vì tên Vương gia gì đó sắp đến chứ?

Diệp Lạc lắc đầu: “Không có việc gì.”

“Công tử, người cảm thấy bội dướng này của người nói là không có việc gì, có người tin sao?” Phong Gian Ảnh vỗ vai chính mình: “Nói đi, trời sập xuống còn có ta đỡ hộ người.”

“Người thật sự có thể đỡ sao?” Mắt Diệp Lạc chợt lóe.

Phong Gian Ảnh bỗng cảm thấy lạnh cả người, hần cảnh giác rụt cổ: “Còn phải xem đó là việc gì nữa.”

Diệp Lạc tựa đầu vào đầu gối, không nhìn Phong Gian Ảnh: “Dù sao cũng không phải trời sập, xem ra người cũng không đỡ được.”

Phong Gian Ảnh thực sự thấy tò mò, hần rất hiếm khi thấy bộ dáng bó tay không biết phải làm gì của công tử nhà mình. Đương nhiên là trừ lúc đối mặt tên Vương gia kia ra: “Công tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Lạc vô lực khoát tay: “Im lặng ngồi với ta một lát, Phong Gian.”

Nàng nhớ tới việc trong tuyển phi yến hôm nay, mà trong lòng vẫn thấy sợ. Nếu cảm giác của nàng là đúng vậy, thì nàng nghĩ, nàng đã chọc phải một phiền toái lớn rồi.

“Phong Gian, gọi Kinh Hồng đến đây.”

“Bây giờ!?” Phong Gian Ảnh sợ hãi than.

“Đúng vậy.”

“Nhưng là.....”

“Phong Gian, gọi hần đến đây đi, có việc khẩn cấp, đến lúc đó cho người nói tiếp. Bảo Tang Du giúp người, ra vào nhẹ nhàng thôi.”

Vừa nghe lời này, Phong Gian Ảnh hết buồn ngủ luôn, lập tức đứng dậy, xoay người đi.

Nhưng mới trong chốc lát, Diệp Lạc đã nghe thấy tiếng bước chân của Phong Gian Ảnh: “Sao đi nhanh thế?” Nàng kinh ngạc quay đầu.

Phong Gian Ảnh đúng là đã trở lại, nhưng không phải một mình hăn, mà là ba người.

Hăn, Dịch Kinh Hồng, và, Tân Hoàng Quân Hoảng.

Quân Hoảng mặc thường phục, đứng dưới mái hiên ngửa đầu nhìn nàng: “Người lại trèo lên nóc nhà à?”

Diệp Lạc há miệng thở dốc, không biết nên nói gì.

Quân Hoảng không chờ nàng trả lời, nói với hai người bên cạnh: “Các người đi trước đi, ta có việc muốn nói với Diệp Tri.”

Phong Gian Ảnh cùng Kinh Hồng liếc nhau, lại không hện mà cùng nhìn về phía Diệp Lạc, Diệp Lạc hơi gật đầu, hai người mới rời đi.

Sau đó, Quân Hoảng túm vạt áo, nhảy lên nóc nhà.

Trên người hăn có mùi hỗn hợp của rượu và mùi sau khi tắm xong, Diệp Lạc nhăn mũi, Quân Hoảng đi sang bên cạnh, sau đó ngồi xuống.

“Diệp Tri, ta thích người.” Hăn nói.

Một câu này, nói bằng giọng rất nhỏ rất nhỏ, nhưng rơi vào tai Diệp Lạc, thì không khác gì sấm sét. Lúc trước nàng đã hơi nghi ngờ, cũng đã nghĩ đến nếu nàng đoán đúng, hăn sẽ mở miệng như thế nào. Nhưng trong trăm ngàn suy nghĩ, không có tình huống như thế này, không cần che giấu hay nói vòng quanh, hăn lại nói thẳng ra.

Có vẻ như sợ lời mình vừa nói chưa đủ chấn động, Quân Hoảng vươn tay ra, cầm lấy cổ tay nàng qua ống tay áo: “Diệp Tri, ta nói, ta thích người. Cho nên sau này không cho phép đẩy ta cho người khác.”

Diệp Lạc nuốt nước miếng, cúi đầu nhìn tay hăn đang cầm cổ tay mình, nói chuyện có chút khó khăn: “Hoàng Thượng, thần đã có vợ. Còn nữa,

ngài có thể buông thần ra rồi nói không?”

“Được.” Quân Hoảng rất nghe lời rút tay về, sau đó nhìn nàng nói: “Ta biết người đã có vợ là Phó Thanh Nguyệt, hơn nữa, Diệp gia các người sắp có đời sau. Như vậy cũng tốt, sau này người cũng sẽ không lại gần nữ nhân khác nữa.”

Diệp Lạc xoay xoay đầu, muốn để mình suy nghĩ, sau đó, nàng mới xoa trán nói: “Hoàng Thượng, ngài xác định vừa rồi không phải là ngài nói đùa thần chứ?” Về mặt nàng tối dần, thậm chí còn có chút thất vọng: “Một Hoàng Đế thích nam nhân? Hoàng Thượng, thần cảm thấy, thần sai rồi, ngài ngồi trên vị trí đó, thật sự là vô ích cho dân chúng.”

“Không phải, Diệp Tri, người hãy nghe ta nói.” Quân Hoảng muốn kéo tay nàng, lại bị nàng đẩy ra: “Người rút đi cho ta!” Diệp Lạc đứng dậy, chỉ vào mũi hăn nói: “Rút khỏi Diệp phủ.” Lúc này, nàng không chỉ phẫn nộ, mà còn thấy thương tâm. Nàng còn cho rằng cho dù hăn có hảo cảm với nàng, nhưng hăn sẽ không nói ra, dù sao hăn bị nàng hấp dẫn có thể là do nam nữ khác phái, không thể trách hăn, nhưng nếu hăn nói ra, liền chứng tỏ lý trí của hăn không để ý tới thân phận nam nhân của hai người, mà cứ theo đuổi tình cảm của hăn.

Như vậy một Hoàng Đế không có lý trí thì không thể lấy đại cục làm trọng, làm sao có thể xứng để nàng toàn tâm toàn ý giúp đỡ?

“Hoàng Thượng!”

“Công tử!”

Dịch Kinh Hồng và Phong Gian Ảnh nghe được động tĩnh chạy lại đây, thấy tình trạng này của hai người, thì đều kinh ngạc.

Quân Hoảng cúi đầu, sắc mặt xanh mét: “Lui xuống đi.”

Hai người đều không động, Diệp Lạc nhắm mắt lại, miễn cưỡng kìm nén tức giận, mới nói: “Phong Gian, người đi về ngủ đi, có việc gì thì sẽ gọi người.”

“Dạ!” Phong Gian Ánh thi lễ rồi đi, Dịch Kinh Hồng cũng đi theo hẳn.

Chẳng qua, hai người âm thầm trao đổi ánh mắt, đều là nặng nề và bất an.

“Diệp Tri, ta không có không để ý tới dân chúng, người nghe ta nói đã, được không?” Quân Hoảng hạ thấp giọng nói.

Diệp Lạc lại ngồi xuống: “Được, người nói đi.”

“Đêm nay ta hồi cung nhưng không ngủ được. Ta đã nghĩ xong rồi, ta thích người không liên quan gì tới chính sự, ta sẽ làm một Hoàng Đế cần chính yêu dân. Ta sẽ chọn một nhân tài trong dòng họ làm Thái Tử, như vậy ngôi vị Hoàng Đế vẫn thuộc về Quân gia. Ta nghĩ, chỉ cần ta ban ra lệnh này thì trong tộc sẽ không có ai phản đối ta nữa. Dù sao, mọi người đều có cơ hội. Làm như vậy, không chỉ có lợi cho dân chúng, cũng có thể giải quyết việc Quân Nặc lôi kéo, kích động con cháu hoàng tộc dẫn tới nguy hiểm. Về phần Lễ Bộ và người trong thiên hạ, ta làm những chuyện này, không phụ thiên hạ, không phụ triều đình, cho nên ta không sợ. Không có hậu cung, sẽ tiết kiệm được khoản tiền rất lớn, ta dùng số tiền đó để xây dựng y quán, chữa bệnh cho dân chúng. Diệp Tri, người nói như vậy được không?”

Nghe xong những lời này, Diệp Lạc không nói nên lời, xem ra, hẳn thật sự có nghĩ tới, nàng mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn: “Quân Hoảng, người có thể thích ta, nhưng mà người vẫn có thể lập Hậu, chuyện này không xung đột với nhau.”

Quân Hoảng lắc đầu: “Ta chỉ muốn người thì không nghĩ làm lẽ thanh xuân của những nữ tử khác. Làm như vậy, là không công bằng với các nàng.

Huống chi, người đã dạy ta, yêu một người, là giao cả tâm và thân cho người đó. Diệp Tri, ta sẽ để người thấy, ta cũng có thể một đời một kiếp một đôi người.”

Nam nhân này! Diệp Lạc kinh ngạc nhìn hắn một hồi lâu, rồi nàng mới xoay đầu đi nơi khác. Nàng nhắm mắt lại bình tĩnh cảm xúc, mới nhẹ giọng nói: “Quân Hoảng, người cũng biết, người người thích, là một nam nhân?”

“Diệp Tri, ta thích người, người là nam nhân, thì ta sẽ thích nam nhân.” Quân Hoảng hơi hơi cúi người, ôm lấy nàng từ phía sau: “Diệp Tri, người để ta yêu người, được không?”

Không biết vì sao, mắt bỗng nhiên nóng lên, Diệp Lạc lắc lắc đầu, giãy mạnh ra, sau đó quay lại nhìn hắn: “Hai nam nhân, người muốn yêu như thế nào? Quân Hoảng, người thật sự là quá ngây thơ, tình yêu đồng tính, thế tục không dung, huống chi, người là Quân vương. Quan trọng nhất là ta không thích người, bây giờ không, tương lai cũng sẽ không.”

Quân Hoảng bình tĩnh nhìn nàng, ánh sáng nóng bỏng trong mắt dần dần tối đi, hắn hơi hơi nhếch khóe miệng: “Ta yêu người, đây là việc của ta.”

Hắn đứng dậy, gió thổi bay mái tóc dài của hắn, mang tới cảm giác hiu quạnh, hắn nói: “Hôm nay ta đến, chỉ muốn nói cho người biết, không cần tiếp tục ép ta nạp Phi, ta điều người ra khỏi Lễ Bộ, chỉ làm Đại Lý Tự Khanh thôi. Từ nay về sau, ta lập Hậu nạp Phi không liên quan gì tới người. Diệp Tri, ta không sợ đối địch với bất kì kẻ nào, nhưng chỉ có người là không được.”

Diệp Lạc tránh tầm mắt của hắn, không nói gì.

“Diệp Tri, một ngày nào đó, người sẽ yêu ta.” Hắn nói chắc nịch.

“Người chắc chắn như vậy?” Hắn nói rất chắc chắn, đến nỗi Diệp Lạc tự thấy nghi hoặc.

Quân Hoảng cười, đặc ý vì tình cảm của mình: “Bởi vì ta đáng giá để người yêu.”

Diệp Lạc nhìn hắn, nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Quân Hoảng, mười năm sau người nhớ đến cuộc nói chuyện đêm nay, lúc đó ngay cả chính người cũng sẽ thấy buồn cười.”

Quân Hoảng không tranh cãi với nàng, tương lai còn dài như vậy, hắn còn rất nhiều thời gian để khiến đối phương tin tưởng.

“Được rồi, ta đi đây.” Quân Hoảng nhảy từ nóc nhà xuống, đi hai bước, lại quay đầu lại nhìn nàng: “Diệp Tri, đêm nay người trèo lên nóc nhà là vì không ngủ được sao?”

“Đúng vậy.” Đấy đúng là sự thật, Diệp Lạc cũng không có ý che giấu.

“Nghĩ đến ta, đúng không?” Quân Hoảng nhếch miệng cười, sau đó không chờ nàng trả lời, vung tay áo, đi mất.

Diệp Lạc không nói gì, nàng đúng là suy nghĩ về chuyện của hắn, nhưng nó giống với điều hắn nói sao?

Nàng quay đầu lại, Phong Gian Ảnh đã đứng ở sau lưng nàng, giọng nói xót xa xót xa: “Công tử, người xong đời.”

Diệp Lạc suy sụp ngồi xuống, một lúc lâu sau, cười khổ một tiếng: “Phong Gian, ta đã sớm chìm trong đó rồi, hơn nữa càng lún càng sâu.”

Quân Hoảng có tình cảm với nàng, thì làm sao nàng có thể lặng yên mà biến mất được nữa?

Phong Gian Ảnh không nói gì, đi tới, khoác tay lên vai nàng.

Diệp Lạc nhẹ nhàng thở dài: “Kính Hồng nói cho người?”

“Đúng vậy, hắn nói, hắn không biết là từ khi nào Hoàng Thượng bắt đầu có tình ý với người. Có lẽ là từ lúc ban đầu người và hắn không đứng chung một phía, cũng có lẽ là từ lúc hai người ở cùng một phía, cũng có lẽ là...” Hắn ngồi xuống, nhìn mắt nàng: “Là từ lúc người không do dự kéo tay hắn thoát khỏi cái chết.”

“Công tử, nếu Hoàng Thượng thật sự làm được như hắn nói, người không suy nghĩ lại sao? Kinh Hồng nói, Quân Hoảng cũng có chỗ hấp dẫn người của riêng hắn.” Phong Gian Ảnh cẩn thận nhìn nàng.

Tim Diệp Lạc thắt chặt, lúc lâu sau, nàng lắc đầu.

Tình yêu của nàng, đã sớm giao cho người khác, cho dù không có kết quả, cũng đã là bát nước đổ đi.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Mọi Việc Bắt Đầu.

Tất cả mọi chuyện, mở đầu luôn là việc khó nhất.

Bao gồm cả Hoàng Đế, cũng bao gồm hai đương sự sau khi bày tỏ.

Lúc sáng sớm Quân Hoảng thức dậy, thì ngồi im một chỗ ngáy ngốc, nghĩ đến lát nữa vào triều là có thể trông thấy Diệp Tri, hẳn liền cảm thấy trong lòng ngọt ngào, khoe miệng cong lên.

Chờ mong cũng được, rồi rằm cũng được, dù sao sau khi Quân Hoảng vào triều, người hẳn muốn gặp lại không thấy đâu.

Ánh mắt hẳn thần nhiên lướt qua, nhìn về phía Lương Lược: “Lương Tướng, quần thần đến đông đủ chưa?”

Lương Tướng không chút hoang mang khom người đáp: “Hôm nay là ngày đầu tiên Hoàng Thượng vào triều xử lý triều chính sau khi đăng cơ, theo lý thì văn võ đại thần đều phải lên diện nghị sự, nhưng sáng nay Diệp phủ sai người tới xin nghỉ, nói là bệnh cũ của Diệp Tri tái phát, hôn mê bất tỉnh.”

Phản ứng đầu tiên của Quân Hoảng là định đứng dậy, nhưng hẳn hơi nảm tay lại, cuối cùng vẫn không chế được mình.

“Phó khanh, ngày mai có sứ thần của Hoa Gian quốc và Dực quốc đến, công việc tiếp đãi đã an bài thỏa đáng chưa?”

Phó Giám Chi bước ra khỏi hàng, sắc mặt khó khăn: “Bẩm Hoàng Thượng, mọi việc vốn đã chuẩn bị tốt, nhưng bây giờ, có một số vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Hoa Gian quốc sai người tới thông báo, nói là Tịnh Kiên Vương và Diệp Tri từng có duyên gặp mặt. Lần này đến, hy vọng Diệp Thị Lang sẽ là người tiếp đón. Vốn cũng không có gì vấn đề, nhưng bây giờ Diệp Thị Lang bị bệnh, chỉ sợ đến lúc đó phải giải thích với sứ thần Hoa Gian quốc và phải an bài người.”

Dịch Kinh Hồng không tự giác nhìn Quân Hoảng, hẩn gật đầu, vẻ mặt thản nhiên không nhìn ra tâm trạng: “Được, vậy Phó khanh cứ an bài đi.”

“Hoàng Thượng, còn có một việc?” Trên trán Phó Giám Chi đã có mồ hôi.

“Việc gì?”

“Kinh phí tiếp đón Hộ Bộ vẫn chưa đưa.”

Không đợi Quân Hoảng nhìn sang, Hộ Bộ Thượng Thư Trần Thiết đã quỳ xuống: “Hoàng Thượng, mấy năm gần đây thất thu, năm trước đi chẩn tai cũng cần bạc, hơn nữa việc Tiên Hoàng tấn thiên và ngài đăng cơ cũng tốn bạc, quốc khố bây giờ gần như rỗng ròi.” Hẩn run rẩy giơ tay lên, trong tay là sổ sách của Hộ Bộ: “Tất cả sổ sách đều ở đây, xin Hoàng Thượng xem xét.”

Ngày đầu tiên Tân Hoàng vào triều, Hộ Bộ đã kêu quốc khố rỗng? Dịch Kinh Hồng rũ mắt xuống, lần này Tân Hoàng bị đánh phủ đầu không nhẹ đâu.

Quân Hoảng mím môi, hồi lâu mới nói: “Để sổ sách lại, Trẫm sẽ kiểm tra sau. Ngay cả Trẫm cũng không chi được?”

Trần Thiết lau mồ hôi: “Thần không dám, các chi phí trong cung vẫn như bình thường.”

“Vậy mang chi phí trong cung đưa cho Lễ Bộ trước.”

“Nhưng nếu đưa cho Lễ Bộ thì tháng sau trong cung sẽ hết lương thực.”

“Hết lương thực?” Quân Hoảng hơi hơi động khóe miệng, ngồi ngay ngắn: “Truyền ý chỉ của Trẫm, bắt đầu từ ngày mai, tất cả phi tần trong hậu cung của Tiên Hoàng, ai sinh được Hoàng Tử, thì đến phủ trạch Hoàng Tử ở. Không có thì về quê cũ, mỗi tháng quan phủ địa phương phát một trăm lượng bạc, đến cuối đời. Cung nữ, thái giám giảm một nửa, chi tiêu của các cung giảm một nửa.”

Đại thần bên dưới ai nấy đều ghen hòng nhìn trôn trối, ai cũng không nghĩ tới, nơi đầu tiên Tân Hoàng ra tay, lại là trong cung.

“Hoàng Thượng.....” Có người muốn nói, nhưng Quân Hoảng dùng một câu đơn giản chặn lại.

Hắn nói: “Đừng cầu xin gì Trẫm, chẳng lẽ các khanh không nghe thấy sao? Quốc khố đã không còn, để người ta về quê còn hơn để người ta đói chết trong cung.” Hắn dừng một chút, lại nói: “Lại tuyên một thánh chỉ nữa, vì quốc khố trống không nên ngừng việc tuyển tú, việc cưới Hậu nạp Phi, ba năm sau nói tiếp.”

Dịch Kinh Hồng im lặng nở nụ cười, hắn lặng yên giương mắt nhìn vị Quân Vương ngồi phía trên.

Nam nhân này, xứng với thiên hạ Sùng Hưng, không phụ sự kỳ vọng, cam tâm phụ tá của công tử nhà hắn.

“Hoàng Thượng, thần có việc khởi tấu!” Binh Bộ Thượng Thư Trương Đài Minh cũng bước ra: “Quân phí hàng năm của quân đội, cũng xin Hoàng Thượng định đoạt.”

Quân Hoảng hơi giương mắt: “Quân phí liên quan tới số người, ái khanh thống kê số bộ binh hiện nay, chiến mã, vũ khí đi.”

Trương Đài Minh tiến lên từng bước: “Thần đã sớm chuẩn bị tốt, mời Hoàng Thượng xem qua.”

Thái giám nhanh chóng đem danh sách của Trương Thanh Minh trình lên, Quân Hoảng nhìn vài lần nói: “Bộ Binh xác nhận quân phí hiện nay không thể để sang năm sau, không còn biện pháp nào khác?”

“Đúng là như vậy, mùa đông sắp tới ngay cả áo bông cũng không đủ.”

Quân Hoảng khẽ cười: “Mấy hôm trước Diệp Tinh Dương còn oán giận nói ở biên quan cỏ nhiều ngựa khỏe, chỉ thiếu mỗi người thôi. Nếu Trương ái khanh đã bị quân phí ép đến nỗi không còn cách nào khác, thì giao lại hai mươi vạn quân cho Diệp Tinh Dương đi. Còn việc quân phí của hãn, do chính hãn tự kiểm. Trương ái khanh, còn gì muốn nói không?”

Sắc mặt Trương Đài Minh xanh mét: “Hoàng Thượng, việc này chỉ sợ sẽ khiến lòng binh sĩ không nghe, huống chi việc tự kiểm quân phí, sẽ khiến lòng dân nhiều loạn.”

Quân Hoảng khoát tay: “Thời điểm nào thì phải làm việc đó, huống chi nếu Diệp Tinh Dương dám nhiều loạn dân chúng, Trẫm sẽ xử lý. Trương ái khanh, có phải Bộ Binh vẫn còn ngại nhiều người không đủ không? Trẫm sẽ đưa mấy chục vạn nữa sang cho Diệp Tinh Dương.”

Trương Đài Minh còn định nói gì, Lương Lược đã bước lên: “Hoàng Thượng, Diệp Tinh Dương chỉ là một tướng quân nho nhỏ đóng giữ biên quan, nếu có thêm binh lực, thật sự không ổn. Không bằng để Bộ Binh, Bộ

Hộ một chút thời gian gom góp kinh phí, nếu thật sự không đủ thì sẽ tìm cách khác.”

Quân Hoảng gật đầu, lúc này, cũng thật sự không nên đánh tiếp: “Vậy thì làm theo Lương Tướng nói đi, chỉ đưa Diệp Tinh Dương hai mươi vạn người. Những việc khác, bàn sau.”

Trong lòng hắn có việc, nói mấy câu qua loa, thì cho bãi triều.

Việc giảng co hôm nay, ai thua ai thắng, chỉ có trong lòng đương sự mới hiểu được.

Quân Hoảng không kịp suy nghĩ thắng bại trong đó, liền mang theo Dịch Kinh Hồng, Vi Kỳ và mấy thái y vội vàng đi đến Diệp phủ.

Dịch Kinh Hồng có chút lo lắng, nhưng không đến mức không khống chế được, vì hắn biết rõ tình trạng thân thể của Diệp Tri, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay, công tử nhà hắn nhất định sẽ lo lắng đề phòng, cho nên lần này chắc là thân thể Diệp Tri xuất hiện tình huống gì.

Lại không biết rằng, người bị bệnh, thật sự là Diệp Lạc.

Diệp Lạc hơn mười năm chưa từng bị bệnh, bỗng nhiên lại bị bệnh, đúng là kinh thiên động địa, khiến cả Diệp phủ đều vội vàng.

Người nói, bình thường mặt trời mọc đằng đông, đột nhiên lại mọc ở đằng tây, người có sợ không?

Diệp Lạc hồi nhỏ vì muốn đồng cam cộng khổ với ca ca, từng ngâm mình trong nước lạnh giữa trời tuyết. Kết quả nàng không ho một tiếng nào, lại hại thị vệ đi cùng chảy nước mũi một tuần.

Vậy mà một người chưa từng bị bệnh, lại trong một đêm gió nhẹ trăng cao ngã bệnh, hơn nữa còn sốt cao cả mặt đỏ bừng, rời khỏi giường đi được

nửa bước liền ngắt đi, có thể không khiến người khác bối rối sao?

Giản Phàm lệ nóng doanh tròng đứng trước phòng Diệp Lạc, muốn khóc to ba tiếng lại cười to ba tiếng để biểu đạt cảm xúc phức tạp trong lòng.

Thật không dễ dàng mà, hãn học y hai mươi năm, hơn nữa là ứng tuyển thứ nhất cho vị trí vị hôn phu của tiểu thư do lão gia chọn, còn chưa có cơ hội thi triển y thuật của hãn trên người tiểu thư, rốt cục giờ khắc này cũng đến.

Cho nên, hãn đau lòng có, khổ sở có, nhưng phần nhiều là vui sướng.

Tiểu thư à, người rốt cục cũng bị bệnh, là một người bình thường!

Diệp Lạc ôm mặt nóng bừng, trên người đắp hai tầng chăn bông, bất đắc dĩ nhìn huynh trưởng ở bên giường: “Ca ca thân ái, muội cam đoan là tối qua bị gió thổi nên cảm lạnh, tuyệt đối tuyệt đối không có việc gì đâu.”

Diệp Tri cũng không nói nhiều với nàng, một tay vỗ đầu nàng.

Diệp Lạc vẽ mặt đau khổ ngoan ngoãn nằm trên giường.

Phong Gian Ảnh ở bên cười thầm, quả nhiên phải mời Đại công tử đến mới có hiệu quả, bằng không công tử đã trốn vào triều rồi, hãn và Giản Phàm không thể ngăn được. Bệnh nhân thì phải nghỉ ngơi cho tốt.

Tin tức Quân Hoảng mang theo thái y đến, khiến mấy người trong phòng đều sửng sốt.

Diệp Lạc không có sức vẫy tay: “Bảo với hãn, Giản Phàm nhà chúng ta lợi hại hơn so với thái y của hãn, không cần đâu.”

Tang Du đi ra ngoài, một lát lại trở lại: “Không được, Hoàng Thượng bảo nhất định phải nhìn thấy người, để thái y bắt mạch cho người thì hãn mới an tâm.”

Diệp Lạc khẽ cắn môi: “Hắn còn đòi như vậy?” Xắn tay áo lên, chuẩn bị ngồi dậy: “Ta ra ngoài nói với hắn.”

“Lạc Lạc!” Diệp Tri ấn nàng xuống, kéo ống tay áo nàng xuống, thở dài một hơi: “Người dù sao cũng là nữ hài tử.”

Diệp Lạc ngượng ngừng cười, tự kéo ống tay áo còn lại xuống, quá nóng, nên có chút hồ đồ.

Diệp Tri thấy nàng nằm xuống, thì đứng dậy đem kéo hai bên màn xuống, mới nói với Tang Du: “Mời Hoàng Thượng và thái y vào đi.”

Tang Du thấy nghi hoặc, nhưng vẫn lĩnh mệnh đi ra.

“Ca, thái y không được vào, hơn nữa huynh còn ở này.”

Diệp Tri cười giã của mình, trèo lên giường: “Đừng lo. Hơn nữa đó là Hoàng Thượng, vừa rồi muội có thái độ gì hả? Cự tuyệt gặp Hoàng Thượng? Muội có mấy cái mạng hả?”

Phong Gian Ảnh và Diệp Lạc trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Tri cởi giày, xốc chăn lên nằm vào. Hắn ôm lấy Diệp Lạc từ phía sau, có màn che, hơn nữa trên giường có tận hai cái chăn, căn bản không nhìn ra là có hai người.

Lúc Quân Hoảng đẩy cửa vào, Diệp Tri vừa mới nằm xong.

“Diệp Tri, sao ngươi lại thế này?” Hắn cau mày: “Có phải tối qua ngồi trên nóc nhà bị gió thổi không?”

Diệp Lạc nuốt nuốt nước miếng, gật đầu: “Chắc là thế.”

Quân Hoảng tức giận trừng nàng: “Sau này ngươi phải tăng cường rèn luyện đi, vừa mới bị gió thổi hai cái đã bị bệnh như vậy?” Thấy hai má nàng đỏ bừng, bỗng dừng hơi hận không thôi, lẽ ra tối hôm qua hắn đi thì

phải ép hãn (Diệp Lạc) xuống chứ. Nếu lúc đó hãn làm vậy, có khi bây giờ hãn (Diệp Lạc) sẽ không bị cảm.

“Thái y, lại đây bắt mạch.”

Thái y mang theo cái hòm thuốc tới, Dịch Kinh Hồng tiến lên, Phong Gian Ảnh vội vàng giữ hãn lại, nháy nháy mắt, Dịch Kinh Hồng liền dừng lại, đứng yên sau lưng Quân Hoằng.

Thái y ngồi bên giường ngồi, tay Diệp Tri giơ ra ngoài.

Sắc mặt Diệp Lạc kì quái nhìn thái y bắt mạch, tiếp tục tiếp tục, trên trán đầy mồ hôi.

Hồi lâu, hãn buông tay Diệp Tri, quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt sợ hãi: “Hoàng Thượng, mạch của Diệp Thị Lang rất nhẹ, là bệnh trầm trọng, thần vô năng.”

“Vô năng cái gì?” Giọng Quân Hoằng nhất thời thay đổi.

“Xin Hoàng Thượng tha mạng.” Người mù cũng nhìn ra được Hoàng Thượng rất coi trọng Diệp Thị Lang, lúc này, thái y rất hối hận vì sao mình lại bị Hoàng Thượng chọn đến Diệp phủ.

“Nói rõ ràng cho Trẫm, bằng không, lập tức kéo ra ngoài chém.”

Thái y nghiêng răng: “Dược không có tác dụng, thời gian không dài.”

Mọi người trong phòng không kịp phản ứng, chỉ thấy hoa mắt, Quân Hoằng đã muốn chạy về phía giường: “Diệp Tri.” Hãn xốc màn lên, vỗ mặt Diệp Lạc: “Vì sao ngươi không nói gì?”

Trước mặt hãn, Diệp Tri vẫn luôn trò chuyện vui vẻ, mọi chuyện tính toán kỹ càng, hãn chưa từng nghĩ đến, Diệp Tri khiến hãn an tâm, tính toán khắp nơi vì hãn lại mắc bệnh nặng.

“Diệp Tri, ta không cho phép người chết, người phải cùng ta, trọn đời trọn kiếp cùng ta. Ta sống bao lâu, người phải sống bấy lâu.”

Diệp Lạc không nói nên lời, nàng chỉ lẳng lẳng nhìn, từng giọt từng giọt nước mắt từ mắt vị Quân Vương tuổi trẻ chảy ra, rơi xuống mặt nàng.

Rơi thẳng vào tim.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 53: An Bài.

Một Vương gia đã có gánh nặng không thể từ chối rồi, một Hoàng Đế làm sao có thể không chế được số mệnh của mình chứ?

* * *

Thấy nước mắt của Quân Hoảng, Diệp Lạc thực sự ngây ngẩn cả người.

Trong thế giới của nàng, rất ít khi thấy nam nhân khóc, nhất là ở trước mắt đông người, huống chi với thân phận hiện nay của Quân Hoảng.

Cho nên nàng quên mất trong chăn còn có huynh trưởng nàng đang ôm. Cho đến khi Diệp Tri sờ nhẹ bên hông nàng, nàng mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng nhắm mắt lại, bộ dạng yếu ớt: “Hoàng Thượng, không biết còn việc gì khác không? Nếu không còn thì ta muốn ngủ.”

“Được, người ngủ đi.” Quân Hoảng lau nước mắt, miễn cưỡng cong khóe miệng: “Ngày mai ta lại đến xem người.”

“Ngày mai đừng tới.” Diệp Lạc nhìn hắn: “Ngày mai sứ thần hai nước đến, người sẽ có việc phải làm.”

“Ta không vội.” Quân Hoảng thay nàng kéo kéo góc chăn, Phong Gian Ảnh đứng một bên giật giật khóe mắt, bởi vì hắn nhìn qua màn cũng thấy được chân Đại công tử lộ ra ngoài.

Dịch Kinh Hồng nhìn thái y bắt mạch thì đã hiểu, lúc này, không tiếng động bước lên, chặn trước mặt thái y.

Còn Quân Hoảng, tầm mắt của hắn vốn không rời khỏi mặt Diệp Lạc: “Người dưỡng bệnh cho tốt, ngày mai ta đến xem người.”

Diệp Lạc nhìn vẻ mặt của hắn: “Hôm nay bọn họ có làm khó người không?”

“Ta là Hoàng Đế, ai có gan làm khó ta chứ, người không cần nghĩ nhiều, bây giờ phải dưỡng bệnh cho tốt đã.” Quân Hoảng bày ra bộ dáng nhẹ nhàng băng quơ.

Diệp Lạc còn định nói thêm thì ca ca lại đẩy lưng nàng, nàng lập tức nói: “Vây mai nói sau, ta ngủ đây.”

Nói xong, thì nhắm hai mắt lại.

Quân Hoảng nhìn bộ dáng nàng mệt mỏi, hốc mắt lại bắt đầu đỏ lên. Hắn ngừng lại một lát, xoay người, đi ra cửa thì gặp Giản Phàm đang bê thuốc vào, để lại một câu: “Người đi theo Trẫm.”

Giản Phàm nhìn Phong Gian Ảnh, có chút không rõ ràng. Tiểu thư nhà hắn chỉ bị cảm mạo thôi mà, sao trông Hoàng Đế Bệ Hạ như là tiểu thư sắp chết thế?

Phong Gian Ảnh ho một tiếng: “Vừa rồi thái y đã bắt mạch cho công tử, cũng như người nói, công tử mắc bệnh trầm trọng, thuốc đã không còn hiệu quả.”

Giản Phàm nháy nháy mắt, nhìn qua trên giường, đưa thuốc cho Phong Gian Ảnh: “Trông công tử uống thuốc.” Rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Ra bên ngoài, Giản Phàm đã thấy thái y nơm nớp lo sợ quỳ trên mặt đất, đầu đầy mồ hôi. Quân Hoảng chấp tay sau lưng, tay nắm thành nắm đấm.

“Giản Phàm bái kiến Hoàng Thượng.”

“Đứng lên rồi nói.” Quân Hoảng nhìn về phía hắc: “Thân thể Diệp Tri vẫn do người điều trị?”

“Dạ.”

“Rốt cuộc là hắc bị bệnh gì?”

“Công tử từ nhỏ đã yếu ớt, mắc nhiều bệnh, vẫn luôn dựa vào linh thuốc kéo dài mệnh.”

“Linh thuốc gì?”

Giản Phàm dừng một chút, đột nhiên quỳ xuống: “Xin Hoàng Thượng thứ tội, công tử từng phân phó, chuyện này Giản Phàm không dám vọng ngôn.”

Quân Hoảng nhìn hắc một cái, với tính cách Diệp Tri, nếu có thể có linh thuốc giữ mệnh, hắc lại phân phó hạ nhân không được truyền ra ngoài, chỉ có thể nói lên là thuốc này lai lịch bất chính, hoặc là sợ xúc phạm tới người khác.

Hắc đột nhiên nói: “Người là người Diệp gia?”

Giản Phàm cúi đầu, không lên tiếng.

Quân Hoảng mỉm cười: “Nếu là người Diệp gia, vậy thì cho dù là Trẫm, cũng không thể lấy được đáp án trong miệng người.” Có thể được người của Diệp gia nghe lời như vậy, chỉ có thể nói người hắc nhìn trúng, giỏi thế nào!

Quân Hoảng lại xoay người về phòng Diệp Lạc, thấy nàng đã ngồi dậy, đang bưng chén thuốc, mày mặt nhẵn lại, vội vàng bước tới: “Sao còn chưa uống?”

Diệp Lạc thấy là hắc, không muốn để ý: “Người sao còn chưa đi?” Làm hại ca ca vừa rồi không dám đi ra cửa, chỉ đành trốn sau bình phong.

Quân Hoảng chỉ coi là bệnh nhân tính tình khó chịu, cũng không đến ý, chỉ nói với bọn Phong Gian Ảnh: “Các người lui xuống trước đi.”

Phong Gian Ảnh rất lo lắng nhìn Diệp Lạc một cái: “Vậy xin Hoàng Thượng trông chừng công tử uống thuốc.”

Quân Hoảng gật gật đầu: “Trẫm biết rồi.”

Biết thì được gì, Phong Gian Ảnh âm thầm trợn mắt, nhìn bộ dáng Tân Hoàng Đế này là chắc chắn không trấn được tiểu thư. Đáng tiếc, người ta có thể nào thì cũng là Hoàng Đế, hắc không có kim bài miễn tử như tiểu thư, đành phải nghe theo thánh chỉ đi ra ngoài. Vừa đi vừa nghĩ, nhiều nhất thì bảo Giả Phàm sắc lại một chén thuốc nữa là được.

Thấy Phong Gian Ảnh đi ra cửa cũng tiện tay đóng cửa lại, Quân Hoảng mới quay đầu, vừa hay nhìn thấy Diệp Lạc để chén lên bàn, nằm xuống.

“Diệp Tri, uống xong thuốc rồi ngủ tiếp.” Hắc vội vàng đi đến bên giường.

Diệp Lạc nhắm mắt, mặc kệ hắc.

Quân Hoảng hơi hé miệng, nhìn lông mi không động chút nào của người nào đó, lại nhìn chén thuốc còn bốc khói: “Diệp Tri, dậy uống thuốc đi.”

Diệp Lạc nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

“Diệp Tri, người muốn tự mình uống, hay để ta giúp người uống?”

.....

Nửa ngày không nhận được câu trả lời, Quân Hoảng hít sâu một hơi, bưng chén thuốc lên tự mình uống một hớp lớn, sau đó, phủ xuống người Diệp Lạc.

Đợi Diệp Lạc phát hiện không đúng, thì cảm giác ấm áp mang theo vị thuốc nồng đậm đã áp đến môi: “Quân.....” Vừa mới mở miệng, thì thuốc liền chảy vào miệng.

Hai tay nàng chống lên vai hắn, nhưng dưới tình trạng không sử dụng nội lực, sự khác biệt nam nữ thể hiện rõ ràng, huống chi vóc người Quân Hoảng cũng chiếm ưu thế hơn. Chờ nàng nuốt xong một ngụm thuốc, mới thở hắt ra chút, Quân Hoảng đã muốn ngậm ngụm thuốc thứ hai tới gần. Đoán trước nàng sẽ giãy dụa, hai tay Quân cố định tay nàng.

Diệp Lạc trợn tròn mắt, lại chỉ có thể nuốt ngụm thuốc thứ hai xuống.

Diệp Tri ở sau bình phong nhìn thấy tất cả, thấy muội muội bị bắt nạt, tay hắn nắm lại, cuối cùng cắn răng định đi ra.

Nhưng lúc này, Quân Hoảng cũng ngồi ngay ngắn lại uống lần thứ ba, Diệp Lạc đã phản ứng lại, giơ chân đá sang. Quân Hoảng phản ứng rất nhanh ngăn lại: “Diệp Tri, ta đã hỏi người, người không uống ta giúp người uống, người không uống, chứng tỏ người đồng ý để ta giúp.”

Diệp Lạc đỏ mặt, xấu hổ: “Người chết tiệt, không biết xấu hổ.”

“Ta không biết xấu hổ ở đâu chứ, rõ ràng là người ngậm đồng ý.” Hắn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Diệp Lạc khó thở, một chân khác lại giơ lên, Quân Hoảng dễ dàng dùng một tay cầm lấy, sau đó thuận tay ấn cả hai chân vào trong chăn, kéo chăn lại: “Người còn không uống, là chờ ta giúp tiếp sao?”

Diệp Lạc ngồi dậy, hung hăng trừng hăn, đoạt lấy chén thuốc một hơi uống hết.

Diệp Tri ở bình phong lắc đầu, thật sự không biết nên tức hay nên cười.

Diệp Lạc đem chén không ném cho Quân Hoảng: “Xong rồi, bây giờ có thể đi chưa?”

Quân Hoảng bưng bát ngồi xuống bên giường, chỉ nói một câu đã làm tan hết oán giận của Diệp Lạc: “Diệp Tri, máu của ta, có thể giúp người giữ mệnh không?” Hăn bình tĩnh nhìn nàng: “Bởi vì ta đã ăn hỏa phượng hoa.”

Diệp Lạc ngây ngẩn, Diệp Tri đằng sau bình phong cũng ngây ngẩn.

Giọng Quân Hoảng càng ngày càng nhỏ: “Thân thể của ta rất tốt, với thân phận của ta cũng có rất nhiều người bảo vệ, hỏa phượng hoa để ta dùng cũng không có nhiều tác dụng, cho nên hỏa phượng hoa trong cơ thể ta chưa bị biến hóa, Diệp Tri, nếu nó có tác dụng với người, lúc nào người cũng có thể lấy.”

“Quân Hoảng.” Diệp Lạc hít sâu một hơi: “Người đừng quên, người là một Hoàng Đế.”

“Đúng, ta là Hoàng Đế, nhưng ta cũng là Quân Hoảng.”

Nhưng ta cũng là Quân Hoảng. Nói xong những lời này, Quân Hoảng liền rời đi, nhưng những lời này vẫn quanh quẩn bên tai Diệp Lạc..

“Lạc Lạc.” Quân Hoảng đi rồi Diệp Tri mới đi ra, vẻ mặt có chút phức tạp, hăn đương nhiên vẫn phản đối Diệp Lạc thân cận với người Hoàng gia, nhưng là hành động của Quân Hoảng hôm nay, đã làm đảo lộn thành kiến của hăn đối Hoàng gia: “Muội thấy Quân Hoảng thế nào?”

“Ca ca, chẳng lẽ huynh đã quên, hửn là Hoàng Đế?” Diệp Lạc nhẹ giọng nói, hơi hơi thở dài.

“Lạc Lạc, nếu có một người nam nhân có thể xem muội còn quan trọng hơn sinh mạng...” Diệp Tri nói có chút khó khăn, dù sao hửn cũng không biết, nếu để Lạc Lạc và Hoàng Đế cùng một chỗ thì là hạnh hay bất hạnh. “Muội nên suy nghĩ một chút. Huống chi, ca ca tin tưởng, cho dù là trong Hoàng Cung, cũng không cản được Đại tiểu thư của Diệp gia ta.”

Diệp Lạc nhắm mắt: “Ca ca, người ở địa vị cao, sẽ có nhiều ràng buộc. Có một số việc, không phải do người quyết định.”

Một Vương gia đã có gánh nặng không thể từ chối rồi, một Hoàng Đế làm sao có thể khống chế được số mệnh của mình chứ?

Nàng xem rõ, tâm trạng cũng bình thường trở lại.

Thấy vẻ mặt muội muội, Diệp Tri cũng không nhiều lời nữa, buông màn rồi yên lặng rời đi.

Thời gian của hửn không còn nhiều lắm, có một số việc phải sớm an bài.

“Tang Du, Phong Phi Tự có tin gì không?” Về sân của mình, hửn mới hỏi Tang Du.

“Không có, nhưng ngày mai hửn sẽ tới kinh thành chúc mừng Tân Hoàng đăng cơ, đến lúc đó, chắc hửn hửn sẽ liên hệ với chúng ta.”

Diệp Tri nhìn lá vàng rơi trong sân, cười khẽ một tiếng: “Thật là cao giá!”

Tang Du hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra chuyện xảy ra trên triều mà Dịch Kinh Hồng thông báo, cuối cùng hửn nói: “Kinh Hồng còn nói, nếu tiểu thư có thể bỏ qua chuyện cũ, mà đem Quân Hoằng đặt vào tim.

Với khả năng của tiểu thư, nếu ở cùng Quân Hoảng, bỏ qua trách nhiệm đất nước, trách nhiệm đạo nghĩa, sẽ hạnh phúc hơn nhiều so với người kia của Hoa Gian quốc.” Nói xong, thì chờ mong nhìn Diệp Tri.

Hắn đã nghe Dịch Kinh Hồng nói rất nhiều, Kinh Hồng không phải cái người dễ dàng thừa nhận người khác. Có thể để hắn đánh giá cao như vậy, chỉ có thể nói Quân Hoảng thực sự đáng để tiểu thư phó thác chung thân.

Diệp Tri không tỏ thái độ gì: “Thông báo cho mọi người trong phủ, sinh nhật năm nay của ta và Lạc Lạc, sẽ mở tiệc lớn, bảo mọi người trong phủ sớm chuẩn bị. Đồng thời, đưa thiệp mời cho Phong Phi Tự và Quân Hoảng, phải cam đoan bọn họ đều tự mình nhận được.”

Nếu tình cũ tình nên quên lại không thể quên, để Diệp Lạc hết hi vọng, trừ hắn ra, trên thế gian này không còn ai có thể thay nàng chặt đứt đoạn tình cảm này?

Cũ không đi, mới sao có thể đến!

Mà lúc này, đoàn người dừng lại ở cửa thành, người dẫn đầu, áo trắng như tuyết, không dính chút bụi bặm nào, khuôn mặt vô cùng tuấn tú ẩn chứa nụ cười, khiến các nữ tử xung quanh, xấu hổ lại nửa che nửa nhìn không dời mắt.

“Chủ tử, chúng ta tới trước một ngày, có nên đi gặp tiểu thư không?” Nhìn Phong Phi Tự ghìm ngựa không đi, Vô Nhai tiến lên vài bước, ghé vào tai hắn nói nhỏ.

Phong Phi Tự im lặng một lát, lắc đầu: “Không, hôm nay đi xem địa hình ngoại thành của Sùng Hưng. Vô Nhai, người lấy bản đồ ra, lát nữa phải đánh dấu cho chính xác.”

Vô Nhai mím môi, yên lặng lui xuống.

Phong Phi Tự quay đầu nhìn hăn: “Vô Nhai, buổi tối vẫn còn thời gian.”

Vô Nhai lúc này mặt mới giãn ra, đáp to một tiếng: “Dạ.”

Phong Phi Tự cười khẽ, giờ roi lên, dẫn theo đám người chạy đi.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Nam Nhân, Nữ Nhân.

Lạc Lạc, theo ta đi đi.

* * *h

Buổi tối, Phong Phi Tự và Vô Nhai vừa mới đến đầu tường Diệp phủ thì đã bị chặn lại.

Đối diện bỗng xuất hiện hơn mười người áo xanh, Phong Phi Tự hơi sửng sốt một chút, liền cười, hần chấp tay nói với người ở giữa: “Tang Du Diệp gia quả nhiên danh bất hư truyền.”

Nhưng trong lòng lại khiếp sợ, thân thủ của hần và Vô Nhai tuyệt đối được coi là đứng đầu, nhưng trong khi bọn họ cố ý giấu diếm hành tung, lại có thể bị người chặn lại.

Tang Du cũng đáp lễ: “Phong Vương gia mắt sáng như đuốc, cũng là trăm nghe không bằng một thấy.” Hần luôn đi theo Đại công tử, nhưng Phong Phi Tự lại có thể nhìn một cái đã tìm ra hần, đúng là không phải người tầm thường.

Mắt Phong Phi Tự đảo qua mười mấy người bên cạnh Tang Du, rồi mới nói: “Ta muốn gặp nàng, không biết Tang thống lĩnh có thể thông báo không.”

Nàng là chỉ ai, thì trong lòng hai người đều hiểu rõ, Tang Du mở miệng nói: “Phong Vương gia, xin hỏi hôm nay ngài đến hoàng thành lúc nào?”

“Buổi trưa.”

Tang Du rũ mắt xuống: “Vương gia một đường bên ba, đã rất vất vả, không bằng về trạm dịch nghỉ ngơi đi, đợi ban ngày công tử nhà ta lại mời ngài đến nhà làm khách. Bây giờ sắc trời không còn sớm, xin thứ cho Diệp phủ không tiếp được.”

Phong Phi Tự cười cười nhìn hắn: “Là Đại cô tử nhà người an bài?”

Tang Du lại chấp tay: “Bây giờ không còn sớm, mời Vương gia về trạm dịch nghỉ ngơi thôi. Mong mười tháng sau là sinh nhật công tử nhà ta, hoan nghênh Vương gia đến Diệp phủ làm khách.”

Lời vừa dứt, một vật màu xanh liền bay từ trong tay ra, Vô Nhai vội vàng chặn trước người Phong Phi Tự, chặn lại. Cầm trong tay mới thấy rõ, nó là một tấm thiệp màu xanh lục, còn phảng phất mùi hương tuyết liên.

Phong Phi Tự nhận lấy, nhìn lướt ra sau, lại nhìn về phía Tang Du: “Nàng ở đâu?”

“Ngủ.”

“Người kia, vẫn thích ngủ như vậy!” Phong Phi Tự lắc đầu, thở dài cười: “Một người trời vừa tối đã có thể ngủ, cũng là phúc của nàng. Đi thôi, Vô Nhai.”

Hắn xoay người rời đi, vẫn thong dong như trước, không có chút ảo não nào vì phí công.

Nhìn hắn đi xa, Tang Du mới xoay người về tiểu viện.

“Hắn đi rồi?” Diệp Tri chưa ngủ, vẫn đang ngồi trong tiểu viện, trên bàn gỗ, chén trà vẫn còn nóng, là hương tuyết liên.

“Đúng vậy.”

Diệp Tri nhắm mắt lại: “Hôm nay hắn đến từ trưa thật sao?”

“Dạ, chính miệng hắn nói, chứng tỏ ám vệ không nhìn nhầm.”

“Không lo lắng vì nhi nữ tình trường, nam nhân như vậy đúng là anh hùng chân chính. Nhưng mà Tang Du, người nói ta có thể giao Lạc Lạc cho nam nhân như vậy sao?”

“Chỉ cần tiểu thư đồng ý, ai cũng được.” Tang Du hiểu tính cách tiểu thư nhà mình, bất luận bọn họ cảm thấy ai thích hợp, chỉ cần tiểu thư không đồng ý, tất cả đều uổng công.

Diệp Tri thở dài một hơi, nhắm mắt, đương nhiên là hắn biết. Hơn nữa Phong Phi Tự vang danh thiên hạ, cũng xứng với Lạc Lạc. Chỉ là một nam nhân có dã tâm quá lớn, để lại một phần nhỏ cho người yêu. Hắn thấy tiếc. Cũng như phần đông huynh trưởng trong thiên hạ, đều hy vọng muội muội có thể tìm được một người coi nàng là nhất, đặt nàng lên đầu.

Điều này không liên quan tới địa vị tiền tài, chỉ là một chút tâm tình bao che khuyết điểm của huynh trưởng.

Ngày thứ hai, Quốc chủ Dực quốc Ninh Triển Thư đến Phượng Hoàng thành, vào ở tại trạm dịch Hoàng gia. Tân hoàng Quân Hoảng dẫn quần thần đi đón, cũng thiết yến khoản đãi hắn và Phong Phi Tự tới sớm một chút.

Diệp Lạc không tham dự, một là vì thân thể; hai đương nhiên là vì Phong Phi Tự.

Cùng người yêu cứ biệt gặp lại, mà không thể tâm sự, lại phải phòng bị tính kế lẫn nhau, cho dù thông minh như Diệp Lạc, cũng cảm thấy quá sức mệt mỏi.

Cho nên nàng tình nguyện thoải mái nằm trên giường, bắt nạt Phong Gian Ảnh để phát tiết cảm xúc bi thảm của mình khi bị ép uống thuốc đắng. Ví dụ như bắt Phong Gian Ảnh thêu hoa, còn phải thêu một đoá tịnh đế liên*.

*Tịnh đế liên: Sen sinh đôi. Mọi người có thể tìm trên GG.

Bắt người quen múa đao cầm kiếm dùng kim thêu hoa, đúng là việc đau khổ trên đời.

Nhưng Phong Gian Ảnh của chúng ta vẫn rất dũng cảm cầm kim thêu, khâu chỉ, sau đó, dùng biểu tình vô cùng u oán nhưng hoài nghi còn nhiều hơn nhìn về phía Diệp Lạc: “Công tử, người xác định chỉ cần ta thêu xong người sẽ uống thuốc?”

“Ta xác định.”

“Về sau đều ngoan ngoãn uống?”

“Ít nhất là khỏi bệnh lần này.”

Phong Gian Ảnh hít sâu một hơi: “Được, công tử là chính người nói nhé. Không cho đổi ý đâu.”

“Tuyệt đối không.”

Diệp Lạc nằm trên giường, chán muốn chết chờ để chê cười Phong Gian Ảnh.

Nhưng qua giờ Ngọ một chút, Phong Gian Ảnh hai mắt đỏ bừng cầm khung thêu đã thêu xong xuất hiện trước mặt Diệp Lạc, thì nàng ngây dại.

Non xanh nước biếc, mây hồng. Bên dưới là mấy lá sen, bên trên có tịnh đế liên. Một đóa hoa sen song sinh tươi mát thoát tục, đón gió gấn bó.

“Phong Gian, đây là người thêu?”

Phong Gian Ảnh vươn hai tay, trên mười ngón toàn vết kim châm, cười đắc ý: “Đương nhiên, không thể giả được.”

“Phong Gian, người làm sao có thể làm được?” Diệp Lạc khó khăn hỏi, nàng chưa bao giờ biết, Phong Gian Ảnh còn có một tay nghề như vậy.

Phong Gian Ảnh đột nhiên ngượng ngùng, không nói.

Diệp Lạc hiếu kỳ: “Phong Gian, không phải người có người trong lòng, học để lấy lòng tiểu cô nương chứ? Nói mau, nói mau.”

Phong Gian Ảnh lắc đầu phủ nhận: “Không phải.”

“Vậy làm sao người có thể thêu được?” Diệp Lạc lại cầm lên xem: “Thêu thật tốt, còn tốt hơn ta thêu.”

“Công tử, chỉ cần là người biết thêu, đều thêu tốt hơn người!” Phong Gian Ảnh đả kích nàng.

Đáng tiếc da mặt Diệp Lạc rất dày: “Phong Gian Ảnh, nói mau, bằng không ta sẽ nói cho Kinh Hồng, để hắn về thẩm tra người, ha ha. Sau đó, ta lại nói cho Tinh Dương, ta nói người lừa ta không nói cho ta biết, để hắn quay về thu thập người.”

Phong Gian Ảnh đầu đầy mồ hôi, công tử nhà hắn sao có thể ngây thơ như vậy.

“Nói mau!” Diệp Lạc nhìn hắn.

Nghĩ tới bộ dáng của nhiều nãi quái và cây cân đôi thâm vấn hãn, Phong Gian Ảnh liền thấy lạnh, quên đi, nói thì nói, cũng không phải chuyện gì mất mặt: “Ta tự mình học, sợ tương lai không ai làm y phục cho chúng ta.”

“Ừa sao không có ai bảo ta học?” Diệp Lạc tràn đầy không tin: “Diệp phủ nhiều người như vậy.”

“Công tử, lúc ta gặp ngươi, căn bản không biết sau lưng ngươi còn có Diệp phủ được chưa, nhắc tới lại nhớ bộ dáng khó coi của ngươi lúc ấy!”

Diệp Lạc ngậm miệng không nói, lúc đó nàng quả thực rất chật vật, vì không học tốt nữ hồng nên bị gia gia đuổi chạy lên núi, sau đó lạc đường. Lúc gặp Dịch Kinh Hồng và Phong Gian Ảnh, nàng và Tinh Dương cả người không có xu nào.

Phong Gian Ảnh thả nhẹ giọng nói, trên mặt còn mang theo ý cười: “Công tử, không phải ngươi nói sao?”

“Ta nói?” Diệp Lạc chỉ vào mũi mình, nàng làm sao có thể có yêu cầu không hợp lý như vậy.

“Đúng vậy, chính công tử nói.” Phong Gian Ảnh không quên, năm đó công tử tuổi còn nhỏ, cởi áo khoác của mình ra đắp cho Dịch Kinh Hồng đang hôn mê vì sốt, sau đó lại xé nội y băng bó chân cho hãn, còn nói: “Tiểu ca ca, người lớn lên phải học được nữ hồng nhé, để còn thêu hoa, làm y phục cho chúng ta. Có người làm rồi, gia gia sẽ không đánh ta nữa.”

Hãn không quên, cho nên hãn học.

Tầm mắt Diệp Lạc đảo qua mặt hãn, sau đó dừng lại trên tay hãn, nàng vươn tay ra, cầm tay Phong Gian Ảnh: “Phong Gian, ngươi thật lợi hại.”

Phong Gian Ảnh cười hắc hắc: “Công tử, ta thêu tốt hơn ngươi chứ?”

“Tất nhiên, nguyên là một giọt sương, trên đóa tịnh đế liên, nhất là tịnh đế liên do Phong Gian thêu.”

“Thế.....”

Đúng lúc này, cuộc nói chuyện của hai người bị tiếng đập cửa cắt ngang: “Công tử, Hoàng Thượng đến.”

“Bảo hần ta đang ngủ.”

“Hoàng Đế Dực quốc và Vương gia Hoa Gian quốc cũng đến đây.”

Hai người trong phòng sững sốt, Phong Gian Ảnh đứng dậy: “Công tử, người còn muốn ngủ sao?”

Diệp Lạc hung hăng trừng hần một cái, trong tình huống này nàng còn ngủ được sao?

Lát sau, cửa phòng mở ra, ba người lãnh đạo tối cao của ba quốc gia đứng trước giường Diệp Lạc, khiến nàng bất đắc dĩ than nhỏ, nàng và phòng của nàng đã muốn lọt vào mắt xanh rồi.

Nàng định đứng dậy hành lễ, liền bị Quân Hoảng giữ lại: “Diệp khanh có bệnh trong người, không cần đa lễ.”

Diệp Lạc nhún nhún không phản bác, chỉ có thể dùng ánh mắt biểu đạt bất mãn trong lòng. Biết ta có bệnh, các người kéo nhau tới là có ý gì?,

Quân Hoảng thấy nàng nằm xuống, mới nói: “Ta vốn định đến đây xem, kết quả đi nửa đường, lại gặp Quốc quân và Vương gia, bọn họ nghe nói người có bệnh trong người không có thể tham dự tiệc đón gió, nên mới đến thăm người.”

Phong Phi Tự đứng một bên không nói gì, chỉ nhìn tình cảnh hai người ở chung, nụ cười trên mặt nhạt đi.

Ninh Triển Thư vẫn cười tao nhã như trước, nói: “Diệp Thị Lang, người bị phong hàn mà phải nằm liệt giường không dậy nổi, có phải làm quá rồi không?”

Diệp Lạc bất đắc dĩ trợn mắt: “Ta cũng không muốn vì bị phong hàn mà phải nằm dưỡng bệnh, nhưng đại phu nhà ta rất hung dữ, ta mà rời giường hẳn sẽ mắng chửi người.”

“Đại phu của nhà Diệp Thị Lang lợi hại như vậy?”

“Đúng vậy.” Diệp Lạc gật đầu: “Không có biện pháp mà, tính mạng của bệnh nhân vĩnh viễn nằm trong tay đại phu, cho dù yêu cầu kỳ quái thế nào cũng chỉ có thể nuốt máu và nước mắt vào trong.”

Ninh Triển Thư lại nở nụ cười, lúc này ý cười có vẻ chân thật: “Như vậy không biết đại phu nói Diệp Thị Lang khi nào thì có thể rời giường?”

Diệp Lạc quay đầu nhìn về phía Phong Gian Ảnh: “Khi nào?”

“Ngày kia.”

Diệp Lạc gật gật đầu, quay lại nhìn Ninh Triển Thư: “Hắn nói ngày kia.”

“Phong mỗ cũng biết chút y thuật, chẳng hay có thể bắt mạch cho Diệp Thị Lang không? Có khi có thể đề nghị sớm khôi phục.” Phong Phi Tự vẫn đứng một bên không nói gì, đột nhiên mở miệng nói một câu. Hắn được cho là nhìn Diệp Lạc lớn lên, chưa bao giờ biết nàng cũng sẽ bị bệnh.

“Người biết y thuật?”

“Không cần.”

Quân Hoảng và Diệp Lạc mở miệng cùng lúc, nhưng hiển nhiên ý đồ của hai người không thống nhất.

“Người im miệng!” Sau đó, Quân Hoảng xuất uy nghiêm của Quân Vương, dù sao trong tình cảnh này, Diệp Lạc không có khả năng ngang nhiên kháng chỉ.

“Phong Vương gia, y thuật của người thế nào?” Quân Hoảng hai mắt tỏa sáng nhìn Phong Phi Tự.

“Không tính là kém.”

Trong tình huống người ta nói không quá kém, chứng tỏ là có phần cao minh, huống chi với thân phận của Phong Phi Tự lúc này thì càng chắc chắn, Quân Hoảng mừng rỡ: “Vậy Phong Vương gia xem giúp Diệp khanh đi.” Tuy rằng thái y đã nói dùng thuốc không có hiệu quả, nhưng y học bác đại tinh thâm, có lẽ Phong Phi Tự kinh tài tuyệt diệu có thể tạo ra kỳ tích trong y thuật, có thể chữa khỏi bệnh của Diệp Tri thì sao. Quân Hoảng chờ mong nhìn về phía Phong Phi Tự.

Phong Phi Tự có chút không rõ, nhưng vẫn đi lên, sau đó hơi cúi người, đặt tay lên cổ tay Diệp Lạc y. Một lát sau, hắn mới ngẩng đầu lên, không nói gì.

Diệp Lạc hơi hơi nghiêng đầu, tránh ánh mắt của hắn.

“Thế nào?” Quân Hoảng vội vàng hỏi nói.

Phong Phi Tự thẳng đứng dậy: “Mấy vị có thể đi ra ngoài trước không, ta cần thảo luận bệnh tình với bệnh nhân một chút.”

“Không, Trẫm ở đây, sẽ không quấy rầy của các người.”

Phong Phi Tự cười: “Vậy xin Hoàng Thượng mời người khác đi.”

“Khoan đã.” Quân Hoảng nhìn hắn, lại nhìn Diệp Lạc, nói: “Được, Trẫm đi ra ngoài.”

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại Phong Phi Tự và Diệp Lạc, trong thời gian ngắn, ai cũng không nói gì, chỉ có tiếng hít thở vang lên.

“Lạc Lạc.” Hắc hạ thấp giọng.

“Dạ.”

Phong Phi Tự nhìn bộ dáng bất an của nàng, nở nụ cười: “Muội quá khẩn trương, cho nên mạch tướng quá nhanh, ta không xem được.”

Diệp Lạc không hé răng, cũng không dám nhìn hắc. Hắc cười nhẹ, cúi thắt lưng, để sát vào mặt nàng: “Nói cho ta biết, muội đang khẩn trương cái gì?”

“Ai đang khẩn trương.....” Lời còn chưa dứt, Diệp Lạc đã bị rơi vào vòng ôm ấm áp.

“Lạc Lạc, ta đang khẩn trương.” Phong Phi Tự ôm cả người nàng vào trong lòng: “Thấy muội nhảy xuống vực, nghe thấy muội bị bệnh, đã rất lâu không gặp muội, đều khiến ta khẩn trương.”

Diệp Lạc nói không ra lời, bởi vì nước mắt đã làm mờ tầm mắt của nàng, chỉ sợ mở miệng ra là tiếng khóc sẽ tràn ra.

“Lạc Lạc, ta nhớ muội.”

Diệp Lạc cắn chặt môi, hai tay buộc chặt, ôm chặt eo hắc.

Sư huynh, ta cũng vậy, ta nhớ huynh.

Một hồi lâu sau, Diệp Lạc mới ngẩng đầu lên, Phong Phi Tự một tay giữ mặt nàng, một tay lau khóe mắt của nàng, nhẹ nhàng hôn lên.

“Lạc Lạc, đi theo ta đi!”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Đi Về Đâu.

Sư huynh, thanh kiếm này huynh mang đi đi.

* * *

Không muốn khóc nhưng nước mắt cứ chảy ra, nhắm chặt hai mắt lại để nó tùy ý chảy? Diệp Lạc dựa vào lòng Phong Phi Tự, khóc không thành tiếng.

Nàng cũng từng có hy vọng xa vời như vậy, đêm hôm đó, nàng cố chấp đứng chờ trên đỉnh núi tuyết trắng, chờ hăn xuất hiện, sau đó kéo tay nàng, nói với nàng nói: “Lạc Lạc, đi theo ta đi.”

Nếu khi đó hăn nói với nàng những lời này, thì nàng sẽ nhắm mắt che tai, cho dù phải mang tiếng bội bạc, rời khỏi nhà cũng muốn cùng hăn lưu lạc thiên nhai.

Nhưng dũng khí và sự tùy hứng của nàng đều đã hao mòn trong lúc chờ đợi đó. Lúc này sao nàng có thể bỏ mặc tất cả mà đi chứ? Trước kia, còn có gia gia chống đỡ, mà nay, Diệp phủ, ca ca, tẩu tử, và đứa bé sắp sinh ra, đều trở thành trách nhiệm của nàng, nàng không còn tư cách làm một Diệp Lạc tùy hứng, tự do nữa.

Những lời này, nàng đã chờ rất lâu, lúc này nhận được, lại không thấy hạnh phúc ngọt ngào, lại chỉ thấy, lòng vốn ấm áp lại lạnh dần đi.

Nó đến quá muộn, muộn đến mức nàng không còn đường lui nữa.

Cũng có thể là đến quá sớm, quá sớm với những việc phải giải quyết trước mắt.

“Sư huynh!” Nhưng nàng vẫn luôn là Diệp Lạc, lau nước mắt xong, nàng nhẹ nhàng đẩy hẳn ra: “Phong cảnh ở ngoại thành Phượng hoàng có đẹp không?”

Phong Phi Tự bình tĩnh nhìn nàng, trên mặt Diệp Lạc vẫn còn nước mắt chưa khô, nhưng ánh mắt của nàng kiên định, im lặng đối diện với Phong Phi Tự.

Phong Phi Tự than nhẹ một tiếng: “Lạc Lạc, muội không tin ta. Tâm ý của ta, muội hiểu rõ hơn bất cứ ai mà.”

Diệp Lạc lắc đầu: “Sư huynh, ta tin tình cảm của huynh đối với ta. Nhưng mà.....” Nàng mỉm cười, thản nhiên nói: “Ta càng hiểu được, huynh là sư huynh của ta, cũng là Tịnh Kiên Vương của Hoa Gian quốc.”

“Lạc Lạc.....”

“Sư huynh, ta chưa từng trách huynh. Ta thương huynh. Ta đau lòng vì ngày đó rõ ràng huynh muốn giữ chặt tay ta, nhưng vì không để sau này ta phải hối hận mà để tay ra sau lưng. Ta đau lòng vì huynh biết rõ bây giờ nói ra những lời này sẽ khiến ta thương tâm, nhưng để tránh ngày sau ta càng đau khổ mà vẫn nói ra. Sư huynh, ta biết.”

Phong Phi Tự cắn chặt răng, nữ tử trước mắt, thương hẳn như vậy, khiến hẳn không thể không dùng cả đời để yêu.

Diệp Lạc bám vào giường đứng dậy, giữ tay Phong Phi Tự muốn đỡ lại. Hẳn đã không thể làm nơi an toàn nhất cho nàng dựa vào nữa rồi, sau này,

nàng chỉ có một mình, phải càng kiên cường dũng cảm, mới có thể nốt con đường này.

Nàng giơ tay chạm vào Tinh Nguyệt kiếm bên hông, ngón tay chậm rãi xoa. Như cảm nhận được sự bi thương của chủ nhân, mũi kiếm kinh hoàng, phát ra từng tiếng rên rỉ.

“Lạc Lạc?” Giọng Phong Phi Tự thay đổi, lại cố nén nhỏ lại, như là sợ kinh động cái gì.

Diệp Lạc hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, giơ kiếm lên trước mặt hẳn: “Sư huynh, thanh kiếm này huynh mang đi đi. Sau này, tìm cho nó chủ nhân mới, ta tin sư huynh của ta nhất định sẽ nhận được hạnh phúc tốt nhất trên thế giới.”

Tay Phong Phi Tự hơi hơi run, muốn động mà không thể động.

Trong mắt Diệp Lạc, một mảnh trong suốt, nhưng không có nước mắt: “Sư huynh, sư phụ từng nói, Học nghệ trên Thương Vụ Môn, lại muốn tranh cao thấp dưới Thương Vụ Môn. Dựa vào bản lĩnh của chúng ta tranh đoạt thiên hạ. Thắng bại đều do tạo hóa, không thương tình đồng môn. Hôm nay trả lại Tinh Nguyệt kiếm, ngày khác gặp lại trên chiến trường, không cần vì yêu nhau mà nhẹ tay. Chúng ta đều tự mình cố gắng, không oán hận nhau. Sư huynh, huynh vang danh thiên hạ, có thể làm đối thủ của huynh, là sự kiêu ngạo lớn nhất đời ta. Mà ta làm đối thủ của huynh, sư huynh, huynh cũng sẽ không thất vọng.” Nàng cười xán lạn: “Sư huynh, đây là kết cục tốt nhất của chúng ta.”

“Lạc Lạc, nếu có một ngày mọi chuyện xong xuôi, muội vẫn là Lạc Lạc của ta sao?”

“Tuyệt đối sẽ không.” Diệp Lạc trả lời không chút do dự: “Lạc Lạc của huynh, tuyệt đối sẽ không làm huynh bị thương, tình nguyện chết cũng không để huynh chịu một chút ủy khuất. Lạc Lạc của huynh, thích đi ngao

du thiên hạ. Mà khi đó Diệp Lạc còn có thể như trước yêu huynh mà không lo lắng gì sao? Sư huynh, huynh nên biết, ta không dễ dàng đồng ý, một khi ta đồng ý thì nhất định phải làm được. Ngay cả chính ta cũng không biết tương lai ta trở thành loại người gì, làm sao có thể hứa hẹn về tương lai với huynh.”

Nàng tiến lên từng bước, đặt Tinh Nguyệt kiếm vào tay Phong Phi Tự. Sau đó, lui về phía sau từng bước, đứng lại: “Dừng lại thôi, sư huynh.”

Dừng lại, Tinh Nguyệt kiếm!

Khi Phong Phi Tự nói ra lời đó, nàng đã biết, kết quả mà nàng sớm đoán được đã tới.

Nàng không hỏi, vì sao hai nước không thể chung sống hoà bình, nhất định phải tranh chấp. Nàng theo học ở Thương Vụ Môn, biết thiên hạ có phân có hợp, cũng biết ai cũng có khát vọng của mình, nàng không thể quá nghiêm khắc. Việc duy nhất nàng có thể làm, là cởi sợi dây trói buộc ra.

“Lạc Lạc, vì sao muội không thể đi theo ta? Nếu Sùng Hưng biết thân phận nữ nhi của muội, muội sẽ thế nào?”

Diệp Lạc cúi đầu nhìn mặt đất: “Sư huynh, chỗ huynh đang đứng, là nhà của ta. Bất luận ta bay đến phương nào, lúc mệt mỏi vẫn phải về nhà. Ta hy vọng bất cứ lúc nào ta về nhà, đều có thể thân nhiên thoải mái, không thẹn với lòng. Về tình cảm nữ nhi.” Nàng hít sâu một hơi: “Ta có thánh chỉ của tiên hoàng trong tay, không bị tội khi quân. Hơn nữa huynh cũng biết đấy, Diệp Tinh Dương là người Diệp gia, ta muốn ảnh hưởng đến triều đình, cũng không nhất định phải ra mặt.”

“Muội đều đã nghĩ xong rồi? Cho dù phải là địch với ta?”

“Sư huynh, ta không có lựa chọn nào khác.”

“Quân Hoảng đáng để người làm thế sao, cùng sống cùng chết với hần, cùng vinh cùng nhục?”

Diệp Lạc rũ mắt xuống: “Không chỉ vì hần.”

“Ta chỉ muốn hỏi về hần thôi. Trong lòng muội, hần có đáng hay không?”

Hần đáng sao? Nhớ tới hần xắn cao ống tay áo, đưa cho nàng một bát máu to. Nhớ tới hần ở trước mặt nàng, thản nhiên biểu lộ tình yêu của hần. Nhớ tới hần vì nàng rơi lệ, Diệp Lạc nhẹ giọng nói: “Hần là một Hoàng Đế tốt, đáng để chúng ta theo.”

Phong Phi Tự không nói gì, xoay người rời đi.

Diệp Lạc không động, nhìn hần từng bước một đi ra khỏi thế giới của nàng, cho đến khi góc áo bay bay của hần khuất sau cửa.

Cửa phòng mở ra, Quân Hoảng đi vào: “Phong vương gia, hần thế nào?”

Sắc mặt Phong Phi Tự tái nhợt, nhìn Quân Hoảng trước mặt một lúc lâu, mới thu lại ánh mắt, nhưng chỉ nhìn hần không nói lời nào.

Quân Hoảng có chút sốt ruột, ngay cả giọng nói cũng thay đổi: “Rốt cuộc hần bị làm sao, có còn biện pháp chữa trị không?”

Phong Phi Tự miễn cưỡng động khóe môi, lại không thể nặn ra được nụ cười trước nay luôn tùy tiện xuất hiện trên mặt, cuối cùng đành phải buông tha, nắm chặt nắm đấm, nói: “Bệnh đã rất nặng, không có thuốc nào cứu được.”

“Người không phải là Phong Phi Tự không gì không làm được vang danh thiên hạ sao?” Niềm hy vọng bị dội nước đá, mặt Quân Hoảng lập tức lạnh xuống. Quyết định sau này không bao giờ tin mấy người vang danh

hậu thế nữa, chỉ có tiếng mà không có miếng. Trị mỗi cái bệnh cũng không trị được. Vòng qua hăn, vội vàng đi vào phòng.

Phong Phi Tự xoay người, nhìn Quân Hoảng vội vàng đi vào phòng, trong mắt hiện lên một tia âm đạm.

Lạc Lạc, đây là kết quả tốt nhất của ta và muội.

Như vậy Quân Hoảng thì sao? Kết quả toits nhất của muội và hăn là cái gì?

Với diện mạo, tài năng của Quân Hoảng, bất luận là triều đình hay giang hồ đều không thiếu nữ tử yêu thương hăn. Cho nên hăn đã sớm nhận ra Quân Hoảng đối với Diệp Lạc khác biệt. Đó không phải là tình cảm quân thần cùng thuyền, mà nó là tình cảm sâu đậm.

Không ai có thể hiểu rõ hơn hăn sự tốt đẹp của Diệp Lạc. Cho nên Quân Hoảng động tâm hăn không thấy lạ, để hăn hoảng hốt là thái độ của Lạc Lạc.

Diệp Lạc chưa bao giờ thiếu người ngưỡng mộ, hăn vẫn luôn cười trừ, nhưng lúc này, hăn biết có một số thứ đã khác rồi.

Ninh Triển Thư nhìn một màn này, cười thâm ý.

Mà Quân Hoảng chạy vào phòng cũng bị dọa sợ.

Diệp Lạc ngồi ôm đầu gối dưới đất, ngơ ngác nhìn cửa. Thấy hăn đi vào, nước mắt đột nhiên tràn ra, một viên nổi tiếp một viên như là một chuỗi trân châu rơi xuống.

“Diệp Tri, ngươi làm sao vậy?”

Diệp Lạc vẫn nhìn cửa rơi lệ, không nói một câu.

Chưa từng có thấy nàng như vậy nên Quân Hoảng hoảng sợ, nói năng lộn xộn: “Diệp Tri, người đừng nghe Phong Phi Tự nói bậy, hắn là Vương gia không phải đại phu, hắn nói không thể cứu được thì chắc chắn có thể cứu được. Diệp Tri, người đi chân đất à, lạnh đấy, Diệp Tri, người lên giường nằm đi, được không?”

Diệp Lạc vẫn giữ vững tư thế, giống như không nghe thấy hắn nói.

Quân Hoảng ngồi xổm xuống cạnh nàng: “Diệp Tri, người không cần sợ, ta nhất định sẽ tìm được người chữa khỏi cho người.”

“Diệp Tri, người nói với ta đi, không thì gật đầu đi?”

“Diệp Tri, nam nhi không dễ dàng rơi lệ, người đừng khóc nữa, người ta nhìn thấy sẽ cười người đấy.” Nước mắt của nàng rơi khiến lòng hắn như bị kim châm vào, nàng rơi một giọt, hắn đau một chút.

Hồi lâu không nhận được đáp án, Quân Hoảng liền bất chấp tất cả, vươn tay ôm Diệp Lạc lên giường.

Nhưng tay hắn vừa mới đụng tới người Diệp Lạc liền bị chặn. Diệp Lạc nhẹ nhàng đẩy tay hắn ra, lắc đầu cười với hắn: “Không cần, ta tự xuống giường, thì ta phải tự mình về.”

Nàng chống tay đứng dậy, đi về giường.

Nàng đã lựa chọn thì nàng phải gánh vác hậu quả.

Người như sư huynh, nếu không có người như nàng trói buộc, để hắn tự do, nhất định sẽ dễ dàng có được hạnh phúc hơn.

Nàng yên lặng chúc phúc trong lòng.

Sư huynh, chúc huynh thành công, giang sơn vĩnh cố.

Sư huynh, chúc huynh kiều thê mỹ quyến, con cháu đầy nhà.

Nước mắt của nàng, chảy tới khi đi đến giường mới dừng.

Nàng nằm trên giường, kéo cao chăn, nước mắt bị hút vào chăn.

Quân Hoảng đi theo đến bên giường, chờ nàng nằm một lúc lâu, mới cẩn thận hỏi nàng: “Diệp Tri, người vẫn khóc sao?”

“Không.” Diệp Lạc bỏ chăn ra, quả nhiên đã hết nước mắt.

Quân Hoảng nhẹ nhàng thở phào, an ủi nàng: “Diệp Tri, người sẽ không chết, ta đã đăng bảng, tìm danh y cho người rồi.”

“Tìm danh y?” Diệp Lạc nghĩ đến cái gì, miễn cưỡng cười cười: “Người còn tiền sao?”

“Còn mà.” Quân Hoảng gật đầu: “Ta là Hoàng Thượng đấy, người nghe thấy Hoàng Thượng không có tiền bao giờ chưa? Người không cần lo lắng, dưỡng bệnh cho tốt đi.”

“Không cần dưỡng, ngày mai ta có thể vào triều.”

“Không được: “ Quân Hoảng suýt chút nữa nhảy dựng lên: “Người phải dưỡng bệnh cho tốt, không cho phép vào triều.”

Diệp Lạc im lặng nhìn hắn, hắn giơ nắm tay về phía nàng, quát: “Ta bảo không cho phép, người có nghe thấy không?”

“Quân Hoảng, người làm Hoàng Đế rồi, không cần ta phụ tá nữa à?”

“Không phải!” Quân Hoảng nóng nảy, muốn nổi giận với nàng, nhưng lại thấy nàng mệt mỏi thì nuốt lửa giận vì bị oan xuống, hít sâu vài lần, mới nói: “Diệp Tri, ta biết người tài trí hơn người, ta vừa đăng cơ, nơi nơi đều bị áp chế, rất cần người ở bên.” Hắn không phải người ngu, đương nhiên hiểu

rõ giá trị của Diệp Tri, cũng biết nếu có Diệp gia tương trợ, hẳn sẽ nhận được nhiều trợ lực hơn. Nhưng quan trọng hơn cả là thân thể Diệp Tri. Hẳn ngồi bên giường đề tay nàng ở trong chấn lại: “Diệp Tri, ta không muốn người phụ tá nhất thời, ta muốn, người làm bạn cả đời. Cho dù người chỉ đứng bên cạnh ta. So với kế sách mưu lược của người, ta còn cần tình cảm của người hơn.”

Diệp Lạc nhắm mắt lại, thở dài: “Quân Hoảng.....”

Quân Hoảng che miệng nàng, đột nhiên cười: “Diệp Tri, chúng ta không nói cái này nữa, người dưỡng bệnh tốt rồi nói sau. Mất giang sơn có thể cướp về, nhưng mất Diệp Tri, ta đi đâu tìm lại một Diệp Tri chứ? Tuy ta là Thiên Tử, nhưng cũng không thể đến Điện Diêm Vương đòi người được.”

Diệp Lạc nhìn hẳn một lát, cũng cong ánh mắt.

“Diệp Tri, người muốn ngủ hả?”

Diệp Lạc gật đầu, Quân Hoảng mới bỏ tay ra: “Người nhắm mắt lại.”

Diệp Lạc nghe lời nhắm mắt lại, một lát sau, tiếng hít thở đều đều truyền ra. Quân Hoảng cong khóe môi, lại lẳng lặng ngồi nhìn một lát, rồi mới nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài.

Một đêm này, có bao nhiêu người trắng đêm không ngủ, có bao nhiêu người trần trọc không yên, đều không liên quan tới Diệp Lạc. Nàng nặng nề ngủ cả đêm, sáng hôm sau thức dậy, người đầy mồ hôi, gọi người chuẩn bị nước tắm rửa, đổi y phục, cảm thấy thần thanh khí爽.

“Người tốt rồi hả?” Giản Phàm và Phong Gian Ảnh nhìn nàng như nhìn quái vật.

“Làm sao vậy?” Diệp Lạc cũng nhìn mình từ trên xuống dưới, y phục chỉnh tề, không có gì bất ổn cả. Giơ tay sờ mặt, trên cằm cũng không dính

cơm.

Giản Phàm trầm mặc xách hòm thuốc ngồi một bên, Phong Gian Ảnh kêu lên: “Hôm qua còn sốt cao mê sảng, hôm nay lại không sao cả? Phong hàn nặng như vậy, mà người chỉ hai ngày là khỏi hả?”

Diệp Lạc bĩu môi: “Một cái phong hàn cũng phải hai ngày mới khỏi, ta còn ngại chậm người lại bài nhanh. Lang băm!” Vừa nói vừa rung đùi đắc ý đi về phòng bếp: “Diệp bá, Diệp bá, làm xong đồ ăn ngon chưa? Bây giờ ta đói đến mức có thể ăn cả một con trâu.”

“Không ai ăn trâu buổi sáng đâu, công tử.” Rất xa, có thể nghe được tiếng của Diệp bá.

Vẻ mặt Phong Gian Ảnh đau khổ quay đầu nhìn Giản Phàm: “Tiểu thư nhà người vừa rồi bảo phong hàn hai ngày khỏi là lang băm?”

Giản Phàm gật đầu: “Nàng nói như vậy.”

“Người không hiểu biết, chúng ta không chấp nàng. Đi thôi, chúng ta cũng đi ăn điểm tâm, đến chậm sẽ bị nàng ăn sạch.” Phong Gian Ảnh khoác vai Giản Phàm.

Quân Hoảng nghĩ là sau khi hăn nói thì Diệp Tri sẽ thanh thản yên ổn ở nhà dưỡng bệnh, kết quả vừa lên triều, đã thấy hăn đứng trong đội ngũ cười với hăn, bỗng cảm thấy tức giận.

Bởi vì Tân Hoàng Đế tức giận, cho nên khi Diệp Lạc dâng tấu về việc tiến hành khoa cử, bị Lương Lược phản đối, hăn không nói tiếng nào. Mặc kệ Diệp Lạc nháy mắt với hăn bao nhiêu cái, hăn vẫn coi như không thấy.

Lương Lược lấy lý do khoa cử ba năm một lần đã là thường lệ, bác bỏ việc Diệp Lạc dâng sớ mở khoa cử mới. Diệp Lạc nói sau khi đương kim Tân Hoàng đăng cơ, thiếu thốn nhân tài, nên mở thêm khoa cử, hăn lại bắt

đầu khóc than: “Diệp Thị Lang, người không biết, quốc khố bây giờ không có, không có bạc cho khoa cử đâu?”

Diệp Lạc sửng sốt, nàng biết Quân Hoảng không có tiền, nhưng không biết là không có tiền đến mức này. Ánh mắt hồ nghi nhìn Quân Hoảng. Quân Hoảng nhìn đông nhìn tây, nhưng không nhìn nàng.

Lương Lược tiếp tục khóc than: “Ngay cả lần này hai nước kia tới, hộ bộ cũng phải chấp vá lung tung mới miễn cưỡng chống đỡ được.”

Diệp Lạc thu hồi ánh mắt: “Quốc khố như vậy, Hộ bộ thượng thư làm ăn kiểu gì? Không biết báo sớm để chuẩn bị sao?”

Quân Hoảng nghe ra ý trong lời này: “Trần Thiết?”

Trần Thiết “Bùm” một tiếng quỳ rạp xuống đất: “Hoàng Thượng, thật sự là thiên tai nhân họa thần không thể biết trước được, xin Hoàng Thượng minh giám.”

Quân Hoảng “Hừ” một tiếng: “Trẫm đương nhiên phải tra rồi. Diệp Tri, người là Đại Lý Tự Khanh, việc này giao cho người thẩm tra.”

“Thần tuân chỉ. Vậy Hoàng Thượng, việc mở khoa cử năm nay, không biết ý Hoàng Thượng thế nào?”

“Lương Tướng vừa rồi cũng đã nói quốc khố trống không, không thừa tiền để mở khoa cử, đúng không, Lương ái khanh?”

“Hoàng Thượng nói đúng ạ.” Lương Lược vội vàng đáp.

“Chỉ vì không có tiền?” Diệp Lạc hỏi lại một câu.

“Diệp Thị Lang biết rõ còn hỏi.”

“Vậy thì đơn giản: “ Diệp Lạc quỳ xuống: “Hoàng Thượng, thần xin làm Hộ bộ thượng thư tạm thời, gom phí mở khoa cử, chỉ cần đủ phí thì sẽ mở khoa cử. Sau cuộc thi, sẽ chọn người đảm nhiệm chức Hộ bộ thượng thư sau.”

Sắc mặt Lương Tướng âm trầm, hắn vừa định mở miệng phản bác, Diệp Lạc hân hoan nhìn hắn: “Lương Tướng, việc tiền bạc không cần lo lắng nữa, việc này hạ quan có thể an bài.”

Khiến hắn buồn bực, không nói ra lời.

Dịch Kinh Hồng cúi đầu, cười khẽ.

Hoàng Thượng và công tử, phối hợp vô cùng ăn ý, quả nhiên là trời sinh một đôi!

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Vơ Vét Của Cải.

Cho dù có mười năm cùng nhau lớn lên, hẳn lại bỏ lỡ nàng nhiều như vậy sao? Thậm chí còn không hiểu nàng bằng Vô Nhai sao?

* * *

Sau khi tan triều, phe phái Lương Lược tức tối thế nào thì không biết, nhưng Diệp Lạc biết, vị Hoàng Đế trước mắt này sắp bạo phát rồi.

“Diệp Tri, người không để ta vào mắt đúng không? Hôm qua đã bảo không cho người vào triều, hôm nay người không chỉ vào triều, mà còn đòi làm Hộ bộ Thượng Thư, người chê mạng người quá dài à?”

Diệp Lạc cầm chén trà uống một ngụm lại một ngụm, vừa rồi nói quá nhiều, có chút khát.

“Diệp Tri, người có nghe ta nói không?”

“Ta nghe thấy rồi.”

“Vậy sao người không trả lời?”

Diệp Lạc thả chén trà xuống bàn: “Người tiếc vị trí Hộ bộ Thượng Thư của người?”

“Người muốn cái gì mà ta tiếc chứ!” Quân Hoảng lẩm bẩm một câu, nhỏ giọng nói: “Vấn đề là người phải có mạng mới được.”

Công lực của Diệp Lạc như thế nào chứ, đương nhiên là nghe rõ. Lập tức nhếch môi che ý cười: “Vậy đúng rồi, người cũng không phải không biết thứ ta yêu nhất là tiền, làm Hộ bộ Thượng Thư rất tốt, tiền của khắp thiên hạ đều do ta quản, đúng là khiến người ta ngủ cũng phải cười mà.”

“Diệp Tri, Hộ Bộ quản tiền bạc của thiên hạ, rất tốn công. Người thích tiền, sau này quốc khố có nhiều, tiền trong cung ta đều cho người quản, được không?”

“Tiền của người để ta quản?” Diệp Lạc tức giận nhìn hắn, cho dù hắn đồng ý, Hoàng Hậu tương lai của hắn có thể đồng ý sao?

Quên đi, cũng không đùa hắn nữa: “Quân Hoảng, người có biết cái gì đáng sợ hơn chết không?”

“Ta không thích nghe từ ‘chết’ này.”

Diệp Lạc cười: “Là lúc chờ chết.”

“Diệp Tri!” Quân Hoảng đứng dậy.

“Quân Hoảng, người nghe ta nói đã.” Diệp Lạc cũng đứng dậy: “Khi giang sơn của người chưa ổn định, ta sẽ không chết, đây, là hứa hẹn của ta. Người không cần quan tâm đến thân thể ta, ta hiểu rõ thân thể của mình, bây giờ còn chưa chết được. Nếu người không cho ta làm cái này, không cho ta làm cái kia, để ta thành một phế vật, ta không làm được. Sống mà như chết, càng chết nhanh hơn.”

“Câm miệng.” Quân Hoảng sắc mặt xanh mét: “Được, người muốn làm gì thì làm.”

“VẬY MỚI ĐÚNG.” Diệp Lạc vỗ tay, nụ cười đột nhiên ngừng lại: “VẬY THÌ HOÀNG THƯỢNG, CHÚNG TA ĐI LÀM CHÍNH SỰ THÔI.”

Cái gọi là không có tiền nửa bước cũng khó đi, nếu Quân Hoảng muốn nắm thực lực trong tay mình, phải có đủ kinh phí để vận chuyển.

Nhưng Diệp Lạc đã đi điều tra rồi, quốc khố quả thực đã rỗng không.

Nàng và Quân Hoảng liên tục tra xét mấy ngày, quả thực không có gì dị thường, mấy năm nay liên tục thất thu, lại không ngừng chi, đúng là không còn thừa gì.

“Ta cảm thấy có gì đó không đúng.” Diệp Lạc gấp sách lại, xoa xoa trán.

“Không đúng chỗ nào chứ? Sao ta không thấy.” Trước mặt Diệp Lạc, Quân Hoảng cũng không ngại học hỏi kẻ dưới.

Diệp Lạc nhắm mắt lại, việc này nàng cũng không nói rõ được, chỉ là có cảm giác như vậy: “Không có tiền, đương nhiên không đúng.”

Quân Hoảng bất đắc dĩ lắc đầu, đã gặp qua người yêu tiền, nhưng chưa gặp qua người yêu tiền như vậy.

“Đi thôi, Quân Hoảng, dẫn người đi kiếm tiền.”

“Kiếm tiền? Kiếm tiền kiểu gì?”

“Đi theo ta sẽ biết.”

Nửa canh giờ sau, Quân Hoảng mặc bộ đồ vải thô, đầy mồ mịt nhìn Diệp Lạc: “Người nói đi kiếm tiền, là nơi này sao?”

Phía trước, một chữ “ĐỒ” thật to đón gió bay phấp phới.

Diệp Lạc lôi kéo hẳn, một hiên rèm cửa đi rồi đi vào: “Đúng vậy, chính là nơi này.”

Trên thế giới không có nơi nào kiếm tiền nhanh bằng nơi này, Diệp Lạc dùng sức kéo Quân Hoảng không tình nguyện vào: “Người đừng làm dáng, người sắp không chiêu đãi nổi sứ thần hai nước rồi, lại còn cả một công chúa quốc sắc thiên hương nữa.”

Quân Hoảng hừ một tiếng, không để ý đến nàng. Trong đồ phùng* rất ồn ào, Quân Hoảng cau mày, dù không tình nguyện, vẫn để nàng kéo về phía một bàn.

*Đồ phùng: Sòng bạc

Hắn nghĩ rằng chỉ đến để chơi đùa, nhưng nhìn thấy trước mặt Diệp Lạc càng ngày càng nhiều bạc, sắc mặt có chút khó coi. Tiếp tục như vậy, sẽ gặp rắc rối.

Đường đường là Hoàng Thượng một nước, lại chạy đến đồ phùng kiếm tiền, việc này mà truyền ra, hẳn sẽ mang mặt đi quét rác mất. Muốn rời đi, nhưng nhìn bộ dáng Diệp Lạc hưng phấn như vậy, hẳn lại nhịn xuống.

Thanh danh là vật ngoài thân.

“Đại!”

“Mở, đại!”

.....

Diệp Lạc lần nào cũng đặt, mỗi lần đặt đều trúng, hơn nữa còn đặt tất cả số bạc trước mặt, đầu tiên là mấy lượng bạc, sau đó là mấy chục, thậm chí là mấy trăm,..... Cho đến khi Quân Hoảng thấy mười mấy người chậm rãi vây quanh bọn họ.

“Được rồi.” Quân Hoảng vội vàng giữ tay Diệp Lạc: “Có thể đi rồi.”

Diệp Lạc nhìn bên cạnh vài lần: “Được, đi thôi.” Giơ tay ra: “Áo khoác đâu.”

“Cái gì?”

“Không thì đừng bạc kiểu gì?”

Quân Hoảng nghe lời trải một cái áo lên bàn, sau đó chuyển tất cả bạc trước mặt Diệp Lạc vào, gói lại. Bây giờ hẳn đã hiểu vì sao lúc trước Diệp Tri bảo hẳn mang thêm một cái áo khoác.

Diệp Lạc vung hai tay, vui vẻ đi trước. Quân Hoảng đen mặt, yên lặng khuôn bạc theo sau.

Lúc đi tới một cái ngõ nhỏ, nụ cười của Diệp Lạc nhạt đi, nhưng bước chân vẫn không ngừng.

“Diệp Tri!” Quân Hoảng cũng phát hiện ra, đi lên phía trước chặn trước mặt Diệp Lạc, cảnh giác nhìn đằng trước: “Người nào, đi ra.”

“Còn có thể là ai, đương nhiên là người của đồ phường Cát Tường. Xem ra Cát Tường này cũng không cát tường.” Diệp Lạc cười nói.

Theo lời nàng nói, hai mươi mấy người từ trên tường nhảy xuống, một gã cầm đầu hừ một tiếng: “Nếu các hạ đã biết, cũng không cần huynh đệ ta phí công nói, để toàn bộ đồ đáng giá trên người lại.”

“A!” Diệp Lạc ở sau thân hình cao lớn của Quân Hoảng, nhàn nhã: “Như thế nào, thắng tiền ở quý đồ phường không được mang đi?”

“Người chơi xấu.”

“Đúng vậy, ta chơi xấu, người chơi xấu, mọi người chơi xấu thì mới công bằng, các người chỉ cho mình chơi xấu, không cho ta chơi xấu, thật không nói nổi mà.” Diệp Lạc đối với việc mình động tay động chân rất thẳng thắn, thành khẩn, bộc trực.

Tên cầm đầu vung tay lên: “Xem ra các người rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, lên cho ta.”

“Vi Kỳ!” Quân Hoảng gào lên một tiếng.

Chỉ thấy bang bang vài tiếng, nhóm người kia còn chưa kịp nhìn rõ tình huống, đã bị người nhắc lên vút xuống đất, đập một cước lên.

Vi Kỳ vỗ vỗ tay, bĩu môi nhìn Diệp Lạc: “Mấy tên này, người cũng bắt ta dẫn cấm vệ quân đi?”

Diệp Lạc cười cười: “Đương nhiên còn có việc khác, người của Đỗ phường Cát Tường dám ám sát Hoàng Thượng, tịch thu hết đi.”

“À, đúng rồi: “Đi được vài bước, Diệp Lạc lại quay đầu bổ sung với Vi Kỳ một câu: “Đỗ phường có bao nhiêu tiền, người tự kiểm kê, xong rồi báo cho ta một tiếng nha. Ai! Hộ Bộ rốt cuộc đã có đợt tiền đầu tiên.”

Trên đầu Vi Kỳ rơi xuống ba cây hắc tuyến, trên thế giới này còn có Hộ Bộ Thượng Thư nào không có lý lẽ so với người trước mặt vị này không.

Hắn đã mơ hồ đoán được, quốc khố tương lai, nhất định là tiền rất nhiều xài không hết.

“Người định kiểm tiền kiểu này?” Quân Hoảng hạ thấp giọng nói, bám theo Diệp Lạc tâm tình vui vẻ đang hát hò xung quanh.

Diệp Lạc quay đầu nhìn hắn: “Thế nào? Người sợ không quang minh? Mấy Đỗ phường không có quy củ này, không biết đã hại bao nhiêu người

rồi, ta đang thay trời hành đạo đấy.”

“Dù như vậy, cũng như muối bỏ biển, hơn nữa rất nguy hiểm.”

Diệp Lạc cười mà không nói, chấp tay sau lưng đi về phía trước.

“Diệp Tri, người rốt cuộc có ý định gì?” Nhìn vẻ tươi cười trên mặt nàng, Quân Hoảng có chút hiểu ra, đồ phường này không phải đồ phường đơn thuần.

“A!” Diệp Lạc đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng.

Khiến Quân Hoảng hoảng sợ, còn không kịp hỏi, đã thấy Diệp Lạc chạy vội tới đám đông phía trước. Hắn đuổi theo sau, thấy Diệp Lạc chen chúc trong một đồng người, giơ tiền lên cao: “Trương sư phụ, cái bánh nướng cuối cùng là của ta.”

Hắn không còn gì để nói.

Đáng tiếc Trương sư phụ người ta không cho nàng mặt mũi, chờ nàng đi tới phía trước, sư phụ mập nướng bánh trên mặt đầy mồ hôi: “Tiểu Diệp à, hôm nay hết rồi, ngày mai tới sớm một chút nha.”

“Trương sư phụ, rõ ràng ta đã bảo người giữ lại cho ta mà.”

“Mọi người đều là láng giềng, làm sao giữ lại được, ngày mai đến sớm một chút đi, nhất định để cho người một cái.”

“Gạt người, lần nào cũng nói như vậy.” Diệp Lạc uể oải đi ra. lắc lắc đầu: “Tại người đi chậm đấy, bánh nướng bán hết rồi.”

Quân Hoảng nhìn nàng một chút, nói: “Vậy mai chúng ta đến sớm một chút.”

“Bây giờ ta đói rồi.”

“Ta mời người đi ăn được chưa.”

“Được.” Diệp Lạc ngẩng đầu lên, hai mắt tỏa sáng: “Chúng ta đến phượng hoàng lâu đi, đã lâu rồi chưa ăn ở đó.”

Quân Hoảng ho một tiếng: “Đi thôi.” Có khi người nào đó đã sớm tính toán trước rồi!

“Diệp công tử!” Hai người mới đi được vài bước, liền nghe thấy có người gọi.

Diệp Lạc quay đầu lại, Vô Nhai đang cầm hai cái bánh nướng nóng hôi hổi đứng phía sau nàng, trên mặt lộ vẻ ngại ngùng, cười: “Ta mua hai cái bánh nướng.”

“A! Vô Nhai, vẫn là người tốt nhất.” Diệp Lạc chạy tới, nhận bánh nướng trong tay hắn.

Trong mắt nàng, chỉ thấy bánh nướng, còn Quân Hoảng lại thấy, sau cửa sổ lầu hai của quán trà bên đường là Phong Phi Tự áo trắng như tuyết.

Vô Nhai nhìn Diệp Lạc ăn, trong mắt đầy ý cười: “Diệp công tử, bên cạnh có quán trà, muốn vào uống nước không?”

“Không cần.” Người cự tuyệt là Quân Hoảng, hắn kéo Diệp Lạc: “Chúng ta còn có việc phải về.”

Diệp Lạc đáng thương một tay cầm bánh, một tay bị Quân Hoảng kéo, chỉ có miệng còn để không: “Vô Nhai, lần sau gặp.”

Vô Nhai nhìn nàng bị Quân Hoảng kéo đi xa, mới quay lại quán trà.

Hắn đứng bên cạnh Phong Phi Tự, không nói gì cả. Hắn biết, cảnh tượng vừa rồi chủ nhân nhà mình đã thấy rõ ràng, không cần hắn nói gì cả.

Phong Phi Tự thu hồi ánh mắt, có chút buồn bã nếu thất.

Qua hồi lâu, hắc mới lẩm bẩm: “Cứ như vậy sao?”

Vô Nhai cúi đầu, nói một câu: “Vương gia, vừa rồi tiểu thư không nhìn sang bên này chút nào.”

Phong Phi Tự thở ra một hơi, Lạc Lạc, muội biết rõ ta ở đây, cũng không muốn nhìn ta một cái, có phải là muội vẫn chưa quên được?

“Vô Nhai!”

“Dạ.”

“Người ở lại đi.”

Vô Nhai ngẩng mặt lên, Phong Phi Tự không nhìn hắc: “Ở bên cạnh nàng, chăm sóc nàng, giống như lúc trước thay ta chăm sóc nàng.”

Vô Nhai lại cúi đầu, nhìn mũi chân: “Nàng sẽ không muốn.”

“Nếu là người, nàng sẽ đồng ý.”

“Tiểu thư sẽ không muốn.” Vô Nhai lặp lại.

Phong Phi Tự nhìn về phía hắc, Vô Nhai nắm chặt kiếm rồi lại thả ra, thả ra lại nắm chặt: “Trong lúc Tiểu thư cố gắng quên Vương gia, nàng sẽ không cần ta.”

Phong Phi Tự quay lại, nhìn đám người nhốn nháo dưới lầu, trên mặt có sự chua xót. Cho dù có mười năm cùng nhau lớn lên, hắc lại bỏ lỡ nàng nhiều như vậy sao? Thậm chí còn không hiểu nàng bằng Vô Nhai sao?

“Vô Nhai, thu dọn đồ đi, ngày mai chúng ta đi.”

“Ngày mai?” Vô Nhai có chút khiếp sợ, hiển nhiên quyết định này nằm ngoài dự đoán của hắn: “Vương gia, người không đợi đến tháng sau sao? Diệp gia Đại công tử có báo cho người, nói rằng nếu người còn muốn tiểu thư, thì hôm đó phải tham gia mà.”

Phong Phi Tự nhẹ nhàng lắc đầu: “Nếu nàng đã quyết định, thì dù là huynh trưởng của nàng, cũng không thể thay đổi.”

“Vương gia, người không muốn thử sao? Tiểu thư rất nghe ca ca nàng, hơn nữa Diệp công tử an bài việc này, có thể có ý gì khác mà!” Hắn rất sốt ruột, Vương Gia tao nhã tuyệt thế, xứng với tiểu thư tuệ chất lan tâm, chính là trời sinh một đôi, nếu cứ bỏ qua như vậy thì rất tiếc nuối.

Phong Phi Tự đứng dậy: “Không cần, tình thế trong nước cấp bách. Đêm nay người tới Diệp phủ, nếu nàng đồng ý cho người ở lại, thì người ở lại bên cạnh nàng. Nói cho nàng biết từ nay về sau, người chính là thị vệ bên người nàng, không có quan hệ gì với Phong Phi Tự ta. Nếu nàng không chịu thì người trở về, sáng mai về nước.”

Phong Phi Tự đã muốn đi rồi, nhưng Ninh Triển Thư thì không muốn thế.

Khi Diệp Lạc và Quân Hoảng về Diệp phủ thì thấy Ninh Triển Thư đang chờ, còn có cả Thiên Hương Công Chúa tuyệt mỹ vô song.

Quân Hoảng vừa nhìn thấy Ninh Triển Hương, mặt liền đen lại.

Ninh Triển Thư thấy hai người cùng xuất hiện, thì hơi sửng sốt, nhưng vẫn phản ứng ngay lại được, đứng dậy chào Quân Hoảng. Đợi mọi người đều ngồi vào chỗ, Ninh Triển Thư mới nói ra ý đồ của mình: “Trầm và Triển Hương đã tới đây mấy ngày, còn chưa có cơ hội tham quan cảnh đẹp của Thành Phượng Hoàng, cho nên muốn nhờ Diệp Thị Lang đưa chúng ta đi dạo.”

Quân Hoảng vung tay lên: “Vi Kỳ dẫn các người đi.”

Nụ cười của Ninh Triển Thư cứng ngắc lại, còn định nói tiếp, Quân Hoảng đã không cho hắn cơ hội mở miệng nữa: “Quốc Quân, Trầm và Diệp Tri còn có việc phải làm. Nếu các người lần sau còn muốn đi dạo Thành Phượng Hoàng thì trực tiếp vào cung, Trầm sẽ sắp xếp người cho các người.”

Ninh Triển Thư vốn còn do dự, thấy thái độ này của Quân Hoảng, đoán chắc sẽ không có cơ hội nói chuyện riêng với Diệp Tri, thì nói thẳng: “Thật không dám giấu diếm, Hoàng Đế, Trầm tìm Diệp Tri là muốn giao dịch với hắn.”

“Giao dịch, giao dịch gì?” Người hỏi lời này là Diệp Lạc, nàng rất hứng thú với việc kiếm tiền linh tinh.

Ninh Triển Thư nhìn Quân Hoảng bên cạnh, nói: “Trầm muốn mượn người Diệp gia các người an bài ở Dực quốc ta.”

Diệp Lạc ánh mắt ngừng lại: “Ta không rõ người đang nói cái gì.”

Ninh Triển Thư nở nụ cười: “Diệp Thị Lang yên tâm, Trầm không có ý truy cứu. Trầm đã nói với người, đây là cuộc giao dịch. Nếu người đồng ý, Trầm sẽ đưa người mười vạn lượng vàng, và một gốc cỏ linh chi cực phẩm. Để tỏ thành ý, Trầm sẽ tứ hôn Công chúa Thiên Hương cho người. Trầm biết người đã cưới vợ, Trầm cũng không ép buộc, Công chúa Thiên Hương làm bình thê của người cũng được.”

Diệp Lạc hé miệng không nói, công chúa gì đó, nàng không có phúc tiêu thụ, vàng thì nàng thích, nhưng cũng không đủ để nàng động tâm, thứ duy nhất để nàng chú ý là cỏ linh chi cực phẩm kia.

“Diệp Thị Lang, không biết ý của người thế nào?” Ninh Triển Thư hỏi.

Quân Hoảng chen vào: “Không được, Diệp Tri đã cưới vợ, hơn nữa đã thề không cưới người thứ hai.”

Diệp Lạc gật gật đầu: “Đúng vậy, ta đã có Thanh Nguyệt, không muốn gì nữa.” Nàng quay đầu nói với hạ nhân hầu trà ở bên: “Gọi Giản Phàm tới đây.”

Trong thời gian chờ đợi Giản Phàm đến, nàng nhìn Ninh Triển Thư: “Người cần người Diệp gia làm cái gì?”

“Hoàng Thượng quý quốc đã muốn thu lại quyền lực, Trẫm cũng muốn quét sạch thế lực phản nghịch trong nước, chinh đốn triều chính.”

Diệp Lạc và Quân Hoảng nhìn nhau, biết đối phương muốn thu hồi quân quyền trong tay Lễ thân vương.

Giản Phàm rất nhanh đã tới, Diệp Lạc trực tiếp hỏi hần: “Bệnh của ta, cỏ linh chi cực phẩm có tác dụng không?”

Giản Phàm ngần người, nhìn Quân Hoảng và Ninh Triển Thư một cái, không nói gì.

Diệp Lạc nói: “Không sao, nói đi, ta lúc trước đã cho các người đi tìm mà, cỏ linh chi Dực quốc rất cuộc có hiệu quả hay không?”

Giản Phàm lắc đầu: “Thử qua, vô dụng.”

“Thử qua?” Công chúa Thiên Hương vẫn im lặng đột nhiên kêu lên: “Các người nói, có phải là một gốc biến mất vô cơ trong tẩm cung của ta không?”

Dực quốc có sản vật phong phú, cỏ linh chi là đặc sản, nhưng muốn được xưng là cực phẩm thì chỉ có hai gốc trong hoàng cung. Nhưng nửa

năm trước, một gốc trong tâm cung công chúa bỗng biến mất. Lúc này nghe Giản Phàm nói, Công chúa Thiên Hương lập tức liên tưởng tới.

Mặt Giản Phàm không chút thay đổi, Diệp Lạc cười cười: “Cái kia, chúng ta cũng chỉ tò mò thôi.”

Tò mò? Tò mò mà các người vào tâm cung của Công chúa nhà người ta trộm đồ? Quân Hoảng ngẩng đầu nhìn trời, không nói được câu nào, coi như không nghe thấy.

“Tốt lắm, Giản Phàm, người về đi.” Diệp Lạc cười, sau đó quay đầu nhìn Ninh Triển Thư: “Vậy thì Ninh Quốc Quân, thật ngưỡng ngùng, thứ đó ta không có hứng thú, cuộc giao dịch này không thể thành rồi.”

“Hai mươi vạn lượng vàng.” Ninh Triển Thư không chịu buông tha.

Diệp Lạc mỉm cười: “Ngàn vàng không đổi.”

“Không biết có thể thương lượng được không?”

Diệp Lạc nhìn về phía hắn: “Người cần người Diệp gia, cũng chỉ vì điều tra Lễ thân vương thôi. Ta sẽ không cho người mượn người Diệp gia, nhưng có thể cho người tin tức.”

“Người muốn cái gì?”

“Bốn mươi vạn lượng vàng.”

“Người?” Ninh Triển Thư thay đổi sắc mặt.

Diệp Lạc nói tiếp: “Quốc Quân, đây là giao dịch, ta ra giá thôi mà, người có thể cự tuyệt.”

Trầm ngâm nửa ngày, Ninh Triển Thư cắn răng nói: “Thành giao.”

Diệp Lạc gật đầu: “Hai mươi vạn lượng vàng làm tiền đặt cọc, một tháng sau đưa tới Diệp phủ, xong việc thì giao hai mươi vạn lượng còn lại. Để tỏ thành ý, chúng ta sẽ miễn phí cho người một tin, Lễ thân vương quý quốc đã lên lập hiệp định với Tịnh Kiên Vương của Hoa Gian quốc, cùng nhau khai thác quặng sắt ở biên giới hai nước.”

“Người nói là núi Ô Tùng sao?”

“Hóa ra Quốc Quân cũng biết.”

Ninh Triển Thư trầm mặt, hẳn đương nhiên phải biết rồi, ngọn núi đó thuộc sở hữu của binh xưởng Dực quốc, là nơi cung cấp vũ khí chủ yếu cho quân đội.

Hắn đứng dậy, chấp tay nói với Quân Hoảng: “Hoàng Đế Bệ Hạ, trong nước có việc quan trọng, Trẫm phải về nước, nhân tiện từ biệt người tại đây đi.”

Quân Hoảng cũng hiểu là tình thế nghiêm trọng, trả lễ nói: “Vậy thì không giữ Quốc Quân nữa, chúc người thuận buồm xuôi gió.”

Ninh Triển Thư đi rồi, Diệp Lạc mới quay đầu lại, đánh giá vẻ mặt Quân Hoảng một lúc mới mở miệng nói: “Người có biết vì sao Ninh Triển Thư lại nói chuyện này trước mặt người không?”

Quân Hoảng liếc nàng một cái: “Diệp Tri, không cần thử ta, sau này người muốn biết cái gì thì trực tiếp hỏi ta là được. Ta bây giờ đang ngồi cùng thuyền với người. Người có thể lực, thì càng có thể trợ giúp ra, ta không nghĩ gì cả, người cũng không cần nghĩ nhiều.”

Hắn cũng ngồi ở chỗ cao, đương nhiên hiểu thủ đoạn của Ninh Triển Thư, hẳn ta muốn thừa cơ để hắn kiêng kị Diệp Tri, rồi có ngăn cách, để Dực quốc của hắn có lợi. Dù gì cũng là Quân vương của một nước, tất

nhiên không hy vọng thế lực của quốc gia khác xâm nhập vào lãnh thổ của mình, phải tính toán cũng đúng thôi.

Tiếc là, Ninh Triển Thư nhìn nhằm hăn và Diệp Tri rồi!

Quân Hoảng cong môi: “Chúng ta bây giờ là cùng vinh cùng nhục.”

Diệp Lạc lười để ý đến hăn đang cười ngây ngô, mà ngồi ngay ngắn: “Hôm nay người đi đồ phường có suy nghĩ gì?”

“Kỹ thuật của người rất cao siêu.”

“Người nghĩ rằng ta đưa người đi đánh bạc dfown thuần hả?”

“.....” Chẳng lẽ không phải à? Quân Hoảng thông minh lựa chọn không nói nghi hoặc ra miệng.

Diệp Lạc thở dài một hơi: “Hoàng Thượng, người phải nhớ, đến nơi tập trung tin tức của dân gian, tại người phải nghe bốn phương, mắt phải xem tám hướng. Không phải Trần Thiết nói mấy năm nay mọi nơi liên tục thất thu sao. Mọi nơi cũng trình tấu chương là thất thu. Nhưng trong đồ phường hôm nay, nghe khẩu âm, có rất nhiều người đến từ nơi thất thu. Một đám bên cạnh chúng ta, trên người đều có biểu tượng của hoa tiêu, đó là hoa tiêu Thanh Dương. Hoa tiêu Thanh dương là hoa tiêu giữa các quốc gia, nếu đúng là thất thu thì phải đưa tài nguyên hữu hạn tới Dực Quốc lấy lợi nhuận cao, chứ không phải đưa tới kinh thành có giá theo quy định. Nhưng bọn họ cố tình đưa đến đây, chỉ có thể nói là hoa tiêu Thanh Dương có đủ để cung ứng. Mặt khác, phần lớn người trong đồ phường là người dân từ nơi khác tới, trên tay đều có nông sản. Nếu gia hương thất thu, sẽ không có nhiều nông sản đưa tới kinh thành như vậy, mà lại còn có tâm trạng đến đồ phường.”

“Người muốn nói cái gì?”

“Chỉ có thể nói là không thất thu.”

Quân Hoảng mặt trầm lại, nắm chặt tay.

Diệp Lạc ngoái đầu nhìn hẳn: “Mọi nơi đều không thất thu, Hoàng Thượng, người tính làm sao bây giờ?”

Quân Hoảng đứng dậy: “Ta đã biết, ta trở về nghĩ lại, người đừng lo. Với cả, người vừa rồi chỉ ăn hai cái bánh nướng, vẫn nên ăn thêm một chút, sau đó nghỉ ngơi đi.”

Diệp Lạc nhìn bóng hẳn dần dần biến mất, dương dương tự đắc nói: “Quân Hoảng, chỉ mong người thực sự có thể nghĩ ra bây giờ nên làm cái gì.”

“Tiểu thư!” Tang Du không biết đã đứng ở cửa từ khi nào.

“Chuyện gì?”

“Vô Nhai đến, đang ở hậu viện.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Từng Đồng Ý.

Diệp Lạc thấy Vô Nhai đến thì cũng đã đoán được đại khái: “Ngày mai các người đi?”

Vô Nhai cũng không kinh ngạc, hắn ôm kiếm, im lặng gật gật đầu.

Diệp Lạc cười cười, đi lên vỗ vỗ vai hắn: “Đừng như vậy, thật không giống người chút nào. Chúng ta cũng không phải lần đầu tiên tách ra. Lần sau người tới Sùng Hưng, ta dẫn người đi ăn nhé.”

Vô Nhai nhếch miệng: “Lần sau sẽ không bây giờ.” Hắn ngẩng đầu lên nhìn Diệp Lạc, ánh mắt sáng ngời: “Tiểu thư, cho ta ở lại đi.”

Câu trả lời của hắn ngoài dự tính của Diệp Lạc, nàng bình tĩnh nhìn Vô Nhai nói: “Là hắn bảo người đến?”

Vô Nhai gật đầu, lại lắc đầu: “Tự ta muốn ở lại.”

Hắn biết, chủ tử cũng lo lắng cho tiểu thư, nếu hắn có thể ở bên cạnh tiểu thư, chủ tử nhất định sẽ an tâm hơn.

“Vô Nhai.” Diệp Lạc nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Nếu có một ngày, sư huynh giơ kiếm về phía ta, người sẽ giúp ta hay là giúp hắn?”

“Vương gia sẽ không như vậy.” Vô Nhai nói vừa nhanh vừa vội.

Diệp Lạc lại nở nụ cười: “Nếu thực sự có một ngày như vậy, hẳn sẽ làm, chúng ta đều biết mà, không phải sao?” Nàng đưa tay khoác lên vai Vô Nhai, đè lại: “Vô Nhai, người không thể ở lại. Ta sẽ không để người gặp tình cảnh khó xử như vậy. Người đi đi, các người đi đi. Sư huynh cũng được, người cũng được, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ. Từ nay về sau, mặc kệ là phải rút đao với đối phương, đều không cần do dự. Đây là lựa chọn tốt nhất của chúng ta.”

“Tiểu thư.....!” Mắt Vô Nhai đỏ lên.

Diệp Lạc lắc đầu: “Vô Nhai, phải làm như vậy. Trên kiếm của ta, sẽ có thể dính máu của huynh đệ người, Quỷ Thủ, Minh Các, Hắc Mị. Tương tự, nếu ta không như vậy, rất có khả năng sẽ ngã dưới đao của người, còn có thể là người bên cạnh ta Phong Gian, Tang Du..... Nếu đến ngày đó, chúng ta yêu hận đan xen, không phải sẽ càng thống khổ sao? Không bằng như vậy, đi đi thôi, thừa dịp chúng ta còn chưa đau khổ rồi rã.”

Ánh mắt Vô Nhai không động, im lặng nhìn nàng.

Diệp Lạc lùi lại từng bước: “Đi đi, Vô Nhai.”

Vô Nhai vẫn không nhúc nhích.

Diệp Lạc hơi thở dài: “Vô Nhai, người đi đi.”

“Tiểu thư!” Giọng Vô Nhai có chút khàn khàn, Diệp Lạc còn không chưa kịp mở miệng trả lời, đã bị cuốn vào một cái ôm ấm áp. Nàng chưa bao giờ biết, Vô Nhai, trầm mặc ít nói lại có cái ôm ấm như vậy.

Vô Nhai ôm nàng, không nói một lời, chỉ có hai tay càng ngày càng chặt, như muốn khảm cả người nàng vào lòng. Diệp Lạc nhắm mắt, để hẳn ôm.

Qua một lúc lâu, Vô Nhai buông nàng ra, rồi xoay người nhảy lên tường, không nhìn thấy vẻ mặt của hắc, nhưng có thể nghe được lời hắc lưu lại: “Vô Nhai sẽ không chĩa đao vào ngươi, cho dù là chết!”

Diệp Lạc đứng trong viện, nhìn theo phương hướng hắc đi.

“Tiểu Diệp Diệp, như vậy là không tốt đâu.” Phong Gian Ảnh từ chỗ tối đi ra, đứng cạnh nàng: “Hy vọng bọn họ có thể không bắn khoả, mềm lòng khi đối phó ngươi à? Vậy ngươi thì sao, có thể vứt bỏ tất cả sao?”

Diệp Lạc cười cười: “Ta đương nhiên cũng sẽ.”

“Lương thiện với người khác, chính là tàn nhẫn với bản thân đấy, Tiểu Diệp Diệp, đừng bảo là ta không nhắc nhở ngươi.”

Diệp Lạc đá mông hắc: “Đi về ngủ.”

Phong Gian Ảnh xoa mông: “Tiểu Diệp Diệp, ngươi là bị ta nói trúng mà thẹn quá hóa giận à?”

Diệp Lạc quay đầu trừng hắc: “Ngươi còn muốn bị đánh?”

Phong Gian Ảnh ho một tiếng: “Bỏ đi, ta đi về ngủ.” Rồi vừa xoa mông vừa đi về. Diệp Lạc lắc đầu cười, rồi cũng về phòng.

Có một số việc, không thêm nghĩ tới, coi như nó không tồn tại đi. Ngày hôm sau, Quân Hoảng tuyên bố chính lệnh.

Sau này cứ quận huyện nào phát sinh thiên tai, cũng phải báo lên trên, Trưởng quan cấp châu phải tự mình tra xét sau đó phải báo cho Hộ Bộ. Tất cả mọi báo cáo và văn kiện đều phải có chữ ký của Trưởng quan và phải giữ lại ba năm, để Hộ Bộ kiểm tra định kỳ. Nếu phát hiện thông báo sai thì lập tức bắt giữ, con cháu trong tộc, mười năm không được thi cử.

Đồng thời, đối với các quận huyện lúc trước báo thất thu, để các châu huyện phúc tra, nếu không đúng, phải chủ động nộp bù, thì sẽ không bị tra xét nữa. Nếu không, để Hộ Bộ thẩm tra, thì sẽ bị xử lý theo chính lệnh mới.

Việc này khiến tất cả mọi người xôn xao.

Nhưng Hàn Lâm Viện Tô Thành và Lại Bộ lại im lặng. Diệp Lạc là Đại Lý Tự Khanh kiêm Hộ Bộ Thượng Thư, chắc chắn là ở phía Quân Hoảng. , Lương Lược tuy là Thừa tướng, nhưng trong sáu Bộ thì chỉ có người không có chức quan trong Binh Bộ và Công Bộ vẫn đi theo hần, còn lại thì đều không có lập trường.

Cho nên, tuy Lương Lược phản đối kịch liệt, nhưng vẫn không thể ngăn cản Quân Hoảng được.

Cũng chính tại một khắc này, bọn họ mới giật mình phát hiện, trong lúc không để ý, Quân Hoảng đã nắm được triều đình trong tay.

Trở lại phủ Thất Hoàng Tử, Lương Tướng và Quân Nặc đi vào thư phòng.

“Thất Hoàng Tử, không phải người nói Diệp Tri không thể làm gì sao? Nhưng hiện nay hần chẳng những đã làm được, mà địa vị còn ngang với chúng ta. Người tốt cuộc có đòn sát thủ gì, nếu không mang ra thì sẽ không kịp nữa?” Lương Lược có chút thấp thỏm, vốn là bọn họ nắm giữ triều chính, cho dù Quân Hoảng lên ngôi, triều chính cũng vẫn trong tay bọn họ, nhưng tốt cuộc từ khi nào, Quân Hoảng lại có thể làm theo ý mình trên triều chứ?

Quân Nặc hơi hơi nhếch khóe miệng: “Bọn họ là từng bước đi lên, Tướng gia, người còn không phát hiện ra sao?”

Lương Lược nhớ lại một chút, sắc mặt xanh mét.

Quả thực, từ khi Dịch Kinh Hồng tiếp quản kinh thành, Quân Hoảng liền từng bước một thu hồi quyền lực trong tay bọn họ. Nay hãn đã nắm được Hộ Bộ, chỉ cần cho hãn thời gian, hãn sẽ có đủ tài lực để chống đỡ.

“Lão hồ ly Tô Thành kia có thái độ ngầm đồng ý rồi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chứ, còn cả Lý Trí Bình của Lại Bộ nữa, sao cũng không hé răng chứ?”

Quân Nặc thường thức bút lông trong tay, tựa tiểu phi tiểu: “Bọn họ tất nhiên là nhìn trúng vị trí bên cạnh Hoàng Đế rồi.”

“Vị trí gì?”

“Người đừng quên Tô Thành và Lý Trí Bình đều có một nữ nhi như hoa như ngọc, nay đang đúng tuổi, tài danh lan xa. Hậu vị của Quân Hoảng chưa có, chẳng phải là lời dụ dỗ tuyệt vời sao.”

Lương Lược vỗ đùi, bừng tỉnh: “Lúc trước ta còn nói Hoàng Đế ngu ngốc, không biết mượn việc kết thân để củng cố thế lực, hiện tại mới biết, hóa ra hãn có tính toán này. Hóa ra là dùng ngôi vị Hoàng Hậu để khiến nhiều người bán mạng vì hãn. Tâm cơ quá sâu!”

“Nếu hãn dùng ngôi vị Hoàng Hậu để mê hoặc người hợp tác với hãn, sao chúng ta lại không giúp, biến ngôi vị Hoàng Hậu trở thành thứ mê người để bọn họ tranh đấu chứ?”

“Đây đúng là chủ ý tốt, nhưng Hoàng Đế đã tuyên bố ba năm không lập Hậu, chúng ta làm sao có thời cơ thích hợp chứ?”

“Hừ! Quân Hoảng cũng là nam nhân, hơn nữa là một nam nhân thừa tình lực, người cho rằng hãn thật sự có thể nhịn được ba năm? Đến lúc muốn thì chỉ cần một câu quốc khố dư thừa là có thể danh chính ngôn thuận tuyển tú nữ.”

Lương Lược gật đầu: “Chúng ta chỉ cần chờ thời cơ là được, việc cấp bách hiện nay là Diệp Tri kia. Người này không thể khinh thường, nhất định phải trừ bỏ mới được, rốt cuộc hấn năm được nhược điểm gì của người?”

Quân Nặc trầm mặc một lát, nói: “Để Bốn Vương nghĩ lại đã.”

“Người nghĩ cái gì, có chuyện gì mà ngay cả ta cũng không thể nói sao?” Lương Lược có chút bất mãn.

Quân Nặc lắc lắc đầu: “Bốn Vương còn chưa làm rõ một số việc, chờ tìm hiểu xong, lại nói với người cũng không muộn.”

“Hy vọng Thất Hoàng Tử nghĩ xong, chúng ta vẫn còn đứng vững trên triều.” Lương Lược phẩy tay áo bỏ đi.

Quân Nặc nhìn Lương Lược rời đi, không mở miệng giữ lại, cầm bút lên viết, lại không hạ xuống, khiến mực đen nhỏ xuống giấy Tuyên Thành, tạo thành những chấm đen.

Giữa trưa, một chút gió cũng không có, Quân Hoảng đưa tiễn Phong Phi Tự ở cửa thành. Hai người cầm một chén rượu, chạm vào nhau rồi một hơi uống cạn.

Quân Hoảng nhìn Phong Phi Tự, giơ tay nhắc chân đều lộ vẻ tao nhã, nhớ tới ngày đầu tiên hai người gặp mặt ở ngoại ô, cũng bị kinh diễm bởi phong thái nhanh nhẹn của hấn, liền có ý muốn kết giao, chỉ tiếc, hấn lại là Tịnh Kiên Vương của Hoa Gian quốc, nhịn không được mở miệng nói: “Vương gia thật sự là người tài giỏi, không thể thường xuyên nâng cốc nói chuyện, thật là khiến người ta thấy buồn.”

Phong Phi Tự chấp tay: “Đa tạ Hoàng Đế thưởng thức, còn có nhiều thời gian, tất nhiên sẽ có cơ hội. Phong mạo xin tạm biệt tại đây.”

“Tạm biệt!” Quân Hoảng cũng chấp tay.

Ánh mắt Phong Phi Tự nhìn ra sau hăn, Diệp Lạc im lặng đứng đó, ánh mắt nhìn xuống đất, như đang nhìn cái gì đó, lại như không nhìn gì cả.

Phong Phi Tự đứng một lát, cuối cùng vẫn đi về phía nàng.

Cảm thấy có người đến gần, Diệp Lạc ngẩng đầu lên, hơi giật mình, một lát mới bình tĩnh nhìn hăn.

Hai người không nói gì, chỉ nhìn nhau, trong thời gian ngắn, không biết nên nói gì.

“Khụ!” Phong Gian Ảnh ho một tiếng.

Diệp Lạc hơi hơi nghiêng đầu.

“Diệp đại nhân!” Phong Phi Tự mở miệng, giọng nói vẫn dễ nghe như trước.

“Vương gia!” Giọng Diệp Lạc rất nhỏ.

“Phong mỗ và Diệp đại nhân từng duyên gặp mặt vài lần, nay sắp ly biệt, không biết bao giờ mới gặp lại, không biết Diệp đại nhân có thể hát cho Phong mỗ một bài, làm kỷ niệm không?”

Diệp Lạc nhìn hăn, rất lâu mới mở miệng: “Người muốn nghe bài gì?”

Phong Phi Tự hít sâu một hơi, đi tới cạnh nàng, nói nhanh một câu: “Lúc này, muội hát cho ta.” Giọng nói rất nhỏ, chỉ có Diệp Lạc nghe rõ.

Quân Hoảng biến sắc, rất không cao hứng, nhưng động tác của Phong Phi Tự quá nhanh, hăn cũng không làm gì được, chỉ có thể đi tới bên này, hỏi: “Vương gia, Diệp khanh biết hát sao?”

Ánh mắt Phong Phi Tự vẫn dừng trên người Diệp Lạc, nghe vậy thì cười vang nói: “Đúng vậy, hát rất hay. Diệp đại nhân, không biết Phong mỗ có

may mắn được nghe trước khi đi không?”

Lạc Lạc, lần này, mọi việc biến hóa, muội còn có thể hát cho ta một khúc, để an ủi những năm tháng không có người không?

Diệp Lạc không động, Phong Phi Tự cũng im lặng đợi, không hề thúc giục nàng.

“Diệp khanh?” Người hỏi, là Quân Hoảng.

Diệp Lạc nhìn Phong Phi Tự, ánh mắt như chứa thiên ngôn vạn ngữ, nhưng nàng chỉ nói một câu: “Hôm nay ta không mang cầm.”

Phong Phi Tự quay đầu lại: “Vô Nhai!”

Vô Nhai lên tiếng trả lời đi đến, trong tay mang theo cầm, là Trúc Hoa Huyết Lệ nổi tiếng thiên hạ, đó là cầm không bao giờ rời khỏi người Phong Phi Tự. Nghe đồn, cầm này là do một nhạc công thần bí dốc hết tâm huyết để làm, dùng ba mươi năm để tinh điêu tế mài, cuối cùng nhạc công phun ra một ngụm máu, rồi chết.

Phong Phi Tự cầm nó, giơ lên trước mặt Diệp Lạc: “Bây giờ, có cầm rồi.”

Thân cầm lộ ra màu đỏ như ẩn như hiện, khiến mắt Diệp Lạc đau đớn, nàng nhận lấy, đầu ngón tay có chút run: “Được, ta hát.”

Tiếng đàn vang lên, như khóc như than, tiếng hát của Diệp Lạc, ai oán thê lương bi ai, đó là, bài ca ly biệt!

“Thời gian thấm thoát, năm tháng vội vàng,

Bọn họ còn nhớ rõ hay không

Từng đồng ý cầm tay múa kiếm, cất giọng hát khắp giang hồ?

Cô gái lúc ấy tươi cười như nắng
Thiếu niên anh tuấn cười ngựa vùng roi;
Bọn họ đều chưa từng mở miệng,
Lại sớm âm thầm hứa cả đời bên nhau,
Chỉ trong một đêm tuyết rơi,
Trong chớp mắt tóc đen đầu bạc tình sâu không tuổi!
Giờ phút này giang sơn như cũ phong cảnh như xưa
Ngẩng đầu lại chỉ có thể thấy mây trắng;
Ai đã từng tựa vai ngồi hàng đêm;
Ai đã từng nắm tay ngao du non xanh nước biếc?
Ngồi xem quan ải, lắng nghe tiến đao kiếm kỵ binh ngoài núi,
Hồn về quê cũ, cát vàng lấp xương,
Chỉ nguyện kiếp sau, cầm tay xem hoa nở.”

Sư huynh, kiếp này, chúng ta phải hoàn thành trách nhiệm và hứa hẹn của mình, nếu thật sự có kiếp sau, xin nguyện sinh tử không rời, ngồi nhìn vân sinh thủy khởi, thế sự không màng.

Mọi người đều biết, trong tiếng đàn của Diệp Tri Sùng Hưng vương triều, Phong Phi Tự rời đi, để lại Trúc Hoa Huyết Lệ của hãn. Lại không ai biết, Tịnh Kiên Vương danh chấn thiên hạ, ngẩng cao mặt, tràn đầy nước mắt.

Hắn rớt cuộc buông tay, tình yêu duy nhất trong đời này duy nhất yêu
say đắm

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Phiên Ngoại Vô Nhai.

Diệp Lạc hồi bé bị đưa đến Thương Vụ Môn, thì giống như con ngựa hoang thoát cương, ở Thương Vụ Môn như cá gặp nước. Nhất là sau khi ca ca Diệp Tri vì lý do thân thể mà bị đuổi về nhà, thì ngoài Thương Vụ lão nhân, không có ai có thể khống chế được tiểu cô nương thoát nhìn đáng yêu nhưng nghịch ngợm điên cuồng này.

Nhưng mà Thương Vụ lão nhân đối với đồ đệ nhỏ nhất này sủng ái có thừa, chỉ thiếu mỗi việc quỳ trên đất làm ngựa cho nàng cưỡi thôi, làm sao có thể trách móc nàng nửa câu chứ.

Cho nên nửa năm đầu, Diệp Lạc vô cùng thoải mái. Không có gia gia bắt nàng học nữ hồng, không có ca ca mỉm cười nhìn nàng, bảo nàng cẩn thận đừng làm rách quần áo. Ngoài việc có chút nhớ người thân, quả thực nàng cảm thấy đây chính là chỗ tốt đẹp nhất thiên hạ.

Chuỗi ngày lành của nàng chấm dứt sau khi vị sư huynh trong truyền thuyết kia trở về.

Vận khí của nàng thật không tốt. Hôm đó nàng đang ngồi ở trên cây lê ăn lê, đột nhiên phát hiện trên đui có một con sâu róm, sợ quá nàng nhảy dựng lên.

Kết quả là bi kịch xảy ra, nàng rơi từ trên cây xuống.

Mạng nhỏ ra đi! Đây là suy nghĩ duy nhất của nàng.

Nhưng mắt nhắm lại, rơi một lúc mà vẫn chưa xuống đến đất, chân lại như bị cái gì ôm. Nàng mở một con mắt thì nhìn thấy một cái chân, lại mở nốt mắt kia thì nhìn thấy hai cái chân. Nàng trợn mắt nhìn, rồi chống hai tay lên xem, thấy vạt áo màu trắng, lại cố gắng, nhìn lên trên, khuôn mặt một thiếu niên, đang cười túm túm nhìn nàng: “Muội là tiểu sư muội Diệp Lạc của ta hả?”

Nàng nháy nháy mắt: “Sao huynh biết?”

Thiếu niên cười, nhìn ngọn cây, lại nhìn nàng: “Bởi vì muội đúng là từ giữa đám lá cây rơi xuống mà.”

(Diệp Lạc là lá rơi)

Oa! Hắn cười thật là đẹp mắt, Diệp Lạc nhìn hắn cười, nhìn không chuyển mắt.

Bởi vì người khả cơm tú sắc này, Diệp Lạc tạm thời thu hồi vẻ gương nanh múa vuốt của nàng, ngoan ngoãn để thiếu niên kéo tay đi gặp sư phụ. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân, đó là thiếu niên nói, tùy tùng của hắn mang tới rất nhiều đồ ăn ngon.

“Lạc Lạc, gọi ta là sư huynh.”

Diệp Lạc giả vờ mếu máo: “Ta có rất nhiều sư huynh.”

“Ta là đại sư huynh, gọi ta là đại sư huynh.”

Diệp Lạc cau mày: “Đại sư huynh nghe già lắm, tiểu ca ca, người trông không già, vì sao lại muốn bị gọi là đại sư huynh chứ?”

Sau khi trầm mặc nửa ngày, thiếu niên cúi đầu nhìn nàng: “Gọi ta là sư huynh đi, sư huynh chỉ có một mình ta, người khác là nhị sư huynh, tam sư

huynh... Vô Nhai, lấy cho tiểu sư muội của ta một túi đường.”

Diệp Lạc vì sự hấp dẫn của túi đường, gọi rất vang dội: “Sư huynh!”

Đây là lần đầu nàng gặp Phong Phi Tự, từ lần đầu tiên gặp mặt nàng đã biết, vị sư huynh này khác biệt. Ban đầu, nàng nghĩ là vì hấn đặc biệt đẹp mặt, là người dễ nhìn nhất ngoài ca ca.

Nhưng sau đó mới phát hiện, sự khác biệt của hấn, không chỉ là diện mạo.

Hấn chăm chỉ hơn bất kì ai, buổi tối mọi người đều đi ngủ, hấn còn chưa có ngủ mà ngồi đọc sách; Sáng sớm, mọi người vẫn ngủ, hấn đã dậy luyện kiếm.

“Sư huynh, huynh có mệt không? Huynh không thích ngủ à?” Diệp Lạc không thể hiểu nổi, ở trên giường thoải mái ngủ một giấc thì sáng khoái biết bao, vì sao lại phải thức khuya dậy sớm khổ sở như vậy chứ, ngủ xong thì còn đầy thời gian mà.

Phong Phi Tự xoa xoa đầu nàng: “Sư huynh không có thời gian, cho nên chỉ có thể ngủ ít thôi.”

“Vì sao lại không có thời gian? Ban ngày dài như vậy, phải ăn ba bữa cơm mới có thể ngủ tiếp.”

Phong Phi Tự có chút buồn cười: “Bởi vì ban ngày sư huynh còn phải làm việc khác.”

Sau đó, Diệp Lạc đã hiểu, sư huynh đúng là không có thời gian, một năm hấn chỉ ở trên núi một nửa, thời gian khác, hấn phải về nhà.

Cho dù ở trên núi, Vô Nhai cũng sẽ mang tới một đồng thư, sau đó sư huynh lại ngồi chỗ nào đó xem và viết.

Sư huynh thật đáng thương, vì thế Diệp Lạc, lương thiện quyết định sau này không được làm phiền sư huynh.

Hai ngày qua đi, sáng sớm nàng dậy mở cửa, đã thấy sư huynh đưa lưng về phía nàng đứng đó, nàng xoa mắt đi qua: “Sư huynh, huynh luyện võ xong rồi à?”

Phong Phi Tự quay đầu nhìn nàng, khuôn mặt tiểu nha đầu trong nắng sớm trắng trắng hồng hồng, vô cùng đáng yêu, hân nhin không được vươn tay ra nhéo: “Lạc Lạc, muội không thích sư huynh à?”

“Không có đâu!” Diệp Lạc sờ sờ mặt, không rõ trả lời.

“Vậy sao mấy ngày nay muội không tới tìm ta chơi? Muội cũng giống bọn họ ngại thân phận của ta à?” Phong Phi Tự có chút mất mát.

“Sư huynh, huynh bận mà, ta mà đi tìm huynh chơi thì thời gian ngủ của huynh càng ít.” Diệp Lạc đột nhiên mở to hai mắt nhìn hắn: “Sư huynh, huynh có thân phận gì hả?”

Phong Phi Tự bình tĩnh nhìn nàng một lát, bỗng nhiên cười: “Không có gì, muội tới tìm ta chơi đi, nếu muội không chơi với ta, cả ngày ta đều làm việc, càng mệt hơn.”

“À!”

Vì thế mỗi ngày Diệp Lạc đều đi tìm Phong Phi Tự, kể cả lúc Thương Vụ lão nhân giảng bài. Vốn Diệp Lạc học võ công và ngũ hành bát quái, nhưng vì Phong Phi Tự muốn học binh pháp và đạo trị quốc, Diệp Lạc cũng đi theo nghe.

Có một lần, Thương Vụ lão nhân giảng tới lịch đại quân vương đối mặt với việc dân chúng tạo phản, hỏi ý kiến Phong Phi Tự. Phong Phi Tự trầm

ngâm rất lâu sau mới nói: “Tạo ra một vương triều cường đại, chỉ cần triều đình lớn mạnh, quốc thái dân an, sẽ không có ai tạo phản.”

Thương Vụ lão nhân uống một ngụm trà, gật đầu một cái. Diệp Lạc ngồi bên cạnh, chống cằm hỏi: “Vì sao dân chúng lại tạo phản? Có ăn có mặc mà vẫn muốn tạo phản sao? Dân chúng nếu bất mãn, thì chọn một người tài hoa trong dân chúng làm quan quản bọn họ, không phải sẽ không tạo phản nữa sao? Hơn nữa triều đình không thể là triều đình của dân chúng sao, vì sao lại xây dựng một triều đình mà dân chúng sẽ tạo phản?”

Cũng từ lúc này, Thương Vụ lão nhân và Phong Phi Tự mới chính thức nhìn ra tiểu cô nương bình thường đi học không chăm chú nghe này, nàng rất có thiên phú, không chỉ là thiên phú, mà còn có một trái tim nhân giả.

“Nhân giả vô địch!” Bốn chữ này, là Thương Vụ lão nhân dạy cho Phong Phi Tự, nhưng trong lòng Thương Vụ lão nhân hiểu được, người có thể kế thừa điều này, hơn nữa có thể khiến nó tỏa sáng, có lẽ chỉ có Diệp Lạc.

Đáng tiếc, nàng là nữ nhi, nếu không, nếu nàng dẫn thân vào triều đình, với bản lĩnh này, nhất định là thương sinh chi phúc, phúc của dân chúng.

Sau đó, Phong Phi Tự và Diệp Lạc ở cùng nhau, không chỉ thảo luận cuộc sống, mà dần dần, bọn họ nói chuyện đều đề cập tới binh pháp mưu lược. Phong Phi Tự thở dài vô số lần: “Lạc Lạc, đáng tiếc muội không phải nam tử.”

“Nam tử thì sao?” Nghe hăng hăng, Diệp Lạc vẫn không hiểu khác nhau chỗ nào, rốt cục hỏi ra.

“Nếu là nam tử, tất nhiên có thể cùng ta kề vai chiến đấu, muội và ta liên thủ, tất nhiên là dật hoa trên gấm, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.”

Diệp Lạc suy nghĩ một hai ngày, đi tới chỗ hắc, ôm thắt lưng của hắc: “Nữ tử cũng có thể cùng huynh đứng cùng một chỗ mà, giống cha và nương, dù chết cũng cùng một chỗ, Lạc Lạc cũng có thể ở cùng sư huynh, cho đến khi chết.”

“Ở cùng một chỗ cho tới khi chết sao?” Phong Phi Tự thì thào, ánh mắt ấm áp.

Năm đó, Diệp Lạc tám tuổi, Phong Phi Tự mười ba tuổi.

Phong Phi Tự mười ba tuổi, lớn lên ở nơi phồn hoa, việc nhìn thấy nghe thấy, tất nhiên sẽ nhiều hơn Diệp Lạc đơn thuần. Nhưng lúc đó, hắc cảm thấy câu nói kia, là câu nói khiến tim hắc chấn động trong mười ba năm đó.

“Được, Lạc Lạc.” Hắc nhớ rõ, hắc nói như vậy, sau đó, ôm tiểu nha đầu trong lòng chặt hơn một chút.

Sau đó, hắc lại có việc phải về nước xử lý, hắc mới phát hiện ra lần đầu tiên hắc thấy lưu luyện không rời. Diệp Lạc kéo y phục hắc, vẫn không ngừng nói: “Sư huynh, huynh phải nhanh về nha!”

“Được!”

“Sư huynh, huynh mang đồ ăn ngon cho ta nhé.”

“Được!”

“Sư huynh, nếu huynh thật sự không thể về cũng không sao, gửi đồ ăn ngon cho ta là được.”

“.....”

“Sư huynh, huynh không mang đồ ăn ngon cho ta, ta lại trèo cây hái lê rồi rơi xuống.”

“Vô Nhai, người ở lại.”

Phong Phi Tự đi rồi, Vô Nhai ở lại.

Đối với Diệp Lạc mà nói, kỳ thật cũng chẳng có gì khác biệt, nàng vẫn tiếp tục cuộc sống của nàng. Điều nghi hoặc duy nhất là, không biết có phải sư phụ quên mất không, mà sư huynh không ở đây, ông ấy vẫn bảo nàng đi nghe bài của sư huynh.

Diệp Lạc đi nghe vài lần rồi hỏi: “Sư phụ, đây là bài của sư huynh mà, không phải của con.”

“Con giúp nó nghe, sau đó nói cho sư huynh con, được không?”

“À, được!” Diệp Lạc nghe rất chăm chú, không hiểu liền hỏi. Nghe xong rồi thì về phòng, nàng bắt đầu sửa sang lại nội dung được học, có lúc còn tự ghi giải thích của mình ra, sau đó đưa cho Vô Nhai gửi cho sư huynh.

Lần đầu tiên Vô Nhai nhận được thư thì rất sửng sốt: “Tiểu thư, muốn gửi nhiều vậy à?”

“Đúng vậy!” Diệp Lạc gật gật đầu: “Người nói cho sư huynh, ta không quên đâu.”

Vô Nhai im lặng nửa ngày, xoay người đi ra ngoài.

“Đợi chút!” Diệp Lạc gọi lại, sau đó chạy tới đưa thêm mẫu giấy: “Còn có cái này, đừng quên đấy.”

Vô Nhai nhìn thoáng qua, đó là danh sách đồ ăn gì đó, hẳn khụ một tiếng: “Tiểu thư, hoa quế cao của người còn chưa viết.”

“Đúng rồi, suýt nữa thì quên.” Diệp Lạc cầm lại tờ giấy bổ sung vào, rồi Vô Nhai mới ôm thư ra ngoài.

Cứ như vậy vài năm đi qua, Diệp Lạc cũng chẳng biết mình học được cái gì, nàng chỉ biết là, thư của nàng gửi đi không ít, mà tay Vô Nhai mài mực cũng đã có vết chai.

Chờ nàng lớn hơn một chút, Thương Vụ lão nhân nói với nàng, sách vở gì đó chỉ là vật chết, xuống núi tích lũy kinh nghiệm mới là sống, sư huynh của nàng không có thời gian xem, nên nàng xem hộ.

Vì thế Diệp Lạc dẫn theo Vô Nhai, trong khi Phong Phi Tự về nước, bắt đầu hành trình mới.

Các nàng đi tới nơi ôn dịch hoành hành, chính mắt chứng kiến mọi người tuyệt vọng bó tay;

Cũng đi tới sơn thôn nghèo khó, nhìn mọi người không có ăn không có mặc.

Gặp qua giang hồ báo thù, gặp qua giết người vô tội, gặp qua ăn hối lộ trái phép, Diệp Lạc đều ghi lại, trong thư nàng gửi Phong Phi Tự viết: “Hóa ra thế giới không phải tất cả đều tốt đẹp, không có đúng tuyệt đối, cũng không có sai tuyệt đối, sư huynh, ta muốn giúp rất nhiều người, nhưng ta không giúp được, nhưng ta sẽ cố gắng giúp nhiều người nhất trong phạm vi ta có thể giúp. Sư huynh, ta làm vậy có đúng không?”

Bên phía Phong Phi Tự thì thấy, đây chính là tiểu sư muội làm nũng với hắn, thường xuyên cười đùa, nên không hỏi quá nhiều, dù sao có Vô Nhai ở bên cạnh, nàng cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì.

Chỉ có Vô Nhai mới hiểu được, từ “giúp” mà tiểu thư nhẹ nhàng băng quơ nói kia, là phải trả giá bao nhiêu cố gắng và mồ hôi.

Hắn ở bên cạnh nàng, tận mắt nhìn nàng ôm đứa bé sốt cao vì ôn dịch chạy vào đầm lầy, đi linh dược theo lời đại phu. Hắn cùng nàng ở trong đầm lầy tìm rất nhiều ngày, mới tìm được rồi một cây, nhưng đứa bé ăn xong vẫn

không có hiệu quả mà ra đi. Nàng khóc như mưa, kéo y phục hăn lau mặt rồi nói, y thuật thực sự rất quan trọng, nàng muốn đưa một ca ca của nàng đi học y, sau này, lại gặp tình huống như vậy nàng cũng sẽ không phải bó tay nữa.

Nàng ở trong sa mạc gặp một nhóm người bị trộm cướp đuổi giết mà chạy vào sa mạc, bị hành động xả thân cứu chủ của mấy tên thị vệ làm cảm động. Dưới tình trạng chính mình cũng lạc đường, dứt khoát ra tay cứu giúp, tuy cuối cùng đã thành công cứu được vị công tử bị thương nặng kia, nhưng cũng làm mất hành lý và đồ ăn của mình. Bọn họ ở trong sa mạc sò soạng phương hướng, vị công tử kia vì đói khát mà sắp chết, là tiểu thư cắt cổ tay, lấy máu thay nước, mới khiến hăn sống được tới lúc ra khỏi sa mạc. Cuối cùng, đem vị công tử kia đến y quán nàng liền chạy mất.

Còn có ở sơn thôn nghèo khó kia, tiểu thư dạy thôn dân tưới nước thế nào, bán đồ trong núi để mua lương thực và quần áo ra sao. Hăn vẫn cảm thấy người có tình yêu với mỹ thực như tiểu thư, nhất định là hậu quả của việc nuông chiều từ bé. Nhưng lúc đó mới biết được, hóa ra tiểu thư cũng có thể mặt không đổi sắc ở trong phòng làm bằng cỏ tranh, cùng nữ tử trong thôn tắm ở hồ nước, uống canh rau dại trò chuyện vui vẻ.

Hăn vốn là cô nhi, là đi theo Vương gia, mới có thể cơm áo không lo. Đi theo Vương gia, hăn mới biết cuộc sống, mà đi theo tiểu thư, hăn mới hiểu được sinh mệnh.

Hăn ngẩng đầu nhìn Vương gia, nguyện ý vì hăn (PPT) ra sống vào chết, còn tiểu thư, hăn muốn ở cùng nàng, nhìn nàng cất cao giọng hát, cùng nàng ra sống vào chết.

Có một lần, Phong Phi Tự xem Diệp Lạc bắt chước con thỏ múa mà cười to không ngừng, hăn vừa lau nước mắt vừa hỏi Vô Nhai: “Người nói nha đầu kia có phải cầm tinh con thỏ không?”

Vô Nhai nhìn nửa ngày, thật sự trả lời: “Không giống.”

Phong Phi Tự biết nói chuyện với Vô Nhai ít nói không vui gì cả, thuận miệng hỏi: “Thế nàng giống cái gì?”

Vô Nhai thấp đầu: “Giống trà.”

Phong Phi Tự bất đắc dĩ lắc đầu: “Vô Nhai, lần sau nhất định phải nhắc ta không cần nói đùa với người.”

Vô Nhai không phản bác, hần biết, hần nói kỳ thật không sai chút nào.

Tiểu thư là một ly trà, đem sự chua xót chôn dưới đáy lòng, thứ tỏa ra lại là mùi thơm ngát.

Nàng viết thư cho công tử, đều viết chuyện vui vẻ, ngẫu nhiên oán giận cũng không ảnh hưởng toàn cục, lúc đau khổ thực sự, nàng sẽ không nói nửa câu. Không chỉ không nói, nàng còn uy hiếp hần: “Không được nói cho sư huynh biết, nói cho hần thì sau này hần sẽ không cho ta đi, không cho ta đi cũng chính là người không được đi, hiểu chưa?”

Hần không muốn đồng ý, bởi vì hần không muốn nhìn thấy tiểu thư vì một vài việc mà bôn ba lao khổ, nhưng nếu tiểu thư thích, hần cũng ngầm đồng ý.

Tiểu thư khác với các nữ tử khuê các, nàng sống chân thật mà phần khích, sáng chói. Hần thích tiểu thư tiêu sái như vậy.

Thời gian như vậy là mười năm.

Cho đến một ngày trên Thương Vụ Môn tuyết bay tán loạn, tiểu thư đứng chờ trên đỉnh núi một đêm, hần và Vương gia đứng dưới chân núi một đêm.

“Vương gia, chúng ta thực sự không đi gặp tiểu thư sao?” Vô Nhai biết, tiểu thư nhất định sẽ thương tâm, cho dù trên mặt nàng không có lệ.

“Không đi.” Phong Phi Tự vỗ tay sau lưng: “Nếu đưa nàng tới Hoa Gian quốc, Diệp gia của nàng làm sao sống yên ở Sùng Hưng? Chờ xong việc, ta lại đi tìm nàng.”

Nhưng thế sự vô thường, ai cũng không thể đoán trước được kết cục.

Sau này Vô Nhai luôn nghĩ nếu ngày đó Vương gia đi gặp tiểu thư, thì những chuyện sau này có thay đổi không?

Đáng tiếc, thế sự đã định, ai cũng không thể giả thiết, việc xảy ra thì sẽ xảy ra.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Thu Ý Nông.

Quân Hoảng đương nhiên không phải kẻ ngốc, nhất là việc của Diệp Tri, hẳn đều mẫn cảm hơn người bình thường. Thái độ của Diệp Tri đối với Phong Phi Tự, đều không giống bình thường.

Màn đưa tiễn ở cửa thành kia vẫn luôn lượn lờ trong đầu hẳn.

Nếu trước kia hẳn chỉ cho rằng Diệp Tri và Phong Phi Tự có duyên gặp mặt mấy lần, thì qua hôm nay, hẳn nghĩ có lẽ hai người này không chỉ là quen biết, mà là bạn cũ, hơn nữa nhất định là thân thiết.

Trên mặt Diệp Tri luôn giữ nguyên nụ cười, nhưng có thể nhìn ra, rất ít người có thể phá hủy nụ cười của hẳn, khiến cảm xúc của hẳn dao động.

Nhưng Phong Phi Tự lại bất đồng. Diệp Tri làm người cực kì quật cường kiêu ngạo, nhưng ở trước mặt bao người, lại có thể ngồi xuống đất, đánh đàn hát vì hẳn. Phong Phi Tự để lại cảm mà rời đi, trên đường về Diệp Tri ôm cầm, mấy lần rơi lệ.

Diệp Tri, đối với Phong Phi Tự.....

Năm tới nửa đêm, thật sự ngủ không được, Quân Hoảng đứng dậy, khoác thêm áo choàng.

“Hoàng Thượng, ngài làm gì vậy” Chiêm Xuân nhận được tin vội vàng chạy tới, đuổi theo Quân Hoảng.

Quân Hoảng cũng không quay đầu lại: “Vi Kỳ đi theo ta là được, người về đi.”

“Nhưng ngài muốn đi đâu, hơn nửa đêm rồi.” Mắt thấy Quân Hoảng đã đi xa, Chiêm Xuân gấp đến mức giơ chân, chỉ vào cấm vệ quân: “Các người nhanh đuổi theo, Hoàng Thượng mà có gì sơ xuất, đầu đám người các người đều rơi xuống đất.”

Đáng thương cho một đám cấm vệ quân, hơn nửa đêm bị vị Hoàng Đế bốc đồng ép buộc đến mức gà bay chó sủa.

Đương nhiên, đáng thương không kém là thị vệ Diệp phủ. Hơn nửa đêm Hoàng Thượng đến, có thể là việc nhỏ sao?

Cố tình Diệp Lạc lại ngủ rất ngon, bình thường không ai có thể gọi nàng dậy được, huống chi đang ở nhà, Diệp Lạc ngủ rất say.

Tang Du gõ cửa một lát, quay đầu lại bất đắc dĩ nhìn Quân Hoảng: “Hoàng Thượng, không thì ngài nghỉ tạm ở phòng khách một đêm?”

Vi Kỳ nhìn sang, không thấy thần tử nào như vậy, dám để Hoàng Đế chờ. Vì thế hắn nâng chân lên “Phanh” một tiếng đá văng cửa.

“Làm càn!” Cửa vừa bị đá văng, tình huống bên trong còn chưa thấy rõ, đã có hai người mặc thanh sam nhảy xuống, chặn trước cửa, rút kiếm ra, đồng loạt chỉ vào Vi Kỳ.

Mũi kiếm chỉ vào mặt, Vi Kỳ vội vàng nhảy về phía sau, Tang Du vội vàng quát: “Dừng tay!” Dù như vậy, lúc Vi Kỳ rơi xuống đất, hai thanh kiếm làm rách y phục của hắn.

“Thập Tam, Thập Tứ, lui ra.” Tang Du tiến lên đây: “Đây là thị vệ nhất phẩm bên cạnh Hoàng Thượng.”

Thập Tam và Thập Tứ nhìn hẩn một cái, lui ra sau hai bước, vẫn chắn ở trước cửa, không nói lời nào, nhưng cũng không lùi lại.

Tang Du trên trán có mồ hôi lạnh nhỏ xuống, mấy người này giống như Tinh Dương vậy, không khác bao nhiêu.

Cũng may sau đó, cánh cửa rơi xuống đất đánh thức Diệp Lạc: “Thập Tứ?”

Lúc này Thập Tứ mới quay đầu đi: “Có người đá cửa.”

Có người đá cửa?

“Đá ra cho ta!”

“Được!”

“Khoan đã.” Tang Du vội vàng giữ tay Diệp Thập Tứ: “Công tử, là Hoàng Thượng tới.”

Hoàng Thượng? Diệp Lạc im lặng nửa ngày, mới ho một tiếng: “Mời Hoàng Thượng ngồi đi, ta lập tức tới.”

“Không cần, ta đang ở ngoài cửa.” Quân Hoảng nói một câu.

Diệp Lạc cúi đầu nhìn bản thân, may mắn tối qua hồ đồ cứ thế ngủ, chưa kịp cởi nhuyễn giáp trong y phục, lúc này bớt chút việc. Nàng thò đầu ra, thấy Thập Tam Thập Tứ đứng hai bên, chắn cửa lại.

Nàng chậm chạp xuống giường mặc thêm đồ, rồi mới nói: “Thập Tứ, các người trở về đi, để Hoàng Thượng vào.”

Thập Tứ nhìn qua, thấy nàng mặc xong y phục, mới gật gật đầu: “Được.”

Lại quay đầu nhìn Vi Kỳ: “Người đá hồng cửa, ngày mai bồi thường.”

“Thập Tứ!” Tang Du khiển trách một tiếng, Thập Tứ nhìn hăn: “Vừa nãy chúng ta không chú ý để hăn đá hồng cửa, là lỗi của chúng ta, không bắt hăn đền thì ngày mai công tử sẽ bắt chúng ta đền.”

Thập Tam kéo y phục: “Chúng ta muốn để dành tiền đi ăn với công tử, không thể tiêu loạn.”

“Công tử nhà các người thật nhỏ mọn. Được, ta đền!” Vi Kỳ một bụng tức giận, không phải là một cái cửa sao!

Thập Tứ gật đầu, vẻ mặt lạnh nhạt, giống như đó là chuyện đương nhiên: “Đó là điều đương nhiên.” Giải quyết xong việc này, mấy người đi rất nhanh.

Tang Du nhìn Quân Hoảng, không có biểu tình gì, hơi xoay người: “Mời Hoàng Thượng.”

Quân Hoảng vào phòng, bỏ lại một câu: “Các người không được vào!”, rồi đóng cửa lại. Để lại mấy người ở ngoài không hiểu, hai mặt nhìn nhau.

Hai tay Diệp Lạc đặt lên bàn, chống đầu, cố gắng trợn tròn mắt.

Quân Hoảng đứng trước mặt nàng: “Người đánh đàn cho hăn.”

Diệp Lạc trừng mắt nhìn.

“Người hát cho hăn.” Quân Hoảng tiếp tục lên án.

“.....” Diệp Lạc có chút hiểu ra.

“Diệp Tri, người thích Phong Phi Tự.” Câu cuối cùng này, là kết luận của hắn.

Diệp Lạc hoàn toàn thanh tỉnh.

“Diệp Tri, người thích Phong Phi Tự.” Quân Hoảng nhắc lại một câu, sau đó, im lặng nhìn nàng.

Ánh mắt của hắn, trong suốt thấy đáy, ngữ khí của hắn bình thản, nghe vào tai, lại trở thành bi thương.

Diệp Lạc dời ánh mắt, hơn nửa ngày, mới nói: “Ta có thích hay không, không liên quan tới người, Quân Hoảng.”

Tay Quân Hoảng dần dần nắm chặt, người trong lòng đang ở trước mặt hắn, nói là việc tình cảm của hắn (DL) không liên quan tới hắn, còn có gì có thể đả thương người ta hơn nữa?

“Diệp Tri, Phong Phi Tự cũng là nam nhân.”

“Quân Hoảng, đối với ta, người chỉ là Quân Vương ta muốn phụ tá, ngoài ra, người không phải cái gì cả. Ta dâng cho người lòng trung thành của ta, ta cũng hứa hẹn tuyệt đối không làm việc bất lợi cho Sùng Hưng vương triều, người chỉ cần biết điều này là được rồi.”

“Nhưng.....”

“Không có nhưng gì cả, Quân Hoảng, ta và người, ngoài quân thần ra, những thứ khác tuyệt đối không có khả năng. Ta mặc kệ người có tâm tư gì với ta. Chính người cũng đã nói, đó là việc của người. Việc riêng tư của ta, ta không cần nói với người, người cũng không có lập trường hỏi ta.”

Trầm mặc hồi lâu, Quân Hoảng bỗng nở nụ cười: “Diệp Tri, người thực sự vẫn coi ta là Quân Vương sao? Nếu đối với người ta chỉ là Hoàng

Thượng, thì lúc này, người sẽ dùng phương thức này nói chuyện với ta sao?”

Diệp Lạc hơi sững sốt, Quân Hoảng bỗng nhiên dán sát vào nàng: “Chúng ta cùng ra sống vào chết, ta đã nói, ta yêu người. Diệp Tri, người còn có thể coi ta chỉ là Hoàng Thượng sao?”

Diệp Lạc dời tầm mắt ra nơi khác, không dám nhìn ánh mắt của hắn, Quân Hoảng lui lại, đứng thẳng người: “Nếu người có thể thích Phong Phi Tự, thì Diệp Tri, vì sao người không chịu thích ta?”

Diệp Lạc hơi nhếch môi, cái này bảo nàng trả lời kiểu gì, thời gian mười năm, tình cảm mười năm, lại bảo nàng muốn thích thì thích, không muốn thích thì không thích sao.

“Diệp Tri, người thích Phong Phi Tự vì cái gì? Dung mạo khuynh thế, danh chấn thiên hạ, hay là mưu kế hơn người?” Quân Hoảng đợi một lát, bỗng nhiên thở dài: “Diệp Tri, ta không vĩ đại bằng Phong Phi Tự, nhưng đối với người, ta sẽ làm tốt hơn hắn.”

Diệp Lạc vẫn không nói gì, cho đến khi Quân Hoảng trầm mặc rồi đi.

Rời khỏi Diệp phủ, Quân Hoảng đi rất chậm.

“Hoàng Thượng, ngài sao vậy?” Dù Vi Kỳ cầu thả, cũng phát hiện ra cảm xúc của hắn không vui, cẩn thận hỏi.

Quân Hoảng chấp tay sau lưng, trong bóng đêm, không nhìn rõ biểu tình: “Vi Kỳ, người nói xem ta và Phong Phi Tự thế nào?”

Vi Kỳ suy nghĩ một lát, trả lời: “Hoàng Thượng là Hoàng Thượng, Phong Phi Tự chỉ là một Vương gia.”

“Ngoài cái này ra?”

“Hoàng Thượng, vài năm nữa, ngài nhất định sẽ lợi hại hơn hẳn.”

Quân Hoảng miễn cưỡng kéo khóe miệng.

Trở lại hoàng cung, Quân Hoảng không thấy buồn ngủ, lại đến ngự thư phòng, xem xét việc của Hộ Bộ, có lẽ là quá mức nhập tâm, lúc hẳn ngẩng đầu lên, mặt trời đã lấp ló đằng Đông.

Diệp Lạc cũng không ngủ, nhưng nàng không chăm chỉ như Quân Hoảng, lúc nàng không ngủ sẽ không muốn làm việc gì, nàng chỉ ngồi ngẩn người thôi. Sau đó, bắt đầu tỉnh lại, nàng có thật sự coi Quân Hoảng là Hoàng Thượng không? Nàng tranh luận với hẳn, ở trước mặt hẳn nàng không kiên nhẫn gì, có phải Quân Hoảng trong lòng nàng, thực sự đã vượt quá giới hạn quân thần?

“Lạc Lạc!” Diệp Tri sáng sớm đã tới đây, hẳn đương nhiên cũng đã nghe nói chuyện hôm qua, lo lắng nhìn muội muội.

Diệp Lạc ngẩng đầu thấy là hẳn, thì vội vàng đứng dậy, kéo hẳn ngồi xuống, rót chén trà cho hẳn.

“Lạc Lạc, tối qua muội không ngủ?” Diệp Tri hơi nhú mày.

Diệp Lạc cầm lấy tay huynh trưởng, nhìn khuôn mặt ngày càng gầy của hẳn, có chút kinh hãi: “Đừng nói tới muội, ca, gần đây huynh đều không ăn cơm sao?”

Diệp Tri mỉm cười: “Huynh ăn ngon ngủ ngon, không giống muội, ngủ cũng không yên.”

Diệp Lạc xoay người: “Thập Tứ, gọi Giản Phàm tới đây.”

“Không cần.” Diệp Tri ngăn nàng: “Huynh muội chúng ta nói chuyện muội gọi Giản Phàm tới làm gì?”

“Ca, huynh thế này không giống như không có việc gì, muội gọi Giản Phàm tới hỏi một chút.” Diệp Lạc có chút áy náy, mấy ngày nay nàng luôn làm việc, không chú ý tới ca ca.

“Không cần hỏi.” Diệp Tri nhìn nàng, trong mắt, có vẻ xin lỗi: “Lạc Lạc, muội không cần lo lắng.” Thân thể hần, hần rõ ràng nhất. Hần biết, có lẽ mình không qua được mùa thu này. Nhất là mấy ngày gần đây, ngực thường xuyên đau, đi vài bước cũng thấy mệt, mỗi ngày đi ngủ, hần đều lo lắng sẽ vĩnh viễn ngủ mất, không tỉnh lại nữa.

“Ca ca!” Diệp Lạc nhận ra, mạnh mẽ ôm lấy Diệp Tri, ôm thật chặt, lại không biết nên nói gì. Nàng luyến tiếc thế nào, sợ hãi ra sao, nhưng những lời này, lại không thể nói ra. Nàng biết việc sống chết không phải do người, nàng nói ra, cũng chỉ tăng thêm áy náy và thống khổ cho ca ca.

“Lạc Lạc, chúng ta dùng thời gian mười mấy năm để chuẩn bị lần ly biệt này, huynh nghĩ, Lạc Lạc nhà chúng ta có đủ năng lực để chấp nhận, đúng không?” Diệp Tri ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi.

Diệp Lạc ở trong lòng hần, gật đầu.

Diệp Tri cong khóe miệng: “Lạc Lạc, hiện tại việc duy nhất huynh không bỏ xuống được, đó là hôn sự của muội. Phong Phi Tự cũng được, Quân Hoảng cũng thế, Lạc Lạc, huynh không hy vọng muội làm một nữ nhân sau lưng anh hùng. Huynh hy vọng, người có thể dắt tay muội, sẽ không vì bất luận việc gì, người nào mà hy sinh muội.”

Diệp Lạc ôm thắt lưng hần, không nói gì.

Diệp Tri xoa tóc nàng, dờn đề tài: “Lạc Lạc, muội muốn quà sinh nhật gì?”

Diệp Lạc hít hít mũi, ngẩng đầu lên: “Bánh nướng của Trương sư phụ.”

“Xì!” Diệp Tri bật cười: “Được, ngày sinh nhật điểm tâm của chúng ta là cái này.”

“Dạ, ca ca, còn huynh, huynh muốn quà sinh nhật gì?”

“Huynh à, huynh muốn xem một tuồng kịch.”

“Kịch gì?”

“Luận võ kén rể.”

Diệp Lạc bỗng có dự cảm không tốt: “Ca, huynh kén rể cho ai thế?”

“Muội muội của huynh, Diệp Lạc.”

“Ca!” Diệp Lạc nhảy dựng lên, có chút không thể tin, chỉ tay vào chính mình: “Muội hả?”

“Đúng vậy!” Diệp Tri cười tủm tỉm: “Kịch gì huynh cũng đã xem rồi, chỉ còn thiếu tiết mục luận võ kén rể thôi, dù sao vừa hay muội muội của huynh vẫn chưa gả, không bằng để huynh chơi một chút đi.”

Chuyện này có thể chơi sao? Diệp Lạc hoài nghi: “Ca, vậy nếu có người thắng, huynh làm thế nào biến ra một muội muội? Huynh sẽ không chơi đến mức thực sự gả muội cho một người qua đường Giáp chứ?”

Diệp Tri nhìn nàng: “Có thể chứ, dù sao cuối cùng là do muội quyết định mà. Nếu muội cảm thấy vừa lòng thì việc này cứ quyết định như vậy, nếu muội thật sự không thích, muội có thể cho Tang Du hoặc Phong Gian Ảnh lên lời đòi, Giản Phàm cũng được.”

Diệp Lạc nhìn hắn nửa ngày, gian nan hỏi: “Thế sau đó thì sao? Cho dù là Giản Phàm hoặc Tang Du thắng.”

“Người bảo không lấy chồng, bọn họ dám ép gả sao?” Diệp Đại công tử nói rất đúng lý hợp tình, Diệp Lạc nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng: “Ca, kịch này không hay đâu.”

“Không sao cả, Lạc Lạc, coi như để ca ca xem kịch đi.” Diệp Tri bỗng nhiên thở dài một hơi: “Cho dù là giả, cũng để huynh cho rằng muội muội của huynh đã có hôn sự, huynh cũng an tâm.”

Vừa thấy Diệp Tri lộ ra vẻ mặt như vậy, Diệp Lạc nuốt lời muốn nói xuống, nàng đành mếu máo nói: “Thế muội muốn giả làm huynh, sau đó nhìn chính mình bị luận võ kén rể.”

“Không, nếu là kịch, đương nhiên huynh phải ngồi ở chỗ xem.” Diệp Tri cười ý vị thâm trường.

“Ca ca, chúng ta cho dù giống, cũng không phải giống nhau như đúc, huynh ngồi đó, người khác sẽ thấy lạ sao Diệp Tri hôm nay khác Diệp Tri hôm qua thế.” Diệp Lạc vô cùng bất đắc dĩ.

“Muội yên tâm, huynh đều có an bài rồi. Tốt lắm, muội ngủ tiếp một chút đi.”

“Ca, muội không muốn ngủ.”

Diệp Tri ấn nàng lên giường: “Huynh đã bảo Phong Gian Ảnh xin nghỉ cho muội, muội không ngủ đến trưa thì không được đứng lên.” Đắp chăn lên cho nàng: “Không được đứng lên.” Hắn lại dặn dò một lần nữa.

“Ca ca: “ Vẻ mặt Diệp Lạc ủy khuất cầu xin: “Muội đói rồi, muội muốn ăn cơm cơ!”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Biến Cố Phát Sinh.

Việc đăng cơ đã xong, sứ thần hai nước cũng đã về nước, binh mã lúc trước mượn của Nhân Vân Vương gia cũng đến lúc phải trả. Diệp Lạc xoa cằm, trầm ngâm không nói.

Quân Hoảng nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

“Thật đau lòng mà, có thể không trả không?”

“.....” Quân Hoảng đầu đầy hắc tuyến, không muốn trả lời.

Dịch Kinh Hồng nhin cười, nhẹ giọng nói: “Vậy không bằng để Diệp Thập Nhất cưới Quân Hồng Tụ?”

“Không được.”

“Không được.”

Hai người cùng lên tiếng cự tuyệt, Quân Hoảng cự tuyệt là sợ Quân Hồng Tụ có dụng tâm kín đáo, lợi dụng lửa gần rơm, làm một số hành động không tốt, mà Diệp Lạc cự tuyệt tất nhiên là sợ chậm trễ thanh xuân của Quân Hồng Tụ.

Quân Hoảng nhìn Diệp Lạc một cái, cười cười: “Đúng, không được.”

Diệp Lạc thở dài: “Nhưng mười vạn người kia thật không muốn trả mà. Nếu thật sự trả, ta sẽ đau lòng không ngủ được mất.”

Dịch Kinh Hồng ngoảnh mặt đi, không hé răng, tật xấu của công tử nhà hãn lại tái phát rồi.

Quân Hoảng lắc đầu, mở miệng: “Ngày mai cho bọn họ đi thôi, nếu lúc trước nói là mượn, thì sẽ phải trả.”

“Người là Hoàng Đế, binh mã khắp thiên hạ đều là của người.” Diệp Lạc thật sự không muốn trả, tuy biết là Quân Hoảng nói rất đúng.

Quân Hoảng buồn cười, Diệp Tri như vậy có chút vô lại, ít vẻ bình tĩnh sắc bén, lại nhiều hơn mấy phần đáng yêu. Đường nhiên hãn không dám nói ra, một nam nhân bị người khác nói là đáng yêu, thì không phải chuyện gì cao hứng.

Nhưng không biết vì sao, ở chung với Diệp Tri càng lâu, thì lại càng muốn dùng từ đáng yêu để hình dung về hãn. Không phải là thấy hãn thiếu khí khái nam tử, mà là không khống chế được bị hấp dẫn, sau đó càng ngày càng lún sâu.

Vì thế mười vạn binh mã của Nhân Vân vương gia dưới ánh mắt lưu luyến của Diệp Lạc, rời khỏi kinh thành.

“Người làm gì rồi?” Sau khi người đi Quân Hoảng mới hỏi nàng.

“Không làm gì cả.” Cho dù làm nàng cũng thà chết không nhận.

Quân Hoảng nhìn nàng: “Người cười rất có hàm ý.”

“Hàm ý gì?” Diệp Lạc sờ sờ mặt.

“Người động tay chân.”

“Thật sự có thể nhìn ra hả?”

“Ừ!” Quân Hoảng gật đầu.

“Vậy được rồi, ta không nói gì cả, tự người tìm đi.” Diệp Lạc không để ý tới hắn, xoay người về thành.

Quân Hoảng đi theo sau: “Diệp Tri, người không nói thật sao?”

“Không nói.”

“Thế ta cũng không nói cho người biết ta làm cái gì.”

Diệp Lạc dừng chân: “Người làm cái gì?”

Lúc này đến lượt Quân Hoảng nghênh ngang tiêu sái đi trước, Diệp Lạc đi sau hỏi.

“Này, rốt cuộc người có nói hay không?” Sau khi truy hỏi vài lần, Diệp Lạc có chút nổi nóng. Quân Hoảng này chân dài như vậy làm gì chứ, hắn đi một bước bằng nàng đi hai bước. Chân nàng ngắn, dễ chịu lắm sao?

Quân Hoảng lúc này mới đi chậm lại: “Ta nói xong thì người nói?”

“Được.”

“Ta để Chiêm Xuân an bài người ở trong, nếu Nhàn Vân Vương thúc có động tác gì, ta sẽ biết. Nếu là người khác có động tác gì mà chúng ta cần cầu viện Nhàn Vân Vương thúc, hắn cũng sẽ nhận được tin tức nhanh chóng.” Quân Hoảng đặc ý nhìn nàng: “Xong rồi, đến lượt người nói.”

“Ta không có gì hay để nói.” Diệp Lạc bữu môi, chuẩn bị về nhà ăn cơm.

Lúc này mới phát hiện mình bị lừa, Quân Hoảng vội nói: “Diệp Tri, người không giữ lời.”

“Từ trước tới nay chưa bao giờ ta nhận mình là quân tử, nói chuyện giữ lời? Nó là cái gì thế? Ta không biết.” Diệp Lạc đồng dục.

Quân Hoảng đuổi theo, khóe miệng đã có ý cười.

Hắn đoán, Diệp Tri cũng có an bài giống hắn. Hắn và Diệp Tri quả nhiên là trời sinh một đôi mà, đến suy nghĩ cũng giống nhau.

Theo đó, mười ngày sau, lệnh mới cũng được áp dụng.

Các quận huyện có tên trên danh sách thất thu đã lục tục báo cáo những khu vực chưa thất thu, nhưng hàng năm không nộp thuế.

Quân Hoảng xem tấu chương, sắc mặt xanh mét, quả nhiên không ngoài sở liệu của hắn, người của Hộ Bộ đã động tay động chân, đấm một quyền xuống đồng hồ sơ: “Đi, trăm muốn đi hỏi Trần Thiết xem, làm sao lại thất thu.”

Nhưng lúc bọn hắn tới Thiên Lao thì đã chậm.

Vừa mới đi tới cửa lao, Dịch Kinh Hồng đã cảm thấy không đúng, ngực tốt cúi đầu ngồi trên ghế không nhúc nhích, hắn vội vàng đi lên vỗ vai ngực tốt, vừa mới vỗ, ngực tốt đã ngã gục xuống.

“Nguy rồi.”

Mấy người vội vàng vào Thiên Lao, chỉ thấy cửa lao giam giữ Trần Thiết đã mở, Trần Thiết nằm trên mặt đất, đã chết. Vi Kỳ kiểm tra nửa ngày, đứng dậy nói: “Một chương giữa tim, không có vết thương khác, là một cao thủ.”

Dịch Kinh Hồng quỳ xuống: “Hoàng Thượng tha tội, là thần thất trách.”

Quân Hoảng không nhìn hắn, lại nhìn về phía Vi Kỳ: “Người cảm thấy thế nào?”

Vi Kỳ sờ sờ đầu: “Ít nhất không kém hơn ta.”

Quân Hoảng hừ một tiếng, nói với Dịch Kinh Hồng: “Đứng lên đi, không phải do người, là người đến quá lợi hại, thủ vệ không phải đối thủ của hần.”

Dịch Kinh Hồng đứng dậy, nói: “Thần đã muốn sai người ngày đêm giám thị Trần phủ, nay chứng cứ Trần Thiết báo cáo sai đã đầy đủ, thần sẽ lập tức niêm phong Trần phủ, cũng tra người nhà hần, xem có còn manh mối khác không.”

“Lập tức đi làm.”

Dịch Kinh Hồng đi vài bước lại quay đầu: “Việc này có cần thông báo cho Diệp đại nhân không?”

“Người không cần lo, trẫm sẽ an bài.”

“Dạ.” Dịch Kinh Hồng mặt không chút thay đổi lui xuống, trong lòng lại nghĩ, hần xong đời rồi, tiểu thư mà biết việc này, khẳng định sẽ lột da hần. Hần sao có thể sơ ý như thế chứ! Nghĩ đến đây, hần không thể tát cho mình một cái.

Thiên lao đối với quan binh thì được cho là thủ vệ sâm nghiêm, nhưng đối với cao thủ giang hồ chân chính, nhưng cũng chỉ thường thôi. Nhà bọn họ còn có một đồng người vẫn tùy tiện ra vào, mà sao hần có thể xem nhẹ điểm này.

Diệp Lạc đương nhiên đã biết tin.

Không phải Dịch Kinh Hồng thông báo, cũng không phải Quân Hoảng nói cho nàng, mà là người trên đường nói cho của nàng.

Phủ của Thượng Thư tiền nhiệm bị cháy lúc rạng sáng, hai trăm người trên dưới Trần phủ không một ai chạy thoát, đều chết trong biển lửa.

“Ám vệ là ai?”

“Diệp Cửu.”

“Hắn về chưa?”

Tang Du cúi đầu: “Vừa mới nghe thấy bị cháy, Thập Nhất liền đi thăm dò, Diệp Cửu đã đi rồi, không có dấu vết phản kháng, là trúng độc.”

Không phản kháng? Về mặt Diệp Lạc nghiêm nghị: “Dẫn ta đi xem.”

Diệp Cửu không chỉ có khinh công cực cao, mà còn có tâm tư kín đáo, chỉ phụ trách giám thị một Trần phủ, sao có thể dễ dàng để người ta phát hiện mà còn bị trúng độc lại không phản kháng.

Người đến làm thế nào mà phát hiện ra hắn để xuống tay?

Diệp Lạc tới thì Thập Nhất đã đổi xong y phục cho Diệp Cửu, Phong Gian Ảnh và Giản Phàm đang thảo luận cái gì đó, thấy nàng vào, Phong Gian Ảnh liền nói: “Là xà độc.”

Giản Phàm gật gật đầu: “Loại xà này rất hiếm thấy ở Sùng Hưng, bình thường sinh sống ở sa mạc, là một loại xà cực kỳ kỳ quái, có thể xuyên trong cát vàng, cũng có thể xâm nhập vào nguồn nước sâu mấy chục thước dưới sa mạc, là kịch độc.”

Xà trong sa mạc? Mí mắt Diệp Lạc nháy lên: “Những người này thật biết tìm.”

Phong Gian Ảnh nhìn nàng: “Loại xà độc này dính vào là chết, Diệp Cửu bị dính độc trong lòng bàn tay, chắc là cùng người đến đối chưởng nên trúng độc.”

Diệp Lạc gật đầu, đi đến bên giường, Diệp Thập Nhất hốc mắt đỏ lên: “Tiểu thư.”

Diệp Lạc mím môi, xốc áo Diệp Cửu lên, trên người có hình lá rất sống động, nhưng bên gáy Diệp Cửu lại có vết thương: “Không phải bảo là không có dấu vết phản kháng sao, sao trên gáy hân có thương tích?”

Diệp Thập Nhất nắm chặt tay: “Là tự Diệp Cửu làm mình bị thương, trước khi chết, hân tự hủy dấu hiệu của Diệp gia.”

Diệp Lạc buông tay, nhắm mắt lại, nói giọng khàn khàn: “Thập Tứ, Thập Ngũ.”

“Dạ.” Hai người đi từ phía sau ra.

“Hai người các người và Thập Nhất đưa tiễn tiểu Cửu.”

Nói xong, nàng liền xoay người ra ngoài, tay dấm vào một thân cây trong viện, thật lâu nói không ra lời.

“Công tử, không có việc gì.” Phong Gian Ảnh đi theo nàng, nhẹ giọng nói.

Diệp Lạc lắc đầu, không nói gì.

“Sẽ có thương tích, tử vong, công tử, người sớm đã biết mà.”

Đúng là sớm đã biết, nhưng lúc thực sự gặp phải tử vong, thì sao có thể lạnh nhạt.

“Tiểu thư, hoàng thượng tới.” Đang nói chuyện, Tang Du lại tới thông báo.

Diệp Lạc gật đầu, lại đứng một lúc bình tĩnh cảm xúc rồi mới đi ra ngoài.

Quân Hoảng ở đại sảnh chờ nàng, vừa thấy nàng vào, định nói chuyện thì lại dừng lại, nhìn kỹ nàng vài lượt, mới cẩn thận hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Không có gì, người có việc thì nói đi.”

Nhưng vẻ mặt của nàng rõ ràng có chút không thích hợp, nhưng lúc này cũng không phải lúc để truy hỏi, Quân Hoảng tạm thời bỏ qua nghi vấn trong lòng, nói về chuyện Trần Thiết chết trong thiên lao.

Diệp Lạc cười lạnh: “Giết người diệt khẩu, thật nhanh tay mà. Trần phủ cũng đã bị thiêu sạch, đúng là muốn chết không đối chứng.”

“Nhưng món tiền trong quốc khố lớn như vậy, không có khả năng một mình Trần Thiết thao túng, những người khác chẳng lẽ thực sự không biết gì, Thị Lang, Tư Khố, Ngự Sử, Giám Sát, tất cả đều phải thăm dò.”

“Không cần tra xét.” Diệp Lạc nắm chặt nắm đấm: “Lúc ta tiếp quản Hộ Bộ đã thanh tra rồi, tất cả bọn họ đều là từ nửa năm trước được đề bạt lên, mà một đám kia đều đã từ quan quy ẩn, không có tin tức. Quê quán trong danh sách đăng kí đều là giả, ta cho người đi hỏi thăm, đều không ai biết. Nói cách khác, người có liên quan tới quốc khố toàn bộ không tìm ra được.”

“Nói như vậy, việc này không thể tra được?”

“Không, vẫn còn.”

Quân Hoảng suy nghĩ một lát: “Người muốn nói tấu chương hả?”

Diệp Lạc gật đầu: “Không sai, sáng nay người thu được tấu chương, rạng sáng toàn bộ Trần gia đều bị giết, nói cách khác hôm qua trước khi tấu chương này đến tay người, thì đã bị người có tâm nhìn thấy, cho nên mới giết người diệt khẩu.”

“Ta lập tức về tra. Mặt khác, số ngân lượng quốc khố mất đi không phải nhỏ, muốn đòi đi mà không ai biết thì không phải chuyện nhỏ, có lẽ có thể xuống tay trên phương diện này.”

Diệp Lạc quay đầu bình tĩnh nhìn hần, không nói gì.

“Làm sao vậy?” Quân Hoảng bị nàng nhìn mà sợ hãi, nâng tay sờ mặt.

Diệp Lạc cười cười: “Đột nhiên phát hiện người rất thông minh.”

Quân Hoảng không nói gì, chẳng lẽ lúc trước hần rất ngu ngốc sao?

“Diệp Tri, người thật sự không có việc gì sao, trông người không tốt lắm đâu?” Ngồi một lát, Quân Hoảng vẫn hỏi ra.

Diệp Lạc trên mặt buồn bã: “Lúc trước ta phái người đi giám thị Trần phủ. Đêm qua Trần phủ gặp nạn, hần cũng không may mắn thoát nạn. Hần bị trúng độc chết ngay lập tức, mà trước khi chết vẫn hủy dấu hiệu của Diệp gia, ta không biết trong tình huống đó, hần làm như thế nào.” Ngừng một lát, nàng mới tiếp tục nói: “Kỳ thật không sao mà, ta cũng không sợ Diệp gia và đối phương là địch.”

Quân Hoảng đứng dậy, đi đến nàng trước mặt, sau đó ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Hần làm như thế, nói lên người đáng giá để hần làm như vậy.”

“Nhưng kỳ thật ta cũng không đáng giá để hần làm như vậy.” Diệp Lạc hốc mắt có chút nóng lên: “Hần là thị vệ Diệp gia, đứng thứ chín. Hần thích nhất là chơi cờ với ta, nhưng ta suốt ngày việc này việc kia, cả ngày chạy ngược chạy xuôi, rất ít cơ hội chơi với hần. Mỗi lần hần tới tìm ta, ta đều phái Thập Nhất đi chơi với hần. Nghĩ lại lúc đó, tuy hần không nói gì, nhưng khẳng định trong lòng rất thất vọng. Mà ta thì có gì rất bận, làm sao có thể không có nổi thời gian chơi một bàn cờ chứ. Nhưng bây giờ, tiếc nuối này cũng không bù lại được nữa.”

Nếu thời gian có thể quay lại, nàng nguyện ý mỗi ngày đều chơi cờ với hân, tuyệt đối không kêu bận.

Quân Hoảng nâng tay lên, nhẹ nhàng nắm hai tay nàng để trên đầu gối: “Không phải lỗi của người, chúng ta đều là người bình thường, rất nhiều lúc chúng ta đều nghĩ còn có thời gian sau này, cho nên sẽ xem nhẹ một vài chuyện. Đây là chuyện thường tình, Diệp Tri, không phải lỗi của người.”

“Này, người là ai, sao lại cầm tay công tử nhà ta?” Hai người đang sầu sả, thì một tiểu nha đầu nói chen vào.

Quân Hoảng ngẩng đầu, Phó Thanh Vân đang mang thai đứng ngoài cửa, kinh ngạc nhìn hai người, một tiểu nha đầu mặt đỏ bừng, đỡ phó Thanh Vân, lại vô cùng phần nộ nhìn hân.

Mấy người còn không kịp phản ứng, tiểu nha đầu lại nói: “Thập Tứ, Thập Ngũ, các người chết đâu rồi, có người nắm trộm tay công tử.”

“Thập Nhị: “ Diệp Lạc dờ khóc dờ cười gọi một tiếng: “Đây là Hoàng Thượng.”

Diệp Thập Nhị đỡ Phó Thanh Nguyệt đi vào, rồi chạy tới, kéo Diệp Lạc ra, trừng mắt nhìn Quân Hoảng: “Hoàng Thượng cũng phải nói chuyện đàng hoàng, cầm tay công tử nhà ta làm gì?”

Quân Hoảng lúc này mới nhìn tay mình, đứng dậy ho một tiếng: “Ta không chú ý.”

“Hừ!” Diệp Thập Nhị hiển nhiên là không cảm kích, vẫn gắt gao trừng hân.

“Thanh Nguyệt bái kiến Hoàng Thượng.” Kinh ngạc xong, Phó Thanh Nguyệt phục hồi tinh thần đi tới cúi đầu.

“Cẩn thận một chút.” Diệp Lạc đi lên đỡ Phó Thanh Nguyệt: “Người không tiện không cần lễ cũng được, Hoàng Thượng khoan hồng độ lượng sẽ không so đo đâu. Hôm nay người thấy thế nào, cục cưng có đá người không? Nếu nó ầm ỹ người, chờ nó đi ra, chúng ta đánh mông nó.”

Phó Thanh Nguyệt sắc mặt ửng đỏ, vuốt bụng ngọt ngào: “Không có, nó rất ngoan. Ta thấy khí trời không tệ, nên bảo Thập Nhị đưa ta ra ngoài.”

“À, vậy là tốt rồi.” Diệp Lạc thở nhẹ một hơi: “May mắn nó còn nhỏ, biết là ép buộc nường nó thì lúc đi ra sẽ không có ngày lành.”

Phó Thanh Nguyệt nhìn Quân Hoảng một cái, giật nhẹ vạt áo nàng: “Người và Hoàng Thượng đang nói chuyện, ta sẽ không quấy rầy.”

“Được, người muốn đi đâu, có cần ta đi cùng không?”

“Không có việc gì đâu. Ta đi dạo trong viện một chút, Thập Nhị đi theo ta là được rồi.”

“Vậy người cẩn thận một chút, buổi trưa ăn cơm ta đi tìm người.”

Phó Thanh Nguyệt gật đầu, lại thi lễ với Quân Hoảng rồi mới lui xuống, lúc Diệp Thập Nhị đi còn lo lắng nhìn Diệp Lạc một cái: “Công tử, có cần ta đi gọi Thập Tứ, Thập Ngũ đến không? Hai người bọn họ không biết chạy đi rồi, lại để người một mình ở đây.”

“Không cần, người đi với Thanh Nguyệt là được rồi.”

Diệp Thập Nhị lúc này mới cẩn thận đi ra.

Lúc Diệp Lạc và Phó Thanh Nguyệt nói chuyện, Quân Hoảng đứng một bên không rên một tiếng, chờ Phó Thanh Nguyệt đi rồi, hắn mới nói một câu: “Người thật tốt với nàng.”

“Đó là đương nhiên, chúng ta tình cảm sâu đậm mà.” Diệp Lạc nói là sự thật, tình cảm hai nàng thực sự sâu đậm.

Nhưng rơi vào tai Quân Hoảng, hiển nhiên không phải như vậy: “Vậy người thích nàng hay thích Phong Phi Tự nhiều hơn.”

Diệp Lạc còn không phục hồi tinh thần, Quân Hoảng như là đột nhiên nghĩ ra, cảm hận nói: “Diệp Tri, người thực hoa tâm.”

Sau đó, cũng không chờ nàng trả lời, cảm giận đi mất.

Để lại Diệp Lạc, chỉ có cười khổ.

Nàng thích Phong Phi Tự và thích Phó Thanh Nguyệt, có thể đánh đồng sao?

“Quân Hoảng ngu ngốc!” Nàng mắng một câu, nhưng đối với việc quan sát sâu sắc của Quân Hoảng, nàng cũng không thể không cảm thán một câu, kỳ thật hẳn cũng không ngốc.

“Người mắng ta?” Giọng của Quân Hoảng vang lên.

Diệp Lạc ngạc nhiên ngẩng đầu, Quân Hoảng đang đứng ở cửa bình tĩnh nhìn nàng: “Sao người lại trở lại?”

“Ta đột nhiên nhớ tới việc muốn hỏi người.”

“Chuyện gì?”

“Nghe nói tháng sau sinh nhật người, người đã dựng lô đài kén rể cho muội muội song sinh của người?”

Diệp Lạc dừng một chút, gật đầu: “Đúng vậy.”

Quân Hoảng nhìn nàng một hồi lâu: “Chính là người đã gả cho nông phu còn sinh vài đứa nhỏ kia? Thế nông phu và đứa nhỏ làm sao bây giờ?”

Diệp Lạc xấu hổ sờ sờ đầu, nhỏ giọng nói một câu.

“Người nói cái gì?” Quân Hoảng không nghe rõ.

“Ta nói Diệp Lạc chưa xuất giá, là ta gạt người.” Diệp Lạc lấy dũng khí, nói ra. Nói xong, cũng thấy thoải mái, chính là gạt người đấy, thì sao nào?

Quân Hoảng trầm mặc một lát, nói: “Vậy sao người lại gạt ta?”

“Ta sợ người có hứng thú với muội ấy?”

“Vì sao không thể có hứng thú với nàng ấy?” Quân Hoảng cố ý hỏi.

“Bởi vì ta không thích gả muội ấy cho Hoàng Thượng, cả ngày lục đục với một đồng nữ nhân, tranh giành tình nhân, không phải mệt chết, thì cũng bị người hại chết.”

Quân Hoảng nhìn nhìn nàng: “Ta đã biết.” Xoay người rời đi.

“Này, người chờ một chút, người hỏi cái này làm gì? Không phải người cũng muốn tham gia chứ?” Diệp Lạc hoài nghi nhìn hắn.

“Cho dù bộ dáng nàng ấy giống người như đúc, nàng ấy cũng không phải người. Ta chỉ là không thích người gạt ta thôi!” Bỏ lại những lời này, Quân Hoảng đi mất.

Diệp Lạc lau mồ hôi: “Đấy chính là ta mà!” Nàng nói thầm.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Mưu Định.

Trên triều, Quân Hoảng thu hồi chức Lễ Bộ Thị Lang và Đại Lý Tự Khanh của Diệp Lạc, chuyển chức sang Hộ Bộ.

Diệp Lạc oán hận nhìn Quân Hoảng. Tên nhóc thối này, dám đoạt quyền của nàng. Quân Hoảng ngồi trên cao, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, coi như không nhìn thấy ánh mắt như dao của người nào đó.

Lúc trên triều đương nhiên Diệp Lạc không dám làm khó dễ, nhưng bãi triều, Quân Hoảng nghe thấy Diệp Lạc cầu kiến, là biết trốn cũng vô dụng.

Vì thế bảo Chiêm Xuân: “Người đi gọi Dịch Kinh Hồng tới.”

Chiêm Xuân một bụng khó hiểu: “Diệp Tri cầu kiến, Hoàng Thượng gọi Dịch Kinh Hồng tới có chút không ổn?”

“Không sao, người cứ làm theo là được.”

Lúc Diệp Lạc đi vào, mí mắt Quân Hoảng nhảy dử dội, bộ dáng kia của nàng mang theo sát khí.

“Quân Hoảng, tại sao người hủy chức của ta? Ta còn chưa làm tới Thừa tướng đâu, người lại mang thứ ta sắp tới tay đi.”

Quân Hoảng âm thầm đổ mồ hôi, may mà hắn có dự kiến trước bảo tất cả nô tài đi xuống, nếu không với thái độ này của Diệp Tri, có mấy cái đầu

cũng không đủ chặt.

“Diệp Tri, ta đã nói rồi, một mình người kiêm nhiều chức như vậy không tốt cho thân thể, trước mắt việc quốc khố quan trọng hơn, cho nên người tạm thời giữ chức Hộ Bộ Thượng Thư đi. Chờ người làm xong việc này, nếu người vẫn thích chức Đại Lý Tự Khanh, thì người lại làm sau được không? Về phần Lễ Bộ thì người không cần về nữa, dù sao cũng không có việc gì to lớn.”

“Sao có thể không có việc gì chứ, người còn chưa cưới.....”

“Diệp Tri.” Quân Hoảng sắc mặt xanh mét, lớn tiếng ngắt lời nàng.

Diệp Lạc nhìn vẻ mặt Quân Hoảng, trong lòng có chút không thoải mái. Có lẽ nàng thực sự không nên đề cập tới việc hôn sự của Quân Hoảng. Dù nàng không thể nhận tình cảm của hắn, nàng cũng không thể lạnh lùng đi an bài cho hắn một mối hôn sự. Như vậy đối với Quân Hoảng, thật sự là rất tàn nhẫn.

Quân Hoảng ngừng một chút, giọng nói nhẹ nhàng hơn: “Người đã đồng ý với ta, cái gì cũng đều nghe theo ta. Bây giờ việc điều dưỡng thân thể là quan trọng nhất, chờ người không có việc gì nữa thì người muốn làm gì cũng được.”

Diệp Lạc mở to hai mắt nhìn: “Ta bảo cái gì cũng nghe lời người lúc nào, nhớ người bảo ta đi giết người phóng hỏa thì sao?”

Quân Hoảng nhin rồi lại nhin: “Người rõ ràng có nói như vậy, bây giờ người lại muốn chối.”

Diệp Lạc bĩu môi: “Ai ngu mà đồng ý chuyện gì cũng nghe lời người chứ.” Huống chi người thông minh như nàng, làm sao có thể làm ra loại hứa hẹn không công bằng rõ ràng như vậy chứ.

Đúng lúc này, thái giám bên ngoài thông báo Dịch Kinh Hồng đến.

Quân Hoảng một bên cho thái giám mau tuyên Dịch Kinh Hồng vào, một bên đặc ý nói với Diệp Lạc: “Ta có nhân chứng nhé.”

Dịch Kinh Hồng đi vào cửa, liền bị tiểu thư nhà mình trừng mắt nhìn, bỗng đứng đầu đầy mồ hôi.

“Kinh Hồng, người nói xem.” Quân Hoảng lấy từ trong lòng ra một tờ giấy: “Người xem, đây là Diệp Tri đồng ý rồi người làm chứng, đúng không?”

Dịch Kinh Hồng nhận lấy xem, là lúc trước Quân Hoảng đồng ý cho Diệp Lạc hai chén máu, nàng hứa là chuyện gì cũng nghe theo Quân Hoảng. Nhưng dưới tầm mắt lạnh lẽo của tiểu thư, hăn ho một tiếng, không dám nói gì.

“Dịch Kinh Hồng?” Quân Hoảng lại giục một tiếng.

Dịch Kinh Hồng quả thực khóc không ra nước mắt, hăn chỉ đành kiên trì nhìn về phía tiểu thư nhà mình: “Diệp đại nhân, là lúc ngài thỉnh cầu Hoàng Thượng cho máu cứu người, ngài đã đồng ý.”

Diệp Lạc nhớ ra, không thể tin được nhìn Quân Hoảng: “Người còn giữ hả?”

Quân Hoảng gật đầu, cẩn thận gấp lại cất đi: “Đương nhiên rồi, ta biết trước là người lại định chối mà.”

Quân Hoảng, người là trẻ con hả? Diệp Lạc xoa xoa trán, thở dài một hơi rồi nói: “Hoàng Thượng, hiện tại mấy chức vụ đó ta đều không thể giao ra được, Hộ Bộ cần kiểm tiền, đồng thời làm rõ vụ án này, cần thân phận Đại Lý Tự Khanh này, mới có thể làm được. Quốc khố một khi đã tương đối, thì khoa cử cũng phải mở. Chuyện lần này vốn là do ta phụ trách, bây

giờ giao cho người khác, sẽ có khả năng bỏ dở nửa chừng. Hơn nữa ngài mới đang cơ, rất cần bồi dưỡng thể lực của mình, việc mở khoa cử chọn lựa nhân tài nhất định phải làm. Bởi vậy chức Lễ Bộ Thị Lang ta cũng không thể trả.”

“Không được, thân thể của người làm sao chịu được nhiều việc như vậy?” Quân Hoằng quả quyết cự tuyệt: “Ta đã hỏi thái y rồi, hẳn bảo người cần tĩnh dưỡng nhiều năm.”

Dịch Kinh Hồng cuối cùng đã hiểu, âm thầm thở dài, người ốm đau cần tĩnh dưỡng nhiều năm là công tử ở Diệp phủ, chứ không phải tiểu thư trước mắt đang vui vẻ cãi nhau với Hoàng Thượng.

Chỉ tiếc là, không biết bao giờ Hoàng Đế Bệ Hạ mới biết rõ chân tướng.

“Dịch Kinh Hồng, người nói đi, bây giờ có phải lúc cần ta xuất lực không?” Diệp Lạc không thể khai thông cho Quân Hoằng, lập tức chuyển sang Dịch Kinh Hồng.

Đáng thương cho Dịch Kinh Hồng, trước mặt đều là chủ tử, nói thế nào cũng là sai.

Cẩn thận suy nghĩ một phen, hẳn nói với Quân Hoằng: “Hoàng Thượng, không bằng để Diệp đại nhân tạm thời đảm nhiệm, chờ xong việc khoa cử thì bàn lại sau?”

“Không được, ý Trẫm đã quyết.”

“Quân Hoằng, ta đã nói với người là không sao mà.”

“Thái y bảo có thì là có, người cũng không phải thái y.”

Diệp Lạc thở hỗn hển, xoay người đi: “Không cho ta quản thì ta không quản nữa, ta đi về nhà đi ăn rồi chờ chết.” Nàng có thể làm gì được, có việc

mà không nói nên lời, cảm giác này thực sự rất nghẹn khuất.

Quân Hoảng cũng tức giận, nhìn bóng dáng Diệp Lạc hâu lâu không nói gì.

Chờ Diệp Lạc đi rồi, Dịch Kinh Hồng mới nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, sinh mệnh đều có hạn, cho nên trong thời gian có hạn này, mọi người mới phải cố gắng sống cho phong phú có giá trị. Có lẽ đối với Diệp đại nhân mà nói, tình duyên không làm gì mà kéo dài mạng sống thì cũng không bằng oanh oanh liệt liệt mấy năm. Hắn cũng có mục tiêu và lý tưởng của hắn, không thể chỉ vì thân thể của hắn, liền tước đoạt quyền theo đuổi giấc mơ của hắn được.”

Quân Hoảng nắm chặt tay, sao hắn có thể không biết, hắn tận mắt chứng kiến nghị lực phi thường của Diệp Tri khi cùng hắn lâm vào khốn cảnh, và những lần hắn tính kế. Nhưng hắn vẫn luyến tiếc.

Mỗi lần nghĩ đến Diệp Tri có khả năng sẽ rời đi, hắn đã cảm thấy không rét mà run. Thân là Quân Vương, hoặc lúc còn là Thái Tử, hắn đã biết ở chỗ cao thì nhất định sẽ cô độc, nhưng là nếu có Diệp Tri ở đây, hắn sẽ cảm thấy, cô độc như vậy cũng không sao.

“Kinh Hồng, người đi xuống đi, Trẫm còn muốn suy nghĩ.”

Dịch Kinh Hồng đi một đoạn quay đầu lại, thấy Quân Hoảng đang cúi đầu trầm ngâm, bỗng có chút suy nghĩ phức tạp.

Ban đêm khi Phong Gian Ảnh đang ngủ ngon thì bị người ta đấm cho một phát mà tỉnh.

“Này, Nhiều Nào Quái, người bị sao đấy?” Hắn xoa trán quát lên.

“Uống rượu với ta.”

Theo ánh trăng, Phong Gian Ảnh thấy rõ ràng, Dịch Kinh Hồng đang xách hai bình rượu đứng trước giường.

“Nhiều Nào Quái, người thất tình à?” Phong Gian Ảnh nghi hoặc hỏi.

“Có dậy không?” Dịch Kinh Hồng mặc kệ hẳn, ném bình rượu về phía trước.

Phong Gian Ảnh ngồi dậy, ôm bình rượu, ngửi ngửi: “Ừm, rượu ngon.”

Hai người không thắp nến, ngồi bên cửa sổ, ở dưới ánh trăng bắt đầu thi nhau uống.

“Tâm trạng công tử hôm nay không tốt, lúc về chạy sang chỗ Đại công tử làm nũng.” Phong Gian Ảnh nói.

“Ừ, ta biết, công tử và Hoàng Thượng cãi nhau trong cung. Hoàng Thượng lo cho thân thể công tử, bãi chức Đại Lý Tự Khanh và Lễ Bộ Thị Lang của nàng, công tử có nỗi khổ mà không nói nên lời, nổi giận chạy đi.”

Phong Gian Ảnh im lặng một lát, giọng nói tăng cao: “Tiểu Diệp Diệp nhà chúng ta lại cãi nhau với Hoàng Thượng?”

“Ừ!”

Phong Gian Ảnh uống vài hớp rượu: “Ta đã thấy rất nhiều người không cãi thẳng được công tử, vị Hoàng Thượng này thật là lợi hại.”

“Phong Gian, Hoàng Thượng là thật sự yêu công tử.”

Lúc này, Phong Gian Ảnh cũng im lặng.

Dịch Kinh Hồng thở dài một hơi: “Ta cảm thấy hẳn tốt hơn Phong Phi Tự.”

“Ta cũng không thích Phong Phi Tự, vấn đề là công tử thích kia.”

“Phong Gian, chúng ta giúp Hoàng Thượng đi?”

“Giúp kiểu gì?” Phong Gian Ảnh cảnh giác nhìn hắc: “Người mà nói cho Hoàng Thượng biết thân phận của công tử, người nhất định sẽ chết, chắc chắn luôn. Hơn nữa, ta còn nghi ngờ một vấn đề, nếu vị Hoàng Thượng kia yêu công tử, chứng tỏ hắc thích nam nhân, vậy thì sao được?”

Dịch Kinh Hồng nghĩ một chút, cũng nhớ ra việc này, một lúc lâu hắc mới mở miệng: “Tìm người thử xem.”

“Thử kiểu gì?”

Dịch Kinh Hồng vẫy tay, Phong Gian Ảnh đưa tai lại gần, hai người ở trong bóng tối mưu đồ bí mật rất lâu. Thật đáng thương cho vị Hoàng Đế đang bị tính kế vẫn còn vì việc ban ngày làm loạn mà trần trọc, giãy dụa xem có nên gọi Dịch Kinh Hồng tới tham khảo ý kiến không.

Ngày hôm sau, Diệp Lạc cáo bệnh không lên triều;

Ngày hôm sau nữa, Diệp Lạc tiếp tục mượn cớ bị ốm không lên triều;

Ngày hôm sau nữa nữa, Quân Hoảng mất kiên nhẫn đi tới Diệp phủ.

Lúc hắc đến, Diệp Lạc đang nằm trên ghế phơi nắng, còn dùng một tấm vải che trên mặt mà ngủ.

Quân Hoảng không để người hầu đánh thức nàng, tự mình ngồi xuống ghế bên cạnh.

Không biết có phải do ánh mặt trời nhẹ nhẹ khiến người ta muốn ngủ không, nhưng dù sao lúc Diệp Lạc tỉnh lại, thì Quân Hoảng đã nằm ghé vào bàn ngủ mất.

Dưới ánh mặt trời, vẻ mặt khi ngủ của hân trông rất đơn thuần và yên tĩnh, chỉ là phía dưới mắt có quầng thâm.

Diệp Lạc thở dài, nàng không nên dối với hân như vậy, lần này là nàng tùy hứng.

Giống như nàng với ca ca, lúc nào cũng cẩn thận, lo được lo mất, không nói đến việc cho huynh ấy ra ngoài làm quan, mà chỉ cần ra cửa đi một vòng, nàng cũng sẽ lo sợ bệnh của huynh ấy bộc phát. Suy bụng ta ra bụng người, Quân Hoảng quan tâm nàng như thế, nàng thật sự không nên tức giận.

Dù sao, hân không biết gì cả.

Quân Hoảng cảm thấy rất thoải mái, giấc ngủ cũng ngon hơn, ngay cả lúc tỉnh lại, còn tưởng đang nằm mơ.

Hân mở mắt ra, thì thấy khuôn mặt tươi cười của Diệp Lạc: “Người tỉnh rồi à?”

Hân dùng sức xoa mắt: “Ta tỉnh rồi à?” Có chút ngu ngơ.

Diệp Lạc nín cười: “Đúng vậy, người tỉnh rồi. Đói bụng chưa? Chúng ta đi ăn cơm.”

Hân đi được vài bước, mới xác nhận là mình đã tỉnh, hân đi nhanh hơn, đuổi theo Diệp Lạc, nhìn vẻ mặt của nàng: “Người không tức giận à?”

“Ừ.”

Quân Hoảng nhìn vẻ mặt bình thường của nàng, có chút hoảng hốt: “Ta chỉ là lo lắng cho thân thể của người, người đừng tức giận. Chờ người khỏe lên, người muốn làm gì cũng được, được không?”

“Được.”

“Diệp Tri, người đừng tức giận, nếu người vẫn thích thì người cứ làm Đại Lý Tự Khanh và Lễ Bộ Thị Lang đi, nhưng để cho người khác giúp người, không cần phải khiến mình mệt mỏi.” Diệp Lạc đáp ứng rất nhanh chóng, khiến Quân Hoảng càng ngày càng bất an.

Diệp Lạc dừng cước bộ, cười cười nhìn hắn: “Không cần. Quân Hoảng, người làm rất đúng. Ta nếu thực sự kiêm nhiều chức, khó tránh khỏi lạm dụng quyền lực, đối với việc người mới đăng cơ thì vô cùng bất lợi. Đầu tiên ta sẽ xử lý chuyện của Hộ Bộ trước, chỉ có đủ tài lực, thì chúng ta mới có thể làm việc khác được.”

“Người thực sự không tức giận à.”

“Ừ.” Diệp Lạc gật đầu.

Quân Hoảng lúc này mới dám cười: “Diệp Tri, sau này chúng ta bất đồng ý kiến, thì phải cố gắng hòa giải, không thể đối không gặp hoặc bỏ đi như vậy, được không?”

“Được!” Diệp Lạc đồng ý.

Quân Hoảng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: “Vậy chúng ta đi ăn cơm đi, ta đói rồi.”

Cơm nước xong, hai người đến thư phòng, Diệp Lạc đưa một số giấy tờ hai ngày nay chuẩn bị cho Quân Hoảng: “Đây là tin tức của các châu huyện báo mất mùa mà ta tra, mấy năm nay, có mấy nơi đúng là có thiên tai, nhưng không đến mức phải miễn thuế hoàn toàn. Ta đã sai người ngầm tra hỏi, tranh thủ tìm căn cứ chính xác. Không có để nộp hay không nộp đủ, có thể bù bao nhiêu thì được bấy nhiêu. Với cả người phải đăng Hoàng榜, khuyến khích nông dân, thương nhân, và các ngành nghề khác có năng lực, bây giờ nộp tiền thuế của hai năm thì sau này có thể cứ ba năm thì miễn thuế một năm. Hy vọng việc này có thể giảm nguy cơ quốc khố trống không. Còn việc thuế ba năm kia, không phải lo, hàng năm buôn bán cạnh

tranh đều là khôn thì sống ngu thì chết, sẽ có những thương nhân mới bổ sung khoản thuế thiếu này. Bây giờ chúng ta rất cần tiền, không còn biện pháp khác.”

“Ừ, mang tiền quốc khố đi kiếm tiền, nếu có lợi nhuận, thì lại có nhiều tiền hơn.”

Diệp Lạc kinh ngạc nhìn hăn: “Dùng tiền quốc khố để kiếm tiền?”

Quân Hoảng gật đầu: “Đúng vậy, tiền quốc khố để đó thì cũng chỉ là vật chết, không bằng mang ra lưu thông, tiền sinh tiền, cũng có giá trị. Một khi quốc khố đầy đủ, nhờ may có thiên tai nhân họa, thì cũng dễ dàng mang ra giúp đỡ dân chúng. Hơn nữa nếu quốc gia có nguồn thu ổn định thì lúc cấp bách còn có thể giảm miễn thuế má, để dân chúng sống tốt hơn. Dân chúng sống tốt, quốc gia cũng sẽ phồn vinh.”

Diệp Lạc bình tĩnh nhìn hăn một lát, ý này rất mới mẻ, trước kia nàng chưa hề nghĩ tới. Lúc này nghe Quân Hoảng nói đi, bỗng có cảm giác bừng tỉnh.

“Diệp Tri, chúng ta cần tìm người đáng tin cậy làm việc này, người có đề cử ai không?” Quân Hoảng còn đang hỏi nàng: “Hơn nữa phải có một chức vụ chính thức, vậy xếp vào Hộ Bộ của người đi, để hăn phụ trách kinh doanh, Hộ Bộ chương quản sổ sách, được không?”

Diệp Lạc suy nghĩ một lát: “Lục hoàng tử Quân Hối.”

“Lục hoàng đệ?” Quân Hoảng sửng sốt.

“Đúng.” Diệp Lạc gật đầu.

“Vì sao?”

“Lúc ta còn hành tẩu giang hồ, từng có duyên gặp gỡ hãn, tuy hãn là Hoàng Tử, nhưng mẫu phi chết sớm, không được sủng ái, sau khi trưởng thành thì ra khỏi Hoàng cung, trà trộn vào thương trường. Hãn và Tào bang Diêm bang không có giao tình mấy, tự mình kinh doanh tơ lụa, mở ở khắp các thị trấn, việc này, không giống bình thường.”

Quân Hoảng nhíu mày, đối với Lục hoàng đệ này, trên cơ bản là bọn họ không có quan hệ, càng không nói tới việc hiểu biết, hãn nhìn Diệp Lạc: “Người biết rõ hãn à?”

Diệp Lạc hiểu rõ sự băn khoăn của hãn: “Quân Hồi hào sảng nghĩa khí, rất có thiên phú về buôn bán, người không ngại thì suy nghĩ một chút.”

“Được!” Quân Hoảng cũng đồng ý rất nhanh: “Đây là giang sơn của Quân gia, hãn vốn cũng có trách nhiệm bảo vệ cùng ta.”

Diệp Lạc cười cười: “Đúng vậy, huynh đệ đồng tâm, thì lợi nhuận cũng đồng tâm.”

Chỉ tiếc là huynh đệ trong cung, đều phòng bị, tàn sát lẫn nhau. Quân Hoảng lắc đầu: “Để ta lập tức tin tưởng Quân Hồi thì rất khó, nhưng mà Diệp Tri, ta tin người, nếu người tin hãn, ta cũng sẽ tin hãn một lần.”

“Người yên tâm, hãn chỉ thích kinh doanh, một khi gia nhập sau, về sau các việc khác ta sẽ tự mình theo dõi. Còn nữa, Quân Hoảng, về việc bọn Trần Thiết chuyển bạc đi, người nghĩ thế nào?”

Quân Hoảng cau mày, việc này hãn cũng đã suy nghĩ mấy ngày nay: “Số bạc kia, cũng đủ cho cả đội quân năm mươi vạn người, dùng trang bị tốt nhất, chiến đấu trong ba năm. Chúng ta tra trong ba ngày, mới tra được đệ đệ của thê tử Trần Thiết lúc trước từng mở một ngân hàng tư nhân, mỗi ngày đều một món tiền lớn ra ra vào vào. Nhưng khi Trần Phủ bị diệt thì ngân hàng đó cũng đóng cửa, vào đó điều tra thì tất cả các tiểu nhị đã từng làm việc ở đó đều chết trong tầng hầm ngầm, không có chút dấu vết nào.”

Tâm trạng của Diệp Lạc cũng chìm xuống, đây không phải một tin tức tốt.

“Kế sách duy nhất bây giờ, chỉ có dẫn xà xuất động.” Ánh mắt Quân Hoảng sáng lên: “Chúng ta không thể chờ bọn họ thực sự dùng số tiền này đi lập một quân đội được. Nếu thật sự có một quân đội như vậy tồn tại thì chúng ta phải dụ bọn họ đi ra càng sớm càng tốt. Hơn nữa ta đã nghĩ tới một người đi làm việc này.”

“Ai?”

“Diệp Tinh Dương, lúc trước hắn gửi thư cho ta, báo là hắn đã tiêu diệt một đội quân lai lịch không rõ. Hơn nữa còn bắt hai vạn tù binh, ta nghĩ hắn đang lấy cớ, đề xuất lên triều đình việc Sùng Hưng có thể lực không rõ ràng. Như vậy, sẽ khiến cho một số người bị khủng hoảng, chỉ cần bọn họ động, chúng ta sẽ dễ dàng bắt được nhược điểm.”

Diệp Lạc nhìn Quân Hoảng nửa ngày, khen ngợi: “Quân Hoảng, người thật lợi hại.”

“Đó là đương nhiên.” Quân Hoảng được khích lệ, rất kiêu ngạo nói.

Lúc Quân Hoảng gần đi bỗng nhiên nhớ tới một việc: “Diệp Tri, tháng sau muội muội người tôi chức luận võ kén rể, người không có việc gì nhỉ, ta mời người đến Phượng Hoàng Lâu ăn cơm, để mừng sinh nhật người?” Hắn gãi gãi đầu: “Ta không biết nên đưa người cái gì, nhưng ta biết người thích ăn đồ ở Phượng Hoàng Lâu.”

Diệp Lạc không nói gì nhìn trời, nghĩ tới việc luận võ kén rể này nàng lại cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ: “Ta đương nhiên là có việc rồi, ta phải tự mình ngóu chọn muội phu chứ.”

“Thế ta cũng tới.”

“Người tới làm gì?”

“Ta và người cùng chọn muội phu, nói không chừng ta cũng có thể giúp đỡ.” Quân Hoảng nói.

Vẻ mặt Diệp Lạc rất là kỳ quái: “Người muốn giúp ta chọn vị hôn phu cho Diệp Lạc hả?”

“Đúng vậy, nhiều người thì sẽ nhiều ý kiến hơn.”

Diệp Lạc ngẩng đầu nhìn trời: “Được. Nhưng người ngồi xa một chút, đừng dọa người lên đài chạy mất. Chỉ mong có người ở đó, có thể giúp Diệp Lạc chọn được một lang quân như ý. Đến lúc đó, hai phu thê các nàng còn có thể cho bà mỗi người một hồng bao lớn.”

“Được!” Quân Hoảng vui vẻ ra về.

Diệp Lạc ở phía sau, im lặng.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Thử.

Vì chuyện của Hộ Bộ nên Diệp Lạc bận túi bụi, vội vàng làm việc, không biết thời gian trôi qua lúc nào.

Một ngày nọ, làm việc xong về nhà ăn cơm trưa, nàng vừa định ra ngoài thì bị Tang Du chặn lại.

“Làm sao thế?” Nàng nhìn vẻ mặt rối rắm của Tang Du.

“Đại công tử nói, sắp tới sinh nhật người rồi.”

“À, ta biết mà!”

“Đại công tử còn nói, ngài cần chuẩn bị một chút, hân không muốn ngày luận võ chọn rể đó không có ai đến.” Tang Du truyền đạt lại nguyên lời của Diệp Tri.

Diệp Lạc cúi đầu nhìn bản thân, cười: “Không có việc gì, ta cam đoan ngày đó nhất định sẽ có người đến.” Không có người đến thì càng tốt, nàng còn chưa thăm dò được ca ca định làm gì đâu. Tuy ca ca sẽ không đến mức hồ đồ mà mang nàng đi bán, nhưng mấy thứ phiền toái đó, ít chút nào hay chút đấy.

Nói xong, nàng định đi, Tang Du lại dùng vẻ mặt đau khổ chặn nàng: “Đại công tử nói, y phục của người, cả son phấn nữa, hôm nay đều phải đi

mua.”

Diệp Lạc trừng mắt: “Tang Du người đang cản ta à?”

Tang Du sắp khóc rồi, số hần thật là khổ mà, bị kẹp giữa hai vị chủ tử của Diệp phủ, bảo hần làm sao được. May mà lúc này có người từ trên trời rơi xuống, cứu hần khỏi nước sôi lửa bỏng. Không biết Phong Gian Ảnh từ đâu đến, bá vai Diệp Lạc: “Tang Du, ta đưa công tử đi mua. Yên tâm đi, buổi tối chắc chắn sẽ mua hết mọi thứ Đại công tử phân phó.”

Tang Du nhẹ nhàng thở ra, lùi lại vài bước: “Được, tờ ngân phiếu này người cầm lấy.”

Phong Gian Ảnh cầm lấy, giơ lên trước mặt Diệp Lạc: “Công tử, hôm nay chúng ta có rất nhiều tiền, một ngàn lượng đấy.” Xong rồi nháy mắt với nàng mấy cái: “Đi thôi.”

Diệp Lạc yên tâm cười cười, đi theo hần ra cửa.

“Phong Gian, người đi mua mấy thứ đó về cho ta, ta còn phải đến Hộ Bộ.” Diệp Lạc vừa ra khỏi tầm mắt Tang Du, liền sai Phong Gian Ảnh.

Phong Gian Ảnh cười: “Công tử, không phải người đang tra chuyện châu huyện thất thu sao. Không cần đến Hộ Bộ, bên ám vệ có tin tức.”

Diệp Lạc mừng rỡ: “Thập Cửu về rồi?”

Phong Gian Ảnh gật gật đầu: “Đi thôi, chúng ta trực tiếp đến chỗ nàng ấy, cần y phục hay son phấn gì nàng ấy đều có hết.”

Diệp Lạc đi theo hần, Phong Gian Ảnh cười cực kì quý dị, lại còn có vài động tác nhỏ ở phía sau nàng. Tiếc là Diệp Lạc đang vội vã đi gặp Diệp Thập Cửu nên không có để ý tới.

Nơi bọn họ đến, tràn ngập mùi thơm, oanh ca yến ngữ nhộn nhịp.

Cái gọi là ôn nhu hương, anh hùng mộ*, Bạch Ngọc Phổ này chính là nơi khiến đa số nam nhân quên đường về. Trong xóm cô đầu, hoa lâu cũng chia ra thành dăm ba loại. Diệp Lạc đi tới một căn nhà, tên là “Phong Mãn lâu”. Nữ tử trong đó người người sắc nghệ song toàn, nổi tiếng kinh thành. Mà điều hấp dẫn người nhất là, nữ tử trong Phong Mãn lâu có tiếp khách hay không đều là các nàng tự nguyện. Nếu các nàng chỉ nguyện ý hát cho người một bài thì người không thể sờ tay nàng. Đương nhiên, cũng có người nhìn nhau vừa mắt, cũng có thể ái ân, tóm lại là một nguyên tắc, khách tới cửa thì người có thể dùng sắc dụ, nhưng tuyệt đối không được ép buộc.

*Ôn nhu hương, anh hùng mộ: Sự dịu dàng của người phụ nữ là mộ của người đàn ông.

Nam nhân đúng là loại động vật có thói hư tật xấu, thứ càng không dễ tới tay thì luôn có sức hấp dẫn. Cho nên vì quy củ kỳ quái này của Phong Mãn lâu mà khách tới như mây, vô cùng náo nhiệt.

Phong Gian Ảnh dẫn Diệp Lạc vào, hai nha đầu đón khách cũng không quyến rũ như nhà khác, mà lại mặc váy vải bố màu lam, trông hơi ngây ngô, ngượng ngùng nhìn hai vị công tử lịch sử tao nhã trước mặt: “Hai vị công tử, xin hỏi hai vị có quen biết tỷ tỷ nào không?”

Phong Gian Ảnh cười tủm tỉm, sờ soạng lấy ngọc bội ra: “Muội muội xinh đẹp, ta tìm Diêu.”

Hai nha đầu nhìn nhau một chút, người lớn hơn nhận lấy ngọc, bật cười: “Hai vị công tử, mời đi bên này.”

Trên đài có người đang đánh đàn, dưới đài có cả nam lẫn nữ. Có người ngồi nghiêm chỉnh, vui vẻ nói chuyện, cũng có người ôm nhau chàng chàng thiếp thiếp. Diệp Lạc nhìn lướt qua, mặt hơi nóng lên.

“Công tử, cũng không tệ lắm nhỉ?” Phong Gian Ảnh cười tủm tủm nói nhỏ.

Diệp Lạc cười như không cười nhìn hắn: “Trách không được lần nào người cũng đòi nhận tới chỗ Diều. Hóa ra là như vậy!” Nàng kéo dài giọng nói, Phong Gian Ảnh lập tức đứng thẳng người, mắt không hề chớp: “Ai bảo thế. Lần nào ta cũng như vậy.”

“Vậy sao?” Diệp Lạc dùng ánh mắt hiểu rõ nhìn hắn: “Giống như vậy.”

Phong Gian Ảnh vội vàng xin nàng khoan dung: “Công tử, chúng ta đi gặp Diều quan trọng hơn.” Muốn so độ mặt dày với công tử, quả nhiên đạo hạnh của hắn còn chưa đủ.

Lại không biết rằng Diệp Lạc đang dựa vào việc trêu đùa, để bỏ đi sự ngượng ngùng của nàng. Dù sao nàng cũng là đại cô nương chưa lấy chồng.

“Diều tử tử, có hai vị công tử tới tìm tử.” Tiểu nha đầu thông báo.

Diệp Thập Cửu dùng tên giả là Diều vừa mở cửa thì đã thấy Diệp Lạc, sau đó nhảy ra, ôm cổ Diệp Lạc: “Ôi công tử của ta, ta nhớ muốn chết rồi.”

Tiểu nha đầu mím miệng lui xuống, vừa đi vừa quay đầu nhìn, thầm nghĩ Diều tử tử thật có phúc khí, lại thêm một vị công tử tuần tú.

Bên này Thập Cửu đưa Diệp Lạc và Phong Gian Ảnh đi vào phòng, đem thứ gần đây lấy được ra, sau đó ôm eo Diệp Lạc, dùng sức cọ cọ: “Tiểu thư, Thập Cửu làm tốt không?”

“Tốt!” Trong mắt Diệp Lạc tràn đầy ý cười: “Phong Mãn lâu này càng ngày càng tốt.”

Diệp Thập Cửu cười đắc ý, tựa đầu lên vai Diệp Lạc, vui vẻ nhìn Diệp Lạc xem tài liệu trong tay.

Cũng không biết rằng lúc này ở đại sảnh đang có vị khách không mời mà đến.

Quân Hoảng vốn đang đi trên đường với Dịch Kinh Hồng, đột nhiên Dịch Kinh Hồng giơ tay chỉ: “A, hình như kia là Diệp đại nhân.”

Hắn vừa ngẩng đầu, đúng lúc thấy hai người đi vào tiến Phong Mãn lâu, nhưng chỉ nhìn thấy bóng dáng, cũng không rõ lắm. Hắn nhìn qua biển hiệu, không dám xác định: “Chắc không phải hắn chứ?”

Mặt nhăn lại, con người hắn như vậy, thì sao có thể đến chỗ này?

Dù hắn chưa từng đến xóm cô đầu, nhưng cũng không có nghĩa hắn không biết gì về phố Bạch Ngọc. Tên của Phong Mãn lâu, đã được đám con cháu Hoàng tộc truyền tai lâu rồi, hắn đương nhiên biết rõ nó là chỗ nào.

Dịch Kinh Hồng cũng mang bộ dạng kinh ngạc không chắc chắn: “Dạ, cũng có thể là thần nhìn lầm thôi, Hoàng Thượng, chúng ta hồi cung đi.”

Quân Hoảng gật gật đầu, đi được vài bước, lại dừng lại, nhìn Phong Mãn lâu, dứt khoát xoay người: “Đi, chúng ta đi nhìn xem.”

“Ách! Hoàng Thượng.” Dịch Kinh Hồng vội vàng đuổi theo.

Quân Hoảng quay đầu nói: “Gọi ta là Hoàng công tử.”

“Dạ!” Dịch Kinh Hồng hạ thấp giọng.

Quân Hoảng sải bước đi về phía trước, khóe miệng có vẻ tức giận. Dịch Kinh Hồng đi phía sau, im lặng, trong lòng lại âm thầm kêu khổ. Hi vọng công tử thực sự có kim bài miễn tử trong tay, bằng không với tâm trạng trước mắt của Hoàng Thượng, nếu thật sự tìm được công tử trong Phong Mãn lâu, có khả năng sẽ hủy luôn cả Phong Mãn lâu ý.

Đến lúc đó, hần và Phong Gian Ảnh nhất định sẽ chết. Công tử nhà bọn họ luôn luôn có thù tất báo, hơn nữa còn báo lâu dài.

Vào cửa, Quân Hoảng lạnh mặt nhìn khắp nơi, cả người tỏa ra nhiệt độ thấp khiến tiểu nha đầu đón khách nơm nớp lo sợ: “Công tử, xin hỏi ngài đến nghe hát hay là uống rượu?”

“Cút!” Một chữ vừa ra khỏi miệng, Dịch Kinh Hồng liền kéo hần lại, nhỏ giọng nói: “Hoàng công tử, không bằng chúng ta ngồi xuống một lát. Dù sao bây giờ tình huống cũng không rõ ràng, nếu chúng ta nhìn nhầm người thật, lại làm loạn ở đây thì không tốt cho danh dự của ngài và hần đâu.”

Quân Hoảng lúc này mới xanh mặt ngồi xuống, vừa ngồi xuống, lại muốn đứng lên.

“Công tử!” Dịch Kinh Hồng luống cuống tay chân kéo hần lại.

Quân Hoảng cắn chặt răng, lúc này mới cảm hận nói: “Công khai ôm ôm ấp ấp, còn ra thể thống gì! Bọn họ đến đây làm cái gì?”

Dịch Kinh Hồng lau mồ hôi: “Vậy chúng ta lên lầu hai ngồi một lát nhé? Trên đó tầm nhìn trống trải, lên lầu hay xuống lầu đều có thể nhìn được.” Hoàng Thượng của ta, trong thanh lâu không ôm ôm ấp ấp, thì chả nhẽ bắt mọi người đến nói chuyện tâm sự sao?

Quân Hoảng không tốt lắm cứng đờ người, một lúc lâu mới nói: “Được.”

Hai người đi vào phòng, Quân Hoảng liền cau mày đứng lại: “Thơm thế!”

Dịch Kinh Hồng cười theo: “Trong thanh lâu đều đốt chút huân hương, ngài ngồi một lát sẽ quen.”

Hai người vừa mới ngồi xuống, đã có hai nữ tử dung mạo không tầm thường mang rượu và thức ăn vào, sau đó ngồi ở bên cạnh bọn họ.

“Công tử, mời dùng!” Nữ tử ngồi cạnh Quân Hoảng, mắt giống như thu thủy, giọng nói uyển chuyển mềm mại, bưng chén rượu lên, mười ngón tay nhỏ nhỏ, trắng muốt như ngọc.

Quân Hoảng nhảy dựng lên, tránh ra sau, mất cân bằng nói một câu: “Không cần, đi xuống.”

Dịch Kinh Hồng ho một tiếng, vội vàng hoà giải: “Xin hỏi hai vị cô nương, vừa rồi có thấy một vị công tử mặc đồ trắng vào đây không?”

Hai cô nương cười: “Phong Mãn lâu chúng ta chỉ có người đến tìm cô nương, cũng không có ai đến tìm công tử.”

Dịch Kinh Hồng lấy ra hai thỏi bạc, nhét vào tay các nàng, nói: “Xin hai vị cô nương suy nghĩ kỹ một chút.”

Nữ tử lúc trước bị Quân Hoảng né tránh tiếp tục bưng chén rượu, nhìn về phía Quân Hoảng nói: “Không bằng công tử uống chén rượu này, ta sẽ cố gắng nhớ lại.”

Quân Hoảng nhin rồi lại nhin, cuối cùng vẫn đi tới, giật lấy chén rượu kia, uống một hơi cạn sạch, đem chén rượu thả lên bàn, lại đi ra phía xa.

Dịch Kinh Hồng muốn cười lại không dám cười: “Xin hỏi bây giờ cô nương có thể suy nghĩ lại chưa?”

“Khó mà làm được, uống xong rượu của Hồng muội, còn phải xem ta múa nữa!” Nữ tử bên cạnh Dịch Kinh Hồng đứng dậy, cười cười nói.

Dịch Kinh Hồng vỗ tay cười: “Vậy cầu còn không được.”

Cho nên hai nữ tử cùng nhau múa một khúc.

Điệu nhạc dần dần nổi lên, kỹ thuật nhảy dần dần trơn tru, ngay đoạn đầu đã quyến rũ phong tình, hơn nữa ánh mắt kia, sóng mắt nhẹ nhàng, ngoan ngoãn nghe lời, rung động lòng người.

Quân Hoảng lơ lửng y phục, có chút nóng, nhưng đối với điệu múa trước mắt thật sự không có hứng thú thưởng thức, hắn nhìn một lát, nhin không được nói: “Kính Hồng, người chậm rãi xem, ta đi ra ngoài một lát.” Cũng không chờ Dịch Kinh Hồng trả lời, xoay người đi ra ngoài.

Dịch Kinh Hồng ngồi không nhúc nhích, nhưng khi hắn đi ra ngoài, ca múa trong phòng đều ngừng lại.

Dịch Kinh Hồng nhíu mày: “Hương thúc tình, rượu đoạt tình, đoạn nhạc động lòng người, bài múa nóng bỏng?” Hắn cúi đầu nở nụ cười: “Hương nhi, xem ra cũng không hơn gì.”

Nữ tử đang múa gọi là Hương nhi, nàng nhẹ nhàng đi tới, trên mặt có chút mờ hơi tràn đầy ảo não: “Chỉ có thể nói lên nam nhân người mang đến không được.”

“Không được sao?” Dịch Kinh Hồng rũ mắt xuống: “Nếu vậy thì đúng là rắc rối.”

Lại nói khi Quân Hoảng đi ra, nhìn cảnh thân thiết trong đại sảnh, càng thêm thấp thỏm tức giận, dần dần, trong đầu hiện ra hai người ôm nhau, trong đó có Diệp Tri. Hắn dùng sức chớp mắt mấy cái, sau đó dăm một phát lên lan can.

Không được, hắn không thể ở đây nữa, nhưng nhờ, người đó thực sự ở đây thì sao?

Năm dăm của hắn càng ngày càng chặt, cuối cùng xoay người đi tới phòng bên cạnh: “Phanh!” một tiếng, đá văng một cánh cửa: “A!” Bên trong vang lên tiếng thét chói tai của một đôi nam nữ.

Quân Hoảng mặt đỏ tai hồng rời đi, lại tiếp tục đá thêm một cánh cửa: “Ai đấy?” Là một đôi uyên ương hí thủy.

Quân Hoảng thở hổn hển, lại không cố kị được nhiều, lần lượt đã từng phòng một.

Nhưng Phong Mãn lâu là nơi nào chứ, khi hắn đá đến cánh cửa thứ sáu, một đám thị vệ đi lên, tay giữ chuôi kiếm, vây quanh hắn: “Người là ai, lại dám giương oai ở Phong Mãn lâu?”

Lúc này có vài bóng người xuất hiện trong sân, mấy người đi vào bảo vệ Quân Hoảng, cầm đầu chính là Vi Kỳ.

“Chuyện gì thế?” Lúc này Dịch Kinh Hồng nghe thấy động tĩnh cũng vội vàng chạy ra. Nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức đoán được đại khái, nhất thời muốn kêu trời kêu đất, lần này hơi quá rồi.

Quả nhiên, không có cơ hội cho hắn mở miệng, Quân Hoảng đã lớn tiếng nói: “Vi Kỳ, tìm ra cho ta.”

Tìm, tìm cái gì? Trong lòng Vi Kỳ kinh ngạc, nhưng hắn biết, bao vây trước thì chắc chắn không sai: “Lí thống lĩnh, bao vây cho ta.” Lúc này mới quay đầu nhỏ giọng hỏi: “Chủ tử, tìm cái gì?”

“Ai dám tìm?” Thị vệ Phong Mãn lâu cũng không phải để ngồi không, cho dù nhìn ra được lai lịch đối phương không nhỏ, nhưng cũng không lùi bước.

“Dỡ kiếm bọn họ xuống.” Quân Hoảng quát.

“Bá!” một tiếng, mấy tên thị vệ rút ra kiếm, trong lòng Vi Kỳ chấn động, vội vàng chặn trước người Quân Hoảng.

Dịch Kinh Hồng vội vàng đi lên, nhỏ giọng: “Hoàng công tử, nên cân nhắc lại. Việc này không nên nháo lớn đâu.”

Quân Hoảng hít sâu mấy hơi thở: “Đưa ta đi gặp quản sự của các người.”

Mấy tên thị vệ không động, Dịch Kinh Hồng đi ra phía trước, nhẹ giọng nói: “Mang bọn ta đi gặp Diêu cô nương đi.”

Vị cô nương lúc trước đi tới, ho một tiếng: “Mấy vị xin đi theo ta.” Thị vệ lúc này mới lui xuống.

Vẻ mặt Quân Hoảng vẫn bình tĩnh, cũng không nói gì. Trong lòng Dịch Kinh Hồng thở dài, lần này chết chắc rồi, tuyệt đối sẽ bị công tử lột da rút gân.

Khác với tiền sảnh, hậu viện lại rất yên tĩnh, hơn nữa bố cục còn lịch sự tao nhã.

Diệp Thập Cửu đã nhận được tin tức, nghe nói là có người muốn gặp nàng, lập tức nhìn Phong Gian Ảnh, hai người đều hiểu được, chuyện đó có vẻ hỏng rồi.

Phong Gian Ảnh trừng mắt nhìn, Diệp Thập Cửu vội vàng đứng lên: “Tiểu thư, ta ra bên ngoài xử lý chút việc, tự người xem đi, lát nữa ta sẽ về.”

“Ừ, được.”

Diệp Thập Cửu ôm Diệp Lạc, cọ lên gáy nàng một chút: “Tiểu thư, đêm nay không đi được không, chúng ta đã lâu rồi không ngủ chung. Rất nhớ cảm giác ôm người, mềm mềm thoải mái.”

Diệp Lạc gõ đầu nàng: “Tính cách cổ quái này của người khi nào mới bỏ, Phong Mẫn lâu nhiều ôn hương nhụyễn ngọc như vậy còn chưa đủ cho

người ôm à? Nói tiếp, tương lai người gả cho người ta, chẳng lẽ cũng yêu cầu người ta khi ôm phải mềm mềm à?”

“Ai nha, mặc kệ đi, người ta chính là muốn ôm người mà.”

“Khụ!” Biết Hoàng Đế đại nhân không có tính kiên nhẫn nên Phong Gian Ảnh nhắc nhở một tiếng, sau đó nháy mắt với Diệp Thập Cửu.

Diệp Thập Cửu lưu luyến lại ôm Diệp Lạc một cái, nhưng hơi lâu một tý, nàng còn chưa kịp buông tay thì cửa đã bị đá văng.

Một tên thị vệ từ từ nhắm hai mắt đứng ở cửa, không đành lòng nhìn cánh cửa vỡ thành năm sáu mảnh. Còn biết làm sao được, Dịch Kinh Hồng âm thầm thở dài, hắn cũng không dám cản trở.

“Diệp Tri!”

“Đền cửa!”

Quân Hoảng và Diệp Thập Cửu cùng lúc hét to.

Dịch Kinh Hồng và Phong Gian Ảnh cùng lấy tay che mặt, không đành lòng nhìn nữa.

Vậy mà Quân Hoảng lại dùng tới khinh công, lao tới chỗ Diệp Lạc, hai mắt Diệp Thập Cửu hơi nháy, chuẩn bị đón nhận.

“Dừng tay!” Diệp Lạc vội vàng giữ nàng lại, Quân Hoảng cũng mặc kệ, giơ hai tay ra, liền ôm cả người nàng vào trong ngực, kéo nàng ra xa Diệp Thập Cửu.

“Diệp Tri!” Tay hắn nắm chặt, lại run run không dám động vào Diệp Lạc: “Người thật sự tới thanh lâu?”

Trong khoảnh khắc nhìn thấy có người tựa vào vai nàng, khiến trái tim hẫng đau nhói.

“Diệp Tri, người thật sự đến thanh lâu!”

Diệp Lạc thấy trong mắt hẫng chậm rãi ngưng tụ gió lốc, vội vàng lay tay hẫng: “Không phải, người hãy nghe ta nói.”

“Ta tận mắt nhìn thấy.” Hẫng nhìn chăm chăm nàng, gần từng tiếng nói.

Diệp Lạc nhắm mắt, nhìn về phía Phong Gian Ảnh: “Các người đi xuống đi.”

Phong Gian Ảnh nhìn Dịch Kinh Hồng, thấy hẫng gật đầu Phong Gian Ảnh mới nói: “Điều, chúng ta đi xuống đi, công tử nhà ta gặp người quen.”

Diệp Thập Cửu dời tầm mắt, hai tay vung lên: “Lui ra.”

Lúc này mới mang mọi người rời đi, vừa ra khỏi cửa, Phong Gian Ảnh lại hỏi: “Thế nào rồi?”

“Không ổn lắm, hẫng không chỉ không thích nữ nhân, hình như còn không được.” Về mặt Dịch Kinh Hồng nặng nề.

“Hả?” Phong Gian Ảnh lần này thật sự ngây ngẩn cả người.

Trong phòng, Quân Hoảng không chớp mắt nhìn chăm chăm Diệp Lạc, giọng nói có chút trầm trầm: “Ta chờ giải thích của người.” Hẫng rõ ràng đã nhìn thấy tận mắt, nhưng hẫng không tin, Diệp Tri mà hẫng yêu không phải là người như thế, cho nên hẫng muốn nghe hẫng giải thích.

Hẫng biết, có những lúc tận mắt nhìn thấy, tận tai nghe được, cũng không phải là sự thật. Huống chi, đối phương là Diệp Tri, là người hẫng yêu và tin tưởng.

“Nếu ta nói, ta tới đây, chỉ để thu thập tin tức, người có tin không? Nếu ta nói, Điều ôm ta chỉ vì nàng có thói quen ôm người, người có tin không?”

Quân Hoảng bình tĩnh nhìn nàng một lát, bỗng nhiên thả lỏng cơ thể, ôm nàng vào trong lòng, một lúc lâu không nói lời nào.

Ngược lại Diệp Lạc lại nghi hoặc, lẳng lặng ngồi một lát, nàng mới nói: “Người, tin ta à?” Ngay cả chính nàng nói ra cũng cảm thấy không thể tin mà.

“Ta tin người, ta biết người không phải người như vậy.” Quân Hoảng mở miệng nói.

Diệp Lạc im lặng, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc kỳ quái, có chút chua xót, có chút trưởng đau.

Tin tưởng, từ này do người đang ở địa vị cao nói, thì xa xỉ và trân quý cỡ nào. Sức mạnh của từ này, chỉ có người từng trải qua phản bội và ngờ vực vô căn cứ, mới có thể chân chính hiểu được.

Nhưng trong lúc này, trên người vị tôn quý nhất Sùng Hưng vương triều, nàng lại dễ dàng nhận được.

Tay nàng, muốn xoa vai hắn, lại buông ra: “Quân Hoảng, người tin ta sao?”

“Ừ, thật xin lỗi!” Hắn buông nàng ra, đứng ở trước mặt nàng, như đứa trẻ làm sai: “Ta còn nghĩ người ở cùng nữ nhân khác, thật xin lỗi, là ta sai, ta không nên hoài nghi người.”

Diệp Lạc nhìn hắn, nói không ra lời.

Quân Hoảng có chút sốt ruột: “Diệp Tri, người đừng tự giận mình, lần sau ta không hoài nghi linh tinh nữa, ta sẽ trực tiếp hỏi người, được không?”

Người dừng tức giận.”

Cổ họng có chút nghẹn lại, Diệp Lạc gật đầu: “Ta không tức giận.”

Quân Hoảng cười, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt tuần tú của hắn, sáng lạn vô cùng.

Đột nhiên hắn biến sắc, tay cầm tay Diệp Lạc, lòng bàn tay nóng lên: “Diệp Tri, ta khó chịu.”

“Làm sao vậy?” Diệp Lạc vội vàng đặt tay lên trán hắn.

Người thấy mùi hương từ trên người nàng truyền đến, Quân Hoảng nhìn không được, giờ tay ôm lấy nàng: “Ta nóng quá, thật khó chịu.”

Diệp Lạc lúc này cứng đờ người. Cho dù nàng ngốc, thì cũng biết thứ ở eo nàng là cái gì.

“Diệp Tri, ta rất khó chịu.” Quân Hoảng không biết làm sao để giảm bớt loại khó chịu này, chỉ biết ôm chặt Diệp Lạc, vô ý thức cọ cọ.

Diệp Lạc đẩy hắn ra, vẻ mặt đỏ bừng: “Người, người…….”

“Ta làm sao vậy?” Quân Hoảng có chút khó hiểu, lại nhìn không được muốn ôm nàng, lại tiến lên.

Diệp Lạc vội vàng né tránh, khẽ cắn môi: “Người có uống rượu ở đây không?”

“Có, một ly.”

Diệp Lạc âm thầm rửa một tiếng: “Rượu có chứa thức tinh dược, ta đi tìm một cô nương cho người.”

Nàng vừa định ra ngoài, lại bị Quân Hoảng ôm vào trong lòng, nàng kinh sợ tránh ra: “Quân Hoảng, người mà dám chạm vào ta, ngày mai ta sẽ biến mất khỏi Sùng Hưng vương triều.”

Quân Hoảng cứng đờ người, một lúc lâu mới buông lỏng, nhưng là vẫn giữ chặt tay nàng không buông, hấn mở to đôi mắt đỏ bừng: “Ta không cần người khác, ta sẽ không chạm vào người, người đừng đi.”

Diệp Lạc mềm lòng: “Được, ta không tìm người khác cho người. Nhưng để ta ra ngoài bảo Phong Gian xem thử có thể giải không, nếu không người sẽ khó chịu.”

Quân Hoảng lắc đầu: “Thúc tình được không phải độc, không giải được, người ở bên cạnh ta một lát, ta sẽ đỡ ngay thôi.”

Diệp Lạc nhìn đầu hấn đầy mồ hôi: “Có thể không giải sao?”

Quân Hoảng cố gắng nặn ra nụ cười: “Hoàng tử ở trong cung đều ăn độc được mà sống, cơ thể chúng ta đều có thể kháng được tính. Yên tâm đi, sẽ nhanh đỡ thôi.”

Diệp Lạc đỡ Quân Hoảng nằm lên trên giường, Quân Hoảng chặt vật xoay người đi, không dám nhìn nàng, sau đó yên lặng đọc thơ trong lòng, hết thơ thì đến binh pháp.....

Diệp Lạc ngồi ở bên giường, chỉ thấy cái tay của Quân Hoảng vẫn nắm tay nàng nóng bừng, sau đó càng nắm càng chặt..... Nàng nhìn nóc nhà, trong lòng nghĩ ngợi, đợi nàng về, nhất định phải dạy dỗ lại Dịch Kinh Hồng.

Qua một lúc lâu, nghe thấy Phong Gian Ảnh cẩn thận hỏi: “Công tử?”

“Không có việc gì, đi xuống đi.” Bây giờ Diệp Lạc đã biết, Phong Gian Ảnh cũng không thoát khỏi chuyện này. Nàng đã nói mà, bình thường đều

là hăn đi giao tin tức, vì sao hôm nay lại muốn nàng tự đến đây.

Quân Hoảng đã quay người lại, hai mắt sáng ngời nhìn nàng.

“Không có việc gì chứ?” Diệp Lạc hỏi hăn.

Hăn cười cười lắc đầu, bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Người muốn nói cái gì?”

Quân Hoảng rốt cục không nhin được: “Diệp Tri, ta cũng muốn ôm người một cái.”

“.....”

“Người có thể cho một nữ tử thanh lâu ôm, vì sao không cho ta ôm, ta cũng sẽ không làm gì người.”

Diệp Lạc đứng dậy, sau đó nhanh chóng phi ra cửa: “Vi Kỳ, chủ tử nhà người bị sốt, người đến đưa hăn về đi.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Diệp Phủ Kén Rể [Một]

Trên đường trở về, Diệp Lạc không nói câu nào.

Phong Gian Ảnh ôm một cái bao lớn, bên trong có y phục và một số đồ dùng của nữ tử do Thập Cửu chuẩn bị.

Vốn là Thập Cửu định cho người đưa về, nhưng bị Diệp Lạc liếc mắt một cái, Diệp Thập Cửu lại lùi lại, ho một tiếng, không dám nói gì nữa. Đáng thương cho Phong Gian Ảnh phải tự mình ôm, dọc đường đi còn bị công tử lơ.

Về đến cửa nhà, Tang Du đã đi lên đón, vừa thấy tình hình của hai người, hắn liền hỏi Phong Gian Ảnh: “Làm sao vậy? Đây là?”

Phong Gian Ảnh như được đại xá, vội vàng ném đồ trong tay vào lòng hắn: “Tang Du, người phải biết là, ta vì giúp người nên mới khiến công tử tức giận. Người nhớ mời ta ăn cơm.”

“Được!” Tang Du đồng ý.

“Tang Du!” Diệp Lạc thờ ơ lạnh nhạt hồi lâu nói.

“Dạ!” Tang Du ôm một đồng đồ lớn quay sang phía Diệp Lạc.

Diệp Lạc nhìn qua Phong Gian Ảnh: “Tiền lương hai tháng sau của Phong Gian Ảnh sung công quỹ.”

Phong Gian Ảnh nhảy dựng lên: “Không cần đâu, công tử, tiền lương của ta để cưới vợ mà.”

Diệp Lạc cười lạnh: “Mấy cánh cửa của Phong Mãn lâu bị đá hỏng, người đèn.”

“Dựa vào cái gì chứ, đó là Hoàng Thượng đá hỏng, không phải ta.”

“Hai người các người đều phải đèn, cả phí tổn thất tinh thần cho khách của Phong Mãn lâu nữa.”

Phong Gian Ảnh lau nước mắt chua xót nói: “Công tử, đừng dả kích ta như thế, chúng ta chỉ muốn tốt cho người.”

Diệp Lạc mở miệng: “Như thế nào là tốt cho ta hả? Mang Quân Hoảng đi thanh lâu, là tốt cho ta à?”

Phong Gian Ảnh nhỏ giọng nói: “Không phải chúng ta lo lắng hãn đoạn tụ sao?”

“Hãn có đoạn tụ hay không ta còn không biết sao? Còn cần các người đến thử?”

Hai mắt Phong Gian Ảnh sáng ngời, như là người được gian tình, chạy sang: “Công tử, người thực sự biết à? Làm sao người biết được?”

Diệp Lạc thản nhiên cười, dán sát vào mặt hãn: “Ta sẽ nói cho Tinh Dương biết, người và Kinh Hồng thông đồng với nhau, dẫn ta và Quân Hoảng tới thanh lâu. Sau đó hạ xuân được với hãn, còn để ta và hãn ở một mình trong phòng, vì thế, ta đã biết hãn là không phải đoạn tụ.”

Phong Gian Ảnh hai tay ôm lấy nàng, chết cũng không buông: “Công tử, người tha cho ta đi, ta không dám nữa. Người tuyệt đối tuyệt đối đừng nói cho Một Cây Câm, nếu không ta chết chắc.”

Diệp Lạc tứ thế duyên dáng giãy ra, đuổi người: “Mệt mỏi quá, ta đi xem ca ca.” Rồi thản nhiên đi mất.

Để lại Phong Gian Ảnh khóc không ra nước mắt và Tang Du thương hại nhìn Phong Gian Ảnh.

Về phần Dịch Kinh Hồng, hẳn càng không tốt.

Bởi vì ngày tiếp theo, công tử nhà hắc sau khi nghị sự với Hoàng Thượng xong, ra về không có việc nói với hắc một câu: “Dịch đại nhân, cảm ơn đào mật hôm qua người đưa đến phủ ta, đây là loại ta thích ăn nhất.”

Hắc còn chưa phản ứng lại, công tử nhà hắc lại dùng vẻ mặt ôn nhu nhìn hắc cười nói: “Còn có, không phải người nói lá phong ở bờ sông Phượng Hoàng đang rụng, dẫm dưới chân có một loại ý cảnh khác sao. Nếu Dịch đại nhân không chê, hôm nào rảnh chúng ta có thể đi tới đó xem. Tối ta mời người ăn cơm nhé.”

Dịch Kinh Hồng vừa mới há miệng, đã thấy ánh mắt sắc bén của Hoàng Thượng đại nhân quét tới, lập tức há miệng: “Không phải đâu,.....”

“A!” Diệp Lạc giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Quân Hoảng, sau đó lại nhìn hắc: “Thật ngại quá, Dịch đại nhân, người chưa từng đưa ta đào mật, cũng không nói là lá phong ở bờ sông phượng hoàng rơi, là ta nhớ lầm.”

Cười cười thi lễ với Hoàng Thượng xong, tâm tình vô cùng tốt bỏ đi.

Để lại Dịch Kinh Hồng mồ hôi chảy không ngừng trong tiếng hừ lạnh của Hoàng Đế, lần này đúng là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch. Công tử, người thật nham hiểm mà!

“Dịch khanh, người có vẻ rất nhàn rồi?” Đây là giọng của Hoàng Đế.

“Không nhàn, không nhàn, thần bề bộn nhiên việc.”

“Trẫm thấy Dịch khanh rất dư thừa tinh lực, vậy thì việc châu huyện báo thất thu do khanh xử lý đi.”

“Hoàng Thượng.....”

“Người đâu, truyền khẩu dụ của Trẫm, phong Dịch Kinh Hồng làm Khâm Sai Đại Thần, toàn quyền xử lý việc báo giả thất thu, đi điều tra ở các nơi, một khi thẩm tra được thì điều tra ngay tại chỗ.”

“Thần lĩnh chỉ.” Dịch Kinh Hồng rưng rưng lĩnh chỉ, hăn nghi ngờ chính mình nhìn nhầm rồi. Hoàng Thượng dùng việc công làm việc tư, chèn ép cấp dưới cũng không phải Hoàng Thượng tốt.

Đương nhiên, hăn còn nhận được một bài học sâu sắc hơn, đặc tội ai cũng được, nhưng không thể đặc tội đại tiểu thư nhà bọn họ!

Lúc Phong Gian Ảnh nói tin tức này cho Diệp Lạc, nàng đang lau kiếm. Đây là một thanh kiếm mới, Diệp Tinh Dương đưa từ biên quan về. Nghe nói là làm từ huyền thiết, do một vị kiếm sư ở nông thôn làm. Tuy không phải danh kiếm tuyệt thế gì, nhưng thân kiếm nhẹ, màu sắc trong trẻo, rất thích hợp với nữ tử.

Nàng cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Kinh Hồng đi làm chuyện này rất thích hợp.”

“Thích hợp?” Phong Gian Ảnh liếc nàng: “Công tử, người cũng không phải không biết Kinh Hồng chỉ phụ trách bày mưu tính kế, bình thường sợ nhất là chém chém giết giết.”

Diệp Lạc ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn hăn: “Phong Gian, người có biết Kinh Hồng còn thiếu cái gì không?”

Phong Gian Ảnh suy nghĩ một lát, lắc đầu.

Diệp Lạc cười: “Một vị quân sư vĩ đại, tuyệt đối không thể thiếu kinh nghiệm thực chiến. Kinh Hồng đúng là mưu lược hơn người, nhưng hãn còn chưa đủ quyết đoán ngoan tuyệt, lúc này, đối với hãn mà nói, là cơ hội tốt để rèn luyện. Huống chi, sau này hãn còn phải đảm nhiệm chức phụ tá, chỉ có vậy bút động não thì không đủ, hãn cần phải sát phạt tàn nhẫn như vậy để tạo uy danh. Hơn nữa, hãn phải có vũ lực, có thể chỉ huy. Lần này đối với hãn là cơ hội vô cùng tốt để rèn luyện.”

Phong Gian Ảnh nhìn nàng một lát, bỗng nhiên nhảy dựng lên: “Công tử người bất công, vì sao cùng là bị phạt, mà ta bị trừ tiền, Kinh Hồng lại được đi rèn luyện.”

“Ta bất công đấy. Ta quang minh chính đại bất công, ai quy định ta không thể bất công.”

“Ô! Công tử, Tiểu Diệp Diệp, người bất công thì bất công ta đi.” Phong Gian Ảnh trong lòng cực kỳ bất bình.

Diệp Lạc vẫy vẫy tay: “Đi đi đi, đừng làm phiền ta làm việc.”

Phong Gian Ảnh đành phải rời đi, vô cùng u oán rời đi.

Chờ hãn đi rồi, Diệp Lạc mới ngẩng đầu lên, ngón tay gõ nhẹ trên án thư: “Thập Ngũ?”

“Dạ” Thập Ngũ từ chỗ tối đi ra.

“Đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Tiểu thư yên tâm.”

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Lạc nở nụ cười.

Mà lúc này, ở Hoa Gian quốc xa xôi, Phong Phi Tự cầm một bức thư, đứng trước cửa sổ, hồi lâu không nói gì.

Bức thư kia là tự tay Diệp Tri viết: “Phong Phi Tự, nếu mùng mười tháng bảy người xuất hiện tại Diệp phủ, người sẽ có thể đưa Lạc Lạc đi, từ nay về sau Sùng Hưng vương triều hay bất cứ cái gì, cũng không phải là lý do để trói buộc mọi người nữa.”

Trái tim nhảy nhót, nhưng cơ thể, vẫn không hề động.

Rõ ràng hạnh phúc mà hắn chờ mong đã lâu đang trong tầm tay, hắn lại không biết chính mình đang cố kỵ cái gì. Lúc này, trong đầu hắn trống rỗng.

“Vương gia?” Minh Các gọi một tiếng, thấy Phong Phi Tự không có phản ứng, lại gọi một tiếng nữa: “Vương gia?”

“Ừ.” Phong Phi Tự phục hồi tinh thần.

“Ngài muốn đi đón tiểu thư sao?”

Phong Phi Tự cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ta nên đi sao?” Không biết là đang hỏi người khác, hay là đang hỏi chính mình.

Minh Các cười cười: “Vương gia, ngài đi đi, bỏ lỡ tiểu thư thì cả đời này ngài cũng sẽ không vui vẻ. Huynh trưởng của tiểu thư đã muốn nói sẽ không còn gì trói buộc, thì ngài không cần lo lắng nữa.”

Phong Phi Tự chậm rãi thở ra một hơi: “Người và Quỷ Thủ ở lại kinh thành, ta và Vô Nhai lập tức lên đường.”

Minh Các mừng rỡ: “Dạ.”

Chỉ cần tiểu thư ở bên Vương gia, thì tất cả đều viên mãn.

Vừa nghe mục tiêu là Diệp phủ ở Sùng Hưng vương triều, Vô Nhai hỏi cũng không thềm hỏi, xoay người lên ngựa, một đôi mắt trong trẻo, tràn đầy thần thái vui vẻ.

Ngay cả Phong Phi Tự cũng nhin không được nhìn hăn vài lần, cười nói: “Vô Nhai rất cao hứng?”

Hăn dùng sức gật đầu, mím miệng, nhưng cũng không che được ý cười bên khóe miệng.

Phong Phi Tự cao giọng cười to: “Nếu Vô Nhai cũng cao hứng như vậy, thì chúng ta đi nhanh một chút, đón tiểu thư nhà người về.”

Hai người chạy cả ngày lẫn đêm đến Sùng Hưng vương triều, tuy phải chịu một nắng hai sương khổ sở, nhưng trong lòng vui sướng cùng chờ mong, thì những thứ vất vả kia đều biến thành ngọt ngào.

Mồng tám tháng bảy, hai người đến biên cảnh Sùng Hưng, tá túc tại một khách điểm nhỏ.

Nhưng trong đêm đó, Phong Phi Tự nhận được tin tức do Hắc Mị truyền đến, cấm vệ quân của Ninh Triển Thư tiến vào núi Tùng Ô, mọi hoạt động khai thác quặng sắt đều đình chỉ. Đồng thời, Lễ thân vương và Ninh Triển Thư giảng co, nội loạn ở Dực quốc hết sức căng thẳng.

Tả Thiết và Hữu Vệ đã làm theo kế hoạch định sẵn lúc trước, bí mật đến Dực quốc, bây giờ chỉ cần đợi hăn ra lệnh.

Phong Phi Tự quyết định rất nhanh: “Vô Nhai, người tiếp tục đi Sùng Hưng, gặp tiểu thư thì nói cho nàng biết bên chúng ta có chuyện, nàng sẽ hiểu. Ta phải lập tức về kinh thành chủ trì đại cục, Phi Tự quân chỉ có mình Minh Các trấn giữ, không xử lý được.”

“Vương gia, người vẫn nên đi cùng ta đi, nội loạn của Dực quốc, chúng ta xử lý sau cũng được.”

“Vô Nhai, người đi theo ta lâu như vậy, còn phân không rõ bên nào nặng bên nào nhẹ sao?” Sắc mặt Phong Phi Tự trầm xuống: “Lạc Lạc không phải người không hiểu chuyện, sao có thể để ý trong lúc này.”

Vô Nhai im lặng, chỉ đành lùi sang một bên, nhìn Phong Phi Tự rời đi trong đêm.

Tiểu thư sẽ hiểu, hơn nữa cũng sẽ chấp nhận, nhưng ở trong lòng nàng, có thể không đau khổ sao?

Mồng mười tháng bảy, Diệp phủ giăng đèn kết hoa, vui vẻ, đây là sinh nhật của công tử và tiểu thư Diệp gia, hơn nữa bên ngoài còn dựng lên đài, hấp dẫn vô số người tới dừng chân xem náo nhiệt.

Nhất là khi thông báo luận võ kén rể thì càng khiến người ta chú ý. Bên trên viết rõ ràng, nếu có ý với tiểu thư Diệp gia, bất luận xuất thân, phú quý hay bần cùng, chỉ cần thân thể khỏe mạnh, không thô không thiếp, tuổi trong khoảng 20 đến 30, đều có thể lên đài luận võ. Trước khi mặt trời lặn, người luận võ thắng được thưởng ngàn lượng bạc, nếu có thể thắng tiểu thư Diệp gia, thì có thể cưới tiểu thư Diệp gia làm vợ, đồ cưới là một nửa tài sản của Diệp phủ.

Một nửa tài sản của Diệp phủ rốt cuộc là bao nhiêu thì không ai biết, nhưng chắc chắn nhiều hơn một ngàn lượng bạc, lại còn thêm một nương tử như hoa như ngọc cũng không tệ.

Vị tiểu thư Diệp gia là song sinh với công tử Diệp gia, dựa vào theo mặt mũi tuấn tú của Diệp Tri thì tiểu thư Diệp gia cũng không kém đâu.

Cho nên mấy ngày nay, trong kinh thành đã náo nhiệt thảo luận việc này, cũng không biết đến cuối cùng, hoa sẽ rơi vào nhà ai.

Sáng sớm tinh mơ, Diệp Lạc đã bị người dựng dậy, Thập Nhị dẫn theo thị nữ liên quan, ép buộc Diệp Lạc còn chưa tỉnh.

Đợi Diệp Lạc tỉnh táo, nàng nhìn gương quát to một tiếng: “Thập Nhị!”

“Dạ, tiểu thư.”

Diệp Lạc chỉ vào gương: “Người cho ta mặc thành bộ dạng này làm gì, ta không phải tân nương tử.”

Diệp Lạc hôm nay, váy dài chấm đất đỏ như lửa, cả đầu tóc đen, ôn nhu xõa ra, dài tới thắt lưng. Trên đầu, cài trâm hình huyên nguyệt, đỉnh đầu là một viên trân châu sáng bóng giữa mái tóc đen. Mày liễu, hai mắt sáng ngời, nhìn xung quanh, ánh mắt lưu chuyển, rung động lòng người.

Thập Nhị thường thức xong, nuốt nước miếng, cười cười nói: “Tiểu thư, sao vậy, có phải cũng bị chính mình dọa không?” Nàng vô cùng hài lòng gật đầu: “Tiểu thư nhà ta quả nhiên tuyệt sắc khuynh thành!”

“Cái gì mà tuyệt sắc khuynh thành chứ?” Diệp Lạc hung hăng vỗ nàng một cái: “Tiểu thư nhà ngươi là dùng sắc lừa người sao? Hả? Biến ta thành cái dạng này, lại đây, đổi kiểu khác cho ta.”

“Không được đổi, thế này rất dễ nhìn.” Diệp Tri đi vào, có thể do lúc đi đường quá nhanh, nên thở có vẻ khó nhọc.

Diệp Lạc đi qua đỡ hân, luôn miệng oán giận: “Ca ca, cái kiểu này giống nữ nhân lắm, chúng ta đổi kiểu khác đi, được không? Muội không quen.”

“Cái gì mà giống nữ nhân, muội vốn là nữ nhân. Không được đổi, cứ như vậy ra ngoài thôi.”

Diệp Lạc vẻ mặt đau khổ, nàng đã rất lâu không mặc nữ trang, bỗng nhiên bị mặc thành kiều diễm như vậy, khiến nàng sắp không nhận ra chính

mình.

“Được rồi!” Diệp Tri giữ mặt nàng: “Lạc Lạc nhà chúng ta xinh đẹp như vậy, đừng nhăn mặt nghiêm mặt, cười một cái đi.”

Nàng làm sao mà cười được, Diệp Lạc kéo tay Diệp Tri: “Ca ca, có rất nhiều người đã gặp muội, chúng ta cùng lúc xuất hiện, người có tâm thì sẽ nhận ra, tuy chúng ta lớn lên giống nhau, nhưng cũng không phải giống nhau như đúc.”

Diệp Tri vỗ vỗ mặt nàng: “Muội bỏ lột vai, áo phòng thân, lại đổi giày, thân hình khác lúc trước, sẽ không ai nhận ra muội đâu. Nhiều nhất sẽ thấy huynh không giống lắm, nhưng huynh đứng ở trên đài cao, lại ở sau màn che, không ai nhận ra được.”

“Nhưng mà.” Diệp Lạc chần chờ một chút, mới nói: “Nhỡ đâu Quân Hoảng đòi tới ngồi cùng huynh thì sao?” Hẳn là Hoảng Thượng, huynh có thể từ chối được sao?

Diệp Tri cười cười: “Trên thông báo huynh đã viết rõ ràng, người lên lôi đài chứng tỏ là có ý với muội. Huynh là huynh trưởng của muội, tất nhiên là có thể lên đài, hẳn không thân cũng chẳng quen muội, nếu lên đài chứng tỏ là muốn cưới Diệp Lạc. Huynh đã cho Phong Gian đi nói với hẳn rồi, muội nói xem, hẳn có thể đến không?”

Diệp Lạc trừng hẳn nửa ngày: “Ca ca, ngay cả cái này huynh cũng tính rồi à?”

Diệp Tri vỗ đầu nàng một phát, cúi đầu thở dài một hơi, hẳn đã nghe chuyện trong Phong Mãn lâu mấy ngày trước. Lập tức trong lòng hẳn cảm thấy tiếc nuối, nếu Quân Hoảng không phải đế vương, thì có lẽ hẳn còn thích hợp hơn cả Phong Phi Tự.

“Đi thôi, Lạc Lạc.” Hãn kéo tay muội muội, từ từ đi ra ngoài. Trong lòng, có vài phần kiêu ngạo, vài phần mất mát.

Đại khái mọi huynh trưởng trên đời này, đều có cảm giác nhà có muội muội trưởng thành thế này. Cuối cùng vẫn phải kéo tay nàng, giao cho nam tử khác yêu thương và bảo vệ.

Trên lôi đài, Diệp Lạc vừa đi ra, dưới đài liền im lặng không tiếng động.

Cho dù mọi người đã xác định bộ dáng của tiểu thư Diệp gia không thể kém huynh trưởng, nhưng khi chân chính nhìn thấy, thì mới biết, cái gì gọi là đẹp không cách nào tả nổi. Không chỉ đẹp mà còn có một khí chất yên tĩnh, an nhàn khiến người ta nhìn mà thấy ấm áp, yên lòng.

Mặt mày như liễu, hôm nay mới biết được.

“Hoàng Thượng, muội muội Diệp đại nhân có vẻ không tệ đâu!” Trên một lầu cao cách đó không xa, Vi Kỳ không ngừng nhìn xung quanh.

Quân Hoảng chống cằm, không có hứng thú, ánh mắt cũng không thèm liếc sang bên đó một cái, thở dài: “Người nói xem bao giờ luận võ kén rể sẽ xong? Phòng ở Phượng Hoàng lâu đã đặt xong chưa?”

“Hoàng Thượng, yên tâm ạ. Đã đặt xong rồi.”

Quân Hoảng gật gật đầu: “Vậy là tốt rồi.” Hãn thật sự không thể nghĩ được nên đưa quà sinh nhật gì. Nhưng người đó thích ăn nhất nên mời hãn tới Phượng Hoàng lâu ăn, chắc hãn hãn sẽ rất cao hứng nhỉ?

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Luận Võ Kén Rể [Hai].

Không biết là do danh khí Diệp phủ lớn, hay do Diệp Lạc quá chói mắt, dù sao thì đến giữa trưa trên lôi đài cũng không có chút yên tĩnh nào.

Diệp Lạc xem mà buồn ngủ, ca ca thật sự muốn gả nàng cho người như vậy hả? Nghiêng đầu nhìn Diệp Tri, vẻ mặt huynh ấy thản nhiên nhìn phía trước, không chút hoang mang. Diệp Lạc thở dài, thật không biết trong lòng ca ca nghĩ cái gì nữa?

“Aiz!” Nàng huých Phong Gian Ảnh.

“Làm sao thế?” Phong Gian Ảnh cúi lưng nhìn nàng.

Diệp Lạc vỗ bụng: “Đi mua cho ta cái bánh nướng đi.”

“Hả?” Vẻ mặt Phong Gian Ảnh như gặp nạn: “Không cần đâu, tiểu thư, tướng ăn của người rất chướng tai gai mắt, tiếc cho bộ dạng hôm nay của người.”

“Đi đi, đừng xen vào, đi mua cho ta, ta đói rồi.”

Phong Gian Ảnh nhìn ngó giữa sân, cuối cùng vẫn lo lắng, vẫy tay cho một thị vệ đi tới.

Diệp Lạc nhìn hăn: “Bọn họ làm sao đi nhanh bằng người được, tới nơi thì người ta bán hết rồi.”

Phong Gian Ảnh trấn an võ vai nàng: “Yên tâm, biết người thích ăn bánh nướng, đại công tử đã sai người đi mua rồi, bây giờ đi lấy thôi. Ta cũng không thể đi được, nếu không nhờ người bị một người qua đường Giáp cưới mất thì làm sao bây giờ?”

Diệp Lạc không nói gì: “Phong Gian, người có thể thắng được ta, thì cũng có thể thắng được người.”

“Cũng không nhất định, thuật nghiệp có loại chuyên tấn công, nói không chừng vừa hay ta lại là khắc tinh thì sao.” Dù sao hãn cũng tuyệt đối không đi, hãn phải trông chừng công tử.

Mặt trời dần dần lặn về phía tây, tâm Diệp Tri cũng chìm xuống một chút một.

“Đại công tử.” Tang Du vội vàng lên đài, đưa cho hãn một phong thư: “Vừa rồi Toàn thúc đã từ Dực quốc về.”

Diệp Tri mở ra, nhìn nhanh một lần, sắc mặt dần dần chìm xuống, lúc lâu sau, hãn nhắm mắt lại.

“Đại công tử?” Tang Du có chút lo lắng, nhỏ giọng gọi.

Diệp Tri lắc đầu, thật lâu sau đó, hãn mới mở mắt ra, nhìn về phía muội muội của hãn đang lo lắng nhìn hãn, miễn cưỡng nở nụ cười, rồi quay đầu nói với Tang Du: “Để Giản Phàm lên đài đi.”

Tang Du hiểu được, gật đầu, im lặng rời đi.

Diệp Tri ngồi ở đó, cảm thấy ngực lạnh run, giống như không còn chút sức lực nào.

Trong thư của Diệp Toàn nói rất rõ ràng, sau khi bọn họ dẫn Ninh Triển Thư tới núi Tùng Ô, thì trợ giúp người của Phong Phi Tự truyền tin tức ra

ngoài. Còn Phong Phi Tự, quả thật là quay về giữa chừng.

Từ góc độ của nam nhân, hẳn hiểu lựa chọn của Phong Phi Tự, hơn nữa còn kính nể trong lòng. Nhưng, hẳn không chỉ là một nam nhân, hẳn còn là ca ca của Diệp Lạc.

Nay Phong Phi Tự có thể vì một biến cố trong nước mà tạm thời buông tay Lạc Lạc. Ai dám cam đoan là sau này hẳn sẽ không vì Hoa Gian quốc mà vĩnh viễn bỏ qua Lạc Lạc?

Một nam nhân không thể bảo về người mình yêu, có thể sẽ trở thành một vị anh hùng vĩ đại. Nhưng vĩnh viễn sẽ không phải người có thể xứng đôi với muội muội trong lòng hẳn.

Hẳn đã cho Phong Phi Tự cơ hội rồi, nhưng hẳn lại buông tay.

Tay Diệp Tri dần dần nắm chặt lại, giống như đã không còn nhiều sức sống: “Diệp Nhất.”

Diệp Nhất nhìn thấy mồ hôi trên trán hẳn, vội vàng ngồi xuống, đỡ thân thể lung lay sắp đổ của hẳn.

“Để Diệp Nhị đứng bên cạnh, ngăn cản tầm nhìn của Lạc Lạc.” Diệp Tri nói một cách cố sức.

Diệp Nhất ra hiệu một cái, Diệp Nhị, Diệp Tam liền đứng ở bên phải Diệp Tri, vừa vặn ngăn cản tầm mắt Diệp Lạc.

Diệp Tri miễn cưỡng trợn mắt, hẳn nghĩ, đây là việc cuối cùng hẳn có thể làm vì Diệp Lạc.

Diệp Lạc vốn có chút lo lắng cho thân thể của ca ca, nhưng thấy bọn Diệp Nhất ở bên cạnh, thì cũng thả lỏng một ít. Vừa mới định thở ra một

hơi, chợt nghe thấy Phong Gian Ảnh sợ hãi kêu: “Không phải chứ, Giản Phàm à?”

Diệp Lạc định thần lại, cũng có chút dở khóc dở cười, quả nhiên là Giản Phàm lên đài, tat cầm loan đao, trông rất có khuôn có dạng.

Phong Gian Ảnh chắc lưỡi: “Tiểu thư, hóa ra Giản Phàm không chỉ học y thuật.”

Diệp Lạc liếc trắng mắt: “Đó là đương nhiên, Giản Phàm nhà chúng ta là y võ song tu đấy.”

Phong Gian Ảnh nhìn mà lắc đầu: “Người này nhanh hơn mọi khi, trông thật thuận mắt, đúng là Giản Phàm mà. Ta nói đại công tử định làm gì thế, còn không bằng trực tiếp cho thị vệ trong phủ lên tỷ thí, còn nhiều sự lựa chọn hơn.”

“Đúng vậy” Diệp Lạc dào dạt đặc ý: “Sớm muộn cũng tuyển tới người trong phủ.”

“Cũng không hẳn đâu.” Phong Gian Ảnh chỉ ra phía xa.

Diệp Lạc nhìn ra phía hắc chỉ, vẻ mặt khế biến, người nhảy lên đài chính là Vô Nhai.

“Hắn tới làm gì nhỉ?” Phong Gian Ảnh rất nghi hoặc: “Cho dù muốn tới, cũng không phải là hắn chứ?”

Diệp Lạc cũng nghĩ tới, nhìn về phía Diệp Tri, bất đắc dĩ lại bị Diệp Nhị, Diệp Tam chặn tầm mắt, không nhìn tới vẻ mặt của ca ca. Một suy nghĩ chậm rãi mọc lên, không phải là ca ca định nhân cơ hội này mà quang minh chính đại gả nàng cho sư huynh chứ?

Tuy võ công của Giản Phàm không tệ, nhưng dù sao hãn cũng lấy y làm chủ, đánh với Vô Nhai không đến năm mươi chiêu liền bại.

Mắt thấy mũi kiếm đã chĩa đến ngực Giản Phàm, lại ngừng lại. Vô Nhai cười với hãn, thu kiếm lại: “Thật có lỗi, đã đắc tội rồi.”

Giản Phàm cũng rất có phong độ, suýt nữa bị người một kiếm xuyên thủng tim mà sắc mặt không thay đổi, còn cười tủm tỉm trả lời: “Ta biết người không dám đâm mà.” Hãn cười rất có thâm ý: “Chủ tử người không tới, người tới là muốn quấy rối?”

Vô Nhai lắc đầu: “Ta sẽ giải thích với tiểu thư.”

Giản Phàm cười cười: “Giải thích à? Chủ tử nhà người đúng là quý nhân mà!” Hãn vỗ vỗ quần áo, đi xuống.

Vô Nhai cầm kiếm, nhìn xuống dưới đài.

Nhưng kiếm pháp kia của hãn, xác thực đủ để ngạo thị quần hùng, một trận sợ hãi than thở qua đi, không còn ai nhảy ra.

Vô Nhai đang muốn quay sang phía Diệp Lạc, đột nhiên có một người nhảy lên: “Kiếm pháp của huynh đài thật tốt, Diệp mỗ cũng muốn thử một chút.”

Diệp Lạc mở to hai mắt nhìn, Tinh Dương đến xem náo nhiệt à?

“Một cây cân?” Phong Gian Ảnh cũng cúi đầu kì quái kêu lên.

Người đến chính là Diệp Tinh Dương dùng thế lực quét sạch các thế lực khác trong nước bị Quân Hoằng triệu về kinh.

Hãn không biết hai vị chủ tử nhà mình chơi trò gì, nhưng hãn tuyệt đối không để tiểu thư bị thị vệ của Hoa Gian quốc cướp mất.

“Diệp tướng quân kia.” Vi Kỳ ở trên trà lâu đang xem không rời mắt, cũng kêu lên.

Quân Hoảng cũng quay đầu theo, thấy hai người trên đài thì ngẩn người.

Vi Kỳ nhìn một lát, bỗng nhiên phát hiện có chút không thích hợp: “Hoàng Thượng, người kia là Vô Nhai, là thị vệ của Phong Phi Tự.”

“Chính là Vô Nhai mà Diệp Tri bảo thích hẳn hả?”

“Đúng vậy, là hẳn.” Vi Kỳ có chút kích động: “Hẳn sao có thể vừa thích ca ca, vừa thích muội muội được?”

Quân Hoảng hừ một tiếng, sắc mặt không tốt.

Vi Kỳ nhìn một lát, bỗng nhiên bừng tỉnh: “A, ta biết rồi, chắc chắn là hẳn thích ca ca, nhưng vì thế tục nên buông tay. Lại thấy muội muội giống ca ca, nên muốn cưới về thay thế ca ca.”

“Nông cạn.” Quân Hoảng bình luận một câu, chỉ dùng dung mạo là có thể thay thế sao, như vậy thì sao có thể là thích thật lòng được? Ai cũng sẽ già đi, nếu sau này già đi, dung nhan không còn nữa, có phải sẽ không thích nữa không?

Nghĩ như vậy, lần đầu tiên gương mặt nhìn người trên đài.

Vì thân thể Diệp Tri không tốt, nên ngồi ở sau màn. Người Quân Hoảng nhìn, đương nhiên là muội muội Diệp Tri đã gả cho nông phu còn sinh vài đứa nhỏ trong truyền thuyết.

Vừa nhìn, bỗng ngây ngẩn cả người, nhưng vì khoảng cách nhất định, nên cũng không quá rõ ràng. Hẳn nhìn hồi lâu, mới hỏi: “Vi Kỳ, người có thấy muội muội Diệp Tri rất giống hẳn không?”

“Đương nhiên là giống rồi, nghe nói bọn họ là song bào thai mà.” Vi Kỳ không chút để ý mà trả lời.

“Vậy à!” Quân Hoảng lại nhìn thêm vài lần, bộ dạng của nàng đúng là rất giống Diệp Tri, nhất là khuôn mặt kia, điểm duy nhất không giống là lưng vai có vẻ gầy hơn, dù sao cũng là nữ tử, nên gầy hơn Diệp Tri cũng đúng thôi: “Quả nhiên là huynh muội, ngay cả thần thái cũng rất giống, trách không được.....”

Trách không được cái gì hẳn không nói, nhưng sự chán ghét đối với Vô Nhai đã giảm đi phân nửa. Không trách người bình thường nông cạn, hai huynh muội họ quả thật rất giống, dung mạo, thần thái đều giống mười phần mười.

Mà hẳn, hẳn đương nhiên không phải người bình thường, cho nên hẳn cố gắng không nhìn Diệp Lạc nữa, mà chuyển tầm mắt sang Diệp Tinh Dương đang đối chiến trên đài: “Chẳng lẽ Diệp Tinh Dương có ý với muội muội Diệp Tri?”

Xem cao thủ đối trận, tất nhiên là cơ hội khó có được, Vi Kỳ đang nhiệt huyết sôi trào xem, thuận miệng đáp: “Dù sao Diệp tướng quân còn chưa thành thân, bộ dạng muội muội Diệp đại nhân lại dễ nhìn như vậy, cười về cũng không thiệt.”

Giống Diệp Tri đương nhiên là dễ nhìn rồi, nhưng mà, Quân Hoảng hừ một tiếng: “Ta ghét đồ màu đỏ.”

Trên lôi đài, Diệp Tinh Dương và Vô Nhai đã đấu bốn mươi năm mười hiệp, hai người đều dùng kiếm, công lực đều thâm hậu, kinh nghiệm phong phú, hơn nữa lại có rất nhiều chiêu thức, còn có chỗ tương tự, cho nên vẫn chưa phân cao thấp.

Diệp Lạc xem chuyên chú một hồi, đột nhiên hỏi một câu: “Phong Gian, người nói xem bọn họ ai sẽ thắng?”

Phong Gian Ảnh ngưng thần nhìn chốc lát, chậm rãi lắc đầu: “Không dễ kết luận.”

Diệp Lạc cười cười: “Kỳ thật ta cũng không biết.”

Nếu luận võ công, Vô Nhai được cho là đứng đầu tám thân vệ, một thân võ nghệ của hắn đều do Phong Phi Tự tự mình dạy dỗ, hơn nữa hắn ở Thương Vụ Môn nhiều năm, tu vi cũng thăng tiến rất nhiều. Kiếm pháp của Diệp Tinh Dương là do Diệp Lạc dạy dỗ, còn có Diệp Tri chỉ điểm, tự mình khổ luyện mà thành. Tuy hắn không có hoàn cảnh tốt để luyện võ giống Vô Nhai, nhưng tâm tư hắn đơn thuần, tính cách cứng cỏi, luyện tập hai mươi năm như một, chưa bao giờ gián đoạn, cho nên võ nghệ cực cao.

Do đó, kiếm pháp của hai người, mặc dù đều có phong cách riêng, nhưng lại có chỗ tương tự, nên nhất thời thật sự không phân thắng bại.

Mắt thấy mặt trời dần dần ngả về phía tây, Diệp Lạc rút ngọc trên đầu, bắn ra: “Đình” “Đình” hai tiếng, trúng vào kiếm của hai người, sau đó rơi xuống.

Diệp Lạc đứng dậy, nhìn Vô Nhai: “Hôm nay dựng lôi đài kén rể, nói được hiểu được, là phải có ý với ta, mới có thể lên đài, người, có ý với ta sao?”

Vô Nhai bình tĩnh nhìn nàng nửa ngày, rũ mắt xuống: “Ta thay chủ tử đến cầu cưới.”

Diệp Lạc hơi hơi cong khóe môi: “Nếu không phải người có ý, như vậy mời xuống đài đi.”

“Tiểu thư!” Vô Nhai kêu vừa nhanh vừa vội, trong mắt đều là ý cầu xin.

Diệp Lạc không để ý đến: “Đi xuống.”

Vô Nhai không động, Diệp Lạc nhìn hắn, thở dài: “Đi xuống đi.”

Vô Nhai lắc đầu: “Tiểu thư?” Có rất nhiều lời muốn nói, nhưng hắn không biết, nên nói cái gì.

Diệp Lạc lại như đã hiểu tất cả, trên mặt nàng có ý cười nhợt nhạt: “Cám ơn người, nhưng là không phải chuyện gì cũng có thể thay thế, ta không muốn mọi chuyện bị ai hơn, mời người đi xuống đi.”

Tay Vô Nhai nắm kiếm run run, đầu ngón tay trắng bệch, lạnh lẽo, nhưng hắn vẫn không động: “Xin lỗi, tiểu thư, ta không thể xuống.”

Tiểu thư, tuyệt đối không thể giao người cho người khác, tuyệt đối không thể.

Mặt trời rốt cục chìm hắn về phía tây, ngay cả chút ánh nắng cuối cùng cũng tắt.

Theo tia nắng cuối cùng biến mất, Diệp Tri cũng ngã xuống, hai mắt nhắm lại.

“Công tử!”

“Ca!” Một tiếng kêu sắc bén, bóng hồng như điện, bắn về phía Diệp Tri.

“Ca ca!” Diệp Lạc nhìn Diệp Tri nhắm chặt hai mắt, khủng hoảng như trời đất sụp xuống: “Ca ca, đừng làm mọi sợ.”

Phong Gian Ảnh và Giản Phàm đã chạy tới, hai người bắt mạch xong, vẻ mặt trầm trọng nhìn nhau, rồi một người đỡ Diệp Lạc dậy, người còn lại ôm Diệp Tri vội vàng đi vào phủ.

“Hoàng Thượng!” Vi Kỳ cũng hết hồn nhảy theo Quân Hoảng từ lầu hai xuống, nhưng Quân Hoảng không nghe thấy, chạy như điên đến Diệp phủ.

Tên ngu ngốc kia, hắn đã bảo hắn phải chú ý nghỉ ngơi, kết quả hắn lại chọn giữa trời nắng để làm trò luận võ kén rể kia, hắn muốn chọn ai làm muội phu, chẳng lẽ còn có người dám cự tuyệt à?

“Vi Kỳ, gọi thái y.” Hắn còn không quên quay đầu ra lệnh, tuy biết Giản Phàm y thuật bất phàm, nhưng thêm một người thì vẫn tốt hơn.

Nhưng mới đi đến cửa, hắn đã bị người ngăn cản: “Cút ngay, ai dám ngăn cản Trẫm hả?” Hắn đẩy thị vệ ra muốn đi vào trong.

Tang Du vội vàng tới, vừa thấy hắn, lập tức quỳ rạp xuống đất, hốc mắt đỏ bừng, vẻ mặt bi thương: “Công tử phát bệnh, Giản Phàm đang trị liệu, bất luận ai cũng không thể làm phiền, xin Hoàng Thượng quay lại, thủ hạ Diệp phủ vô cùng cảm kích.”

Quân Hoảng sắc mặt thay đổi: “Hắn sao rồi?”

Tang Du lắc đầu: “Còn chưa biết.”

“Người yên tâm, trẫm không vào quấy rầy trị liệu, trẫm chờ ở đại sảnh, có kết quả thì phải lập tức thông báo.”

Tang Du vội vàng đón hắn và Vi Kỳ đi vào, lại an bài Diệp Thập Tứ, Thập Ngũ ở đại sảnh, rồi vội vàng rời đi.

Một lát sau, Phong Gian Ảnh bưng một cái bát lớn vào, hắn còn không kịp mở miệng, Quân Hoảng đã tự mình xắn tay áo lên, không nói hai lời cắt cổ tay.

“Hoàng Thượng!” Vi Kỳ ngăn cản không kịp, chỉ đành trơ mắt nhìn dòng máu đỏ tươi kia, rất nhanh đã đầy một chén.

“Đủ chưa?” Quân Hoảng hỏi.

“Tốt lắm.” Giọng Phong Gian Ảnh khàn khàn, tay băng bó cho Quân Hoằng cũng run run, sau đó vội vàng đi mất.

Nhìn vậy tim Quân Hoằng càng bất an hơn: “Vi Kỳ, hẳn sẽ không sao chứ?”

“Không sao đâu, ngày thường khí sắc Diệp Tri vẫn rất tốt. Hoàng Thượng, người không cần lo lắng.” Vi Kỳ vội vàng an ủi Hoàng Thượng phiền chán không ngừng đứng lên lại ngồi xuống.

Không sao? Không sao thì Phong Gian Ảnh luôn cột nhả lại thất tha thất thểu sao? Quân Hoằng thật sự đứng ngồi không yên, luôn nhìn ngó xung quanh.

Mà sau khi có máu Quân Hoằng đưa tới, Diệp Tri cũng tỉnh lại.

“Diệp đại ca!” Phó Thanh Nguyệt nắm tay hắn thật chặt, vừa thấy hắn mở mắt ra, vội vàng lau nước mắt.

Mà Diệp Lạc, nắm tay kia của Diệp Tri đã sớm không nói nên lời, chỉ dùng đôi mắt không hề chớp nhìn hắn.

Diệp Tri thở ra một hơi, nói với Giản Phàm và Phong Gian Ảnh nói: “Các người, đi ra ngoài đi.”

“Công tử?” Trong mắt Giản Phàm ẩn lệ, muốn nói lại thôi.

Diệp Tri miễn cưỡng cười cười: “Ta có việc muốn nói với Lạc Lạc.”

Phong Gian Ảnh nhắm mắt lại, kéo Giản Phàm rời đi, đoạn thời gian cuối cùng này, để lại cho bọn họ đi.

“Thanh Nguyệt, xin lỗi, sau này một mình nàng phải nuôi đứa nhỏ rồi.” Diệp Tri nhìn Phó Thanh Nguyệt, vô cùng quyến luyến.

Phó Thanh Nguyệt căn môi dưới, rất lâu sau, mới đủ sức để cười, gật đầu: “Diệp đại ca, chàng yên tâm.”

Diệp Tri hơi gật đầu, mới chuyển sang Diệp Lạc: “Lạc Lạc.”

Diệp Lạc dùng sức lắc đầu, nàng không muốn nghe, nghe xong, ca ca sẽ đi mất. Nhưng trong thời khắc như vậy, nàng làm sao có thể cự tuyệt không nghe chứ?

“Lạc Lạc, đồng ý với ca ca một việc, được không?”

Nước mắt của Diệp Lạc, rốt cục cũng rơi xuống: “Được, ca ca nói cái gì, Lạc Lạc đều nghe.”

“Buông Phong Phi Tự đi, trong lòng hắc, chứa giang sơn, chứa thiên hạ, tất cả đều nặng hơn muối. Muối buông hắc, không chỉ là không ở cùng hắc, mà còn cả trong lòng nữa, cũng phải buông hoàn toàn.”

Môi Diệp Lạc run run, khóc không thành tiếng.

“Đồng ý với ca ca, bây giờ không ở cùng hắc, sau này, muối cũng không ở cùng hắc.” Hắc rất hiểu Lạc Lạc. Người như Phong Phi Tự, chỉ cần một ngày Hoa Gian quốc không ngã, trong tâm hắc vĩnh viễn là giang sơn Hoa Gian quốc. Còn Lạc Lạc là một người không thể bỏ mặc quốc gia, bắt nàng trở mắt nhìn quốc gia đình trệ, cho dù không nhúng tay, cũng không thể yên tâm thoải mái đi theo Phong Phi Tự.

Việc rối rắm như vậy, hắc không muốn Lạc Lạc của hắc gặp phải. Huống chi nếu hai nước phân tranh, ai biết Phong Phi Tự đứng trước đại nghĩa, sẽ gây thương tổn cho Lạc Lạc thế nào?

Hắc muốn Lạc Lạc đồng ý buông tay, đó là muốn tuyệt đường hy vọng của muối ấy. Chỉ có chặt đứt hoàn toàn ý niệm nói lại tiền duyên với Phong Phi Tự, thì nàng mới có thể chân chính cho người khác cơ hội tiếp cận.

“Lạc Lạc, đồng ý với huynh đi.”

“Dạ, ca ca, muội đồng ý.” Đau lòng tột đỉnh, nhưng Diệp Lạc vẫn phải hứa hẹn.

Diệp Tri hơi hơi cong khóe môi: “Còn có, Lạc Lạc, hôm nay huynh đi, thì có thể giải thoát cho muội khỏi sự trói buộc. Nếu muội muốn trở về làm Diệp Lạc, thì trực tiếp đem tin tức huynh đã chết công khai, sẽ không còn ai áp đặt thứ gì muội không thích cho muội nữa. Nếu, muội vẫn muốn dùng thân phận nam tử làm việc, vậy thì, muội vẫn có thể tiếp tục Diệp Tri của muội. Lạc Lạc, ca ca muốn từ nay về sau, không còn ai là gánh nặng của muội, trách nhiệm của muôin nữa. Muội muốn làm cái gì, cũng có thể làm.”

“Ca ca, huynh chưa bao giờ là gánh nặng của muội. Ca ca, muội làm tất cả, đều là vì muội thích, muội cảm thấy có giá trị. Tiên hoàng sớm đã để lại di chỉ cho muội, muội tùy lúc đều có thể rời đi. Ca ca, đây là lựa chọn của muội, không phải vì huynh.”

Diệp Tri gật đầu, nở nụ cười: “Vậy là tốt rồi, huynh an tâm rồi.”

Hai tay của hắn nắm chặt tay hai nữ tử hắn yêu thương nhất trên thế gian này, bao nhiêu lưu luyến, bao nhiêu yêu thương nhưng hắn làm sao đấu tranh được với cái chết.

“Ca ca!” Diệp Lạc dùng sức lắc đầu, đừng đi, đừng đi, trong đáy lòng nàng hô từng tiếng một.

Ca ca, đừng đi, đừng bỏ lại một mình Lạc Lạc.

Diệp Tri cố gắng mở to hai mắt, hắn đã cảm nhận được linh hồn rút ra. Nhưng hắn luyến tiếc đi, bỏ lại kiều thê, ấu muội, hắn làm sao có thể an tâm?

Nhìn khuôn mặt ca ca vì thống khổ mà động, Diệp Lạc chậm rãi vươn tay ra, xoa mặt hần, dùng sức nặn ra một nụ cười, nước mắt lại lăn từ trong mắt ra, một viên lại một viên rơi xuống ngực Diệp Tri: “Ca ca, mọi người sẽ chăm sóc tẩu tử và bảo bối trong bụng tẩu tử, mọi người cũng sẽ tự chăm sóc mình, chúng ta sẽ sống tốt. Ca ca, mọi người cam đoan.” Nàng cắn môi, cuối cùng vẫn nói ra câu nói kia: “Ca ca, huynh yên tâm lên đường!”

Diệp Tri bình tĩnh nhìn nàng, nửa ngày, chậm rãi nhắm hai mắt lại, một giọt nước mắt chảy ra khỏi khóe mắt.

“Diệp đại ca!” Phó Thanh Nguyệt gào khóc thành tiếng, tiến lên.

Mà Diệp Lạc, trượt từ trên giường xuống, nhắm hai mắt lại.

Ca ca, đừng đi.

Gia gia đi rồi, ca ca đi rồi, trên thế giới này, cuối cùng chỉ còn một mình nàng.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Khói Lửa Nhân Gian.

Sắc trời đã tối, nhưng trong phòng lại không đốt nến.

Diệp Lạc và Phó Thanh Nguyệt yên lặng ngồi đó. Không nhìn thấy nước mắt của nhau, thì còn có thể coi như người kia chưa đi mất. Trong bóng tối, có thể tưởng tượng rằng, người nằm im trên giường, chỉ là đang ngủ, mà không phải rời khỏi vĩnh viễn.

Con người đôi khi rất đau khổ, rõ ràng trong lòng đã sớm biết, nhưng vẫn muốn dùng phương thức lừa mình dối người này để nhận được sự an ủi ngắn ngủi.

Trong đại sảnh, Quân Hoảng cũng không chờ quá lâu.

Chiêm Xuân và Kinh Hồng vội vàng đi tới, mang theo tin cấp báo từ biên quan.

Quân Hoảng xem xong, vẻ mặt bình tĩnh, nói với Tang Du: “Người bảo Diệp Tri an tâm nghỉ ngơi đi, đừng nói chuyện gì cho hấn. Cho dù bệnh tình của hấn có biến hóa gì, đều phải cho người tiến cung thông báo cho Trẫm.”

“Dạ!” Tang Du cung kính đáp.

Quân Hoảng đi ra khỏi chính sảnh, nhìn về phía nội viện, dừng lại một chút, sau đó xoay người rời đi.

Dịch Kinh Hồng đi cuối cùng, lúc đi qua trước mặt Tang Du, hẩn vươn tay kéo áo Tang Du.

Vẻ mặt Tang Du bi thương, nhẹ nhàng lắc đầu.

Người Dịch Kinh Hồng có chút lão đảo, hẩn hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh rồi nhanh chóng rời đi.

Nếu Đại công tử đi, thì lúc này, việc bọn họ có thể làm, cũng chỉ có làm tốt việc của mình, không để tiểu thư quan tâm.

“Tiểu thư?” Mấy người chờ ở ngoài phòng hồi lâu, cảm thấy có chút không thích hợp, Giản Phàm mới gõ cửa, nhẹ giọng gọi.

Bên trong không có tiếng động, mấy người liếc mắt nhìn nhau, Phong Gian Ảnh đẩy cửa ra.

Đốt nến xong, Giản Phàm đi nhanh tới bên cạnh Diệp Tri, chỉ nhìn sắc mặt hẩn là đã biết kết quả, nhưng hẩn vẫn giơ tay ra bắt mạch của Diệp Tri.

“Không cần, ca ca đã đi rồi.” Diệp Lạc đứng lên, Phong Gian Ảnh định đỡ nàng, nàng lắc đầu, tự mình đứng lên.

“Tẩu tử, tẩu đi về nghỉ ngơi đi, để việc này cho bọn ta là được.”

Phó Thanh Nguyệt gạt đầu, định cầm tay Diệp Lạc đứng lên, thì lại ôm bụng kêu một tiếng.

Giản Phàm quay đầu lại nhìn thấy thì sắc mặt thay đổi: “Mau gọi bà đỡ.”

Diệp phủ đã sớm mời bà đỡ đến, nhưng khi Diệp Lạc canh giữ ở ngoài cửa, hai tay lại không khống chế được mà run run.

Giản Phàm và Phong Gian Ảnh không tiện vào phòng sinh, đều đứng cùng Diệp Lạc ở ngoài cửa.

Tai nghe tiếng rên của Phó Thanh Nguyệt, mặt Diệp Lạc vốn đã trắng, lại càng trắng hơn. Giản Phàm lo lắng, bưng một chén nước ấm đến bên cạnh nàng: “Tiểu thư, uống nước đi.”

Diệp Lạc nhận lấy, uống một ngụm, rồi mới hỏi: “Ca ca sao rồi?”

Giản Phàm nhẹ giọng nói: “Không có việc gì, Diệp Nhất và Diệp Nhị đã đối y phục cho đại công tử, những thứ khác cũng đang chuẩn bị. Tiểu thư, người không cần lo lắng.”

Diệp Lạc gật đầu, rồi không nói gì nữa.

Cả đêm trôi qua, đứa nhỏ vẫn chưa ra, giọng Phó Thanh Nguyệt cũng dần dần yếu đi, bà đỡ đã bưng vại bát súp rồi.

“Tiểu thư, không thì để Giản đại phu vào xem đi?” Trên tay bà đỡ toàn là máu tươi, cả người là mồ hôi.

Diệp Lạc hơi nhếch môi, mở miệng nói: “Giản Phàm, người vào đi.”

Giản Phàm nhìn nàng một cái, Diệp Lạc nói: “Người là đại phu.”

Giản Phàm xoay người đi vào, chẳng bao lâu, hân vội vàng đi ra, giữ chặt Phong Gian Ảnh: “Phong Gian, người đến hiệu thuốc giúp ta.”

Diệp Lạc đứng bật dậy: “Giản Phàm.”

Giản Phàm cắn môi: “Tiểu thư, người chờ đã.” Rồi kéo Phong Gian Ảnh chạy đi.

Diệp Lạc đứng nửa ngày, xoay người chạy vào phòng sinh.

“Thiếu phu nhân, lại dùng sức đi, đứa nhỏ sắp ra rồi.” Bà đỡ còn đang cố gắng xoa bụng, cả người Phó Thanh Nguyệt như đang ngâm mình trong nước, tóc đều ướt đẫm mồ hôi.

“Sao lại thế này?” Giọng Diệp Lạc run run.

Bà đỡ lau mồ hôi: “Thiếu phu nhân không còn sức, đứa nhỏ lại khó sinh. Nếu không ra, sẽ ngạt chết, cả người lớn cũng nguy hiểm.”

Diệp Lạc đi tới đầu giường, Phó Thanh Nguyệt đã mơ hồ, không còn chút sức, ánh mắt nửa đóng nửa mở, Diệp Lạc cầm tay nàng: “Tẩu tử, bảo bối của tẩu và ca ca sắp ra rồi. Tẩu tử, tẩu cố gắng lên, mọi người nhìn thấy tay của nó rồi.”

Mắt Phó Thanh Nguyệt không mở ra, nhưng bàn tay bị Diệp Lạc cầm đã bắt đầu ở dùng sức tiếp.

Bà đỡ la lớn: “Động rồi, động rồi, tiểu thư, người tiếp tục nói chuyện với thiếu phu nhân đi.”

Diệp Lạc nói cái gì, ngay cả chính nàng cũng không biết.

Chỉ biết Phó Thanh Nguyệt đã hôn mê vài lần, nàng làm theo lời bà đỡ, dùng sức ấn huyết nhân trung của Phó Thanh Nguyệt, khi tẩu ấy tỉnh thì lại bắt đầu dùng sức.

Đợi Giản Phàm và Phong Gian Ảnh về, thì tiếp nhận công việc của nàng.

Diệp Lạc đứng một bên, nhìn bộ dáng mệt mỏi của Phó Thanh Nguyệt, trong lòng lạnh cả người. Bất an như thủy triều ập tới. Hai tay nàng nắm chặt, trong đầu trống rỗng.

Lại một hồi lâu, Phó Thanh Nguyệt đột nhiên cầm tay Giản Phàm, hơi thở mong manh: “Không cần quan tâm ta, giữ đứa nhỏ.”

Giản Phàm vội vàng nhìn Diệp Lạc, Diệp Lạc đi tới, nhẹ nhàng cầm tay Phó Thanh Nguyệt.

Phó Thanh Nguyệt lấy lại bình tĩnh, nhận ra nàng, khẽ mỉm cười: “Lạc Lạc, giữ đứa nhỏ.”

Diệp Lạc hít mũi: “Tẩu tử, tẩu và bảo bối đều bình an, không cần buồn tha.”

Phó Thanh Nguyệt lắc đầu, nước mắt lại rơi: “Giữ đứa nhỏ, giữ đứa bé của Diệp đại ca.”

Diệp Lạc không mở mắt, ghen ngào: “Không có việc gì đâu, tẩu tử, không có việc gì đâu.”

Giản Phàm khẽ cắn môi, đi tới bên Diệp Lạc, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, thiếu phu nhân và đứa bé, chỉ có thể chọn một. Nếu tiếp tục như vậy, cả hai người đều nguy hiểm.”

Phó Thanh Nguyệt cũng nghe được, nàng cố gắng mở to hai mắt, giữ vững tinh táo: “Van xin muội, giữ đứa nhỏ.”

Diệp Lạc mím chặt môi, dùng sức lắc đầu.

“Tiểu thư?” Giản Phàm có chút không đành lòng, nhưng hắn không còn lựa chọn nào khác.

Diệp Lạc lắc đầu, nàng không thể tiếp tục mất đi họ: “Hai người đều phải giữ.”

“Xin lỗi, tiểu thư.” Giản Phàm nhỏ giọng nói, lúc này hắn mới thống hận bản thân y thuật không tinh. Nếu không, thì sao có thể để tiểu thư phải đối mặt với việc lựa chọn tàn nhẫn như vậy.

“Lạc Lạc, giữ đứa nhỏ, giữ đứa nhỏ……” Phó Thanh Nguyệt lại hôn mê, nhưng miệng nàng vẫn lẩm bẩm.

“Tiểu thư?” Thực sự không thể kéo dài nữa, Giản Phàm lại hỏi lại lần nữa.

Diệp Lạc hít sâu một hơi: “Giữ người lớn.”

Thốt ra lời này xong, nàng liền lao ra ngoài.

Thật xin lỗi, ca ca, ngay cả đứa bé của huynh cũng không thể giữ được. Nhưng nếu huynh ở đây, nhất định cũng sẽ chọn giống muội đúng không?

Diệp Lạc ôm đầu gối, ngồi ở trước phòng Phó Thanh Nguyệt.

Thân hình nho nhỏ, lúc này nhìn vào, càng thêm gầy yếu.

“Tiểu thư!” Vô Nhai ngồi vào bên cạnh nàng, giọng nói nhẹ nhàng.

“Vô Nhai, người đã đến rồi.” Nàng ngẩng đầu lên, nước mắt tràn mi.

Vô Nhai vỗ vỗ vai mình: “Tiểu thư, người mệt mỏi.”

Diệp Lạc gật gật đầu, im lặng tựa vào vai hắn. Ở phía sau, Tang Du thở phào một hơi, lặng lẽ rời đi.

Trong phòng, Phó Thanh Nguyệt bị sự đau đớn kịch liệt làm tỉnh lại, không nhìn về phía Diệp Lạc, mở to hai mắt, giữ lấy Giản Phàm: “Đứa bé sao rồi?”

“Không có việc gì, thiếu phu nhân, các người sẽ không sao đâu.” Giản Phàm khẽ mỉm cười, trên gương mặt tuần dật, lại không có một chút máu.

Phó Thanh Nguyệt lắc đầu: “Không, các người gạt ta.”

Nàng rất hiểu Diệp Lạc, hoặc là nói, nàng rất hiểu người Diệp gia. Thấy tay bà đỡ tiến về phía sản đạo, không biết nàng lấy sức ở đâu, đột nhiên ngồi dậy, đẩy bà đỡ ra.

“Thiếu phu nhân?” Mọi người hô lên.

“Giữ đứa nhỏ!” Thân thể nàng lại ngã xuống, ánh mắt bình tĩnh nhìn Giản Phàm: “Đứa nhỏ không có, ta cũng sẽ chết.”

Giản Phàm thay đổi tầm mắt, không dám nhìn nàng, giọng khàn khan nói: “Phong Gian, đi qua đỡ thiếu phu nhân nằm xuống.”

Phong Gian Ảnh đi qua, Phó Thanh Nguyệt giữ được hân: “Giữ đứa nhỏ.”

“Thiếu phu nhân, chúng ta thử lại một lần, được không?” Phong Gian Ảnh không đành lòng, đó là ánh mắt tuyệt vọng của một người mẹ, hân không cách nào cự tuyệt được.

“Được!” Nàng trả lời.

Khi mặt trời lặn, một tiếng trẻ con khóc vang lên, cắt ngang sự nặng nề của Diệp phủ.

Diệp Lạc đứng dậy, trước mắt đen sì suýt chút nữa thì ngã xuống, may có Vô Nhai nhanh tay nhanh mắt đỡ nàng.

Nàng không bước nổi, chỉ đành nắm tay Vô Nhai, quay đầu nhìn về phía phòng sinh.

“Công tử, là tiểu thiếu gia!” Không lâu sau, Phong Gian Ảnh cả người đầy máu lao tới, trong tay ôm đứa bé còn đang khóc.

Diệp Lạc nhìn về phía thẳng nhóc trong tã lót đang khóc vang, cố gắng nhìn hồi lâu, mới mờ mịt: “Đứa bé của ca ca?”

“Đúng vậy, là tiểu thiếu gia.”

Diệp Lạc ngậy người nửa ngày, mới cẩn thận vươn tay ra, lúc đầu còn có chút cứng ngắc, nhưng khi ôm thân hình nho nhỏ của nó vào trong ngực, Diệp Lạc lại cảm thấy trái tim đều bị lấp đầy. Nàng dán mặt lên mặt đứa bé, nước mắt lại rơi. Đó là nước mắt vui sướng, thiên hạ nho nhỏ trong lòng, là cốt nhục của ca ca.

Sau khi kích động đi qua, nàng mới ngẩng mặt: “Tẩu tử đâu?”

Phong Gian Ảnh cúi đầu: “Thiếu phu nhân, đi rồi.”

“.....”

“Công tử, đây là thiếu phu nhân lựa chọn. Nếu tiểu thiếu gia không có, thiếu phu nhân cũng sẽ đi, nàng đem hy vọng để lại cho tiểu thiếu gia, đây là lựa chọn của một người mẹ.”

“Tiểu thư?” Thấy nàng không nói lời nào, Vô Nhai cũng có chút lo lắng.

Diệp Lạc dán mặt lên mặt đứa bé đang khóc oa oa, rất lâu sau mới ngẩng đầu lên, để đứa bé vào lòng Phong Gian Ảnh: “Người đi thông báo cho nhà Phó Thượng Thư, ta đi rửa mặt chải đầu cho tẩu tử.”

“Tiểu thư?” Vô Nhai định đỡ nàng.

Diệp Lạc cười cười, trên mặt đã không còn nước mắt: “Vô Nhai, người đi đi, về nói với sư huynh, Diệp Lạc trên Thương Vụ Môn, đã sớm mai táng trên đỉnh băng tuyết rồi. Tang Du, tiễn khách.”

Đi tới cửa, lại dừng bước, nghiêng đầu nói: “Phong Gian, phân phó xuống, chờ Phó gia tới gặp tẩu tử lần cuối, thì để ca ca và tẩu tử mai táng đồng quan. Chỉ cần tuyên bố tẩu tử mất với bên ngoài thôi, quan tài đôi, là Diệp Tri để dành cho chính mình.”

Ca ca và tẩu tử sau khi đồng miên, sẽ không cảm thấy cô độc nữa nhỉ?

Mà nàng, có đứa bé của ca ca làm bạn, sẽ cảm thấy như ca ca chưa bao giờ rời xa, nàng nhất định, cũng sẽ hạnh phúc.

Nén lệ mà nàng lau thân thể cho Phó Thanh Nguyệt, chải đầu cho nàng, lại mặc cho nàng bộ y phục thật xinh đẹp. Diệp Lạc nói lời từ biệt với nàng ở trong lòng.

Cám ơn tẩu, tẩu tử, cho ca ca một tình yêu đẹp nhất cuộc đời này, để cả đời huynh ấy, không có gì tiếc nuối!

Tẩu tử, muội rất muốn khóc, nhưng là muội không rơi lệ được. Từ hôm nay trở đi, muội không còn lý do để yếu đuối nữa. Muội sẽ thay thế hai người, dạy dỗ bảo bồi trí tuệ, kiên cường, và vui vẻ.

Ngày đó trong mắt người ngoài, Diệp Tri khiến người ta đau lòng và thương hại.

Vừa có ấu tử, liền mất kiều thê.

Hắn canh giữ ở linh đường thê tử, một ngày một đêm, không ăn không uống.

Quân Hoảng cũng đến, nhưng hắn chỉ vội vàng nhìn qua, thấy người đó tuy tiêu tụy nhưng vẫn có thể đãi khách đáp lễ thì yên tâm, xoay người rời đi.

Nội chiến ở Dực quốc rối cục bùng nổ, Ninh Triển Thư và Lễ thân vương xung đột tận mặt. Ở biên cảnh, hai mươi vạn quân Phi Tự đã tập kết, đóng quân ở chỗ ba nước gặp mặt.

Trong tay Diệp Tinh Dương có khoảng ba mươi vạn quân, nhưng thời gian lãnh binh ngắn ngủi, những người này cũng không đủ để đối kháng với quân Phi Tự tinh nhuệ. Một khi trạng thái cân bằng của ba nước bị đánh vỡ, nước Hoa Gian quốc muốn đánh đầu tiên, chính là Sùng Hưng vương triều.

Cho nên Diệp Tinh Dương đã chạy suốt đêm về biên quan. Vốn dĩ hắn còn muốn gặp tiểu thư nhà mình. Hắn biết, lúc trong lòng tiểu thư có tâm sự, nhất định phải có người bên cạnh, nàng mới có thể ngủ được.

Hắn muốn ở cạnh tiểu thư, ít nhất để cho nàng ngủ một giấc an ổn. Nhưng, hắn cũng chỉ dám đứng trên tường nhìn tiểu thư một cái rồi rời đi.

Lúc này, hắn không đành lòng dùng việc này để tăng thêm gánh nặng cho nàng. Vai của nàng đã phải gánh vác quá nhiều rồi.

Lúc Dịch Kinh Hồng đưa hắn ra khỏi thành, có hỏi hắn: “Thực sự phải đi đêm nay sao?”

Hắn hạ giọng: “Nàng rất thông minh, sẽ nhận ra mất.” Xoay người lên ngựa, chạy nhanh đi. Vai lưng thẳng tắp, hốc mắt lại đỏ bừng.

Tiểu thư của ta, phải làm thế nào, mới có thể mở ra bầu trời của người, để người vĩnh viễn tùy ý vui cười?

Thời điểm đưa tang, mưa phùn lất phất.

Diệp Lạc ôm chặt đứa bé trong lòng, hai người cùng nhau đưa tiễn người thân.

Đứa bé trong lòng khóc vang trời, Diệp Lạc nhẹ nhàng vỗ về hắn, trong tim lại đau đớn.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn mưa bụi đầy trời, đó là nước mắt mà ông trời chảy xuống thay nàng.

Nàng quỳ trước mộ phần: “Ca ca, tẩu tử, giang sơn như họa, mỗi người đều truy đuổi thiên hạ của bọn họ. Mà đây chính là của thiên hạ của ta, thiên hạ của Diệp gia chúng ta.”

Nàng hôn lên mặt đứa nhỏ: “Diệp Thiên Hạ, cô là cô cô của cháu, Diệp Lạc.”

Đứa bé mới sinh ba ngày, hơi mở mắt, nhếch miệng cười, giống như đóa hoa sắc vi nở rộ.

Diệp Lạc nở nụ cười: “Thiên Hạ, may mắn còn có cháu.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Hồng Tụ Thiêm Hương*.

*Hồng tụ thiêm hương: hồng nhan thêm hương, thành ngữ cổ chỉ việc thư sinh thức đêm học bài có người con gái thức đêm thêm hương. (Nguồn leosansutu.wordpress)

Khi Quân Hoảng nghe thấy Diệp Tri đặt tên con là Diệp Thiên Hạ, lông mi hung hăng nhảy vài cái.

Chiêm Xuân tiếp tục nói: “Hoàng Thượng, nô tài cho rằng một thần tử lấy tên như vậy, cực kì không ổn. Hơn nữa ngài và Diệp đại nhân lại thân mật như vậy, người có tâm sẽ dùng cơ này để công kích ngài.”

Quân Hoảng trầm mặc một lát, nói: “Kệ hẵn đi.”

Dịch Kinh Hồng cúi đầu, nghĩ sở dĩ công tử lấy tên này, là vì tên của nàng và Đại công tử lấy từ câu “Nhất diệp lạc tri Thiên Hạ thu.*” Đặt là Thiên Hạ, là muốn bù lại sự đau xót khi mất Đại công tử sao?

*Trích trong câu Sơn tăng bất giải số giáp tử, Nhất diệp lạc tri Thiên Hạ thu.

(Sư trên núi không cần cởi mấy lớp áo, Một chiếc lá rụng cũng hay trời sang thu)

Câu gốc: Ngô đồng nhất điệp lạc, Thiên Hạ tận tri thu. Xem thêm tại:
<http://www.thivien.net/forum/Ng%C3%B4-%C4%91%E1%BB%93ng/topic-LsfCOH3ENwhu2i52VgKiCg>
<http://www.thivien.net/forum/Ng%C3%B4-%C4%91%E1%BB%93ng/topic-LsfCOH3ENwhu2i52VgKiCg>

Người Diệp phủ đương nhiên là không có dị nghị gì, bởi vì trên dưới toàn phủ, người có thể gọi là “Thiên Hạ”, cũng chỉ có mỗi tiểu thư, bọn họ không sao cả.

Mười ngày sau, Diệp Lạc trở về triều, đương nhiên cũng biết chiến sự ở biên quan. Nàng không nói gì, chỉ đi về Hộ Bộ, nhìn chăm chăm người đột nhiên nhảy ra.

“Bảo bối thân yêu, không nhận ra ta sao?” Người đó có một đôi mắt xếch, ngẩng đầu lên từ sau chõng sách của Hộ Bộ, cười như không cười nhìn chăm chăm Diệp Lạc.

Diệp Lạc mở to hai mắt nhìn: “Quân Hối, người về từ khi nào thế?”

Quân Hối đứng lên, đi tới trước mặt nàng, làm bộ muốn ôm nàng. Diệp Lạc lại như trốn ôn dịch, nhanh chóng né tránh: “Mới đi từ trong son phấn ra thì cách xa ta một chút.”

Quả nhiên Quân Hối ngoan ngoãn đứng lại, vẻ mặt, bộ dáng vô tội: “Ta đã nói rồi mà, lần đó là hiểu lầm thôi.”

Diệp Lạc vẻ mặt ghét bỏ: “Một lần bất trung, cả đời không cần.”

Quân Hối hít hít mũi, rất là ủy khuất: “Được rồi, thượng thư đại nhân, ta không ôm người nữa. Đến đây ngồi đi, cũng phải cùng nhau làm việc chứ?”

Diệp Lạc trừng mắt, cẩn thận đi sang đó ngồi: “Không có đâu…….”

Lời còn chưa dứt, đã bị ôm chặt chẽ, Quân Hối vui vẻ kêu to: “Ha ha, cuối cùng cũng ôm được.....”

Lời cũng chưa dứt: “phanh” một tiếng. Quân Hối mắt gấu mèo, quy củ ngồi sang một bên, thanh thanh cổ họng: “Diệp Tri, ta cho người xem thu nhập gần đây nhé.”

Diệp Lạc nhẹ nhàng thở một hơi, cuối cùng thế giới cũng im lặng. Có một số người, không dùng bạo lực là không được.

Hai người làm việc đến trưa, một loạt chính lệnh Quân Hoàng ban bố kia vẫn có hiệu quả. Một số thương gia nhiều tiền đều nộp trước thuế hai năm, trong thời gian ngắn thì quốc khố có thể chống đỡ được.

Diệp Lạc gõ gõ bàn, trong mắt tràn ngập ý cười: “Quân Hối, có người ở đây thì tiền sinh tiền sẽ không phải vấn đề, ta cũng không cần lo nữa.”

Quân Hối cười cười: “Diệp Tri, cảm ơn người!”

“Gì cơ?” Diệp Lạc nghi hoặc.

“Để ta có đất dụng võ. Đến tận bây giờ, ta vẫn luôn thấy mình luôn tự do, bài xích cung đình, nhưng cũng không thể dung hợp hoàn toàn với giang hồ.” Thu lại ý cười đùa trong mắt, lời Quân Hối nói đều nhuốm màu bi tráng.

Diệp Lạc hắt xì một cái, khoát tay: “Không liên quan đến ta, người làm chủ là Hoàng Đế ca ca của người.”

Quân Hối im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên tiến lại gần: “Ai cơ?”

“Làm sao vậy?” Diệp Lạc không hiểu.

“Hoàng huynh biết rồi à?”

“Biết cái gì?”

Ánh mắt Quân Hồi ánh vòng một vòng trên người nàng, cười rất thâm ý.

“Phanh” một tiếng nữa, rốt cuộc cả hai mắt của hắn đã cân bằng, đều hoa lệ biến thành mắt gấu mèo.

Diệp Lạc vẫy vẫy tay: “Mắt mà cứ nhìn chỗ không nên nhìn thì không tốt đâu.”

Quân Hồi ôm mắt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Từ biệt năm năm, người vẫn chẳng thay đổi. Người cũng bạo lực như vậy với sư Huynh thân yêu của người à?”

“Sư Huynh ta hả?” Diệp Lạc tà bễ liếc hắn một cái: “Chẳng lẽ người không biết sao? Đối với hắn á, ta không động thủ, ta sẽ động kiếm. Người có muốn thử một chút không?”

Quân Hồi nhảy ra xa: “Ta không có phúc đó đâu. Bỏ đi, ta về nhà ôm chính phi, sủng phi của ta đây.”

Diệp Lạc nhìn bóng dáng thon dài của hắn, rồi nhìn trời. Sao lúc trước nàng có thể làm banh với tên kia chứ?

“A, đúng rồi: “ Quân Hồi lại nhảy về: “Hỏi người chuyện này.”

“Chuyện gì?”

Quân Hồi nhìn bốn phía, hạ thấp giọng: “Có thể mượn đường của Diệp gia không?”

“Không được.” Diệp Lạc không thèm nâng mắt.

“Vì sao?” Quân Hồi trừng nàng.

Diệp Lạc cười cười: “Diệp gia là của Thiên Hạ thiếu gia nhà ta. Người đi hỏi nó đi, nó đồng ý là được. Ta không làm chủ được đâu.” Nàng không muốn đem cả Diệp gia vào lốc xoáy triều đình. Nếu không một khi có gì ngoài ý muốn, bọn họ sẽ không có đường lui. Coi như nàng ích kỷ đi, một mình nàng thì không sao, nhưng cả Diệp gia thì nàng không thể không lo được.

Quân Hồi nhất thời há hốc miệng, Diệp Thiên Hạ còn chưa đầy tháng, đợi nó đồng ý, thì quý cũng già rồi.

“Diệp Lạc, người sẽ không gả được.” Quân Hồi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chẳng sao cả, Thiên Hạ nhà ta sẽ nuôi ta.” Diệp Lạc lơ đãng, sau đó để người nào đó đang tức giận đến hộc máu lại, nghênh ngang rời đi.

Mới ra cửa, đã gặp người.

Quân Hoảng đứng một mình trước cửa, chấp tay nhìn ra ngoài đình viện, nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại: “Người việc xong rồi à?”

Diệp Lạc đi sang: “Sao người lại ở đây?”

Quân Hoảng cười cười: “Hôm sinh nhật người vốn định mời người tới Phụng Hoàng lâu ăn, cuối cùng lại không đi được, hôm nay đi không?”

Diệp Lạc lắc đầu: “Ta muốn về nhà với Thiên Hạ.”

Quân Hoảng nhìn nàng: “Đi đi, Thiên Hạ nhà người ngày nào cũng có thể gặp, nhưng Phụng Hoàng lâu thì không phải lúc nào ta cũng có thể mời người ăn.” Đi được vài bước, không thấy Diệp Lạc nhúc nhích, lại quay đầu lại: “Nhân tiện, ta và người bàn lại việc khoa khảo.”

Diệp Lạc đi đến bên cạnh hắn: “Được.”

Nhưng mà Phượng Hoàng lâu, cũng chỉ ở trong mộng của Diệp Lạc thôi.

Hai người còn chưa đi được xa, Phong Gian Ảnh đã thở hỗn hển đi tới. Nhìn thấy Diệp Lạc như nhìn thấy vị cứu tinh: “Công tử, Hồng Tụ quận chúa đến.”

Quân Hồng Tụ? Đầu Diệp Lạc bỗng to ra.

Quân Hoảng mặt đen sì: “Trẫm cũng đi xem.”

Trong Diệp phủ, vẫn chưa tháo hết đồ trắng, Quân Hồng Tụ mang theo một bọc đồ nhỏ, tổ y tóc đen, đứng ở đại sảnh.

Thấy Diệp Lạc và Quân Hoảng đi tới, thì hành lễ với Quân Hoảng trước, rồi mới chuyển sang Diệp Lạc, thi lễ: “Công tử, Yên Nhiên đến rồi.”

Diệp Lạc còn chưa mở miệng nói gì, nàng ấy đã nói tiếp: “Công tử, người yên tâm, ta không có ý gì khác, ta chỉ nghĩ là một mình người chăm sóc tiểu thiếu gia sẽ rất mệt.” Mắt nàng ấy đỏ ửng, lại vẫn cố cười: “Nhất là khi phu nhân mới ra đi, nhất định người sẽ không chăm sóc tốt được. Ta sẽ chăm sóc tiểu thiếu gia giúp người. Người hầu không thể cẩn thận như ta được. Công tử, đợi tiểu thiếu gia lớn một chút, người muốn ta đi, thì ta sẽ đi. Thật đấy. Công tử, ta sẽ nuôi dạy tiểu thiếu gia cho tốt. Ta đã học hỏi nhũ mẫu trong phủ rồi.”

Tay nàng ấy nắm chặt túi đồ, vì khẩn trương mà càng nắm càng chặt, trên ngón tay, có vết hồng hồng.

“Quận chúa.....”

“Công tử, gọi ta là Yên Nhiên đi.” Nàng ấy nhìn Diệp Lạc cầu xin, giọng nói như sắp khóc.

“Yên Nhiên, người không thể ở lại. Để lỡ thì giờ của người, người bảo ta nói thế nào với Nhàn Vân vương gia đây?”

“Công tử, người không cần lo. Ta đã nói với phụ thân rồi. Ông ấy bảo ông ấy cho ta ba năm.” Quân Hồng Tụ không nói, nàng dùng cái chết để ép buộc thế nào, Nhàn Vân vương gia rơi vào đường cùng mới đồng ý với nàng. Cho nàng ba năm, nếu ba năm sau nàng có thể gả cho Diệp Tri, thì Vương phủ sẽ chuẩn bị một phần đồ cưới đầy đủ, gả nàng vào Diệp phủ. Nếu, ba năm sau, Diệp Tri vẫn không nhận nàng, thì nàng phải ngoan ngoãn trở về, nghe theo sự sắp xếp của phụ thân mà xuất giá.

Nàng không biết ba năm sau, sẽ có kết quả thế nào, nhưng ít nhất, nàng còn có thời gian ba năm, để ở chung với công tử, đủ để an ủi công tử, không để công tử cô độc.

“Hồng Tụ, ta thực sự không phải phụ quan của người.” Diệp Lạc thực sự không đành lòng. Một nữ tử tú ngoại tuệ trung như vậy, nếu thật sự vì nàng mà chậm trễ hạnh phúc, thì cả đời này nàng cũng không thể tha thứ cho mình. Nhưng, đây không phải thời cơ tốt nhất cho nàng để lộ thân phận.

“Công tử, Yên Nhiên không có yêu cầu gì, người để ta ở lại đi, để ta giúp người đi.”

Nếu Diệp Lạc là một nam tử chân chính, đối mặt với tình ý sâu đậm như vậy, tất nhiên sẽ bị rung động. Nhưng nàng là nữ nhân, làm sao nuốt nổi ân mỹ nhân chứ.

Diệp Lạc không biết nên nói gì, Quân Hoảng lại kéo nàng: “Diệp Tri, người đi theo ta.”

Cũng không cần biết nàng có đồng ý hay không, kéo nàng vào một gian phòng: “Vi Kỳ, trầm muốn nói với Diệp Tri mấy câu.” Sau đó đóng cửa lại.

“Diệp Tri!” Hắn thở ra hơi nóng phun thẳng lên đỉnh đầu Diệp Lạc: “Ta cho phép người có một Phó Thanh Nguyệt, không có nghĩa là cho phép người có thêm một Quân Hồng Tụ. Dù sao người đã có Diệp Thiên Hạ kéo dài huyết mạch rồi. Sau này, người không thể có thêm ai khác nữa, mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân.”

Tuy nàng thực sự không có khả năng có ai khác, nhưng những lời này của hắn quá bá đạo rồi nhé. Diệp Lạc trừng hắn nửa ngày: “Đây là việc riêng của ta, người dựa vào cái gì mà quản ta chứ?”

“Dựa vào việc ta thích người.” Bỗng nhiên Quân Hoảng bắt lấy tay nàng, nhanh chóng hôn lên mặt nàng một cái. Diệp Lạc không phản ứng kịp, đợi đến khi cảm giác ấm áp kia rời khỏi, nàng mới giơ tay sờ sờ hai má, nàng mà lại bị này tên nhóc thối này hôn trộm à?

Trên mặt Quân Hoảng ửng đỏ: “Cho nên không cho phép lại đi trêu chọc người khác nữa.”

“Quân Hoảng, ta trịnh trọng nói lại lần nữa, ta không thích người.” Diệp Lạc đẩy hắn ra, đi ra xa hắn vài bước. Nếu không phải là sợ Vi Kỳ đang giữ cửa, mà hắn lại là Hoàng Đế, thì nàng đã sớm cho hắn một quyền rồi.

“Ta có gì không tốt chứ?” Đề tài này lại quay lại, Quân Hoảng thật sự không hiểu, vì sao nàng không thích hắn chứ?

Diệp Lạc tức điên lên, ngoài kia có Quân Hồng Tụ, trong này có Quân Hoảng, Quân gia bọn họ cứ phải đối nghịch với nàng à?

“Người cái gì cũng tốt, nhưng ta vẫn không thích.”

Quân Hoảng bỗng nhiên cười: “Người thích ta.”

Diệp Lạc muốn nói nàng thích ở đâu chứ, nhưng Quân Hoảng lại nháy sang đây, hôn một cái lên mặt bên kia: “Võ công người tốt hơn ta. Nếu

không thích ta thì sẽ không để ta hôn. Ta biết rồi, rất tốt, người đuổi Hồng Tụ đi đi, dù sao ta không thích người để muội ấy ở đây.”

Nói xong lời này, bỗng cảm thấy đã xong việc, mỹ mãn xoay người, mở cửa ra ngoài.

Diệp Lạc nhìn rất lâu, mới đem năm đấm đã vươn ra được một nửa thu về.

“Lạc Lạc, hửn là Hoàng Đế, không thể đánh hửn.” Nàng cố gắng khống chế bản thân.

Có lẽ cảm thấy đã chiếm được hứa hẹn của Diệp Lạc, Quân Hoảng cũng không ở lại đại sảnh nữa, mà lập tức hồi cung. Hửn còn để Quân Hối chờ hửn trong cung đấy.

Cho nên, tất nhiên hửn không biết, Diệp Lạc về đại sảnh, nhìn ánh mắt si tình và cầu xin của Quân Hồng Tụ, thở dài một tiếng sau, hỏi: “Thị vệ hộ tống người đâu?”

“Ở khách điểm.” Hồng Tụ không muốn nói, nàng sợ công tử bảo thị vệ tới đón nàng về, nhưng khi đối mặt với công tử, nàng không nói dối được.

Diệp Lạc cười cười: “Đêm nay, người chăm sóc Thiên Hạ giúp ta đi.”

Quân Hồng Tụ vừa mừng vừa sợ: “Công tử, người đồng ý sao?”

Diệp Lạc nhìn về phía nàng: “Nếu qua đêm nay người vẫn muốn ở lại.”

Nàng nghĩ với thân phận của Quân Hồng Tụ, nếu việc chung thân chậm trễ vì nàng, thì một ngày kia thân phận nữ nhi của nàng bị bại, cho dù trong tay có thánh chỉ của Tiên Hoàng, cũng không thể trốn tránh được sự tức giận của Nhân Vân vương gia và sự áy náy với Quân Hồng Tụ.

Cho nên đêm nay, chặt đứt hoàn toàn si niệm của nàng đi. Nếu Quân Hồng Tụ nể tình nghĩa cũ, thì sẽ giấu giếm giúp nàng; Nếu nàng ấy cảm thấy mình bị lừa mà chiêu cáo thiên hạ, nàng cũng có thể đưa Thiên Hạ rời khỏi triều đình.

Dù sao, thiên hạ của người khác vốn không phải trách nhiệm của Diệp Lạc nàng.

Ở trong cung, Quân Hối có chút bất an. Quân Hoảng từ khi sinh ra đã được phong làm Thái Tử, sinh ra đã cao quý, không hề giống với những hoàng tử thứ xuất lại không được coi trọng như bọn họ. Nếu lần này không phải do Diệp Lạc đề cử, thì hẳn cũng không có khả năng vào trong triều đình, dốc sức cho Sùng Hưng giang sơn này.

Tuy rằng hắn không biết vì sao Quân Hoảng lại cố ý giữ hắn ở trong cung đến đêm, còn cả bàn đồ ngon trước mặt nữa.

Quân Hoảng có thể hiểu được sự không tự nhiên của Quân Hối, chính hắn cũng không tự nhiên mà. Tình cảm huynh đệ, là một từ rất mới mẻ trong khái niệm của hắn. Không đánh chém nhau đã tốt lắm rồi, còn nói gì đến tương thân tương ái chứ.

Nhưng hắn nguyện ý thử một lần.

Giờ chén rượu lên, hắn đi thẳng vào vấn đề: “Lục hoàng đệ, Diệp Tri nói người có tài kinh thương, cũng tận trung với Sùng Hưng. Trẫm không hiểu biết về người. Nhưng hôm nay, nếu Trẫm đã đồng ý đề nghị của hắn, cho người vào Hộ Bộ, thì từ nay về sau, sẽ không hoài nghi người. Diệp Tri sẽ không ở Hộ Bộ vĩnh viễn, nên trẫm giao Hộ Bộ cho người, người cứ việc làm đi.”

“Hoàng Thượng!” Quân Hối biết, đối với người trong hoàng thất có thể tín nhiệm như vậy đã không phải chuyện dễ dàng. Mà nay, Thiên Tử đương

triều nói với hần như vậy, thì hần còn gì mà cố kỵ. Ánh mắt có chút cay cay, hần giơ ly rượu: “Hoàng huynh, chúng ta là huynh đệ!”

Quân Hoảng cũng bưng chén lên, uống cạn sạch: “Đúng, chúng ta là huynh đệ.”

Uống hết một ly, lại rót một ly.

Có lẽ do chưa từng trải qua cái gọi là tình cảm huynh đệ ở gia đình bình thường, nên hai người phá lệ mà quý trọng bầu không khí khó có được này. Uống một hồi lâu, Quân Hồi ôm cổ Quân Hoảng, uống rượu, nói về chuyện giang hồ.

Nào là khoái ý ân cừ, hào hùng đại nghĩa, nghe xong Quân Hoảng hỏi: “Người và Diệp Tri, là quen biết ở chốn giang hồ à?”

“Diệp Tri? A, huynh nói là Tiểu Diệp Tử sao, đúng đúng đúng, huynh biết không? Lần đầu tiên đệ nhìn thấy nàng*, nàng mặc đồ khất cái, bộ dạng đó thật đáng thương, lúc đó đệ thương hại, cho nàng tờ ngân phiếu một trăm lượng. Ai ngờ nàng ném trả đệ, sau đó nói với đệ một câu, huynh đoán là cái gì?”

*Nàng với hần trong tiếng trung là một từ.

“Cái gì?” Quân Hoảng ngồi ngay ngắn.

“Nàng nói, cho đệ hai trăm lượng bạc, sau đó đệ đừng để ý tới nàng nữa.” Quân Hồi cười: “Sau đó đệ mới biết là nàng dối với sư huynh nàng, cố ý để sư huynh nàng đau lòng!”

“Sư Huynh hần à?”

Quân Hồi cười rộ lên: “Ha ha, là nghe nàng nói, chưa thấy bao giờ.”

Quân Hoảng cúi đầu nói một câu: “Thật muốn nhìn bộ dạng hăn lúc đó!”

Quân Hồi vỗ mạnh vai hăn: “Yên tâm đi, sẽ có cơ hội mà.” Nói tới đây, đột nhiên hăn quay đầu nhìn bằng đôi mắt say lơ đờ mộng lung: “Hoàng huynh, huynh đã khai huân (khai trai) chưa?”

Quân Hoảng đá hăn một cước: “Nhàm chán.”

Quân Hồi lại dán sát vào: “Hoàng huynh, Phụ Hoàng quản huynh thật chặt. Không bằng đêm nay đệ mang huynh đi thể nghiệm nhé?”

Trong đầu Quân Hoảng bỗng nhớ tới hình ảnh hoạt sắc sinh hương bị hăn cố ý chặn lại, sắc mặt ửng hồng, đứng dậy: “Từ công công!”

“Dạ!”

“Lục hoàng tử say rồi, đưa đệ ấy hồi phủ đi.”

Quân Hồi bĩu môi, trách không được đến bây giờ huynh ấy còn không biết Tiểu Diệp Tử là nữ. Cho dù nàng giả trang, lúc trước không phải hăn chỉ ôm eo nàng một cái là đã biết là nữ sao.

“Hoàng huynh, có cơ hội nhất định phải ném thử một lần đấy.”

Như vậy, huynh mới không bị Tiểu Diệp Tử lừa chứ!

Hăn là không dám lảm lời, bằng không hoàng huynh không làm gì hăn, nhưng ngày sau của hăn, có thể sẽ vô cùng đau khổ. Ngẫm lại thủ đoạn chinh người của Tiểu Diệp Tử, men say cũng nhạt đi vài phần.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Chủ Động Buông Tay.

Diệp Thiên Hạ uống no, hai tay nắm thành nắm đấm, giơ lên trên đầu, tứ chi tạo thành hình chữ “大”, ngủ ngon lành.

Diệp Lạc dịch chần cho nó xong, mới quay sang Quân Hồng Tụ.

“Yên Nhiên, người có muốn nghe một câu chuyện không?”

Quân Hồng Tụ gật đầu: “Công tử kể đi, ta nghe.”

Diệp Lạc cười cười, bắt đầu kể, nói về một đôi long phượng thai, câu chuyện này rất dài, đợi nàng kể xong, thì đêm đã khuya.

Mọi thứ đều yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, Quân Hồng Tụ cắn chặt răng: “Chuyện này có liên quan gì với công tử?” Trên mặt đã trắng bệch, có lẽ nàng đã đoán được đáp án.

Diệp Lạc rút dây buộc tóc ra, một đầu tóc đen rơi ra: “Ta chính muội muội đó.”

Quân Hồng Tụ ngẩng đầu lên, hơn nửa ngày mới lẩm bẩm: “Công tử là tiểu thư?”

Diệp Lạc không đành lòng, nhưng vẫn phải nói: “Xin lỗi, Yên Nhiên, ta không biết người vẫn nhớ ta nhiều năm như vậy, làm trẻ thanh xuân của

người là lỗi của ta.” Nàng cũng không biết chỉ là một phút mềm lòng, lại khiến một nữ tử nhớ nàng nhiều năm như vậy.

Quân Hồng Tụ cúi đầu, nước mắt từng chuỗi rơi xuống. Công tử mà nàng yêu nhiều năm như vậy, lại là nữ nhi. Lưu luyến si mê nhiều năm, chớp mắt đã biến thành một chuyện cười, bảo nàng làm sao chịu nổi chứ?

“Xin lỗi!” Diệp Lạc không biết nên nói gì, nàng chậm rãi ngồi xuống, cầm tay Quân Hồng Tụ: “Xin lỗi, Yên Nhiên.”

“Sao lại nói cho ta biết? Người không sợ ta nói ra sao?”

Diệp Lạc hơi hơi nhếch khóe miệng: “Tuy ta phần nam trang, nhưng có thánh chỉ trong tay, sẽ không phạm tội khi quân. Mặc dù không thể sống yên trên triều đình, nhưng đối với ta cũng không có tổn thất lớn. Vốn dĩ ta cũng không cần quan to lộc hậu. Cùng lắm thì đến từ chốn giang hồ, lại trở về chốn giang hồ thôi.”

Im lặng một lát, Quân Hồng Tụ mới lau nước mắt, nói: “Thật ra thì cũng không phải công tử không có tổn thất gì. Công tử bỏ đồ nữ nhi, là muốn làm một số chuyện quan trọng đúng không?”

Không chờ Diệp Lạc trả lời, nàng lại nói tiếp: “Công tử, hôm nay người nói cho ta biết, vì sợ ta si tình với người sẽ chậm trễ thanh xuân của ta sao?”

Diệp Lạc thở dài một hơi: “Yên Nhiên, người là cô nương tốt. Có thể lấy được người, nhất định là đã tu ba đời.”

Có những lời này, của công tử nàng đã thấy đủ rồi, Quân Hồng Tụ hít mũi: “Công tử, ta muốn đi ngủ.”

Diệp Lạc nhìn vẻ mặt nàng, mặc dù có chút tái nhợt, nhưng cũng coi như là bình thường. Nàng thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy, tiện tay buộc tóc

lại: “Đi thôi, ta dẫn người tới phòng khách.”

Phòng khách không xa, Diệp Lạc đưa Quân Hồng Tụ tới nơi, đang định rời đi, thì Quân Hồng Tụ lại gọi nàng: “Công tử, có thể ôm ta một cái không?”

Diệp Lạc dừng lại một chút, nhưng vẫn giơ tay ôm nàng vào lòng.

Hai tay Quân Hồng Tụ đặt ở sau lưng nàng, ôm chặt, nhắm mắt lại.

Đây là cái ôm nàng khát vọng từ lâu, nhưng vì sao lúc này, nàng lại bi ai muốn khóc.

Diệp Lạc đi rồi, Quân Hồng Tụ ngồi trên giường, che miệng lại, khóc rất lâu.

Nàng biết, không thể trách công tử, nhưng tình cảm của nàng, làm sao thu lại được?

Sáng hôm sau, Tang Du nói cho Diệp Lạc biết, Quân Hồng Tụ đi rồi.

Diệp Lạc sửng sốt, nhưng cũng không ngoài ý muốn, chân tướng như vậy, nếu hai người gặp mặt thì không tránh được sẽ xấu hổ. Nếu cứ đi như vậy cũng tốt: “Có ai bảo vệ nàng không?”

“Có ạ, đi theo tới khách điểm, thấy quận chúa tụ hợp với thị vệ của nàng.”

“Vậy là tốt rồi.” Diệp Lạc gật đầu.

“Tiểu thư.” Tang Du cau mày: “Có khi nào Nhàn Vân vương gia sẽ gây phiền phức cho chúng ta không?”

Diệp Lạc cào tóc: “Các người có phải đối thủ của hắn không? Đến lúc đó cho các người ngăn cản.”

Tang Du trầm mặc: “Ta đã biết.” Sau đó đi mất. Vẻ mặt này của tiểu thư nhà hãn, đã nói lên là không cần quan tâm.

Diệp Lạc đến thì Thiên Hạ đã tỉnh, thẳng nhóc kia vậy mà không khóc, mở to đôi mắt đen bóng, tò mò nhìn nàng chăm chăm. Vừa thấy nàng quay đầu, thì tay nhỏ giật giật, cho vào trong miệng.

Diệp Lạc vội vàng nhảy tới giữ lại, Thiên Hạ giật giật, sau đó nhìn nàng, miệng vừa mở đã khóc.

Diệp Lạc ôm lấy nó, buồn cười nói: “Cô không nhìn cháu, thì cháu còn ngoan ngoãn lắm, cô vừa tới nhìn, thì cháu lại giở trò hả?”

Đương nhiên Thiên Hạ không hiểu, nó chỉ biết, nó đói bụng, muốn ăn rồi.

Diệp Lạc ôm Thiên Hạ đi tìm nhũ mẫu.

Diệp Thiên Hạ ăn ngon lành, Diệp Lạc ở bên cạnh nhìn nó. Phong Gian Ảnh lắc đầu: “Công tử, người lại không vào triều à?”

“Không đi, ta xin nghỉ rồi.”

Phong Gian Ảnh trợn trắng mắt: “Việc của Hộ Bộ không cần làm à?”

“Có Quân Hối mà.”

“Thế còn khoa thi?”

“.....”

“Công tử, người không thể cả ngày đều xoay quanh tiểu thiếu gia được đâu.” Vẻ mặt Phong Gian Ảnh cầu xin: “Còn cả Kinh Hồng nữa, người cũng không quản sao?”

“Kinh Hồng làm sao hả?” Diệp Lạc hỏi.

“Kinh Hồng đưa tin về, đối với việc chứng thực các châu huyện báo giả, Hoàng Thượng giao cho hãn chức quyền to. Trước mắt hãn đã tuần tra được hơn một nửa rồi, quả thực là phát hiện ra nhiều vấn đề, đang xin chỉ thị của Hoàng Thượng.”

Diệp Lạc trầm ngâm nửa ngày, lúc này Diệp Thiên Hạ cũng no rồi, hai mắt nhú lại sắp ngủ mất. Diệp Lạc hôn lên trên trán nó một cái, rồi mới dẫn Phong Gian Ảnh ra ngoài: “Nói với Kinh Hồng, dẫn toàn bộ người bị tình nghi về kinh, không được xử lý tại chỗ.”

“Dạ.”

Diệp Lạc cười cười: “Quân Hoảng mới đăng cơ, xử lý bọn họ, không thể để lên đầu hãn. Hơn nữa, đưa những người này về, còn có một tác dụng nữa.”

“Tác dụng gì chứ?”

“Chức Thừa Tướng chứ sao, ta đã nhìn trúng nó lâu rồi.” Diệp Lạc cười ngọt ngào.

Tuy việc này là của Hộ Bộ, nhưng việc tham ô quốc khố, không phải là việc nhỏ. Lương Lược là Thừa Tướng, cũng không tránh được liên quan. Thứ nàng nhìn trúng, cho dù mỗi lần chỉ có thể tiến một bước nhỏ, cũng nhất định phải lấy được.

Lúc Dịch Kinh Hồng trở về, có thể nói là rất chậm rãi, cí thị vệ tùy thân, hơn nữa còn áp giải người có liên quan về, khiến kinh thành náo nhiệt một phen.

Lần đi tuần này của Dịch Kinh Hồng, có thể nói là càng vất vả công lao càng lớn. Tất cả mọi quận huyện báo thất thu lên Hộ Bộ, sau khi kiểm tra

lại không thừa nhận hoặc nộp bù, cho dù đã từ chức hay chuyển đi nơi khác, Dịch Kinh Hồng đều không lưu tình tra bằng được.

Nói thật thì, lúc Phong Gian Ảnh nhận được tin tức, cũng giật mình sững sốt hồi lâu, hẳn làm thế nào cũng không tin được người có thủ đoạn mạnh mẽ như vậy là Nhiều Nảo Quái.

Diệp Lạc lại không thấy ngạc nhiên. Kinh Hồng luôn có ý tưởng, nhưng do luôn đi theo nàng, ít khi cần tự mình động thủ. Nhưng một người từng trải qua nhiều khổ cực như Kinh Hồng, làm sao có thể là thư sinh dịu dàng chứ?

Hôm sau, Dịch Kinh Hồng vào triều, chất vấn Thừa Tướng Lương Lược: “Lương Thừa Tướng, lần này áp giải về kinh bảy mươi quan viên lớn nhỏ, trong đó môn sinh của ngài có hai mươi ba người, xin hỏi lúc trước ngài thật sự không biết gì sao?”

Lương Lược mở to hai mắt: “Môn sinh của lão phu ở khắp thiên hạ, việc nhỏ nhoi của mấy châu quận này, làm sao mà biết rõ được.”

Dịch Kinh Hồng cười lạnh: “Việc quốc khố là việc nhỏ, thì việc gì lớn chứ! Hoàng Thượng!” Hắn vỗ tay về phía Quân Hoảng: “Thừa Tướng đứng đầu chúng quan, việc quốc khố trống rỗng, Thừa Tướng cũng có tội không giám sát chu toàn.”

“Người là một Kinh Thành Phủ Doãn nho nhỏ, lại dám chỉ trích bốn tướng, Hoàng Thượng, xin ngài làm chủ cho lão thần.”

Dịch Kinh Hồng cũng hành lễ với Quân Hoảng, nói: “Hoàng Thượng, vì thần còn có việc muốn khai tấu, có liên quan tới Lương tướng.”

Quân Hoảng giương mắt, an ủi Lương Lược hai câu: “Thừa Tướng an tâm đi, trước nghe xem Dịch Kinh Hồng còn có gì muốn nói, nếu là hồ ngôn loạn ngữ, Trẫm tất nhiên sẽ xử tội công đạo.”

Lương Lược “Hừ” một tiếng, ai chẳng biết Dịch Kinh Hồng là tâm phúc Hoàng Đế, Dịch Kinh Hồng có gì muốn nói, còn không phải là Hoàng Đế có gì muốn nói sao. Về mặt Lương Lược trầm xuống, không thèm nhắc lại nữa, hẳn cũng muốn xem xem, hai tên nhãi con chưa dứt sữa thì làm gì được hẳn.

Dịch Kinh Hồng lấy tờ giấy trong lòng ra, đưa cho thái giám: “Hoàng Thượng, đây là một sổ manh mối vi thần lấy được trong quá trình thẩm vấn, có vài châu huyện rõ ràng không báo mất mùa, nhưng vẫn xuất hiện trên danh sách thất thu. Mà quan viên thì bị bãi chức vô lý, đã khiêu nại lên Lại Bộ, nhưng không thấy người của triều đình tới xử lý. Có một vị Huyện lệnh khác không phục vì bị bãi chức vô lý, lập tức tới kinh thành, muốn gặp Lương tướng, hy vọng có được công đạo. Nhưng người nhà hẳn nói, từ khi rời nhà đi đến nay bật vô âm tín. Có Tri phủ Giang Nam khác, năm trước trời đổ mưa to, mặc dù hơi ảnh hưởng tới việc thu hoạch, nhưng không chậm trễ việc nộp thuế. Sau khi nộp hai mươi vạn thạch lương thực lên, lại được triều đình trả lại năm vạn thạch, công bố là triều đình thương hại dân chúng khó khăn, ghi nhận quận Giang Nam mất mùa, trả lại năm vạn thạch cho dân chúng. Nhưng kỳ lạ là, trên bảng vàng công bố thất thu năm nay lại bảo là chưa nộp xu nào, Tri phủ Giang Nam suốt đêm viết tấu chương. Mà mười ngày sau bị phát hiện đã tự sát trong nhà. Còn nhiều tình huống tương tự như vậy, thần đã liệt kê ra, mời Hoàng Thượng xem qua.”

Về mặt Quân Hoảng không thể khó coi hơn: “Lương Lược!”

“Dạ, lão thần ở.”

“Người là nguyên lão tam triều (làm quan ba đời vua), Thừa Tướng đương triều, tấu chương được trình lên cũng phải qua tay người, tấu chương của Quận Giang Nam, người có thấy không?”

“Hồi Hoàng Thượng, thần không biết. Không phải tấu chương nào lão thần cũng xem xét, xin Hoàng Thượng minh xét.”

“Lương tướng.” Dịch Kinh Hồng một bước cũng không nhường: “Tri phủ Giang Nam là môn sinh đặc ý của ngài, hằng ngày hay lui tới, hẳn thấy có việc kỳ quái, không báo cho ngài trước, thì báo cho ai?”

“Dịch Kinh Hồng, người đừng có nói bậy, lão phu đúng là có lui tới với hẳn, nhưng hẳn ở Lại Bộ, chuyện tiền bạc là ở Hộ Bộ. Hẳn là người đứng đầu một quận, việc này có báo thì sao có thể báo cho lão phu?”

Dịch Kinh Hồng mỉm cười: “Lương tướng lời nói thật đúng, hẳn có thể làm môn sinh đặc ý của Lương Tướng, tất nhiên sẽ có chỗ hơn người.”

Hẳn lại lấy trong tay áo ra một phong thư: “Hoàng Thượng, đây là một phần tấu chương Tri phủ Giang Nam chép lại, giống hết tấu chương của hẳn. Hẳn cố ý ghi rõ là sao chép lại, để trong mật thất ở thư phòng, cũng đóng ấn làm chứng. Kì lạ ở chỗ, mở đầu phong thư này, viết là kính ân sư Lương tướng. Hơn nữa...” Hẳn hơi dừng lại, chỉ vào Lương Lược: “Kì lạ là, bên cạnh chữ kí của hẳn, lại dùng máu viết một chữ ‘Thừa’, Lương tướng, không biết người có cảm nghĩ gì.”

“Bịa đặt, đây hoàn toàn là bịa đặt!” Mặt Lương Lược đỏ lên, trên trán cũng có mồ hôi, lập tức quỳ xuống nói với Quân Hoảng: “Hoàng Thượng minh xét, Hoàng Thượng minh xét!”

Quân Hoảng vỗ vào long y: “Lương Lược, người đứng đầu bách quan, làm việc không nghiêm, khiến quốc khố trống không, Lại bộ hỗn loạn, bây giờ còn giết người diệt khẩu, người còn gì để nói nữa?”

“Hoàng Thượng, lão thần có tội lơ là, sẽ chú ý hơn, không dám tái phạm nữa.”

“Chú ý hơn?” Quân Hoảng cười lạnh, nói thật nhẹ nhàng: “Đường đường là quốc khố một quốc gia, mà lại trống không, người nói với Trẫm, người sẽ chú ý hơn. Người đâu, lột mũ quan của Lương Lược, đưa vào thiên lao để tỉnh lại.”

“Xin Hoàng Thượng cân nhắc!” Binh Bộ Thượng Thư Trương Đài Minh tiến lên, quỳ xuống nói: “Lương tướng đức cao vọng chúng, chỉ dựa vào một tờ giấy đã định tội, thì khó có thể phục chúng.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nên giao cho tam tư hội thẩm, không thể tùy tiện định tội như vậy!” Hình Bộ Thị Lang Lâm Tiến cũng bước ra khỏi hàng quỳ xuống.

“Dạ, xin Hoàng Thượng cân nhắc, giao cho tam tư định đoạt.”

.....

Người trong triều đình quỳ xuống hơn nửa.

Quân Hoảng âm tình bất định, đứng ở đó, không nói gì.

Trong thời khắc giằng co này, Diệp Lạc đứng dậy: “Hoàng Thượng, cứ giao cho tam tư hội thẩm đi.”

Quân Hoảng nhìn về phía nàng, Diệp Lạc cười cười: “Chức vị Đại Lý Tự Khanh hiện nay đang trống, nếu muốn tam tư đồng thẩm, vi thần chỉ có thể tự xin phục hồi chức quan, để tam tư này danh chính ngôn thuận.”

“Chuẩn tấu!”

“Còn có, việc này rất lớn, để dân chúng trong thiên hạ có thể trừ gian giúp triều đình, vi thần đề nghị, chẳng những là tam tư hội thẩm, còn phải thiên hạ đồng thẩm. Do đó, địa điểm thẩm vấn lần này, tổ chức ở đài luận thi kinh thành, xin Hoàng Thượng thông báo trên bảng vàng, dân chúng đều có thể tham dự. Đồng thời, lần thẩm vấn này, cũng coi như vòng đầu của khoa khảo, cho các học trò tham dự, cũng có thể đánh giá họ.”

Trong mắt Quân Hoảng có ý cười: “Vậy theo lời ái khanh đi. Lương Lược có tội trên người, tạm thời bãi chức Thừa Tướng, đợi tam tư hội thẩm

rồi định đoạt sau.”

Việc này quyết định như vậy, vô luận trong lòng Lương Lược nghĩ gì, thì lúc này cũng khó mà vẫn hồi.

Khóe mắt Diệp Lạc quét về phía Lương Lược, trong lòng cười lạnh. Vốn dĩ hãn còn có rất nhiều đường lui, bởi thực lực hiện tại của Quân Hoảng, căn bản không làm gì được hãn, cho dù tạm thời miễn chức Thừa Tướng, hãn cũng có thể thao túng sau lưng. Nhưng hãn không nên đòi tam tư hội thẩm, để cho nàng có được cơ hội tuyệt vời.

Lương Lược không chỉ phải chết, hơn nữa còn phải chết trong lời phi nhũ của dân chúng, vĩnh viễn không xoay người được.

“Diệp Tri.” Tan triều, Quân Nặc gọi nàng: “Thê tử chi vong, xin nén bi thương.”

Diệp Tri gật đầu hành lễ: “Cám ơn đã quan tâm.”

“Diệp Tri.” Quân Nặc muốn nói lại thôi: “Diệp Lạc đâu?”

Diệp Lạc trong lòng cả kinh, kinh nghi bất định: “Người nhận thức xá muội?” Đáy lòng lại đang suy xét, nàng gặp Quân Nặc bao giờ chứ.

Quân Nặc mỉm cười: “Có chút duyên phận, hôm luận võ kén rể, ta đã thấy nàng. Chính là việc kén rể vô bệnh mà chết, không biết lệnh muội hiện nay đang ở đâu?”

Diệp Lạc cười: “Diệp Tinh Dương là người cuối cùng đứng trên đài, ngô muội còn muốn khảo sát nhân phẩm của Diệp Tinh Dương, vì thế ta để nàng vụng trộm đi theo rồi.” Ngượng ngùng cười: “Tiểu muội từ nhỏ bướng bỉnh, ta làm ca ca, cũng chỉ có thể chiều theo nàng.”

“Như vậy à!” Quân Nặc lẩm nhẩm một câu, còn định nói thêm, thì Phong Gian Ảnh chờ bên ngoài đã đi tới.

Diệp Lạc nói: “Điện hạ, vậy Diệp Tri cáo lui trước.”

Quân Nặc gật gật đầu, nhìn bọn họ rời đi.

“Phong Gian!” Diệp Lạc thấp giọng nói.

“Dạ!”

“Mau hồi phủ, Kinh Hồng có việc muốn tìm chúng ta.” Lúc nàng vừa mới vào triều, đã thấy Dịch Kinh Hồng ám chỉ rồi.

Trở về phủ một lát, quả nhiên Dịch Kinh Hồng đến.

“Công tử, việc này vẫn cần người ra tay.”

“Còn làm gì nữa, chứng cứ đã vô cùng xác thực, Lương Lược sẽ hết đường chối cãi.” Phong Gian Ảnh ngạc nhiên nói, trên đường về, Diệp Lạc đã niis đại khái rồi.

Dịch Kinh Hồng nhếch miệng: “Vấn đề là không có chứng cứ, lá thư này là giả, chữ kia cũng là giả.”

“Giả à?” Phong Gian Ảnh há mồm cứng lưỡi.

Kinh Hồng gật đầu.

“Hoàng Thượng có biết không?” Hơn nửa ngày, Phong Gian Ảnh mới tìm lại tiếng nói.

“Không biết, cho nên mới có thể lừa gạt lão gian thần Lương Lược.” Dịch Kinh Hồng chuyển sang phía Diệp Lạc: “Công tử, chúng ta không thể bị động chờ nữa, chúng ta chỉ có thể chủ động ra chiêu thôi.”

Diệp Lạc gõ bàn hai cái, cười nói: “Kính Hồng, làm tốt lắm!”

Dịch Kinh Hồng hai mắt sáng ngời: “Công tử?”

Diệp Lạc cười: “Yên tâm đi, tạm thời nhẫn hai ngày đã, đã chủ động ra chiêu, cũng phải lấy tĩnh chế động, hậu phát chế nhân, hiện tại người không ngồi im được, là Lương Lược kia. Người trở về, bảo Quân Hoảng giám thị phủ Hoàng Tử và phủ Thừa Tướng ngày đêm, cả phủ của Trương Đài Minh nữa.”

“Dạ.”

“Phong Gian, người bảo Tang Du điều động phủ binh, âm thầm tăng thêm thủ vệ cho Hoàng Cung. Đồng thời, người dẫn theo ám vệ canh giữ xung quanh cửa thành, người đi ra khỏi kinh vào ban đêm trừ người có lệnh bài của Hoàng Thượng ra, còn lại đều phải điều tra rõ hướng đi.”

“Dạ.”

Diệp Lạc vừa lòng xoa cằm “Bẹp!” hôn lên trán Thiên Hạ một chút.

Tiểu tử kia chép chép miệng, tiếp tục ngủ say.

“Công tử, lúc trẻ con ngủ không thể hôn trộm.”

“Ta không hôn trộm, ta hôn quang minh chính đại.” Diệp Lạc nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Phong Gian Ảnh và Dịch Kinh Hồng không còn gì để nói.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Thiên Hạ Công Thâm.

Nếu Lương Lược đã là nghi phạm, thì cũng là tù nhân, tuy hai tay hai chân ông ta vẫn được tự do, đãi ngộ trong ngục cũng cao hơn dân chúng bình thường. Nhưng khi Lương Tích Nghi nhìn thấy ông ta, vẫn không kìm được nước mắt: “Phụ thân!” Nàng ta chạy đến, bám vào song sắt: “Bọn họ bắt nhầm người, đúng không?”

Tự Lương Lược biết, lần này chạy trời không khỏi nắng. Đến lúc đó cho dù Hoàng Thượng có ý bảo vệ ông ta, thì dưới sự giám sát của vạn dân, cũng không làm gì được. Cho tới bây giờ ông ta cũng không hiểu được sao lại thành thế này.

Dù ông ta đã trải qua các đời vua, đã trải qua vô số mưa gió, lúc này, cũng không khác gì hổ xuống đồng bằng, không thể không cúi đầu bi thương.

“Tích Nghi, điện hạ vó tốt với con không?” Ông ta giơ tay vỗ mặt nữ nhi độc nhất.

Lương Tích Nghi giữ tay ông ta, gật đầu: “Điện hạ rất tốt với con, cha, cha đừng lo. Nhưng mà cha, bọn họ nói việc này là do cha làm. Không phải đúng không?” Nàng không phải nữ tử khuê các bình thường, tất nhiên là biết cha mình không phải hạng người thanh liêm gì cả. Nhưng việc thiếu hụt quốc khố, thật sự không phải việc nhỏ, dù cha cả gan làm loạn, cũng không thể một tay che trời thế này được. Huống chi, Tướng phủ cũng

không thiếu tiền, số tiền lớn như vậy, cho Tướng phủ bọn họ cũng không có tác dụng gì.

Lương Lược nhắm mắt: “Tích Nghi, việc này con không cần xen vào, cố gắng sống cho tốt đi.”

“Cha, rốt cuộc có việc này không, cha nói thật đi?” Lương Tích Nghi hơi khùng hoảng.

Lương Lược thở dài một hơi: “Cha khó thoát khỏi liên quan, Tích Nghi, con đừng hỏi nữa.” Ông ta lấy một ống trúc từ trong lòng ra, ống trúc đơn giản, thậm chí có chút thô sơ: “Hơn hai mươi năm trước, cha đã đồng ý một nữ nhân, nhất định sẽ quay về cưới nàng. Nhưng câu hứa hẹn này, đã trở thành tiếc nuối của cuộc đời này. Cho dù phải xin lỗi mẹ con, nhưng con có thể đồng ý với cha là năm năm sau, là ba mươi năm hẹn ước của cha và nàng ấy, con về quê thay cha, chôn cái này dưới mộ nàng ấy, coi như là thay cho sự nuối tiếc của cha lúc sống không?”

Ông ta đặt ống trúc và một bức thư vào tay Lương Tích Nghi: “Đây là địa chỉ và tên nàng ấy, đừng quên nhé.”

“Cha!” Lương Tích Nghi khóc không chịu đi, nhưng là Lương Lược đã xoay người, đi về ngục giam, không nhìn nàng nữa.

Lương Tích Nghi khóc rất lâu, cuối cùng bị nha hoàn bên cạnh đỡ đi ra khỏi tù.

Quân Nặc đứng ngoài cửa, thấy nàng đi ra, vội vàng nghênh đón. Lương Tích Nghi ngã vào lòng hắn mà khóc: “Cứu, cứu cha đi, xin chàng, cứu cha thiếp.”

Quân Nặc nhìn bốn phía: “Về phủ rồi nói.”

Đến phủ, Quân Nặc chờ Lương Tích Nghi rửa mặt chải đầu xong, mới đỡ nàng ngồi xuống: “Tướng gia ở ngục có nói gì với nàng không? Có nói chúng ta phải làm gì giúp ông không?”

Lương Tích Nghi lắc đầu, nghĩ tới cảnh tượng đó, nước mắt lại rơi xuống: “Có phải là không cứu được cha không? Thiếp cảm thấy ông đang giao việc hậu sự.”

Nàng kể lại tình huống trong lao, Quân Nặc cẩn thận nhìn lá thư và ống trúc, lại trả lại cho nàng, an ủi nói: “Vậy chờ chúng ta rảnh, ta đi cùng nàng.”

Lương Tích Nghi nắm chặt áo hăn: “Điện hạ, chàng tìm người cứu cha ra đi. Không làm Thừa tướng cũng không sao, thiếp chỉ cần cha sống là được.”

Quân Nặc lắc đầu: “Bốn phía thiên lao đều có người canh gác, hơn nữa Dịch Kinh Hồng đã cải tạo lại rồi, cơ quan rất mạnh, người chúng ta rất khó đi vào.”

Lương Tích Nghi ngẩng đầu nhìn hăn: “Vậy còn biện pháp khác không? Đám quan viên Hình Bộ, Lại Bộ cũng không thể giúp gì à, không phải là tam tư hội thẩm sao?”

“Việc của Tướng gia phát triển tới tình trạng này, đã vượt qua khả năng khống chế của quan viên triều đình, lúc này, chỉ có xem xem Dịch Kinh Hồng có thể đưa ra bao nhiêu chứng cứ thôi.”

“Không!” Lương Tích Nghi cắn chặt môi, nàng tuyệt đối không thể trở mặt nhìn cha chết, nàng nhất định phải cứu cha.

Quân Nặc đi ra khỏi phòng, tiếng khóc của Lương Tích Nghi nhỏ dần, hăn liếc mắt ra sau một cái, nói: “Đi theo nàng.”

Đi theo Lương Tích Nghi, đương nhiên không chỉ mỗi người của Quân Nặc, mà còn có, người của Diệp Lạc và người của Quân Hoảng.

Khi tử sĩ của Tướng phủ có hành động, Diệp Lạc ngồi trên nóc nhà, cũng không thấy vui vẻ.

“Công tử, người mất hứng hả?” Phong Gian Ảnh hỏi nàng.

Diệp Lạc cười cười: “Ta chỉ thấy bi ai hộ Lương Tích Nghi thôi. Lúc này, thứ Quân Nặc quan tâm, chỉ sợ cũng chỉ còn đám tử sĩ trong tay Lương Lược thôi.”

Trong lòng nam nhân, có thực sự có một chỗ mềm mại không? Chỉ để dành cho tình cảm, không bị ảnh hưởng bởi quyền thế và lợi ích?

Để người bao che khuyết điểm như Diệp Lạc nói thì dù Lương Tích Nghi có không tốt đẹp bằng Phó Thanh Nguyệt, nhưng cũng vẫn có thể xem là một nữ tử không tệ. Hơn nữa xét trên trình độ nào đó thì, lúc Lương Tích Nghi đối mặt với Quân Hoảng lại biểu hiện được sự dũng cảm và tích cực, khiến Diệp Lạc rất thương thức. Nhưng lúc này, thứ Lương Tích Nghi nhận được, lại không phải là sự ủng hộ và an ủi của trượng phu, mà là mưu đồ muốn lấy được nhiều thứ từ trên người nàng hơn.

Đều là nữ nhân, không tránh được chuyện Diệp Lạc có chút cảm động và thương hại.

Như là hiểu trong lòng nàng nghĩ gì, Phong Gian Ảnh vỗ mạnh lên vai Diệp Lạc, thân mình Diệp Lạc suýt chút nữa không vững mà ngã xuống.

Trong ánh mắt nhìn chăm chăm của Diệp Lạc, Phong Gian Ảnh vội vàng cười cười đỡ nàng, sau đó hào khí ngút trời nói: “Không cần sợ. Công tử, nếu thích người cứ đi cưới Quân Hồng Tụ về, không cần người mưu đồ, cũng có mười vạn tinh binh dâng tới tay.”

Diệp Lạc còn chưa kịp đá, hắn đã tự giác nhảy xuống, sau đó còn vẫy vẫy tay: “Công tử, võ công của ta lại tăng rồi.”

Để lại Diệp Lạc, bất đắc dĩ lắc đầu. Bị thương theo gió thu thổi đến, khi đối mặt với Phong Gian Ảnh, đều bị thổi bay đi.

“Tang Du!”

“Dạ!”

“Đi chuẩn bị đi.” Diệp Lạc đứng dậy, vỗ vỗ tay nhảy xuống từ nóc nhà.

Ngày đó, nghe nói thời tiết vô cùng tốt.

Lương Lược quyền khuynh một thời, thanh danh lan xa, công thâm Thừa Tướng là việc trước nay chưa từng có, văn sở vị văn.

Cho nên vô luận là sĩ khanh đại nho hay dân chúng bình dân, có rất nhiều người đường xa mà đến để tận mắt trông thấy việc trọng đại này.

Trên đài luận thi đã kín người hết chỗ, trải qua thi viết chọn ra chỗ ngồi riêng của từng người. Vì để người dưới đài dễ xem và hiểu rõ tiến triển của vụ án, triều đình còn cho mười người ở Hàn Lâm Viện chuyên ghi chép tiến triển vụ án, treo trên đài cao.

Dịch Kinh Hồng không nói cái gì cả, trực tiếp đem danh sách các nơi khiếm thu ra. Dưới đài liên xô xao, trong đám người đó tất nhiên là có đủ người của khắp mọi nơi, đương nhiên là biết rõ quê mình có nộp thuế lên quan phủ hay không.

Sau đó, Dịch Kinh Hồng lại mang danh sách quan viên lớn bé bị áp giải về kinh, còn đánh dấu rõ đâu là môn sinh của Lương Lược.

Sau đó, kể lại việc Huyện lệnh sau khi gặp mặt Lương tướng thì chết bất ngờ, và di thư của Tri Phủ Quận Giang Nam, có cả di tự lúc lâm chung.

Dân chúng dưới đài phần nộ: “Giết tham quan!”

“Giết Lương Lược!”

“Giết cầu Thừa tướng, trừ hại cho quốc gia!”

.....

Sự bất mãn và phần hận đối với tham quan ô lại từ trước tới nay, lúc này lại như tìm được chỗ bộc phát, tụ tập thành một đám ồn ào, kinh thiên động địa.

Diệp Lạc cúi đầu, nhắm mắt không nói gì.

Đến giờ phút này, có chứng cứ rõ ràng hay không đã không còn quan trọng nữa. Lương Lược có tặc giết mình, tất nhiên sẽ không bày tỏ mình trong sạch. Mà sự im lặng của ông ta, hiển nhiên bị coi là cam chịu. Nàng sẽ không ra mặt bảo vệ, người biết rõ nội tình thì đều biết, dù có lòng cũng không thể làm gì.

Cho nên đây là ý dân mà sư phụ nói, nó là một thanh kiếm hai lưỡi, dùng tốt thì mọi việc đều thuận lợi. Nhưng nếu bị người có tâm lợi dụng, cũng sẽ biến thành vũ khí tốt để ngộ thương người khác.

Nàng đứng dậy, cất cao giọng nói: “Mọi người không cần kích động, hôm nay chỉ cần điều tra rõ sự thật, thì có thể lấy lại công đạo.”

Diệp Lạc phong thần tuấn lãng, tay áo tung bay, một câu nói trong lúc này lại có thể khiến mọi người yên tĩnh lại.

Diệp Lạc mỉm cười, xoay người lại: “Trước khi định tội thì Lương Lược vẫn vô tội, mời cởi trói cho Lương Lược.” Chờ thị vệ cởi trói cho Lương Lược xong, nàng mới nói: “Lương Lược, bây giờ cho người một cơ hội biện bạch cho mình, tam tư sẽ xử lý công bằng.”

Lương Lược nhìn nàng, nhắm mắt lại không nói gì.

Đúng lúc này, trong đám người có mấy chục người nhảy lên, đánh về phía Lương Lược.

“Hộ giá!”

“Hộ giá!”

.....

Hiện trường hỗn loạn, Vi Kỳ đã chỉ huy mọi người bao quanh Quân Hoảng, nhưng vừa quay đầu lại, bỗng đổ mồ hôi lạnh. Không biết từ lúc nào Quân Hoảng vốn đứng sau hẳn, đã lén đến bên Diệp Lạc rồi.

Diệp Lạc và Phong Gian Ảnh cách Lương Lược không xa, tuy rằng việc này đột nhiên phát sinh, nhưng Diệp Lạc cũng không động đậy, thậm chí còn rất bình tĩnh.

Nàng bình tĩnh, không có nghĩa là người khác cũng bình tĩnh, ít nhất lúc Quân Hoảng kéo nàng ra sau, ngực vẫn đập phồng: “Không phải võ công người tốt sao? Sao bây giờ lại không biết tránh hả, đao kiếm không có mắt đâu, người choáng váng rồi à?”

Bị mắng xối xả, Diệp Lạc trợn mắt há hốc mồm.

Phong Gian Ảnh đứng bên cạnh nhin cười nhin đến mức rút gân, Hoàng Đế Bệ Hạ đáng thương, người không biết công tử đã đợi đám người tới cứu Lương tướng này lâu rồi sao? Nàng không phải bị dọa ngốc, mà là cao hứng ngốc.

Quân Hoảng kéo Diệp Lạc ra khỏi trung tâm trận chiến, cho đến lúc Vi Kỳ chạy tới bảo vệ hẳn, hẳn mới cúi đầu, nói với Diệp Lạc vẫn không có biểu tình gì: “Không có việc gì đâu, đừng lo lắng.”

Diệp Lạc rũ mắt xuống, ở trong ngực hắn, bị hắn ôm ấp. Đây đúng là một chuyện kỳ lạ, có một nam nhân, ôm nàng vào trong ngực, dùng một tư thế bảo vệ người khác, nói với nàng, không phải sợ.

Loại cảm giác này, khác với lúc được Vô Nhai, Tinh Dương bảo vệ. Nhưng nói thật là, rất hưởng thụ!

Đám người đến cứu Lương Lược, người người đều thân thủ bất phàm, hơn nữa còn không sợ chết, dùng cơ thể làm khiên, bảo vệ Lương Lược chặt chẽ.

Dịch Kinh Hồng đã triệu tập gần ngàn tinh anh hoặc sáng hoặc mai phục trong tối ở gần đài luận thi, diễn trò, thì phải làm cho xong.

Nhưng rất hiển nhiên, đám người này của Lương Lược, lấy một chân mười cũng không thành vấn đề.

Trước đài luận thi là quảng trường, nhưng phía sau, là một ngọn núi.

Đám người Lương Lược lên vào sau núi, lại càng khó tìm tung tích.

Trước mắt bao người, nghi phạm trốn thoát, cảm xúc của dân chúng không cần nghĩ cũng biết. Khóe miệng Diệp Lạc có ý cười, sự việc phát triển theo phương hướng này, là kết cục tốt nhất nàng có thể nghĩ ra.

Lương Lược không chết, Quân Nặc sẽ không thể tiếp nhận toàn bộ thế lực của ông ta.

Mà Lương Lược, ẩn trong một nơi bí mật nào đó, thì làm sao có thể nhìn toàn bộ xung quanh mà bày mưu tính kế.

Hai người bọn họ nếu không lui tới nữa, thì thế lực đều tự suy yếu. Chỉ cần hai người họ còn âm thầm liên lạc, nàng sẽ có biện pháp tìm được

nguồn gốc, tìm được số ngân lượng lớn mất tích kia, tiện đà tìm được nhược điểm của Quân Nặc, đem mỗi uy hiếp này loại bỏ.

Chờ tất cả bình tĩnh lại, Diệp Lạc mới đi đến trước mặt các thí sinh: “Việc hôm nay, cho các người hai canh giờ, đem quan điểm của mình và giải thích viết trên bài thi.”

Lại nói xuống dưới đài: “Đa tạ các vị trung quân ái quốc chi sĩ, đường xa mà đến. Tuy không thể hoàn thành công thẩm Lương Lược, nhưng có thể chứng kiến Trạng Nguyên đầu tiên sau khi Tân Hoàng đăng cơ, cũng là điều may mắn. Hôm nay, Hàn Lâm Viện sẽ trực tiếp chấm bài thi, rồi giao cho Hoàng Thượng định đoạt Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa, các bài thi cũng sẽ được công bố cho mọi người xem.”

Bởi vậy việc tìm ra Trạng Nguyên, không thể làm việc rồi kỉ cương, hơn nữa dưới sự chứng kiến của vạn dân, Trạng Nguyên này vừa xuất hiện cũng đã có đủ uy vọng và nhân khí rồi.

Quân Hoảng cũng đứng dậy, nhìn về phía Dịch Kinh Hồng: “Dịch khanh, người cũng biết tội?”

Dịch Kinh Hồng quỳ xuống: “Dưới sự phòng thủ chặt chẽ vẫn có thể để nghi phạm chạy mất, là do thần thất trách, xin Hoàng Thượng giáng tội.”

“Xin Hoàng Thượng minh giám.” Diệp Lạc quỳ bên cạnh Dịch Kinh Hồng: “Dịch đại nhân đã bố trí rất chu toàn, chỉ do thực lực hai bên cách xa, vì nguyên nhân này, không nên trách chỉ huy, mà là do binh lực.”

Quân Hoảng nhìn bốn phía, cao giọng nói: “Từ việc hôm nay, có thể thấy binh lực kinh thành yếu ớt, nhờ ngày nào có biến, sao có thể bảo vệ được sự an toàn của quốc gia? Tuyên chỉ, ngay hôm nay trưng binh trên cả nước, trai tráng ở Sùng Hưng vương, không kể xuất thân, bất luận nghề nghiệp, chỉ cần thân thể khỏe mạnh thì đều có thể báo danh tòng quân, quân mới đưa về chỗ Uy Viễn Đại Tướng Quân.”

Mà quân đội này, có lẽ cũng là quân đội duy nhất sẽ đem Quân Hoảng làm trung tâm.

Ngày đó, tân khoa Trạng Nguyên là Liên Minh Hi, bảng nhãn là Trương Vũ, thám hoa là Thạch Vệ Phong, Hoàng Thượng khâm điểm cho vào Hàn Lâm Viện học tập, ba tháng sau sẽ phong chức.

Dịch Kinh Hồng tra án có công, mặc dù bố trí sai để nghi phạm chạy thoát, nhưng công lớn hơn, cho làm Kinh Triệu Doãn, ban thưởng lệnh bài nhập cung, có thể vào cung gặp mặt Hoàng Đế bất cứ lúc nào.

Diệp Tri chủ trì khoa khảo, vì quốc gia tuyển người mới, đồng thời giúp Hộ Bộ giải quyết việc quốc khố thiếu hụt, giúp các nơi có kinh phí bình thường, càng vất vả công lao càng lớn, phong làm Thừa Tướng.

Mọi mệnh lệnh, đều ban bố trên đài luận thi, tiếng phản đối bị tiếng vạn dân tung hô lấn át, một chiêu này đã vận dụng ý dân và dư luận đến mức tận cùng. Mà Quân Hoảng thân là đế vương tài hoa, lần đầu tiên biểu lộ trước dân chúng khiến sử quan hậu thế khen ngợi.

Mà Diệp Tri, cũng trở thành Thừa Tướng trẻ nhất từ khi Sùng Hưng dựng nước tới nay, lưu danh sử sách.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tâm Như Hoa Nở.

Nửa tháng sau khi Diệp Lạc trở thành Thừa Tướng, thư của Phong Phi Tự mới đến tay nàng.

Thư không dài, hần chỉ nhắc nhở nàng, ở chỗ cao thì phải cẩn trọng, sợ lúc này thanh danh của nàng lớn, thì tương lai sẽ khó thoát thân.

“Công tử?” Mỗi lần có thư từ Hoa Gian quốc gửi đến, đều khiến Phong Gian Ảnh thấy bất an. Hần không thích nhìn thấy công tử cau mày vì việc của người nào đó.

Diệp Lạc đặt bức thư lên trên ánh nến, trong nháy mắt ngọn lửa lớn chiếu sáng dung mạo tinh xảo của nàng.

“Công tử, người còn nhớ người kia à?” Phong Gian Ảnh có chút tức giận, hần rất không thích công tử như vậy, công tử của bọn họ, không nên như vậy.

Diệp Lạc đứng dậy, vỗ vỗ vai hần, buồn cười nói: “Hần là sư Huynh của ta, sự quan tâm của sư huynh thì luôn khiến người ta ấm áp. Tốt lắm, bảo Tang Du gọi từ Diệp Nhất đến Diệp Nhị Thập tới đây.”

Sau khi Phong Gian Ảnh rời đi, Diệp Lạc mới mở ra một cái thùng đã sớm chuẩn bị tốt, sau đó, yên lặng chờ bọn họ đến.

Lễ Thân Vương mang theo binh lực tuyên chiến với Ninh Triển Thư. Vì có Phong Phi Tự giúp đỡ, hơn nữa Lễ Thân Vương đã ra trận nhiều năm, kinh nghiệm trên chiến trường phong phú, Ninh Triển Thư liên tiếp bại trận, nay đã phải về giữ kinh thành.

Hắn đã báo tin cho Diệp Tinh Dương, hy vọng có thể nhận được sự trợ giúp của hắn. Đồng thời cũng phái sứ giả tới gặp Quân Hoảng, hy vọng có thể được giúp đỡ về mặt nhân lực và vật tư.

Không có mệnh lệnh của triều đình, đương nhiên Diệp Tinh Dương sẽ không có hành động gì, huống chi còn có Quân Phi Tự như hổ rình mồi ở biên quan. Quân Hoảng cũng không có ý tham chiến, quốc khố thì không có nhiều, trong nước còn có thể lực phản đối. Nhưng Hoa Gian quốc đã tập hợp đội quân lớn mạnh ở biên giới ba nước. Xem ra một khi Dực Quốc diệt vong, Hoa Gian quốc có được hậu phương phong phú của Dực quốc, rất nhanh sẽ phát động tấn công với Sùng Hưng.

Cho nên Quân Hoảng đã quyết định kéo dài, chỉ cần Ninh Triển Thư còn chưa lâm vào đường cùng, hắn sẽ vẫn án binh bất động. Bởi vì như vậy sẽ hạn chế tối đa sức chiến đấu của hai bên, đồng thời, cũng tranh thủ được nhiều thời gian cho mình.

Nhưng mà ngày mai sứ giả của Ninh Triển Thư sẽ tới, muốn kéo dài cũng khó.

Lúc Diệp Lạc đang nghĩ ngợi thì Tang Du đã muốn đi vào: “Tiểu thư, mọi người đang chờ ngoài cửa.”

Diệp Lạc gật gật đầu, đóng thùng lại: “Hai người chuyển cái thùng này ra giúp ta.”

Bên ngoài, ngoại trừ Diệp Cửu đã mất, mười chín người khác cầm kiếm đứng đó, ký hiệu hình lá màu vàng lóe lên ở vạt áo.

Diệp Lạc đứng trước mặt bọn họ, kiêu ngạo cười: “Ta và các người quen biết nhau, ít nhất cũng là mười năm. Diệp Nhất, lúc ta gặp người, người chỉ có năm tuổi. Ta vụng trộm chui ra ngoài chơi. Tên ăn mày trên đường nhìn thấy cái khóa trường mệnh trên người ta, thì có ý đồ xấu. Người đã ôm ta, dùng thân thể bảo vệ ta kín kẽ. Trên người chịu bao nhiêu quả đấm cũng không buông ra. Cho đến khi đám người Toàn thúc tìm được, người đã bị đánh sắp hấp hối, lại vẫn ôm ta không buông. Sau đó, người nói, ta giống muối muối người bị nước cuốn trôi mất, cho nên nhất định phải bảo vệ ta cho tốt.”

Trong mắt của Diệp Nhất lạnh lùng có chút ấm áp.

Diệp Lạc hít cái mũi: “Diệp Nhị, lúc ta gặp người, người bị người ta ném ra khỏi quán rượu. Người nói, người không phải ăn xin, người đi tìm việc làm. Lúc đó, người chỉ có năm tuổi.”

Diệp Nhị nâng mắt nhìn: “Tiểu thư cũng chỉ có năm tuổi.” Hắn vẫn nhớ rõ, lúc ấy tiểu thư ăn mặc giống một cục bông, khó nhọc ngồi xổm xuống nói: “Tiểu ca ca, huynh đến nhà ta làm việc đi, một ngày ta cho huynh năm cái bánh bao.” Vì thế, hắn đã đến.

Diệp Lạc mỉm cười, sau đó, lại nhìn Diệp Tam, nhớ lại từng cảnh tượng gặp mặt của từng người một. Tuy đã qua mười năm, nhưng khi nhớ lại, nó vẫn rõ ràng như mới xảy ra.

Theo dòng ký ức chậm rãi xuất hiện, tim Diệp Lạc cũng mềm mại hơn: “Ta chưa từng hỏi tên các người, cũng không đặt tên cho các người, là vì hôm nay.”

Nàng mở cái thùng mà Tang Du và Phong Gian Ảnh bê ra, bên trong là rất nhiều túi lớn: “Thập Cửu tiếp tục phụ trách việc của Phong Mãn Lâu, Thập Nhị và Thập Bát ở lại chăm sóc Thiên Hạ. Mười sáu người còn lại, mỗi người đi lên lấy một cái túi.”

Chờ mọi người đều cầm túi trên tay, Diệp Lạc mới nói: “Mở ra đi.”

Mở túi ra, tất cả mọi người đều biến sắc, bên trong là một bộ y phục không có ký hiệu Diệp gia, và một tấm ngân phiếu một vạn lượng.

Diệp Lạc cất cao giọng nói: “Các người đều là phủ binh tinh anh của Diệp gia, cũng là người mà ta mang về đến, do ta và ca ca tự tay dạy dỗ. Các người có dũng có mưu, văn võ song toàn. Không gian Diệp phủ quá nhỏ, các người nên có bầu trời rộng lớn hơn, thực hiện lý tưởng của mình. Cái gọi là thời thế tạo anh hùng, ngày mai tất cả các người rời khỏi Diệp phủ, khôi phục tên của các người, nhập ngũ theo hoàng mệnh. Về sau, là rồng hay tôm, đều do các người tự mình làm nên.”

“Tiểu thư!” mười sáu người, đồng loạt quỳ xuống.

Ánh mắt Diệp Thập Tứ hồng hồng nhìn nàng: “Tiểu thư, người không cần chúng ta nữa à?”

Diệp Nhất nhìn nàng, gian nan hỏi: “Tiểu thư, chúng ta không còn là phủ binh của Diệp gia nữa sao?”

Diệp Lạc cũng hiểu được, mũi chua xót, nhưng đây là quyết định từ lâu của nàng, không thể thay đổi. Nàng luyến tiếc, nhưng không có ai hiểu rõ hơn nàng về giá trị của bọn họ: “Các người có kiến thức, không nên làm một thị vệ của Diệp phủ. Diệp Tinh Dương có thể làm quan, các người ai cũng có sở trường riêng, không hề kém hăn. Người xuất sắc trong thiên hạ không ít, nhưng phủ binh của Diệp gia chúng ta là độc nhất vô nhị, phong vương bá tướng, không gì là không thể. Đi thôi, để ta xem xem, các người có thể làm được gì.”

“Tiểu thư!” Diệp Nhất tiến lên vài bước: “Ta không đi, công tử đã đi rồi, ta muốn ở lại. Tiểu thư, người đã quên rồi à, người là muội muội, ta muốn bảo vệ người.”

“Chúng ta cũng không đi.” Thập Tứ lôi kéo Thập Ngũ, cũng quỳ theo: “Tiểu thư, chúng ta cũng giống như trước, người làm việc của người, chúng ta đi theo phía xa, chúng ta sẽ che dấu tốt, không để người khác phát hiện. Tiểu thư, người để chúng ta ở lại đi.”

Diệp Lạc xoay người sang chỗ khác, bỗng nhiên nói to: “Diệp Nhất, Diệp Nhị, ..., Diệp Nhị Thập.”

“Dạ.”

“Xếp thành hàng.”

“Dạ.”

“Đứng sau quay, ra cửa, không được quay đầu, đây là mệnh lệnh. Năm năm sau, ta ở đây chờ các người.”

Sau một lúc, tiếng bước chân chinh tề vang lên, sau đó, dần dần đi xa. Không ai cúi đầu, dù cho nước mắt tung bay trong gió, bọn họ vẫn ngẩng cao đầu, mang theo sự kiêu ngạo của phủ binh Diệp gia.

“Tiểu thư, vì sao lại bắt bọn họ rời đi, bọn họ không muốn mà.” Chờ tất cả bình tĩnh lại, Diệp Thập Nhị mới khóc hỏi.

Diệp Thập Cửu trầm mặc lau nước mắt của Diệp Lạc, lắc đầu với Diệp Thập Nhị.

Diệp Lạc nắm tay Diệp Thập Cửu, hít mũi, rồi phun ra một hơi: “Tin ta đi, năm năm sau, các người sẽ nhìn thấy bọn họ chân chính.”

Từ Dịch Kinh Hồng và Diệp Tinh Dương, Diệp Lạc đã hiểu, nàng nghĩ rằng nàng đã rất hiểu họ, nhưng vẫn chưa thể khiến bọn họ tỏa sáng, thứ bọn họ thiếu, chính là một cơ hội bùng nổ. Nàng đã suy nghĩ rất lâu, hai mươi phủ binh Diệp gia, người người đều văn võ song toàn. Nếu mai một ở

Diệp phủ, thật sự đáng tiếc. Hơn nữa với tình thế hiện nay, để bọn họ ra khỏi Diệp phủ, mới là lựa chọn chính xác.

Nàng luyện tiếu, nhưng nàng nguyện ý.

Hai ngày sau, sứ giả Dực quốc đến, mang theo thư cầu viện của Ninh Triển Thư.

“Diệp Tri, Kinh Hồng, Tô khanh, các người thấy sao?” Trong ngự thư phòng, Quân Hoảng triệu tập ba người đến thương nghị.

Tô Thành nhú mày nói: “Ai nấy đều thấy được, sau lưng Lễ Thân Vương có Hoa Gian quốc làm chỗ dựa, chúng ta tham gia vào có thể dẫn lửa thiêu thân không? Trên triều hôm nay, Trương Đài Minh Bộ Binh đã tỏ ý rõ ràng, lúc này không nên giao du với bọn họ. Hơn nữa quốc khố đang trống không, nếu thật sự khai chiến, chỉ sợ sẽ khó khăn.”

Dịch Kinh Hồng cau mày: “Không đáp ứng cũng không được, Dực quốc có sản vật phong phú, nếu Lễ Thân Vương thắng thì Dực quốc sẽ trở thành căn cứ hậu phương cho Hoa Gian quốc, mà Hoa Gian quốc cũng không ít nhân lực và vật tư, chỉ sợ lúc đó sẽ đánh chủ ý lên đầu chúng ta.”

Diệp Lạc không nói gì, nàng đang nghĩ, nếu là nàng, nàng sẽ làm thế nào?

“Diệp Tri, người nghĩ thế nào?” Quân Hoảng nhìn sang.

Diệp Lạc cười cười: “Vô luận tham chiến hay không, thì Hoa Gian quốc vẫn là người thắng cuối cùng. Nếu lúc này chúng ta tham dự vào, thì nhất định phải đến Dực quốc,. Chúng ta sẽ phải cung cấp nhiều tài vật, như vậy sẽ thiệt thòi lớn về nhân lực, vật lực đối với nước ta. Mà nếu chúng ta đi ít người, chỉ sợ còn chưa kịp tiếp viện cho Ninh Triển Thư đã bị đại quân của Lễ Thân Vương bao vây. Còn nếu đi đông người, thì sau khi giúp Ninh Triển Thư xong lại phải về nước, lặn lội đường xa, còn ở trong nước hãn thì

một mình khó chống đỡ được. Hoa Gian quốc chỉ cần bỏ ra thêm một nửa khí lực mọi khi, là đã có thể giảm được thiệt hại. Sau đó, lại tuyên chiến với chúng ta. Chúng ta trải qua một cuộc đại chiến, còn Hoa Gian quốc bọn họ lại dĩ dật đãi lao*, trận nổi trận, chúng ta còn chưa đánh, thì đã mất tiên cơ. Nếu chúng ta không tham chiến, đến lúc Lễ Thân Vương thắng, hai nước đó kết đồng minh, đánh nước ta, tình cảnh cũng bất lợi.”

*Dĩ dật đãi lao: Kế thứ tư trong Tam Thập Lục Kế (Ba mươi sáu kế): Có nghĩa là Lấy nhàn để đối phó với mọi mặt. Xem thêm ở đây.

Quân Hoảng đương nhiên cũng đã nghĩ tới cái này, đây cũng là điều hăn vẫn chậm chạp chưa quyết đoán. Bây giờ nghe Diệp Lạc cũng nói như vậy, tâm tình càng nặng nề hơn: “Vậy người có biện pháp gì không?”

Diệp Lạc chống cằm: “Nếu sớm muộn gì cũng phải đánh, không bằng chủ động đánh đi, gọi sứ giả kia tới hỏi một chút, xem xem Ninh Triển Thư có thể cho chúng ta ưu việt gì.”

Dịch Kinh Hồng âm thầm đồng tình thay Ninh Triển Thư, hy vọng hăn không cho vị sứ thần này quyền lực quá lớn, nếu không sẽ bị tiểu thư nhà hăn chặt chém đến xương cũng không còn.

Người đến là Huyền Tư – cậu của Ninh Triển Thư, lần này gánh sứ mệnh cầu viện trên lưng, trên triều nhìn thấy ý tứ của các quần thần, có vẻ ý định không tham chiến là đa số, nên vẫn luôn lo lắng, đã một đêm không thể chợp mắt.

Lúc này thấy mấy người trong ngự thư phòng, trong lòng hơi thả lỏng. Xem ra Quân Hoảng vẫn chưa có chủ ý, gọi mấy người tâm phúc đến thương lượng. Chỉ cần hôm nay có thể khiến bọn họ đồng ý thì việc này có lẽ còn có đường sống.

Dựa theo lời Ninh Triển Thư dặn, biết vị Thừa Tướng trẻ tuổi Diệp Tri này có sức ảnh hưởng lớn đối với Quân Hoảng, nên sau khi chào Quân

Hoảng, thì trực tiếp chuyển sang phía Diệp Lạc: “Không biết Diệp tướng còn có vấn đề gì? Huyền Tư tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn.”

Diệp Lạc điều chỉnh dáng ngồi: “Người cũng biết, chúng ta mới xử lý xong việc thiếu hụt quốc khố, chỉ sợ trong thời gian ngắn quân đội không thể chống đỡ được trận chiến đường dài. Cái này thật sự là khó ăn nói với dân chúng Sùng Hưng.”

Huyền Tư cắn răng một cái: “Không biết quân lương của quý quân thiếu bao nhiêu?”

Diệp Lạc đầy mặt ngượng nghịu: “Còn phải xem quý quốc muốn bao nhiêu binh lực của chúng ta, tình thế của quý quốc chúng ta không hiểu lắm, cũng không biết cần bao nhiêu người. Huyền đặc sứ, người thấy thế nào?”

Đây là điển hình cho việc muốn người ta trả tiền, còn phải cam tâm tình nguyện, xin nài nhận.

Huyền Tư âm thầm oán giận, trên mặt cũng không dám biểu hiện gì: “Một đội quân mười vạn người, quân lương trong ba tháng do chúng ta cung ứng, quý quốc có thể ra tay tương trợ không?”

Diệp Lạc lặng lẽ trợn mắt: “Ba tháng?”

“Năm!”

“Nghe nói núi Tùng Ô.....”

“Vũ khí cho mười vạn người.” Huyền Tư đồng ý.

Diệp Lạc vẻ mặt như gặp nạn: “Tham chiến thì có thể tham chiến, nhưng chúng ta sẽ bị tổn binh hao tướng, sau đó làm sao đi về?”

Vẻ mặt Huyền Tư đã có chút phần nộ: “Vì cảm ơn quý quốc tương trợ, sau khi tình thế của nước ta ổn định, sẽ dâng lên năm mươi vạn lượng vàng, ba mươi vạn đảm* lương thực.”

*Đảm: Đơn vị đo khối lượng cổ của Trung Hoa. 1 đảm = 100 cân = 50 kg. (Theo Hồng Kông: 1 đảm = 100 cân = 60,48 kg).

Diệp Lạc lắc đầu: “Như vậy không được, quý quốc mới trải qua một kiếp nạn lớn, đương nhiên sẽ cần nhiều tiền bạc và lương thực, sao chúng ta có thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.”

“Vậy không biết Diệp tướng có đề nghị gì?”

Diệp Lạc giả vờ giả vệt suy nghĩ một hồi: “Không bằng cho chúng ta núi Tùng Ô đi, dù sao đến lúc đó các người cũng chẳng còn sức mà khai phá.”

“Không được!” Huyền Tư quả quyết từ chối: “Núi Tùng Ô là căn cứ cung cấp vũ khí cho quân đội nước ta, sao có thể cho quý quốc, việc này không thể được.”

Diệp Lạc giơ hai tay ra: “Vậy thứ lỗi chúng ta bất lực.”

Huyền Tư giận dữ đứng dậy, nhưng lại nhịn xuống, đột nhiên quỳ xuống: “Tình thế Dực Quốc thật sự rất cấp bách, ân ra tay tương trợ, trên dưới Dực quốc sẽ báo đáp. Xin Hoàng Đế và các vị đại nhân nghĩ lại, trừ bỏ núi Tùng Ô, những cái khác chúng ta đều có thể suy nghĩ.”

“Ta vẫn cảm thấy núi Tùng Ô không tệ.”

“Diệp Thừa Tướng, núi Tùng Ô tuyệt đối không thể được.” Huyền Tư sắp khóc rồi.

Lúc này Diệp Lạc mới nhìn về phía Quân Hoảng: “Hoàng Thượng, ý ngài thế nào?”

Quân Hoảng nhìn nàng: “Xem ra thật sự không thể ép buộc núi Tùng Ô, Diệp ái khanh, không bằng người nghĩ xem, chúng ta còn muốn thứ gì khác? Chỉ cần có thể giao đãi với dân chúng là được.”

Diệp Lạc rất khó xử suy nghĩ một hồi, rồi mới nói: “Huyền đại nhân, nếu không thì, Thương Vụ Môn nằm ở chỗ giao của ba nước, mạch núi xung quanh trập trùng, kéo dài vào trong ba nước, cho nên lúc chúng ta muốn cử người đi phòng thủ biên giới, rất khó xác định biên giới, không bằng đem chỗ đó của Dực quốc các người cho chúng ta đi. Dù sao chỗ đó cũng là nơi khí huyết cò gáy, không có người ở, đối với Dực quốc cũng không tổn thất gì, chúng ta cũng dễ dàng trả lời dân chúng, được không?”

“Được, Được, Được!” Huyền Tư liên thanh đồng ý, vẻ mặt mừng như điên: “Một lời đã định.”

Diệp Lạc cười cười: “Cái này Quốc Quân của các người mới có thể quyết định chứ?”

“Không cần đâu.” Huyền Tư vội vàng lấy một thứ từ trong lòng ra: “Trước khi đi, Quốc Quân đã muốn viết xong quốc thư rồi, đã đóng ngọc tỷ, ký ngự danh, cũng ấn dấu vân tay, cũng chỉ còn mỗi nội dung thôi, vì thần có thể toàn quyền làm chủ.”

Diệp Lạc đầu đầy mồ hôi: “Quốc Quân các người không sợ người bán Dực quốc sao?” Chả trách Ninh Triển Thư này bị một thần tử chèn ép đến mức này, hóa ra là như vậy!

Vẻ mặt Huyền Tư ngay thẳng: “Lời đó của Thừa Tướng sai rồi, Huyền không phải tiểu nhân bán nước!”

Diệp Lạc im miệng, không dám hoài nghi lòng trung quân ái quốc của người ta nữa.

Quân Hoảng ho một tiếng: “Việc này cứ vậy đi, mời đặc sứ về chuẩn bị trước, mai lâm triều chúng ta trao đổi quốc thư, được không?”

Huyền Tư ngàn ân vạn tạ lui xuống.

Diệp Lạc chậm chạp uống trà, bỗng nhiên nhận thấy được ba, à không, cả Chiêm Xuân nữa, tổng cộng là bốn ánh mắt hoài nghi đồng loạt nhìn nàng: “Làm sao thế?” Nàng không hiểu hỏi.

“Chỗ Thương Vụ Môn kia có cái gì?” Dịch Kinh Hồng hỏi đầu tiên, tiểu thư nhà hãn không cần vàng bạc, lại đi lấy một ngọn núi, nhất định là có mưu đồ.

Diệp Lạc lúc này mới dừng lại, nhìn Quân Hoảng: “Người cũng không biết?”

Quân Hoảng lắc đầu.

Diệp Lạc xoa xoa mi tâm: “Thế sao vừa rồi Hoàng Thượng vẫn phối hợp với ta?”

Quân Hoảng trả lời thản nhiên: “Không phải là người muốn à?” Sau đó mới hỏi: “Sao người lại muốn nó?”

Diệp Lạc nuốt nước miếng, lại nhìn Tô Thành: “Đại học sĩ, ngài cũng không biết à?”

Tô Thành vuốt râu: “Lão phu biết người sẽ không chịu thiệt.”

Diệp Lạc rút cục che trán: “Ta cảm thấy chỗ đó phong cảnh không tệ, thế thôi.”

Quân Hoảng chỉ nhìn nàng một cái: “À” một tiếng, không hỏi gì nữa.

Dịch Kinh Hồng ngồi thẳng người, rũ mắt xuống.

Tô Thành nghĩ nghĩ, nói: “Khi nào lão phu cũng đi xem thử.”

Sau thời gian im lặng ngắn ngủi, Diệp Lạc bất đắc dĩ lên tiếng: “Bên dưới Thương Vụ Môn, có vàng, lúc còn trẻ ta đi du lịch vô tình phát hiện ra.”

Bí mật này, nàng chưa bao giờ nói với ai.

Nàng nói đó là của hồi môn của nàng, kỳ thật cũng không sai, chỉ là của hồi môn của nàng quá lớn, không lấy hết mà thôi.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Khói Lửa Nổi Lên.

Cửa ải cuối năm đã đến, nhưng trên dưới quốc gia, đều không hề vui mừng. Lúc hoa mai nở rộ thì Sùng Hưng vương triều đồng ý tri viện cho Ninh Triển Thư. Việc xuất binh tới Dực quốc, trợ giúp bình định nội loạn, do Uy Viễn Đại tướng quân Lục Uy Viễn mang theo mười vạn quân xuất chinh.

Lúc đại quân xuất chinh, Quân Hoảng đứng trên trên đài, đưa tiễn bằng rượu.

Diệp Lạc đứng phía xa, ngóng nhìn đoàn người sắp đi xa kia. Đập vào mắt lại chỉ có một bóng người mặc khôi giáp bóng loáng phản chiếu ánh nắng. Nàng biết, mất người Diệp Nhất đã nhập ngũ, tuy chỉ là tân binh, nhưng với võ nghệ siêu quần, nên nằm trong danh sách xuất chinh lần này.

“Luyến tiếc à?” Phong Gian Ảnh hỏi nàng.

Diệp Lạc gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Phong Gian Ảnh dán sát vào nàng: “Người có biết bây giờ trông người giống cái gì không?”

“Cái gì?”

“Giống như cái được gọi là mẹ.”

Diệp Lạc trừng mắt, suy nghĩ một lát, lại im lặng. Đúng vậy, tâm trạng này rất giống một bà mẹ có con đi xa. Muốn bọn họ vượt qua sóng gió để trưởng thành hơn, nhưng đến ngày chia ly thì lại không muốn buông.

“Phong Gian, bọn họ sẽ bình an trở về chứ?”

Phong Gian Ảnh vỗ vai nàng thật mạnh: “Chỉ cần không gặp phải tám thị vệ thân cận của Phong Phi Tự, bọn họ sẽ có thể toàn thân trở về.”

“Không.” Tiếng vó ngựa dần đi xa, đám bụi đất bay tứ tung cũng chậm chậm biến mất. Diệp Lạc thu hồi tầm mắt từ một phương xa: “Cho dù là gặp bọn Minh Các, Vô Nhai thì bọn họ cũng sẽ không thua.” Diệp Lạc cười với hắn, nghịch ngợm nói: “Bởi vì đối phương chỉ có tám, mà chúng ta, có mười sáu người.”

Phong Gian Ảnh nhú mày, hiếm khi không phản bác. Hắn thích xưng hô “Đối phương – Chúng ta” của công tử. Nó chứng tỏ là ở trong lòng nàng, đã phân biệt rõ ràng hai bên.

Diệp Lạc không để ý tới biểu tình của Phong Gian Ảnh, chỉ cảm thán một câu: “Vì sao lại muốn đánh giặc vào lúc sắp sang năm mới chứ, như vậy thì bữa cơm tất niên sẽ lạnh lẽo rồi.”

“Công tử, người còn sợ trong nhà ít người à?”

“Đúng vậy! Rất ít người. Phong Gian, tất niên năm nay, ta không ăn cùng các người đâu.”

“Công tử?”

“Ta dẫn Thiên Hạ đi tụ họp với ca ca và tẩu tử.”

Phong Gian Ảnh không thềm nhắc lại, đây là bữa cơm tất niên đầu tiên sau khi đại công tử mất, nếu giữ nàng ở nhà, chỉ sợ sẽ càng thương tâm hơn.

Lúc đèn sáng rực rỡ, Diệp Lạc ôm Thiên Hạ bị bọc kín kẽ, ngồi ở trước mộ Diệp Tri và Phó Thanh Nguyệt, gió núi rất lớn, hơi se lạnh.

Diệp Lạc cẩn thận nhặt cỏ khô trên mộ ra, sau đó chỉ vào tên trên mộ nói với Thiên Hạ: “Thiên Hạ, đây là cha, đây là mẹ.”

Đứa bé mới có mấy tháng, tất nhiên sẽ không được hiểu được tâm trạng phức tạp lúc này của nàng, cái miệng nhỏ nhắn thối bong bóng, chơi vui vẻ không biết gì.

Diệp Lạc giơ tay lau nước miếng ở khóe miệng cho nó, rồi mới nói với mộ phần: “Ca ca, tẩu tử, muội mang Thiên Hạ đến thăm hai người. Tên nhóc này ăn ngon ngủ ngon, lúc khóc lúc cười, chăm nó thật mệt mỏi. Không để ý tới nó thì không sao, chỉ cần nó phát hiện có người đang để ý đến nó, thì bắt đầu to chuyện, lúc đòi uống sữa, lúc đòi xoay người, lúc lại đá chân, lúc đòi mút tay. Khiến người ta đau khổ nhất là buổi tối ôm nó ngủ, đến lúc tỉnh, nó đã nằm ngang trên gối, cả người lạnh như băng, mà nó vẫn ngủ say.” Có vẻ như nó nhận ra cô cô đang nói xấu mình, Thiên Hạ y y nha nha mấy tiếng để kháng nghị.

Diệp Lạc cười cười, kéo áo choàng bọc nó lại, nói: “Ca ca, muội cho bọn Diệp Nhất ra khỏi Diệp phủ rồi, huynh sẽ hiểu ý của muội chứ? Huynh đã nói, Diệp phủ cứu bọn họ, nhưng không có nghĩa là dùng mấy cái bánh bao lúc đó, thay đổi cả đời bọn họ. Hiện tại, muội đã làm theo ý huynh rồi.”

Diệp Lạc một tay cầm rượu Tang Du chuẩn bị sẵn, rót cho mình một chén, lại đổ một chút lên mộ phần. Sau đó, giơ chén lên, chạm vào bia mộ: “Ca ca, lúc trước thân thể huynh không tốt không thể uống rượu, bây giờ ở bên đó, sẽ không bị cấm uống rượu nữa nhỉ?”

“Ca ca, tẩu tử, uống xong chén rượu này, chúc năm sau chúng ta đều thuận lợi, viên mãn.”

Diệp Lạc uống một hơi cạn sạch, rượu đổ vào yết hầu có chút cay, nàng uống một chút mà nước mắt cũng chảy ra.

“Thật cay!” Nàng nói, sau đó le lưỡi: “Sang năm muội sẽ bảo Tang Du cho nhạt hơn, nếu không tẩu tử là mỹ nhân mảnh mai như vậy làm sao uống được.”

Một chén rồi lại một chén, nàng uống rất nhiều, rượu vào người thì lại thấy bớt lạnh. Hai má nàng đỏ ửng, thần thái càng sáng láng hơn. Tất cả những chuyện xảy ra gần đây đều kể sạch.

“Công tử?” Nàng đang vui vẻ nói chuyện thì Tang Du lại đến: “Hoàng thượng đến.”

“Hoàng Thượng?” Diệp Lạc nhìn theo phía hắc chỉ, quả nhiên thấy một cái đầu. Quân Hoảng đi từ xa tới, nàng khoát tay: “Không sao, để hắc chỉ vào đây đi.”

Tang Du mới đi ra ngoài, Quân Hoảng đã vội vã đi tới, người thấy mùi rượu, hắc chỉ nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, chỉ cởi áo choàng trên người, choàng lên người Diệp Lạc.

Diệp Lạc hỏi hắc chỉ: “Sao ngươi lại tới đây?”

Quân Hoảng buộc dây áo choàng hộ nàng xong, mới nói: “Trong cung chỉ có một mình ta, ngươi cũng chỉ có một mình, ta đến tìm ngươi đón năm mới.”

Diệp Lạc cười ra tiếng: “Hoàng Cung to như vậy, sao có thể chỉ có một mình ngươi? Huống chi, ta không có một mình nhé, ta còn có Thiên Hạ mà.” Nàng cúi đầu, nhìn thấy Thiên Hạ đang buồn ngủ, thì thầm: “Ta còn có Thiên Hạ mà.”

Quân Hoảng nhìn bộ dáng của nàng, nói theo: “Đúng vậy, người còn có Thiên Hạ nữa, người uống nhiều rồi, ta ôm hộ người nhé.”

Nghe thế Diệp Lạc cười: “Người biết ôm trẻ con à?”

“Ta biết.” Quân Hoảng nói: “Lúc Thập Thất hoàng đệ sinh ra, ma ma trong cung đã dạy ta ôm rồi. Lúc đó Thập Thất hoàng đệ cũng giống Thiên Hạ, mũm mĩm, cả ngày ăn ngủ, ngủ ăn, ta ôm hã, hã còn cười với ta mà.”

Diệp Lạc bình tĩnh nhìn hã, Quân Hoảng sợ nàng không tin, lấy tay đo: “Cũng dài như vậy, rất nặng.”

“Được, cho người ôm.” Diệp Lạc cẩn thận nâng Thiên Hạ lên một chút: “Đừng để nó khóc nhé, nó khó hầu hạ lắm.”

“Ừ!” Quân Hoảng không dám thở lớn, gần như nín thở để ôm Diệp Thiên Hạ.

Thân hình nho nhỏ vừa mềm vừa nhẹ, mềm mại không xương, Quân Hoảng ôm nó mà cả người đều cứng ngắc: “Diệp Tri.” Hã nhìn chăm chăm Thiên Hạ, thở rất nhẹ nhàng: “Nó mở mắt này, nó có khóc không?”

Diệp Lạc đi tới, Thiên Hạ như thấy có động tĩnh, mở to mắt nghi hoặc nhìn Quân Hoảng đang ôm nó, nhìn một lát, cái miệng nhỏ chẹp chẹp vài cái, lại nhắm hai mắt lại.

“Nó không khóc này!” Quân Hoảng vừa mừng vừa sợ, ngẩng đầu nhìn Diệp Lạc: “Người xem nó không khóc này.”

Diệp Lạc ngồi thẳng người: “Nó nhỏ như vậy không biết gì cả, đương nhiên sẽ không khóc.”

“Không phải đâu, là do nó thích ta nên mới không khóc, lúc trước ma ma trong cung nói với ta như vậy. Người cho là nó nhỏ như vậy không biết

gì cả, thật ra nó biết hết đấy, chỉ là không nói thôi.”

“Đúng đúng đúng, người biết.”

“Đó là đương nhiên!” Quân Hoảng điều chỉnh tư thế, để Thiên Hạ nằm thoải mái hơn, ngồi che bớt gió lạnh. Tiếng hít thở của Thiên Hạ dần dần đều đều, khuôn mặt trắng ngần nhỏ nhắn dán vào ngực hắn, ngủ ngon lành. Quân Hoảng nhìn nó, nhìn không được, cúi đầu, hôn lên trán nó một cái: “Diệp Tri, Thiên Hạ thật đáng yêu.”

“Người cũng không nhìn xem nó là con ai.”

Im lặng một lát, Quân Hoảng mới nói: “Ừ, nó rất giống người.”

“Đúng vậy, rất giống.” Diệp Lạc xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Hạ, kéo cao áo choàng bọc nó lại. Thiên Hạ rất giống ca ca, có lẽ, đây là ca ca dùng một phương thức khác làm bạn với nàng.

Diệp Lạc lại rót một chén rượu, giữa đầu uống cạn.

Bầu trời tối như mực, một ngôi sao cũng không có, Diệp Lạc dựa vào bìa mộ, nhìn bầu trời: “Bọn họ nói, một ngôi sao trên trời là một người khắc nhau, người chết sẽ trở lại làm sao trên trời. Người nói xem, người đã mất thì có thể ở đâu nhìn ta chứ?”

Gia gia, cha, mẹ, ca ca, mọi người đều ở trên trời nhìn Lạc Lạc sao?

Nhưng vì sao Lạc Lạc lại không nhìn thấy các người?

Diệp Lạc chậm rãi nhắm mắt lại, ở trong bóng tối, ai cũng không nhìn thấy nỗi nhớ của nàng.

Lúc này, Quân Hoảng không biết nên nói gì, nhưng Diệp Tri như vậy, khiến hắn đau lòng, rất đau. Hắn gơ tay qua, ôm nàng.

Có lẽ là do trời rất lạnh, cũng có lẽ do cái ôm của Quân Hoảng rất ấm áp, Diệp Lạc không cự tuyệt, nàng nhẹ nhàng dựa đầu vào vai hắn: “Quân Hoảng, mượn vai người nhé.”

“Được!” Quân Hoảng giọng khàn khan nói.

Ở phía xa, Phong Gian Ảnh và Tang Du xoay người rời đi, còn thuận tiện kéo cả Vi Kỳ theo.

“Này này, hai người không thấy à?” Vi Kỳ dùng sức giãy dụa: “Diệp Tri và Hoàng Thượng dựa vào nhau đấy, bọn họ đều là nam mà, ngô.....” Lời còn chưa dứt, hắn đã bị hai người một trái một phải lôi đi.

“Không muốn bị Hoàng Đế nhà người lột da, thì tốt nhất là im miệng cho ta.” Đây là lời của Tang Du.

“Nếu người muốn bị công tử nhà ta lột da, cũng được thôi.” Phong Gian Ảnh cười như không cười.

Vi Kỳ không động đậy lung tung nữa, nhưng trên mặt vẫn là vẻ căm giận.

Phong Gian Ảnh buông hắn ra: “Coi như hiểu biết.”

“Như vậy không được.” Vi Kỳ cũng không dám quay về, ở xa xa nhìn sang, lại phiền chán đi qua đi lại: “Như vậy không được.” Hắn lại bắt đầu nói.

Tang Du bắt đầu cảm thấy, nên thêm cho Quân Hoảng một ưu điểm, ít nhất tính tình hắn tốt, ngay cả thị vệ bên người dài dòng như vậy, mà hắn cũng có thể chịu được!

“Oa!” Tiếng trẻ con khóc cắt ngang bầu trời đêm yên tĩnh, Diệp Lạc như bừng tỉnh, vội vàng mở mắt ra.

“Nó khóc rồi!” Quân Hoảng vô tội nhìn nàng: “Ta không nhúc nhích, là do nó tự khóc.”

Diệp Lạc vội vàng vươn tay ra vỗ vỗ Thiên Hạ, sau đó nhìn sắc trời: “Có thể là đói bụng, đi thôi, chúng ta đi về.”

“Được!” Quân Hoảng định đứng dậy, lại ngồi xuống, nhìn Diệp Lạc: “Chân ta tê cứng rồi.”

Diệp Lạc nhìn hắn, cong khóe môi: “Tay cũng tê cứng hả?”

“Ừ.” Quân Hoảng gật đầu.

“Thế, để ta ôm nó cho.”

“Cứ để ta ôm đi, đang ấm mà thay đổi thì sẽ bị lạnh.” Quân Hoảng lắc đầu nói: “Ta ngồi một chút là được mà.”

Diệp Lạc giơ tay ra, nhéo vai Quân Hoảng: “Người không biết động đây à?”

“Ừm, ta không muốn động.”

Thật là đồ ngốc mà, trong lòng Diệp Lạc, vừa chua xót vừa đau. Hắn ôm Thiên Hạ, nàng lại dựa vào vai, vậy mà vẫn ngồi im không nhúc nhích lâu như vậy, đúng là đồ ngốc.

“Quân Hoảng, người còn có thể ngốc hơn không!”

“Hả!” Quân Hoảng vừa định phản bác, bỗng nhiên cảm thấy dưới thân nóng lên, vội vàng giơ tay lên nhìn. Trên y phục có một đám ẩm ướt, còn có chất lỏng không ngừng chảy từ chỗ hông Thiên Hạ: “Nó tiểu rồi!”

Diệp Lạc ngừng cười, vội vàng ôm Thiên Hạ. Thằng nhóc đó vẫn còn hồn nhiên không biết mình đã gây họa, thấy Diệp Lạc nhìn nó thì cười vui

vẻ, lộ ra cái miệng toàn lợi: “Thiên Hạ, cháu thật lợi hại.” Dám đi tiểu trên người Đường Kim Thiên Tử, Thiên Hạ nhà nàng là người đầu tiên.

Mặt Quân Hoảng đen sì.

Diệp Lạc vội vàng cởi áo choàng Quân Hoảng mặc cho nàng lúc trước, bọc Diệp Thiên Hạ, lại cởi áo choàng và chăn của nó ở trong ra, sau đó bọc thẳng nhóc đó thành một cục bông tròn, mới vỗ tay: “Tang Du.”

“Dạ, công tử.”

“Lấy cái áo choàng cho Hoàng Thượng.”

Tang Du cố gắng không nhìn tới chỗ ướt trên người Quân Hoảng, cởi áo choàng của mình, dâng bằng hai tay: “Hoàng Thượng, chịu ủy khuất một chút, về Diệp phủ lại đổi sau.”

Dọc đường đi, Diệp Lạc đều nhin cười, muốn cười lại không dám cười rõ ràng, rất vất vả. Khó khăn mãi mới về đến Diệp phủ, đợi Quân Hoảng đi thay đồ, nàng mới ôm Thiên Hạ cười ra tiếng đến, còn suýt nữa ngã xuống đất.

Trên mặt Tang Du cũng lộ ý cười, nhưng hăn cao hứng là vì tâm trạng của tiểu thư tốt hơn nhiều. Nghĩ đến đây, hăn lại cảm kích Quân Hoảng, nếu không có hăn, không biết tâm trạng tiểu thư còn suy sụp bao lâu. Đường nhiên, công tiểu thiếu gia phối hợp cũng không thể không tính.

“Vi Kỳ, các người ở trong cung đã ăn cơm chưa?” Diệp Lạc nhìn Vi Kỳ đứng ở cửa trường nàng, tâm tình rất tốt.

“Không có.” Bất bình trong lòng Vi Kỳ ngày càng sâu, đều là do Diệp Tri, nếu không phải Hoàng Thượng muốn ăn cơm tất niên cùng hăn, thì sao hăn có thể khổ như bây giờ, cuối năm, ngay cả bữa cơm cũng không kịp ăn, lại phải lên núi chịu gió thổi.

“Quân Hoảng cũng chưa ăn à?” Diệp Lạc hỏi.

“Hoàng Thượng cũng chưa ăn.” Vi Kỳ cố ý nhấn mạnh hai chữ “Hoàng Thượng”.

Diệp Lạc nhú mày: “Hóa ra người và Quân Hoảng cũng chưa ăn à.”

“Hừ!” Vi Kỳ quay mặt sang chỗ khác, lười chấp nhặt với người như vậy, dù sao Hoàng Thượng còn không để ý, hẳn ở đây giờ chân cũng không có tác dụng.

Diệp Lạc cũng không trêu hấn nữa: “Tang Du, gọi Toàn thúc chuẩn bị một chút, tuy chậm một chút, nhưng chúng ta vẫn nên ăn bữa cơm đoàn viên đi.”

Người chết đã chết, người sống phải sống vui vẻ mới là điều quan trọng. Nàng đau lòng vì ca ca, thì người trong phủ lại đau lòng vì nàng.

“Tang Du, gọi mọi người đến đi.”

“Nhưng...” Tang Du có chút chần chờ, nhìn Vi Kỳ một cái, hạ thấp giọng: “Cần hộ tống Hoàng Thượng hồi cung trước không?”

Diệp Lạc nhìn ra ngoài, đầu kia hành lang, đèn lồng chiếu sáng một chỗ, Quân Hoảng đang chậm rãi đi tới, nhận thấy ánh mắt của nàng, thì nhếch miệng cười, bước chân nhanh hơn. Nàng nhẹ giọng nói: “Không cần.”

Tang Du cúi đầu: “Dạ.”

Quân Hoảng mặc đồ của Diệp Tri, hơi ngẩn một chút, Diệp Lạc đánh giá hẳn.

“Mặc dù có hơi ngẩn, nhưng ta vẫn thấy dễ nhìn, người thấy đúng không, Diệp Tri?” Quân Hoảng kéo y phục, cúi đầu nhìn vài cái, mới hỏi nàng.

Diệp Lạc nhìn hắn xoay hai vòng, xoa cằm gật đầu nói: “Ừm, không thể tưởng tượng được, người đối bộ y phục, cũng ra dáng mỹ công tử.”

“Khụ! Ta thấy là do y phục của người rất dễ nhìn thôi.” Quân Hoảng cố gắng không để ý tới lời của nàng, nhưng hai má vẫn hơi nóng lên.

Lời Diệp Lạc nói là thật, y phục của Quân Hoảng đều lấy tôn quý hoa lệ làm chủ, bình thường cũng quen phong phạm hoàng gia của hắn, không nghĩ tới hắn đối bộ y phục của Diệp Tri, ít đi vài phần khí phách, lại thêm vài phần thanh dật tiêu sái.

Bày xong mười sáu bàn, Diệp Lạc còn đang tán thưởng, phòng bếp làm thế nào mà có thể biến ra nhiều đồ ăn trong thời gian ngắn như vậy, thì Vi Kỳ đã kinh ngạc: “Diệp Tri, sao nhà người nhiều người thế? Hơn nữa...” Hắn nhìn một lát, sắc mặt dần dần trở nên nghiêm túc: “Diệp Tri, thị vệ nhà người đều là cao thủ.”

“Đúng rồi, đó là phủ binh của Diệp gia ta, đương nhiên sẽ không kém cõi rồi.” Diệp Lạc không cho là đứng trả lời.

Cả người Vi Kỳ chấn động, dù sao hắn cũng là người trong hoàng cung, đương nhiên đã nghe đồn về phủ binh Diệp gia.

Mà Quân Hoảng, cũng chấn động trong lòng, sau đó nhanh chóng quay đầu nhìn Diệp Lạc.

“Nhìn ta cũng không no được, nhanh ăn đi, chậm một chút, sẽ bị tên nhóc kia cướp sạch.” Diệp Lạc quăng cho hắn một cái chân gà, gõ bát: “Mau ăn đi, ta rất vất vả cướp được đấy. A! Giản Phàm thôi, cánh gà của ta.” Nói xong, đã đứng dậy gia nhập vào đội ngũ cướp cánh gà.

Quân Hoảng cúi đầu, bắt đầu nhấm nháp cái gọi là chân gà rất vất vả cướp được, quả nhiên là mỹ vị, có thể nói là cực phẩm.

“Cánh gà của ta, Quân Hoảng, mau hỗ trợ, còn có một cái.” Diệp Lạc gọi hắc, Quân Hoảng cũng giơ đũa gia nhập đại chiến tranh đoạt.

“Các người dám tranh với Hoàng Thượng à?” Giọng của Vi Kỳ, bao lần áp bởi tiếng kinh hô và cười vui, không ai để ý, bao gồm cả Hoàng Thượng của hắc.

Thật vất vả ăn xong, Diệp Lạc xoa bụng, ý cười chưa giảm. Bữa cơm này ăn vô cùng náo nhiệt, giống như vô số đêm giao thừa trước kia, gia gia và ca ca còn chưa đi.

“Ăn ngon không?” Nàng hỏi Quân Hoảng đi dạo tiêu cơm với nàng.

“Ừ, ăn ngon lắm, ta ăn rất no.” Quân Hoảng nhú mày, hai mắt lại sáng ngời: “Diệp Tri, ta rất vui vẻ.”

“Ừ, ta cũng vậy.” Diệp Lạc xoa trán, cảm giác hơi say, chắc nàng uống nhiều rồi.

“Ở cùng người, ta rất vui vẻ.”

“.....”

“Diệp Tri.” Hắc đột nhiên dừng chân, đứng trước mặt Diệp Lạc, Diệp Lạc không kịp né, liền đâm thẳng vào lòng hắc, Quân Hoảng thuận thế ôm nàng: “Người bắt đầu có chút thích ta đúng không?”

“Ai bảo người thế?” Diệp Lạc đẩy hắc, uống nhiều rượu vốn đã không dễ chịu, người này còn khiến nàng ngọt ngọt.

“Diệp Tri, người bắt đầu thích ta rồi.” Trong lòng Quân Hoảng vui mừng vô hạn, Diệp Tri để phủ binh trong tối đi ra, chứng tỏ là tín nhiệm hắc, sao hắc có thể không mừng như điên.

“Quân Hoảng, ta không có.”

“Người thích ta, Diệp Tri, ta biết mà.” Hiển nhiên Quân Hoảng đã nhận định rồi, căn bản không nghe lọt gì khác.

Diệp Lạc dùng sức ấn huyết thái dương, buông tha việc tranh cãi lý luận với tên cố chấp này, chỉ hỏi hắn: “Quân Hoảng, người còn nhớ rõ lời ta nói không?”

“Nói cái gì?” Quân Hoảng còn đang đắm chìm trong vui sướng.

Diệp Lạc kiễng chân, để miệng gần tai hắn: “Ta nói rồi, trừ phi người chịu ở dưới, người nhớ chưa?”

Như bị dội một chậu nước lạnh vào đầu, Quân Hoảng rốt cục nhớ ra những lời này trong ký ức, hắn mặt từ hồng chuyển sang xanh, lại từ xanh chuyển sang hồng, hoa hoa lệ lệ cứng đờ.

Dù Diệp Lạc hào hứng nhìn màu sắc trên mặt hắn biến hóa, cũng không thể không ra khỏi vòng ôm của hắn: “Về sau, đừng tùy tiện nói thích. Vi Kỳ, Hoàng Thượng nhà người say rồi, đưa hắn hồi cung đi.”

Không biết Quân Hoảng nghĩ gì, đi theo Vi Kỳ ra ngoài một lúc lâu, bỗng nhiên xoay người lại, cao giọng nói: “Diệp Tri.”

Diệp Lạc chấp tay: “Không biết Hoàng Thượng còn phân phó việc gì?”

“Ba ngày. Ba ngày sau ta nói đáp án của ta cho người.” Nói xong câu đó, Quân Hoảng đi nhanh ra ngoài, không chút dao động.

Lúc này người sửng sốt, biến thành Diệp Lạc.

Nếu vừa rồi Quân Hoảng lập tức trả lời nàng, thì dù đáp án thế nào, nàng cũng sẽ cười, sẽ không tin. Nhưng bây giờ hắn trịnh trọng nói với nàng, ba ngày sau trả lời nàng, thì nàng lại không dám xác định.

“Công tử, người hỏi Hoàng Thượng cái gì đấy?”

“Không có gì, hẳn là một tên ngốc mà.” Diệp Lạc nổi giận ùng ùng bỏ mặc Phong Gian Ảnh, tâm phiền ý loạn đi mất.

Phong Gian Ảnh sờ sờ đầu: “Vì sao Hoàng Thượng chọc công tử giận, người bị khinh bỉ lại là ta chứ.”

Quân Hoảng hồi cung, ngủ một lát, lại đứng dậy: “Chiêm Xuân.”

Chiêm Xuân vội vã đi vào: “Sao vậy, Hoàng Thượng?”

Quân Hoảng khẽ căn môi: “Mấy quyển sách kia ở trong cung đâu?”

Chiêm Xuân mới chui từ ô chần ra có chút khó hiểu: “Sách gì ạ? Sách trong cung đều ở ngự thư phòng mà.”

“Không phải, chính là cái lúc trước ta bảo người vứt bỏ ý, trước kia phụ hoàng và ma ma giáo tập mang đến, lại bị ta vứt bỏ ý.”

Chiêm Xuân nháy mắt mấy cái, Quân Hoảng đỏ mặt: “Đi mang tất cả đến đây cho ta, không được để cho người khác biết.”

Chiêm Xuân bỗng hiểu ra, vô cùng vui sướng.

Cám ơn trời đất, rốt cuộc Hoàng Thượng đã thông suốt rồi.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Tình Sâu Thế Nào.

Các loại sách mà Quân Bách và ma ma giáo tập trong cung chuẩn bị cho Quân Hoảng, không có tin tức mà Quân Hoảng muốn. Cho nên Quân Hoảng đang sốt ruột học tập, đã bắt Chiêm Xuân tự mình đi sưu tập các loại sách tranh trong dân gian. Vì nguyên nhân không tiện mở miệng, nên hãn không thể nói rõ là hãn muốn cái gì, chỉ dám nói là mua hết tất cả mọi thứ mua được trong chợ cho hãn.

Đương nhiên Chiêm Xuân sẽ không xem kỹ mọi bản, hãn còn đang vui mừng vì Quân Hoảng đã trưởng thành trong việc nam nữ, nên tự mình đi vợ vét, nội dung cũng còn rất phong phú.

Tuy lúc ở Phong Mãn Lâu Quân Hoảng đá cửa phòng bữa bãi, để lại ấn tượng cho Dịch Kinh Hồng, nhưng chung quy hãn cũng chưa nhìn thấy gì cả.

Bây giờ, sau khi nghiên cứu cẩn thận, đương nhiên là nghiên cứu về nam nhân và nam nhân làm việc đó, hãn nghĩ tới bộ dáng mình ở dưới người Diệp Tri thì rung mình một cái, lắc đầu.

Hãn không thích ở dưới, Diệp Tri cũng không thích, vậy làm sao bây giờ đây? Hoàng Đế đáng thương đã mất ngủ.

Hết kì hạn ba ngày, Quân Hoảng mang đôi mắt đen sì, rồi rảo đi tới Diệp phủ. Diệp Lạc đang ngồi trong viện ôm hát ru dỗ Thiên Hạ ngủ.

Diệp Lạc giơ một ngón tay lên, tỏ ý đừng nói gì, Quân Hoảng gật đầu, bước nhẹ nhàng hơn.

Diệp Lạc lại cúi đầu, nhẹ nhàng vỗ Thiên Hạ, thẳng nhóc đó híp mắt hưởng thụ. Chẳng bao lâu, nó đã ngủ say, Diệp Lạc đặt nó vào phòng, rồi mới đi ra ngoài.

“Sao Thiên Hạ cứ ngủ suốt thế?” Quân Hoảng thấy, lần nào hấn đến Diệp Thiên Hạ cũng ngủ.

Diệp Lạc liếc hấn: “Trẻ con mà, cứ ăn ngủ, ngủ ăn, không ngủ thì nó làm gì, thức cũng chỉ ép buộc người khác thôi.”

“Ta nghĩ xong rồi.” Quân Hoảng nói.

“Nghĩ cái gì cơ?” Vừa nói xong, Diệp Lạc đã phản ứng lại, nàg nháy mắt mấy cái: “Người nghĩ xong rồi?”

Quân Hoảng gật đầu, nhìn bốn phía: “Bọn Vi Kỳ ở bên ngoài, người có thể bảo người của người đi ra ngoài trước không?”

Hóa ra người này còn biết cái gì gọi là ngượng ngùng à? Diệp Lạc ho một tiếng, nghiêng đầu, phất tay: “Đi xuống đi.”

Có tiếng y phục bay trong gió rất nhẹ, Diệp Lạc nghe một lát, rồi mới nói: “Được rồi, có gì thì người nói đi.”

Quân Hoảng hít sâu một hơi: “Mấy ngày nay ta đều xem.”

Xem cái gì? Diệp Lạc nháy mắt mấy cái.

Quân Hoảng nhìn nàg, khuôn mặt tuần tú đỏ lên: “Ta xem mấy thứ đó, ta không có phản ứng với nam nhân.”

Diệp Lạc nhin cười: “Ừ.” Một nam nhân bình thường, đương nhiên sẽ không có phản ứng với nam nhân rồi.

“Ta xem bản của nữ nhân, ta... ta...” Dừng một chút, hắc thành thật nói: “Thân thể không khống chế được.”

Diệp Lạc gật gật đầu, đặt tay lên vai hắc, vỗ mạnh rồi cười: “Ừm, ta đã hiểu, ta sẽ coi như lúc trước ngươi không nói gì cả.”

“Không phải thế.” Quân Hoảng túm lấy tay nàng, nắm thật chặt: “Thân thể có biến hóa, là do phản ứng tự nhiên. Nhưng mà Diệp Tri, ta thích ngươi, trừ ngươi ra, ta không muốn ai hết.”

Diệp Lạc giương mi: “Ngươi đừng quên, ta là nam nhân.”

Quân Hoảng cong cong mắt mày: “Ta biết, nhưng ngươi ta thích là ngươi. Cho dù ngươi là nam ta cũng thích.”

“Vậy ngươi đối với ta.....?” Dù Diệp Lạc có lớn mật, thì câu hỏi trắng trợn như vậy cũng vẫn không hỏi ra được. Hiển nhiên là Quân Hoảng hiểu ý của nàng. Tay hắc rất ấm, còn có chút nóng lên, hắc giơ tay ra, ôm cả người Diệp Lạc vào trong lòng: “Ta không quan tâm được nhiều như vậy. Diệp Tri, có lẽ, ngươi chính là kiếp nạn của ta. Ta muốn gần gũi ngươi, xem ngươi cười nhìn ngươi khóc, có thể ôm ngươi vào lòng, như vậy thì hỉ nộ ái ố của ngươi, ta đều có thể cảm nhận được. Diệp Tri, chúng ta cứ ở chung như vậy trước đi.” Hắc khó khăn nói: “Ta, ta còn chưa thích ứng được, ngươi cho ta chút thời gian, có lẽ ta sẽ thích ứng được.”

Diệp Lạc không nói gì, cũng không biết nên nói gì.

“Diệp Tri, nhưng ngươi không thể gần gũi nữ nhân khác.” Quân Hoảng bắt đầu nêu điều kiện.

“.....”

Quân Hoảng ôm nàng chặt hơn một chút: “Ta cũng sẽ không. Nam nhân hay nữ nhân khác ta đều không cần.”

Im lặng một lát, Diệp Lạc mới mở miệng: “Quân Hoảng, người là Vương, ta là Tướng. Người có từng nghĩ tới, cho dù ta đồng ý thì dân chúng trong thiên hạ sẽ thế nào không?”

Quân Hoảng cúi đầu: “Ta đã nghĩ tới rồi, ta sẽ cố gắng xây dựng giang sơn này. Chỉ cần có thể quốc thái dân an, thì dù tình cảm cá nhân của ta có chút tỳ vết, cũng sẽ không ảnh hưởng tới việc ta làm một Đế Vương có trách nhiệm. Cho dù có người chê, ta cũng có thể dùng chiến tích này để khiến bọn họ phục. Xét cho đến cùng, chỉ cần ta làm cho dân chúng thật sự yên ổn và giàu có, thì thế lực phản đối sẽ không có không gian phát triển nữa. Về phần con cháu, hai năm sau, ta định đợi hết kì hạn không tuyển tú, ta sẽ hạ chiếu, triệu con cháu đến tuổi trong dòng họ tiến cung, giao cho Thái Sư dạy dỗ. Năm năm sau, để Hàn Lâm Viện và Lễ Bộ kiểm tra, ta sẽ chọn ra người ưu tú, tài đức vẹn toàn nhất, phong làm Thái Tử, truyền lại giang sơn của Sùng Hưng vương triều. Ta không thẹn với xã tắc thiên hạ, cũng không thẹn với bản thân. Diệp Tri, ta đã nghĩ xong rồi, người đừng lo.”

Diệp Lạc ở trong lòng hẫng, nghe tiếng tim đập theo quy luật của hẫng, sau đó, nhắm hai mắt lại.

Quân Hoảng, người có thể nhận được tình yêu của người, thật sự là đã tu luyện mấy đời.

Trong lòng Quân Hoảng vốn đang tràn ngập lo lắng, giờ phút này chỉ thấy mỗi một tắc da thịt trên người, đều đang cười vui sướng và ngọt ngào.

Hắn dựa vào đỉnh đầu Diệp Lạc, khóe mắt hơi ướm: “Diệp Tri, người sẽ đồng ý với ta, đúng không?”

Diệp Lạc không trả lời, hắn liền tự đồng ý rồi tiếp tục nói: “Người để ta ôm, là đồng ý rồi, đúng không?”

“Diệp Tri, ta rất vui.”

Thật lâu sau, Diệp Lạc mới ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng đẩy hắn ra: “Quân Hoảng, bây giờ ta không có tình cảm gì với người.”

Trên mặt Quân Hoảng buồn bã.

Diệp Lạc nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Nhưng ta cũng không ghét người.”

Quân Hoảng khẩn trương nhìn nàng, trong mắt đều là vội vàng: “Vậy ý người là?”

Diệp Lạc nở nụ cười, chủ động cầm tay hắn, trong lòng bàn tay hắn đều là mồ hôi: “Ta không thể đoán trước được tương lai. Quân Hoảng, có lẽ có một ngày ta sẽ yêu người. Bây giờ chúng ta cứ như vậy đi, được không?”

“Được!” Lời vừa dứt, Quân Hoảng đã dùng sức bế nàng lên, xoay tròn tại chỗ: “Người nói gì cũng được.”

“Này, ta chỉ nói là ta không ghét người, không có đồng ý người, người thả ta xuống!” Diệp Lạc bị hắn xoay mà choáng váng đầu óc.

Quân Hoảng cười lớn, không thềm nghe lời nàng.

“A!” Diệp Lạc sợ hãi kêu lên, hai tay ôm cổ Quân Hoảng: “Ta chóng mặt!”

Thật vất vả chờ Quân Hoảng dừng lại, Diệp Lạc thở phà phò. Vốn định mắng hắn, nhưng nhìn thấy hắn cười vui vẻ, thì nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Quân Hoảng lại giơ tay ra kéo nàng, Diệp Lạc đập vào tay hắn: “Cách xa ta ra.”

Quân Hoảng mở miệng: “Ta muốn nói chính sự cho người mà.”

“Hóa ra những lời vừa rồi người nói đều là vô nghĩa hả?”

Quân Hoảng ho một tiếng, lấy từ trong lòng ra một phong thư: “Đây là tin tức của Lương Lược sau khi trốn đi mà Chiêm Xuân tìm được. Sau khi ông ta trốn thoát thì được đám tử sĩ hộ tống đi về phía đông. Trong cả quãng đường không hề tiếp xúc với thế lực nào. Hiện nay đang ẩn cư trong một thôn nhỏ giao giữa Sùng Hưng và Dực quốc.”

Diệp Lạc nhận lấy, sau khi xem kỹ, hỏi: “Người của người?”

“Ừ, vốn là ám vệ của Thái Tử, sau khi đăng cơ ta hợp lại với ám vệ của Phụ Hoàng để lại.”

Diệp Lạc trả lại cho hắn: “Để bọn họ tiếp tục theo dõi. Ẩn cư thật thì sao có thể chạy tới biên giới hai nước được.”

Quân Hoảng gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy, bên phía Lương Lược tạm thời không có động tĩnh gì, chúng ta có thể không cần lo lắng. Mặt khác việc quốc khố mất tích do Dịch Kinh Hồng tra, cũng có tiến triển mới. Hắn điều tra mọi tiêu cực, mã đội, ngân hàng tư nhân, thuyền vận, lục vận, phát hiện ra từ hai năm trước, có người ở Giang Nam thu mua lương thực và bông số lượng lớn. Loại tài lực này, không phải người thường có thể có được, hơn nữa, tra tiếp thì lại không tra được là người nào làm.”

“Lương thực và bông?” Diệp Lạc trong lòng cả kinh: “Quân Hoảng, người lập tức đi thăm dò xưởng vũ khí của Bộ Binh, đồng thời, tra cả tiệm rèn ở dân gian xem, nhất là nơi có thể luyện chế nhiều binh khí.”

Quân Hoảng thần sắc ngưng trọng: “Ý người là, một quân đội?”

Diệp Lạc xoa trán: “Chỉ sợ không phải một, mà là vài cái.” Suy nghĩ một lát, nàng cười lạnh: “Nếu thực sự có quân đội khổng lồ như vậy tồn tại, thì bọn họ cần lương tiền và sân huấn luyện. Nhưng có thể làm trong hai năm mà không ai nghi ngờ thì nhất định bọn họ có một thân phận quang minh chính đại. Mà điều này, Trương Đài Minh có thể làm được. Hãn chương quân Bộ Binh, hãn nói tạo dựng một quân đội ở đâu thì chính là ở đó. Người ngoài không biết được, mà Hoàng Đế cũng không biết, như vậy bọn người này, trở thành thế lực tư nhân của bọn họ. Sở dĩ bọn họ cần quốc khố, chỉ sợ là vì che giấu quân phí tăng cao khiến Hoàng Thượng nghi ngờ.”

Quân Hoảng đâm một quyền vào thân cây bên cạnh, lá cây sớm khô héo rụng xuống: “Thật đáng giận.”

Diệp Lạc nhảy ra xa vài bước: “Cẩn thận một chút, đó là cây của ca ca ta.”

“A!” Quân Hoảng vội vàng bỏ tay ra. Một lát sau, như là nhớ tới cái gì: “Người chỉ có một muội muội mà, ở đâu ra ca ca?”

Diệp Lạc liếc hắn một cái: “Ca ca mà ta quen.”

“Ai thế?”

“Người không biết.”

“.....”

Trước khi đi, Quân Hoảng nhanh chóng hôn lên mặt nàng một cái.

“A, người!” Diệp Lạc khó thở, trừng mắt hắn.

Quân Hoảng nhảy ra xa mấy bước: “Ta để người thích ứng từ từ, được rồi, ta đi đây.”

Diệp Lạc sờ sờ mặt, bỏ đi, coi như nàng bị Thiên Hạ hôn một cái là được, vẫy vẫy tay với hắn: “Đi đi.”

Chờ Quân Hoảng đi rồi, Diệp Lạc mới gọi Phong Gian Ảnh tới: “Phong Gian, người đến Hoa Gian quốc, nếu có việc thì người hiệp trợ với Tinh Dương.”

“Tiểu thư, chỗ Tinh Dương người cũng đã gọi Thập Nhất về rồi. Có cần ta an bài thêm mấy người nữa không?” Tang Du nói chen vào.

Diệp Lạc suy nghĩ một lát: “Ừ, phải cam đoan Tinh Dương an toàn.”

“Công tử, người muốn ta hiệp trợ Một Cây Cân thế nào?”

Diệp Lạc cúi đầu: “Nếu chúng ta xung đột với Hoa Gian quốc, Tinh Dương sẽ phải đấu với quân Phi Tự. Quỷ Thủ chuyên dụng độc, mà Tinh Dương thì không thông cái này, ta sợ hắn chịu thiệt, có người ở đó, ít nhất chúng ta sẽ không ở thế hạ phong.”

“Công tử, chúng ta thực sự sẽ đánh nhau với Hoa Gian quốc sao?”

Diệp Lạc thở dài một tiếng: “Sớm muộn gì cũng sẽ đánh, nay chúng ta đã tham gia vào cuộc nội loạn của Dực quốc, không thể sống chết mặc bay nữa.” Nàng cũng không biết, nếu nàng và sư huynh gặp nhau trên chiến trường thì sẽ thế nào.

Với tình thế hiện nay, không phải nàng muốn trốn là có thể trốn tránh được: “Tang Du, Trương Đài Minh chấp chương Bộ Binh. Một mình Lục Uy Viễn xâm nhập, chỉ sợ đến lúc chiến sự căng thẳng, Trương Đài Minh giở trò gì thì Lục Uy Viễn sẽ gặp phiền toái. Người bảo người của ta ở Dực quốc chuẩn bị một ít thuốc trị thương, lương thực, quần áo và vũ khí. Tùy thời liên hệ với bọn Diệp Nhất, chuẩn bị sẵn cho bất cứ tình huống nào. Đồng thời, giám sát Trương Đài Minh cả ngày lẫn đêm, nếu hắn có hành

động gì, chúng ta nhân cơ hội đó kéo hãm xuống ngựa. Chỉ cần hãm xuống ngựa, thì chính là chém tay của Quân Nặc.”

“Dạ, nhưng mà tiểu thư, tiền bên Dực quốc cần thì lấy ở đâu?”

“Trong phủ, lấy một nửa.”

Tang Du nhìn nàng, không nói gì, Phong Gian Ảnh đã lên tiếng: “Công tử, người hào phóng thế?”

“Yên tâm, nếu phải dùng tới, ta sẽ để Ninh Triển Thư trả lại ta gấp đôi, nếu không dùng tới, thì sau khi Dực quốc đánh xong sẽ phải tu bổ lại, những thứ này đều là đồ khan hiếm, chắc chắn chúng ta sẽ có lời.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Một Quả Đấm

Edit: Lam Sắc.Đại quân của Lục Uy Viễn vừa vào Dực quốc đã gặp ngay người của Lễ thân vương. Hai bên vừa đối mặt đã đánh luôn.

Cũng may tuy đội quân lặn lội đường xa khổ cực, nhưng Lục Uy Viễn là lão tướng sa trường, kinh nghiệm đối phó địch phong phú, lại thêm nhân mã phong phú, nên đã xé rách phòng tuyến phía tây biên giới hai nước của Lễ Thân Vương, tiến thẳng vào kinh thành.

Hoa Gian quốc phát chiếu thư, nói là Sùng Hưng vương triều xuất binh can thiệp vào việc quốc gia họ, đánh vỡ thế lực cân bằng của ba nước, bội ước nguyên tắc không tham dự vào việc riêng của từng nước, khiến cuộc nội chiến của Dực quốc lan rộng, dân chúng chịu khổ.

Hoa Gian quốc mở một thị trấn nhỏ ở chỗ giao giữa ba nước, chuyên thu nhận các thương nhân của Dực Quốc chạy nạn vì chiến tranh, cũng là nơi cung cấp y phục và lương thực.

Phong Phi Tự tự mình đi thăm hỏi, còn dẫn theo đại phu và một lượng thuốc trị thương lớn. Khiến khi hấn đi, mấy đứa bé sốt cao không dứt được hấn chăm sóc thấu đêm nước mắt rưng rưng, càng thêm căm hận chiến tranh.

Lúc lâm triều, các quần thần nghị luận về việc này không ngớt, đám người do Trương Đài Minh cầm đầu phản đối kịch liệt việc cho quân đến

Dực Quốc. Bộ dạng Trương Đài Minh vô cùng đau đớn: “Hoàng Thượng, vi thần đã nói rồi mà, không thể phái quân đi qua loa như vậy. Bây giờ thì tốt rồi, dân chúng cảm phần. Không ai biết là do Hoa Gian Quốc châm ngòi, nhưng ai cũng biết mười vạn đại quân Sùng Hưng Vương Triều tiến vào Dực Quốc. Cuộc chiến này dù ai thắng ai thua thì dân chúng Dực Quốc cũng tan cửa nát nhà. Trong đó Sùng Hưng Vương Triều cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Nhân lúc bây giờ còn chưa muộn, thì phải nhanh chóng triệu hồi đại quân về mới là việc đúng đắn.”

Sau đó, Quân Nặc luôn không vào triều cũng đứng dậy: “Hoàng Thượng, Sùng Hưng vốn trọng nhân nghĩa, nội loạn của Dực quốc thì chúng ta nên tìm một vài biện pháp hòa bình để giúp họ yên ổn, chứ không phải là tham gia vào cuộc chiến khiến dân chúng khổ sở thêm.”

“Vậy thì Thất vương gia cho là chúng ta nên dùng phương thức nào để giải quyết hòa bình?” Diệp Lạc cũng bước ra khỏi hàng: “Trước khi phái binh đi, Thất Vương Gia chưa hề cho ý kiến, đến nay lại phát biểu ý kiến, không khỏi khiến người ta thấy ngài đang ra vẻ.”

Nàng nói chuyện không chút lưu tình. Quân Nặc muốn nhân cơ hội này đạt được mỹ danh sao? Không dễ vậy đâu.

Quân Nặc nhìn nàng một cái: “Trên dưới Bộ Binh đều phản đối việc xuất binh, Hoàng Thượng và Diệp Tướng lại cứ khư khư cố chấp, dù bốn vương có phản đối thì cũng chỉ phí công thôi.”

Diệp Lạc hỏi một câu: “Thất vương gia có từng ở trong quân đội chưa?”

“Chưa từng.”

Diệp Lạc mỉm cười, nhìn về phía Trương Đài Minh: “Thượng Thư đại nhân chắc không xa lạ với việc đánh giặc đâu nhỉ?”

Trương Đài Minh hừ một tiếng: “Mặt tướng ra sống vào chết, dẫm máu trên sa trường vài thập niên, lúc đó, không biết Diệp tướng còn đang uống sữa ở đâu!”

Mặt Quân Hoảng đen sì, Diệp Lạc lại lơ đãng: “Trương đại nhân hiểu việc trong quân là được rồi, sẽ không cần cố sức giải thích.”

Nàng quay đầu, nhìn đội ngũ phía sau: “Minh Hi, lấy bản đồ mà người và Trương Vũ sửa lại cho mọi người xem đi.”

Quân Nặc hơi kinh ngạc, hẳn đã phái người đi điều tra mấy người trong tam giáp năm nay, xuất thân cơ hàn, không bối cảnh, không thế lực, sau khi vào Hàn Lâm viện học tập thì biểu hiện bình thường, không hề xuất sắc. Hẳn quan sát một thời gian, mới bỏ ý định lôi kéo về phe hẳn, cũng không biết bọn họ đã thậm thụt với Diệp Tri từ khi nào.

Lúc này, Liên Minh Hi và Trương Vũ đã đi ra, trong tay là bản đồ đã sửa lại. Đó là một bức họa cuộn tròn, trên đó là Hoa Gian Quốc, Dực Quốc, Sùng Hưng Vương Triều, trong đó còn có rất nhiều dấu hiệu to nhỏ khác nhau.

Diệp Lạc tiến lên, nhìn bản đồ đó, gật đầu, hiển nhiên là cực kì vừa lòng: “Minh Hi, người giải thích cho mọi người một chút đi.”

Liên Minh Hi thay đổi vị trí đứng, để Quân Hoảng và quần thần đều có thể thấy rõ: “Hoàng Thượng, các vị đại nhân, mh không hiểu việc hành quân đánh giặc, nhưng ta xuất thân từ nhà nông, đối với địa hình mọi nơi ta đều hiểu rõ, bởi vậy ta đã vẽ bản đồ này. Mà cha Trương Vũ là thợ mỏ, sau đó vì cuộc sống bức bách, lưu lạc khắp nơi. Những dấu hiệu này trên bản đồ là chỗ của các mỏ khoáng sản.”

“Diệp Tướng, bây giờ đang thảo luận việc quân, không phải lúc thảo luận địa hình cùng tài nguyên khoáng sản.” Trương Đài Minh cắt ngang Liên Minh Hi.

“Trương khanh, đừng nóng vội.” Quân Hoảng lên tiếng.

Trương Đài Minh chấp tay nói: “Hoảng Thượng thứ tội, chỉ là vi thần cảm thấy thảo luận việc đó vào lúc này là đang lãng phí thời gian của mọi người.”

“Nếu ái khanh không có thời gian, có việc khác quan trọng hơn, thì có thể bãi triều trước.” Quân Hoảng lạnh lùng nói.

Trương Đài Minh vung tay áo, giậm dừ đứng về chỗ.

Lúc này Quân Hoảng mới nói tiếp: “Liên Minh Hi, tiếp tục đi.”

Liên Minh Hi gật đầu: “Vi thần tuân chỉ. Mời chư vị đại nhân xem, Hoa Gian quốc khan hiếm sản vật, nhất là quặng sắt, hầu như là không có. Nước có tài nguyên phong phú nhất là Dực quốc, phía Đông của Sùng Hưng vương triều, và chỗ giao của ba nước.”

Diệp Lạc đi đến trước mặt Trương Đài Minh: “Trương Thượng Thư, người nói xem với binh lực của Hoa Gian quốc thì cần bao nhiêu vũ khí? Nhất là Quân Phi Tự với trang bị hoàn mỹ, mỗi người đều có trường thương, bội kiếm, loan đao, chủy thủ, ám khí, cung tên, hơn nữa mỗi năm đều đổi một lần. Nếu ông đã chinh chiến sa trường vài thập niên, chắc đã gặp được vũ khí của bọn họ. Xin hỏi ông, quặng sắt của Hoa Gian quốc có thể chống đỡ được không?”

“Vậy bọn họ có thể mua mà.” Trương Đài Minh lạnh lùng nói: “Vũ khí thì có thể nói lên điều gì, Diệp Tướng, chúng ta đang thảo luận việc xuất binh sang Dực quốc, không phải là thảo luận về vũ khí của Hoa Gian quốc, người tốt cuộc có tâm cơ gì?”

“Ta mới phải hỏi người là có tâm cơ gì đấy!” Diệp Lạc đột nhiên đề cao thanh âm, vẻ mặt tàn khốc: “Người là Thượng Thư Bộ Binh, thống lĩnh binh mã cả nước, gánh vác trách nhiệm nường ngoại an nội, đã không có ý

thức, còn không có kiến thức nữa. Vật tư của Dục quốc phong phú, quặng sắt đều do quốc gia toàn quyền nắm giữ, quốc khố hàng năm luôn sung túc. Ninh Triển Thư tuyệt đối không ngu ngốc đến mức đem bán quặng sắt của nước hăn cho nước khác để tăng thêm uy hiếp cho chính mình. Nếu không phải là Ninh Triển Thư làm chuyện lợi người hại mình này, vậy thì Hoa Gian quốc lấy quặng sắt ở đâu? Có hai khả năng, một là có người ở Dục quốc dấu Ninh Triển Thư giao dịch với Hoa Gian quốc, hai là nước ta có người âm thầm cung cấp cho Hoa Gian quốc. Mặc kệ là thế nào, thì đối với Hoa Gian quốc mà nói cũng không phải là kế lâu dài. Cho nên Dục quốc và Sùng Hưng ta, sẽ có một bên là mục tiêu của Hoa Gian quốc. Lễ Thân Vương và Tịnh Kiên Vương có liên hệ với nhau. Ai cũng biết, việc nội loạn của Dục Quốc bây giờ chính là thời cơ tốt nhất, nhưng Hoa Gian Quốc vẫn không ra tay, nó nói lên điều gì? Nói lên việc Lễ Thân Vương hiện đang chiếm thế thượng phong đã có hiệp ước với Hoa Gian Quốc từ lâu. Một khi Lễ Thân Vương đắc thế thì Hoa Gian Quốc có quân đội tinh nhuệ nhất lại có được tài nguyên phong phú từ Dục Quốc, thì Sùng Hưng chúng ta sẽ là mục tiêu tiếp theo. Nếu Hoa Gian Quốc phải có tài nguyên thật sự trong tay thì mới có thể an tâm được. Mà như vậy thì không thể ra tay với đồng minh được, nên chỉ có thể ra tay với phía không phải đồng minh là chúng ta thôi.”

“Đây đều là do người đoán bừa, làm gì có bằng chứng chứ.” Trên mặt Trương Đài Minh hết xanh lại hồng, nhưng vẫn không chịu thừa nhận.

“Đoán hả?” Diệp Lạc nhìn về phía Quân Nặc: “Thượng Thư Đại Nhân chỉ hiểu việc đánh giặc, không hiểu về chính trị, chúng ta không trách hăn. Vậy còn Thất Vương Gia? Chắc hăn ngài có thể hiểu một chút chứ. Vậy không biết ngài thấy lời của vi thần có đúng không?”

Quân Nặc không ngờ việc này lại chuyển sang người hăn. Nếu hăn nói lời Diệp Tri sai thì khi việc này trở thành sự thật, Quân Nặc hăn sẽ bị nói là không biết tính toán trước sau, xử lý việc quốc gia đại sự còn không bằng

một thần tử. Còn nếu bảo Diệp Tri nói đúng, thì sẽ phải đứng về phía tham chiến. Nhất thời hần lâm vào tình huống tiến thoái lưỡng nan. Hần im lặng một lát rồi nói: “Lời Diệp Tướng nói, quả thực có vài phần đạo lý.”

Sắc mặt Diệp Lạc tốt hơn một chút: “Nếu đã như vậy thì để Thất Vương Gia giải thích cho Thượng Thư Đại Nhân sau vậy. Chứ với lời vừa rồi của Trương đại nhân thì vi thần có giải thích tiếp cũng chỉ lãng phí thời gian của mọi người thôi.”

Trương Đài Minh nắm chặt nắm đấm, lúc hần còn đang nhịn cơn giận thì Diệp Lạc lại quay sang phía hần: “Lại nói đến quân sự. Uy Viễn Tướng Quân có gửi tin về và việc đã được trình lên. Người phải xem xét cẩn thận đấy.”

“Đương nhiên rồi.”

“Thật sao? Nếu đã nghiên cứu rồi mà còn không hiểu ra được thì chỉ có thể nói là thái độ của người đoan chính nhưng năng lực lại có hạn.”

“Diệp Tri, người.....” Trương Đài Minh tức đến nỗi gân xanh nổi đầy trên trán, thịt trên mặt cũng rung lên.

“Trương Đài Minh. Người làm càn, dám hô thẳng tên Thừa tướng, người không biết là vai vế khác biệt sao?” Diệp Lạc không nhường chút nào, nhìn chằm chằm hần: “Thật buồn cười. Người mà cũng dám tự xưng là lão tướng sa trường, trọng thần trong triều sao? Thật là buồn cười.”

“A!” Trương Đài Minh gào lên một tiếng, hai mắt trợn lên, giơ tay dấm về phía Diệp Lạc.

Việc này xảy ra quá đột ngột, đợi mọi người phản ứng lại thì Diệp Lạc đã bị đánh lùi về sau vài bước. Má trái sưng vù, khóe miệng chảy máu.

“Diệp Tri!” Dưới tình thế cấp bách, Quân Hoảng đứng bật dậy, lại bị Chiêm Xuân nhanh tay lẹ mắt giữ lại. Diệp Lạc bùm mặt quỳ xuống: “Hoàng Thượng, Trương Đài Minh động thủ trên triều là bất kính với Hoàng Thượng. Hắn là Thượng Thư Bộ Binh, lại không hiểu việc quân cơ thì không xứng đáng giữ chức vụ đó. Mọi người đều là người làm quan, tuy bất đồng ý kiến, nhưng đều là vì trung thành với quốc gia, triều đình. Hành động này của hắn có thể nói là do tính tình nóng nảy, lòng dạ hẹp hòi. Mà người đứng đầu quân đội, tối kỵ nhất là tức giận, người như vậy, sao có thể thống lĩnh binh mã thiên hạ? Xin Hoàng Thượng xem xét lại.”

Tuy trong lòng Trương Đài Minh không phục, nhưng cũng biết động thủ trước mặt Hoàng Thượng là đuối lý, vội vàng quỳ xuống: “Hoàng Thượng. Vì thần tuyệt đối không có ý bất kính. Là do Diệp Tướng nói lời bậy bạ, vì thần không chịu được, nên mới nổi giận mà ra tay.”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng.” Quân Nặc cũng vội vàng tiến lên: “Tuy Trương Đài Minh có chỗ thất lễ, nhưng không đến nỗi mất chức. Xin Hoàng Thượng cân nhắc.”

“Xin Hoàng Thượng cân nhắc.” Võ tướng trong triều cũng quỳ xuống, cầu xin cho Trương Đài Minh.

Tuy Quân Hoảng hận Trương Đài Minh tới cực điểm nhưng cũng biết đây chưa phải lúc thu chức Thượng Thư Đại Nhân của hắn, lạnh lùng liếc hắn một cái, nói: “Trương Đài Minh dĩ hạ phạm thượng*, động thủ trên triều, phạt người đóng cửa suy nghĩ một tháng. Miễn bổng lộc một năm. Người có dị nghị gì không?”

* Dĩ hạ phạm thượng: Người dưới mạo phạm người trên.

Trương Đài Minh vội vàng dập đầu: “Hoàng Thượng, miễn bổng lộc một năm, thần không dám nhiều lời. Nhưng nay đang có chiến sự, vì thần

còn phải điều hành bộ binh. Thần xin phép đóng cửa suy nghĩ sau khi chiến sự qua đi. Xin Hoàng Thượng ân chuẩn.”

“Lời này của Trương Thượng Thư sai rồi.” Diệp Lạc ôm mặt bị sừng, nói: “Người mất khả năng làm Thượng Thư, lại chiếm vị trí Thượng Thư. Đây không phải là làm hỏng chiến sự sao? Nay để người đóng cửa tĩnh tâm, chính là phúc của quân đội.” Nàng nhìn Quân Hoảng: “Hoàng Thượng, trong sổ đồ Uy Viễn Tướng Quân gửi về, Trương Vũ phát hiện được một mũi tên khác biệt. Phương pháp rèn và chất làm tên giống hệt tên của Quân Phi Tự. Do đó có thể kết luận là Quân Phi Tự đang âm thầm giúp đỡ Lễ Thân Vương. Trương Đài Minh không có khả năng phân biệt, lại luôn kiên trì phản đối việc xuất binh. Thần nghĩ là cho hắn chỉ huy binh mã trong lúc này là không ổn.”

“Hoàng Thượng, Trương Đài Minh là lão thần hai triều, lập nhiều công lao, nếu vì sơ sẩy nhất thời mà bãi chức Thượng Thư, e là sẽ khiến võ tướng trong thiên hạ đau khổ thất vọng.” Quân Nặc cũng nói.

Quân Hoảng trầm ngâm nửa ngày: “Lời của Thừa Tướng và Hoàng Đế đều có điểm đúng. Vậy thì Trương Đài Minh vẫn đóng cửa tĩnh tâm một tháng, miễn bổng lộc một năm. Trong thời gian này, việc của Bộ Binh giao cho Diệp Tướng chưởng quản. Trẫm đã quyết định, không thể thay đổi nữa.”

Việc này cứ giải quyết như vậy. Trương Đài Minh hận Diệp Lạc thế nào, nàng không biết. Nàng chỉ biết ánh mắt Quân Hoảng nhìn nàng vẫn luôn lạnh lẽo, tràn đầy sát khí. Đến mức thái y tới, dù Diệp Lạc đau cũng không dám kêu. Nhìn ánh mắt Quân Hoảng, nàng than thầm trong lòng. Tội gì nàng lại đến đây để chịu áp lực về cả thân thể lẫn tinh thần chứ, nàng về nhà cho Giản Phàm bồi thuốc còn hơn.

“Bây giờ biết đau rồi hả?” Thái y đi rồi, Quân Hoảng mới hỏi nàng, ánh mắt vẫn không nhìn nàng: “Người dũng cảm như vậy, sao có thể biết đau

chứ.”

Diệp Lạc rất ủy khuất: “Ta sao biết là hăn sẽ ra tay chứ. Có phải ta cố ý muốn bị đánh đâu, người tức giận cái gì?”

Lần này Quân Hoảng cứng rắn hơn, nhất định không nhìn nàng: “Người không cố ý bị đánh à? Sao ta lại thấy là người cố ý chọc tức hăn, đưa mặt lên cho hăn đánh hả?”

“A, hóa ra Hoàng Thượng thông minh như vậy. Nhanh vậy đã hiểu ra rồi.” Diệp Lạc le lưỡi, lại bị đau mà nhăn mặt lại.

Rốt cuộc Quân Hoảng không ngồi yên được nữa, vồ vĩa phi sang, nhìn mặt nàng, vẻ mặt đau xót: “Đau lắm hả?”

“Đương nhiên, người thử thì biết.” Da nàng mỏng như vậy, sao có thể chống lại được một quyền của tên thô lỗ Trương Đài Minh kia chứ. Lần này nàng phải hi sinh lớn đấy.

“Đáng đời, ai bảo người thể hiện chứ!” Miệng thì mắng nàng, nhưng ngay cả tay cũng không dám chạm vào.

Diệp Lạc cười một chút: “Ai bảo ta thể hiện, không phải người cũng phối hợp với ta sao? Sao người lại biết hả? Chúng ta có nói trước đâu, ta cũng đột nhiên nghĩ ra mà.”

“Hừ! Người nghĩ gì mà ta không biết hả? Nhưng mà sau này đừng đưa mình vào nguy hiểm nữa. Chuyện của Bộ Binh, chúng ta có thể nghĩ cách khác mà.” Quân Hoảng nhìn mặt nàng, lại đau lòng không thôi, oán giận mắng: “Trương Đài Minh kia ra tay nặng như vậy. Thật đáng giận mà.”

Diệp Lạc gật đầu: “Đúng vậy.” Sớm muộn gì nàng cũng sẽ báo thù.

“Đúng rồi.” Quân Hoảng đột nhiên nhớ ra: “Thái y bảo mặt người phải chườm nóng. Vừa hay trong cung có ôn tuyền (suối nước nóng), người có muốn đi ngâm không? Để lưu thông khí huyết.”

Ôn tuyền? Nàng rất muốn ngâm, nhưng mà ở trong cung thì không được, Diệp Lạc nhìn hắn: “Thái y bảo người là ta đi ôn tuyền thì nhanh khỏi à?”

“Không phải, là Lục hoàng đệ bảo, đệ ấy bảo người thích ngâm ôn tuyền nhất. Diệp Tri, người đi nhé?”

Quân Hối, rất tốt, người giỏi lắm! Diệp Lạc cười rất dịu dàng. Mà Quân Hối đang chơi đùa với tiểu thiếp mới vào cửa, lại rùng mình một cái, nhìn trời nghĩ thầm, tuy giờ là mùa đông, nhưng mặt trời vẫn rực rỡ như vậy, sao lại thấy lạnh chứ. Nhưng hắn đang ôm ôn hương nhuyển ngọc trong lòng, nên chỉ hơi kinh ngạc một chút rồi lại tiếp tục nghiệp lớn khanh khanh ta ta.

“Đi thôi, ta dẫn người đi.” Quân Hoảng xoay người định đi.

“Không cần đâu, phía sau Diệp phủ cũng có, ta về tự ngâm.” Diệp Lạc đứng dậy: “Trương Đài Minh đang chờ sơ hử của ta đấy. Phải cẩn thận một chút. Người đừng gây cản trở cho ta. Đi đây.”

Quân Hoảng thật đáng thương, suy nghĩ cả đêm mới nghĩ ra việc cùng ngâm ôn tuyền, lại bị ngâm nước như vậy (ý là bị hoãn lại).

Cũng đáng thương cho ý tốt của Quân Hối, cuối cùng không mang lại phúc lợi cho Quân Hoảng, mà còn mang đến nước sôi lửa bỏng cho bản thân.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Giao Phong

Diệp Lạc về phủ, cũng bị quở trách không ít. Diệp Thập Nhị tức đến mức bế Thiên Hạ về phòng, không cho nàng ngủ cùng Thiên Hạ. Bảo là mặt nàng sưng vù lên như mặt lợn sẽ dọa Thiên Hạ sợ mất.

Còn Tang Du thì không tức giận như Diệp Thập Nhị. Hắn chỉ nhìn bên mặt sưng vù của Diệp Lạc, rồi chạy ra cửa mất. Dù Diệp Lạc ra lệnh thế nào, hắn cũng ngoảnh mặt làm ngơ, làm xong việc thì lại chạy ra cửa đứng.

Giản Phàm là người bình thường nhất, để một lọ thuốc lại với vẻ mặt bình tĩnh, rồi đi về ngủ luôn.

“Này, Giản Phàm, người không bồi thuốc hộ ta sao?” Diệp Lạc gọi hắn lại.

“Gọi Hoàng Thượng của người đến bồi giúp người ý.”

“Hả?”

Giản Phàm liếc nàng một cái: “Người đã vì hắn mà không để ý tới mặt mình, hắn có thể không bồi thuốc hộ người sao?” Sau đó mở cửa, bỏ đi mất.

Để lại một mình Diệp Lạc với lọ thuốc. Hóa ra người nhà nàng, lúc tức giận đều có thiên phú như vậy.

Vốn dĩ Diệp Lạc nghĩ là hôm sau sẽ đỡ mấy người kia, nhưng không ngờ, mấy ngày tiếp theo nàng không có chút thời gian rảnh nào.

Nàng định thừa dịp Trương Đài Minh không có ở đó mà thăm dò xem Bộ Binh sâu đến đâu. Kết quả là mới đến Bộ Binh đã phát hiện ra sự việc không đơn giản như nàng nghĩ.

Người Bộ Binh ngoài mặt thì cung kính với nàng. Nhưng khi nàng cần cái gì thì cái đó đều không có, không thì lại vô cùng lễ phép bảo nàng đi hỏi Thượng Thư Đại Nhân.

Nàng đổi sắc mặt thì người ta sẽ thành thật quỳ xuống, bộ dạng mặc nàng xâm phạm vậy.

Lăn lộn hai ngày ở Bộ Binh, Diệp Lạc nghẹn một bụng tức, lại không thể về phủ xả được. Vậy thì đến phủ Lục Hoàng Tử đi.

Quân Hối đang ăn cơm, một tay ôm mỹ nhân, một tay uống rượu, đúng là rất biết hưởng thụ.

Hai tay Diệp Lạc dôm trước ngực, đứng ngoài cửa nhìn đồ ngon: “Chắc chắc, nhìn thôi đã thấy hứng thú, ánh mắt Lục Vương Gia thật tốt.”

Một ngụm rượu phun ra, Quân Hối mở to hai mắt: “Tiểu Diệp Tử. Người đến từ bao giờ thế?”

Lúc này quản gia ở bên cạnh mới đau khổ chui ra: “Vương gia, lão nô cũng muốn thông báo trước. Nhưng thân thủ Diệp Tướng tốt, ngài ấy đi nhanh quá, lão nô không theo kịp.”

Quân Hối đứng dậy, phất tay: “Các người đi xuống hết đi.”

Mấy người ngồi ở bàn cũng đứng dậy, giữ vững quy củ, hành lễ với Diệp Lạc xong mới đi xuống.

Lúc này Quân Hối mới hỏi Diệp Lạc: “Thân thủ người tốt hả? Sao ta không thấy nhỉ? Không phải là mới bị lão già Trương Đài Minh kia đâm cho một cái sao? Đến đây, ca ca xem xem. Ôi! Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa như ngọc này. Thật đáng thương. Không có chút thương hoa tiếc ngọc nào. Tên Trương...”

Còn chưa nói xong đã thấy một luồng sáng lóe lên. Quân Hối vội vàng né nhưng tiếc là vẫn chậm, vẫn bị mất một lọn tóc.

“Này, Tiểu Diệp Tử, người làm gì đấy?” Quân Hối kinh hồn, trừng mắt nhìn Diệp Lạc.

Diệp Lạc thối tóc trên kiếm, có chút vừa lòng, xem ra ánh mắt lần này của Tinh Dương cũng không tệ lắm.

“Tiểu Diệp Tử.....” Quân Hối còn muốn chạy đến, mới đi vài bước, lại nhận được một kiếm. Diệp Lạc không nói hai lời, giơ kiếm chém tới. Quân Hối không hiểu gì cả vừa né vừa nhảy, vừa la hét: “Thị vệ trong phủ chết đâu rồi? Nhanh ngăn lại cho ta. Tiểu Diệp Tử, người phát điên gì đấy?”

Đàm Thanh – Thống lĩnh thị vệ thì đầu ra nhìn, bỗng mắt sáng lên, vẫy tay xuống: “Lại đâu xem. Học chút công phu của Diệp Tướng đi. Không phải lúc nào cũng được thấy đâu.” Rồi dẫn theo đám thị vệ trong phủ ngồi ở phía xa nhìn chăm chú, lại còn khua tay múa chân theo nữa.

Đáng thương cho Quân Hối nhảy đến mức đầu đầy mồ hôi, mà không biết phải làm sao. Quay đầu lại thấy một đám thị vệ ngồi thành vòng tròn, hỗn hển gào to: “Đàm Thanh! Người còn không đến đây cho ta.”

Đàm Thanh sờ sờ đầu: “Vương gia, người và Diệp Tướng đánh đùa cũng không phải một lần hai lần, bọn thuộc hạ không xen vào đâu.”

“Người không thấy nàng đánh thật sao?”

Đàm Thanh lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Nếu đánh thật, ngài đã sớm chảy máu rồi.”

Mỗi kiếm của Diệp Lạc đều vô cùng sắc bén, nhưng ai học võ cũng biết các đường kiếm của nàng đều không có sát khí, tất cả đều là giỡn với Quân Hối, hoặc là dùng kiếm ép hấn về một phía.

Sau một nén hương, Quân Hối đã bị đuổi giết ra ngoài phủ. Sau đó bị đuổi tới sân huấn luyện binh lính.

Lúc Quân Hối nhảy vào, cuộc huấn luyện trẻ còn chưa kết thúc. Mắt hấn tinh nên lập tức phát hiện ra Tào Võ tướng quân của Hồ Bí Doanh, thì mừng như điên: “Tào Võ. Ngăn Diệp Tri lại cho ta. Nàng ấy điên rồi.”

Tào Võ còn chưa hiểu gì thì kiếm của Diệp Lạc đã phi đến. Hấn giờ kiếm ra chặn theo phản ứng, rồi la lên: “Diệp Tướng. Vương Gia. Có chuyện gì vậy?”

“Nàng ấy điên rồi!” Quân Hối tránh sau lưng hấn kêu lên.

“Tránh ra cho ta, ta không tìm người.” Diệp Lạc lạnh lùng nói.

Tào Võ hừ một tiếng: “Diệp Tướng, đây là Vương Gia đấy. Mạt tướng nhất định phải bảo vệ.”

“Tránh ra.”

“Thứ cho ta không thể tuân mệnh!”

“Vậy ta không khách khí.” Diệp Lạc vận công lực, thân kiếm phát sáng, hàn khí bức người.

Tào Võ thấy thế, trong lòng cả kinh, vội vàng đẩy Quân Hối ra, giờ kiếm ngăn đón, hai kiếm chạm vào nhau, người Diệp Lạc hơi động, mà Tào Võ

cũng lui về phía sau vài bước, ngực phập phồng, trong miệng mang theo mùi máu. Hắn cắn răng một cái, phi thân lên.

Vừa rồi vội vàng đối phó với địch, Tào Vĩ mất tiên cơ nên yếu thế. Lần này là chủ động đón nhận, nên khí thế bức người.

Hồ Bí Doanh là đội ngũ các binh sĩ có năng lực mạnh nhất trong bộ binh. Mà Tào Vĩ là người chỉ huy cao nhất của Hồ Bí Doanh, nên võ công tất nhiên là số một số hai trong quân đội.

Lúc Binh Bộ Thị Lang nhìn thấy cảnh này, đều mang theo tâm trạng xem náo nhiệt, đứng một bên, chờ Diệp Lạc bị Tào Vĩ dạy dỗ.

Nam nhi trong quan đều tràn đầy nhiệt huyết. Trương Đài Minh chấp chương Bộ Binh đã nhiều năm, nay đột nhiên bị cấm túc. Bất luận vì lý do gì thì trong Bộ Binh không ít người có oán khí với Diệp Lạc. Bây giờ lại có một cơ hội tốt như vậy, tất nhiên là không ai ngăn cản cả.

Mọi người đều đang chờ Diệp Lạc bị nhục nhã thế nào. Chỉ có mỗi Quân Hối ngưng thần nhìn, mím miệng, lại cười mỉa mai. Ai thua ai thắng, trong lòng hắn sớm đã có đáp án.

Có lẽ, người biết rõ thắng thua, còn có cả Tào Vĩ nữa.

Sau mười mấy hiệp, hắn đã âm thầm kinh hãi. Không thể tin được vị Thừa Tướng nhìn có vẻ tay trái gà không chặt này, lại có võ nghệ cao cường như vậy. Các chiêu thức của nàng tuy trông rất bình thường. Nhưng kiếm của hắn mang theo sức lực to lớn đâm qua thì lại như đâm vào bị bông, không chỉ không có lực mà lúc thu kiếm về còn thấy nặng nề hơn.

Mồ hôi trên trán hắn cũng ngày càng nhiều, tốc độ ra chiêu cũng chậm hẳn.

Mấy tướng lĩnh cấp bậc hơi cao một chút ở xung quanh cũng đã nhận ra điều không thích hợp. Tất cả nhìn nhau, đều lộ ra vẻ khó tin.

Liễu Nhất Dao của Tiên Phong Doanh nói nhỏ bên tai Phó thống lĩnh Khương Tán: “Thống lĩnh có vấn đề rồi. Chúng ta có nên hỗ trợ không?”

Khương Tán chần chờ: “Lấy nhiều địch ít, đến lúc đó mặt mũi của thống lĩnh sẽ thế nào?”

“Nhưng có vẻ thống lĩnh đã cố hết sức rồi.”

Đột nhiên Quân Hối đẩy Liễu Nhất Dao một cái: “Đi, bắt Diệp Tri lại cho ta.”

Liễu Nhất Dao mừng thầm, vừa hay nhân dịp này nhảy vào vòng chiến, dù sao đến lúc đó có thể bảo là bị Lục vương gia đẩy ra. Hắn lấy loan đao, ở giữa không trung rút đao ra, tạo thành một đường sáng cong cong.

Diệp Lạc liếc qua, trong lòng cười lạnh, loan đao à?

Loan đao giương lên cao rồi đánh xuống, Diệp Lạc cũng không trốn, một kiếm đâm tới chỗ Tào Võ, tay kia thì đối chẫn thành đoạt. Không ai biết vì sao, chỉ biết sau khi Liễu Nhất Dao rơi xuống đất thì loan đao trong tay hắn đã rơi vào tay Diệp Lạc.

“Biến!” Diệp Lạc khẽ quát một tiếng, đá một cước vào hông Liễu Nhất Dao, còn nàng thì mượn lực của cú đá mà đổi hướng nhảy, dùng góc độ khác xoay sang phía sau Tào Võ. Tay trái dùng loan đao chặn kiếm hắn, tay phải cầm kiếm kê lên cổ hắn.

Sắc mặt Tào Võ lụi bại, kiếm rơi xuống đất.

Diệp Lạc thu đao kiếm lại, ném loan đao nặng trĩu cho Liễu Nhất Dao: “Ta đã nói rồi, người ta muốn tìm, không phải các người.”

“Đao kiếm song tu!” Liễu Nhất Đao kinh ngạc, đao và kiếm, bởi vì độ sắc bén khác nhau, nên người dùng đao và người cầm kiếm có tiến công chủ hướng, võ công thủ pháp hoàn toàn khác nhau. Nói chung, đã tinh thông một loại vũ khí thì sẽ rất khó học thêm một loại khác. Không thể tưởng được Diệp Tri lại học cả đao lẫn kiếm, mà võ công lại cao như thế.

Diệp Lạc không nhìn bọn họ, quay đầu nhìn về phía Quân Hối: “Người còn chạy không?”

Quân Hối hoảng hốt, vội vàng túm y phục Khương Tán: “Diệp Tri say rượu, mau để Hồ Bí Doanh ngăn nàng lại, nhanh lên, bốn vương ra lệnh cho các người.”

Khương Tán nhìn tư thế muốn giết người của Diệp Lạc, cũng có chút hoảng, nếu Vương gia bị thương ở đây thì bọn họ sẽ không dám đương nổi, vội vàng giơ cờ: “Kết trận!”

Tán thạch trận của Hồ Bí Doanh vô cùng uy lực, từng lập nhiều chiến tích hiển hách, nhưng mà còn chưa dùng với người Sùng Hưng vương triều bao giờ.

“Không được!” Tào Võ vội vàng quát, giữ tay Khương Tán lại: “Đây là Thừa Tướng đương triều.”

Khương Tán nhỏ giọng nói: “Thống Lĩnh không cần lo, chúng ta chỉ muốn ngăn cản Diệp tướng thôi, sẽ không làm hấn bị thương đâu.”

“Đúng vậy. Ngăn nàng lại cho bốn vương, có hậu quả gì thì bốn vương sẽ gánh vác.” Quân Hối nhảy dựng lên.

“Người ngăn cản ta à?” Diệp Lạc nắm chặt kiếm trong tay, đi nhanh tới bên này.

“Ngăn lại, ngăn lại, ngăn lại cho bốn vương.” Quân Hồi vội vàng trốn ra sau.

Tào Vô chần chờ một chút, cuối cùng cũng vẫn buông tay. Khương Tán vung cờ lên: “Trận một.” Khoảng bốn mươi binh lính của Hồ Bí Doanh nhanh chóng tập kết, xếp thành đội hình.

Quân Hồi âm thầm xiết chặt năm đấm, nhìn về phía Diệp Lạc, mắt đầy vẻ lo lắng. Hẳn biết võ công của Diệp Lạc vô cùng tốt, nhưng tán thạch trận này đã thành danh nhiều năm, nàng có thể lông tóc vô thương hay không?

Trong mắt Diệp Lạc xẹt qua một tia sáng, đã sớm nghe qua tán thạch trận, tiếc là chưa có duyên gặp. Hôm nay, đúng là vận tốt mà ông trời ban cho mà! Trận pháp của binh lính trong phủ vẫn còn khiếm khuyết, nàng đã nghĩ rất nhiều biện pháp, vẫn không có cách nào sửa cho vẹn toàn vẹn mỹ được. Nếu có thể phá được tán thạch trận này thì không biết có ích gì cho việc huấn luyện phủ binh không.

Nghĩ đến đây, nàng âm thầm vận khí, tăng công lực lên cao nhất, bảo vệ yếu huyệt toàn thân, không chút do dự nhảy vào trong trận.

Vừa vào trận, đã cả thấy cát bay đá chạy, bốn phương tám hướng đều có đá bắn tới, còn có cả tảng đá to lăn lộn, khiến người ta lo lắng.

Diệp Lạc giơ kiếm trước ngực, vừa ngăn cản đá vụn, vừa quan sát biến hóa của trận thức, cũng không nóng lòng phá trận.

Nàng không vội, lại không biết là Quân Hoảng nghe tin vội vã chạy tới đây đang lòng như lửa đốt. Hẳn nhận được tin là Diệp Tri đại náo phủ Lục Vương Gia, hai người đuổi giết đến tận doanh trại của Bộ Binh, bây giờ đang đánh với Hồ Bí Doanh.

Hắn vừa nghe liền bỏ sổ sách lại vội vàng tới đây. Hồ nháo, thật là hồ nháo, doanh trại Bộ Binh là nơi nào chứ. Hơn nữa việc của Trương Đài

Minh mới xảy ra, Diệp Tri không biết phải bảo vệ mình thì thôi, lại còn để cho người ta tìm được cơ hội đối phó hăn.

Hăn một người một ngựa, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa?

Hăn vừa tức lại vừa lo lắng, lúc dẫn theo cấm vệ quân tới nơi, lại nhìn thấy Diệp Lạc đang tả xung hữu đột trong tán thạch trận, tóc bết mồ hôi dán trên má, vẻ mặt tái nhợt.

“Dừng tay!” Hăn quát to một tiếng.

Ngay lúc đó: “Phá!”. Bụi đất bốn bên bay lên theo tiếng nói của Diệp Lạc, mấy chục danh sĩ kết trận ngã ngời trên đất. Còn Diệp Lạc, vẫn đứng trong trận, trừ tóc tai hỗn độn ra thì không hề bị thương.

“Diệp Tri!” Quân Hoảng cũng nhìn thấy nàng không thích hợp, vội vàng đi lên đỡ nàng.

“Tiểu Diệp Tử.” Quân Hối cũng chạy tới, vẻ mặt lo lắng: “Người sao rồi?”

Diệp Lạc nhắm mắt lại, bình ổn lại khí huyết: “Không sao.”

“Lục Hoàng Đế, đây là chuyện gì?” Quân Hoảng lớn tiếng hỏi.

Quân Hối lau mồ hôi trên trán: “Hoàng Huynh, ta và Tiểu Diệp Tử chỉ đùa thôi mà.”

Vừa nghe thấy lời này, Khương Tán suýt hộc máu. Vương Gia, người chơi cái gì cũng được, nhưng đến đây chơi, làm nhiều người của Hồ Bí Doanh bị thương như vậy! Vương Gia này, cũng hơi quá.....

“Ồ nháo! Người tới, mang Lục Vương Gia về phủ đi.” Hăn nhìn bốn phía: “Tiền thuốc men của các binh lính đến Vương Phủ lĩnh.”

Lúc này mới đỡ Diệp Lạc đi về, nhẹ giọng hỏi: “Có thể đi không?”

Diệp Lạc gật đầu: “Gọi người chuẩn bị giấy bút, tìm một phòng ở gần đây.”

Các thứ đó rất nhanh đã chuẩn bị xong, Diệp Lạc vừa vào cửa thì ngồi xuống luôn, cầm bút vẽ trên giấy.

“Tiểu Diệp Tử, người vẽ cái gì đấy?” Quân Hối cũng không đi, đi vào theo.

Diệp Lạc không để ý đến hắn, Quân Hoảng cũng hừ một tiếng: “Cách xa hắn một chút, đừng làm ảnh hưởng đến hắn.”

“Hoàng Huynh, Tiểu Diệp Tử vẽ cái gì đấy?”

“Không biết.” Quân Hoảng đáp đồng dục.

“.....” Hoàng Huynh, bộ dạng kia của huynh, giống như kiểu cái gì huynh cũng biết vậy.

Qua một lúc lâu, Quân Hối mới nhìn ra manh mối: “Tiểu Diệp Tử, người vẽ tán thạch trận à?”

Diệp Lạc vô cùng chuyên chú, không kêu một tiếng nào. Quân Hối không dám tin nhìn Quân Hoảng: “Hoàng Huynh, nàng vẽ tán thạch trận hả?”

Quân Hoảng hơi mím môi, nửa ngày sau, mới hơi hơi cong khóe môi: “Ừ.”

Người hắn yêu, có tài hoa không gì sánh kịp như vậy, tán thạch trận vang danh thiên hạ thì sao chứ. Chẳng những hắn có thể phá giải, còn có thể vẽ lại luôn kìa.

“Tiểu Diệp Tử, người thực sự nhớ được hả?” Quân Hối vô cùng cẩn thận hỏi.

Diệp Lạc không ngẩng đầu lên: “Ném hẳn ra ngoài cho ta.”

Vì thế, một lát sau, Quân Hối đã bị Vi Kỳ mời ra ngoài.

Quân Hối nghiêng răng nghiêng lợi. Hừ! Hoàng Huynh, huynh cứ éo buộc bản thân đi. Không nể tình huynh đệ tình thâm như vậy á, sau này đừng mơ ta giúp huynh nhé!

Nghĩ tới Hoàng Đế ca ca nhà mình bị tiểu ma nữ vô lương kia lừa gạt lại còn mang bộ dạng ngốc nghếch vô cùng hạnh phúc như vậy, đột nhiên tâm trạng Quân Hối lại cân bằng, vui vẻ vừa đi vừa hát.

Về phần tiền thuốc men sắp phải bồi thường kia. Không sao cả, hẳn đã giúp Tiểu Diệp Tử việc lớn như vậy, ngày khác tới Diệp phủ đòi về.

Diệp Lạc vẽ xong, lại kiểm tra lại một lần nữa, rồi mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, buông bút xuống.

“Lời ta nói người đều quên rồi à?” Giọng của Quân Hoảng vang lên bên tai.

Diệp Lạc vội vàng tươi cười: “Không quên, một chữ cũng không quên.”

“Thế ta đã nói cái gì hả?”

“.....” Hẳn nói nhiều như vậy, ai biết hẳn hỏi câu nào chứ? Diệp Lạc oán thầm.

Mặt Quân Hoảng càng lúc càng đen: “Ta đã bảo người không thể dùng bản thân đi mạo hiểm, hôm nay người đang làm gì hả?”

Diệp Lạc nhớ ra: “Không phải do ta nóng vội sao, Trương Đài Minh chỉ bị cầm tù một tháng thôi. Ta phải thừa dịp thăm dò tình trạng của Bộ Binh. Nhỡ đâu có thể lực che giấu gì thật, thì chúng ta cũng phải mượn cơ hội đào ra. Cơ hội ngút trời sao có thể bỏ qua chứ! Quân đội là nơi nói chuyện bằng thực lực. Ta muốn thu phục những người này trong thời gian ngắn, cho bọn họ lý do để tin tưởng, thì đây là biện pháp tốt nhất mà ta nghĩ được lúc này.”

“Vậy sao người không thương lượng với ta?”

“Không phải là sợ người không đồng ý sao?”

“Hóa ra người đã sớm biết là ta sẽ không đồng ý à?” Quân Hoảng khó thở: “Liễu Nhất Dao là người của Phụ Hoàng. Ta đang tìm cách nói chuyện với hắn, người cần gì phải gấp như vậy chứ, nhỡ đâu bị thương thì sao?”

Lúc này Diệp Lạc mới nhớ tới tờ giấy của Quân Bách, suýt nữa thì nàng quên mất: “Người hợp nhất thế lực của Tiên Hoàng lại à?”

“Còn đang tìm cách, nhưng cũng không tệ lắm. Nhưng mà sao người lại biết chứ?”

Diệp Lạc nháy mắt mấy cái: “Ông nội ta là tâm phúc của Tiên Hoàng mà, ta tất nhiên sẽ biết một chút rồi.”

Quân Hoảng lấy một tờ giấy trong lòng ra: “Đây là Phụ Hoàng để lại cho ta, người xem xem, còn có gì có thể dùng không?”

Diệp Lạc đỡ trán, có cảm giác muốn thở dài.

“Người làm sao thế?”

“Quân Hoảng, người có biết ta là ai không?”

“Ta biết mà. Diệp Tri, người say rượu à?” Quân Hoảng lo lắng muốn sờ trán nàng.

Diệp Lạc cúi đầu tránh ra: “Quân Hoảng, ta là Thừa tướng, lại làm chủ Bộ Binh. Phủ binh của Diệp gia, không kém gì cấm quân của người. Võ công của anh vệ bên cạnh ta, thậm chí còn cao hơn Vi Kỳ. Hồng Tụ quận chúa có tình cảm sâu đậm với ta, mười vạn binh mã tùy tay ta dung. Phong Phi Tự của Hoa Gian quốc cũng có quan hệ sâu xa với ta. Người là Vua của một nước, lớn lên trong Hoàng Cung toàn âm mưu, nhìn là lục đục, học là tính kế, người không có chút phòng bị nào sao?”

Quân Hoảng bình tĩnh nhìn nàng, không nói gì.

Diệp Lạc thở dài một hơi: “Quân Hoảng, Đế Vương như người, sẽ không thể trở thành Minh Quân được.”

“Không đâu, Diệp Tri!” Quân Hoảng tiến lên hai bước, đón nhận ánh mắt của nàng: “Ta không hề dễ dàng tin tưởng người khác, cho dù là Chiêm Xuân đi theo ta từ lúc bé. Ta biết hẳn là người có thể tin tưởng, nhưng nếu hẳn ở sau lưng ta thì ta ngủ cũng sẽ không yên. Giấc ngủ của ta rất ngắn, một chút gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến ta tỉnh dậy. Thân là một Đế Vương, ta đa nghi, phòng bị khắp nơi, lúc nào cũng đề tâm.”

“Nhưng mà, Diệp Tri à. Ta không dễ dàng tin tưởng người khác, cũng không có nghĩa là không thể tin tưởng người khác. Nếu là người, thì ta nguyện ý tin tưởng.”

“Nếu cuối cùng, tín nhiệm người là sai lầm thì sao?” Diệp Lạc lẩm bẩm nói.

“Đó là do ta ngu xuẩn, không liên quan tới ai cả.” Quân Hoảng cười: “Diệp Tri, người là người duy nhất ta toàn tâm toàn ý tin tưởng.”

Ánh mắt của hắn trong suốt, sáng ngời, Diệp Lạc nhìn một lúc rồi giơ tay che tầm mắt hắn.

“Diệp Tri, người làm sao vậy?” Quân Hoảng có chút bất mãn, giữ tay nàng.

Diệp Lạc lắc đầu: “Ta muốn biết, lớn lên từ Hoàng Cung, sao người có thể có đôi mắt xinh đẹp như vậy chứ.” Sạch sẽ, trong suốt, không có chút tạp chất nào.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Men Say Nồng

Edit: Lam Sắc.

Không thể không thừa nhận, trận chiến của Diệp Lạc ở sân huấn luyện thực sự rất uy vũ.

Trong quân đội có rất nhiều người có nhiệt huyết. Có thể bọn họ không biết người chỉ huy cũ là ai, nhưng bọn họ biết vị Thừa Tướng trẻ tuổi, đã đánh bại Thống lĩnh của Hồ Bí Doanh, một mình phá tán thạch trận của quân đội Sùng Hưng. Tuy trận đó được lập vôi vàng, lại ít người, không phát huy được uy lực lớn nhất, nhưng đã đủ để thuyết phục người khác rồi.

Cho nên, khi Diệp Lạc lại xuất hiện ở Hồ Bí doanh, nhóm binh lính đang đều ngừng lại, nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt nóng rực.

Dù da mặt Diệp Lạc có dày cũng không chống đỡ được số ánh mắt đó, vẫn có chút không tự nhiên. Nàng lập tức đi ra chỗ Tào Võ, đây là một người đi từ chỗ thấp lên. Tuy bây giờ đã là Thống Soái cao nhất của Hồ Bí Doanh, nhưng hắn vẫn tập luyện cùng binh lính mỗi ngày.

Hắn lau mồ hôi, nhìn Diệp Lạc, chấp tay nói: “Mặt tướng bá khí kiến Tướng gia.”

Diệp Lạc run run, nàng không nghe nhầm chứ? Gọi nàng là Tướng “Gia” hả? Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, tâm lại rầu rĩ nửa ngày, thật khó

chịu.

“Tướng gia?” Thấy vẻ mặt nàng kì quái lại không nói gì, Tào Võ nghi hoặc gọi lại.

Lúc này Diệp Lạc mới hồi phục tinh thần, ho một tiếng, để một nam nhân cao hơn nàng tận hai cái đầu gọi nàng là “gia”, thật khó tiếp thu mà. Nàng chỉ có thể lừa mình dối người là không nghe thấy, giơ quyển sách trong tay lên: “Ta muốn nói chuyện với người về Tán thạch trận.”

“Tán thạch trận à?” Sắc mặt Tào Võ thay đổi, vẻ mặt lạnh nhạt hơn: “Tướng gia, đây là việc quân.” Không phải việc mà một quan văn như người có thể can thiệp. Hẳn không có hứng thú với việc thay đổi triều đại, hẳn là người trong quân đội, chỉ cần bảo vệ quốc gia là được. Nhưng Tán thạch trận này là bảo bối của quân đội Sùng Hưng, không ai có thể nhúng chàm.

Diệp Lạc không tức giận, ngược lại còn vui mừng, xem ra dù Bộ Binh này nằm trong tay Trương Đài Minh, nhưng vẫn còn bộ phận chưa bị ăn mòn. Ý cười trên mặt nàng càng sâu: “Tào Võ, người hiểu lầm rồi, chỉ là ta có vài ý tưởng, hy vọng người có thể thêm vào tán thạch trận, để cải tiến thêm thôi.”

Tào Võ bình tĩnh cầm lấy đồ trong tay Diệp Lạc, vừa nhìn thấy, sắc mặt lại thay đổi, càng xem, càng nghiêm túc. Hồi lâu sau, hẳn gấp sách lại, bình tĩnh nhìn Diệp Lạc: “Tướng gia, hôm qua là lần đầu tiên ngài tiếp xúc tán thạch trận thật sao?”

“Đúng, nổi tiếng đã lâu, nhưng không có cơ hội gặp.”

Tào Võ nhìn mặt Diệp Lạc, vết sưng trên mặt chưa tan hết, trong mắt đầy tơ máu, xem ra là thức suốt đêm viết cái này.

“Người... vì sao?” Hãn là người thẳng tính, trong lòng nghĩ cái gì, sẽ hỏi trực tiếp luôn. Hãn không hứng thú với việc tranh giành quyền lực, nhưng không có nghĩa là hãn không biết gì. Bộ Binh này là do Quân Nặc và Trương Đài Minh cầm quyền. Sao Thừa Tướng theo phe Thân Hoàng lại có thể đến giúp bọn họ cải tiến tán thạch trận chứ.

Diệp Lạc cười thản nhiên: “Ta là Thừa Tướng của Sùng Hưng vương triều, còn các người, là quân đội của Sùng Hưng vương triều.”

Xung quanh im lặng một lúc, một lát sau, Tào Võ cúi người, tuy không nói gì, nhưng cái cúi đầu này, đã đại biểu cho lễ nghi của võ tướng cấp cao nhất rồi.

Nếu một thân võ công của Diệp Tướng làm người ta khiếp sợ, thì Diệp Tri hôm nay lại khiến Tào Võ bị thuyết phục sâu sắc bởi trí tuệ và khí độ hơn người.

“Đúng vậy, Diệp Tướng. Bọn ta là quân đội của Sùng Hưng Vương Triều.”

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Lạc rất dễ dàng gia nhập vào doanh trại của Hồ Bí doanh. Nàng và Tào Võ, Khương Tán, Liễu Nhất Dao, và vài vị tướng lĩnh khác cùng thảo luận việc sửa chữa tán thạch trận.

Trong quá trình này, Diệp Lạc cũng nhận được không ít lợi ích. Tán thạch trận là trận pháp quan trọng trong quân đội Sùng Hưng, nó được truyền lại đến nay, tất sẽ có chỗ tinh diệu. Không phải thứ mà Diệp Lạc có thể hiểu rõ qua một lần phá trận không đầy đủ như vậy. Nay thông qua việc thảo luận với đám người Tào Võ nên càng hiểu rõ hơn.

Còn về tán thạch trận thì, đã qua hơn mười năm không thay đổi, nó lại trải qua vài đời tướng, thêm cả việc hạn chế về niên đại, nên đã có rất nhiều lỗ hổng. Diệp Lạc rất có thiên phú về việc bày binh bố trận, nên có thêm sự tham dự của nàng, thì việc cải tiến trận pháp cổ trở nên dễ dàng.

Đối với thứ mình yêu thích thì bọn họ đều đâm đầu vào, mất ăn mất ngủ trong doanh trại Hồ Bí Doanh, không hề quan tâm tới thời gian.

Cho đến lúc thành công, Diệp Lạc xoa xoa mắt, không dấu được sự hưng phấn: “Không tệ lắm.”

Trải qua mấy ngày ở chung, Tào Võ đã bội phục Diệp Lạc sát đất, hơn nữa vì tính Diệp Lạc rất dễ ở chung, nên những nghi ngờ vô căn cứ lúc đầu cũng bay mất. Tào Võ giơ tay ra, vỗ lên vai Diệp Lạc: “Diệp Tướng. Không thể tin được, người giống nữ nhân như vậy mà lại lợi hại như thế. Mạnh hơn nhiều so với đám chỉ biết nói không dám làm kia. Đúng là nam tử hán chân chính của Sùng Hưng chúng ta.”

Lực đạo của hắn vốn không nhỏ, lại trong lúc vui vẻ, nên Diệp Lạc âm thầm nhếch môi, chịu đau không nói gì.

“Đi thôi.” Hắn lôi Diệp Lạc, giống như lôi con gà con: “Đi uống rượu thôi. Hôm nay lão Tào ta mời khách.”

“Thống lĩnh, ta cũng đi!” Khương Tán không chịu bị bỏ lại, mở to đôi mắt vô thần: “Nếu không uống chút rượu vào thì ta sẽ ngã xuống đất mất.”

“Chúng ta cũng muốn đi.” Vài vị tướng lĩnh khác đang ngáp, vừa nghe thấy có rượu uống, thì ánh mắt đều sang lên.

Vốn Diệp Lạc còn định từ chối để về nhà đi ngủ, nhưng lời từ chối còn chưa kịp nói, Tào Võ đã vung tay lên: “Tốt. Báo cho đầu bếp, làm một bữa phong phú đi. Trừ mấy thủ vệ phải làm việc ra thì toàn bộ đều được uống rượu ăn thịt.”

“Hả?” Diệp Lạc còn đang há hốc mồm, Tào Võ đã ôm vai nàng: “Đi thôi, Diệp Tướng, hôm nay chúng ta không say không về.”

Người trong quân đội, độ trung thành đều rất cao, khi bọn hăn coi người là địch, sẽ dùng máu thịt làm thuẫn ngăn người ở bên ngoài. Mà khi bọn họ coi người là huynh đệ thì sẽ nguyện ý cùng sống cùng chết với người.

Mối quan hệ giữa người với người đúng là một việc rất kỳ diệu. Vì vậy vì Diệp Lạc chưa kịp từ chối thì đã kéo khoảng cách giữa nàng và mấy tướng lĩnh đã được kéo gần lại.

Sau đó, ngay cả binh lính bình thường cũng dám bưng rượu nhảy ra: “Diệp Tướng, uống một chén nữa.”

“Diệp Tướng.....”

“Diệp Tướng, ta nói với người.” Khương Tán uống say, lại vỗ một phát lên lưng nàng, suýt nữa vỗ cả một bụng rượu của nàng ra: “Vị kia nhà ta bảo ta hỏi người xem người dường da kiểu gì? Hôm kia nàng ấy đến đưa cơm, thấy da người còn tốt hơn da của con gái ta.”

“Làn da tốt à?” Diệp Lạc sờ sờ mặt, suy nghĩ một hồi rồi trả lời: “Uống nhiều nước tuyết.” Nàng nghĩ chắc do cái này. Lúc ở Thương Vụ Môn, nàng rất lười, lúc khát nước không muốn đi tìm nước uống, bảo sư huynh lấy cho nàng một bát tuyết, trộn đường vào ăn luôn, vừa đỡ thèm, vừa đỡ khát.

Sư huynh và Vô Nhai đều trợn mắt há miệng với hành vi này của nàng, lại không thể làm gì. Sư huynh đã từng cười nàng: “Muội lười như vậy thì ai dám cưới chứ. Cha mẹ muội cũng sẽ đau đầu.”

“Không gả được thì còn có sư huynh nuôi mà, đúng không?” Lúc ấy, nàng cười vui vẻ hỏi.

Sư huynh sùng nịch vỗ đầu nàng: “Đúng, ta nuôi.”

Nghĩ đến đây, nàng lại ngửa đầu, uống cạn chén rượu.

Lúc Quân Hoảng đến thì nhìn thấy bộ dáng này, Diệp Lạc say bất tỉnh, một mình ôm đầu chui dưới bàn, những người còn lại đều nằm tụ tập thành từng nhóm.

“Hoàng, Hoàng Thượng.” Vẫn còn người hơi tỉnh táo, nhìn thấy Hoàng Đế thì lo sợ quỳ ngay xuống. Tuy nói bây giờ là buổi tối, không phải lúc huấn luyện, nhưng tất cả mọi người đều say thì đúng là...

Tào Võ còn tỉnh táo toát mồ hôi lạnh: “Mặt tướng tham kiến Hoàng Thượng.”

Quân Hoảng trầm mặt nhìn quanh một vòng, sau đó nói: “Các tướng lĩnh của Hồ Bí Doanh bị trừ bổng lộc một tháng. Riêng Tào Võ là thống lĩnh thì trừ nửa năm.”

Sau đó đi đến bên cạnh bàn, Vi Kỳ đã vào từ lâu, đá cái bàn ra, ánh sáng trong mắt Quân Hoảng lúc sáng lúc tối, nhìn chăm chăm Diệp Lạc đã lâu. Nàng ôm bát ngủ say không biết gì, hần nhẹ nhàng phun ra một câu: “Diệp Tướng, phạt bổng lộc một năm.”

Lời vừa dứt, hần liền xoay người ôm Diệp Lạc lên, cũng không có phải nàng thấy có người đến gần không mà đột nhiên xuất chiêu.

“Hoàng Thượng cẩn thận!” Vi Kỳ kinh hãi kêu, cũng không kịp ngăn lại, mắt thấy chiêu kia sẽ rơi vào người Quân Hoảng, bỗng nhiên Diệp Lạc mở mắt, sau đó, dừng động tác lại.

“Diệp Tri.” Quân Hoảng không hề động.

“Là người à!” Diệp Lạc nhếch miệng, sau đó thả tay xuống, thân mình hơi hơi nghiêng, ngã vào lòng Quân Hoảng.

Quân Hoảng ôm lấy Diệp Lạc, xoay người đi.

“Hoàng Thượng!” Chiêm Xuân nghe nói Quân Hoảng lao ra khỏi cung đã có dự cảm không tốt, bây giờ đang vội vàng đuổi tới, liếc mắt thì thấy Diệp Tướng mặt đỏ như hoa đào nằm trong lòng Hoàng Thượng, tim rơi lộp bộp. Hắn lâu mồ hôi trên trán, nói nhỏ bên cạnh Quân Hoảng: “Hoàng Thượng. Diệp Tướng là thần, ngài là quân. Hơn nữa Diệp Tướng đứng đầu bách quan, bị ngài ôm ra ngoài như vậy, thì không tốt lắm đâu.”

Quân Hoảng nhìn Diệp Lạc, nhú mày: “Không tốt cho hắn à?”

Chiêm Xuân hơi sững sốt một chút, rồi gật đầu như già tỏi: “Đúng vậy, đúng vậy. Chỉ sợ Diệp Tướng tỉnh lại, sẽ không thích.”

Quân Hoảng mím môi: “Chuẩn bị kiệu đi.”

Kiệu không phải vấn đề, vấn đề ở đây là Diệp Lạc thà chết chứ không lên kiệu. Người say rượu thì khí lực vô cùng lớn, hai tay nàng bám vào cửa kiệu, mặc kệ Vi Kỳ và Chiêm Xuân kéo thế nào, nàng cũng sống chết không lên.

Có thể do tay Vi Kỳ cầm quá mạnh, Diệp Lạc đau tay, nàng cúi đầu gọi một tiếng: “Ca ca”, một giọt nước mắt chảy xuống.

Quân Hoảng cũng không nhìn được nữa, quát một tiếng: “Được rồi!”

Vi Kỳ và Chiêm Xuân vội vàng buông tay, Diệp Lạc đắm lệ nhìn hắn, gọi một tiếng gì đó, rồi nghiêng ngả đi ra chỗ hắn. Quân Hoảng vội vàng đỡ lấy nàng, tuy sắc mặt vẫn rất khó nhìn, nhưng giọng điệu đã nhẹ nhàng hơn: “Diệp Tri, ngươi muốn thế nào?”

“Không ngồi kiệu.” Diệp Lạc dựa vào tay hắn, toàn bộ sức nặng của cơ thể đều dựa vào người hắn.

Quân Hoảng than nhẹ một tiếng: “Được. Vậy ta công ngươi được không?”

“Công ta hả?” Diệp Lạc có chút nghi hoặc, kinh ngạc nhìn hắn nửa ngày, sau đó cười tươi, gật đầu: “Được.”

“Hoàng Thượng, để ta công đi.” Vi Kỳ bị Chiêm Xuân đá ra.

“Không cần!” Diệp Lạc đề phòng hắn như đề phòng cướp, hai tay bám chặt vào Quân Hoảng không buông: “Ta không cần người công.”

“Diệp Tri, người giả vờ say!” Vi Kỳ nhảy dựng lên, một tay chỉ vào nàng.

Diệp Lạc lắc đầu: “Ta không say.” Nàng dựa đầu vào lòng Quân Hoảng, thì thầm: “Ca ca sẽ không giả vờ say đâu.”

Quân Hoảng nghe nàng nói gì đó trong ngực hắn, chỉ cho là lời say, cũng không để ý, một tay đỡ nàng không bị ngã, tự mình xoay người, kéo nàng lên lưng: “Được rồi, ta công người về nhà.”

Diệp Lạc thoải mái dựa vào lưng hắn, híp mắt lại, thỏa mãn cọ cọ.

“Hoàng Thượng, đây, đây còn ra thể thống gì nữa. Diệp Tướng say, nhưng ngài không say mà. Sao lại điên giống hắn chứ?” Chiêm Xuân sắp khóc rồi.

“Người không thấy hắn say sao?” Quân Hoảng đã đứng dậy: “Người hồi cung đi, Vi Kỳ đi theo ta.”

“Nhưng mà, Hoàng Thượng...” Chiêm Xuân còn chưa dứt lời, Quân Hoảng đã đi rồi, hắn đuổi theo hai bước, Quân Hoảng quay đầu trừng hắn, hắn chỉ đành trơ mắt nhìn Hoàng Đế Bệ Hạ của hắn công Thừa tướng đại nhân đi xa.

Hắn chà chà chân, lệ nóng tung bay: “Sao lại thế này chứ. Phải làm thế nào mới được đây!”

Diệp Lạc nằm trên lưng Quân Hoảng một lát, có vẻ hơi tỉnh táo một chút, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh: “Ta khát.”

Quân Hoảng dừng lại: “Vi Kỳ, đi tìm nước đi.”

“Vô Nhai, ta không cần thủy.” Diệp Lạc hô một câu, lại ôm cổ Quân Hoảng: “Ta muốn ăn tuyết, tuyết rơi rồi, ta muốn ăn tuyết.”

“Tuyết hả?” Quân Hoảng nhíu mày: “Hôm nay làm gì có tuyết rơi.”

“Ta muốn ăn tuyết.” Diệp Lạc hít mũi: “Ta muốn ăn tuyết.”

Mùa đông ở Sùng Hưng cũng không quá lạnh. Hơn nữa kinh thành ở vùng bình nguyên, không có tuyết đọng. Diệp Lạc muốn ăn tuyết đúng là làm khó Quân Hoảng.

Hắn chỉ đành nhẹ giọng dỗ: “Chờ mai tuyết rơi, người muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, bây giờ không có tuyết, không ăn được.”

Sự thật chứng minh, giảng đạo lý với một con ma men là điều hoàn toàn vô dụng, Diệp Lạc lắc đầu: “Người gạt người, trên núi có tuyết đọng nhiều năm, sao lại không có tuyết chứ?”

Quân Hoảng dừng một chút: “Ta là ai hả?”

Diệp Lạc im lặng nửa ngày, bỗng há miệng cắn lên cổ hắn, Quân Hoảng nóng nảy: “Người làm gì đấy?” Lại không dám buông tay ra, sợ nàng ngã xuống đất, chỉ đành quay đầu lại nhìn nàng.

“Hoàng Thượng.” Vi Kỳ vốn đang thưởng thức phong cảnh, cũng nóng nảy, rút kiếm ra.

Quân Hoảng nhin đau: “Vi Kỳ, người rút đi.”

Tay Vi Kỳ cầm kiếm run run: “Nhưng Diệp Tướng.....”

Diệp Lạc cắn xong, mở to mắt trừng hăn: “Đau không?”

Quân Hoảng cắn răng: “Người nói xem?” Trong lòng đã hạ quyết tâm, không bao giờ cho Diệp Tri uống rượu nữa.

Diệp Lạc vươn tay ra, nhẹ nhàng sờ sờ, sau đó, làm một động tác khiến Quân Hoảng hóa đá trong nháy mắt, nàng nhẹ nhàng hôn lên đó: “Ừ, đau.”

“Hoàng, Hoàng Thượng.” Vi Kỳ mở to hai mắt, kiếm rơi trên mặt đất. Bỗng hồi phục lại tinh thần, nhanh chóng xoay người: “Quay đầu đi.” Hăn ra lệnh.

Toàn bộ ám vệ trong bóng tối, vốn cũng không nhìn rõ đều xoay người đi.

Ngoại lệ duy nhất là một thân hình xinh đẹp, nhẹ nhàng như chim yến, nhanh chóng đi tới, dừng lại bên cạnh Quân Hoảng, quỳ một gối xuống, cung kính nói: “Phủ Binh Diệp gia Thập Nhị, bái kiến Ngô Hoàng.”

“Bình thân.” Quân Hoảng gật đầu.

Diệp Thập Nhị nhìn Diệp Lạc: “Công tử say rồi, để thuộc hạ đưa hăn về là được, không dám làm phiền Hoàng Thượng.”

“Không cần.”

“Ừ, không cần.” Diệp Lạc cũng gật đầu, ôm cổ Quân Hoảng: “Ta không ăn tuyết nữa, chúng ta về nhà thôi.”

Giọng điệu kia khiến mắt Diệp Thập Nhị đỏ lên, nhanh chóng cúi đầu.

Dọc đường đi, quả nhiên Diệp Lạc nhu thuận hơn, không nói gì cả, chỉ dựa đầu lên lưng Quân Hoảng. Trong bóng tối, mắt nàng mở to không biết đang nghĩ gì.

Rốt cục cũng trong nhà, Quân Hoảng thả Diệp Lạc xuống, chờ Diệp Thập Nhị mang nước rửa mặt tới, lại rửa mặt hộ nàng. Diệp Lạc không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn hắn.

Dưới ánh mắt đó, Quân Hoảng không nhịn được buồn bực đứng dậy định đi thì bị Diệp Lạc kéo lại. Hắn kéo ra, không buông, hắn lại không dám dùng sức lớn. Hắn quay đầu, nắm chặt tay lại, giọng khàn khàn hỏi: “Diệp Tri, ta là ai?”

Tay Diệp Lạc chậm rãi buông ra, nàng nói: “Người là Quân Hoảng.”

Quân Hoảng không chớp mắt nhìn nàng, mọi buồn bực trong lòng đều bị những lời này làm bay mất. Vừa rồi hắn còn nghĩ Diệp Tri tưởng hắn là người khác. Hóa ra hắn(DIỆP LẠC) vẫn biết là hắn(QUÂN HOẢNG). Khóe miệng cười tươi: “Ừ, ta là Quân Hoảng.”

“Người là thằng nhóc thối tha!” Diệp Lạc mắng một câu.

Nụ cười trên mặt Quân Hoảng cứng đờ.

Diệp Lạc nhắm hai mắt lại: “Quân Hoảng là thằng nhóc thối tha.” Lại mắng thêm một câu, vẻ mặt Quân Hoảng dần dần trầm xuống. Sao ngay cả lúc say hắn(DIỆP LẠC) cũng mắng hắn(QUÂN HOẢNG) chứ?

Khóe miệng Diệp Lạc lại loáng thoáng có ý cười: “Nhưng ta không nhìn nhầm người.”

Quân Hoảng không biết mình về cung như thế nào, chỉ biết là khóe miệng cong lên không kéo xuống được.

“Hoàng Thượng làm sao vậy?” Chiêm Xuân vốn đang lo lắng, chờ ở cửa cung lại bị bộ dáng này của Quân Hoảng dọa, hắn vụng trộm hỏi Vi Kỳ.

Sắc mặt Vi Kỳ tái nhợt, hiển nhiên là chưa hết kinh hồn, hắc lặc đầu: “Ta không biết, ta không biết gì hết.”

Sáng hôm sau Quân Hoảng thức dậy, thần thanh khí爽 nói: “Vi Kỳ, đi gọi người xác thực thân phận của Diệp Tri lúc đi thi tới cho ta.”

Người đến rất nganh chóng, Quân Hoảng hỏi: “Lúc các người xác minh Diệp Tri, có kiểm tra rõ ràng thân thể hắc không?”

“Dạ, vi thần nhìn thấy rõ ràng, tuyệt đối không nhầm được.”

“Vậy ngực hắc có tật à?”

Dị tật? Hai người bên dưới nhìn nhau, cẩn thận nhớ lại rồi đáp: “Tuy thân thể Diệp Tướng yếu, có vẻ gầy yếu, nhưng thân thể không có dị tật gì, cũng không có sẹo.”

Quân Hoảng phát tay: “Đi xuống đi.”

Người đi rồi, hắc sờ ngực mình, hơi nghi hoặc, Diệp Tri không cường tráng bằng hắc, sao ngực còn cứng hơn của hắc nhỉ? Rõ ràng nơi khác đều mềm mại mà, hại hắc còn tưởng là vết thương cũ của Diệp Tri!

Hạ quyết tâm, ngày khác nhất định phải hỏi Diệp Tri xem, có phải là do luyện võ công kỳ quái gì nên biến thành như vậy không. Nhưng đừng tổn hại tới thân thể là được.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Tính Kế

Edit: Lam Sắc

Ngày hôm sau tỉnh lại, Diệp Lạc đầu đau kịch liệt chống đỡ đi tới bàn. Vừa bê được một chén nước lên, chưa kịp uống, Diệp Thập Nhị đã đến, mặt không thay đổi trần thuật lại toàn bộ sự tích vinh quang của nàng tối qua. Sau đó, vung tay áo lên, ôm th đi mất.

Diệp Lạc ngó người trong chốc lát, rồi cười khổ, cái này đúng là tiêu rồi.

Rượu làm hỏng việc, cổ nhân không có lừa ta!

Quả nhiên, chỉ mấy ngày ngày sau, tiết mục Diệp tướng say rượu ở Bộ Binh, Quân Vương hộ tống trong đêm, đã bị truyền ra. Ngày đó Quân Hoảng lại nghênh ngang ra vào Bộ Binh, không ít người nhìn thấy. Vì vậy tin đồn này càng có tính chính xác.

Diệp Lạc vẫn vào triều bãi triều như cũ, vẫn xử lý việc ở Bộ Binh như không có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng Diệp Thập Nhị ẩn mình bên cạnh Diệp Lạc thì biết, những ngày gần đây, thời gian nàng xử lý công việc dài hơn trước nhiều.

“Tiểu thư, người cứ không quan tâm tới thân thể như vậy, ta sẽ tức giận đấy.”

Diệp Lạc không để ý tới nàng, tiếp tục vùi đầu viết.

“Tiểu thư!” Diệp Thập Nhị đi lên đề bút của nàng lại: “Không cho viết nữa. Đi ngủ thôi.”

Diệp Lạc chỉ thản nhiên liếc nàng một cái: “Thập Nhị, buông tay ra.”

Ánh mắt của nàng không hề có lực sát thương, nhưng lại khiến tay Diệp Thập Nhị run lên, chậm rãi buông ra: “Tiểu thư?” Nàng cẩn thận hô một tiếng.

Diệp Lạc vỗ vỗ tay nàng: “Yên tâm đi, ta sẽ chú ý thân thể, nhưng thời gian của ta không nhiều lắm.”

Kỳ thật nàng vẫn biết có người điều tra nàng. Lúc nàng đi du lịch giang hồ cũng không cố ý giấu diếm thân phận của Diệp Tri, lại thêm cả Vô Nhai đi cùng nàng, các căn cứ rất rõ ràng.

Hơn nữa, nàng nhìn trời, ánh mắt hơi hốt hoảng. Sư huynh, sẽ không để nàng có cơ hội đối mặt làm địch với huynh ấy. Cho nên thời gian của nàng thật sự đã không còn nhiều nữa.

“Hoàng Thượng, đây là danh sách quân đội trong biên chế của bộ binh ta đã sửa lại trong thời gian qua. Có rất nhiều chỗ khả nghi, chỉ đành gác lại chờ người đi kiểm chứng. Thêm nữa, phía sau Minh Hi, Trương Vũ, Vệ Phong không có thể lực phức tạp, tài giỏi hơn người, làm người lại chính trực, có thể trọng dụng.”

Quân Hoảng nhìn Diệp Lạc đưa tư liệu đã sửa sang lên, lại nhìn nàng ngày càng gầy: “Việc đồn đãi đó gây phiền phức cho người à?”

Diệp Lạc giương mắt nhìn hắn, vẻ mặt lạnh nhạt: “Sao hả? Hoàng Thượng muốn nói, tình ý của người đã bị phát hiện, chuẩn bị chiêu cáo

Thiên Hạ sao?” Có lẽ vì trong lòng có rất chuyện, tính tình Diệp Lạc không tốt lắm, đương nhiên, giọng nói cũng không tốt hơn tý nào.

Quân Hoảng đứng dậy, cất tư liệu trước mặt nàng đi, sau đó, từ sau bàn, đi đến trước mặt nàng: “Diệp Tri, người đi nghỉ ngơi đi.”

Diệp Lạc đứng im không nhúc nhích.

Quân Hoảng ấn vai nàng: “Diệp Tri, ta biết đây không phải thời cơ tốt, nên ta sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. Việc này ta sẽ xử lý. Người cần phải nghỉ ngơi, ta cho người năm ngày, người nghỉ ngơi đi. Người yên tâm, ta biết nên làm gì.”

“Quân Hoảng, ta không sao.”

“Nghỉ ngơi đầy đủ, mới có thể đi tiếp được, Diệp Tri, đừng để ta lo lắng.”

Nàng làm cái gì mà khiến hấn lo lắng chứ? Diệp Lạc muốn phản bác, nhưng nhìn thấy mặt mình in trên mắt Quân Hoảng, nàng gật đầu, nở nụ cười: “Được, giao cho người.”

Quân Hoảng, đây không phải mối nguy hiểm bình thường. Lời đồn đãi mạnh như hổ, ngay cả nàng còn phải cố sức ứng phó, nàng muốn xem xem, Quân Hoảng sẽ làm thế nào.

Cho nên nàng vươn vai: “Ta về nhà ôm Thiên Hạ đây.”

“Diệp Tri.” Quân Hoảng gọi nàng lại: “Mấy ngày nay ta sẽ không đến Diệp phủ, nếu, nếu người có việc thì sai người báo cho ta biết.”

“Được!” Trong lúc lời đồn đãi đang xôn xao, nếu Quân Hoảng còn dám tự gây họa thì nàng thực sự bội phục hấn.

Diệp Lạc đi ra ngoài, còn chưa ra đến cửa cung, đã bị người gọi lại: “Diệp Tướng.”

Diệp Lạc chấp tay hành lễ: “Chiêm tổng quản?” Chẳng lẽ Quân Hoảng còn có chuyện gì? Nàng đương nhiên biết địa vị của Chiêm Xuân ở bên cạnh Quân Hoảng, cho nên cười hỏi: “Hoàng Thượng còn có gì phân phó sao?”

“Diệp tướng, có thể nói chuyện một lát không?” Chiêm Xuân cũng cung kính có lễ với Diệp Lạc.

Hai người đi tới một chỗ yên lặng, Chiêm Xuân bỗng quỳ xuống, làm Diệp Lạc sợ tới mức vội vàng nhảy ra: “Chiêm tổng quản, có việc thì mời nói, đừng làm thế này.”

Chiêm Xuân không đứng lên, mà còn cúi xuống lạy: “Hoàng Thượng đăng cơ đã lâu, nhưng hậu vị vẫn bỏ trống. Hoàng Thượng rất tin tưởng Diệp Tướng, xin Diệp Tướng khuyên Hoàng Thượng, nhanh chóng nạp phi cưới hậu. Đó mới là đúng đắn.”

Diệp Lạc hơi nhếch môi, Chiêm Xuân cũng bình tĩnh nhìn nàng, vẻ mặt khẩn cầu, nhưng ánh mắt thì không có.

Hồi lâu sau, Diệp Lạc cong môi: “Ta thân là Thừa tướng, việc của Hậu Cung, không nằm trong phạm vi chức trách của ta. Chiêm tổng quản, tìm lầm người rồi.”

Chiêm Xuân lau khóe mắt: “Lão nô nhìn Hoàng Thượng lớn lên, Tiên Hoàng Hậu mất sớm, Tiên Hoàng lại bề bộn công việc. Dù lúc là Thái Tử vẫn được Hoàng Thượng yêu thương, nhưng đều là nói về thành tựu học tập, võ công. Do đó khiến Hoàng Thượng không hiểu biết về việc nam nữ. Lúc trưởng thành, thì bốn phía đều là người gây rối, luôn phải phòng bị khắp nơi. Khó có người như Diệp Tướng, thẳng thắn đối đãi với Hoàng Thượng. Sinh tử tướng tùy. Vì vậy, sợ là Hoàng Thượng đã hiểu nhầm về

tình cảm, cũng đặt nhằm tình cảm rồi. Nếu Diệp Tường có thể hiểu được nguyên do, giúp Hoàng Thượng đi ra khỏi đám sương mù này thì nô tài vô cùng cảm kích.”

Dừng một chút, Diệp Lạc ngồi xuống, nhìn Chiêm Xuân: “Chiêm Xuân, người là người lớn lên cùng Hoàng Thượng. Ở trong lòng hắn, có lẽ người càng thân thuộc với hắn hơn phụ hoàng mẫu hậu hắn, đúng không?”

“Dạ, đây là vinh hạnh của nô tài.”

“Người tìm ta, là vì ngôn quan đã đập tới cửa ngự thư phòng, tấu chương buộc tội ta chất thành núi rồi, đúng không?”

Chiêm Xuân cả kinh: “Tin tức của Diệp tướng thực linh thông.”

Diệp Lạc đứng dậy, nhìn xuống hắn: “Vì lưng hắn đã phải gánh áp lực nặng nề như vậy, người được hắn tín nhiệm thì sao có thể làm tăng thêm gánh nặng của hắn chứ? Chiêm Xuân. Nếu người lớn lên cùng hắn, sẽ càng hiểu hắn, tâm tính Quân Hoàng cứng cỏi như vậy, việc hắn đã kiên trì thì sẽ không dễ dàng buông tha. Còn về tình cảm, vì chưa bao giờ trải qua, nên càng chân thành và cố chấp hơn. Cho dù hắn có tình cảm sai trái với ta, ta có thể cự tuyệt, nhưng không thể ép buộc hay can thiệp vào tình cảm của hắn. Người biết không? Nếu hôm nay ta đồng ý với người thì Quân Hoàng sẽ tổn thương đến mức nào chứ. Trong lúc hắn yếu ớt nhất, cần giúp đỡ nhất, thì chúng ta lại giẫm hắn một phát.”

Chiêm Xuân nắm chặt nắm đấm, những lời đã chuẩn bị tốt cũng không nói ra được.

Diệp Lạc xoay người rời đi: “Sau này, người rút kiếm sau lưng hắn, không thể là người và ta.”

Diệp Lạc về nhà, cũng thật sự ôm Thiên Hạ mặc kệ chuyện bên ngoài. Thiên Hạ đã có thể đi tới đi lui trên cái đệm, lăn lộn trên người cô cô nó.

Diệp Lạc cả ngày đều chơi cùng nó, thằng nhóc kia vô cùng vừa lòng với tình trạng này. Ban ngày cũng ngủ rất ít, luôn quần quít lấy Diệp Lạc, đi được một lát lại quay đầu nhìn xem cô cô có còn ở đó không.

Diệp Lạc thấy thú vị, lúc nó quay lại nhìn nàng, thì giơ tay chào: “Thiên Hạ, cô là cô cô.”

Thiên Hạ há miệng, cười tươi lộ cả lợi.

Tang Du đi tới, vừa hay thấy cảnh hòa thuận vui vẻ này, môi cũng bất giác mỉm cười, bước chân cũng thả nhẹ đi.

Diệp Lạc cũng không quay đầu lại: “Nếu hôm nay vẫn báo bề số lượng người trình tấu chương buộc tội ta, bao nhiêu người quỳ trước cửa cung, lại có bao nhiêu quan viên Bộ Lễ nước mắt tung hoành xin Hoàng Thượng cải tà quy chính, thì không cần nói đâu.”

Tang Du trầm mặc nửa ngày, mới mở miệng nói: “Hôm nay có việc mới.”

“Hả?” Diệp Lạc nhú mày, lau nước miếng hộ Thiên Hạ, rồi nói: “Nói nghe chút đi.”

“Đại quân báo là thiếu lương thảo, Hoàng Thượng bảo quan viên Bộ Lễ đi giúp trợ Bộ Hộ chuẩn bị lương thảo, bảo ngôn quan viết văn thư an ủi, nói là chờ giải quyết xong việc quân, sẽ xử lý việc Thừa Tướng họa quốc trong miệng bọn họ.”

Diệp Lạc ôm lấy Thiên Hạ, cười ha ha: “Thằng nhóc này thật có ý tứ, để bọn họ làm việc chính sự, thì sẽ không làm phiền cô cô nữa, đúng không, Thiên Hạ?”

Thiên Hạ y y nha nha vài câu, rồi cười khanh khách.

Tâm trạng Diệp Lạc cũng rất tốt: “Thiên Hạ, để cô cô chơi một lát, chờ tới lúc cháu biết gọi cô cô, thì cô cô sẽ mang cháu đi chơi mọi nơi nhé.”

Thiên Hạ giơ tay túm tóc nàng, cầm chơi vui vẻ, không biết trời đất gì cả.

Diệp Lạc giơ nó lên cao, thằng bé kia kêu nha nha, vô cùng vui vẻ. Diệp Lạc xoay vòng vòng: “Nhìn xem, Thiên Hạ của chúng ta cũng đồng ý rồi. Được, cứ quyết định như vậy đi.”

Một ngày này, Diệp Lạc đột nhiên nhận được một tấm thiệp, nàng mở ra thì thấy, là ấn kí của tô phủ, hẹn nàng ra rừng cây nhỏ nhất ở ngoại thành.

Diệp Lạc trầm ngâm một hồi, thầm nghĩ có thể là Tô Thành muốn thương lượng với nàng về chuyện trong triều mấy ngày nay. Nhưng vì nàng là trung tâm của trận lốc, không thể hẹn ở trong thành nên mới phải hẹn ra ngoại thành.

Lập tức an bài cho Thiên Hạ xong, rồi cưỡi ngựa ra khỏi thành.

Dựa theo địa chỉ Tô Thành cho, Diệp Lạc tìm thấy một căn phòng nhỏ cũ nát. Nhìn cách bài trí bên trong chứng tỏ đã bị bỏ hoang rất lâu rồi.

Lúc nàng đến đã là buổi trưa, nhưng vẫn chưa thấy Tô Thành. Nàng liền ngồi trên tảng đá ngoài cửa chờ Tô Thành tới.

Rừng cây nhỏ này không ở ven đường, dọc theo đường đi, chỉ có khách hành hương đến chùa miếu phía trước thôi. Diệp Lạc áo trắng xuất trần, dung mạo tuần tú, xuất hiện ở nơi yên lặng, hẻo lánh này, khiến mấy đại thẩm, cô nương dâng hương về đỏ bừng mặt liếc nhìn.

Diệp Lạc có chút không được tự nhiên, hơn nữa chờ đợi luôn khiến người ta buồn chán. Thình thoảng nàng đứng dậy, đi vài bước, rồi lại ngồi xuống, sau đó lại đứng dậy, lại ngồi xuống, vòng đi vòng lại.

Cho đến khi trời tối, Diệp Lạc cũng không thấy Tô Thành, trời lại mưa to.

Diệp Lạc vội vàng chạy vào trong phòng, thầm kêu không hay ho. Diệp Thập Nhị ẩn thân ở chỗ tối cũng nháy ra, vô cùng bất mãn: “Công tử, trời hôm nay tối như vậy, đã có vẻ sẽ mưa, người còn chờ như vậy, chờ được cơn mưa to như thế này, người vui vẻ chưa?”

“Được rồi!” Diệp Lạc thay nàng vỗ vỗ áo choàng trên người: “Không phải là ta sợ Tô Đại Học Sĩ có việc gì sao. Không có việc gì hẳn sẽ không hẹn ta ra. Áo choàng ướt rồi, cởi ra đi.”

Diệp Thập Nhị cởi áo choàng xuống, đặt lên một cái ghế cũ trong phòng, kêu lên: “Tốt nhất là vị Đại Học Sĩ kia thật sự đợi mưa mà đến.”

Lúc hai người đang nói chuyện, thì bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân: “Nhanh lên, tiểu thư, ở đây có cái phòng nhỏ có thể tránh mưa.” Một giọng nói thanh thúy hô lên.

Sau đó, hai nữ tử tuổi trẻ đi vào, nhìn thấy Diệp Lạc, thì cười, hành lễ: “Uyển Nhi bái kiến Diệp Tướng.”

Diệp Lạc vội vàng hoàn lễ: “Tô tiểu thư có lễ.” Trong lòng âm thầm kỳ lạ. Không đợi được Đại Học Sĩ mà lại đời được con gái Đại Học Sĩ.

Tô Uyển Nhi sửa sang lại đồ trên người, rồi mới cười với Diệp Lạc: “Không biết Diệp tướng sao lại đến đây, chắc không phải đi dâng hương chứ?”

Diệp Lạc vừa định nói là Tô Thành hẹn, lại thấy Tô Uyển Nhi hỏi, thì đoán là Tô Thành không nói cho nàng ấy biết việc này, nàng ấy chỉ là một cô nương, chắc hẳn Tô Thành cũng không muốn nàng ấy bị cuốn vào, lập tức tùy tiện trả lời: “Đúng vậy, tùy tiện đi xem.”

Tô Uyển Nhi không nói gì, nhưng nha hoàn Tiểu Thúy lại liếc nàng một cái.

Diệp Thập Nhị ở bên cạnh lau mồ hôi, tiểu thư người nói gì không được, sao lại nói là đi dâng hương? Hôm nay là tiết chúc nường, các cô nường, đại thẩm đi cầu được nhân duyên mỹ mãn, tướng công hoàn mỹ, người dùng thân phận nam tử, dâng hương gì chứ? Thật là, người thành thật, nói dối cũng không chọn lý do cao minh một chút mà nói.

Diệp Lạc ở bên ngoài nhiều năm, lại lớn lên ở Thương Vụ Môn, sao mà biết được là có một cái tiết chúc nường chứ? Nói chuyện với Tô Uyển Nhi vài câu, rồi cùng nhau chờ mưa tạnh.

Khoảng tới giờ ăn cơm chiều, mưa rất cục nhỏ đi, Diệp Lạc nhớ Thiên Hạ, cũng mặc kệ trời còn mưa bụi, chuẩn bị về nhà. Nếu Tô Thành không tới, chắc là có việc đột xuất, ngày mai nàng tới phủ hăn hỏi một chút là được.

Vốn định đưa Tô Uyển Nhi về, nhưng Tô Uyển Nhi chỉ ra ngoài cửa: “Uyển Nhi còn có hai thị vệ võ công cao cường, không sao đâu, Diệp tướng cứ đi trước đi. Uyển Nhi chờ mưa tạnh sẽ về.”

Diệp Lạc nhìn hai thị vệ ngoài cửa, mưa lớn như vậy mà cũng không run một cái, quả là nội lực thâm hậu, lập tức cáo từ rời đi.

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, Diệp Lạc đã nghe thấy tiếng ồn ào ngoài cửa, ngay sau đó, là tiếng đập cửa, Diệp Lạc đầu đầu bỏ chăn ra: “Tang Du, người chết chắc rồi.”

Cửa bị đẩy ra, Tang Du chạy vào, Diệp Lạc vừa mới phủ thêm áo choàng, còn chưa kịp buộc, đang chuẩn bị phát hỏa, thì bị vè mặt bối rối của Tang Du làm hoảng sợ: “Tang Du, xảy ra chuyện gì à?”

Môi Tang Du có chút run run: “Trong cung có thánh chỉ, tuyên người lập tức vào cung.”

Diệp Lạc buộc vội vạt áo: “Có nói là việc gì không?”

Tang Du đến gần, hạ giọng: “Thánh chỉ không nói chuyện gì, nhưng Kinh Hồng truyền tin, hôm qua Tô Uyển Nhi ở rừng cây ngoại ô bị hủ trong sạch, rồi bị giết. Tô Thành vì con gái đã từng cho nàng ăn cỏ linh chi nên giữ được một hơi thở. Lại bị thợ săn đi qua phát hiện, nên mới cứu được, thái y đã đến khám, bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh.”

Diệp Lạc rút mồ hôi lạnh, nàng biết, nàng bị tính kế rồi.

“Công tử, ở hiện trường còn phát hiện một kiện áo choàng, có dấu hiệu của Diệp gia.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Bỏ Tù

Tô Thành là loại người nào chứ? Hắn là Đại Học Sĩ ở Hàn Lâm Viện, đã làm việc rất nhiều năm. Mỗi đợt khoa khoa, tam giáp (Trạng Nguyên, Bảng Nhãn, Thám Hoa) đều phải đến Hàn Lâm Viện học tập. Người làm quan, mấy ai không phải là hần dạy chứ?

Trong trận phong ba này, không riêng gì thế lực đối địch với Diệp Lạc, mà cả những người vốn bảo trì trung lập, hoặc hơi có giao tình với nàng đều tức giận.

Con người Tô Thành thì ai cũng đều biết, mà Tô Uyển Nhi lại tài hoa hơn người, tính cách dịu dàng, biết thư thức lễ, nay lại gặp họa bất ngờ, không khỏi khiến người ta bóp cổ tay thở dài.

Tuy nhiên Diệp Lạc mới chỉ bị hiềm nghi, vẫn chưa bị định tội.

Lúc tiến cung, Diệp Lạc đã suy nghĩ rất nhiều, cũng tìm được phương pháp ứng đối rồi. Nhưng khi nàng lên triều, đối mặt với Tô Thành thì nàng lại không nói gì được.

Tô Thành chỉ lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt đều là thất vọng và phần nộ, cả người ông đều run run. Ông chậm rãi nắm tay lại, cuối cùng cũng khống chế được cảm xúc của mình, ông nói: “Diệp Tri, ta thật thất vọng.”

Ông thật sự thất vọng, đối với đứa bé này, ông đã từng ký thác kỳ vọng cao. Trong Hàn Lâm Viện, có vô số thanh niên tài俊, nhưng ông có thể nhận ra là Diệp Tri không giống bọn họ. Hắn chính trực nhưng không lạc hậu, giáo hoạt nhưng không dối trá. Hắn chưa tới hai mươi, đã lên chức Thừa Tướng, dễ dàng lật đổ Lương Lược quyền cao chức trọng, tính kế Trương Đài Minh nắm giữ quân quyền. Ông luôn tự xưng là chưa từng nhìn nhầm ai, nhưng hôm nay, ông mới biết là ông nhìn nhầm Diệp Tri rồi.

Diệp Lạc lắc đầu: “Đại Học Sĩ, không phải ta.”

Tô Thành không nói gì, chỉ nhìn nàng, trong ánh mắt là sự bi thương khiến Diệp Lạc muốn khóc luôn. Nàng khẽ cắn môi, lại nhắc lại: “Không phải ta.”

Lúc này, Tô Thành dời ánh mắt, giọng nói mệt mỏi mà trầm thấp: “Lúc đầu, ta cũng nghĩ là không phải người...”

Những lời còn lại, ông không nói ra, chỉ đi từng bước một về chỗ mình.

Diệp Lạc nhìn về phía Quân Hoảng, hắn chống lại ánh mắt của nàng, nhưng chỉ trong một khắc, hắn liền chuyển sang bên cạnh: “Dịch khanh, người nói đi.”

Dịch Kinh Hồng đi ra, sắc mặt cũng không tốt, hắn nói: “Diệp Tướng, việc này do hạ quan xử lý, xin ngài trả lời chi tiết. Hạ quan sẽ xử lý công bằng.”

Diệp Lạc gật gật đầu: “Mời hỏi.”

“Xin hỏi ngày hôm qua Diệp tướng đi những đâu, làm những gì, và gặp những ai?”

“Sáng hôm qua, ta nhận được một phong thư của Tô Đại Học Sĩ, hẹn ta ra ngoài nghị sự. Ta liền cưỡi ngựa ra khỏi thành, đến nơi hẹn. Nhưng Tô

Đại Học Sĩ mãi không đến, sau đoạ trời bỗng mưa to, ta vào nhà gỗ nhỏ tránh mưa. Trùng hợp lại gặp Tô Uyển Nhi và tùy tùng cũng đến tránh mưa. Bọn ta đợi tới tối trời ngớt mưa mới đi về.”

Nàng lấy phong thư trong lòng ra: “Đây là thư ta nhận được, bên trên có kí hiệu của Tô Phủ.”

Dịch Kinh Hồng mở ra nhìn một lát, lại giao cho Tô Thành.

Tô Thành chỉ nhìn một cái, rồi nói: “Đúng là có ký hiệu của Tô phủ, nhưng không phải do lão phu viết, lão phu chưa bao giờ trông thấy nét chữ này.”

Dịch Kinh Hồng gật đầu, giao lá thư cho người bên cạnh, nói với Quân Hoảng: “Hoàng Thượng, thần muốn cho gọi một nhân chứng lên triều, hẳn là Đinh Đại Niên, lính liên lạc của Bộ Binh.”

Quân Hoảng gật đầu: “Chuẩn.”

Đinh Đại Niên chưa từng gặp tình huống nào như vậy, nên từ khi bắt đầu vào, người luôn run run.

“Đinh Đại Niên, người kể lại tất cả những chuyện người biết đi.”

“Dạ, dạ, đại nhân.” Hai tay Đinh Đại Niên không ngừng ma sát, nói về việc hôm qua hắn bắt gặp. Hắn ra ngoài gửi quân lệnh vào lúc rạng sáng hôm qua, là người đầu tiên vào thành. Vì lúc ấy không nhiều người, nên hắn để ý tới người vào thành cùng hắn, đó là một nam tử trẻ tuổi. Vì tò mò, nên hắn ngẩng đầu nhìn một chút, lại phát hiện chính là thị vệ bên cạnh Vương gia Hoa Gian Quốc – Phong Phi Tự, mà hắn đã gặp trong lễ đăng cơ của Tân Hoàng năm trước. Hắn nhớ rõ vì hắn đã từng gặp thị vệ này đi xếp hàng mua bánh nướng, đoạt mất hai cái bánh nướng cuối cùng của hắn. Sau khi vào thành, nam tử kia đi sang hướng nam. Tuy hắn hơi nghi ngờ, nhưng

cũng không để ý lắm. Sau khi nhận lệnh ở Bộ Binh xong, hấn về nhà thì thấy Diệp Tướng và nam tử này một trước một sau ra khỏi thành.

Đã nói đến nước này, thì cũng không cần hỏi nữa. Dịch Kinh Hồng mở một bức tranh ra: “Người nhìn xem, có phải người này?”

Đinh Đại Niên ngẩng đầu nhìn thì gật đầu: “Đúng, chính là hấn.”

Ánh sáng trong mắt Diệp Lạc phập phồng, lại giấu dưới lông mi dài, người trên bức tranh đó là Vô Nhai.

Dịch Kinh Hồng thu hồi bức tranh, chấp tay với Hoàng Thượng: “Ngoài Đinh Đại Niên ra, Vi thần đã hỏi các binh lính thủ thành, lúc mở cửa thành hôm qua, đúng là có hai người vào thành. Một là Đinh Đại Niên, hai là một trong tám vị thân vệ của Phong Phi Tự – Vô Nhai.”

Quân Hoảng gật đầu, không nói gì.

Dịch Kinh Hồng nhìn Diệp Lạc, hơi dừng lại, rồi mở miệng hỏi: “Không biết Diệp tướng ra khỏi thành, có phải vì hẹn với Vô Nhai, sau đó bị Tô tiểu thư bắt gặp nên giết người diệt khẩu không?”

“Không phải, ta không biết là hấn tới.”

Dịch Kinh Hồng còn chưa nói gì, Tô Thành đã đứng dậy, vẻ mặt bi phẫn: “Diệp Tri, không thể tưởng được, người lại có thể ti bỉ như vậy. Vốn dĩ lão phu còn không tin, nhưng người có quan hệ cá nhân với Phong Phi Tự, Vô Nhai và người lại là chủ tớ tình thâm. Ngay cả Hoàng Thượng và Vi thị vệ cũng chính mắt thấy người và Vô Nhai thân mật khăng khít, lần này Vô Nhai bí mật vào kinh, sao có thể không đi gặp người?”

Hấn bỗng nhiên xoay người, quỳ xuống: “Hoàng Thượng, thần nhận được thư mật, trước khi Diệp Tri vào triều đình, người đi theo hấn không phải người Diệp Phủ mà là Vô Nhai. Diệp Tri và Phong Phi Tự cũng không

phải là quan hệ hời hợt. Theo như việc thị vệ của Phong Phi Tự như hình với bóng với Diệp Tri, là có thể thấy quan hệ không tầm thường. Việc này không chỉ liên quan đến Tô gia, nếu thật sự có người có rắp tâm bất lương, thì Sung Hưng chúng ta cũng nguy mất.”

Quân Hoảng chậm rãi lật xem thứ Tô Thành trình lên, không nhận ra là biểu tình gì, rất lâu sau mới hỏi: “Trong thời gian ngắn như vậy, ái khanh lấy ở đâu ra đầy đủ tin tức như vậy?”

Tô Thành nói: “Hiện tại, nơi phát ra tin tức này không phải điều quan trọng, mà quan trọng là nó là thật hay giả. Xin Hoàng Thượng làm chủ cho lão thần.”

Quân Hoảng lại lật xem nửa ngày, mới chậm rãi nâng mắt lên. Hắn vẫn biết Diệp Tri và Phong Phi Tự có giao tình, lại không biết giao tình của hai người đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

“Diệp Tri, Phong Phi Tự và người, rốt cuộc có giao tình gì?”

Trên triều yên tĩnh, Diệp Lạc nhẹ nhàng thở ra một hơi, nàng đã sớm biết, việc này sẽ phải đối mặt mà.

Quá khứ của nàng, không thể gạt bỏ, nàng cũng chưa từng có ý gạt bỏ.

Nàng chậm rãi quỳ xuống, đó là tiêu chuẩn quân thần: “Hoàng Thượng, có thể cho thần một ít thời gian không? Tô đại nhân, Dịch đại nhân, các người không cho ta một cơ hội, lại bắt ta giải thích rõ việc này sao?”

Quân Hoảng gật đầu: “Người đứng lên nói đi.”

Diệp Lạc đứng dậy, ánh mắt nhìn qua mọi người, lại quay đầu ra ngoài điện, nàng nói: “Trước khi ta vào triều đình, ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ đứng ở phía đối diện với Phong Phi Tự, chúng ta quen biết từ thời niên

thiếu, quen nhau mười năm, chúng ta có thể vì đối phương ra sống vào chết.”

Lời này vừa nói ra, thì có tiếng xôn xao nho nhỏ, cho dù là Quân Hoảng, cũng không nén nổi khiếp sợ. Làm bạn mười năm, hiểu nhau mười năm, có thể giao cả sống chết thì là tình cảm sâu sắc thế nào!

Trong không khí khẩn trương này, Diệp Lạc lại chậm rãi cười: “Ta chưa bao giờ cho rằng quan hệ giữa chúng ta có gì cần giấu diếm. Thậm chí hôm nay, ta cũng có thể nói, nếu Phong Phi Tự gặp nạn, ta vẫn nguyện ý vì hắn vượt lửa vượt sông. Nhưng nó không bao gồm cả việc quốc gia đại sự. Tư là tư, công là công, từ khi ta bước vào triều đình của Sùng Hưng, ta chưa từng làm việc gì vì Phong Phi Tự mà ảnh hưởng tới Sùng Hưng. Ta, trên không then với trời đất, dưới không then với triều đình, chẳng có gì không dám nói.”

Vẻ mặt Tô Thành phức tạp nhìn Diệp Lạc, người trước mắt này, chỉ cần nói về khí độ và can đảm, cũng đủ để người ta tin tưởng. Nhưng, vì sao lại là hắn?

Diệp Lạc nhìn Tô Thành: “Tô đại nhân, nếu ta muốn mật đàm với Vô Nhai, thì không cần hẹn ra ngoại ô. Diệp phủ ta tuy không thể nói là tường đồng vách sắt, không kẽ hở, nhưng nếu Vô Nhai muốn đến đây, ta có đủ niềm tin là không ai biết về cuộc nói chuyện của chúng ta, cần gì phải mạo hiểm chạy tới ngoại thành? Còn nếu ta thực sự muốn giết người diệt khẩu, cũng sẽ không rảnh rỗi, làm nhục trong sạch người khác. Không phải là ta tự cao, nhưng nếu ta thực sự muốn nữ nhân, sẽ không thiếu người tự tiến cử đâu. Đúng là Tô tiểu thư là giai nhân khuynh thành, nhưng nếu muốn tìm, thì trong thiên hạ không thiếu nữ tử kiều mỵ, trước khi giết người còn làm việc thừa thải thì thật sự không đáng. Cuối cùng, là việc quan trọng nhất, cho dù ta thực sự muốn giết người diệt khẩu, ta cũng có thể làm đến mức không chê vào đâu được, xóa bỏ dấu vết tại hiện trường, Tô tiểu thư vốn yếu ớt, nếu ta muốn ra tay, thì chắc chắn sẽ không còn đường sống.”

“Diệp Tri, đến bây giờ người vẫn còn xảo ngôn cãi chày cãi cối à?” Tô Thành tiến lên từng bước.

“Tô đại nhân, người không thấy kỳ quái sao? Hôm qua Tô tiểu thư gặp chuyện không may, hôm nay đã có chứng cứ vô cùng xác thực chứng minh ta có tội. Trong một đêm ngắn ngủn, người lại nhận được tư liệu về mười năm qua của ta?” Diệp Lạc lại chuyển sang Dịch Kinh Hồng: “Dịch đại nhân, không biết vì sao nhân chứng và chứng cứ lại có thể thu thập trong một đêm?”

Dịch Kinh Hồng chấp tay: “Là do sáng nay Tô đại nhân mang đến.”

Vì thế, mọi ánh mắt đều chuyển sang Tô Thành, dù sao trong một đêm ngắn ngủn, muốn chuẩn bị nhiều thứ như vậy thì đúng là không thể nào.

Tô Thành hơi chần chờ, rồi nói: “Tối hôm qua sau khi tiểu nữ gặp chuyện không may, ta vào cung mời thái y, còn quản gia dẫn thị vệ đi điều tra. Những thứ này, đều là quản gia tra được. Về phần quá khứ của Diệp Tri, là do đêm qua có người để vào thư phòng ta. Nhưng mà.” Ông ngẩng đầu nhìn về phía Quân Hoảng, hít sâu một hơi: “Cho dù thế nào, Diệp Tri cũng khó thoát khỏi hiềm nghi, vì phòng ngựa vạn nhất, xin Hoàng Thượng giam Diệp Tri lại. Chờ tiểu nữ tỉnh lại hoặc đợi điều tra rõ mọi việc, rồi mới quyết định. Huống chi, Diệp Tri thân là Thừa Tướng, lại có quan hệ thân thiết với Vương gia nước khác, việc này không phải việc nhỏ, nếu không điều tra rõ, sẽ khiến người ta bất an.”

Quân Hoảng không nói gì, Tô Thành lại bổ thêm một câu: “Hay là, Hoàng Thượng thật sự như lời đồn đãi, thương tiếc Diệp Tướng, nên không muốn giam hãm lại?”

Qua hồi lâu sau, giọng của Quân Hoảng mới truyền đến: “Chuẩn tấu. Dịch Kinh Hồng, việc này, giao cho người toàn quyền xử lý.”

“Dạ!”

Cứ như vậy, Diệp Lạc bị giam vào tù của Dịch Kinh Hồng.

Dọc đường đi, Dịch Kinh Hồng không nói chuyện, Diệp Lạc cũng không hé răng, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân đơn điệu, càng có vẻ nặng nề mà áp lực.

Nhà tù này không quá kém, thô sơ giản lược, nhưng còn có vẻ sạch sẽ.

“Diệp Tướng.” Cách song sắt, Dịch Kinh Hồng đứng sắp bóng, vẻ mặt không rõ: “Người còn có chứng cứ khác, chứng minh người vào triều đình không phải vì rắp tâm bất lương không?”

Diệp Lạc đương nhiên hiểu ý Dịch Kinh Hồng, nhưng, nàng chỉ mím môi: “Không, không phải bây giờ.”

Cho dù có một ngày nàng muốn khôi phục thân phận nữ nhi, cũng sẽ không phải vì người khác bức bách.

Nàng kiêu ngạo như thế, khinh thường dùng thánh chỉ của Tiên Hoàng, để chứng minh sự trong sạch của nàng.

“Không quá năm ngày, sự thật sẽ chứng minh trong sạch của ta.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Năm Ngày

Diệp Lạc ngồi trên giường rơm, ngẩng đầu nhìn bốn phía, cười khổ. Dù năm mơ nàng cũng không nghĩ tới Diệp Lạc nàng cũng có ngày bị ngồi tù.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, lúc trên triều, biểu tình của Quân Hoảng chậm rãi xuất hiện trong đầu nàng. Cảm thấy bị lừa sao?

Đồ ngốc. Trên thế gian này vốn không có người sẽ nói tất cả cho người khác, hoàn toàn tin tưởng như người. Như vậy thì người bị người tin tưởng cũng sẽ có áp lực.

Cho nên như thế này rất tốt.

Kinh Hồng sắp xếp cho nàng vào phòng trong cùng, sạch sẽ, lại yên lặng.

Diệp Lạc ngồi một lát, lại ngủ mất.

Lúc Dịch Kinh Hồng và Quân Hoảng đến, khóe miệng không nhin được mà run rẩy. Hắc và Hoàng Đế ở ngoài lòng như lửa đốt, lo lắng mọi đường. Công tử nhà hắc ở đây lại ngủ ngon lành.

Quân Hoảng nhìn vẻ mặt nàng lúc ngủ, không cho Dịch Kinh Hồng đánh thức nàng, vẫy tay với Dịch Kinh Hồng, ý bảo hắc đi ra ngoài. Mà hắc thì lại nhìn quanh bốn phía, rồi cũng ngồi xuống, dựa vào song sắt.

Đi được nửa đường, Dịch Kinh Hồng quay đầu, thấy cảnh này thì hơi dừng lại, sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Diệp Lạc tỉnh lại, xoa xoa mắt, tưởng mình đang nằm mơ.

Quân Hoảng lấy trong lòng ra một gói giấy, đưa qua khe hở của song sắt: “Cho người này. Bánh nướng người thích ăn nhất.”

Diệp Lạc không động, nhìn quanh bốn phía, xác nhận chính mình không ở nhầm chỗ. Vậy thì người nhầm chỗ, chính là đối phương: “Sao người lại ở đây?”

“Vẫn còn nóng, mau ăn đi.”

Diệp Lạc chần chờ một lát, vẫn cầm lấy gói giấy đầu ấm áp. Lúc mở ra, còn có hơi nóng bay ra.

Giờ này thì bánh nướng nhà họ Trương đã bán hết lâu rồi chứ.

“Người đứng dậy!” Diệp Lạc nói.

Quân Hoảng không hiểu, nhưng vẫn đứng dậy, Diệp Lạc cũng không nói nhiều, giơ tay cầm áo hăn, kéo lại gần.

Quân Hoảng nhìn nàng, Diệp Lạc liếc hăn một cái, sau đó nhanh chóng vạch áo hăn ra.

“A, Diệp Tri người.....”

“Câm miệng.” Diệp Lạc trừng hăn một cái, rồi vạch áo hăn ra, quả nhiên, có một mảng da hơi đỏ.

Quân Hoảng cười cười: “Trời lạnh, rất ấm áp.” Tự hăn chỉnh lại y phục: “Ăn đi, vẫn còn nóng.”

Diệp Lạc cúi đầu, không biết vì sao, ánh mắt có chút nóng, nàng cắn một ngụm bánh nướng, vẫn là hương vị nàng yêu thích. Nhưng hơi nóng kia, không rõ là của bánh nướng hay của hân, làm mờ cả mắt nàng.

Nàng yên lặng ăn, Quân Hoảng bên ngoài nói: “Mai ta lại mua cho người nhé.”

Diệp Lạc ngẩng đầu lên: “Người, tin tưởng ta à?”

Quân Hoảng nhìn nàng, thản nhiên nói: “Ừ.”

“Cứ như vậy à?” Vẻ mặt Diệp Lạc phức tạp, dù nàng biết chính mình trong sạch, nhưng Quân Hoảng đâu có biết nội tình đâu.

Quân Hoảng nghĩ nghĩ, bổ sung một câu: “Tô Uyển Nhi không tốt, người không cần phải làm vậy.”

“.....” Nàng nghĩ, nếu lúc này Tô Uyển Nhi ở đây, sợ là sẽ tức giận mà hộc máu mất. Nàng hít sâu một hơi: “Phong Phi Tự là sư huynh của ta.” Nói xong, nàng liền im lặng chờ phản ứng của hân.

Đầu tiên Quân Hoảng sửng sốt, sau đó trên mặt lại lộ ra vẻ vui mừng: “Người nói cho ta biết à?” Giống như là vui quá không kìm hãm được, tay hân bám chặt vào song sắt: “Ta vẫn biết người và Phong Phi Tự có giao tình, ta vẫn chờ người nói cho ta biết.”

Trên mặt hân, có vẻ vui sướng đơn thuần: “Người không nói cho ta biết, là giấu diếm, không phải lừa gạt. Diệp Tri, nếu ngay cả người ta cũng không thể tín nhiệm, thì ta sẽ không có a để tín nhiệm cả. Con người luôn phải có một người có thể tín nhiệm chứ.”

Đồ ngọc, đúng là đồ ngọc mà. Nhưng lúc này, trái tim Diệp Lạc tâm, vô cùng mềm mại.

Nàng vươn tay ra, nhẹ nhàng đặt lên tay Quân Hoằng, da thịt chạm nhau, nhìn vẻ mặt mừng như điên của Quân Hoằng, trong mắt nàng ôn nhu: “Quân Hoằng, cảm ơn người.”

Cảm ơn người, để cho ta biết, trên thế gian này còn có sự tín nhiệm kiên định mà thuần túy như thế.

Cũng cảm ơn người, để ta có thể có người tin tưởng.

“Diệp Tri, người không phải sợ, ta nhất định sẽ điều tra rõ.”

“Được.”

Ngày hôm sau, Quân Hoằng lại đến, mang cho nàng bánh nướng nàng thích, nói chuyện với nàng về việc hôm nay đi xếp hàng mua bánh nướng, trên mặt Vi Kỳ lộ ra vẻ vui sướng.

Diệp Lạc cười nghiêng ngả, vẻ mặt Vi Kỳ, không cần tưởng tượng nàng cũng có thể đoán ra được.

Về chuyện vụ án, hai người không nói nửa lời.

Ngày thứ ba, Quân Hoằng mang bánh nướng đến, cũng mang theo cả tin tức tốt.

Ngày đó không ít khách hành hứng gặp Diệp Tri ở trước phòng nhỏ đó, nhưng lúc ấy nàng chỉ có một mình. Nếu nàng nói chuyện riêng với Vô Nhai thật, thì sẽ không đứng một mình chờ người từ sáng tới chiều.

Giản Phàm đã sang Tô phủ cùng thái y. Bệnh tình của Tô Uyển Nhi đã có khởi sắc. Chỉ cần nàng ấy tỉnh lại thì chân tướng sẽ rõ ràng.

Diệp Lạc tươi cười: “Được.”

Ngày thứ tư, Quân Hoảng nhú mào, nói cho nàng biết, Tô Uyển Nhi còn chưa tỉnh.

Diệp Lạc cũng không để ý, an ủi hẳn: “Không sao.”

Ngày thứ năm, ngày thứ năm, Quân Hoảng không tới.

Quân Uy Viễn đã tới kinh thành Dực quốc, nhưng còn chưa kịp hội hợp với Ninh Triển Thư, sau khi đánh thắng một trận với quân của Lễ Thân Vương, thì bị Quân Phi Tự chặn lại.

Quốc quân Hoa Gian quốc không thích việc Sùng Hưng vương triều công nhiên xuất binh vào Dực quốc, khiến dân chúng Dực quốc trôi giạt khắp nơi, vì thế, khuyên Lục Uy Viễn lui binh. Sau khi Lục Uy Viễn cự tuyệt thì Phong Phi Tự bắt buộc phải xuất binh.

Mà người lãnh binh, là Vô Nhai.

Cho dù hẳn mọc cánh, thì cũng không thể chạy từ kinh thành Sùng Hưng về Hoa Gian Quốc, lại lãnh binh xuất chinh đến Dực quốc trong vòng năm ngày.

Đến lúc này, tuy việc của Tô Uyển Nhi còn chưa có manh mối, nhưng ít nhất, Diệp Lạc đã xóa bỏ được hơn nửa hiểm nghi.

Nàng đi ra khỏi ngục, trên mặt cũng không có vẻ vui mừng.

Sự việc quả nhiên là phát triển theo nàng dự đoán.

Nàng và sư huynh, vẫn không thể tránh khỏi ngày này.

Trong cung, Quân Hoảng vẻ mặt ác liệt, đội ngũ vận chuyển lương thảo cho Lục Uy Viễn cũng không đến được Dực quốc theo dự định, vì trên đường gặp mưa to, nên đội ngũ vận chuyển lương thảo đã phải thay đổi tuyến đường đi.

Hồ Bí doanh trực thuộc Bộ Binh, đã dựa theo kế hoạch huấn luyện đầu năm, đi đến rừng rậm phía nam rồi.

Diệp Lạc gõ nhẹ trên bàn, cười lạnh: “Hóa ra, đây mới là mục đích.”

Việc của Tô Uyển Nhi đúng là không thể đập đổ nàng, nhưng chỉ cần nàng ở trong ngục vài ngày, thì Lục Uy Viễn phải tự mình xâm nhập, lương thảo lại không đến được, đội ngũ điều động nhanh nhất của Bộ Binh cũng đi ra ngoài. Đến lúc đó, nước xa không cứu được lửa gần. Cho dù nàng phát hiện thì đại cục đã định, không thể sửa đổi.

“Việc lương thảo không vội.” Quân Hoảng nhìn sắc mặt nàng khó coi, vội vàng an ủi nói: “Ta đã đoán được chuyện lương thảo sẽ có người chen chân, cho nên đã bảo Quân Nặc âm thầm cho một phần lương thảo khác đi trước.”

“Thế còn Vô Nhai dẫn dắt Phi Tự quân?” Quân Hoảng nặng nề: “Không biết thực lực thế nào.”

Dịch Kinh Hồng nhìn Diệp Lạc: “Ngày đó Diệp tướng từng nói, không quá năm ngày, sự tình ắt sẽ có chuyển biến, không biết có phải là đã sớm biết sẽ có việc hôm nay?”

Diệp Lạc rũ mắt xuống: “Ta đoán. Trong tám thân vệ của Phong Phi Tự, thì Vô Nhai thà kháng mệnh cũng tuyệt đối không động thủ với ta.”

Giọng nói của nàng lộ ra sự mệt mỏi: “Lục Uy Viễn dẫn dắt mười vạn người cũng không phải hạng người hời hợt. Dù Lễ thân vương chiếm thế thượng phong so với Ninh Triển Thư, nhưng chút thượng phong ấy còn chưa đủ để ngăn cản đả kích bên ngoài. Muốn đảm bảo Lễ thân vương luôn chiếm ưu thế thì Hoa Gian quốc buộc phải xuất binh. Hoa Gian quốc xuất binh tới Dục quốc, Vô Nhai là người tốt nhất cho vị trí thống soái, bởi vì Phong Phi Tự sẽ tính đến việc, nếu hai nước chúng ta xung đột, ta sẽ đích

thân tới, lúc đó, Vô Nhai sẽ không ra tay, năng lực của hắn cũng bị suy giảm lớn.”

“Sao hắn có thể tính đến, người sẽ lên tiền tuyến chứ? Người là Thừa Tướng của ta, chứ không phải tướng quân.” Quân Hoảng nói.

Diệp Lạc bỗng nhiên đứng dậy, hất vạt áo, quỳ xuống.

“Diệp Tri, người làm gì đấy?” Quân Hoảng cả kinh, vội vàng xuống dưới đỡ nàng.

Diệp Lạc không đứng dậy, lưng nàng thẳng tắp: “Hoàng Thượng, chuyện trong triều, có Dịch đại nhân phụ tá người là đủ rồi. Ta muốn đến biên quan, Vô Nhai xuất hiện ở Dực quốc, còn nói nên một điều là bảy thân vệ khác của Phong Phi Tự sẽ bắt đầu bố trí công kích Sùng Hưng.”

“Biên quan có Diệp Tinh Dương rồi, người đi làm gì?”

“Diệp Tinh Dương đúng là kì tài, nhưng đối mặt với Quân Phi Tự, hắn còn thiếu kinh nghiệm. Đối với Phong Phi Tự, ta hiểu hơn ai hết, cho nên, ta phải đi.”

Quân Hoảng muốn đỡ nàng đứng lên, nàng lại cố chấp quỳ ở đó, một hồi lâu, Quân Hoảng thở dài một hơi: “Diệp Tri, làm địch với Phong Phi Tự, người, trong lòng người không khó chịu sao?”

Diệp Lạc chậm rãi nở nụ cười: “Không, có thể đối nghịch hắn, là vinh hạnh của ta.”

Quân Hoảng nhìn nàng thật lâu, cuối cùng, hắn nói: “Được.”

Đêm đó, chờ Diệp Lạc về phủ, Thiên Hạ đã ngủ rồi. Nàng nằm lên giường, ôm thân hình nho nhỏ của nó vào lòng, một đêm không ngủ.

Sáng sớm, khi tia sáng thứ nhất chiếu vào trong phòng, nàng mở mắt ra.

Thiên Hạ vẫn ngủ say, nằm đấm nhỏ để bên, Diệp Lạc nhin không được, cúi đầu xuống hôn lên mặt nó. Thằng nhóc đó chép chép miệng, nhưng không dậy.

“Thiên hạ, ngoan ngoãn chờ cô cô về nha.” Nàng lại hôn hai cái, mới buông nó ra. Lại quay đầu nhìn nó lần nữa, nàng mới bắt buộc mình phải động hai chân, đi ra cửa.

Tang Du và Diệp Thập Nhị, Diệp Thập Cửu đã ở hậu viện. Tuy từ lúc nàng trở về, không nói gì cả, nhưng bọn họ đã biết được đại khái qua tin tức Dịch Kinh Hồng truyền về.

“Thập Cửu.”

“Dạ.”

“Người thu thập được tin tức gì, thì cung cấp cho cả Tang Du và Kinh Hồng.”

“Dạ, Thập Cửu hiểu rồi.”

“Tang Du, ta sẽ dẫn năm trăm phủ binh đi, những người khác giao cho người toàn quyền điều hành, cần phải bảo vệ tốt an toàn của Hoàng Thượng và Kinh Hồng.”

“Dạ.”

“Thập Nhị, Thiên Hạ giao cho người, ám vệ phủ binh cũng giao cho người thống lĩnh, một khi có việc gì, người phải bảo vệ Thiên Hạ.”

“Tiểu thư, người yên tâm, tiểu thiếu gia sẽ không có vấn đề gì chờ người trở về.”

Diệp Lạc lắc đầu, lấy trong lòng ra một cái chìa khóa đưa cho nàng: “Đây là chìa khóa mật trong phòng ta, bên trong, có một khối ngọc dương

chi và hai thánh chỉ. Nếu, nếu ta không về.....”

“Tiểu thư!” Mắt ba người hồng hồng, đều bước ra phía trước.

“Tiểu thư.” Thập Nhị nói trước: “Người kia sẽ lấy mạng người sao?”

Diệp Lạc hít sâu một hơi: “Chiến trường vô tình, ai có thể bận tâm đến tính mạng người khác chứ. Thắng bại sống chết, vốn là chuyện thường trong quân, ta chỉ chuẩn bị trước thôi. Hai thánh chỉ, một phần là nói về lý do ta là nữ nhi lại vào triều làm quan, một phần là dù ta phạm tội gì, cũng không liên lụy tới Diệp gia. Còn ngọc dương chi kia, là lệnh bài vào cửa của Thương Vụ Môn, người chỉ cần tìm được trận trong sương mù, thì sẽ tìm được cửa vào, đặt ngọc dương chi vào ổ khóa, sẽ có thể vào, trong đó có bản đồ. Lên đến núi, người hãy xin sư phụ ta Thương Vụ lão nhân nhận Thiên Hạ làm đồ đệ.”

“Tiểu thư, không đâu, người nhất định sẽ về mà, tiểu thiếu gia đã không có cha mẹ, nếu ngay cả người cũng mất, thì.....” Diệp Thập Nhị bi thương.

Diệp Lạc hít sâu một hơi, ép lại nước mắt sắp trào ra: “Ta đương nhiên sẽ còn sống, Thập Nhị, cùng Thiên Hạ chờ ta trở lại.”

Thế sự vốn không thể đoán trước, nàng chỉ có thể tính tới tình huống xấu nhất.

Ngày đó, lâm triều.

Diệp Lạc đưa ra ý kiến muốn đi biên quan, Tô Thành là người đầu tiên không đồng ý: “Người có hiềm nghi chưa rõ, sao có thể can thiệp vào việc quân. Việc ở biên quan, liên quan tới sự tồn vong của quốc gia, há có thể làm như vậy.”

Quân Nặc cũng cau mày: “Hoàng Thượng, Diệp Tri có giao tình sâu với Phong Phi Tự, làm như vậy có vẻ không ổn, xin Hoàng Đế cân nhắc.”

Vài quan viên Bộ Binh, cũng bước ra khỏi hàng, xin Hoàng Đế cân nhắc lại.

Ánh mắt Quân Hoảng đảo qua mọi người: “Nếu Phong Phi Tự thật sự tuyên chiến, các người, có người thích hợp hơn để đối kháng với hắn?”

Phong Phi Tự, dụng binh như thần, thành phủ sâu đậm, hơn nữa Quân Phi Tự do hắn tự mình dạy dỗ, do tám thân vệ của hắn chưởng quản, lại như hổ thêm cánh. Trong các trận chiến gần đây, chưa bao giờ bại, muốn đối phó người như vậy, quân đội như vậy, không ai dám mạnh miệng.

Quân Hoảng “Hừ” một tiếng: “Nói không thì ai cũng nói, sao không thấy đi làm? Các người không có người thích hợp, Trẫm có, đó là Diệp Tri.”

“Nhưng, Hoàng Thượng.....”

Lời Tô Thành còn chưa nói hết, Quân Hoảng đã đánh gãy hắn: “Việc Tô Uyển Nhi, không phải do Diệp Tri làm, Trẫm sẽ làm đảm bảo, không biết Tô ái khanh có nhận không?”

Nhất thời, cả triều yên tĩnh, tâm Diệp Lạc chấn động, hồi lâu không nói gì.

Mà Tô Thành, sợ run một chút sau, chấp tay lui về chỗ của mình, không nói gì nữa.

Quân Hoảng vừa lòng nở nụ cười, lại nhìn sang phía Bộ Binh: “Các người cũng không cần lo lắng, nếu Diệp Tri và Phong Phi Tự có giao tình sâu, thì Quốc Chủ Hoa Gian quốc cũng phải lo lắng, không phải sao? Hắn nếu dám tin Phong Phi Tự, sao Trẫm không thể tin Diệp Tri chứ?”

“Diệp Tri!” Hân đề cao giọng.

“Có thần.” Diệp Lạc quỳ xuống.

“Trẫm mệnh người làm giám quân, hỗ trợ Diệp Tinh Dương, xử lý việc biên quan.”

“Thần tuân chỉ.”

“Diệp Tri.”

“Có thần.”

Quân Hoảng nhìn nàng, ánh mắt ấm áp: “Chúc người sớm ngày khai hoàn trở về, Trẫm sẽ ở Thành Phượng Hoàng, dẫn theo bách quan đón chào.”

“Thần, sẽ không phụ sự kì vọng của Hoàng Thượng.”

Sau khi bãi triều, Quân Hoảng nói với nàng: “Cho người ba tháng, nếu ba tháng chưa về, ta sẽ ngự giá thân chinh.”

“Không được, biên quan nguy hiểm như thế, người là vua một nước, sao có thể đến đó?” Diệp Lạc biến sắc.

“Chính vì nó nguy hiểm, người lại ở đó một mình, ta lo lắng.” Quân Hoảng đứng dậy, đi đến trước mặt Diệp Lạc: “Trong ba tháng này, ta sẽ tìm ra thế lực che giấu của Quân Nặc, sau đó, đến biên quan hội hợp với người. Diệp Tri, chúng ta sẽ sóng vai mà đấu.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Đồ Cưới Của Quân Hồng Tụ

Edit: Lam Sắc.

Trước khi xuất phát, Diệp Lạc còn lo lắng về hai chuyện.

Một là việc chuẩn bị lương thảo cung ứng;

Hai là an nguy của kinh thành.

Việc đầu tiên thì không sao, có Quân Hối ở Bộ Hộ, nàng không cần lo lắng. Nhưng binh lực ở kinh thành thì thật sự làm người ta khó mà yên lòng.

Nàng đã cẩn thận tính toán rồi. Số tiền trong quốc khố mất tích mấy năm trước mà để nuôi một đội quân hai mươi vạn người trong vài năm, thì không có vấn đề. Binh mã do Bộ Binh thống lĩnh rải rác khắp cả nước, trong thời gian ngắn thì không thể tập trung lại được. Nếu Quân Nặc thật sự âm thầm bồi dưỡng thế lực của mình, thì một khi ba nước giao chiến, phòng thủ ở kinh thành sẽ yếu đi. Dù nàng thắng quân địch ở biên quan, mà kinh thành thất thủ thì cũng là bại.

Cho nên nàng, Vi Kỳ, Dịch Kinh Hồng vẫn luôn nghiên cứu về phòng thủ ở Hoàng Cung và Kinh Thành.

Mà trong thời gian này, bệnh tình của Tô Uyển Nhi ngày một tốt lên.

Giản Phàm nói với nàng, dựa theo chẩn đoán của hắc thì Tô Uyển Nhi đã có thể tỉnh lại nhiều ngày rồi.

Diệp Lạc chống cằm, nhìn chăm chăm mặt bàn, không biết đang nghĩ gì mà Giản Phàm gọi nàng mấy câu nàng đều không trả lời, Giản Phàm nhìn không được gõ gõ bàn: “Tiểu thư?”

“Hả?” Diệp Lạc hoàn hồn, hỏi một câu: “Giản Phàm, Tô Uyển Nhi thực sự mất trong sạch sao?” Vấn đề này nàng vẫn luôn không nhắc tới, có lẽ là trong tiềm thức, nàng thực sự không hy vọng một nữ tử tốt đẹp như vậy, lại vì những âm mưu này mà mất đi thứ trân quý nhất.

Giản Phàm gật gật đầu.

Diệp Lạc trầm mặc, rất lâu, nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Tính kế, thực sự có thể bất chấp thủ đoạn như thế sao?”

“Tiểu thư, kế sở dĩ được gọi là kế, là do có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào đạt được mục đích.”

Diệp Lạc cười khổ một chút: “Ta hiểu, nhưng việc của Tô Uyển Nhi, chung quy ta cũng khó trốn được liên quan. Ngày mai ta muốn đến Tô phủ một chút.”

“Tiểu thư, người tạm thời đừng đi.” Giản Phàm nhíu mày: “Tô lão nhân kia quả thực không thể nói lý mà, già rồi hồ đồ.” Mỗi ngày nhìn sắc mặt của ông già kia, hắc rất bức bối. Thủ đoạn vụng về như vậy, người sáng suốt đều nhìn ra lỗ hổng. Vậy mà tên Tô Thành kia lại không thêm suy nghĩ, cứ cắn chặt lấy tiểu thư nhà hắc không buông. Lúc trước hắc còn thấy Tô Thành này không tệ, lúc ở Hàn Lâm Viện còn chiếu cố cho tiểu thư nhà hắc, bây giờ xem ra, lúc trước mình bị mù rồi.

Diệp Lạc lắc lắc đầu: “Người thật sự ngớ ngẩn là Tô Đại Học Sĩ không phát hiện ra vấn đề sao?”

“Ông ta đã nhìn ra hả?” May mà sự nhẫn nại của Giản Phàm rất cao, mới không nhảy dựng lên: “Sao lúc ông ta gặp người vẫn là bộ dáng hận không thể nhào lên ăn người?”

“Lúc đầu ông ấy đúng là bị lửa giận che mắt, nhưng sau khi có chứng cứ là Vô Nhai không tới Sùng Hưng, ông ấy đã biết là ta bị hãm hại. Sở dĩ ông làm như vậy, là vì ông ấy thật sự oán ta, nếu không vì ta, thì sao Tô Uyển Nhi có thể bị tai bay vạ gió chứ? Thứ hai, là ông ấy che giấu. Làm bộ là nhận định ta có tội, nhưng lại âm thầm điều tra chân tướng.”

Giản Phàm xoa xoa mồ hôi trên trán: “Ta vẫn thích hợp ở trong thế giới sách thuốc và dược liệu hơn.”

Diệp Lạc nở nụ cười: “Cái này không thể trách người, Tô Đại Học Sĩ thâm sâu, người bình thường sao có thể nhìn thấu?”

“Vậy ý của tiểu thư là người không phải người bình thường hả?” Giản Phàm lé mắt nhìn nàng.

“Ta đương nhiên cũng là người bình thường rồi.” Diệp Lạc đứng dậy, đuổi người: “Quân Hoảng nói cho ta biết.”

Giản Phàm khó có thể tin: “Tên Hoàng Đế ngốc kia mà có thể nhìn ra hả?”

“Ai nói hần ngốc?”

“Không phải do tiểu thư người suốt ngày tên nhóc thối tha, tên nhóc chết tiệt, tên nhóc ngu ngốc sao?”

Diệp Lạc im lặng nửa ngày: “Về sau gọi là Hoàng Thượng!”

“Dạ.”

Tô Uyển Nhi rốt cục tỉnh lại, nhưng Diệp Lạc, vẫn phải thất vọng.

Tô Uyển Nhi vừa thấy nàng liền khóc, liền tiếp trốn ra sau, hỏi cái gì cũng không đáp, chỉ có một bộ dáng sợ hãi.

Diệp Lạc thả nhẹ giọng nói: “Tô tiểu thư, sau khi ta rời đi, người đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Uyển Nhi trốn trong chăn, run run.

“Người đi đi, người đi đi.” Tô Thành không nhìn được, ra lệnh đuổi khách.

Diệp Lạc đi ra khỏi cửa, tâm trạng nặng nề.

Nếu Tô Uyển Nhi nói không phải nàng, thì đương nhiên là tốt, nàng sẽ hoàn toàn xóa bỏ được hiềm nghi. Nếu Tô Uyển Nhi nói là nàng, thì cũng tốt, nàng sẽ có biện pháp chứng minh mình trong sạch.

Nhưng mà cốt tủy nàng ấy là thái độ này.

Diệp Lạc ngẩng đầu nhìn trời, hiện giờ chiến sự không rõ, nàng còn chưa thể để lộ thân phận nữ nhi của mình.

“Không có việc gì đâu, chờ thêm vài ngày nữa, nàng ấy tốt hơn một chút, nhìn thấy người không còn kích động nữa, thì chúng ta lại đến.” Giản Phàm an ủi nàng.

Quân Hoảng ở bên cạnh vẫn cau mày, vừa rồi lúc Diệp Lạc hỏi, hắn vẫn thờ ơ lạnh nhạt. Lúc trước cảm xúc của Tô Uyển Nhi vẫn bình thường, nhưng từ khi nhìn thấy Diệp Tri mới trở nên kích động, khẩn trương thì có một chút, nhưng mà sợ hãi hả?

“Người nghĩ tới cái gì à?” Diệp Lạc đang định trả lời Giản Phàm, thì quay đầu thấy vẻ mặt Quân Hoảng.

Quân Hoảng hơi chần chờ, nhưng vẫn nói ra: “Ta luôn thấy nước mắt của Tô Uyển Nhi rất quen thuộc.”

“Quen thuộc hả?”

Quân Hoảng gật gật đầu: “Như lúc trước đám phi tử của Phụ Hoàng diễn trò để tranh thủ tình cảm. Nước mắt là thật, nhưng bi thương lại rất giả.” Tự giễu cười cười: “Cũng có lẽ là ta đã thấy quá nhiều vẻ mặt đó của nữ tử, cho nên từ trong lòng luôn thấy không thể tin tưởng.”

“Hoàng Thượng, ý ngài là ngài thấy nước mắt của nữ tử thì đều hoài nghi hả?” Giản Phàm cũng chen vào.

Quân Hoảng đáp: “Có lẽ đây là bi ai của người lớn lên trong cung đi.”

Giản Phàm còn muốn hỏi tiếp, nhưng lại bị Diệp Lạc véo một cái bên hông, phải hít một ngụm khí lạnh.

Quân Hoảng không biết hai người xảy ra việc gì, chỉ tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình: “Tô Uyển Nhi có vẻ là đang ám chỉ Diệp Tri có liên quan tới việc này, bằng không sao nàng ta có thể vừa thấy Diệp Tri thì cảm xúc lại khác thường như vậy. Nàng ta là nữ nhi của Đại Học Sĩ, có gì mà chưa nhìn thấy, huống chi nàng ta gặp người khác thì không có vấn đề gì, chỉ riêng gặp Diệp Tri lại thay đổi bộ dạng?”

Diệp Lạc cũng dừng bước, nàng biết việc mất trình tiết đối với một nữ tử mà nói thì thâm trọng thế nào, cho nên lúc nàng vào phòng Tô Uyển Nhi, đã bị cảm giác tội lỗi và bi thương bao phủ, căn bản không thể cẩn thận đi quan sát điều này. Lúc này nghe Quân Hoảng nói, mới thấy có chỗ cần lưu ý.

“Ý người là, nàng ấy cố ý không thừa nhận cũng không phủ nhận, như vậy thì ta không thể tẩy sạch hiềm nghi. Một khi tương lai chứng minh được là không phải ta, nàng cũng có thể chối bỏ trách nhiệm?”

Quân Hoảng gật đầu: “Dù sao ta thấy Tô Uyển Nhi này không thích hợp, thật không thoải mái.”

Hoàng Thượng, kỳ thật người nhìn cô nương nào cũng thấy không thoải mái đúng không? Vì Kỳ trốn mắt ở phía sau.

Diệp Lạc lắc đầu: “Nhưng Tô Đại Học Sĩ không phải là người như vậy, Tô Uyển Nhi cũng không. Bằng không, lúc trước ta cũng sẽ không nhìn trúng nàng cho ngôi vị Hoàng Hậu của người.”

Lời này vừa nói ra, không khí xung quanh nhất thời đông lạnh xuống.

“Người nói, Hoàng Hậu của ta hả?”

Diệp Lạc vội vàng giải thích: “Không phải ta đã nghĩ lại rồi sao? Người xem xem, Tô Uyển Nhi xuất thân cao quý, dung mạo được xưng là khuynh thành quốc sắc, lại tri thư thức lễ, là người không tệ.”

“Khuynh thành quốc sắc, tri thư thức lễ?” Quân Hoảng âm dương quái khí nhắc lại một lần: “Hừ, người quái dị.” Vung tay áo, đi mất.

“Hắn nói ta là người quái dị à?” Diệp Lạc chỉ mũi mình.

“Hắn nói vị ở Tô phủ kia kìa.” Giản Phàm ấn tay nàng xuống: “Công tử, cái này không buồn cười chút nào, hơn nữa, Hoàng Thượng tức giận rồi.”

Quân Hoảng thật sự tức giận, hắn biết Diệp Tri không thích hắn, nhưng để hắn chính tai nghe được hắn muốn sắp xếp hôn sự cho mình, thì tâm trạng không thể cao hứng được.

“Vi Kỳ, người nói xem Tô Uyển Nhi kia thật sự đẹp sao?”

Vi Kỳ gật đầu: “Đương nhiên rồi, mỹ nữ số một số hai hoàng thành mà!”

“Chỉ như vậy cũng đòi kêu mỹ nữ hả?” Hiên nhiên Quân Hoảng không cho là đúng: “Nhàm chán.”

Nhưng việc khiến Quân Hoảng tức giận còn chưa hết, mấy ngày sau, Diệp phủ có một vị khách không mời mà đến.

“Yên Nhiên?” Diệp Lạc vào chính sảnh thì thấy một thân ảnh xinh đẹp, chính là quận chúa Quân Hồng Tụ.

“Công tử!” Quân Hồng Tụ bước nhanh tới đón.

“Yên Nhiên, người sao có thể đến đây? Ta nghĩ là.....” Vẻ mặt Diệp Lạc phức tạp, nàng nghĩ là nàng nói cho Quân Hồng Tụ chân tướng, thì chỉ có hai kết quả. Một là Quân Hồng Tụ hận nàng giấu diếm khiến nàng ấy trao nhầm tình cảm, đem bí mật của nàng công bố thiên hạ; Hai là Quân Hồng Tụ có thể lý giải nỗi khổ của nàng, yên lặng rời đi, sau đó suốt đời không gặp lại. Từ lúc Quân Hồng Tụ rời đi, nàng cứ nghĩ nàng ấy đã lựa chọn loại thứ hai. Nhưng hôm nay, Quân Hồng Tụ lại xuất hiện trước mặt nàng, hơn nữa còn cười rất thoải mái.

Quân Hồng Tụ tiến lên, ôm chặt lấy nàng, thân thể Diệp Lạc trong nháy mắt cứng ngắc, nhưng rất nhanh lại trầm tĩnh lại: “Yên Nhiên, người làm sao vậy?”

Miệng Quân Hồng Tụ ghé sát bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Công tử, để ta ở cạnh người, học cách quên người đi! Để ta có thói quen, coi người là tỷ đi. Con đường của người vất vả như vậy. Công tử, ta đến giúp người, được không?”

Nàng đã nghĩ rất lâu, ban đầu, khi nàng thương tâm tuyệt vọng về nhà, khi cha hỏi nàng nguyên nhân, nàng thực sự muốn không hề cố kỵ mà nói tất cả. Nhưng lời đến bên miệng, nàng lại nghĩ tới, trong lúc nàng cô độc nhất, bất lực nhất, lạnh lẽo nhất, là công tử mang tới sự quan tâm và ấm áp cho nàng. Kỳ thật công tử chưa từng ám chỉ hay biểu đạt bất cứ điều gì cả.

Đều là nàng đơn phương tình nguyện. Nàng chỉ là đau khổ vì yêu mà không được, vậy thì công tử sẽ thế nào? Trong lòng nàng(Diệp Lạc), có phải là cũng có tình cảm nữ tử không? Nàng là nữ phần nam trang, đâu chỉ là yêu mà không có được. Nàng là yêu cũng không thể yêu, chỉ có thể lấy thân phận nam nhi, chu toàn thế sự, giấu đi mọi mong ước tốt đẹp.

Khi tuyệt vọng và thương tâm qua đi, nàng lại đau lòng vì sự bất đắc dĩ của công tử.

Nhất là khi nghe thấy công tử bị cuốn vào vụ án của Tô Uyển Nhi mà bị nhốt vào Thiên Lao, nàng đột nhiên thông suốt, mặc kệ công tử là nam hay nữ, nàng luôn là người đã từng cho nàng ấm áp. Có lẽ sẽ có một ngày nàng có thể yêu một nam nhân khác. Nhưng giờ phút này, tim nàng thật sự nháy lên vì công tử, vì nàng vui, vì nàng buồn, vì nàng đau khổ.

Cho nên lúc công tử sắp xuất chinh nàng đến đây.

“Công tử, đây là mười vạn binh mã trong phủ, là đồ cưới của ta, ta mang đến đây.” Quân Hồng Tụ lấy binh phù ra: “Phụ vương nói, giao cho người là đáng giá.”

“Yên Nhiên, người có biết người đang làm gì không? Đồ cưới của người, ta làm sao có thể nhận?”

Quân Hồng Tụ nhét binh phù vào tay nàng, và cả một phong thư: “Đây là Phụ vương viết cho người, hẳn nói sau khi người xem xong thì sẽ nhận.”

Diệp Lạc mở thư ra, nội dung bức thư, kỳ thật nàng đã đoán được vài phần.

Lúc trước Diệp Thập Nhất trộm binh phù, kỳ thật còn phát hiện một thứ khác, đó là nhất kiện Hoàng Bào tinh xảo. Sau đó Diệp Thập Nhất vụng trộm nói cho nàng biết, nàng bảo hắn trả nó lại, mặt khác, còn tặng thêm một bản đồ của Sùng Hưng vương triều.

Nhàn Vân vương phủ giấu tài nhiều năm, nếu hãn thực sự có tâm mưu phản, trong lúc loạn trong giặc ngoài này, Sùng Hưng giang sơn thực sự tràn ngập nguy cơ. Cho nên Diệp Lạc luôn lo lắng, để ám vệ Diệp gia ở lại giám thị.

Nàng chỉ hy vọng, nhìn non sông Sùng Hưng vương triều, Nhàn Vân vương gia có thể thu tay lại. Đương nhiên, để lại tấm bản đồ kia, cũng có ý tứ uy hiếp, đừng tưởng rằng bí mật của Nhàn Vân vương phủ không ai biết. Bọn họ đã sớm biết, vẫn im lặng là muốn cho hãn một cơ hội hối cải thôi.

Diệp Lạc nhìn ra được, Nhàn Vân vương gia không phải người có dã tâm bưng bưng, hãn chỉ là tự cho mình quá cao, không phục tên nhóc Quân Hoảng ngồi giữ giang sơn này thôi. Cho nên nàng làm vậy, hy vọng hãn có thể tỉnh ngộ đúng lúc.

Hiện tại xem ra, lúc trước nàng làm đúng rồi.

Thư của Nhàn Vân vương gia rất đơn giản, hãn chỉ nói hãn giao binh phù cho Diệp Tri, nhất định có thể bảo vệ tốt non sông này, không uống công hãn dạy dỗ vất vả nhiều năm.

Diệp Lạc thở phào nhẹ nhõm, nàng đã thắng: “Yên Nhiên, cảm ơn người và Phụ Vương người.”

Quân Hồng Tụ cũng như trút được gánh nặng, công tử đã nhận, thật là tốt: “Bởi vì không được gọi không thể vào kinh, nên Quân Võ dẫn theo người, đang ở ngoài thành năm dặm.”

Giờ khắc này, mười vạn binh mã này thật sự là đến rất đúng lúc. Diệp Lạc không nhìn được kích động, vỗ vai Quân Hồng Tụ: “Tốt, ta có thể đi rồi.”

“Công tử.” Quân Hồng Tụ đuổi theo: “Ta biết biên quan nguy hiểm, ta không dám đi theo làm tăng thêm phiền toái cho người, ta sẽ ở lại Diệp phủ,

cùng tiểu thiếu gia, chờ người trở về.”

“Yên Nhiên, người làm ta không biết nói gì nữa?”

Quân Hồng Tụ lắc đầu: “Công tử, ta có thể giúp người, là ta đã thấy cao hứng rồi.”

Có Quân Hồng Tụ ở đây, dù là Quân Nặc, cũng không dám động vào Diệp phủ, trừ phi hẳn muốn đối phó với toàn bộ dòng họ Hoàng Thân.

Việc này, đương nhiên Diệp Lạc muốn nói cho Quân Hoảng đầu tiên. Nàng sẽ giao mười vạn binh mã này cho Dịch Kinh Hồng, phụ trách an toàn cho kinh thành. Còn nàng có thể yên tâm đến Bộ Binh điều động Hồ Bí Doanh và Kỳ Binh Doanh.

Nhưng khi nàng đi vào ngự thư phòng, đã nhận ra gió thổi mưa giông trước cơn bão, Quân Hoảng đang luyện chữ, mà Vi Kỳ và Chiêm Xuân, lại một người chiếm một góc, kinh hỉ nhìn nàng.

Diệp Lạc xác định, nàng chưa từng nhận được ánh mắt hoan nghênh của Vi Kỳ bao giờ.

“Quân Hoảng, người thật là nhàn rồi, còn có thể luyện chữ à?”

Quân Hoảng không để ý đến nàng.

Diệp Lạc lại hỏi một câu: “Quân Hoảng, Hoàng Thượng?”

Rất lâu sau, Quân Hoảng mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt nặng nề: “Diệp Tri, người nhận đồ cưới của Quân Hồng Tụ rồi à?”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Nhiều Loại Hoa Đưa Tiễn

Diệp Lạc hơi sững sốt, rồi hiểu ra Quân Hoảng đang rối rắm cái gì. Nàng cũng không nói gì, đi qua xem Quân Hoảng viết chữ.

Nói thực là, chữ của Quân Hoảng, thật sự rất đẹp, rất có khí khái.

Diệp Lạc thở dài một hơi, chữ của nàng rất không đẹp. Nhớ tới lúc trước ngày ngày bị gia gia đuổi chạy khắp núi, lại thấy hối hận. Nếu lúc ấy chuyên tâm một chút thì không biết chừng cũng có thể không biết xấu hổ mang chữ mình ra khoe.

Nhìn người ta xem, đang tức giận còn có thể bình tĩnh luyện chữ. Nếu mà là nàng thì càng tức giận chữ càng như gà bới, càng viết càng bực bội thêm.

“Quân Hoảng, người viết chữ rất đẹp.”

Câu này vừa nói ra, Quân Hoảng chỉ thấy cơn tức lan ra cả người: “Ai thảo luận việc viết chữ với người hả?”

Diệp Lạc cười tủm tỉm nhìn hân: “Mười vạn binh mã Yên Nhiên mang đến, ta sẽ giao cho Dịch Kinh Hồng và Chiêm Xuân, do bọn họ phụ trách, bảo vệ sự an toàn của kinh thành. Ta chỉ ở giữa thôi, không phải ta nhận.”

Lửa giận cháy hừng hực từ sáng sớm đến giờ, bỗng nhiên tắt hẳn, nhưng trên mặt hắn vẫn không có biểu tình gì. Quân Hoảng “Ừ” một tiếng, lại cầm bút lên, bắt đầu viết chữ, nhưng tất nhiên nét chữ nhẹ nhàng hơn nhiều.

Diệp Lạc nhìn ra cảm xúc của hắn thay đổi, cũng cúi đầu nhìn hắn viết, hồi lâu, nàng mới hỏi: “Lúc người tức giận thường viết chữ à?”

“Ai bảo với người là ta tức giận?” Quân Hoảng liếc nàng một cái: “Ta thích viết thì viết thôi.”

“Vậy lúc người tức giận không thể đập phá hay mắng người sao?” Diệp Lạc coi như không nghe thấy hắn nói: “Cứ ghen trong lòng sẽ thành bệnh đấy.”

Một hồi lâu, Quân Hoảng mới ngẩng đầu lên cười cười: “Quân Vương tức giận, nặng thì sinh linh đồ thán, nhẹ thì máu chảy thành sông, sao có thể dễ dàng biểu lộ ra chứ.”

Giọng của hắn rất nhẹ, nụ cười của hắn, lại khiến Diệp Lạc nhìn mà đau lòng. Trong lúc nàng tự do tự tại đi khắp đó đây, hắn đã phải học cách làm Quân Vương. Mọi vui buồn đều phải che giấu dưới bề ngoài ung dung đẹp đẽ quý giá.

“Quân Hoảng!” Nàng gọi một câu.

“Hả?”

“Ta không có tình cảm với Yên Nhiên, sau này, cũng không ý cưới nữ tử khác.” Cho dù bây giờ nàng không nhận tâm ý của hắn, nhưng cũng không muốn nhìn thấy hắn vì mấy việc nhỏ này mà không vui.

Khóe miệng Quân Hoảng hơi hơi nhếch lên, ánh sáng trong mắt lưu chuyển, vui vẻ nói: “Nam nhân khác cũng không được.”

Có lẽ, cũng có thể nói là không nam nhân nào có thể nữa.

Nụ cười của Diệp Lạc nhạt đi một chút: “Được.”

Quân Hoảng hoàn toàn yên tâm, hẳn hiểu cách làm người của Diệp Tri, nhất ngôn cửu đỉnh, nếu hẳn đã hứa hẹn như vậy, thì chắc chắn sẽ làm vậy.

Ở một góc khác, chân Chiêm Xuân mềm nhũn, Vi Kỳ phải đỡ hẳn. Hai người nhìn nhau một cái, khóc không ra nước mắt. Sao lại có thể xảy ra chuyện này được chứ?

Dịch Kinh Hồng đến, mấy người thương nghị với nhau. Sắp xếp phòng hộ cho kinh thành, bố trí từng tầng một. Ngoài sáng trong tối đều xếp đặt cẩn thận.

Sau đó, Dịch Kinh Hồng và Chiêm Xuân đi ra ngoài thành bàn bạc với Quân Võ.

Việc ở đây đã xong xuôi, Diệp Lạc cũng nên đi rồi.

Hai người đều hiểu điều này, cho nên khi Quân Hoảng giữ Diệp Lạc lại ăn cơm, nàng không từ chối.

Nhưng khi đồ ăn được mang lên bàn, thì Diệp Lạc ngây ngẩn cả người.

Cả một bàn đều là món nàng thích. Nàng cố gắng tìm một món không thích lắm hoặc là ghét, nhưng không hề có.

Trừ Vô Nhai ra thì có lẽ ngay cả sư huynh cũng không biết rõ như vậy.

Nàng biết lúc trước Quân Hoảng luôn bố trí người quan sát nàng. Nhưng mấy việc râu ria này, không thuộc phạm vi ám vệ chú ý. Nàng không tin được, một vị Quân Vương, lại có thể quan tâm tới nàng như vậy.

“Còn không ăn đi, lát nữa nguội mất.” Quân Hoảng gấp cho nàng một miếng vân chương đậu hủ: “Thừa dịp còn nóng ăn đi.”

Diệp Lạc nhận lấy, một lúc lâu, mới nói: “Sao người có thể biết chứ?”

“Đó là đương nhiên, không biết ta là ai sao.”

Kỳ thật là ai cũng không quan trọng, quan trọng, là hắn có tâm tư này.

Diệp Lạc hít mũi, cười tươi như hoa: “Đúng vậy, ăn rất ngon!”

Nếu nàng gặp Quân Hoảng trước, thì tình yêu của nàng, có thay đổi không?

Có lẽ, sẽ không như bây giờ, không bệnh mà chết.

“Quân Hoảng, nếu, ta nói là nếu. Khi tình cảm của người xung đột với lợi ích quốc gia, nhất định phải chọn một trong hai, người sẽ chọn thế nào?” Đột nhiên nàng rất muốn biết, nếu Quân Hoảng cũng đứng trên lập trường của sư huynh, thì hắn sẽ làm thế nào?

Quân Hoảng chần chờ một chút. Dù sao thì vấn đề này cũng không dễ trả lời. Không phải tình cảm, thì là nghĩa khí, thật khó vẹn toàn.

Diệp Lạc im lặng nhìn hắn, không hề thúc giục.

Thật lâu sau đó, Quân Hoảng mới trả lời. Có lẽ cũng không hề hoàn mỹ, nhưng đây đã là đáp án tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra vào lúc này: “Nếu thay đổi triều đại, người tiếp theo nhậm chức là một vị vua tốt, hơn nữa tính mạng của dân chúng không bị uy hiếp, thì ta sẽ bỏ đi. Dù sao thì dân chúng bình thường, cũng chẳng quan tâm người đó là ai, chỉ cần bọn họ có thể an cư lạc nghiệp là được rồi. Thiên hạ là của người trong thiên hạ, mà ta, cũng nằm trong đó. Thiên hạ này, sẽ có người trong thiên hạ đến quản. Nhưng

còn người ta yêu, nếu ngay cả ta cũng bỏ rơi hẳn, thì còn ai bảo vệ hẳn nữa.”

Diệp Lạc hơi động, nhưng nàng vẫn hỏi tiếp: “Nếu, người nhận chức là bạo quân thì sao? Hơn nữa sau khi nhận chức, lại giết hại dân chúng Sùng Hưng thì sao?”

Quân Hoảng nắm chặt nắm đấm, trên khuôn mặt tuần tú bắt đầu có vẻ đau khổ: “Nếu thật sự như vậy, nếu thực sự chỉ có thể lựa chọn một thứ, ta... ta nghĩ ta sẽ buông tha tình yêu của ta. Không phải vì ta là Quân Vương của Sùng Hưng, mà là vì, ta là nam nhân Sùng Hưng.”

Diệp Lạc im lặng, chậm rãi cúi đầu.

Quân Hoảng nhìn về phía nàng, hỏi rất cẩn thận: “Diệp Tri, có phải ta nói sai rồi không?” Không đợi nàng trả lời, lại nói tiếp: “Ta không muốn lừa người. Nhưng nếu thực sự có một ngày như vậy, cho dù có sai, ta cũng sẽ làm như vậy.”

Diệp Lạc hít mũi, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cười: “Không, Quân Hoảng, người làm rất tốt.”

“Người đột nhiên hỏi ta cái này để làm gì?”

“Không có gì, chỉ tò mò thôi.” Diệp Lạc cười nhẹ: “Đúng rồi, dựa theo kế hoạch, ngày mai Hồ Bí Doanh và Kỵ Binh Doanh sẽ về kinh, ta sẽ chặn bọn họ ở ngoài kinh, sau đó dẫn bọn họ đi. Từ nay về sau, ta sẽ không gửi tin về, ta sẽ âm thầm tác chiến với Diệp Tinh Dương.”

Sư huynh là nhân tài trong quân sự, không ai hiểu rõ hơn nàng, nếu mà có người nội ứng ngoài hợp với, thì nhất định sẽ ở chỗ nàng. Lúc này, chưa nói tới trong kinh thành có bao nhiêu người theo dõi, chỉ nói tới quân đội của Bộ Binh nàng dẫn theo, cũng đã có không biết bao nhiêu người có tâm

cơ kín đáo. Cho nên, nếu muốn bảo trì tuyệt mật, thì chỉ có thể ngăn cách tuyệt đối với bên ngoài.

“Thế nếu người cần viện trợ thì sao? Hoặc là ta có tin tức gì cần truyền cho người thì sao?” Trong lòng Quân Hoảng lo sợ không yên, vừa nghĩ tới mấy tháng tới, thậm chí là nửa năm, một năm, hẳn không biết đối phương sống hay chết. Đúng là một loại dày vò.

Diệp Lạc lấy trong lòng ra một con dấu, ấn vào nghiên mực trên bàn, rồi ấn lên giấy Tuyên Thành: “Người nhìn này. Đây là ký hiệu của Diệp gia mà chỉ mình ta có. Nếu có người mang thư đến có cả ký hiệu này thì đó là người của ta. Còn nếu người cần nói gì đó cho ta, thì đến Diệp phủ nói cho Tang Du là được.”

“Diệp Tri, người chỉ có ba tháng thôi.” Hai hàng lông mày nhú chặt của Quân Hoảng dần dần giãn ra: “Ba tháng sau, ta đến biên quan.”

“Quân Hoảng.....” Diệp Lạc có chút bất đắc dĩ.

“Diệp Tri, người không cần ngăn cản, ta biết rõ thực lực hai bên. Quốc khố Sùng Hưng chỉ có thể duy trì nửa năm nữa. Nếu sau ba tháng mà còn chưa thắng, lại thêm thanh danh của Phong Phi Tự, tất nhiên sẽ có người nhân cơ hội ra tay, làm nhiều loạn lòng quân. Nếu lúc đó ta có thể ở biên quan, thì ít nhất cũng bảo đảm được lòng quân không tan rã. Ta đã cân nhắc thiệt hơn rồi, ta không làm việc lỗ mãng đâu.”

Diệp Lạc nhìn hẳn, có lẽ cực khổ thực sự sẽ làm người ta trưởng thành. Quân Hoảng trưởng thành năm ngoài sự kiến của nàng. Có lẽ không bao lâu nữa, hẳn có thể thực sự không cần nàng giúp đỡ rồi.

“Được, Quân Hoảng. Chúng ta từ biệt tại đây đi.”

“Diệp Tri.” Quân Hoảng nâng chân đuổi theo hai bước: “Ta thật sự luyến tiếc, ta chỉ muốn nói cho người biết, ta luyến tiếc, người đi đi.”

Diệp Lạc dừng một chút, không quay đầu lại. Dừng lại một lát, nàng mới đi tiếp, nhưng lần này, bước chân đã chậm hơn nhiều.

Đi được rất xa rồi, nàng mới quay đầu lại, vẫn thấy Quân Hoảng bình tĩnh nhìn theo.

Lúc đó, không biết là cái gì thúc đẩy mà nàng nói ra một câu: “Chờ ta trở về, sẽ nói cho người biết một bí mật của ta.”

“Được!” Quân Hoảng cười tươi.

Diệp Lạc cũng cười theo, thậm chí, còn có mấy phần ngọt ngào mơ hồ.

Đêm đó, Diệp phủ sáng trưng cả đêm.

Rạng sáng, Diệp Lạc kéo chăn cho Thiên Hạ xong, đi ra cửa. Nhìn một núi đồ trước mắt, khóe miệng co giật: “Yên Nhiên, ta có khô giáp trong người, không cần cầm bào đâu, người cất đi đi. Thập Nhị, ta đi đánh giặc, không phải đi du xuân, người không cần chuẩn bị nhiều điểm tâm như vậy đâu. Thập Cửu, ta bây giờ là nam nhi, ta không cần son phấn gì cả. Còn cả Tang Du nữa, ta chỉ cần một thanh kiếm là đủ rồi, người không cần mang toàn bộ binh khí của Diệp phủ đến đây đâu, ta có phải kho vũ khí di động đâu. Thập Bát, người lại đây cho ta, đừng có trốn ra góc khóc nhè như thế. Giản Phàm, ừm, thuốc của Giản Phàm, ta có thể mang đi được.”

“Tiểu thư.” Tang Du đi tới: “Để ta đưa người đi nhé.”

“Không.”

Thập Bát cũng đến gần: “Tiểu thư, ta đi cùng người nhé, một mình người ở quân doanh không tiện đâu.”

Diệp Lạc lắc đầu, ánh mắt đảo qua: “Ta phó thác Thiên Hạ cho các người, có các người ở đây, ta mới có thể yên tâm đi được.”

Nàng khoát tay: “Diệp Tấn, dẫn theo người của người, xuất phát.”

Năm trăm phủ binh Diệp gia, lả tả đứng dậy, trong nắng sớm, giống như thanh kiếm tốt mới ra lò, không mang theo không khí xơ xác tiêu điều, mà là sự im lặng sắc bén.

Diệp Lạc dẫn theo đoàn người, lặng yên rời khỏi Diệp phủ.

Bước chân của năm trăm người, nhưng không ảnh hưởng tới sự yên tĩnh của buổi sáng sớm. Thiên Hạ ngủ say trong phòng, không hề hay biết gì.

Tào Võ mới dẫn Hồ Bí Doanh và Kỵ Binh Doanh đi tới ngoại ô, đã bị người ngăn lại.

Giữa đường lớn, là một người một ngựa, thanh sam (áo xanh), tóc đen, dung mạo tuyệt thế, đó là Thừa Tướng trẻ nhất của Sùng Hưng vương triều – Diệp Tri.

Nàng mở thánh chỉ trong tay ra, mở miệng: “Đi thôi, Tào Thống Lĩnh.”

Tào Võ nhận thánh chỉ, không nói một lời đã đứng dậy, dẫn dắt đội ngũ thay đổi phương hướng không chút do dự.

Diệp Lạc giơ roi ngựa lên, đi đầu đội ngũ. Cùng lúc đó, , một đám người mặc thanh sam tương tự Diệp Lạc cũng xông ra, xếp thành đội ngũ chỉnh tề, bảo vệ Diệp Lạc ở giữa.

Tào Võ và Khương Tán nhìn nhau, bọn họ đều là người học võ, tất nhiên là nhìn ra được, những người mặc thanh sam này, người người võ nghệ phi phàm, hơn nữa còn trải qua huấn luyện tác chiến vô cùng nghiêm khắc. Nếu không sẽ không thể ự nhiên xông lên mà vẫn duy trì được đội hình chiến đấu không chút sơ hở như vậy.

“Đây là đội ngũ của ai?” Khương Tán rất thích người tài, vừa thấy những người này, lại thấy ngứa ngáy trong lòng. Hồ Bí Doanh bọn họ là đội ngũ tinh nhuệ nhất Sùng Hưng. Nếu muốn chiêu người chắc sẽ được nhỉ?

Tào Võ nhìn hồi lâu, đột nhiên lắc đầu: “Bỏ suy nghĩ đó của người đi. Những người này, không phải là người Bộ Binh.” Khí thế như vậy, không phải Bộ Binh bọn họ có thể đào tạo được.

Khương Tán chặc lưỡi: “Thật là đáng tiếc.”

Tào Võ lại nở nụ cười, lúc này phụng chỉ đi theo Diệp tướng xuất chiến, có lẽ trải nghiệm phần khích nhất trong quân của hắn.

Lúc này, đội quân này không hề biết rằng, mấy tháng sau này, bọn họ sẽ để lại một đoạn truyền kỳ, lưu lại đời sau.

“Hoàng Thượng, chúng ta về thôi.” Trên đỉnh núi rất xa, Vi Kỳ khuyên Quân Hoằng. Bọn họ không biết lúc nào Diệp Tri xuất phát, đã đứng đây từ nửa đêm rồi.

“Ừ!” Quân Hoằng đáp, ánh mắt vẫn gắt gao đuổi theo bóng dáng Diệp Lạc, cho đến khi, không thấy gì nữa.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Thổ Phi

Edit: Lam Sắc. “Diệp Tướng, chúng ta dùng cờ hiệu gì?” Tào Võ mang lính làm cờ đến gặp Diệp Lạc.

Diệp Lạc nâng mắt lên, nghi hoặc: “Cờ hiệu?”

“Đúng vậy, cờ hiệu của Hồ Bí doanh lúc trước thì không thể dùng được rồi. Ở đây có cả Kỵ Binh, còn có cả thân vệ của ngài. Cho nên bên Kỵ Binh cũng không biết làm thế nào mới có thể đại biểu quân đội chúng ta.”

Diệp Lạc nở nụ cười: “Chúng ta không phải quân đội, chúng ta là thổ phi.”

Tào Võ ghen hòng nhìn trần trối, ngơ ngác lặp lại một lần: “Chúng ta là thổ phi hả?”

Diệp Lạc không giải thích nhiều: “Truyền lệnh xuống, chỉ cần làm theo mệnh lệnh là được.”

Nàng dẫn quân đội ngày nghỉ đêm đi. Lương thảo đều do Quân Hối giao cho Tang Du, rồi Tang Du lại thông qua con đường của Diệp gia đưa tới.

Không ai biết Diệp Lạc đi đâu. Thậm chí Hoàng Đế Sùng Hưng – Quân Hoảng, cũng không biết hành tung của bọn họ.

Khi Trương Đài Minh trở về Bộ Binh, mới biết là Diệp Tri đã mang Hồ Bí Doanh tinh nhuệ nhất và Ky Binh Doanh của hắn đi. Mà hắn thì lại không biết thuộc hạ của mình đang ở nơi đâu. Hắn nổi giận đùng đùng đến Phủ Vương Gia, vẻ mặt khó coi: “Thất Vương Gia. Sao ngài có thể để Diệp Tri dẫn bọn họ đi chứ?”

“Thất vương gia, ngài như thế nào có thể làm cho Diệp Tri đem bọn họ đi đâu rồi đâu?”

Quân Nặc cười khố: “Tào Vỗ và Giản Thành phụng mệnh mang đội đi ra ngoài huấn luyện. Căn bản là chưa về đến kinh thành, Diệp Tri đã mang bọn họ đi.”

“Không có mệnh lệnh của ta, sao Tào Vỗ có thể đi theo Diệp Tri chứ? Hắn biết rõ Diệp Tri và ta không hợp nhau, không thể nào không xin chỉ thị đã rồi đi.”

Ngón tay Quân Nặc chậm rãi vẽ lên miệng chén: “Ta nghĩ là Diệp Tri đã chinh phục bọn họ.”

Có vài người, là bẩm sinh đã có năng lực khiến người khác tin tưởng.

Trương Đài Minh oán hận đập bàn: “Bọn họ đi đâu chứ? Đi biên quan, hay đi Dực Quốc. Chỉ cần có thể liên hệ với bọn họ, thì ta sẽ có biện pháp gọi người của Bộ Binh về.”

Quân Nặc lắc đầu: “Ngay cả trong cung cũng không có tin tức của bọn họ.”

“Còn bên kia?”

“Cũng không có.”

“Ngay cả người đó cũng không tra được à?” Trương Đài Minh rất cuộc nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Đúng vậy, ngay cả hãn cũng không tra được.”

Trương Đài Minh nghen nửa ngày, mới nói: “Tên Diệp Tri này, rốt cuộc nháy ra từ đâu chứ?”

Quân Nặc rất cuộc cũng buông chén trà, đứng dậy, nhìn ánh mặt trời sáng lạn bên ngoài, híp mắt, không nói gì.

“Thất vương gia, ngài đang nghĩ gì thế?”

“Bốn vương đang nghĩ, vì sao lúc trước hãn không chọn bốn vương? Rõ ràng người giơ tay với hãn trước, là bốn vương.” Người kia, hãn chưa từng hiểu rõ. Nếu Diệp Tri lúc trước chọn đứng bên phe hãn, vậy thì Quân Hoảng cũng chỉ có mỗi Diệp Tinh Dương và Dịch Kinh Hồng thôi. Lúc đó đối phó với bọn họ quả thực là dễ như trở bàn tay. Nhưng chỉ vì sự tồn tại của Diệp Tri, giải quyết được việc gay cấp của Bộ Hộ, nhẹ nhàng loại bỏ Lương Lược, điều động 20 vạn người của Bộ Binh về tay Diệp Tinh Dương, ngay cả Hồ Bí Doanh cũng thành quân của hãn.

, nay liền ngay cả Hồ Bí doanh, cũng thành nòng dưới trướng chi binh.

Trong hoàn cảnh không ai để ý, hãn đã đưa Quân Hoảng từ một vị Thái Tử bị vây trong hoàn cảnh xấu, thành một Quân Vương có thể ngang hàng với bọn họ.

“Bốn vương, không thể đợi thêm nữa.” Quân Nặc hạ quyết tâm: “Nếu tiếp tục đợi, thì ưu thế của chúng ta sẽ mất hết.”

“Nhưng không phải bên kia bảo là, còn phải chờ một thời gian nữa sao?” Trương Đài Minh cũng đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc.

Quân Nặc nhìn phía xa hồi lâu, mới nói: “Nói với bọn họ, lập tức hành động.”

Mấy ngày sau, trong Phủ Vương Gia ở Hoa Gian quốc, Phong Phi Tự cũng nhìn bức thư trong tay, im lặng một lúc lâu.

Bọn Mịch Các lẳng lặng đứng sau hắn, kiên nhẫn chờ đợi.

Rất lâu sau, Phong Phi Tự mới hỏi: “Vẫn không có tin tức của muội ấy à?”

“Dạ, sau khi tiểu thư gặp đám người Tào Vô, thì đi theo hướng Đông, tiến vào một khu rừng gần kinh thành. Chúng ta mất tin tức của tiểu thư trong rừng. Từ đó về sau, không tìm thấy tung tích đâu nữa. Kể cả thám tử của chúng ta ở biên cảnh ba nước, đều không có tin tức. Có lẽ, tiểu thư chỉ muốn nắm rõ các thế lực ở Sùng Hưng thôi, không phải nhằm vào chúng ta.” Mịch Các trả lời.

“Không đâu.” Phong Phi Tự chậm rãi lắc đầu: “Người muội ấy đối phó, là ta.”

Lúc này là lúc các thế lực ở Sùng Hưng tranh đoạt quyền lực gay gắt nhất. Nếu không phải đề phòng hắn ra tay, thì muội ấy tuyệt đối không rời khỏi kinh thành.

Muội ấy biết với năng lực hiện nay của Diệp Tinh Dương thì không đủ để đối kháng với hắn, cho nên, muội ấy tự mình đến.

“Mịch Các, người nói xem, ta và muội ấy, ai sẽ thắng?”

“Đương nhiên là Vương gia!” Mịch Các trả lời không chút do dự: “Lúc Vương gia bày mưu tính kế, quyết thắng ngàn dặm, tiểu thư còn đang du sơn ngoạn thủy với Vô Nhai.” Hắn luôn đi theo Phong Phi Tự, đương nhiên biết việc Vô Nhai gửi thư về miêu tả mấy sự tích huy hoàng của Diệp Lạc.

Phong Phi Tự cười khẽ một tiếng: “Thật không? Nhưng bây giờ ngay cả tung tích của muội ấy ta cũng không tìm được. Trận chiến này, ta đã thua một chiêu rồi.”

Ngón tay gõ trên bàn, lại cầm lấy tờ giấy đang xem lúc trước, thở dài: “Thôi. Mịch Các, chúng ta bắt đầu đi. Như bọn họ nói, cứ kéo dài tiếp thì đòu với chúng ta chỉ có hại không có lợi.”

Đoan Ngọ Tháng năm, mùa đông tử* bay hương.

*không biết là cây gì.

Hoa Gian quốc bất ngờ phát động tấn công, chiếm được ba trấn quan trọng ở biên quan Sùng Hưng. Diệp Tinh Dương vội vàng ứng chiến, nhưng không kịp bố trí phòng ngự, chỉ đành lui binh về biên thành.

Tin tức truyền về kinh, bởi vì quân đội tiến công Sùng Hưng do Phong Phi Tự tự mình chỉ huy. Mà để đánh hạ ba trấn này, thân vệ Mịch Các, Quỷ Thủ của hắn, chỉ dùng thời gian chưa tới một ngày, đã thắng lợi.

Diệp Tinh Dương đóng ở biên thành, điều binh khiển tướng, tạm thời ngăn cản Mịch Các và Quỷ Thủ tiến công. Nhưng tình thế vẫn ác liệt như cũ, Phong Phi Tự đã bố trí tốt việc cung ứng lương thảo và đường đi của viện binh, dẫn theo vài tên thân vệ, chạy tới tiền tuyến với bọn Mịch Các.

Tang Du khẩn cấp gửi thư cho Diệp Lạc, Diệp Lạc trả lời, chỉ có vài chữ: “Để Tinh Dương chống đỡ.”

“Chống đỡ hả? Chống kiểu gì?” Diệp Thập Nhị gấp muốn nhảy dựng lên: “Đối với loại quái nhân như Phong Phi Tự, tên nhóc gốc Tinh Dương kia làm sao có thể chống đỡ được, người có nói rõ với tiểu thư không đấy?”

Tang Du để bức thư lên ngọn nến: “Tiểu thư nói có thể chống thì cứ chống đi.”

Để lại Diệp Thập Nhị thở dài: “Tình Dương nhà chúng ta thật đáng thương mà. Tiểu thư thật nhẫn tâm.”

Diệp Thập Cửu nhích lại gần, mềm mại không xương nói: “Sao tỷ không nói là tiểu thư tin tưởng Tình Dương chứ?”

Hai mắt Diệp Thập Nhị sáng ngời, ý cười càng sâu sắc: “Thật không?”

Diệp Thập Cửu vỗ vỗ mặt nàng: “Đúng vậy, Thập Nhị tỷ tỷ, đương nhiên là thật rồi. Tốt lắm, nếu tiểu thư đã không lo thì chúng ta cũng giải tán đi.” Đứng dậy, ngáp một cái rồi đi.

Mà lúc này Diệp Lạc đang ở đâu?

Nàng ngồi trên núi Tùng Ô, đúng giờ thì đếm số lượng binh khí đã làm xong, sau đó ghi hết vào sổ.

“Diệp Tấn, gọi người đến đem mấy thứ này về cho ta đi.”

Tào Võ lúc này đi từ ngoài vào, vỗ vỗ ống tay áo hỏi: “Diệp Tướng, những thứ này là muốn mang về Bộ Binh hả? Có thể để chúng ta đổi toàn bộ vũ khí thành đồ mới luôn đấy.”

Diệp Lạc cười tủm tỉm: “Tào Võ, người tới thật đúng lúc, chỗ này ta còn để lại một ít, vừa vặn để đám người các người đổi vũ khí mới.”

Tào Võ há miệng, vung tay lên: “Đến, mang xuống, phân phát cho mọi người.”

Đợi Tào Võ đi rồi, Diệp Tấn mới đi lên: “Mang một phần đưa cho Tình Dương, còn lại, toàn bộ mang về Bộ Hộ.”

Trong mắt Diệp Lạc có ý cười, nhưng nói ra lại không phải việc đó: “A Tấn, người nói cái này có gọi là ở giữa kiếm lời bỏ túi riêng không?”

“Không phải.” Diệp Tấn nghiêm trang trả lời: “Chúng ta dùng con đường Diệp gia làm việc cho triều đình, không cầm một xu, giữ lại một chút vũ khí ấy, vẫn là để cho quân đội triều đình. Tính ra, chúng ta vẫn thiệt.”

“Không sao, trong lúc cấp bách cống hiến cho quốc gia là việc nên làm, A Tấn các người không cần có tâm tình riêng.” Diệp Lạc ho một tiếng.

“Dạ.”

Trong Dực quốc, biên giới của Hoa Gian quốc và Sùng Hưng vương triều đang hùng hực khí thế chiến đấu. Chẳng ai ngờ tới Núi Tùng Ô phòng thủ nghiêm ngặt đã bị người ta cướp sạch không còn gì.

Chẳng ai biết là người nào có năng lực này, có thể dưới tầm mắt của ba thế lực xâm nhập vào Núi Tùng Ô.

Tóm lại chờ lúc có người phát hiện ra, thì trên Núi Tùng Ô đã chỉ còn mỗi quặng sắt chưa luyện chế thôi.

“Diệp Tướng, tiếp theo chúng ta đi đâu?” Trong lần đến Núi Tùng Ô này, Tào Võ đã sùng bái sát đất đối với vị Thừa Tướng này. Trong đám thân vệ của Thừa Tướng, lại có người biết đường, đi xung quanh Núi Tùng Ô mười ngày. Sau đó, cả đại quân bọn họ đã lên vào Núi Tùng Ô từ một nơi bí ẩn. Nói chung bọn họ không cần tốn nhiều sức, đã có thể thần không biết quỷ không hay chuyển hết kho binh khí to như vậy đi.

Diệp Lạc chống cằm: “Phía Đông Núi Tùng Ô, là cái gì?”

“Là Liêu thành.”

“Lại đi hướng đông nữa thì sao?”

Tào Võ không rõ nói: “Lại đi hướng đông, thì chỉ có Hoa Gian quốc thôi.”

“Chỗ nào của Hoa Gian quốc?”

“Tân Nguyên.”

“Tân Nguyên à!” Diệp Lạc mỉm cười: “Tân Nguyên rất tốt.”

Tốt á, cái gì tốt? Tào Võ nhớ rõ lúc ấy hắn có hỏi câu này.

Diệp Lạc cười mà không đáp.

Mười ngày sau, hắn đã biết đáp án.

Hóa ra Thừa tướng nói bọn họ lười về nước lấy lương thực, nên trực tiếp mượn của Hoa Gian Quốc về dùng. Hắn mới bình tĩnh, Tân Nguyên, là nơi sản xuất lương thực gần biên cảnh ba nước nhất, hơn nữa đang thời kì chiến tranh, nên kho lúa đều đầy tràn.

Bọn họ lấy tốc độ rất nhanh cướp lương thực, rồi lại nhanh chóng rời đi, trước sau, không đến một ngày.

Hắn và Khương Tán nói tới việc này, đều có chút khó thích ứng.

“Thống lĩnh, người nói xem quân đội chúng ta gần bảy vạn người. Sao lại không trộm thì là cướp như vậy?” Khương Tán nhìn đống lương thực, ánh mắt trừng to.

Tào Võ vỗ vỗ thanh kiếm ở thắt lưng: “Quên đi, đi theo Diệp Tướng đi. Dù sao ta chỉ cần có vũ khí và lương thực, thì cái gì cũng không sợ.”

Cùng lúc đó, Phong Phi Tự đã đoạt được biên thành, còn chưa kịp vui vẻ trước thắng lợi, đã nhận được tin xấu từ Núi Tùng Ô, kho lương thực trống không.

Hắn kinh ngạc nửa ngày, đột nhiên bật cười: “Nha đầu này!” Lắc đầu: “Mịch Các, đi thăm dò xem, còn lương thực tồn không, kể cả nhà dân.”

Không biết Mịch Các tra ra kết quả như thế nào, chỉ biết Diệp Tinh Dương gửi thư về Diệp gia viết như sau: “Báo cho tiểu thư biết, dân chúng đã di dời hết, người ở lại, đều là người Toàn thúc sắp xếp. Lương thực trong thành, không đủ duy trì ba ngày.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Không Bằng Không Gặp

Edit. Lam Sắc.

Ba ngày sau, Quân Phi Tự không còn lương thảo, buộc phải rời khỏi biên thành.

Đến mấy ngày sau, Diệp Lạc mới thu được tin tình báo từ ám vệ. Bao gồm tình huống tướng lĩnh Quân Phi Tự vào biên thành, vũ khí, trang bị và quân ta bố trí ra sao.

Diệp Lạc dùng hai ngày một đêm để sửa sang và phân tích lại. Cuối cùng, lúc viết lên hồ sơ, tâm trạng của nàng không sao bình tĩnh được.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Diệp Tấn phát hiện nàng khác thường, lên tiếng hỏi: “Có có gì không ổn sao?”

Diệp Lạc đứng dậy, đi vài bước trong trướng, mới nói: “Huynh ấy đúng là kỳ tài, khó trách Tinh Dương không dám tranh phong.”

Diệp Tấn mỉa máo, rất là bất mãn: “Tiểu thư, người không cần nâng cao chí khí người khác như vậy.”

Diệp Lạc cười nhìn hắn: “Tinh Dương nhà chúng ta đương nhiên cũng rất lợi hại, bằng không sao có thể hiểu được chiêu lấy lùi để tiến này.”

Diệp Tấn lúc này mới vừa lòng, khẽ cười: “Đó là đương nhiên, Tinh Dương lợi hại nhất.”

Diệp Lạc cười khẽ ra tiếng, quay đầu đi, nụ cười lại dần dần phai nhạt. Tuy rằng nàng cướp được Tân Nguyên, nhưng lấy sự tức trí đa mưu của sư huynh, sẽ có kế sách nhanh vẹn toàn, vậy mà lại bị việc lương thảo này ép phải rút lui dễ như vậy. Chỉ có thể nói là ở trong nước, huynh ấy cũng không thể lấy thúng úp voi.

Người kia cũng không phải là tiểu hoàng đế không hiểu thế sự như nàng nghĩ.

“Tào Vô!” Diệp Lạc ra ngoài trưởng.

“Dạ!”

“Thông báo xuống, lập tức nhổ trại, tăng tốc chạy đi.”

“Dạ.” Tào Vô đã biết là không cần hỏi tiếp, dù sao cũng sẽ không nhận được đáp án.

“Công tử?” Diệp Tấn đi đến bên cạnh nàng, hỏi nàng.

“Nếu Phong Phi Tự có vấn đề về lương thảo, huynh ấy sẽ đuổi theo chúng ta đòi lại lương thảo.”

“Nhưng chúng ta đã mang đi mấy ngày rồi, hắn có đuổi cũng không kịp đâu.”

Khóe miệng Diệp Lạc cong thành độ cong tuyệt đẹp: “Chỉ cần hắn muốn, thì vĩnh viễn không có chuyện không kịp. Người đi an bài, lương thảo chia làm mấy đường. Một phần ba mang về Diệp gia, sau đó phát đi các nơi, dù bất cứ tình huống nào, cũng phải giao cho Tinh Dương một

phần ba, chỗ còn lại,“ Nàng hơi hơi híp mắt: “Do năm trăm người của Ky Binh Doanh hộ tống về nước, giao cho Quân Hối.”

Sau khi năm trăm kỵ binh hộ tống lương thảo về nước rồi, Diệp Lạc nhanh chóng thay đổi phương hướng, trực tiếp đi hướng bắc, vào kinh thành Dực quốc.

Lúc này, nàng không hề che dấu, phía sau giường một cái cờ, bên trên là một chữ “Diệp” vô cùng bắt mắt.

Tào Võ không hiểu, Diệp Lạc nhìn hẩn như nhìn đũa ngốc: “Nếu chúng ta không lộ hành tung, đến lúc bị người phát hiện chúng ta vụng trộm lên vào Dực quốc, khẳng định sẽ đổ vụ núi Tùng Ô và Tân Nguyên lên đầu chúng ta.”

“Vậy bây giờ.....”

“Bây giờ á?” Diệp Lạc đảo mắt, cười rất vô tội: “Lễ Thân Vương và Ninh Triển Thư đấu nhau, chúng ta là do Ninh Triển Thư mời đến, chỉ là binh lính ở biên quan của bọn họ không đông, không phát hiện ra chúng ta mà thôi. Chúng ta xuất phát hơn hai mươi ngày trước, bây giờ mới tới trung bộ Dực quốc, là chuyện bình thường.”

Tào Võ nuốt nước miếng, bọn họ đúng là xuất phát hơn hai mươi ngày trước, nhưng bọn họ chạy cả đêm, tốc độ hành quân nhanh hơn dĩ vãng không biết bao nhiêu lần, nếu thực sự đi theo hành trình, bọn họ đã đi xuyên qua Dực Quốc từ nam qua bắc lại lộn về trung bộ Dực quốc.

Diệp Lạc sờ mặt, lại nói: “Ta là quan văn, thân kiêu thịt đất, đi đường chậm chạp, cách hai ngày lại phải nghỉ ngơi, cũng là chuyện bình thường.”

Lần này, ngay cả Tào Võ cũng phải chấp tay sau lưng nhìn trời.

Mấy ngày sau, lúc Diệp Lạc sắp tới kinh thành Dực quốc thì có tin truyền đến, một phân đội kỵ binh nhỏ vận chuyển lương thảo bị một thế lực không rõ tập kích, lương thảo bị cướp, toàn quân bị diệt.

Diệp Lạc nắm chặt nắm đấm, nhắm mắt lại.

Diệp Tấn nhẹ giọng nói: “Tốc độ thật là nhanh, thế mà bị đuổi kịp thật!”

Diệp Lạc mở hai tay ra. Dưới ánh trăng, ngón tay gầy gầy xinh đẹp tuyệt trần.

Diệp Tấn nhìn nàng một cái, như là hiểu rõ cảm xúc của nàng, giơ tay vỗ vai nàng: “Trên chiến trường, sống chết là chuyện bình thường. Công tử, người không cần để ý quá đâu.”

“Ta hiểu mà. Nhưng việc bọn họ sẽ chết, ta đã sớm đoán được, lại vẫn để bọn họ đi lên con đường không lối về.”

“Công tử, cái này không phải lỗi của người.”

Đúng vậy, sống chết không phải do ai quyết định. Nhưng trong lòng nàng, vẫn có sự áy náy nặng nề, không sao bỏ được.

Từ nay về sau, Diệp Lạc luôn tươi cười trong sáng, vui vui vẻ vẻ kia, chỉ còn ở trong mộng thôi.

Vô Nhai không đành lòng ra tay với Diệp Lạc, nhưng bọn họ ở trên chiến trường, sao có thể mọi chuyện như ý người được.

Diệp Lạc vì giải nguy cho Quân Uy Viễn, nên cho Hồ Bí Doanh tập kích từ phía sau, đồng thời, vẫn áp dụng chiến lược tránh né Lục Uy Viễn, nội ứng ngoại hợp, nhanh chóng tìm được lỗ hổng trong vòng vây.

Trong Cốc Thanh Phong, Diệp Lạc và Vô Nhai một người ở trong cốc, một người đứng ở ngoài cốc, từng tiếng chém giết trên chiến trường, vọng

vào.

Mũi kiếm của Vô Nhai còn đang nhỏ máu, tay hắn lại run lên, không động đậy nổi.

Mà Diệp Lạc, nàng thu tầm mắt lại, nhìn về phía Lục Uy Viễn: “Đại tướng quân, lương thảo đã đến, đã không bị vây khốn nữa, thì bọn ta phải nhanh chóng về biên thành tiếp viện. Kinh Thành Dực quốc đã có các người, chắc là cũng đủ rồi nhỉ?”

Sắc mặt Lục Uy Viễn rất khó coi. Để một văn bối sinh sau đến tìm cách cứu viện đã là chuyện rất mất mặt mũi rồi, nghe thấy hắn nói như vậy, trong lòng lại càng ghen ghét: “Đủ rồi.”

“Tốt lắm!” Diệp Lạc nhanh chóng quay đầu ngựa lại: “Tào Vĩ, hạ lệnh đi.”

Đi á? Bây giờ?

Tào Vĩ và Khương Tán hai mặt nhìn nhau, nhưng thấy vẻ mặt của hai vị chủ tướng, vẫn thông minh chọn im lặng.

Vì thế, trong lúc tình hình chiến đấu gay gắt, đội quân của Diệp Lạc biến mất rất nhanh giống như lúc đến.

Vô Nhai nhìn bóng dáng Diệp Lạc đi mất, mà trong miệng, có vị chua xót.

Có ai nghĩ đến, làm bạn với nhau nhiều năm, lại có một ngày phải cầm kiếm đi ngược nhau.

“Công tử?” Trong khoảnh khắc xoay người, Diệp Tấn thấy khóe mắt công tử lóe ra ánh sáng trong suốt.

Sau một lúc cưỡi ngựa chạy như điên, Diệp Lạc mới thả chậm tốc độ: “Đi xem chỗ Lễ Thân Vương.”

Vô Nhai sẽ không động thủ với nàng, cho nên mới phải rời xa chủ tử và huynh đệ, một mình đến chiến trường này. Sao nàng có thể ép buộc Vô Nhai chứ?

Trong lòng có rất nhiều bi thương và bất đắc dĩ, không thể giờ kiểm với Vô Nhai, thì đành tìm người chịu tội thay thôi.

Lễ Thân Vương và Ninh Triển Thư giằng co với nhau ở kinh thành, hai bên chỉ cách nhau một tường thành.

Diệp Lạc thừa dịp Vô Nhai bị Lục Uy Viễn cuốn lấy, chỉ huy binh lính tiến về phía Lễ Thân Vương.

Lễ Thân Vương vốn không thêm đề tên Thừa Tướng Sùng Hưng xuất thân từ Trạng Nguyên Văn trong mắt. Nhưng sau khi song phương giao chiến nửa ngày, hăn hỗn hển triệu mọi mưu sĩ đến: “Đây là chuyện gì hả? Rốt cuộc thì hăn muốn đánh kiểu gì?”

Cho tới bây giờ dù đánh thẳng hay giải vây, giả giả thật thật, thật thật giả giả, cho dù phân binh làm mấy đội, cũng sẽ có một trọng điểm hoặc phương hướng nhất định.

Nhưng là quân đội Sùng Hưng lại không như vậy. Bọn họ đánh một trận ở Đông, đánh một trận ở Tây, cuối cùng lại chọc một gậy ở Nam, khiến người ta hoàn toàn không hiểu gì cả. Chỉ dùng mấy vạn nhân mã, lại có thể quấy nhiễu đội quân mấy chục vạn của bọn họ không chịu nổi một ngày.

“Tên Diệp Tri này rốt cuộc có học binh pháp không?” Lễ Thân Vương có chút hỗn hển.

“Cái đó!” Một người gầy teo trẻ tuổi đứng dậy, trong giọng nói không đủ vẻ trung khí, nhưng ánh sáng trong mắt lại khiến người ta không thể khinh thường: “Có thể là Diệp Tri đánh chơi.”

“Đánh chơi?” Lễ Thân Vương suýt nữa ngất xỉu.

“Đúng vậy, Quân Hoảng chỉ đồng ý xuất mười vạn viện binh giúp Ninh Triển Thư, chẳng qua Lục Uy Viễn bị Vô Nhai vây lại, cho nên Diệp Tri mới đến giải vây. Nay đã giải vây xong, nhiệm vụ của Diệp Tri đương nhiên đã hoàn thành. Nhưng hãn ngàn dặm xa xôi tới đây cũng không dễ dàng, chỉ sợ không muốn cứ quay về như vậy, cho nên mới đánh chúng ta để luyện tập.”

“Con mẹ nó có bị điên không? Đánh giặc mà luyện tập cái gì, hãn thấy Sùng Hưng nhiều người quá hả?” Lễ Thân Vương một chương chụp ở trên bàn.

Người trẻ tuổi khinh phiêu phiêu nhìn hãn một cái, khước miệng vì có trào phúng: “Chẳng lẽ Vương gia không phát hiện ra sao? Đám quân của Diệp Tri có lẽ là bị phân tán, đang mượn cơ hội này để tập hợp lại, bồi dưỡng sự ăn ý.” Hãn mở tờ giấy trong tay ra: “Lúc trước hãn đánh phía Tây, mất một ngày, tổn hại quân ta tám ngàn, tự tổn hại bốn ngàn; Lại đánh sườn Đông, tổn hại quân ta chín ngàn, tự tổn hại ba ngàn, mà bây giờ...” Hãn động ngón tay nhợt nhạt: “Tổn hại quân ta một vạn, tự tổn hại không đến một ngàn. Trong thời gian ngắn ngủn, có thể có sự tiến bộ như vậy, chẳng lẽ còn chưa rõ sao?”

Hãn tiếp tục nói: “Diệp Tri tác chiến, luôn xuất kỳ bất ý. Mà binh mã hãn mang theo muốn che giấu tung tích hoàn toàn, thì hơi khó. Vì có nhiều người, trong quân lại thật giả lẫn lộn, cao thấp không đều. Qua mấy trận chiến này, giyxw lại được tinh hoa, đội quân sẽ càng tinh ranh hơn. Quân đội này được Diệp Lạc dạy dỗ, đã ít người sánh nổi. Mà chủ lực trong đội quân là Hồ Bí Doanh, vốn là lực lượng tinh nhuệ nhất Sùng Hưng.”

• “Công kì vô bị, xuất kì bất ý”: Ý nói đem quân đánh người lúc đối phương không phòng bị. Sau này “xuất kì bất ý” còn chỉ hành động bất ngờ ngoài dự liệu của người khác. (Nguồn hvdic.thivien.net)

“Mẹ nó, mang chúng ta ra để luyện binh!” Gặp gỡ phải quái thai như Diệp Lạc, thì thánh nhân cũng tức mà bệnh mất. Huống chi, Lễ Thân Vương không phải thánh nhân.

“Diệp Tri, kỳ thật còn ngoan độc hơn chúng ta nghĩ.” Người trẻ tuổi rũ mắt xuống, tinh thần có vẻ không phấn chấn.

“Sao người có thể hiểu Diệp Tri như thế?” Thật lâu sau, Lễ Thân Vương mới hỏi.

Người trẻ tuổi mỉm cười: “Bởi vì chủ tử ta hiểu.” Từ nhỏ đến lớn, hẳn luôn nghe chủ tử nói về nàng, về nụ cười của nàng, sự đáng yêu của nàng, sự thông minh của nàng, nàng gây chuyện sinh sự.....

Tên của hẳn là Mị Ảnh, một trong tám thân vệ của Phong Phi Tự.

Diệp Lạc mới mặc kệ luyện binh hay không luyện binh, tóm lại, nàng đã phát tiết xong, nên mang binh chạy lấy người.

Mà lúc này, Ninh Triển Thư bị nhốt trong thành, nhận được lượng lớn lương thực và dược liệu. Đồng thời, cũng nhận được tin của Diệp Tri. Hẳn hơi giật mình, sau đó, hỏi người đưa tới: “Hẳn làm thế nào mà mang được mấy thứ này vào đây?” Trong hoàn cảnh bị vây kín không kẽ hở này, ngay cả đưa phong thư còn khó, hẳn làm thế nào mà chuyển được một lượng lương thực lớn như vậy vào chứ?

“Không biết, sáng nay phát hiện ở cửa cung.”

Ninh Triển Thư mở phong thư để trong đám thuốc ra, trên thư viết “Gửi Quốc quân Ninh Triển Thư.”

Bên trong chỉ có lều tèo vài chữ, lại biểu hiện được đủ bản sắc của Diệp Tri: “Quốc quân, lương thực và thuốc là thần tự bỏ tiền túi ra, sau này xin trả lại gấp ba.”

“Hắn không sợ trăm không trả sao!” Ninh Triển Thư than nhẹ, khoe miệng lại có ý cười.

Diệp Tri, nếu là người, nếu trăm còn có thể đợi được ngày ấy, thì tùy người ta cần ta cứ lấy.

“Công tử, chúng ta đi đâu đây?” Rời khỏi Quốc Đô Dực Quốc, Diệp Tấn hỏi nàng.

“Chúng ta cần nghỉ ngơi.” Diệp Lạc quay đầu nhìn sang, cả một đường chạy như điên, liên tục chiến đấu, binh lính đã sớm mệt không chịu nổi rồi. Mà kể tiếp thì nàng cũng không dám chắc chắn.

Nếu Dực Quốc nổi tiếng về sản vật phong phú, thì tất nhiên là không thiếu chỗ cảnh đẹp như tiên cảnh.

Diệp Lạc dẫn theo đại quân đi thuyền ba canh giờ, tìm được một đảo nhỏ không người ở cuối Dực quốc.

Trên đảo hoa lựu nở rộ, nhiệt tình như lửa, lại có gió lạnh phơ phất, nước chảy nhẹ nhàng.

Vừa tắm trong gió tanh mưa máu, đột nhiên đối mặt với tiên cảnh như vậy, cả đám binh lính đều không dám nhắc chân.

Diệp Lạc lại cong khoe môi: “Nghỉ ngơi du ngoạn ba ngày, bất luận kẻ nào cũng không được ra khỏi đảo.”

“Công, công tử, sao người lại biết chỗ này?” Diệp Tấn cũng bị cảnh đẹp trước mặt làm choáng váng, nửa ngày mới lắp bắp hỏi.

Diệp Lạc chống cằm: “Có lần ta say rượu.”

“Dạ.”

“Sau đó trượt chân ngã xuống nước, bị trôi vào đây.”

Diệp Tấn há miệng: “Thập Ngũ, Thập Lục đâu?”

Diệp Lạc có chút ngượng ngùng: “Bị ta chuốc say.”

Đầu Diệp Tấn đầy hắc tuyến, rốt cuộc hắn đã hiểu được, vì sao lần này gặp lại Thập Ngũ và Thập Lục, hai người họ thà chết cũng không chịu uống rượu.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chiết Cánh

Edit: Lam Sắc.

Nghe nói sau khi Diệp Lạc đi, trận đánh đó của Lục Uy Viễn cực kỳ đẹp.

Bọn họ giằng co với Quân Phi Tự do Vô Nhai dẫn đầu. Đội tiên phong lại chỉ có mấy ngàn binh mã, bất ngờ đánh úp Lễ Thân Vương, dù không đánh bại, nhưng đã thành công đốt sạch lương thảo, làm một ngàn ngựa chiến chạy mất. Thừa dịp lúc bọn họ hỗn loạn đi tìm ngựa, lại thành công vào kinh thành, hội hợp với Ninh Triển Thư.

Từ đó, Ninh Triển Thư và Lễ Thân Vương trong lúc đó, không còn cách tường thành nhìn nhau nữa, mà bắt đầu quyết chiến rồi.

Bên Lễ Thân Vương hoảng sợ, bị Ninh Triển Thư giết đến mức trở tay không kịp, lui về phía sau năm mươi dặm, cho đến khi Quân Phi Tự chạy suốt đêm tối, mới hết suy tàn.

Mấy trận đại chiến, trên dưới thương vong.

Lúc đó, Diệp Lạc đã ở trên đường chạy tới biên thành rồi. Khi nàng nhận được chiến báo, lại vừa vui vừa giận.

Vui là, đội tiên phong kia, chính là đám Diệp Nhất; Giận là, mấy người kia lại không thay tên đổi họ, cứ từ Diệp Nhất, Diệp Nhị cho đến Diệp Nhị

Thập. Bọn họ là sợ thanh danh Diệp gia chưa đủ lớn sao? Cho dù bọn họ không tuyên bố bọn họ là người Diệp gia, nhưng với thực lực của bọn họ như vậy, hơn nữa tên lại theo số như vậy, có thể không nghĩ tới Diệp gia sao?

“Diệp Tấn!”

“Dạ.”

“Bảo bọn họ đổi tên đi.”

Diệp Tấn nhìn nàng, “Tiểu thư, không kịp nữa rồi, danh sách đã trình lên.”

Diệp Lạc khẽ cắn môi, “Lúc bọn họ nhập ngũ, không ai hoài nghi à?”

Hiển nhiên Diệp Tấn biết chuyện này, mặt đen cũng đỏ bừng, là đang nhin cười.

“Nói đi.”

Diệp Tấn mím môi, “Diệp Nhất nói, bọn họ đều tới từ một thôn, chỗ đó gọi là Diệp gia thôn. Cha mẹ đều không biết chữ, cho nên không thể đặt tên, thôn trưởng liền đánh số cho mấy đứa bé mới sinh ra trong thôn. Từ một cho tới vài trăm luôn.”

Diệp Lạc vỗ đầu, “Người xét duyệt tân binh tin à?”

“Tin, còn thương hại nhìn bọn Diệp Nhất. Nói là không có văn hóa, thực đáng sợ!”

Diệp Lạc quyết định, trở về nhất định phải gặp vị quan có văn hóa này.

Nàng thở dài, “Nếu bọn Diệp Nhất tỏa sáng ở trên chiến trường, bị người có tâm tra được, sau này không phải dùng câu cây to đón gió là tránh

được.”

“Công tử, bọn Diệp Nhất chưa bao giờ nghĩ tới việc phải rời khỏi Diệp gia.” Diệp Tấn nhìn nàng, “Nhưng người lại chỉ sợ bọn họ ở trong nhà sẽ là nhân tài không được trọng dụng, đuổi bọn họ ra ngoài. Bọn họ định ra ngoài vài năm rồi lại về nhà. Đến lúc đó, người sẽ không có lý do gì nói bọn họ, cho nên không muốn đổi tên.”

“Bọn họ tùy hứng như vậy là do ai dạy chứ?” Diệp Lạc nhỏ giọng nói thầm, thật là không để cho người ta bớt lo mà.

Người tùy hứng nhất không phải là tiểu thư người sao? Diệp Tấn chỉ dám phản bác trong lòng, cúi đầu không hé răng.

“Tốt lắm,” Diệp Lạc cũng đành chấp nhận, “Lập tức chuẩn bị ba phong thư, nói rõ thân phận bọn Diệp Nhất, phân biệt gửi cho Lục Uy Viễn, Tô Thành và Hoàng Thượng.”

Diệp Tấn không đi, chần chờ một lát, mới hỏi, “Hoàng Đế cũng sẽ nghi ngờ người sao?”

Diệp Lạc cười cười, “Cứ làm theo lời ta nói đi.”

Người ở vị trí cao nhất, sẽ khó tránh khỏi việc nghi kỵ người bên cạnh. Cho dù có vài phần tin tưởng, cũng không tránh khỏi nghi ngờ. Huống chi, nàng còn là Thừa Tướng đứng đầu bách quan.

Cuối cùng Diệp Lạc cũng không thể theo kế hoạch định sẵn đến hội hợp với Diệp Tinh Dương, nàng mới về tới chỗ biên giới giữa Dục quốc và Sùng Hưng, thì đã bị Quân Phi Tự chặn đường.

Sau khi Quân Phi Tự rời khỏi biên thành, liền bố trí phòng vệ ở chỗ giao giữa ba nước, chờ lương thảo tới. Sau đó liền đi dọc theo biên giới Hoa Gian quốc, tiến vào Sùng Hưng và Dục quốc.

Hành tung của bọn Diệp Lạc lúc này không thể giấu diếm Phong Phi Tự nữa.

Đêm đã rất khuya, nhưng trong doanh trại của quân đội Sùng Hưng, mấy vị chủ tướng đều chưa ngủ.

“Diệp tướng, nơi này cách Sùng Hưng chỉ có vài trăm dặm, không thì chúng ta xông vào xem?” Khương Tán lau mồ hôi, chỉ vào bản đồ nói.

Diệp Lạc trầm ngâm không nói, Tào Võ lại lắc đầu trước, “Quân Phi Tự phía trước có hơn mười vạn người, chúng ta mà xông vào thì phải hi sinh quá lớn.”

Mấy người đều im lặng, vẻ mặt ngưng trọng.

Đúng lúc này, tiếng ồn vang lên, Liễu Nhất Dao chạy vào, “Không xong rồi, Quân Phi Tự đánh tới.”

Diệp Lạc bỗng nhiên đứng dậy, “Mục tiêu là cái gì?”

“Không biết.”

“Bao nhiêu người?”

“Không biết.”

Diệp Lạc lắc lắc đầu, quay đầu đi, “Diệp Tấn, tập hợp phủ binh.”

“Dạ!” Diệp Tấn trả lời rồi rời đi.

Diệp Lạc nhìn Tào Võ, “Chuẩn bị tán thạch trận, tạm thời ngăn cản thế công của đối phương, ta đi điều tra một chút.”

“Thưa Tướng!” Nàng đi đến cạnh cửa, lại bị Liễu Nhất Dao kéo ống tay áo.

Diệp Lạc nhìn hắn một cái, hắn vội vàng buông tay ra, “Thừa Tướng, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, phải cẩn thận.”

Diệp Lạc cười, vỗ vai hắn, “Yên tâm.”

Liễu Nhất Đao lại không cười nổi, hắn biết Hoàng Thượng coi trọng vị Thừa tướng này bao nhiêu. Sau khi hắn xuất chinh, vì Diệp Tướng cố ý phong tỏa tin tức, nên hắn không có biện pháp nói cho Hoàng Thượng biết tình hình của bọn họ. Nếu Thừa Tướng xảy ra việc gì, hắn chỉ có nước bê đầu về kinh.

Nương theo bóng đêm mà uy lực của tán thạch trận lớn hơn ban ngày rất nhiều lần. Dù là Quân Phi Tự anh dũng thiện chiến, cũng bị tán thạch trận này ngăn trở thế công.

Phủ binh Diệp gia vốn giỏi võ công, bỏ khôi giáp ra, mặc y phục dạ hành vào, rồi nhanh chóng biến mất trong bóng đêm với Diệp Lạc.

Ban đêm, song phương kịch chiến, không có chiến thuật chiến pháp gì cả, chỉ đơn thuần là đánh giáp lá cà, chính diện giao phong.

Lúc gần bình minh, Quân Phi Tự rút lui, đến đột ngột, đi cũng đột ngột.

Tào Võ và Khương Tán cũng không dám đuổi theo, bọn họ dẫn binh nhiều năm, nhưng cũng là lần đầu tiên đánh kiểu này. Chỉ đành đóng quân tại chỗ, vừa tăng mạnh phòng thủ, vừa đợi Diệp Lạc về.

Đại khái ba bốn canh giờ sau, Diệp Lạc mới mang người trở về, người người đầy mặt phong trần, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt, không hề buồn ngủ.

Diệp Lạc không kịp nói gì, cầm bình nước lên, uống mấy ngụm liền.

Sau đó, thở hắt hển một hơi, phân phó nói, “Lập tức nhổ trại, lên đường.”

Lần này đến, là một nhóm Quân Phi Tự, Diệp Lạc thuận theo tung tích tra hơn mười dặm, đều không phát hiện những người khác. Nàng đã nói mà, với hành tung bí ẩn của nàng, cùng với tốc độ di chuyển cực nhanh, dù sư huynh có hiểu biết, cũng không thể nhanh như vậy đã tóm được nàng, hơn nữa còn tới tận cửa khiêu khích.

Nay xem ra, chắc là một nhóm nhỏ đánh bậy đánh bạ đụng phải bọn họ. Tuy là không có năng lực tiêu diệt bọn họ, nhưng có thể cố giữ chân bọn họ, sau đó chờ nhóm chủ lực đến.

Bọn họ phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Diệp tướng, chúng ta có cần chế tạo chút dấu vết, làm nhiễu loạn tầm mắt Quân Phi Tự, phòng ngừa bọn họ lại đuổi theo không?” Tào Vô hỏi.

“Không cần, ta đã an bài xong rồi.” Diệp Tri đáp.

“Thế còn lương thảo mà lúc trước chúng ta dự tính chuyển về Sùng Hưng, nay không thể về kịp, thì có cần an bài gì không?”

“Tối hôm qua ta đã phân phó rồi, không cần lo lắng đâu.”

“.....” Tào Vô ho một tiếng, chuyển sang Diệp Tấn, “Tối qua các người làm cái gì thế?”

“Điều tra xem đám Quân Phi Tự này có bao nhiêu người, phía sau có viện trợ không. Mặt khác, thuận tiện chế tạo một ít dấu vết hành quân ở hướng khác, lại cướp một ít lương thảo về.”

“Lương thảo của ai?”

“Những người tối hôm qua đánh lén chúng ta đó.”

“.....” Tuy Tào Vô là vũ phu, nhưng cũng hiểu được một chân lý, có thể đắc tội tiểu nhân, chứ đừng đắc tội Diệp Tri!

Trên sách sử chỉ dùng một chữ khái quát lại đạo dụng binh của Thừa Tướng Sùng Hưng Diệp Tri: quý!

Một năm này, Diệp Tri từ Sùng Hưng tới kinh thành Dực quốc, giải vây cho quân Uy Viễn xong thì tập kích quân Lễ Thân Vương. Sau khi thần bí biến mất mấy ngày, lại xuất hiện ở trên đường về Sùng Hưng. Lúc ở biên cảnh Sùng Hưng và Dực quốc bị một phân đội nhỏ của Quân Phi Tự phát hiện, hai bên giao chiến một đêm, khi Quân Phi Tự chủ lực đuổi tới nơi thì lại mất tích.

Nửa tháng sau, Diệp Tri lại tới kinh thành Dực quốc. Trong lúc Lục Uy Viễn đang kịch chiến với Lễ Thân Vương cùng Quân Phi Tự do Vô Nhai thống lĩnh, thì bất ngờ đánh vào kinh thành, hội hợp với Ninh Triển Thư.

Lễ Thân Vương vị vậy khốn trong kinh thành, cứ vậy mà tan rã.

Ngày đó, Ninh Triển Thư nhìn Diệp Lạc từ trên trời rơi xuống, nửa ngày không nói ra lời, “Người, người không phải đã về Sùng Hưng rồi sao?”

“Đúng vậy, nhưng có người ngăn cản, ta không thể quay về, cho nên lại đến đây.” Diệp Lạc tùy tiện ngồi xuống, cầm hoa quả trước mặt Ninh Triển Thư cho vào miệng. Vẫn là Hoàng Đế mệnh tốt, nội ưu ngoại khốn mà cơ may không lo, hoa quả điểm tâm đầy đủ mọi thứ.

Ninh Triển Thư nhìn nàng một cái, tự giác chủ động đem mấy đĩa hoa quả khác ở trước mặt mình đặt sang trước mặt nàng. Diệp Lạc cũng không khách khí, mỗi tay bê một mâm, đưa cho người phía sau, “A Tẩn, mang đưa cho bọn Tào Vô đi.”

Ninh Triển Thư bật cười, “Người thật không khách khí.”

Mặt Diệp Lạc như quả mướp đắng, “Nếu không phải vì người, chúng ta cần phải chạy tới chạy lui như vậy sao? Có thể không mệt sao? Dù sao kinh thành của người cũng giàu có, người cũng có không ít đồ đi. Đêm nay mang ra khao bọn ta đi.”

“Người không tỉnh táo một chút à, chiến tranh còn không để yên?”

“Phải ăn no uống đã, mới có sức đánh giặc.” Diệp Lạc lại không cho là đúng.

Ninh Triển Thư cũng phân phó xuống, mở đại yến chào đón khách quý Sùng Hưng.

Một đêm này, tạm thời quên đi thế sự hỗn loạn, chiến hỏa vô tình. Diệp Lạc bưng chén rượu lên, để đám Diệp Tấn, Tào Võ thoải mái chè chén.

Trong điện, ca múa mừng cảnh thái bình, ngay cả công chúa Thiên Hương tôn quý, cũng đi ra đánh một khúc đàn.

Diệp Lạc cũng đi lên đài, thừa dịp đang say đánh một khúc [Từ từ đi], làn điệu nhẹ nhàng đó, mang theo ý tứ tiêu sái tự do, khiến mọi người trong sân, ai nấy đều hào khí đầy tràn.

Đàn xong một khúc, Diệp Lạc chào hỏi công chúa Thiên Hương ngồi bên cạnh, sau đó giơ chén lên, “Quốc quân, chư vị, tối nay rượu chừng hoan ca tẫn, ngày mai, chính là lúc chúng ta huyết chiến sa trường. Ta dùng chén rượu này, kính mọi người. Ngày mai không màng sống chết, chiến đấu vì nước vì nhà!”

Nàng ngửa đầu, uống cạn chén rượu, mỉm cười đứng đó.

Gió thổi tung trường bào của nàng, trong ánh trăng, càng thêm tuần tú động lòng người.

Trong nháy mắt đó, Ninh Triển Thư bỗng nhiên hiểu được hành động của Quân Hoằng, đúng là, khó kìm lòng. Hắn mỉm cười nhắm mắt lại, rượu vào yết hầu, có vị cay cay.

Ngày thứ hai, Ninh Triển Thư ngự giá thân chinh, đi cùng Diệp Tri dẫn theo quân đội Sùng Hưng, phản kích quân Lễ Thân Vương bị vây trong kinh thành.

Lễ Thân Vương đang chiến đấu cùng Qyaan Uy Viễn, không kịp rút lui. Ưu thế của Lễ Thân Vương hoàn toàn biến mất.

Trong thời gian ngắn, quân đội của Lễ Thân Vương hai mặt chống, chỉ đành lui lại.

Tuy Quân Phi Tự tác chiến dũng mãnh, nhưng Ninh Triển Thư và Diệp Lạc tránh mũi nhọn, áp dụng phương thức đả kích trọng điểm, tránh Quân Phi Tự, chỉ xuống tay với Quân của Lễ Thân Vương.

Quân Phi Tự tác chiến ở Dực quốc, mọi lương thảo, chi phí đều do Lễ Thân Vương cung cấp. Một khi nguồn cung bị ảnh hưởng, thì mười vạn quân Quân Phi Tự cũng khó mà chống đỡ được lâu.

Cho nên mười ngày sau, Lễ Thân Vương bị buộc phải buông tha mười thị trấn quan trọng quanh kinh thành, lui về phía Bắc. Còn Vô Nhai thì quyết đoán rút quân về nước.

“Tiểu thư, có cần bọn họ lại không?” Diệp Tấn nhận được tin tức, hỏi Diệp Lạc.

Ngón tay Diệp Lạc trên bản đồ dừng lại, nói, “Không cần, tập trung lực lượng giải quyết Lễ Thân Vương đã.”

“Nhưng mà tiểu thư, Phong Phi Tự đã đoạt được biên thành lần nữa rồi. Hơn nữa người chúng ta để lại mai phục lúc trước đều bị thanh lý rồi, chúng

ta không thể thả hổ về rừng được.”

“A Tấn, việc quan trọng nhất lúc này, là phải ổn định thế cục của Dực quốc. Chỉ cần Ninh Triển Thư nắm giữ đại cục, chúng ta sẽ có thể cùng Lục Uy Viễn toàn lực đối phó Hoa Gian quốc.”

“Tiểu thư, Hoa Gian quốc sẽ buông tha cho miếng thịt béo Dực quốc này sao? Sau khi Quân Phi Tự về, chờ an bài xong lương thảo, tất sẽ ngóc đầu trở lại.” Diệp Tấn đột nhiên hỏi nàng, nửa ngày sau, hắn nói, “Là vì người lĩnh quân, là Vô Nhai đúng không?”

“A Tấn.” Diệp Lạc kêu một tiếng.

Diệp Tấn lại đột nhiên đứng dậy, “Tiểu thư, người chỉ có thể tùy hứng lúc này thôi!” Rồi không chờ nàng đáp lại, liền rời đi. Hắn biết tiểu thư đau khổ, nhưng là có một số vết thương, người không nhìn thẳng vào nó, thì nó vĩnh viễn không thể khép lại.

Nàng và Phong Phi Tự, bao gồm cả người bên cạnh Phong Phi Tự, cũng không tránh được việc phải đứng ở vị trí đối lập. Hôm nay, nàng cứng rắn không ra tay, ngày sau, sẽ trở thành vết thương trong lòng nàng. Chiến tranh tàn khốc, có đôi khi không phải là người có nguyện ý hay không, có một số vấn đề, tình cảm và huyết nhục, cũng đánh không lại đao kiếm sắc bén.

Diệp Lạc che ánh mắt, nàng không làm sai, lúc này phân tán tinh lực đi chặn Vô Nhai, là không sáng suốt. Nhưng vì sao, lòng của nàng lại như bị xé rách thế?

Tình và nghĩa, thực sự không thể lưỡng toàn.

Nhưng mà, người đó là Vô Nhai, là người từ nhỏ đến lớn chưa từng đối xử không tốt với nàng một chút nào. Nếu nàng thực sự chĩa kiếm vào hắn, thì nhất định, hắn sẽ quăng kiếm đi.

Bảo nàng sao có thể ra tay được chứ?

Năm ngày sau, Quân Phi Tự thuận lợi trở về Hoa Gian quốc.

Ngày kế, một trong tám thân vệ của Tịnh Kiên Vương – Vô Nhai, vì kinh mạch hai tay đứt đoạn mà tự xin hủy bỏ chức trách thân vệ, về vương phủ tu dưỡng.

Tin tức truyền đến, Diệp Lạc rơi lệ.

“Vô Nhai, Vô Nhai, tình này nghĩa này, bảo ta làm sao hồi báo chứ?”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tâm Xa

Edit: Lam Sắc.

Vi Kỳ nâng cằm, trốn trong góc phòng vẽ vòng tròn.

Nguyên nhân không phải ở hăn, chủ yếu do chủ tử của kìa. Lúc này tâm trạng đang không tốt, thật sự không tốt.

Sau khi nhận được tin tức từ người ở phương xa kia gửi về, đầu tiên là hăn cao hứng phấn chấn, tiếp theo là mây đen dày đặc, còn bây giờ chính là yên tĩnh trước cơn bão.

Quân Hoảng ngồi phê tấu chương, vẽ mặt chuyên chú.

Nhưng Vi Kỳ lại không dám thở mạnh, lẩn ra góc xa.

Cho đến lúc đèn sáng rực rỡ, Quân Hoảng mới ngẩng đầu lên, xoa bả vai đau nhức, quay đầu: “Vi Kỳ!”

“Dạ!” Vi Kỳ như nhảy dựng lên, chạy vội đến trước mặt Quân Hoảng.

Quân Hoảng bị động tác của hăn dọa tới, hơi ngửa đầu ra sau. Vi Kỳ thức thời lùi lại mấy bước, mới hỏi: “Hoàng Thượng, có chuyện gì ạ?”

Quân Hoảng nhìn hăn: “Đi ra ngoài với trẫm một lát.”

Đi một lát, đi đâu chứ? Vẻ mặt Vi Kỳ đau khổ, nghĩ cũng không cần nghĩ, hẳn cũng biết là đi đâu.

Quả nhiên, lúc Quân Hoảng tới Diệp phủ, là lúc Diệp gia ăn cơm chiều.

Thiên Hạ đã biết ăn rồi, mấy người lớn xoay quanh một đứa bé mới sinh, có vẻ buồn cười, cũng càng thêm ấm áp.

Quân Hoảng cũng ngồi xuống, nhìn Thập Nhị cho Thiên Hạ ăn, Thập Bát cầm lấy một tờ giấy viết thư, la hét: “Đúng rồi, ăn ít thịt một chút, ăn nhiều cháo là được.”

“Được.” Thập Nhị đút cho Thiên Hạ mấy thìa, lại nói: “Nhưng có vẻ thiếu gia vẫn muốn ăn, không thì lại thêm một chút thịt nhé?”

“Không được, thư của công tử nói rõ rồi, không được ăn nhiều, ăn nhiều sẽ bị tiêu chảy.”

“Nàng làm sao biết được, nàng cũng chưa chăm sóc trẻ con bao giờ mà?” Thập Nhị không phục, nhìn ánh mắt trông mong của Thiên Hạ, phản bác lại.

“Giản Phàm, người nói xem.” Thập Bát quay đầu, nhìn về phía Giản Phàm mặc kệ không nói gì, đang vui đầu ăn cơm.

Giản Phàm bị sặc một chút, không thể nghĩ tới, cuộc chiến của mấy nữ nhân sẽ lan tới người hẳn: “Cái này, ta là đại phu, không phải nữ mẫu, ta không biết đâu.”

“Là thư của Diệp Tri?” Quân Hoảng đột nhiên mở miệng.

“Đương nhiên rồi, công tử mới gửi về. Thập Nhị còn không nghe, đợi công tử trở về mắng người thì làm thế nào.” Thập Bát nói xong, giơ thư trong tay lên, trừng mắt nhìn Thập Nhị.

Quân Hoảng vươn tay ra: “Đưa trẫm xem xem.”

“Dạ!” Thập Bát buồn bực không thôi mang thư sang. Vị Hoàng Đế này không phải là chưa có tiểu hoàng tử sao, xem thư này có ích lợi gì chứ?

Quân Hoảng nhận thư, chỉ có hơn mười trang giấy. Hắn lật xem, chữ viết rất loạn, như là viết vội vàng vậy, nhưng nội dung cũng rất phong phú. Từ đồ ăn đồ mặc của đứa bé, đến đồ chơi hằng ngày. Giữa những hàng chữ, đều là lời căn nhắc liêm miên, giống như người đó đang ở trước mặt, không yên tâm về đứa bé vậy.

Khóe miệng Quân Hoảng có chút tươi cười, trong lòng, lại chua xót.

Thư nhà của Diệp Tri, và thư viết cho hắn, hoàn toàn khác nhau.

Uống phí hắn mong đợi lâu như vậy, nhận được thư của hắn, lại chỉ có mấy câu. Trừ thuật lại tình hình chiến đấu ra, thì là nói tới thân phận và lý do bọn Diệp Nhất xuất hiện ở Quân Uy Viễn.

Không có một câu hỏi thăm ân cần, cũng không có một chút tình cảm tương tư gì cả.

“Tang Du, người nói cho Diệp Tri, ta.....” Hắn bỗng nhiên dừng lại, một lúc lâu, hắn mới thở dài một hơi: “Bỏ đi, không cần nói gì cả, trẫm về cung.” Vung tay áo, đi mất.

Nếu dùng rất nhiều lần tín nhiệm, vẫn không thể để đối phương tin tưởng mình. Vậy thì, hắn sẽ dùng thời gian để chứng minh.

Rất lâu sau, Thập Bát mới lẩm bẩm: “Hắn, hắn cứ đi như vậy à?”

Thập Nhị gật đầu: “Đúng vậy, nhưng lại mang cả thư của tiểu thư viết cho Thiên Hạ đi rồi.”

Thập Bát thở dài một hơi: “Tang Du, bảo tiểu thư viết lại một bức nữa đi, bức nàng gửi về bị Hoàng Thượng cầm mất rồi.”

Vì thế, mấy ngày sau, Diệp Lạc nhận được thư của Tang Du: “Tiểu thư, thư người viết cho Thiên Hạ bị Hoàng Thượng cầm đi rồi, Hoàng Thượng còn định nhắn gì đó cho người, nhưng lại không nói gì.”

Diệp Lạc cầm thư hơn nửa ngày cũng không nói chuyện.

Có lẽ, nàng lại chọc tức hấn rồi. Nhưng mà sự tín nhiệm của đế vương, thực sự có thể yên tâm mà nhận sao?

Với lại, trong lúc này, nàng cũng không thừa tâm tư mà đi phân tích mấy thứ nhi nữ tình trường.

Ninh Triển Thư đã sắp chính thức thanh trừ Lễ Thân Vương, Lễ Thân Vương kinh doanh nhiều năm, lại không phải hạng người dễ xử lý. Mà, Quân Phi Tự cũng bắt đầu chính thức phát động tấn công với Sùng Hưng và Dực quốc.

Phong Phi Tự tự mình chỉ huy trận chiến với Sùng Hưng. Bởi vì nhân lực và thực lực cách xa, Sùng Hưng đã mất ba thành. Trừ Diệp Tinh Dương có thể ngăn cản được một chút ra, thì những tướng lĩnh khác căn bản không thể chống đỡ nổi.

Mà ở Dực quốc, vì có Tả Thiết và Quỷ Thủ nhanh chóng tới trợ giúp, Lễ Thân Vương và Ninh Triển Thư đang ngang nhau.

“Diệp tướng?” Ninh Triển Thư xốc màn đi vào, thì thấy Diệp Lạc cau mày.

Diệp Lạc gật đầu với hấn: “Đã trễ thế này, Quốc Quân còn chưa ngủ sao?”

Ninh Triển Thư đi đến bên cạnh nàng, nhìn bản đồ trước mặt nàng:
“Không phải Diệp tướng cũng chưa ngủ sao?”

Diệp Lạc cười cười, ngón tay gõ lên bản đồ hai cái, đột nhiên nói: “Ba vùng ở phương Bắc này, có thuộc phạm vi của người không?”

Ninh Triển Thư gật gật đầu: “Là Dục quốc, nhưng nơi này đều là một số dân tộc thiểu số, các bộ lạc đều tự làm theo ý mình. Vì quan hệ rắc rối phức tạp, lại thường xuyên phát sinh xung đột với nhau, dân ở chỗ đó cũng rất bừa hãn nên triều đình cũng ít can thiệp.”

Diệp Lạc chép miệng: “Quốc Quân, người nói xem nếu chúng ta kéo bọn họ vào thì thế nào?”

“Hả?” Ninh Triển Thư sửng sốt, hiển nhiên chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Diệp Lạc cười còn sáng lạn hơn ánh mặt trời: “Công chúa Thiên Hương đưa cho ta một quyển phong thổ chí của các người, ta cẩn thận đọc nội dung về mấy bộ lạc này. Hôm nay lại đối chiếu với bản đồ, phát hiện dân bản xứ ở đây đều sẵn thú mà sống, vì bảo hộ lợi ích mà thường xuyên tranh đoạt địa bàn, đánh trận như cơm bữa. Hơn nữa người ở vùng này lớn lên trong điều kiện cực kì kém, nên thân thể rất khỏe mạnh, nếu chúng ta có thể thu phục được bọn họ, tất nhiên là có thêm sự trợ giúp lớn rồi.”

Ninh Triển Thư vui mừng, nhưng mà lại chậm rãi nhăn mày: “Nhưng chúng ta phải làm thế nào mới có thể lấy được sự tín nhiệm của bọn họ?”

Diệp Lạc sờ sờ cằm: “Chờ chút đi.”

“Chờ ai?”

“Ta đã để người vào đó thăm dò tình huống rồi.”

Sau một lúc lâu, giọng của Ninh Triển Thư mới vang lên: “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

“Vậy thì tốt, ta sẽ trực tiếp sắp xếp bọn họ vào đội ngũ của ta.” Diệp Lạc vui vẻ nhìn hân: “Hơn nữa là người không cần ta mới dễ thu lưu.”

“.....”

Mấy ngày sau, Diệp Tấn quả nhiên mang tin tức về, ở đó quả thật là có mấy chục cái bộ lạc lớn nhỏ. Vì nhiều núi, ít đồng ruộng, các bộ lạc vì tranh đoạt tài nguyên săn bắn mà thường xuyên bùng nổ chiến tranh, vì thế mỗi bộ lạc đều có võ trang cho mình, mà tổng số lượng cũng không nhỏ.

Bọn họ đã điều tra rồi, nếu có thể lôi kéo mấy bộ lạc lớn về đây, thì sẽ có gần năm sáu vạn binh lực.

Ninh Triển Thư mở tin tức Diệp Tấn mang về ra, cảm thán nói: “Diệp tướng, binh lính Sùng Hưng các người, thật có năng lực!”

“Đó là đương nhiên.” Diệp Lạc nghe thấy lời này thì rất hưởng thụ.

“Nhưng phải thu phục bọn họ thế nào?”

Diệp Lạc chống cằm, cười tủm tủm nhìn hân: “Phương thức nhanh nhất, hữu hiệu nhất, chính là cưới hỏi. Quốc Quân, người sẽ không thể không làm được chứ?”

Mắt Ninh Triển Thư sáng lên: “Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ ra. Tốt, ta tức khắc đi an bài người đi làm.”

Diệp Lạc khoát tay: “Vậy không tiễn.”

Chờ hân đi một lúc lâu rồi, Diệp Lạc mới quay đầu: “A Tấn, cưới hỏi, là một con đường tốt lại nhanh, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng vì sao có một số người lại dù thế nào cũng không chịu chọn chứ?” Diệp Lạc nhẹ giọng nói, là đang hỏi người khác, cũng là đang hỏi chính mình.

Diệp Lạc biết rõ tình huống của Sùng Hưng, Bộ Binh do Trương Đài Minh nắm giữ. Nếu Quân Hoảng muốn điều binh đi trợ giúp Diệp Tinh Dương, khẳng định là rất khó khăn, huống chi, Quân Hoảng còn phải lo cho an nguy kinh thành.

Còn Dực quốc, Ninh Triển Thư đã cơ bản đứng vững, kế tiếp, chỉ cần xem hãn liên lạc với các thế lực khắp nơi thế nào, để thanh tẩy hoàn toàn Lễ Thân Vương và Quân Phi Tự.

Lục Uy Viễn dẫn bọn Diệp Nhất đến đây, vị lão tướng kinh nghiệm sa trường này, khi đối mặt với Thừa Tướng trẻ tuổi, thì biểu hiện ra phong độ mà một tướng lĩnh kiệt xuất chân chính nên có: “Mười mấy người của Diệp gia này, nếu đi theo người, sẽ có thể phát huy được nhiều tác dụng hơn, đội tiên phong do bọn họ dẫn dắt, đã hợp với bọn họ, không thích hợp ở lại quân của lão phu.”

Hãn nhìn Diệp Lạc, ôm quyền: “Lão phu tiếp tục ở lại Dực quốc, tận lực kiềm chế lực lượng của Quân Phi Tự, Sùng Hưng giao cho đám trẻ tuổi các người.”

Diệp Lạc cũng ôm quyền hoàn lễ: “Diệp Tri sẽ cố gắng hết khả năng.”

Ban đêm, gió mùa hè đã mang theo khí nóng, Ninh Triển Thư giờ cao chén rượu, đứng dưới cửa thành: “Diệp tướng, hôm nay từ biệt, không biết bao giờ có thể gặp lại?”

Diệp Lạc cũng giờ cao chén, chạm vào chén hãn, sau đó, uống một hơi cạn sạch, cười nói: “Chờ người đại hôn.”

Ninh Triển Thư cũng uống cạn chén rượu: “Được, một lời đã định.”

Diệp Lạc ném chén vào tay hắn, kéo cương: “Đi thôi.”

Con ngựa ngẩng cao đầu, hí dài một tiếng, sau đó, nhanh chân chạy ra ngoài, theo sát phía sau là mấy vạn nhân mã, thối tung bụi đất.

Ninh Triển Thư đứng tại chỗ, rất lâu cũng không động đậy.

Cho đến khi công chúa Thuần Hương đi đến bên cạnh: “Hoàng huynh?”

Ninh Triển Thư thở dài, trên mặt có chút tươi cười: “Triển Hương, tối qua Diệp Tri vẫn cự tuyệt người hả? Thê tử của hắn đã mất, chẳng lẽ, hắn định sống một mình cả đời?”

Công chúa Thiên Hương hơi cúi đầu: “Phúc khí của Phó Thanh Nguyệt, không phải nữ nhân nào cũng có thể có được.”

Ninh Triển Thư nhìn theo hướng Diệp Lạc rời đi: “Đều nói cưới hỏi là phương thức nhanh nhất, hữu hiệu nhất để liên kết thế lực hai bên. Nhưng vì sao Quân Hoảng không muốn, mà Diệp Tri này, cũng không đồng ý chứ?”

“Công tử, chúng ta có đi theo đường cũ về Sùng Hưng không? Chúng ta đi nhanh lên, bên Tinh Dương có vẻ căng thẳng.” Lần này người cách Diệp Lạc gần nhất, là Diệp Nhất.

Diệp Lạc lắc đầu: “Không, chúng ta đi Hoa Gian quốc.”

“Hả?” Diệp Nhất sửng người, tốc độ chậm lại, bị Diệp Lạc đi qua, Diệp Thập Ngũ vội vàng giật nhẹ dây cương của hắn: “Nhanh đến hỏi đi!”

Diệp Nhất lúc này mới lấy lại bình tĩnh, lại đuổi theo: “Công tử, chúng ta chỉ có tám vạn người thôi!”

“Ta biết.”

“Vậy làm thế nào?” Diệp Nhất lại bổ sung một câu: “Người chúng ta đối mặt là Phong Phi Tự đấy.”

Diệp Lạc quay sang, cười khẽ: “Không phải tất cả quân đội của Hoa Gian quốc đều là Quân Phi Tự.”

“Vậy ý công tử là.....?” Diệp Nhất cả kinh không dám nghĩ.

Diệp Lạc nháy mắt mấy cái: “Chính là như ngươi nghĩ.”

Nàng sẽ ở biên cảnh Hoa Gian quốc, tập trung đối phó với mấy quân đội khác ngoài Quân Phi Tự, tuy sức chiến đấu của những quân đội này không được tốt lắm, nhưng số lượng thì tuyệt đối không ít. Chỉ cần ở biên cảnh làm loạn, thì Phong Tắc nhất định sẽ gọi Phong Phi Tự về xử lý. Nếu Phong Phi Tự rút về, vậy thì những thành trì lấy được của Sùng Hưng lúc trước, đều phải chấp tay trả lại cho Sùng Hưng. Còn nếu hắn không trở về..... Khóe miệng Diệp Lạc có ý cười lạnh như băng.

Giữa Phong Tắc và Phong Phi Tự chỉ cần có khe hở, thì nàng sẽ kéo khe hở này rộng ra.

Nàng vung dây cương, lại tăng tốc, để tốc độ này giấu đi mọi suy nghĩ phức tạp.

Đem sở học cả đời ra để tính kế người mình từng yêu nhất, có tính là sự châm chọc lớn nhất trên đời không?

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Mùi Thơm Vạn Dặm

Edit: Lam Sắc.

Đúng như Diệp Lạc nói, quân đội Hoa Gian quốc không phải đều là Quân Phi Tự, tướng lĩnh Hoa Gian quốc không phải tất cả đều là Phong Phi Tự.

Phong Phi Tự đã tính toán rất tốt, tuy Dực quốc có vật tư phong phú, nhưng chú trọng buôn bán, không trọng võ, lại có Lễ thân vương duy trì. Chỉ cần Sùng Hưng không nhúng tay, thì sớm muộn gì Dực quốc cũng thuộc về hắn. Cho nên, chỉ cần chiếm được Sùng Hưng, thì tất cả đều thuận lợi.

Chỉ là chuyện trên thế giới này, người tính không bằng trời tính. Ai có thể nghĩ đến, tiểu cô nương lúc trước cả ngày nghịch ngợm gây sự bên cạnh hắn, lại có bản sự thay đổi như chong chóng, phúc thủ vi vũ*?

* Phúc thủ vi vũ (覆手为雨): Úp bàn tay làm mưa là một phần trong câu thơ “Phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ” (翻手为云、覆手为雨) trong bài thơ Bần Giaoz Hành (贫交行) của Đỗ Phủ (杜甫).

Khi tin tức loạn ở biên cảnh được truyền đến, không phải hắn không khiếp sợ.

Mấy trận Diệp Lạc đánh, có thể nói là vô cùng đẹp. Sau khi xuất phát từ Sùng Hưng, liền che giấu hành tung, cho đến khi núi Tùng Ô và Tân Nguyên đột nhiên mất trộm sau, hãn mới đoán được là nàng làm. Tiếp theo, nàng đến kinh thành Dực quốc, giải vây cho Quân Uy Viễn, mượn tay Lễ thân vương tạo ra một đội quân hành động mau lẹ, phản ứng linh mẫn. Tiếp đó, về biên cảnh Sùng Hưng, rồi lại nhanh chóng quay về kinh thành Dực quốc, thoát khỏi sự giám sát. Loại chiến thuật không theo lẽ thường này, khiến bọn họ bất ngờ, để Ninh Triển Thư có thể thoát khỏi vòng vây ở kinh thành, hội hợp với Vương Sư.

Đang lúc hãn nghĩ rằng Diệp Lạc nghe nói Sùng Hưng gặp nguy sẽ tức tốc về nước, nàng lại đi Hoa Gian quốc.

Phong Phi Tự vẽ đường hành quân của Diệp Lạc, trên mặt hơi có vẻ kiêu ngạo.

“Vương gia?” Lúc Minh Các vén rèm vào trường thì thấy nụ cười trên mặt hãn còn chưa tan.

Phong Phi Tự ngẩng đầu lên: “Muội ấy lại làm cái gì?”

Tầm mắt Minh Các nhẹ nhàng lướt qua bản đồ trên bàn, nói: “Đúng như người dự đoán, nàng không tới gần trung tâm nước ta. Mà chỉ hoạt động ở biên cảnh, xuất quỷ nhập thần, khiến người ta khó lòng phòng bị.”

Phong Phi Tự cười cười: “Quả nhiên thông minh!”

Nếu nàng tới gần kinh thành Hoa Gian quốc, sẽ làm các thế lực trong triều đình bùng phát ý thức về nguy cơ. Trên dưới triều đình sẽ tạm thời vứt bỏ ngăn cách, đồng tâm hiệp lực đánh giặc. Đồng thời, Quân Phi Tự mà hãn để lại trong ngoài kinh, cũng có thể yên tâm mang ra. Nhưng nàng không làm thế, nàng công kích ở chỗ xa xôi của Hoa Gian quốc, như vậy những lão già trên triều kia, chỉ nghĩ là do Phong Phi Tự hãn xuất binh mới khiến biên cảnh chiến hỏa bay tán loạn.

Nàng giấu mũi nhọn bên trong như vậy, khiến hãn hoàn toàn mất cơ hội liên kết với mấy thế lực phản đối. Dù kết quả chiến tranh thế nào, thì Phong Phi Tự hãn đều phải gánh vác trách nhiệm một mình.

Hơn nữa, nếu hãn tiếp tục xâm nhập vào Sùng Hưng, một khi nàng cắt đứt thpong đạo của hãn và Hoa Gian quốc, thì đến lúc đó, hãn dù có dũng mãnh, cũng không thể về nước, khó có thể duy trì chiến dịch. Hơn nữa Diệp Tinh Dương kia, quả nhiên đủ ngoan độc, hãn mà bỏ thành thì đều là thành trống, chẳng những dân chúng đi hết, mà mọi thứ cũng sạch bong, không mang được thì mang thiêu hủy, không để lại một chút gì. Khiến mỗi lần Quân Phi Tự thắng lợi, tâm trạng cũng không quá tốt.

“Minh Các, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, vì sao bây giờ ta mới biết muội ấy có thiên phú như vậy?” Phong Phi Tự nhắm mắt lại: “Ta vẫn biết muội ấy thông minh tuyệt đỉnh, nhưng không nghĩ rằng nàng còn có thể vận trù duy ác (bày mưu tính kế) như vậy.”

Minh Các im lặng trong chốc lát, mới nói: “Vương gia là người làm việc lớn, ngày xưa tiểu thư cũng chỉ say mê sơn thủy, vui cười giang hồ, căn bản không có cơ hội biểu hiện ra ngoài. Hơn nữa Vương gia cũng không rảnh làm bạn, không thấy cũng là bình thường.”

“Thế sao?” Phong Phi Tự suy nghĩ trong chốc lát, mới hỏi: “Tay Vô Nhai, đã điều tra xong chưa?”

Minh Các đột nhiên quỳ xuống, cúi đầu không rên một tiếng.

“Nói đi!”

Minh Các vẫn không lên tiếng.

Phong Phi Tự nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Là tự hãn đoạn kinh mạch, đúng không?”

Trả lời hăn, là Minh Các càng ngày càng cúi thấp đầu.

Thật lâu sau, Phong Phi Tự mới cảm thán: “Thôi, tâm tư Vô Nhai đơn thuần, có cảm tình không giống bình thường với Lạc Lạc. Bắt hăn làm địch với Lạc Lạc, đúng là làm khó hăn. Người đưa hăn tới Thương Vụ Môn đi, chuẩn bị lương khô và nước trong mười ngày cho hăn, sẽ có người tới đón hăn.”

Để Vô Nhai đi làm bạn cùng sư phụ đi, chờ xong xuôi mọi việc ở đây, hăn sẽ cùng Lạc Lạc đón hăn về.

Quân Phi Tự mấy lần tác chiến, thêm cả mấy thế lực phản đối trong nước đang rục rịch, Phong Phi Tự không còn kiên nhẫn.

Từ khi hăn không còn kiên nhẫn, Diệp Tinh Dương liền cảm giác được không khí trên chiến trường thay đổi rõ ràng.

Sau khi mất hai thành, Quân Phi Tự đã nhanh chóng hành động, làm hăn không kịp chuyển lương thảo trong thành đi, chỉ có thể vội vàng che giấu cho dân chúng rời đi.

Nhưng rất nhanh, trong các thị trấn ở Sùng Hưng mà Quân Phi Tự chưa đánh tới, đã bắt đầu xuất hiện một lượng lớn truyền đơn. Phong Phi Tự nói, sở dĩ Hoa Gian quốc xuất binh, là vì Sùng Hưng tham gia vào chiến sự của Dực quốc, hại dân chúng lầm than. Rất nhiều người Dực quốc phải chạy sang Hoa Gian quốc, ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường của dân chúng Hoa Gian quốc và trật tự xã hội. Lúc này Hoa Gian quốc mới phải bắt đầu ra tay, chỉ nhằm vào triều đình Sùng Hưng vương triều, sẽ không làm hại dân chúng. Cho nên mời dân chúng Sùng Hưng tiếp tục cuộc sống bình thường của mình, không cần phải đi xa xứ. Hơn nữa, chỉ cần Sùng Hưng rút quân khỏi Dực quốc, Hoa Gian quốc cũng sẽ lập tức ngưng chiến.

Lời này vừa truyền ra, lập tức khiến dân chúng từ cao tới thấp ồ lên.

Lúc Diệp Tinh Dương bảo dân chúng ở Liêu Châu rời đi, đã có một bộ phận ôm tâm trạng thử một lần, ở lại xem kết quả. Dù sao, nơi khác có đẹp hơn nữa, thì cũng không bằng nhà mình.

Vài ngày sau, khi Quân Phi Tự đánh vào, quả nhiên không có làm ảnh hưởng tới dân, quân đội đi mua đồ ở cửa hàng, còn trả giá cao hơn bình thường.

Sau khi tin tức này được truyền ra, thì dân chúng liền không chịu rút lui nữa, mà những người rời đi lúc trước cũng lục tục quay về nhà mình. Cứ như vậy, Quân Phi Tự không cần phải lặn lội đường xa vận chuyển vật tư nữa, mà có thể tiếp tế tiếp viện tại chỗ. Mất nhiều tiền đi mua lương thực vẫn tiện hơn đi vận chuyển lương thực nhiều.

Đồng thời, trong triều đình Sùng Hưng, âm thanh phản đối can thiệp vào nội chiến của Dục quốc cũng càng lúc càng lớn. Trương Đài Minh lại giơ cờ tiên phong biểu lộ thái độ. Khiến quân cứu viện của Bộ Binh lên tiền tuyến trợ giúp càng ngày càng chậm.

Quân Hoảng vài lần tức giận đến mức muốn liều lĩnh chém Trương Đài Minh, những lần nào Trương Đài Minh cũng nói có bài bản. Hãn đã ra lệnh theo ý Hoàng Thượng rồi. Nhưng vì Hồ Bí Doanh và Kỳ Binh Doanh có tốc độ nhanh nhất đã bị mang đi mất, nên mới chậm chạp tiếp viện.

Quân Hoảng không thể nhịn được nữa, nhưng lại phải cố nhịn.

Hãn phải nhanh chóng giải quyết uy hiếp tiềm tàng trong nước, mới có thể tạo ra một hậu thuẫn kiên cường cho người ở tiền phương.

May mà, ông trời thấy hãn nhịn đã lâu, nên đã mang tới cho hãn một tin tức tuyệt vời.

Sau mấy tháng chờ đợi, ám vệ vẫn theo dõi Lương Lược, rốt cuộc đã tìm được một chút dấu vết. Lương Lược ban đầu giống như không để ý tới việc

bên ngoài, cả ngày chỉ có hoa hoa cỏ cỏ, đọc sách, ngâm thơ, vô cùng nhàn nhã. Nhưng gần đây đã bị ám vệ phát hiện ra, đám tử sĩ vẫn luôn đi theo ông ta, thiếu mất một người.

Không ai biết người này làm thế nào mà có thể thần không biết quỷ không hay len ra ngoài dưới sự giám thị sát sao của ám vệ. Tiếc là, hắn lại đi tới một cứ điểm của Lương gia vẫn bị ám vệ quan sát, nên mới bị phát hiện hành tung. Một đường theo dõi xuống, rốt cuộc phát hiện một bí mật kinh thiên động địa.

Trong một ngọn núi phía đông Sùng Hưng, nghe đồn là có một cốc tên là Tử Vong. Trong cốc chướng khí lan tràn, độc xà mãnh thú thường lui tới, những người đi nhầm vào đó, đều có đi không có về.

Nhưng tử sĩ của Lương Lược lại một đường đi tới đây, sau đó vào trong cốc, mấy ngày sau, vẫn toàn thân trở ra.

Ám vệ tra xét mấy ngày, phát hiện không ngừng có người đưa tiền bạc và lương thảo vào. Ám vệ vụng trộm mở một xe bạc trong đó ra, tất cả ngân lượng lại đều là bạc công.

Tin tức truyền về, Quân Hoảng vội vàng đem bản đồ bố phòng của Bộ Binh mà Diệp Lạc để lại ra đối chiếu, phát hiện ở đây, có một nhóm binh lính thuộc Bộ Binh quản lý.

“Không có khả năng.” Dịch Kinh Hồng cũng phát hiện điều không thích hợp: “Theo lượng tiêu hao rau dưa, hoa quả, thì không có khả năng là dự trữ, tuyệt đối là có người. Hơn nữa ám vệ chỉ dò xét mấy ngày, đã có hai nhóm ngân lượng được đưa tới. Hơn nữa Lương Lược lại dám mạo hiểm mà liên lạc, thì không thể chỉ có mấy nghìn người.”

Quân Hoảng giận dữ: “Bọn họ quả nhiên là lấy danh nghĩa Bộ Binh để âm thầm phát triển thế lực. Trẫm muốn cho đám người ăn lương công lại làm việc phản quốc này chết không có chỗ chôn.”

Quân Hoảng bắt đầu bố trí, mà đối phương cũng bắt đầu hành động.

Sau khi Phong Phi Tự chia quân làm ba đường, giáp công Diệp Tinh Dương, ép lui về một cánh đồng hoang vu, thì quân đội trong Cốc Tử Vong cũng đi ra. Tuyên bố là dân chúng biên cảnh chịu khổ do chiến hỏa, tự tổ chức đứng dậy, lấy danh nghĩa “Thanh Quân Sườn” phản đối chiến tranh, tiến về phía kinh thành Sùng Hưng – Phượng Hoàng Thành.

Trong khoảng thời gian ngắn, Sùng Hưng cũng lâm vào hoàn cảnh trong ngoài đều khốn đốn.

Một chiêu này của Phong Phi Tự có thể nói là tinh diệu.

Diệp Lạc dưới cơn giận dữ, đốt sạch toàn bộ lương thực và y phục thu gom được từ khi đến Hoa Gian quốc tới nay. Lửa cháy ba ngày ba đêm, Diệp Lạc dẫn quân về Sùng Hưng, cứu viện cho Diệp Tinh Dương.

Đối với trận cháy lớn này, nhóm sử học gia vẫn tranh luận không ngớt.

Có nhân cho rằng đây là cử chỉ cao minh của Diệp Tri, bởi vì không kịp hời đi, mà quân đội còn phải mau chóng về nước. So với việc để lại lương thực cho đối thủ, không bằng tiêu hủy hết, lại còn đả kích được sĩ khí đối phương.

Cũng có người cho rằng đây là nét bút hồng lớn nhất đời Diệp Tri. Một năm này ba nước đều bùng nổ chiến tranh, ảnh hưởng tới sản lượng lương thực năm sau, mà số lương thực tồn kho từ trước cũng bị tiêu hao nhiều vì chiến tranh. Hơn nữa hành động này của Diệp Tri, khiến hai năm sau của Hoa Gian quốc, chịu đủ cơ hàn khó khăn, người chết đói, chết rét vô số, không phù hợp với đạo lý “Nhân trị thiên hạ” mà Diệp Tri vẫn tôn sùng.

Đương nhiên, đây là chuyện sau này, tạm thời không đề cập tới.

Diệp Tinh Dương bị vây bên trong, Phong Phi Tự lại án binh bất động.

Minh Các khó hiểu: “Vương gia, sao chúng ta không thừa thắng xông lên?”

Phong Phi Tự lắc đầu: “Muội ấy từng nói là Diệp Tinh Dương là người anh dũng nhất trong số phủ binh Diệp gia, hơn nữa có thể làm việc việc lớn, có dũng có mưu. Cả đoạn đường này, Diệp Tinh Dương đúng là tướng lĩnh Sùng Hưng mạnh nhất mà chúng ta gặp. Ba bốn lần ngăn cản chúng ta công kích, cho dù bị mất thành trì, hãn cũng phải để lại hậu chiêu, làm chúng ta khó lòng phòng bị. Nhưng ta vẫn cảm thấy, chút bản lĩnh này, chưa đủ để trở thành Diệp Tinh Dương mà muội ấy luôn kiêu ngạo.”

Nhớ tới mỗi lần nàng nhắc tới A Dương nhà nàng, bộ dạng kiêu ngạo, khuôn mặt nhỏ nhắn phát ra ánh sáng rực rỡ, hãn hơi cong khóe môi. Hãn vẫn luôn không hỏi nàng A Dương là ai, sợ nàng nghĩ hãn ghen mà mất thân phận.

Nhưng lúc trước nàng và Quân Hoảng gặp nạn, hãn vừa nghe đến tên Diệp Tinh Dương, liền đoán được Diệp Tinh Dương này chính A Dương kia, sau đó lại xảy ra một số việc, thì đã chứng thực suy nghĩ của hãn.

“Nhờ Diệp Tinh Dương quả thực có bản lĩnh đó thì sao? Vương gia, lúc này chúng ta không động thủ, sẽ mất cơ hội tốt đấy.”

“Mặc kệ hãn có bản lĩnh hay không, ta đều phải chờ xem.” Phong Phi Tự nắm thật chặt năm đấm, lại lặng lẽ buông ra, giọng theo hơi run run: “Muội ấy, tất sẽ đến!”

Minh Các mạnh mẽ ngẩng đầu lên, giống như là không thể tin mà nhìn hãn, há miệng thở dốc, lại không nói ra lời.

Phong Phi Tự quay đầu đi chỗ khác, không ngênh đón ánh mắt của hãn.

Qua lúc lâu, Phong Phi Tự mới nói: “Làm theo phân phó lúc đầu của ta, đi xuống an bài đi.”

Minh Các đi vài bước, lại dừng lại: “Vương gia, Tinh Nguyệt Kiếm của ngài, thực sự muốn nhiễm máu của nàng sao?”

Phong Phi Tự run lên, không nói gì.

Minh Các cũng không đợi hắn trả lời, mà đi ra ngoài.

Màn trướng nhấc lên lại buông xuống, nắng vàng rực rỡ hiện lên trong mắt Phong Phi Tự rồi lại biến mất, không nhìn ra vẻ mặt của hắn.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Trận Chiến Thứ Nhất

Edit: Lam Sắc.

Một ngày này, mặt trời hơi lộ ra, cả núi đều im lặng.

Trên ngọn núi cao nhất núi Hoành Đoạn, đột nhiên có gió nhẹ nhàng thổi qua, lá cây sà sạt rung động.

Diệp Tinh Dương bỗng nhiên mở mắt, tinh tế nghe nửa ngày, rồi xoay người đứng dậy, mặc thêm khôi giáp, đồng thời tay cũng chớp lấy bội kiếm.

Hắn ra ngoài trường, binh lính hai bên vội vàng khom mình hành lễ: “Tướng Quân, sớm thế này ngài dậy rồi sao?”

Diệp Tinh Dương gật đầu, ánh mắt đảo qua, nhíu mày: “Truyền lệnh xuống, toàn quân tập hợp.”

“Tướng Quân, có chuyện gì ạ?” Lúc Phó tướng Tề Phi chạy tới nơi, quần còn chưa mặc xong.

Diệp Tinh Dương lúc này liền thay đổi sắc mặt, hừ một tiếng: “Cho người nhìn xem, cái gì mới là quân đội chân chính.”

Cho nên một đám người trợn mắt há hốc mồm nhìn. Đột nhiên từ bốn phía của rừng rậm nhảy ra một đám người mặc đồ xanh, như là một mảnh

xanh lục, như nước dững mãnh chảy tới, sau đó tụ tập vào giữa, lại từ nước biến thành băng, đứng thành tư thế cố định, đều nhịp.

Tề Phi xoa xoa ánh mắt, những người này là từ đâu nhảy ra đây? Không phải là Quân Phi Tự chứ? Nghĩ như vậy, bỗng nhiên ngực lạnh đi, tay không tự giác buông lỏng ra. Ngay tại lúc quần sắp rơi xuống, thì bị Diệp Tinh Dương đá một cái, may mắn che khuất hai cái đùi chống trơn.

Diệp Lạc cuối cùng cũng đi ra, cười dài nhìn Tinh Dương: “Diệp Tướng Quân, lâu rồi không gặp.”

Mắt Tinh Dương ảm áp, chạy lên vài bước, lúc sắp ôm nàng thì ngừng lại, nói rất to: “Diệp tướng!”

Diệp Lạc nhìn cả người hắn: “Thật có tinh thần!”

Diệp Tinh Dương cũng nhìn trái nhìn phải Diệp Lạc, cuối cùng, ánh mắt dừng đám Diệp Nhất phía sau nàng, khoe miệng giật giật, tầm mắt lại quay lại Diệp Lạc: “Diệp Tướng thật hưng trí!”

Không cần hỏi, nhất định là tiểu thư lại cao hứng rồi. Dẫn theo đám người xanh mượt này, không biết nàng đã âm thầm cười trộm bao nhiêu lần nữa, chỉ sợ riêng nhin cười cũng đã rất vất vả.

Diệp Lạc ho hai tiếng, làm bộ lơ đãng nhìn xung quanh, ánh mắt trốn tránh: “Như vậy lúc đi lại trong rừng mới không dễ bị phát hiện.”

“Thậ sao?” Diệp Tinh Dương cũng giả bộ lơ đãng: “Nếu không bị chúng ta phát hiện, thì không biết Diệp tướng định làm thế nào?”

Diệp Lạc xoa xoa tay: “Đương nhiên là kiểm nghiệm năng lực dẫn binh của Tướng Quân, đáng tiếc.....“

Diệp Lạc chặc lưỡi: “Phòng thủ của Diệp Tướng Quân không tệ, đủ tỉnh táo.”

Diệp Tinh Dương nghiêng người tránh đường: “Diệp tướng, mời vào trong nghị sự.”

Hai người đi vào, Diệp Nhất, Diệp Nhị liền đứng hai bên lều trại, nói với hai thị vệ lúc trước: “Trong khoảng thời gian này các người vất vả rồi, chúng ta đến đây, thì các người có thể đi thả lỏng rồi.”

Hai vị thị vệ ngàn ân vạn tạ rời đi, Diệp Nhất, Diệp Nhị nhìn nhau cười, rồi đứng ở vị trí.

Mà trong trướng, Diệp Lạc đang nhéo mặt Diệp Tinh Dương mặt, sống chết kéo: “Diệp Tinh Dương, người nói thật cho ta, sao người lại biết ta sẽ đến? Ta tuyệt đối không tin sẽ bị đám thủ hạ của người phát hiện!”

Một nàng muốn cho Tinh Dương một sự kinh hãi, phải vất vả che giấu như vậy.

Diệp Tinh Dương đem bội kiếm giấu sau lưng, sợ vỏ kiếm cứng chọc vào nàng, làm xong tất cả, mới để cho nàng nhéo mặt mình biến hình.

Diệp Lạc chơi đã, mới buông hăn ra, ngồi sang một bên: “Nói đi, làm sao mà phát hiện bọn ta hả?”

Diệp Tinh Dương rót nước cho nàng: “Ta và bọn Diệp Nhất được huấn luyện với nhau từ nhỏ, mấy người bọn họ cùng nhau làm việc, có hơi thờ quen thuộc.”

Diệp Lạc vỗ hăn đầu một cái: “Được rồi, tính người qua cửa. Nói về nói tình hình chiến đấu trước đi.”

Diệp Tinh Dương kể lại mọi chuyện xảy ra trong mấy tháng qua. Diệp Lạc chống cằm, không ngừng gật đầu. Tuy nàng vẫn luôn thu được tin tức, nhưng cũng không hiểu rõ như vậy. Đợi hai người nói xong, thì đã qua thời gian ăn sáng.

Diệp Lạc ôm bụng, để một bản vẽ lên bàn: “Tốt lắm, cứ như vậy đi, chúng ta đi ăn cơm đã.”

Người đi tới cửa, nàng lại xoay người lại: “Tinh Dương, vì sao người lại áp dụng chiến thuật không ngừng lui về phía sau?”

Diệp Tinh Dương lẳng lặng nhìn nàng, cuối cùng, hần nói: “Ta đã giao thủ với Phong Phi Tự, đội ngũ của hần hoàn mỹ hơn của ta. Nói tới hành quân đánh giặc, thì hần cũng là người xuất sắc. Cho nên sau trận chiến ấy, ta biết, là chính diện đánh hần, ta không chiếm được tiện nghi gì. Nhưng trước mắt chúng ta ít người, ta chỉ có thể áp dụng chiến thuật lui lại. Phong Phi Tự và Phong Tắc cũng không hoàn toàn tín nhiệm nhau. Nên trận chiến này càng kéo dài, sự ngăn cách của bọn họ càng lớn, đối với chúng ta càng có lợi. Ta chỉ có thể bảo trì số người trước mắt, tìm được thời cơ thích hợp thì lại ra tay, cũng có khả năng làm chút công to.”

“Tinh Dương.” Diệp Lạc quay về, ôm hần một cái: “Ta nói rồi mà, người sẽ trở thành tướng lĩnh xuất sắc nhất thiên hạ.”

Nàng biết tính cách của Tinh Dương, hơn nữa còn có nguyên nhân là nàng, hần vẫn luôn bất mãn với Phong Phi Tự. Nhưng hần lại có thể khống chế được cảm xúc, không đối chọi gay gắt với địch. Không thể không nói, thực sự làm người ta thán phục.

Trong thời gian ngắn như vậy, Tinh Dương có thể vượt qua tính cách vốn có của mình, quả là sự đột phá và tiến bộ lớn.

Chiến thuật của Diệp Tinh Dương thực sự rất tốt. Cho nên sau khi Diệp Lạc đến, cũng không có động tác gì. Tất cả vẫn như bình thường. Mà người

chờ không kịp, là Phong Phi Tự.

Vậy nên khi Quân Phi Tự bắn ra đọt tên thứ nhất, mang theo lửa cháy đỏ rực rơi xuống sườn núi, Diệp Lạc đã biết, các nàng có thể nhìn ra manh mối, thì Phong Phi Tự cũng có thể nhìn ra. Vì vậy hẳn tuyệt đối không cho phép tình huống này tiếp tục kéo dài nữa.

Phong Phi Tự và mấy phó tướng, phân làm bốn đường, bắt đầu tiến công từ bốn hướng. Lấy lửa mở đường, đọt lửa đốt sạch mọi thứ mới bắt đầu lên núi. Đi một đoạn, đốt một đoạn. Khiến mấy tầng phòng ngự của bọn Diệp Lạc sắp xếp, hồng trong nháy mắt.

Thế công của Quân Phi Tự mãi cho đến chỗ lưng chừng núi khó đốt lửa mới giảm bớt. Mà Diệp Lạc đã bày sẵn trận ở đây.

Tán Thạch trận của Hồ Bí doanh cùng với trận pháp của phủ binh Diệp gia đã chặn đường Quân Phi Tự.

Nhưng Quân Phi Tự đã bao vây toàn bộ núi, quân đội Sùng Hưng cũng không có biện pháp rút đi.

“Tiểu thư, sao hẳn có thể tới nhanh như vậy chứ?” Diệp Nhất không thể hiểu được. Theo lời Tinh Dương thì, tuy một thời gian trước thế công của Phong Phi Tự có vẻ tăng mạnh, nhưng còn chưa tới đường cùng như vậy. Bây giờ, xem ra, có vẻ là muốn liều mạng rồi.

Tầm mắt Diệp Lạc dừng trên bản đồ, đầu cũng không ngẩng lên: “Đó là đương nhiên, hẳn đã sớm bố trí tốt rồi, chỉ chờ ta đến thôi.”

Diệp Nhất và Diệp Tinh Dương liếc nhau, Diệp Nhất cẩn thận hỏi: “Tiểu thư, ý người nói là Phong Phi Tự vì người ở đây, nên mới có động tác lớn như vậy?”

Diệp Lạc cười, ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái: “Đương nhiên, hãn biết Tinh Dương là người Diệp gia, ta tuyệt đối sẽ không ngồi yên không đến. Chỉ cần đợi ta đến, giải quyết luôn ta và Tinh Dương, vậy thì có thể thay đồng bọn hợp tác với hãn trong Sùng Hưng dọn sạch đường rồi.”

Nói nhẹ nhàng như vậy hả? Diệp Nhất lo lắng, hãn và Diệp Tinh Dương im lặng nửa ngày, mới đẩy Diệp Tinh Dương: “Tiểu thư, Tinh Dương có chuyện muốn nói với người.”

“Nói cái gì?” Diệp Lạc và Tinh Dương trầm miệng một lời hỏi.

Diệp Lạc kỳ quái nhìn hai người một cái, buồn cười nói: “Tinh Dương cũng không biết muốn nói gì với ta, người lại biết hả?”

Diệp Nhất đẩy Diệp Tinh Dương lần nữa: “Người không nói ra suy nghĩ của mình à, nhanh nói đi.”

Diệp Tinh Dương phản ứng lại, hung hăng trừng hãn hai cái, mới nói: “Tiểu thư, người không đau khổ sao?”

Đau khổ à? Diệp Lạc cong môi, cúi đầu nói: “Đau khổ thì có ích gì, đây là lựa chọn của hãn, cũng là lựa chọn của ta.”

Nếu đã lựa chọn, thì sớm đã đoán trước là sẽ có ngày này, mỗi người đều phải phụ trách cho quyết định của mình, cho nên, nghĩ nhiều cũng vô ích.

Có một số việc không thêm nghĩ nữa, sẽ cảm thấy, cũng không có đau như vậy.

“Cháy, cháy rồi!” Ngủ tới nửa đêm, trong doanh trại đột nhiên bị cháy.

Trong lòng Diệp Lạc lạnh đi, vội vàng lao ra ngoài, vừa đi tới cửa, đã đụng phải Diệp Tinh Dương đang vội vàng đi tới. Hãn nhìn thấy nàng thì

thở dài nhẹ nhõm: “Diệp tướng, ngài nghỉ ngơi đi. Do hôm qua nhà bếp không dùng hết củi, có binh lính vụng trộm hút thuốc, không cẩn thận đốt, không có gì to tát cả đâu.”

Diệp Lạc lúc này mới yên tâm, may mà không có việc gì: “Tốt lắm, ta đi ngủ trước.” Đi được hai bước, nàng lại ngừng lại: “Chờ một chút, Diệp Tướng Quân, phiền người dẫn ta tới chỗ châm lửa.”

Đám binh lính đang ở xử lý chỗ bị đốt. Thấy Diệp Lạc tới thì nhanh chóng tránh ra hai bên.

Diệp Lạc ngồi xổm xuống, nhặt than củi cháy đen lên nhìn một lúc lâu, hỏi một binh sĩ gần nàng nhất: “Bị đốt rồi mà còn có thể cháy tiếp à?”

“Đương nhiên, lúc trước bị ẩm ướt không dễ đốt, đốt rồi nhưng chưa cháy hết, thì chỉ cần hong khô là lại có thể châm lửa. Trước kia lúc chúng ta hành quân gấp gáp, không thể chờ cành cây khô để nấu cơm, cũng không có thời gian đi kiếm củi, cho nên sẽ đốt sẵn một ít làm dự trữ.”

“Phải không?” Diệp Lạc hỏi một câu.

Binh lính đó đột nhiên quỳ xuống: “Thưa tướng, Tướng Quân, tối hôm qua là nhà bếp không cẩn thận, không xử lý tốt mới xảy ra chuyện như vậy. Xin Thưa tướng và Tướng Quân khai ân, tha cho bọn tiểu nhân một mạng.” Lời này vừa nói ra, binh lính chung quanh đều quỳ xuống.

Diệp Lạc nở nụ cười, tự tay nâng binh sĩ kia dậy: “Các người lập công lớn, thưởng còn không kịp, làm sao có thể trừng phạt các người chứ?”

Hả? Như vậy còn gọi là lập công à? Binh sĩ đó càng khẩn trương, hai chân lại muốn quỳ xuống, nhưng công phu của hắn làm sao bằng được Diệp Lạc. Diệp Lạc giữ tay hắn, hắn có muốn quỳ cũng không quỳ nổi, mặt đỏ bừng lên: “Diệp tướng?”

Diệp Lạc buông tay ra, còn vỗ vỗ vai hân, tâm tình có vẻ tốt: “Các người chờ luận công nhận thưởng đi. Tình Dương, chúng ta đi.”

Ngày hôm sau, ánh mặt trời sáng lạn chiếu khắp nơi.

Quân đội Sùng Hưng luôn chỉ phòng thủ đột nhiên phản kích. Từng tầng tên vọt tới phía Quân Phi Tự trên núi.

“Vương gia, đây là chuyện gì. Bọn họ sẽ không nghĩ là tùy tiện bắn như vậy là có thể bắn tới chỗ chúng ta chứ? Bọn người đó thực sự coi mình là người giỏi giang sao? Khoảng cách xa như vậy. Thật là buồn cười!” Một vị tướng lĩnh reo lên.

Minh Các cũng nghiến cứu mũi tên nhặt được, cau mày nghĩ không ra: “Hơn nữa bên ngoài tên này bọc cỏ khô, không phải thiết, cho dù bắn tới người, thì cũng không có vấn đề gì.”

Phong Phi Tự cau mày, hân cũng không rõ đây là chuyện gì.

“Vương gia, chúng ta làm gì đây?”

“Tạm thời để bọn họ bắn đi, xem bọn họ rốt cuộc giở trò gì!” Tuy nói như vậy, nhưng hân vẫn thấy bất an. Lạc Lạc sẽ không làm chuyện nhàm chán như vậy chứ, trong thời khắc mấu chốt này còn làm mấy thứ vô dụng này?

Đáp án, rất nhanh được công bố, nhưng cũng đã quá muộn.

Đột tên cuối cùng bắn tới, đều mang theo lửa, cùng với cỏ khô lúc trước, lại thêm gió thổi, rất nhanh đã thiêu cháy rất nhiều nơi ở lưng chừng núi.

Khiến rất nhiều người của Quân Phi Tự bị chết cháy. Bọn họ hoảng sợ chạy trốn về phía trước. Nhất là đám lính ở phía sau, chết rất thảm.

Sắc mặt Phong Phi Tự xanh mét: “Truyền lệnh của bốn vương xuống, dù sao cũng bị thiêu chết, không bằng liều chết xông lên núi, may ra còn có đường sống.”

Sau đó, Quân Phi Tự bỗng trở nên mãnh liệt, như kiểu không muốn sống mà đi lên núi.

Mà dưới loại đấu pháp không muốn sống như vậy, thì trận pháp của Sùng Hưng cũng không dùng được, chỉ chống cự được một thời gian, liền chạy loạn ra bốn phía đi mất.

Rất nhanh Quân Phi Tự đã đến đỉnh núi. Lại phát hiện, trên đỉnh núi không có một người nào.

Phong Phi Tự đảo ánh mắt: “Lập tức tập hợp, gọi mấy người đi điều tra xung quanh.” Hắn tuyệt đối không tin Lạc Lạc còn có bốn sự không cánh mà bay như vậy.

“Vương gia, quân phía tây còn chưa tới.” Minh Các phát hiện điều không thích hợp đầu tiên.

“Không tới?” Quân phía Tây do Thiết Diện dẫn dắt. Chẳng lẽ toàn quân bị diệt? Về mặt Phong Phi Tự rất khó coi: “Nhanh phía tây xem xem.”

Nửa canh giờ sau, Phong Phi Tự chạy tới chỗ quân phía tây. Bọn họ vẫn đang im lặng đóng quân ở giữa sườn núi, Phong Phi Tự hỏi: “Sao các người còn ở đây?”

Thiết Diện vội vàng đi ra nghênh đón còn nghi hoặc hơn cả hắn: “Vương gia, không phải ngài lại phát động hỏa công à? Ta thấy bên kia núi nơi nơi đều cháy, tiếng chém giết vang trời. Nhưng chúng ta không nhận được mệnh lệnh. Cho nên chỉ có thể dựa sự phân phó của ngài lúc trước, tiếp tục án binh bất động phòng thủ ở đây!”

“Sao có thể không thu được mệnh lệnh, mỗi quân ta đều an bài mười lính liên lạc, cho dù có chín người không truyền không tới, thì cũng phải còn một người sống chứ.”

“Đã không còn.” Minh Các đi vào: “Vừa phát hiện mười lính liên lạc đều chết ở rừng cây nhỏ cách đây không xa. Xem ra, người giết bọn họ, là cao thủ.”

Phong Phi Tự nghĩ tới cái gì: “Lại quay về nhìn xem.”

Quả nhiên, ở phía tây, phát hiện dấu vết của Quân đội lớn.

“Lạc Lạc, muội thật sự khiến ta phải nhìn với cặp mắt khác rồi!” Trong khoảng thời gian ngắn, cảm xúc của Phong Phi Tự, rất là phức tạp, không phân rõ là cao hứng hay là phẫn nộ.

Diệp Lạc thật sự phản công Quân Phi Tự, nhưng nàng cố ý để lại phía tây không đánh, lại cho người cắt đứt mệnh lệnh của hắn. Như vậy thì lúc Quân Phi Tự ở ba phía khác tấn công lên núi, phía tây còn đang đóng quân giữa sườn núi. Nàng chỉ cần dẫn quân đội, trốn theo đường phía tây. Chờ quân ba hướng kia lên tới đỉnh núi, nàng lại từ chỗ trốn xuống núi theo đường phía bắc hoặc phía nam. Vậy là có thể không phát sinh xung đột gì với bọn họ, yên lặng xuống núi.

“Tiểu thư, người nói xem lúc này Phong Phi Tự có phải đang bị người làm cho tức giận đến giơ chân không?” Ở dưới chân núi, Diệp Thập Ngũ đang cao hứng muốn chết, vây quanh Diệp Lạc hoa chân múa tay vui sướng.

Diệp Lạc một bên ra roi thúc ngựa, một bên nói: “Đừng nói chuyện vô nghĩa, chạy nhanh đi.”

Hắn có đang giơ chân hay không nàng không biết, nàng chỉ biết là rốt cục nàng cũng thắng hắn một lần khi đánh đối mặt rồi.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Kỳ Phùng Địch Thủ

Có một đối thủ ngang mình, kỳ thực là một việc cực kỳ hạnh phúc.

Điều kiện tiên quyết là, hai người trở thành đối thủ đó chưa từng có tình hữu nghị thân thiết.

Từ trên núi Hoành Đoạn đi xuống, Diệp Lạc và Phong Phi Tự, đã chính thức mỗi người một phương, đối mặt chiến đấu.

Phong Phi Tự chiếm hết tiên cơ, binh hùng tướng mạnh, hơn nữa còn thành danh nhiều năm, đa mưu túc trí, kinh nghiệm chiến trường phong phú. Tuy trên phương diện binh lực thì Diệp Lạc kém hơn một chút, nhưng nàng thắng ở việc xuất kỳ bất ý (tấn công bất ngờ), linh hoạt. Nên trong thời gian ngắn, cũng không chịu thiệt quá đáng.

Vốn dĩ, hai người có thể kéo dài thời gian hơn.

Nhưng, mọi việc đều có thể thay đổi.

Ở kinh thành Sùng Hưng, lương thảo mà Hộ Bộ gom góp được, mới mang ra đến cửa thành đã bị một đám dân chúng không rõ lai lịch ngăn lại. Công bố là triều đình vì chiến tranh mà lạm dụng sức dân, bóc lột dân chúng bốn phương, ngang nhiên cướp đoạt đồ ăn của một nhà già trẻ lớn bé. Quân đội hộ lương một bước cũng không nhường, dân chúng liền xông lên tranh đoạt.

Kết quả có thể nghĩ tới, dân chúng tay không tắc sắt chết vô số, một số ít còn sống sót thì bị tổng vào đại lao kinh thành.

Dịch Kinh Hồng chưa kịp khai đường thẩm tra, thì đêm đó đám dân chúng bị giam giữ đã chết bất đắc kỳ tử. Tin tức truyền ra, khiến cho dân chúng phẫn nộ. Lại thêm một đám dân chúng vây ngoài cửa thành, công bố muốn đòi công đạo. Vì thế, lại có quân đội xuất hiện. Mà đến đây thì mâu thuẫn trở nên gay gắt.

Mấy ngày trôi qua, bên trong Sùng Hưng, mấy nơi đều có loạn dân tập kết. Tất cả đều tiến về phía kinh thành, nói rõ là muốn Hoàng Đế cho họ một lời giải thích. Thậm chí, có nơi còn bắt đầu đồn đãi là việc Tiên Hoàng băng hà có liên quan tới Đường Kim Hoàng Thượng. Nếu không, thì sao Tiên Hoàng anh minh như vậy, lại có thể chọn một Thái Tử coi mạng người như cỏ rác, mà không chọn Thất Vương Gia nổi danh nhân nghĩa chứ?

Lời đồn đãi giống như một quả cầu tuyết vậy, càng lăn càng lớn, sau này, còn bị biến dạng.

Ngay cả trong triều đình cũng có người bắt đầu dao động. Dù sao năm đó lúc Tiên Hoàng băng hà, chỉ gặp mỗi Diệp Tri và Quân Hoảng. Mà hai người này, hiện nay đang đứng chung một chỗ. Nếu bảo là Diệp Tri động tay động chân gì đó, thì cũng không phải không có khả năng.

Lại nói Đường Kim Hoàng Thượng cứ chần chừ không chịu lập phi, còn thân mật với Diệp Tri. Sau khi Phó Thanh Nguyệt chết vì khó sinh, Diệp Tri cũng vẫn lẻ loi một mình. Ngay cả quận chúa tài mạo song toàn theo đuổi tới tận cửa cũng không hề dao động một phân. Đúng là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó qua một thời gian, lại có một số người đến từ biên cảnh ba nước, nói rằng Diệp Lạc – muội muội Diệp Tri – từng qua lại thân mật với thân vệ

của Vương Gia Hoa Gian Quốc. Hơn nữa hành tung của nàng ta không rõ ràng, khiến người khác mơ hồ.....

Thất Vương phủ bị người phóng hỏa. Có người nói là, trông thấy cấm vệ quân tới Thất Vương phủ.

May mà có một thương nhân nhỏ thường phụ trách đưa đồ ăn đến Vương Phủ, thường xuyên nhận ân huệ của Thất Vương Gia, hôm đó lại trùng hợp tới đưa đồ ăn. Nên đã giấu Thất Vương Phi và Thất Vương Gia đang hôn mê vì trọng thương vào xe rau xanh, mới may mắn tránh được một kiếp. Sau đó ở trên đường được Thượng Thư Bộ Binh Trương Đài Minh cứu.

Thất Vương Gia chỉ là hít quá nhiều khói, trên người lại có võ công, nên rất nhanh đã hồi phục.

Đáng thương nhất là vị Thất Vương Phi kia. Tuy giữ được mạng, nhưng lại bị bỏng nặng. Tay phải cũng bị phế, người không ra người, quỷ không ra quỷ. Thất Vương Gia vô cùng bi thương, ôm Vương Phi, đòi gặp Hoàng Thượng nói lí lẽ, lại bị các tướng lĩnh của Bộ Binh ngăn lại. Vì thế, nước mắt chảy ra, ngửa mặt lên trời thở dài: “Hoàng gia chúng ta sao lại có hạng người tâm ngoan thủ lạt như vậy, biết lấy mặt mũi đâu để gặp dân chúng thiên hạ!”

Mấy ngày sau, Thượng Thư Bộ Binh Trương Đài Minh dẫn đầu ủng hộ Quân Nặc lên làm vua, nói là thiên hạ Sùng Hưng nên giao cho người nhân nghĩa.

Lúc Diệp Lạc nhận được tin tức, thì sự việc đã xảy ra được mấy ngày.

Có một số việc dù đã sớm đoán được, nhưng đến khi đối mặt, vẫn không thể kiên cường như đã nghĩ. Lúc Diệp Lạc vươn tay ra nhận thư, tay cũng run run.

Một khắc đó, đầu óc nàng gần như trống rỗng, chỉ có sự lo sợ không yên trong lòng.

Thư là do Quân Hoảng viết: “Diệp Thiên Hạ vẫn khỏe, không cần lo!”

Thiên Hạ mạnh khỏe, vậy còn người thì sao?

Diệp Lạc nhắm mắt lại, chỉ thấy mắt nóng nóng, có cái gì đó cứ muốn trào ra. Thiên Hạ vẫn tốt, vậy còn, Quân Hoảng, người thì sao?

“Hoàng Thượng sao rồi?” Hỏi thay nàng, là Diệp Tinh Dương.

“Hoàng Thượng đã có chuẩn bị sẵn. Trong cung có Chiêm Xuân dẫn dắt thân vệ của Thái Tử, còn có cấm vệ quân, trong ngoài kinh thành, chủ yếu là mười vạn người của Quân Vĩ canh gác.”

Diệp Tinh Dương nghĩ một lát, lại nói: “Còn bạo loạn ở Tử Vong Cốc thì sao?”

“Do Nhàn Vân vương gia chỉ huy.”

“Tiểu thiếu gia đi đâu rồi, sao Tang Du không gửi thư đến?”

“Tang thống lĩnh và bọn Thập Nhị dẫn Tiểu thiếu gia đi theo quận chúa về đất phong của Nhàn Vân vương gia. Tạm thời không có nguy hiểm. Tang thống lĩnh nói, nhờ ta mang thư đến bị bắt sẽ lộ hành tung của Tiểu thiếu gia, cho nên không cần thiết.”

Diệp Tinh Dương phất tay: “Đi xuống đi!”

Người đó không hề động, chỉ do dự nhìn Diệp Lạc. Mà sau đó, Diệp Lạc cũng mở mắt: “Đợi đã!” giọng nói của nàng có chút khàn khàn.

“Tiểu thư?” Diệp Tinh Dương lo lắng đi tới bên cạnh nàng. Diệp Lạc vỗ vỗ tay hân: “Ta không sao. Chỉ là.....”

Nàng cắn răng nói: “Ta muốn về kinh thành, nếu Quân Hoảng xảy ra chuyện, thì chúng ta ở đây dù thắng dù thua cũng đều không còn ý nghĩa nữa.”

“Tiểu thư.” Người kia lúc này mới nói: “Lúc tiểu nhân đi, Hoàng Thượng nói, nếu ngài xem xong thư mà muốn về kinh thành, thì tiểu nhân lại nói với ngài một câu.”

“Cái gì?”

“Ngài không cần về kinh thành, nhưng có thể viết thư dài một chút.”

“.....”

“Hoàng Thượng còn bảo tiểu nhân dừng lại một chút rồi nói tiếp, hãn không có việc gì, ngài cứ đánh tốt trận của ngài, đừng để hãn phải lo lắng.”

“.....?” Rốt cuộc là ai khiến ai lo lắng hả?

“Sau đó Hoàng Thượng lại bảo tiểu nhân dừng một chút, rồi nói, trong Bộ Binh có người của hãn, hiện giờ mạng của hãn còn rất dài.”

“Hãn rốt cuộc bảo người dừng mấy lần?” Diệp Lạc hỏi.

“Dừng nốt lần này thôi, hãn nói, mặc dù ở nơi khác nhau, nhưng cuối cùng các ngài cũng có thể kề vai chiến đấu rồi. Ngài cho hãn một cơ hội, bằng không, hãn vĩnh viễn cũng không có biện pháp trưởng thành, không thể trở thành Quân chủ anh minh, có văn có võ trong cảm nhận của ngài.”

“Người là thuộc hạ của Tang Du à? Sao người lại nghe lời Hoàng Thượng như vậy?”

Người nọ nhìn nàng: “Thống lĩnh nói, làm theo lời Hoàng Thượng, tiểu thư sẽ cười. Tiểu thư, quả nhiên ngài cười thật.”

Lúc này Diệp Lạc mới phát hiện, môi mình đã hơi cong lên.

Có lẽ, nàng thực sự nên cho Quân Hoảng cơ hội. Đây là thiên hạ của hắn, hắn có trách nhiệm và nghĩa vụ xây dựng nên vùng trời cho tùy tùng của hắn, con dân của hắn.

Quân chủ anh minh có văn có võ! Quân Hoảng, ta chờ mong ngày đó.

“Tinh Dương.”

“Dạ, tiểu thư.”

“Truyền tin cho Phong Gian, ra tay đi, không thể đợi thêm nữa.”

Có một số việc, quyết định rồi thì chỉ có thể đi làm thôi, Diệp Lạc, người cũng không thể quay đầu lại nữa.

Cùng tháng đó, kinh thành Hoa Gian quốc xuất hiện ôn dịch quy mô lớn. Hàng ngàn hàng vạn người mắc bệnh, tuy không chết ngay lập tức, nhưng đều thượng phun hạ tiết, cả người vô lực, khoang miệng thối rữa, sốt cao không lùi.

Hoa Gian quốc treo bảng, tìm kiếm danh y, sau đó một ngự y chẩn đoán ra tình hình bệnh dịch, là do muỗi đốt lây lan, chỉ có thể dùng Tử Thiên Quỳ chỉ có ở trung bộ Sùng Hưng vương triều mới chữa khỏi.

Nhưng lúc này hai nước đang giao chiến, căn bản không thể mua đồ số lượng lớn được.

Phong Tắc liên tục gửi ba chiếu thư, gọi Phong Phi Tự về kinh nghị sự. Dù sao cảm xúc khủng hoảng đã lan tràn lâu như vậy, lại kéo dài xuống, chỉ sợ sẽ tạo thành tai nạn cho cả nước.

Phong Phi Tự đương nhiên là nhận được chiếu thư, nhưng lúc này, làm sao hắn có thể rời khỏi biên quan chứ?

“Minh Các, đã điều tra xong chưa, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Trần ôn dịch này tới trùng hợp như thế, tuyệt đối là có người động tay động chân.

“Thoạt nhìn thì rất bình thường, không tra được manh mối. Vương gia, ngài xác định là người của tiểu thư hả?”

Phong Phi Tự cười cười: “Trần ôn dịch này tới thì rào rạt, nhưng cho tới nay lại không ai tử vong. Nếu không phải Lạc Lạc không đành lòng đoạt mạng sống dân chúng, ôn dịch làm sao có thể thủ hạ lưu tình như vậy!”

Lạc Lạc lòng dạ đàn bà, chung quy khó thành đại sự. Phong Phi Tự lắc đầu, nếu không phải hẳn nhìn ra điểm không thích hợp đó, thì làm sao có thể mặc kệ an nguy kinh thành, mà yên tâm ở lại biên quan.

“Hồi âm cho Hoàng Thượng, bảo huynh ấy an tâm một chút, đừng lo quá. Trần ôn dịch này cùng lắm cũng chỉ khiến người ta chịu khổ một phen, sẽ không chết người đâu.”

“Cái này. Hoàng Thượng tức giận thù sao?”

“Vậy để thời gian chứng minh đi.” Trên mặt hẳn có ý cười chắc chắn.

Phong Phi Tự chắc chắn Diệp Lạc mềm lòng, nàng cũng thật sự mềm lòng.

“Làm sao bây giờ, tiểu thư, Phong Phi Tự vẫn đuổi sát chúng ta không rời, cũng không có dấu hiệu hồi kinh.” Diệp Tinh Dương vỗ bàn: “Tên Phong Phi Tự này laiu dám cả gan làm loạn như vậy, dám mặc kệ bệnh dịch lớn như vậy!”

Diệp Lạc không nói gì, chỉ nhú mày.

Diệp Tinh Dương tức giận đi tới đi lui vài vòng trong phòng, mới nói: “Tiểu thư, không phải là Phong Phi Tự đã nhìn ra chứ? Nhưng cho dù hắn nhìn ra là người động tay động chân, cũng không thể yên tâm như vậy chứ. Chẳng lẽ hắn không lo ôn dịch hoành hành, người của Hoa Gian quốc sẽ chết sạch à.”

“Không!” Diệp Lạc nhẹ nhàng phun ra một câu: “Hắn nhìn ra hành động của ta, hắn chắc chắn ta tuyệt đối không hại dân chúng vô tội.”

Diệp Tinh Dương há miệng thở dốc, nửa ngày nói không ra lời.

“Hắn xác thực nhìn thấu ta.” Diệp Lạc đứng dậy: “Đáng tiếc, hắn không nhìn thấu lòng người.”

Mười ngày sau, Sùng Hưng vương triều phái sứ thần tới Hoa Gian quốc. Lục vương gia Quân Hồi mặc y phục trắng, chỉ dẫn theo gần sáu mươi người tới Đô Thành Hoa Gian quốc.

Mang theo mười xe Tử Thiên Quỷ, nói rõ là hai nước giao chiến, nhưng dân chúng vô tội. Mười xe dược thảo này, có thể giải trừ khẩn cấp, chỉ là chưa tới mùa, ở Sùng Hưng cũng có hạn, huống chi, Sùng Hưng còn phải để lại một chút để phòng ngừa chứ.

Dân chúng kinh thành hoan hô như sấm dậy, vô cùng cảm kích đối với vị Vương gia nước láng giềng không hề có chút xa cách của Hoàng Tộc, lại giống với lăng tử giang hồ này.

Quân Hồi để dược thảo lại, không để ý tới Phong Tắc giữ ở lại, cố ý về nước: “Bốn vương đến chỉ là vì dân chúng, nhưng các tướng sĩ nước ta còn đang trên tiền tuyến mang mạng sống ra ngăn cản Tịnh Kiên Vương. Nếu bốn vương nâng cốc ngôn hoan với Quốc Quân, chỉ sợ Tịnh Kiên Vương sẽ không để bốn vương còn mạng quay về Sùng Hưng nữa.”

Lúc ấy Phong Tắc lập tức thay đổi sắc mặt: “Trẫm sẽ cam đoan an toàn cho sứ thần về nước.”

Vẻ mặt Quân Hối ngượng ngịu do dự rất lâu, cuối cùng vẫn chạy suốt đêm về nước, ngay cả nước cũng chưa kịp uống một giọt.

Không nghĩ tới ba ngày sau, trên đường về nước, lúc đi tới Phần Thủy Thành, Quân Hối bị Mạch Lĩnh từ kinh thành đuổi theo bắt được. Đồng thời gửi thư uy hiếp Quân Hoằng, muốn dùng Quân Hối đổi lấy hai mươi xe Tử thiên quỳ đang có trong quốc khố Sùng Hưng.

Phong Tắc giận dữ, hạ chỉ bắt Mạch Lĩnh thả Quân Hối ngay lập tức, rồi hộ tống Quân Hối về nước nhận lỗi.

Không nghĩ tới tên mãng phu này lại dám kháng chỉ không tuân, kêu lên: “Vương gia đang chinh chiến vì nước vì dân trên chiến trường, mặt tướng đương nhiên phải giải quyết tốt việc trong nước, để ngài ấy an tâm. Hoàng Thượng ngài không cần lo lắng đâu. Có việc gì, Vương gia đều xử lý được.”

Lúc Phong Tắc hạ chỉ xử tử Mạch Lĩnh, một vị sứ thần khác của Sùng Hưng – Dịch Kinh Hồng cũng đến nơi. Chẳng qua, nơi hấn đến, không phải kinh thành, mà là biên quan Liêu Châu.

Phong Phi Tự nhìn hai mươi xe tử thiên quỳ ngoài trường, sắc mặt rất không dễ coi: “Không biết quý quốc có ý gì?”

Dịch Kinh Hồng vô cùng cung kính trả lời, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn: “Thưa Tịnh Kiên Vương, chúng ta đã mang tử thiên quỳ đến, phiên Vương gia làm theo ước định, thả Lục vương gia Quân Hối của chúng ta.”

“Việc này liên quan gì tới bốn vương? Sứ thần phải đi Đô Thành nước ta, gặp mặt Thánh Thượng để xử lý việc này chứ.”

Dịch Kinh Hồng cười cười: “Mạch Lĩnh là người của Vương gia, trung thành với Vương gia. Chờ thánh chỉ của Hoàng Thượng sợ là không kịp. Để tránh Lục vương gia có gì sơ xuất, vẫn phải phiền Vương gia tự tay viết cho chúng ta một phong thư, giải cứu Lục vương gia nguy nan rồi.”

Phong Phi Tự đương nhiên sẽ không đồng ý: “Hai nước bang giao, là việc của Thánh Thượng. Ta là thần, không thể bàn bạc thay. Mời sứ thần mang được thảo đi gặp Thánh Thượng đi.”

Hắn thông minh như thế, tất nhiên sẽ không trúng kế của Sùng Hưng vương triều.

Chờ Dịch Kinh Hồng đi rồi, hắn mới đập bàn: “Tên Mạch Lĩnh bao cò kia, tại sao trong lúc mấu chốt này lại nhảy ra chứ? Lúc ấy không phải vì sau lưng hắn có một nhà Võ Tướng, thì ai muốn thu hắn vào dưới trướng chứ. Đúng là thành sự không đủ, bại sự có thừa.”

“Vương gia, làm sao bây giờ? Hoàng Thượng muốn giết Mạch Lĩnh, chỉ sợ Mạch gia sẽ tính việc này lên đầu người, tưởng là người bày mưu tính kế cho Mạch Lĩnh làm vậy.”

“Ai bảo hắn đi tìm chết, hừ! Chỉ là một cái Mạch gia, chẳng lẽ bốn vương còn sợ hắn à. Việc này bốn vương không thể nhúng tay vào, nếu không ai biết sẽ có thêm những lời nào rơi vào tai Thánh Thượng chứ.”

Dịch Kinh Hồng sau khi bị Phong Phi Tự cự tuyệt, chỉ đành bất đắc dĩ mang tử thiên quỳ đến kinh thành.

Mạch Lĩnh nhất Quân Hối ở Phần Thủy Thành không cho ra, đối với mấy chục cấm vệ quân của Phong Tắc, coi như không nhìn thấy. Dù sao, người hắn mang theo là hơn trăm binh lính Quân Phi Tự, người bình thường nào dám động vào.

Cuối cùng, vẫn là Hữu Vệ nhận được thư của Phong Phi Tự, tự mình tới Phần Thủy, Mạch Lĩnh mới ngoan ngoãn đi ra, cúi đầu bị bắt.

Phong Tắc bắt Mạch Lĩnh về kinh, rồi tự mình nhận lỗi với Quân Hối.

Sắc mặt Quân Hối tái nhợt, bộ dạng chấn kinh quá độ, thể lực không chống đỡ nổi mà hôn mê, chỉ đành phải ở lại hoàng cung tĩnh dưỡng, chờ Dịch Kinh Hồng đến.

Đáng tiếc đoàn người Dịch Kinh Hồng gặp phải trận mưa to trăm năm khó gặp, đất đá lở ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai mươi xe tử thiên quỳ bị Phong Phi Tự cự tuyệt, rơi vào giữa sông, mất tăm mất tích.

Mà đám Dịch Kinh Hồng, cũng chỉ còn ba, bốn người may mắn sống sót.

Dịch Kinh Hồng sau khi suýt chết, lúc gặp lại Quân Hối ở Đô Thành Hoa Gian Quốc, không để ý tới việc lúc ấy còn đang đứng trên triều, có đủ văn võ bá quan của Phong Tắc, câu đầu tiên là: “Tâm ta giống như trăng sáng, nào ngờ trăng sáng chiếu mường máng*. Lục vương gia, bây giờ ngài đã tin chưa?”

*kiểu là có lòng tốt mà người ta không thèm.

Thân thể Quân Hối lung lay sắp đổ, lộ ra nụ cười sâu thẳm, nói với Phong Tắc: “Quốc Quân, vậy ta xin cáo từ. Phiền Quốc Quân chuyển lời giúp ta, tử thiên quỳ tồn kho đã hết rồi, mùa thu hoạch là một tháng sau. Cho dù lại có người bắt ta, có giết ta thì tử thiên quỳ cũng không biến ra được.”

Rồi mặc kệ Phong Tắc có phản ứng gì, xoay người rời khỏi đó.

Phong Tắc ngồi trên cao, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Nhưng mặc kệ thế nào, thì mười xe tử thiên quỳ đó, vẫn làm kinh thành tái hiện lại sức sống đã mất nhiều ngày nay. Chỉ là bệnh dịch đã lan tới các châu quận khác, chút dược thảo ấy hiển nhiên là không đủ.

Vì thế, trong triều đình Hoa Gian quốc, lại bắt đầu xuất hiện người phản đối chiến tranh.

Hơn nữa theo tình hình dịch bệnh lan tràn, thì câu nói này lúc càng lớn. Hai nước đã khai chiến lâu như vậy, mà Quân Phi Tự cũng không thể tổ chức thắng như dự đoán. Nói vậy muốn trong một tháng thời gian chiếm được Sùng Hưng là không có khả năng. Mà một tháng sau, tử thiên quỳ ở Sùng Hưng vương triều, chính là thảo dược cứu mạng.

Sức mạnh gì cũng không lớn bằng khát vọng muốn sống! Trong khoảng thời gian ngắn, từ trong ra ngoài, đều là yêu cầu ngừng chiến.

Phong Tắc rốt cuộc cũng dao động, gửi chín kim bài tới biên quan, gọi Phong Phi Tự về kinh.

Phong Phi Tự đương nhiên không thể trở về, chỉ sai người mang về cho Phong Tắc một tờ hiệp ước và một phong thư.

Hiệp ước kia, vốn là Quân Nặc và Phong Phi Tự ký kết, hứa hẹn nếu Quân Nặc làm Vua, hàng năm Sùng Hưng sẽ tiến cống cho Hoa Gian quốc vô số lương thực và ngân lượng.

Mà lá thư này, là Quân Nặc tự tay viết cho Phong Phi Tự sau khi ôn dịch bùng nổ. Đồng ý đợi tử thiên quỳ đến mùa thu hoạch, sẽ mang toàn bộ tử thiên quỳ trong nước, sang cho Hoa Gian quốc.

Vì trấn an lòng người, Phong Tắc công khai hiệp ước và thư của Quân Nặc.

Vì thế, phong ba của Hoa Gian quốc tạm thời bình ổn, thì Sùng Hưng vương triều lại dậy sóng.

“Tiểu thư, lần này có phải chúng ta thua không?” Mặt Diệp Thập Ngũ nhẵn như cái bánh bao, ai oán nhìn chăm chăm Diệp Lạc: “Thực không muốn bại bởi tên Phong Phi Tự kia. Nhưng mà chúng ta mất nhiều công lao như vậy, cuối cùng chỉ biết được Quân Nặc cấu kết với hãn, thì có ích lợi gì chứ. Hiện giờ Quân Nặc cũng làm phản rồi, cũng không sợ bị người khác biết.”

Diệp Lạc cười không nói gì, Phong Gian Ảnh vừa quay về, lại vỗ đầu hãn nói: “Tiểu Thập Ngũ, đầu người đơn thuần như vậy không thích hợp suy nghĩ vấn đề cao thâm như vậy đâu, đi sang bên cạnh chơi đi.”

“Tiểu thư, chúng ta có thua không?” Diệp Thập Ngũ không cam lòng, không nhận được đáp án mong đợi từ miệng Diệp Lạc. Hãn kéo tay áo Diệp Lạc, bộ dáng chờ mong: “Tiểu thư, người sẽ không thua, đúng không?”

Diệp Lạc không lay chuyển được hãn, rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên: “Thập Ngũ, người cho rằng dã tâm của Quân Hồi, người qua đường đều biết cả. Cho nên việc hãn cấu kết với nước khác cũng không tính là việc lớn, đúng không?”

“Đúng!”

“Ồn gốc, đó là chúng ta biết, không có nghĩa là người trong thiên hạ đều biết.”

“Vậy không phải chỉ cần có quân đội là đủ rồi sao? Quân đội trong tay Quân Nặc còn nhiều hơn chúng ta.”

“Nếu mất lòng người, thì thua là chắc chắn.” Diệp Lạc nhẹ giọng nói: “Thập Ngũ, chúng ta lại thắng rồi.”

Chờ Diệp Thập Ngũ ra ngoài, Diệp Lạc mới nhìn Phong Gian Ảnh: “Ta còn chưa kịp hỏi người, người làm thế nào khiến Phong Tắc mang việc này công bố thiên hạ đây?”

Phong Gian Ảnh rung đùi đắc ý: “Ai cũng có nhược điểm, mà nhược điểm của Phong Tắc chính là ngôi vị Hoàng Đế.” Tự hãnh rót cho chính mình một ly trà: “Ta chỉ để Hoàng Thái Hậu nói cho hãn là nếu hãn làm mất lòng người, sẽ không thể ngồi vững ở ngôi vị Hoàng Đế. Về sau, công lao là của Phong Phi Tự, mà người bị bêu danh, là một mình hãn.”

“Hoàng Thái Hậu à?” Diệp Lạc nháy mắt: “Người làm thế nào mà thông đồng được?”

Phong Gian Ảnh cũng nháy mắt: “Ta thông đồng trong chùa chiền á. Công tử, lão nạp pháp lực vô cùng, mị lực khôn cùng, người có muốn tự mình thử nghiệm không?”

Diệp Lạc đẩy ra đầu hãn ghé lại gần ra: “Xú hòa thượng, cút cho ta, chờ người lớn đã rồi lại ra đây nói mị lực với ta.”

Nàng thật sự không rõ, bộ dáng người này như vậy, rốt cuộc là làm cách nào giả dạng thành cao tăng đắc đạo khiến Hoàng Thái Hậu của một nước tin tưởng chăm chấp như vậy?

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Đánh Giáp Lá Cà

Edit: Lam Sắc.

Vì nội loạn của Sùng Hưng vương triều, nên sau khi trận chiến ở Dực quốc tiến vào giai đoạn ổn định, Quân Hoảng hạ chỉ cho Lục Uy Viễn về nước.

Quân Phi Tự trong Dực quốc chia làm hai đường, chặn trước đuổi sau.

Quân Uy Viễn tổn hại hơn hai vạn người, cuối cùng cũng thuận lợi về Sùng Hưng. Tuy là ít hơn nhiều so với lúc xuất chinh. Nhưng sau khi trải qua chiến tranh, đội quân này cũng lột xác thành một tổ hợp ăn ý.

Thế lực của Quân Nặc đã âm thầm xây dựng từ lâu, lại thêm Trương Đài Minh ủng hộ, bây giờ vùng lên, quả nhiên là không thể chống đỡ nổi. Trong một thời gian ngắn, Quân Hoảng chỉ có thể cố chống đỡ. Ngoài quân của Nhàn Vân Vương Gia ra thì chỉ có mỗi binh mã kinh thành. Nay Lục Uy Viễn trở về, đã làm giảm bớt áp lực cho Quân Hoảng.

Nhưng bên cạnh đó, lại tăng thêm không ít nguy cơ cho bọn Diệp Tinh Dương. Lục Uy Viễn về nước, Quân Phi Tự ở Dực quốc bổ sung lương thảo vật tư xong thì lập tức đi lên tiền tuyến, truy kích quân Diệp Tinh Dương.

Sau khi Quân Phi Tự hội hợp ở Liêu Châu, tin tức Diệp Tinh Dương gửi về cũng không còn quy luật như trước nữa.

May mắn là, Diệp Lạc cuối cùng cũng viết cho Quân Hoảng một phong thư thật dài.

Không nói tới tình hình chiến đấu, không nói tới kế hoạch, nàng nói cho hần biết kinh thành quan trọng ra sao, Hoàng Đế là hần thì quan trọng thế nào với toàn bộ Sùng Hưng.

Quân Hoảng tức giận mà không đánh được, hần là Hoàng Đế, quan trọng ra sao, hần còn không biết chắc? Người kia từ ngàn dặm xa xôi gửi được một phong thư về, lại chỉ toàn nói cho hần biết mấy điều hiển nhiên mà hần đã biết. Mất công hần chờ mong như vậy. Chiêm Xuân và Vi Kỳ đều bị hần đuổi ra ngoài rồi mới đọc thư. Người kia, người kia..... Hần nghiêng răng nghiêng lợi nửa ngày, vẫn không mắng ra được, nhịn cơn tức xuống đọc nốt.

Nhưng lúc đọc đến cuối, hần vẫn nhịn không được mà cong môi lên.

Bởi vì, cuối thư nàng nói: “Quân Hoảng, giữ Lục Uy Viễn lại. Giải quyết xong Quân Nặc, ta ở biên quan, chờ người tới cứu. Trước khi người tới, cái mạng nhỏ của ta vẫn còn giữ được.”

Hóa ra, cái gì nàng cũng đoán được, đoán được hần gọi Lục Uy Viễn về là để giúp nàng giải vây. Hần biết Quân Phi Tự thành danh nhiều năm, nàng và Diệp Tinh Dương phải đối mặt với một quân đội như vậy thì có bao nhiêu áp lực. Mà hần lại không thể giúp gì được.

“Chiêm Xuân.” Hần đứng dậy: “Gọi Liên Minh Hi, Trương Vũ vào điện.”

Diệp Tri nói đúng, muốn ổn định giang sơn Sùng Hưng thì phải giải quyết nội loạn trước.

Đêm hôm đó, trong điện sáng trưng.

Ngày hôm sau, vị Quân Vương trẻ tuổi đi ra ngoài điện, thân mặc khôi giáp màu bạc phản chiếu ánh mặt trời rực rỡ.

Dưới đủ loại ánh mắt của các đại thần trong triều, hắc ngẩng cao đầu, bề nghệ cuồng vọng nhìn từ trên xuống: “Loạn thần tặc tử, giết!”

Liều chết giữ kinh thành, thì có thể giữ lâu hơn một chút. Nhưng chỉ phòng thủ không, sẽ chỉ thua chậm một chút. Còn muốn phòng thủ thắng thì không thể được.

Hắn không thể cứ chờ ở đây. Còn có một người đang đợi hắn.

Lúc này, hắc hồi âm cho Diệp Tri, gần như lúc trước Diệp Tri viết cho hắn: “Diệp Tri, nhớ người!”

Bởi vì chia lìa, mới có nhớ nhung, bởi vì có tình, mới hiểu được nỗi nhớ.

Diệp Lạc hơi cong khoe môi, cất thư đi. Nhìn chữ như gặp người, nàng nghĩ, kỳ thật thi thoảng trông thấy tên ngốc kia cũng là việc thú vị.

“Diệp tướng.” Diệp Tinh Dương và Tào Võ một trước một sau đi vào, thấy vẻ dịu dàng trên mặt nàng thì đều sửng sốt.

Tào Võ vỗ đầu, nghĩ rằng tướng mạo Diệp tướng trời sinh xuất chúng, hơn nữa ngẫu nhiên biểu lộ chút cảm xúc. Chẳng trách trước có Phó Thanh Nguyệt, sau có Quân Hồng Tụ, ở giữa còn có tin đồn Hoàng Thượng vì nàng mà không lập hậu cung.

Mà Diệp Tinh Dương, rất nhanh đã thu lại vẻ giật mình, đi tới chỗ nàng: “Diệp tướng, Quân Phi Tự đã hạ được ba thành. Hiện đang tiến tới Thành Phụng Định. Ta và Tào thống lĩnh đã an bài xong phòng vệ, đây là bản đồ phòng vệ, mời Diệp tướng xem qua.”

Diệp Lạc xem xét kỹ nửa ngày, cup mắt xuống. Trong mắt có chút ừ sầu.

Với sự tinh nhuệ của Quân Phi Tự, Thành Phụng Định này, bọn họ không giữ được. Nhưng sau Phụng Định là bình nguyên. Quân Phi Tự đi qua đó sẽ tới trung tâm Sùng Hưng. Huống chi, nơi đây là đất lành, sản vật phong phú, Quân Phi Tự chỉ cần qua thành này, sẽ giải quyết được vấn đề lương thảo khó khăn.

Thành Phụng Định là nơi Quân Phi Tự quyết đoạt được, nhưng cũng là nơi Sùng Hưng quyết giữ bằng được.

Tay Diệp Lạc vẽ trên bản đồ, một hồi lâu, mới nói: “Cứ làm theo các người nói đi, ta không có gì để bổ sung.” Nàng ngẩng đầu nhìn Diệp Tinh Dương một cái, cười nói: “Làm phiền hai vị.”

Hai người Diệp Tinh Dương hành lễ lui xuống.

Một lát sau, Diệp Tinh Dương lại vào, đi tới bên cạnh nàng: “Làm sao vậy, tiểu thư?”

Cái liếc mắt kia của Diệp Lạc, hẩn hiếu được, cho nên sau khi ra ngoài cùng Tào Võ, thì an bài lại thị vệ xung quanh, mới an tâm quay về.

Diệp Lạc uống nước: “Người nói, nếu chúng ta đánh giáp lá cà với Quân Phi Tự, thì Quân Phi Tự còn lại bao nhiêu người?”

Diệp Tinh Dương gân xanh trên trán nhảy nhảy: “Chúng ta có hơn hai mươi vạn, đối phương có hơn ba mươi vạn, nếu chúng ta đánh trực diện thì cho dù là một chọi một, đối phương cũng không còn tới mười vạn.” Dừng một chút, lại nói: “Năm vạn người đi, ta nghĩ thế.”

“Năm vạn à!” Diệp Lạc gõ gõ bàn: “Tinh Dương, chúng ta còn sống thì Phụng Định không thể mất.”

“Được.” Diệp Tinh Dương thản nhiên đáp.

Diệp Lạc mím môi: “Chỉ còn năm vạn người thì chắc Quân Hoảng có thể đối phó nhỉ?”

Diệp Tinh Dương không nói gì, chỉ hơi hơi giương mắt, nhìn cái bóng trên mặt đất, mặt nàng ở bên cạnh hắn, chỉ cần vươn tay ra, là có thể giữ lấy.

Nhưng hắn không làm gì, chỉ có sự dịu dàng trong mắt là nhiều hơn, lại được giấu dưới hàng lông mi thật dài.

Bất luận tương lai thế nào, hắn ở đây, bên cạnh nàng. Có thể cùng trải qua, cùng đối mặt, thì chẳng còn gì đáng sợ.

Cho dù cuối cùng, bọn họ đều chết trên sa trường, cũng chỉ là đổi một chỗ khác mà làm người Diệp gia thôi.

Việc thủ thành, Diệp Lạc không am hiểu, cho nên tất cả đều do bọn Diệp Tinh Dương và Tào Võ xử lý. Diệp Lạc dẫn theo Phong Gian Ảnh, đứng trên tường thành, nhìn một đám người bận rộn trong ngoài thành.

Trên dưới quân đội đều cảm nhận được không khí khác lạ của trận chiến này. Ai cũng biết, sau thành này, là một bình nguyên. Bọn họ đã không còn đường lui nữa.

“Công tử, người nhớ Thiên Hạ à?” Phong Gian Ảnh đột nhiên nói.

Diệp Lạc nhìn ra xa, không trả lời. Rất lâu sau, nàng mới nói: “Trước kia, tuy ta hiểu được hành vi của hắn, nhưng có đôi khi cũng không tránh khỏi việc oán hận. Vì sao không thể giữ vững giang sơn của mình, chung sống hòa bình, không khơi mào chiến tranh như vậy, thì chúng ta sẽ không bị thù nước ngăn cách, đứng ở phía đối lập? Nhưng hiện giờ, ta đã bắt đầu

hiếu được. Có đôi khi, con người ở một vị trí nào đó, sẽ khó làm chủ bản thân, cuối cùng lại đi làm một vài việc không muốn đó.”

Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Giống như bây giờ, rõ ràng trong lòng ta rất muốn ở cùng Thiên Hạ. Nhưng ta vẫn đứng ở đây, cách nó thiên sơn vạn thủy.”

Phong Gian Ảnh kinh ngạc nhìn nàng một lát, rồi đi lên đứng cạnh nàng, cùng nàng nhìn ra một hướng, đó là phía chân trời rất xa: “Công tử, kỳ thật mọi việc đã sớm được định sẵn, bắt đầu từ ngày người tới Thương Vụ Môn.”

“Đúng vậy, đã sớm bị định đoạt, chỉ là ta nghĩ nó cách ta rất xa mà thôi.” Diệp Lạc cười cười, mang theo vài phần thâm trầm.

Đồng môn học nghệ trên Thương Vụ Môn, không bao giờ hỏi lai lịch của nhau, không nói tới việc nhà. Sư môn có lệnh, bắt đầu từ lúc xuống núi sẽ trở thành người xa lạ, không quen biết nhau.

Nếu không phải nàng là nữ tử, thì rất lâu trước kia, khi sư phụ nhìn ra nàng và sư huynh có tình cảm với nhau, nàng đã sớm bị đuổi xuống núi đúng không?

Nhưng nàng vẫn không rõ, vì sao lúc ấy sư phụ lại nhìn trúng nàng chứ? Không dạy nàng dùng sắc đẹp mê người, không dạy nàng thu thập tình báo, mà dạy nàng giống đám sư huynh, sư đệ!

Hay là sư phụ thật sự có thể tính trước được là có một ngày nàng sẽ dùng thân phận nam nhi mà làm việc, thi triển một thân sở học?

Có lẽ nàng vĩnh viễn cũng không biết được đáp án của câu hỏi này.

Ba ngày sau, Quân Phi Tự triển khai vây công Thành Phụng Định. Hai bên đều không có hậu viện, không có đường lui, cho nên đều đem hết toàn

lực ra ứng phó, tình hình chiến đấu vô cùng thảm thiết.

Quân Phi Tự tuy là tinh nhuệ, nhưng lần này đous thủ của bọn họ cũng lớn mạnh, khác với những trận chiến lúc trước. Diệp Lạc dùng Tán Thạch Trận của Hồ Bí doanh làm chủ, trận pháp của phủ binh Diệp gia làm phụ, vây chặt Quân Phi Tự ở ngoài cửa thành mười dặm.

Đội tiên phong của Quân Phi Tự chậm chạp không thể đột phá. Phong Phi Tự nhanh chóng điều chỉnh hướng chủ công, buông tha việc tiến công cổng chính, đổi thành tiến công từ hai bên sườn.

Nhưng bọn Diệp Tinh Dương đã sớm ẩn nấp ở hai bên sườn, cứ gặp quân địch là giết.

“Vương Gia, lần này bọn họ tính liều mạng rồi.” Minh Các cau mày: “Chúng ta chỉ có thể đánh, không có cơ hội lập mưu.”

Phong Phi Tự đi ra nhìn Diệp Lạc trên tường thành phía xa. Cách một chiến trường chém giết vang trời, không nhìn rõ vẻ mặt đối phương. Nhưng cảm giác bị nhìn chăm chăm đó, rất quen thuộc.

Hắn mặc áo trắng, nàng mặc ngân giáp. Lúc này lại như đắm vào lòng nhau.

Tay Phong Phi Tự chậm rãi nâng lên: “Tên!”

Quân Phi Tự làm việc gì cũng thuận lợi, tên của Phong Phi Tự cũng không phải hư danh.

Một tay cầm cung, một tay cầm tên. Tay hơi hơi run. Nhưng hắn đã nhanh chóng trấn định lại.

Nâng tay kiên định giương cung tên về phía nàng, bắn ra ba mũi tên.

Không ai hoài nghi uy lực ba mũi tên này. Cũng không có ai nghi ngờ nó sẽ rơi nửa đường. Bởi vì người bắn tên là Phong Phi Tự danh chấn thiên hạ.

Diệp Lạc bình tĩnh nhìn, ba mũi tên kia phá không bay đến, tốc độ rất nhanh, mang theo sát ý sắc bén.

“Thừa tướng!”

“Công tử!”

Trong lúc nhất thời, có vô số tiếng kinh hô.

“Sư huynh, ba mũi tên này của huynh chặt đứt mọi đường lui của đối thủ, có phải quá vô tình không? Phải biết khoan dung mà độ lượng chứ.”

“Nha đầu ngốc, người đáng để ta bắn tên, thì nhất định là người không thể không chết đối với ta. Nếu đã không thể không chết, thì sao ta có thể để lại đường lui cho đối phương chứ.?”

“Người đắc tội huynh, nhất định là tên ngốc.” Nàng le lưỡi.

Hắn sủng nịch xoa đầu nàng: “Người đắc tội muội còn ngốc hơn. Bởi vì, lúc đó người đó sẽ đắc tội cả hai chúng ta.”

Lúc đó, nàng há miệng thật to, lòng đầy ngọt ngào.

Mà nay, mọi việc đều thay đổi.

“Tiểu thư!” Ngay cả Minh Các cũng cúi đầu hô một tiếng, lo lắng bước về phía trước.

Nhưng vào lúc này, thân hình Diệp Lạc hơi bay lên, như phượng hoàng giương cánh trên tường thành cao cao. Một kiếm giơ lên, nghênh đón mũi tên bay tới. Mũi tên chỉ làm đôi, bay qua hai bên.

Khóe môi Phong Phi Tự cong lên, buông cung ra: “Truyền lệnh, cung tiến thủ lên, đánh toàn bộ người ra nghênh chiến về thành cho ta.”

Ngay cả tên của hắc cũng không thể làm nàng bị thương nàng. Vậy thì sẽ chẳng còn ai có thể đánh lại nàng.

Sau khi rơi xuống đất, Diệp Lạc cũng không có vẻ vui sướng. Nàng nhìn theo hướng Phong Phi Tự rồi nói: “Tinh Dương, đối phương muốn mang cung tiễn ra, cho đội thuẫn thủ lên.”

Diệp Tinh Dương vội vàng đuổi tới, bởi vì kinh hách quá độ mà hết khí lực. Hắc lau mồ hôi trên trán: “Dạ!”

Mới đi hai bước, hắc lại xoay người lại, sắc mặt rất không dễ coi: “Tướng gia, lần sau đối phó với địch, phiền ngài động tác nhanh một chút.” Bằng không, sẽ dọa ra tai nạn chết người đấy.

Phong Gian Ảnh thì không dễ tính như vậy, trực tiếp đứng lên, vỗ đầu Diệp Lạc: “Công tử, nếu còn có lần sau, thì người mua đậu phụ về đập mặt vào đó chết đi.”

Diệp Lạc vô tội sờ đầu, gì chứ? Nàng chỉ chờ một chút thôi mà. Vậy mới tính đúng hướng của tên được. Sao lại có vẻ là nàng làm sai thế. Nhưng có hai ánh mắt nhìn chăm chăm, nàng rất không có cốt khí cười cười: “Được, lần sau ta nhanh một chút.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Huyết Vũ Như Ca

Edit: Lam Sắc.

Trận đánh này kéo dài quá mức tưởng tượng của mọi người.

Ba ngày trôi qua, chiến hỏa vẫn chưa dứt. Đối với Phong Phi Tự và Diệp Lạc đều là sự giày vò cả thân thể và tâm hồn.

Rạng sáng ngày thứ tư, Phong Phi Tự xoay người lên ngựa. Phá Thành Phụng Định là việc chắc chắn phải thành công, không thể kéo dài nữa. Cho nên trận chiến này, đích thân hắn xuất chiến.

Thiết Diện dẫn quân chủ lực tấn công cửa Bắc, kiềm chế quân đội Sùng Hưng. Còn Phong Phi Tự và Minh Các dẫn tiểu đội tinh nhuệ, phá cửa Đông, sau đó kết hợp với Thiết Diện, chiếm Phụng Định.

Diệp Lạc cau mày đứng trên tường thành. Nàng cũng đã nhận ra, tấn công cửa chính là một đội lớn. Nhưng nàng không rõ là Phong Phi Tự đang làm cái gì. Hay là hắn thực sự hạ quyết tâm tử chiến đến cùng? Nếu thực sự quyết chiến, thì sao hắn lại không xuất hiện. Nếu không phải quyết chiến, thì sao có thể cho lượng lớn binh lực như vậy ra đánh, mà nhìn thế công này, thì không phải là đánh giả.

“Diệp tướng, chúng ta làm gì đây? Đối với loại thế công này, thì trận pháp của chúng ta không có tác dụng, chúng ta cũng không có người nhiều

như vậy.” Tào Võ nói.

Lần đầu tiên Diệp Lạc cảm thấy bất an trong lòng, nàng nhìn Diệp Tinh Dương: “Diệp tướng quân, người chỉ huy trận này đi.”

Diệp Tinh Dương cười với nàng: “Diệp tướng yên tâm.” Lại quay sang Tào Võ: “Tào thống lĩnh, người dẫn Hồ Bí Doanh và Thần Tiễn Doanh thủ thành, tìm thời cơ mà động, ta lãnh binh xuất chiến.” Vừa dứt lời, liền rút kiếm bước đi.

“Diệp tướng quân: “Diệp Lạc bỗng nhiên lên tiếng: “Bảo trọng.”

Bước chân Diệp Tinh Dương hơi dừng một chút, nhưng không quay đầu lại, chỉ phất phất tay.

Diệp Lạc hơi nghiêng đầu: “Diệp Nhất, người mang theo phủ binh đi cùng Diệp tướng quân.”

“Dạ.” Diệp Nhất liếc Phong Gian Ảnh một cái, Phong Gian Ảnh gật đầu, hắn mới xoay người rời đi.

Diệp Lạc nhìn bóng dáng hắn đi xa, chỉ thấy tim đập càng ngày càng nhanh. Vì đối thủ là sư huynh nên nàng mới lo được lo mất, thấp thỏm lo âu như vậy sao?

Phong Gian Ảnh nhẹ nhàng khoác tay lên vai nàng: “Công tử yên tâm đi. Thắng bại là chuyện thường của nhà binh, lấy thân thủ của phủ binh Diệp gia, tuyệt đối có thể toàn thân trở về.”

Hắn nói phủ binh Diệp gia, đương nhiên cũng bao gồm cả Diệp Tinh Dương. Diệp Lạc hơi thả lỏng một ít, miễn cưỡng cười cười.

Đội binh phục tâm tình xong, Diệp Lạc mới nói: “Tào Võ, người bảo bọn Khương Tán, Liễu Nhất Dao và Thần Tiễn Doanh phân biệt dẫn binh

đóng ở ba cửa thành còn lại. Phong Gian, người dẫn người chuyển tất cả mọi vật tư tới chỗ chỉ huy. Như vậy một khi cửa thành nào có vấn đề, chúng ta cũng có thể chu toàn đường lui, việc phân phối vật tư do người xử lý.”

“Dạ!” Phong Gian Ánh nhận lệnh rồi đi.

Mà Tào Võ cũng xoay người đi thương nghị với bọn Khương Tán về việc bố trí binh lực. Tay Diệp Lạc nắm chặt tường thành. Ánh mắt nàng, nhìn chăm chú về phía Diệp Tinh Dương.

Diệp Tinh Dương và Thiết Diện không phải lần đầu giao thủ. Nhưng trận chiến lớn như vậy, hơn nữa hai bên đều là liều chết, thì vẫn là lần đầu tiên.

Trong mười năm này, tuy bọn họ chưa hề gặp mặt, nhưng vẫn luôn biết sự tồn tại của đối phương. Nhưng trong giờ phút này, ai cũng không có ý thủ hạ lưu tình. Một hình tròn mà hai người là trung tâm, đao kiếm bay loạn, máu tươi giàn giụa, vô số người chết.

Diệp Tinh Dương không quay đầu, nhưng hẳn biết phía sau hẳn có ánh mắt ai kia nhìn hẳn chăm chú. Kiếm của hắn vẫn luôn giơ cao, chưa hề dừng lại.

Kiếm vung lên, máu tươi....., cho đến khi máu đỏ nhuộm đầy đất.

Con người, luôn có lúc mệt mỏi.

Diệp Tinh Dương chống kiếm đứng thẳng, trên gương mặt anh tuần tràn đầy mồ hôi và vết máu. Hắn thở mạnh, lấy một gói nhỏ trong lòng ra: “Diệp Nhất.”

Diệp Nhị, Diệp Tam nhanh chóng che chở cho Diệp Nhất đến gần hắn, Diệp Tinh Dương giao gói nhỏ cho Diệp Nhất: “Giao ấn tướng soái cho Khương Võ, đóng cửa thành.”

Diệp Nhất giật mình, khiếp sợ nhìn hăn.

Diệp Tinh Dương cười: “Bảo Khương Vô hạ lệnh đóng cửa thành, mặt khác, bảo vệ nàng.”

Bọn họ đã không thể ngăn cản được thế công của đối phương nữa rồi. Đóng cửa thành là biện pháp phòng thủ tốt nhất. Nhưng nó cũng có nghĩa là bọn họ tự cắt đứt đường lui của chính mình.

Vào giờ phút này, bọn họ đã không còn lựa chọn nào khác. Diệp Nhất nhận lệnh bài, nhanh chóng chạy về thành.

Diệp Tinh Dương nhìn hăn đi xa, cùng với hình bóng trên tường thành cao cao kia. Hăn hơi mím môi, dứt khoát xoay người.

Mà Diệp Lạc, nghe xong lời Diệp Nhất nói, thì dựa người vào tường thành, chỉ thấy trong lòng trống rỗng, lạnh lẽo.

Khương Vô nhận ấn soái, ánh mắt nhìn nàng trưng cầu ý kiến: “Diệp tướng?”

Diệp Lạc hiểu ý Diệp Tinh Dương, nàng biết hăn không muốn mệnh lệnh này do nàng nói ra. Nhưng mà, nàng nhìn xuống dưới thành. Nơi đó, có Tinh Dương, có phủ binh Diệp gia, bảo nàng làm sao có thể vứt bỏ chứ?

Diệp Nhất nói: “Khương thống lĩnh, nếu Diệp tướng quân giao ấn soái cho ngài thì xin ngài tạm thời chủ trì đại cục. Xin ngài hạ lệnh đóng cửa thành đi!”

Hăn quỳ xuống: “Xin ngài không cần cô phụ tâm ý của tướng quân. Đóng cửa thành đi.”

Chỉ có như vậy, máu bọn họ huyết, mới không chảy vô ích.

Diệp Lạc nắm chặt tay: “Cửa Đông cũng bị tấn công. Lúc này không thể đại ý. Khương thống lĩnh, hạ lệnh đi.”

Khương Vô cắn chặt răng, hăn cũng hiểu được, lúc này, làm như vậy chính là lựa chọn tốt nhất: “Truyền lệnh, đóng cửa thành.”

Diệp Lạc xoay người, như tên bắn, lao ra cửa thành.

Bao nhiêu trách nhiệm, thì lúc này cũng không còn quan trọng nữa. Nàng chỉ biết là, nàng không thể bỏ bọn họ ở đó. Nếu cuộc đời cho phép con người có thể tùy hứng một lần, vậy thì ngay lúc này, cứ để nàng bỏ xuống tất cả, làm Diệp Lạc một lần đi.

“Công tử!” Diệp Nhất hét lên, nhưng hăn có nhanh hơn nữa, cũng không đuổi kịp bước chân Diệp Lạc.

Cửa thành đã đóng, thì nhất quyết không thể mở lại.

Khương Vô chỉ kịp nhìn thấy Diệp Nhất vọt qua cửa thành.

Diệp Lạc ra khỏi thành sớm một chút, quay đầu nhìn Diệp Nhất, thở dài một hơi, nhưng không nói gì. Nàng thả chậm tốc độ, chờ hăn đi lên.

Diệp Nhất đuổi kịp rất nhanh, đi bên cạnh nàng: “Tiểu thư, chúng ta đi thôi.”

Hai người nhìn nhau cười, bình tĩnh mà thản nhiên.

Diệp Tinh Dương thấy Diệp Lạc đến, hung hăng trừng Diệp Nhất. Diệp Nhất nhún nhún vai: “Người cũng biết mà, ta không cản được nàng.”

Diệp Lạc vỗ vai Diệp Tinh Dương: “Tốt lắm, Tinh Dương, có sức trừng Diệp Nhất, thì không bằng tiết kiệm sức giết nhiều hơn vài người đi.” Trong lúc nói, đã rút kiếm ra, giơ lên cao: “Kết trận!”

Các binh lính khác không hiểu, nên vẫn chiến đấu dưới sự chỉ huy của Diệp Tinh Dương. Còn phủ binh Diệp gia vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc thì nhanh chóng tập hợp về đây.

Lúc ấy năm trăm phủ binh đi theo Diệp Lạc xuất chinh, đã chết mất hơn trăm. Nhưng những người còn sống, vẫn vây quanh nàng.

Một đám phủ binh này có thể nói là lớn lên cùng Diệp Lạc. Mỗi lần Diệp Lạc về Diệp gia, đều cùng bọn họ huấn luyện. Bọn họ từng mai phục ban ngày, đánh ban đêm trên núi cao, trong rừng rậm; tập võ ở nơi băng thiên tuyết địa. Mà lúc này, bọn họ ở trên chiến trường đẫm máu này cùng tiến cùng lùi.

Lấy Diệp Lạc, Diệp Nhất, Diệp Nhị làm chủ, các phủ binh khác lập thành trận hình tam giác. Như một cái dùi sắt bèn tiến thẳng về trận doanh của đối phương.

Trong tình trạng hai bên đều kiệt sức, chẳng ai biết, phủ binh Diệp gia lấy năng lượng ở đâu, mà đột nhiên bộc phát ra sát khí sắc bén và khí thế cường đại như vậy.

Còn đối với phủ binh Diệp gia, thì đây trận chém giết nhẹ nhàng vui vẻ. Vô số lần cùng diễn tập, sự ăn ý hơn mười năm bồi dưỡng ra, giống như chính là vì giờ phút này.

Bọn họ có thể cùng đồng bọn của mình, người mình một lòng trung thành, tạo ra trận chiến huy hoàng nhất cuộc đời họ trên chiến trường u ám này. Dũng cảm tiến lên, xúc động chịu chết.

Con người khi còn sống, luôn sợ phải đi tới cái chết.

Nhưng bọn họ, chiến đấu tới giây phút cuối cùng của sinh mệnh vì đất nước, làm bạn với nhau, đồng sinh cộng tử, lại không hề tiếc nuối.

Bóng chiều rơi xuống, giống như không muốn nhìn thấy khung cảnh thảm thiết, bi tráng đó.

Chân Diệp Lạc hơi lão đảo, Diệp Tinh Dương vội vàng đỡ nàng, lại vì chạm phải vết thương trên vai mà hít một ngụm khí lạnh

“Tinh Dương?” Diệp Lạc vội vàng đề vai hấn lại.

Diệp Tinh Dương lau vết máu trên mặt, ánh mắt vẫn trong suốt như trước: “Tiểu thư, chúng ta làm tốt hơn ta nghĩ.” Lấy mười vạn người nghìn hai mươi vạn, dù bọn họ bại cũng vẫn thắng: “Bọn họ không còn tới ba vạn người.”

Diệp Lạc gật gật đầu: “Tinh Dương, sợ không?”

“Tiểu thư sợ không?”

“Có Tinh Dương ở đây, ta không sợ gì cả, cho dù trên đường xuống hoàng tuyền, cũng sẽ không tịch mịch.”

“Ừ.”

Có thể cùng người xuống hoàng tuyền, là hạnh phúc, của ta, tiểu thư!

Diệp Lạc không biết mình đã giết bao nhiêu người, chỉ biết là cuối cùng, kiếm cũng không giờ nổi nữa. Có phải là đến phút cuối cùng của sinh mệnh, thì cái gì cũng nặng hơn, trừ sinh mệnh mình ra không?

“Tinh Dương, ta mệt rồi.” Nàng cảm thấy hình như mình đã nói như vậy, lại có vẻ như chưa nói. Mà câu trả lời của Diệp Tinh Dương, đã ngoài nhận thức của nàng.

Thế giới rốt cuộc cũng im lặng, Diệp Lạc nhắm hai mắt lại.

Cả đời này, nàng đã cố gắng tranh thủ quá nhiều, trả giá quá nhiều, nàng đã làm hết khả năng của nàng, không thẹn với lương tâm.

Chính tiếc là, Quân Hoảng, ta thất hứa rồi.

Mà lúc này, cửa Đông của Thành Phụng Định bị phá.

Phong Gian Ảnh và Khương Võ, tổ chức toàn bộ binh lực, đối kháng với Phong Phi Tự. Sau khi bọn họ vào thành thì đi một bước cũng bị cản trở.

“Minh Các, người dẫn người đi mở cửa Bắc.” Phong Phi Tự quát.

Cửa Bắc vừa mở, đại quân của Thiết Diện sẽ có thể tiến vào nhanh chóng. Minh Các dẫn theo nhân, dưới sự che giấu của Phong Phi Tự nhanh chóng rời khỏi cửa Đông.

Nửa khắc sau, Minh Các một mình quay về: “Vương gia, đại quân ở cửa Bắc, gần như bị diệt hoàn toàn, Thiết Diện chết rồi.”

“Làm sao có thể?” Phong Phi Tự hiểu rõ sức chiến đấu của đối phương. Dù là Diệp Tinh Dương tài giỏi cỡ nào cũng không có khả năng lấy một địch hai, giết gần hết hai mươi vạn quân của hắn được.

Minh Các cũng không tin đây là sự thật, nhưng cửa Bắc mở ra, không tin không được: “Quân Sùng Hưng chết hết, mà quân ta cũng không còn tới hai vạn.”

Phong Phi Tự nhìn về chỗ chỉ huy phía trước, chỉ có Phong Gian Ảnh và Khương Võ, cửa Đông đã bị phá, nàng không có khả năng vẫn ổn: “Là muội ấy à?”

“Dạ.”

Như vậy cũng có nghĩa....., Phong Phi Tự chỉ thấy có vị ngọt ngọt tanh tanh trong cổ họng, trước mắt biến thành màu đen.

“Vương gia?” Mị Ảnh vội vàng đỡ lấy hân.

Phong Phi Tự che miệng lại, một chút màu đỏ chảy xuống khóe miệng.

“Vương gia!” Lúc này, một người mặc hồng y từ phía sau đi tới: “Thiết vệ tinh cấp báo, có khoảng mười vạn quân Sùng Hưng đang tới gần Phụng Định, dự tính không tới nửa ngày là đến nơi.”

Phong Phi Tự miễn cưỡng giữ bình tĩnh, tiếp nhận cấp báo.

Là Quân Hoảng buông tha kinh thành, dẫn hơn mười vạn quân đội, tới trung bộ Sùng Hưng rồi đột ngột quay ngược lại, nhanh chóng chạy tới Phụng Định.

Lấy sức chiến đấu của Quân Phi Tự lúc này, dù có miễn cưỡng đánh hạ được Phụng Định, thì cũng không giữ được.

“Rút!”

Một trận quyết chiến của Quân Phi Tự và Quân Sùng Hưng lấy kết cục lưỡng bại câu thương mà chấm dứt.

Phong Phi Tự tính được tất cả, lại không tính được lòng người!

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ta Là Diệp Lạc

Gió thổi cát vàng, mang khí lạnh của ban đêm nhuộm đậm mọi nơi. Thi thể binh lính Sùng Hưng và Quân Phi Tự hỗn tạp cùng một chỗ, đông nghìn nghịt kéo dài ra xa.

Lúc Quân Hoảng chạy tới nơi, cũng chỉ thấy một biển thi thể, trong mắt toàn màu máu. Mười vạn nhân mã sau lưng hăn đứng nghiêm nghị. Tuy bọn họ đều dày dặn kinh nghiệm sa trường, nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh tượng hơn ngàn dặm, máu chảy thành sông, vẫn bị kinh động.

Quân Hoảng gần như là lảo đảo, không hỏi gì cả, bởi vì hăn thấy Phong Gian Ảnh đang điên cuồng. Hăn thật sự điên rồi, không ngừng tìm kiếm trong biển thi thể.

Trừ Diệp Tri ra, thì còn ai có thể khiến Phong Gian Ảnh thất thố như vậy chứ?

Quân Hoảng chỉ thấy máu trong người đều ngừng chảy. Hăn... vẫn tới chậm sao?

Diệp Tri, ta đến rồi, còn người ở đâu chứ?

Quân Hoảng lắc đầu: “Hăn nói là hăn sẽ còn sống, hăn nói rồi mà.”
Hai mắt hăn sáng ngời: “Tìm Diệp tướng cho trẫm.”

Người như hăn, nếu đã nói là còn sống, thì nhất định sẽ còn sống.

Quân Hoảng chạy sang, mặc kệ khắp nơi đều là chân tay bị đứt, hăn quỳ xuống, từng bước từng bước lật xem. Nhưng mà, vẫn không phải, vẫn không phải.....

Diệp Tri, người ở đâu chứ? Quân Hoảng chỉ thấy lòng càng ngày càng đau đớn. Giống như có vết nứt càng lúc càng lớn, lớn tới mức hăn thở cũng thấy đau đớn.

Hăn vươn tay ra, vô cùng run rẩy lật từng thi thể lên. Nó là một loại cảm giác vừa vui vừa buồn.

Vui là, may mắn không phải hăn; Buồn là vì còn chưa tìm được hăn.

Người đến còn có cả Tang Du và Giản Phàm. Là bọn họ biết tin tình thế Diệp Lạc nguy cấp, mới thông báo cho Quân Hoảng.

Nhưng bọn họ vẫn tới chậm.

Không phải con đường liên lạc Diệp gia chậm, mà vì Diệp Lạc vốn không tính là sẽ có viện trợ.

Nhưng mà đối với người Diệp gia thì giang sơn xã tắc cũng không quan trọng bằng Diệp Lạc. Cho nên, khi Tang Du tìm tới Quân Hoảng, bọn họ không quan tâm cái gì là đại cục, bọn họ chỉ quan tâm tới tiểu thư.

Trong mắt Tang Du tràn đầy tơ máu, nói với người bên cạnh: “Đi tìm phủ binh.”

Nơi nhiều phủ binh Diệp gia nhất, chính là chỗ tiểu thư.

Cho dù hăn tìm đúng phương hướng, thì trên chiến trường mấy chục vạn người, khi bọn họ tìm được thì cũng đã tới bình minh.

“Thập Ngũ ở đây.”

“Diệp Tấn ở đây.”

“.....”

Phong Gian Ảnh, Tang Du, Giản Phàm đều chạy sang.

Trách không được bọn họ vẫn không tìm ra, vì phủ binh Diệp gia đa số là chết ở trận doanh Quân Phi Tự. Bên cạnh mỗi người, đều có bảy tám thi thể địch.

Mà phủ binh Diệp gia trên cơ bản đều dựa lưng tốp năm tốp ba chết cùng một chỗ, đều bị thương trên mặt, không ai bị thương sau lưng cả.

Trong mắt Tang Du đầy nước, đây là phủ binh bọn họ, trong lúc lấy mạng mà đánh, luôn tuyệt đối tín nhiệm đồng bọn;

Đây cũng là phủ binh bọn họ, đối địch anh dũng, lấy trận chiến bi tráng như vậy soạn ra truyền kỳ về phủ binh Diệp gia.

Thập Ngũ, Thập Lục, Thập Nhị, A Lục..... Từng người từng người một, đều được tìm ra.

“Tinh Dương!” Phong Gian Ảnh kêu thảm thiết một tiếng, lại vì giọng khàn khàn mà hạ thấp âm điệu.

Sau khi nâng Diệp Nhất, Diệp Nhị lên, thì phát hiện Diệp Tinh Dương dưới thân bọn họ. Hắn nằm úp sấp, kiếm để ở bên cạnh. Phong Gian Ảnh giơ tay ra kéo, mới phát hiện hắn đang ôm một người trong lòng.

“Công tử!” Hắn run run nói.

Hai chân Tang Du mềm nhũn quỳ xuống. Người Tinh Dương ôm trong lòng, dù chỉ lộ một cái đỉnh đầu ra, thì hắn cũng nhận ra đó là tiểu thư.

“Giản Phàm, mau gọi Giản Phàm tới xem.” Phong Gian Ảnh muốn ôm Diệp Lạc trong lòng Diệp Tinh Dương ra, lại không nghĩ tới Diệp Tinh Dương ôm rất chặt, căn bản kéo cũng không nhúc nhích.

Phong Gian Ảnh kéo mạnh tay hắn ra: “Tinh Dương, người buông ra, chúng ta xem tình huống của công tử đã.”

Diệp Tinh Dương vẫn nhắm mắt, đã không xem thấy hô hấp nữa, nhưng hai tay của hắn, vẫn ôm chặt người trong lòng. Phong Gian Ảnh dùng cả hai tay cũng không kéo ra được.

Hai chân Tang Du vô lực, chỉ có thể dùng hai tay đi qua, hắn nhẹ giọng nói: “Tinh Dương, ta là Tang Du, chúng ta tới đón người.”

Tay hắn nhẹ nhàng để lên người Diệp Tinh Dương: “Tinh Dương, ta là Tang Du, người buông tay ra đi, để Giản Phàm xem cho công tử.”

“Tinh Dương, ta là Tang Du, chúng ta ở đây, công tử an toàn rồi.”

Tay Diệp Tinh Dương chậm rãi buông ra, nước mắt trong mắt Tang Du rốt cuộc cũng rơi xuống.

Diệp Lạc vẫn tốt, y phục nàng tuy đầy máu, nhưng trên người không có tới nửa vết thương, mà bọn Diệp Tinh Dương và Diệp Nhất, Diệp Nhị, lại đầy vết thương trên người.

“Cám ơn người, Tinh Dương.” Bảo vệ tiểu thư tốt như vậy!

Giản Phàm buông hòm thuốc ra, hít sâu vài hơi, mới đặt tay lên mạch Diệp Lạc, tuy mạch đập rất chậm, nhưng vẫn có quy luật.

Hắn ghen ngào, mừng rỡ như điên: “Nàng không sao. Nàng còn sống. Nàng không so cả.....”

Giản Phàm luôn luôn lạnh nhạt lúc này lại vừa khóc vừa cười, nói không ra lời.

“Thế bao giờ hãn tỉnh?” Quân Hoảng vừa nhận được tin chạy tới, đi tới gần lại nghe được những lời này, sự căng thẳng này giờ đột nhiên thả lỏng, có chút vô lực thở dốc.

“Nàng chỉ bị suy kiệt quá thôi. Uống mấy chén thuốc, lại tĩnh dưỡng vài ngày là được.”

Quân Hoảng đi tới: “Ta mang hãn về.”

“Không được.” Tay Tang Du co lại, ôm chặt Diệp Lạc một ít: “Là ta giao nàng cho Tinh Dương, ta sẽ trông nàng, cho đến khi nàng tỉnh.”

“Tinh Dương?”

Tang Du nhìn Diệp Tinh Dương một cái: “Đúng vậy, Tinh Dương, Diệp Tinh Dương, là phủ binh Diệp gia chúng ta.”

Lúc này, Giản Phàm đã đỡ Diệp Tinh Dương dậy, dựa vào người mình, đặt tay lên mạch ở cổ tay hãn, không có nhảy lên. Hãn ổn định nhịp tim đập, ngừng hô hấp, lại dò xét vài lần, mới tìm được sự nhúc nhích khe khẽ kia: “Tinh Dương, còn sống.” Hãn vừa mừng vừa sợ.

Nhanh chóng lấy ngân châm ra, đâm vào mấy huyết của Diệp Tinh Dương: “Tinh Dương, ngươi phải sống, nếu không công tử tỉnh lại, chúng ta biết ăn nói sao với nàng?”

Lần này xuất chiến, phủ binh Diệp gia bao gồm cả Diệp Tinh Dương, tổng cộng có năm trăm mười tám người. Ngoài Diệp Tinh Dương, Diệp Thập Ngũ, Diệp Thập Lục và Diệp Tấn trọng thương, đang hôn mê ra, năm trăm mười bốn người khác, toàn bộ đều chết trận.

Quân Phi Tự quân vẫn đang duy trì thần thoại bất bại. Nhưng một trận chiến này, đã tổn hao quá nhiều nguyên khí. Trừ nhân mã ở lại bảo vệ kinh thành ra, thì toàn bộ tinh anh đều chết hết. Dù là thắng cũng là bại.

Diệp Tinh Dương thành danh sau một trận chiến, tiếc là năm trăm phủ binh của Diệp gia, nuôi mười năm hủy trong một ngày.

Hai ngày sau, Diệp Lạc tỉnh lại. Nàng ngồi dậy, trong khoảng thời gian ngắn, không biết mình đang ở đâu.

“Diệp Tri, người tỉnh rồi à?” Người trông nàng là Quân Hoảng. Vừa thấy nàng ngồi dậy thì kích động chạy qua: “Người thấy thế nào, có thấy không thoải mái không?”

Diệp Lạc lẳng lặng nhìn hắn, không nói một lời.

Quân Hoảng nóng nảy: “Làm sao thế, có phải bị đau không? Ta đi gọi Giản Phàm.”

Diệp Lạc cũng không nói gì, chỉ nhìn hắn vội vàng lao ra ngoài.

Rất nhanh, Tang Du, Giản Phàm và Phong Gian Ảnh đi vào theo Quân Hoảng. Giản Phàm ngồi bên giường, bắt mạch cho nàng, nhìn vẻ mặt của nàng, hỏi: “Công tử, người thấy không thoải mái ở đâu?”

Diệp Lạc nhìn hắn, lại nhìn Tang Du, không nói gì.

“Giản Phàm, công tử sao rồi?” Tang Du hỏi.

Giản Phàm lắc đầu: “Không có gì đáng ngại, nhưng không biết sao lại thế này.”

“Không phải là Diệp Tri bị thương ở đâu nên ngốc rồi chứ?” Quân Hoảng cả kinh, vội vàng nhào tới, chỉ vào mặt mình, cẩn thận nhìn Diệp Lạc: “Diệp Tri, người nhận ra ta là ai không?”

Diệp Lạc trừng mắt nhìn, một chưởng đánh vào mặt hăn.

“A!” Quân Hoảng hít một ngụm khí lạnh, bùm mặt nhìn Diệp Lạc.

Diệp Lạc cúi đầu nhìn tay mình, có thể cảm nhận được đau. Nàng nhẹ nhàng hỏi ra một câu, suýt nữa làm mấy nam nhân ở đây khóc to.

“Ta còn sống sao?”

Đúng vậy, nàng còn sống, nhưng phủ binh của nàng lại toàn bộ nằm xuống dưới đất.

Diệp Nhất, Diệp Nhị có võ công cao nhất trong số các phủ binh. Nhưng trên người bọn họ lại nhiều vết thương nhất. Nàng biết, bọn họ che cho nàng, nếu không, dựa vào việc hai người bọn họ đưa lưng về nhau kháng địch, tuyệt đối không có khả năng có nhiều vết thương trên lưng như vậy.

Bọn họ dùng sự im lặng mà bảo vệ nàng. Bảo vệ nàng chém giết vui vẻ nhẹ nhàng.

Còn cả Tinh Dương nữa. Tinh Dương của nàng. Diệp Lạc ngồi xuống giường, cầm tay Diệp Tinh Dương, nước mắt rơi như mưa: “Tinh Dương, ta vẫn còn sống, người mở mắt ra nhìn ta đi.”

Diệp Tinh Dương, thân trúng vô số đao, trong đó có hai đao làm bị thương tâm phế, sớm phải khí tuyệt bỏ mình. Nhưng hăn vẫn còn sống, dùng chút sức lực cuối cùng mà ôm lấy Diệp Lạc, lấy thân thể mình để che giấu tung tích của nàng.

Hai ngày nay, hăn vẫn thở, nhưng cũng vẫn bất tỉnh.

“Tinh Dương, là ta đây. Tinh Dương.....” Nước mắt của nàng, một giọt lại một giọt rơi vào mặt hăn, tay hăn bỗng nhiên giật giật.

“Tình Dương, Tình Dương“ Diệp Lạc mừng như điên, lau nước mắt:
“Tình Dương, người tình lại đi.”

Giản Phàm vội vàng đâm mấy kim vào mấy huyết đạo của Diệp Tình Dương. Tang Du nhỏ giọng nói: “Sao rồi?”

Giản Phàm xoa mồ hôi trên trán, ảm đạm lắc đầu.

Diệp Lạc nhin không được khóc to lên.

Lúc trước, ca ca rời đi, nàng đã chuẩn bị tâm lý từ trước. Nhưng còn Diệp Tình Dương ở trong lòng nàng, luôn là ca ca, bạn bè, đồng bọn bên cạnh nàng. Mất ca ca, nàng còn có Tình Dương, mất Tình Dương thì nàng còn có ai nữa?

“Tình Dương, không cần rời khỏi ta. Tình Dương, ta thực rất sợ. Tình Dương, Tình Dương.....”

Dù Diệp Lạc có kiên cường tới đâu, thì cũng chỉ là một cô nương chưa đến hai mươi. Diệp Tình Dương vừa là ca ca, vừa là bạn, là chỗ dựa trong tiềm thức của nàng. Nay, khi nàng liên tục mất hai người thân nhất, làm sao có thể tiếp nhận sự ra đi của hãn chú?

“Tình Dương, ta không cần người đi đâu.”

Tay Giản Phàm nhẹ nhàng đặt lên vai Diệp Lạc: “Công tử, để Tình Dương an tâm đi đi.” Sở dĩ Tình Dương còn chưa đi, chắc là do còn lo cho an nguy của tiểu thư, mà dùng dục vọng muốn sống mãnh liệt giữ lại một hơi thở cuối cùng. Tiểu thư như vậy thì sao hãn có thể nhắm mắt đi được?

“Không được, Tình Dương, ta không cho người đi, người ở lại đi, ta không cần người đi.....” Nàng không nghĩ được nhiều như vậy, nàng chỉ muốn Tình Dương ở lại, cho dù đau khổ, cũng phải ở lại.

“Công tử.” Phong Gian Ảnh vén rèm đi vào: “Phong Phi Tự đến đây.”

Hắn tới đây làm gì? Diệp Lạc đột nhiên đứng dậy. Lúc này, Quân Hoằng đi vào, phía sau hắn, là Phong Phi Tự và Vô Nhai.

Diệp Lạc nhìn chăm chăm Phong Phi Tự, hắn vẫn vô cùng tuấn dật như trước. Nhưng trong lòng nàng đã có cái gì đó bắt đầu khởi động, điên cuồng kêu gào ra ngoài.

Tay Diệp Lạc vừa lật, liền đánh tới chỗ Phong Phi Tự. Một chưởng kia, mang theo sát khí lạnh tận xương.

Phong Phi Tự vẫn không nhúc nhích, hai tròng mắt nhìn nàng mang theo sự phẫn hận đánh về phía hắn. Hắn im lặng nhìn nàng, thậm chí mắt cũng không có chớp.

Vô Nhai lại chặn trước mặt Phong Phi Tự, mở hai tay ra: “Chờ đã.”

Diệp Lạc cả kinh, chưởng gió đột ngột đổi phương hướng, đánh sang bên cạnh. Chỉ thấy ầm ầm nổ vang. Toàn bộ gian giữa doanh trướng vỡ tan, xung quanh đều là mảnh vụn.

Vô Nhai bị dọa cả thân đều là mồ hôi lạnh. Vừa rồi tiểu thư thật sự muốn giết Vương gia.

“Vô Nhai, tránh ra!” Diệp Lạc đứng lại, lạnh lùng quát.

“Không phải, Vương gia tưởng người xảy ra chuyện, chạy suốt đêm về núi. Rất vất vả mới xin được Ngọc Hoàn Hồn, người không biết.....”

“Vô Nhai, im miệng.” Phong Phi Tự quát hắn, đẩy hắn ra, đứng trước mặt Diệp Lạc: “Hôm nay ta tới là muốn đưa muội đi.”

Qua trận kinh hách này, hắn mới biết được rằng không có gì quan trọng bằng Lạc Lạc. Cái gì cũng có thể mất đi, nhưng chỉ có nàng là hắn không

thể buông tay.

“Nơi này, vốn không phải nơi muội nên tới. Ta sẽ không dung túng cho sự tùy hứng của muội nữa.”

“Dung túng à?” Diệp Lạc cười chảy cả nước mắt: “Huynh muốn dẫn ta đi sao? Bây giờ huynh dựa vào cái gì mà nói với ta những lời này chứ.”

“Phong Phi Tự, người đừng quên, bây giờ người đang ở Thành Phụng Định của Sùng Hưng.” Quân Hoảng cũng nghiêm mặt nói.

Phong Phi Tự nhìn Quân Hoảng, nhẹ nhàng cười: “Lục Vương Gia quý quốc đã bày mưu đặt kế ký kết hiệp định ngưng chiến với Quốc Quân ta. Bốn vương ở biên quan, nằm ngoài tầm tay, không thể thay đổi được. Nhưng nếu hôm nay ta không thể bình yên trở về nước, thì mười năm vạn Quân Phi Tự còn ở Hoa Gian Quốc, sợ là ít ngày nữa sẽ đến đây thôi. Đến lúc đó, trách nhiệm của việc xé bỏ hiệp định là ở bên ngài rồi.” Nếu hắn dám tới một mình, đương nhiên không thể không chuẩn bị gì cả.

“Mặc dù là ký tên ngưng chiến, cũng không có nghĩa là người có thể mang Thừa tướng của Sùng Hưng ta đi.”

“Thừa tướng à?” Phong Phi Tự cười cười nhìn Quân Hoảng: “Muội ấy không phải Thừa tướng của người, muội ấy là nữ nhân của ta.”

“Phong Phi Tự!” Phong Gian Ảnh gầm lên một tiếng: “Người thật ti bỉ.”

Quân Hoảng thấy buồn cười, Diệp Tri sao có thể là nữ nhân được. Hắn đã tự mình nghiệm thân rồi: “Phong Phi Tự, cho dù người muốn làm chuyện gì, thì cũng nên tìm lý do tốt một chút. Trẫm dám đảm bảo, Diệp Tri hắn.....”

“Quân Hoảng!” Diệp Lạc nhắm mắt lại. Trong nụ cười đều là sự bất đắc dĩ và ưu thương. Nàng chưa từng nghĩ tới, thân thể của nàng sẽ bị vạch trần

dưới tình huống này. Nàng xoay người lại, bình tĩnh nhìn Quân Hoảng.

Vị đế vương trẻ tuổi này, đã ngày càng trưởng thành hơn, đã dần bày ra sự sắc bén, phong phạm chính nhân quân tử. Nhưng khi đối diện với nàng thì vẫn đơn thuần như trước, vẫn hoàn toàn tin tưởng và yêu nàng.

Phần tình cảm này trong suốt tinh thuần, không nhiễm chút bụi bặm, dù với thân phận địa vị của hắn, thật sự là đáng quý.

“Diệp Tri là ca ca ta. Ta là Diệp Lạc.” Nàng nâng tay lên, cởi dây buộc tóc, một đầu tóc đen rơi xuống: “Từ đầu tới đuôi, đều là ta.”

Quân Hoảng há miệng, lúng ta lúng túng không nói thành lời: “Người, người.....”

“Ta thật sự là nữ nhân.”

Doanh trại đã bị Diệp Lạc đánh hỏng. Binh lính đi tuần, và cả thị vệ của Quân Hoảng đều trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này. Thừa tướng văn võ song toàn, tài hoa vô song trong cảm nhận của bọn họ, lại là một nữ nhân sao!

Khương Vô ngã ngồi trên mặt đất, nửa ngày không đứng dậy được.

Quân Hoảng phản ứng lại rất nhanh, hắn đi về phía trước vài bước, một tay giữ lấy Diệp Lạc: “Cho dù là nữ nhân, người cũng không thể đi theo hắn.” Là nam hay là nữ, không quan trọng, quan trọng là người ở trước mặt này.

Diệp Lạc có chút muốn khóc, lần này, không phải vì bi thương: “Được, ta không đi.”

Nàng nhìn Phong Phi Tự, lắc đầu: “Ta không đi.”

Phong Phi Tự nhìn bọn họ, trong mắt có chút phức tạp: “Nếu ta có thể cứu Diệp Tinh Dương thì sao?”

“Huynh nói cái gì?” Diệp Lạc thất thanh nói: “Huynh có thể cứu Tinh Dương à?”

“Đúng vậy, ta cứu Diệp Tinh Dương, điều kiện là muội đi theo ta.”

“Không được!” Tay Quân Hoảng căng thẳng, giữ chặt tay Diệp Lạc hơn.

Diệp Lạc im lặng, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tinh Dương. Nàng không muốn đi, nhưng, nếu là vì Tinh Dương thì sao? Có thể để Tinh Dương sống lại, thì đó đúng là sự dục hoặc quá lớn!

“Tiểu thư, chúng ta cùng đi đi, không cần xen vào thị phi nơi này nữa. Chúng ta lại cùng nhau đi khắp giang hồ, giống như lúc trước, được không?” Vô Nhai khẩn thiết nhìn nàng. Hắn biết, đối đầu với Vương gia, cũng là chuyện dày vò. Thế lực của Quân Hoảng cũng đã ra hồn, mà bây giờ chính là lúc nàng rút lui.

“Vô Nhai!” Diệp Lạc nhẹ nhàng thở dài: “Không bao giờ có thể như lúc trước được nữa. Năm trăm phủ binh của ta, quân đội của chúng ta, còn cả Thiết Diện của các người, Quân Phi Tự. Ở giữa có nhiều sinh mạng, máu và nước mắt như vậy, lại sao có thể như lúc trước được nữa!”

Lòng của nàng đột nhiên bình tĩnh lại: “Sư huynh, người định cứu Tinh Dương kiêu gì? Chỉ còn lại một hơi thở cuối cùng thôi.”

Trên mặt Phong Phi Tự chậm rãi hiện ra vẻ tươi cười: “Trong tay ta có Ngọc Hoàn hồn, trong cơ thể Quân Hoảng có Hỏa phượng hoa, chỉ cần còn một hơi, là có thể cứu hắn.”

Diệp Lạc nhìn Quân Hoảng một cái: “Tin tức của Hoa Gian quốc quá nhiên linh thông. Giản Phàm, người thấy sao?”

Giản Phàm cau mày: “Theo đã sử ghi lại, thì Ngọc Hoàn hồn và Hỏa phượng hoa liên hợp đúng là có thể khởi tử hồi sinh. Nhưng trên thực tế chưa có ai thử cả. Vì hai thứ này đều thuộc bảo vật của Hoàng thất hai nước.” Hắn cúi đầu, nhìn mặt Diệp Tinh Dương tái nhợt, trong mắt ngấn lệ: “Chúng ta đều muốn Tinh Dương sống, nhưng mà tiểu thư không ai hiểu rõ tâm tư Tinh Dương hơn chúng ta. Tiểu thư, người để Tinh Dương đi đi.”

Nếu là Tinh Dương thì hẳn là tình nguyện chết chứ sẽ không để tiểu thư chịu một chút ủy khuất.

“Nhưng ta muốn để Tinh Dương sống. Chỉ có còn sống, thì mới có hy vọng.” Diệp Lạc nhẹ giọng nói, nàng ngẩng đầu nhìn Phong Phi Tự: “Người có mang Ngọc Hoàn hồn đến đây không?”

“Đúng vậy, ở trong lòng ta.”

“Không cần, tiểu thư!”

“Không được!”

“Không.....” Một tiếng này, yếu ớt vô cùng, rơi vào tai người nghe, lại như sét đánh.

“Tinh Dương!” Diệp Lạc phản ứng lại, xoay người phi tới trước giường, vừa mừng vừa sợ: “Tinh Dương!”

Diệp Tinh Dương thực sự mở mắt ra, nhưng cả người đều là mồ hôi, giống như linh hồn hắn đã cạn kiệt rồi: “Tiểu thư, không cần.”

Giản Phàm và Tang Du một phải một trái đứng ở đầu giường, đem hai cổ chân khí chậm rãi truyền vào trong cơ thể Diệp Tinh Dương. Võ công của mấy người đều từ một chỗ, tất nhiên là dễ tiếp thu. Diệp Tinh Dương thở hắt ra mấy hơi, vẻ mặt dần dần tốt nhiều.

“Tinh Dương, Tinh Dương!” Diệp Lạc vui đến mức rơi nước mắt, không ngừng lau.

Diệp Tinh Dương gian nan nâng tay lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng: “Một gốc Hỏa phượng hoa đã lấy của tiểu thư mười năm, Tinh Dương không muốn để một quả Ngọc Hoàn hồn, vậy khốn nửa đời sau của tiểu thư.”

“Có thể bảo vệ tiểu thư, ta rất vui vẻ!”

“Tinh Dương, người không cần rời khỏi ta, Tinh Dương.” Diệp Lạc nắm tay hân, áp lên mặt.

Ánh sáng trong mắt Diệp Tinh Dương chậm rãi tản đi: “Tiểu thư, người phải tự do. Đồng ý với ta, tiểu thư!”

“Tinh Dương!” Diệp Lạc kinh hô.

“Đồng ý ta.....” Tay hân chậm rãi rơi xuống.

Giản Phàm và Tang Du biến sắc, thu tay về.

Đúng lúc này, Quân Hoảng đi đến trước mặt Giản Phàm, vươn tay ra, kéo tay áo lên cao: “Máu của ta, thử một lần đi.”

Diệp Lạc quay đầu: “Tang Du, Phong Gian.”

“Dạ!”

“Bắt Phong Phi Tự!”

“Lạc Lạc, người?” Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, đặc biệt là Phong Phi Tự.

Diệp Lạc đứng dậy, tay đặt lên thanh kiếm bên hông: “Sư huynh, Ngọc Hoàn hồn này, ta nhất định phải có. Người nói đúng, giang sơn này không phải trách nhiệm của ta. Ta cũng không quan tâm hiệp định gì cả. Ta là nữ nhân ta không xen vào những thứ đó. Người ta muốn quan tâm là Tinh Dương nhà ta.”

Nàng rút kiếm ra, ánh sáng lóe lên

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tình Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Điều Tự Sống Cuộc Sống Của Mình...

Sợi tóc bay lên, trong ánh mắt đã có sát ý, tuy không sắc bén nhưng lại lạnh thấu xương.

Phong Phi Tự chưa bao giờ thấy Diệp Lạc như vậy, Lạc Lạc trong trí nhớ của hắn, vẫn luôn là tươi cười sáng lạn, hồn nhiên nhiệt tình.

Nhưng Vô Nhai, Vô Nhai làm bạn với Diệp Lạc nhiều năm nhất, lại lui lại vào lúc này. Hắn sụp mắt xuống, trong mắt nóng lên.

Ai cũng có giới hạn của mình, lúc này phủ binh Diệp gia là đối sự thương tổn lớn nhất của tiểu thư phải không?

Đương nhiên Phong Phi Tự sẽ không động thủ với Diệp Lạc, mặc kệ ai thua ai thắng, thứ làm cho hắn đau lòng là thái độ của Diệp Lạc.

Nàng lại rút kiếm ra với hắn sao ?

Hắn nhướng mày, nhìn về phía nàng, không động đậy, cũng không nói chuyện, chỉ im lặng nhìn nàng.

Kiếm của Diệp Lạc đã rút ra, lại chậm chạp không thể giơ lên.

Vì sao ba mũi tên của hắn có thể dứt khoát như vậy, còn nàng lại giơ kiếm lên với hắn cũng cảm thấy khó khăn chứ?

Tại sao bọn họ lại đi tới loại tình trạng này?

Cố nhịn không cho nước mắt rơi xuống, nàng ngẩng cao đầu: “Ta muốn Ngọc Hoàn hồn.”

Phong Phi Tự vẫn không động. Phong Gian Ảnh và Tang Du nhìn nhau, cũng chần chờ không dám động. Quân Hoảng không nhìn ai khác, hắn chỉ nhìn chăm chú Diệp Lạc, không hề chớp mắt.

Còn Diệp Lạc, sau thời gian ngắn ngủi, tay căng thẳng, đâm về phía Phong Phi Tự.

Phong Phi Tự không tránh không né, Diệp Lạc trợn tròn mắt. Trong nháy mắt, bước lệch sang bên mũi kiếm xoẹt qua vạt áo Phong Phi Tự.

Trong mắt Phong Phi Tự, có ý cười yếu ớt, nàng vẫn là không đành lòng.

Diệp Lạc bỏ kiếm lại, nhanh chóng xốc ý phục của hắn lên, vết thương được băng bó ở trên lưng lại chảy máu: “Làm sao huynh lại bị thương? Là ai làm?” Giọng nói cũng run run.

Vừa mới đến gần, nàng đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm, trên thế giới này, có ai có thể làm hắn bị thương chứ?

Phong Phi Tự cố chống thân thể lung lay. Diệp Lạc vội vàng đỡ lấy hắn. Hắn dựa vào trong lòng nàng, gương mặt tái nhợt không có chút hồng, hắn cười cười: “Không có việc gì, ta nghỉ ngơi một lúc là tốt rồi.”

Nói xong, hắn nhắm hai mắt lại, khóe miệng có vẻ an tâm.

Đêm đã khuya, Diệp Lạc ôm chân ngồi ngoài doanh trại, Tang Du cho thêm ít củi lên đống lửa, lại im lặng lui ra.

Diệp Lạc nhìn ngọn lửa đang cháy, xung quanh rất im lặng, giống như cả thế gian chỉ có mình nàng.

Năm đó khi xuống núi, sư phụ từng nói, các đệ tử sau khi xuống núi, thì cả đời không thể về Thương Vụ Môn nữa. Trừ phi ông bằng lòng gặ, nếu không thì không được về.

Dù Ngọc Hoàn hồn có tác dụng khởi tử hoàn sinh, nhưng người được cứu phải còn hơi thở cuối cùng. Lúc ấy sư huynh nghĩ là nàng gặp nạn, không dám trì hoãn nhiều, nên cứ xông vào Thương Vụ Môn.

Ngọc Hoàn hồn Quốc Chủ Hoa Gian Quốc năm sư huynh lên núi đưa cho sư phụ, để sư phụ tâm tâm dạy bảo sư huynh. Vẫn luôn được sư phụ để trong phòng ngủ.

Sư huynh tự tiện xông vào, đã động chạm tới cơ quan trong đó, vô cùng nguy hiểm. Nếu không phải sư phụ giải cứu kịp thời, chỉ sợ hã đã gặp bất trắc rồi.

Dù vậy, hã vẫn bị trọng thương, sau khi lấy được Ngọc hoàn hồn, thì lập tức chạy về Phụng Định. Cho đến khi vào Thành Phụng Định, trông thấy Quân Hoằng, mới biết là nàng còn sống.

Vô Nhai nói, lúc ấy sư huynh vui quá mà khóc, nói là sau trận kinh hãi này, hã mới biết rõ thứ gì không thể mất đi.

Vô Nhai còn nói, không phải là sư huynh cố ý dùng việc này làm khó nàng. Chỉ là hã tiếc nuối phải chia cách với nàng một lần nữa, muốn vĩnh viễn ở cùng nàng mà thôi.

Diệp Lạc lấy tay che mắt.

Sư huynh thâm tình, nàng vẫn luôn tin tưởng. Nhưng vào lúc này, bảo nàng phải đi con đường nào đây?

Phía sau có tiếng bước chân vang lên, nàng không quay đầu lại.

Người đến choàng một cái áo choàng lên người nàng, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Người sẽ đi cùng hãn sao?”

Diệp Lạc quay đầu sang, ánh lửa bập bùng chiếu lên khuôn mặt của hãn: “Quân Hoảng, ta biến thành Diệp Lạc, người không có phản ứn gì saog?”

Theo lý mà nói, không phải là hãn nên vô cùng tức giận sao? Lửa gạt hãn lâu như vậy, lâu đến mức trong lòng nàng cũng sinh ra áy náy.

Quân Hoảng nhặt một que củi bên cạnh lên, tùy ý vút vào đồng lửa, rồi mới nói: “Ta đã hỏi Phong Gian Ảnh rồi. Là tự ta ngu ngốc.”

Nói tới đây, hãn không khỏi ảo não. Kỳ thật hãn đã có rất nhiều cơ hội phát hiện ra thân phận của nàng, nhưng đều bị hãn bỏ lỡ.

Hoặc là nói hãn chưa bao giờ nảy sinh lòng nghi ngờ về nàng.

Mặc kệ thế nào, hãn vẫn tự mắng mình trong lòng một phen. Một lát sau, hãn lại đột nhiên nhếch môi cười. Nếu Diệp Tri là nữ nhân, vậy thì sự cố kỵ trước kia chẳng phải là không tồn tại nữa sao?

Diệp Lạc không còn gì để nói. Nhìn Quân Hoảng ngồi đằng kia cười một mình, chẳng lẽ, nàng là nam hay nữ, cũng không quan trọng như nàng nghĩ sao?

“Diệp Tri, người sẽ đi với hãn sao?” Tự mình mừng thầm xong rồi, hãn còn nhớ phải tiếp tục đề tài này.

“Quân Hoảng, ta là Diệp Lạc, không phải Diệp Tri. Trở thành Diệp Lạc, ta còn có thể làm Thừa tướng Sùng Hưng sao?” Diệp Lạc lạnh nhạt cười: “Trên chiến trường, trên triều đình, cũng không có vị trí của Diệp Lạc.”

“Không phải, Diệp Tri.....” Nhìn về mặt của nàng, hấn dừng lại một chút, mới nói tiếp: “Diệp Lạc.” Hấn vươn tay ra, dùng sức nắm chặt tay nàng: “Cho dù không ở triều đình, không ở chiến trường, ta cũng muốn người ở lại cùng ta.”

Ánh mắt của hấn trong bóng đêm sáng như sao trên trời: “Mặc kệ người là Diệp Tri hay là Diệp Lạc, ta chỉ biết, người ta muốn, chính là người. Người là Diệp Tri, bày mưu tính kế giúp ta, trợ giúp ta bình định thiên hạ, tất nhiên ta rất vui sướng. Nhưng bây giờ người là Diệp Lạc, mặc dù không thể làm Thừa Tướng. Nhưng chỉ cần người ở cùng ta, ta cũng vẫn cao hứng.”

Hấn vươn tay nhẹ nhàng giữ chặt nàng: “Diệp Lạc, người đừng đi với hấn, được không?”

Không phải hấn không hề hoảng hốt. Khi nàng là Diệp Tri, hấn cũng đã phát hiện tình cảm khác thường của nàng với Phong Phi Tự. Mà nay, hấn lại từ miệng Phong Gian Ảnh biết nàng và Phong Phi Tự hiểu biết nhau mười năm, yêu thương nhau mười năm.

Mười năm, cũng đủ làm nên một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Hấn không biết, hấn phải làm như thế nào mới có thể sánh bằng mười năm đó. Hấn nắm tay Diệp Lạc, nhẹ thì sợ không giữ được, nặng thì sợ nàng có gánh nặng.

“Diệp Lạc, người ở lại đi.”

Ở lại sao! Ở lại thì lấy thân phận gì đứng bên cạnh hấn? Làm hậu hay làm phi? Hay còn làm một nữ nhân không rõ thân phận bên cạnh Hoàng Đế chứ?

Diệp Lạc rút tay về: “Bây giờ ta chỉ nghĩ làm sao để Tinh Dương tỉnh lại, những việc khác, tạm thời không muốn nghĩ đến.”

Nàng không dám quay đầu nhìn Quân Hoảng. Nhưng hiện giờ, ngay cả nàng cũng không biết phải đi con đường nào, thì làm sao có thể cho hắc đáp án được.

Phong Phi Tự vẫn cho Ngọc hoàn hồn, còn Quân Hoảng vẫn như thường lệ cho hai bát máu to, chẳng qua, sau trận này, hỏa phượng hoa trong cơ thể hắc xem như đã hết tác dụng.

Lúc Vi Kỳ đỡ hắc đi qua người Diệp Lạc, hắc nói: “Đáng tiếc về sau không dùng được nữa.”

Diệp Lạc vốn đang lo lắng Diệp Tinh Dương, vừa nghe thấy hắc nói, thì vừa tức vừa muốn cười: “Người coi mình là được nhân chắc.”

Quân Hoảng không trả lời, nhưng Vi Kỳ nhẫn nhịn đã lâu lại nói ra một câu: “Không phải người vẫn lợi dụng Hoàng Thượng như vậy sao.” Hừ! Độc nhất phis nhân tâm!

Diệp Lạc vốn muốn phản bác, nhưng ghen nửa ngày chỉ nói ra được một câu: “Người đi nghỉ ngơi đi!” Cẩn thận nghĩ lại thì lời Vi Kỳ nói không phải không có lý sao!

Ngay cả Gian Phàm đang chữa trị cho Tinh Dương cũng nhẫn không được mà đỏ mặt. Đương nhiên, hắc cúi đầu nên không có ai phát hiện.

Một ngày một đêm, Diệp Lạc không hề ra khỏi lều, nàng trông Diệp Tinh Dương nửa bước cũng không rời.

Phong Phi Tự đến hai lần, nhưng chỉ đứng ngoài một lát, rồi im lặng rời đi.

Nam nhân như hắc, tất nhiên là hiểu đâu là thời cơ tốt.

Khi ánh bình minh lại xuất hiện, thì Diệp Tinh Dương cũng tỉnh. Trước mắt là một mảnh trăng xóa, cả người có cảm giác là lạ.

Bên tai, không có tiếng hò hét quen thuộc, Diệp Tinh Dương giật mình, chiến trường, chém giết, còn có tiểu thư. Tiểu thư, tiểu thư đâu?

Trong lòng trống không, không phải là hấn đánh mất tiểu thư rồi chứ? Dùng hết khí lực toàn thân, hấn cũng không mở được mắt ra: “Tiểu thư!”

Giọng nói tràn đầy tuyệt vọng và sợ hãi, hấn nghĩ là hấn đang điên cuồng gào thét, nhưng không biết là chỉ có hấn mới nghe được hấn nói gì. Ngay cả Diệp Lạc ở ngay bên cạnh, cũng vẫn ghé vào đầu giường tiếp tục ngủ say.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Hấn một tiếng một tiếng kêu, như vậy kinh hoàng.

Lần này thì Diệp Lạc đã tỉnh, mở mắt ra thấy Tinh Dương đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt vụn vụn, thì vừa mừng vừa sợ: “Tinh Dương, người tỉnh rồi à?”

Diệp Tinh Dương mạnh mẽ mở mắt ra, vừa thấy nàng, thì nước mắt liền rơi ra: “Tiểu thư?”

“Ừ, Tinh Dương, ta ở đây.”

Diệp Tinh Dương không để ý toàn thân đau đớn, duỗi hai tay ra, ôm Diệp Lạc vào trong ngực, khóc nói: “Tiểu thư.....” Giống như là chỉ cần gọi như vậy, hấn sẽ không bất an nữa vậy.

Diệp Lạc không nói gì, chính vỗ về lưng hấn. Qua một lúc lâu, Diệp Tinh Dương mới tỉnh táo lại. Đương nhiên, hấn cũng nhớ ra chuyện lúc trước, hấn nhớ là lúc trước hấn đã tỉnh lại một lần: “Tiểu thư, người không đồng ý với Phong Phi Tự chứ?”

“Không đâu, Tinh Dương bảo ta không được đồng ý, ta đương nhiên không dám làm trái rồi.”

Lúc này Diệp Tinh Dương mới yên lòng, cầm tay Diệp Lạc, chậm rãi nằm xuống. Diệp Tinh Dương bị thương nặng, không chống đỡ được bao lâu đã ngủ mất.

Lúc này Diệp Lạc mới vén rèm ra ngoài. Nàng cảm thấy bầu trời xanh hơn bình thường. Nhưng tâm trạng của nàng cũng không quá tốt vì Phong Phi Tự và Quân Hoảng đều đứng ở bên ngoài. Vết mặt đau khổ của Phong Gian Ảnh cộng thêm sự u oán chiếu thẳng vào nàng.

“Diệp Tinh Dương tỉnh rồi à?” Phong Phi Tự đi tới.

“Cái này huynh cũng có thể tính ra à?”

“Đương nhiên, nhìn vết mặt của muội là biết.” Trên mặt Phong Phi Tự mang ý cười.

Diệp Lạc cũng cười theo: “Sư huynh, chúng ta đi thôi.”

“Diệp Tri!” Quân Hoảng gọi nàng.

Diệp Lạc quay đầu: “Ta sẽ nhanh chóng trở về. Còn nữa, ta là Diệp Lạc.”

Phong Phi Tự nhìn nàng, ý cười trên mặt nhạt đi vài phần.

“Muội và Hoàng Đế Sùng Hưng có vẻ thiếu lễ nghi quân thần?” Đi ra ngoài một đoạn, hắn mới nói.

“Dạ, không có cảm giác sùng kính đối với hắn.” Diệp Lạc thở dài một hơi: “Đúng rồi, sư huynh, vết thương của huynh đã tốt chưa?”

Phong Phi Tự đặt tay lên vai: “Y thuật của Phong Gian Ảnh rất tốt.”

“Sư huynh, người ở trong Hoa Gian Quốc, có khỏe không?”

Phong Phi Tự “Hừ” một tiếng: “Bằng đám người đó, còn không làm gì được ta.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi ra xa quân doanh. Diệp Lạc dừng chân, nhìn hăn rồi do dự, bộ dạng muốn nói lại không dám nói.

Phong Phi Tự nhìn nàng thấy thú vị: “Lạc Lạc, ta rất ít khi thấy muội như vậy, có gì thì nói thẳng đi.”

Diệp Lạc cắn răng: “Sư huynh. Phong Tắc nhất gan, đồ kị người tài, mà dục vọng quyền lực lại quá nặng, không thể trở thành một Quân Vương kiệt xuất được. Nếu huynh thực sự nghĩ cho Hoa Gian Quốc, thì không bằng thủ nhi đại chi*.”

*Người/ sự vật này thay thế người/ sự vật kia.

“Ta làm sao.....”

“Sư huynh.” Diệp Lạc ngắt lời hăn: “Ta mặc kệ huynh đã từng đồng ý cái gì với hoàng huynh của huynh. Nhưng huynh không nên chỉ phụ trách một vị Hoàng Đế, mà huynh phải phụ trách toàn bộ dân chúng Hoa Gian Quốc. Ta nghĩ huynh hiểu rõ tư chất của Phong Tắc hơn ta. Huống chi, tình hình hiện tại không phải huynh làm gì hăn, mà là hăn chuẩn bị làm gì huynh đấy.” Diệp Lạc hiểu rõ, nếu có Phong Tắc gây khó dễ, thì Phong Phi Tự tuyệt đối có năng lực đánh một trận với Sùng Hưng. Nay thất bại trong gang tấc, Quân Phi Tự lại tổn thất nhiều như vậy, thật sự là khiến người ta phải bóp cổ tay thở dài.

Nếu Phong Tắc hoàn toàn tín nhiệm Phong Phi Tự, mà không phải là sợ sau khi hăn lấy được Sùng Hưng thì hợp tác với Quân Nặc, ảnh hưởng đến địa vị của hăn thì trận chiến này tuyệt đối không thể dừng lại tại đây.

Im lặng một lúc lâu, Phong Phi Tự mới nói: “Lạc Lạc, muội nói với ta cái này, là vì không định đi cùng ta sao?”

“Sư huynh, ta không thể đi cùng huynh. Ít nhất thì bây giờ không thể được.” Diệp Lạc cúi đầu: “Năm trăm phủ binh của ta, máu bọn họ còn chưa hết ấm. Ta có thể hiểu cho huynh, nhưng không có nghĩa là chiến hữu của ta có thể chết không oán trách trong kế hoạch của huynh. Nếu lúc này, ta đi với huynh, thì đặt bọn họ ở đâu? Lại nói, bây giờ ta đi với huynh, thì Phong Tắc sẽ có thêm một cái cớ để đối phó với huynh. Chính huynh còn đang ở đầu sóng ngọn gió, sao ta có thể tăng thêm gánh nặng cho huynh được.”

Phong Phi Tự bình tĩnh nhìn nàng: “Quan trọng nhất là gì?”

Quả nhiên sư huynh rất hiểu nàng. Đúng vậy, còn một nguyên nhân quan trọng nhất: “Bây giờ ta không thể bỏ Quân Hoảng lại. Nếu ta đã hứa sẽ đi cùng hã thì sẽ không bỏ chạy giữa đường. Đây là lời hứa của ta, cũng là trách nhiệm của ta.”

“Lạc Lạc. Muội có ý với hã sao?” Cho dù không đến mức yêu, nhưng có động lòng sao?

Diệp Lạc ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt của hã. Ánh mắt của hã rất sâu, sau đến mức như muốn hút cả người đối diện vào, khiến đôi mắt phương không thể nhìn rõ. Ánh mắt Quân Hoảng lại không như vậy, nó trong như nước suối, sáng như ánh trăng. Khi ở trước mặt nàng thì luôn luôn sáng ngời, dễ dàng nhìn rõ.

Tình cảm của hã, sạch sẽ không chút tạp chất, luôn luôn đặt trước mặt nàng, chưa hề dao động, chưa từng thay đổi. Cho dù lúc đó nàng còn là Diệp Tri.

Khóe miệng Diệp Lạc, có ý cười mơ hồ: “Sư huynh. Ta chưa bao giờ gặp người như vậy. Rõ ràng là có địa vị cao nhất, xuất thân từ nơi ta cho là đơ bản, phức tạp nhất, nhưng lại có tình cảm trong suốt như vậy. Trong lòng

hắn nhận định ta thì mặc kệ ta là nam hay nữ, mặc kệ ta giấu giếm hắn những gì, hắn vẫn cho ta tình cảm của hắn, sự tín nhiệm hoàn toàn của hắn. Sư huynh, ta không biết ta có rung động không, nhưng ta thừa nhận là ta bị hắn làm cảm động. Lúc ta cần sự yêu thương nhất, lúc ta cô độc nhất, lúc ta bất lực nhất, thì hắn đều ở bên cạnh ta.”

Trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, khiến Phong Phi Tự đau đớn. Hắn nắm chặt tay, nhìn Diệp Lạc nói tới một nam nhân khác bằng ánh mắt sáng ngời.

Hắn chưa bao giờ nghĩ là Lạc Lạc của hắn, sẽ yêu người khác. Hắn vẫn luôn nghĩ, dù hắn đi xa đến đâu, thì chỉ cần quay về, Lạc Lạc sẽ vẫn ở đó.

“Lạc Lạc, vậy ta thì sao?”

Với sự kiêu ngạo của Phong Phi Tự, thì nên quay đầu đi khỏi đây. Nhưng đối mặt với nữ nhân mà hắn yêu nhất cuộc đời này thì hắn vẫn muốn biết đáp án, cho dù trong miệng đã tràn đầy máu tươi.

“Sư huynh, từ ngày ca ca đi, ta đã bắt đầu cố gắng không yêu huynh nữa, cố gắng chỉ coi huynh là sư huynh mà thôi. Cho dù bây giờ chưa coi là thành công, nhưng mà sư huynh à, ta đã làm được rất tốt rồi.”

“Cố gắng không còn yêu ta nữa, lại cố gắng chấp nhận Quân Hoảng, đúng không?” Phong Phi Tự hỏi nàng.

“Phải.” Hai mắt nàng đắm lệ nhưng vẫn trả lời hắn.

“Ta hiểu rồi.” Hắn xoay người đi, không quay đầu lại nữa.

Diệp Lạc nhìn bóng dáng của hắn đi xa dần, cho đến khi không còn trông thấy nữa.

Hắn và nàng, sau này đều phải tự sống cuộc sống của mình thôi.

Nàng chậm rãi đi về, quả nhiên Quân Hoảng vẫn đứng ngoài lều:
“Người về rồi à?”

“Ừ.”

“Hắn đi rồi.”

“Ta biết.”

Quân Hoảng đứng cùng nàng một lát, rồi mới nói: “Nếu là ta, ta sẽ không đi như vậy.”

Diệp Lạc quay đầu nhìn hắn, con mắt hồng hồng.

Hắn nói: “Nếu là ta, ta nhất định sẽ cướp người đi.”

“Nếu không cướp được thì sao?”

“Thì ở lại, mặt dày mày dạn ở lại. Một ngày nào đó, người mềm lòng thì sẽ đồng ý ta.”

Diệp Lạc không còn gì để nói: “May mà huynh ấy không phải người!”

“Đúng, may mà hắn không phải ta. Nếu không người không muốn rời khỏi hắn thì làm thế nào.”

Có người mặt dày như vậy sao? Diệp Lạc bị hắn chọc cho tức không muốn nói gì nữa: “Bỏ đi. Ta đi xem Tinh Dương.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Trời Ban Thưởng Hoàng Hậu

Nhờ trận chiến ở Thành Phụng Định, Diệp gia thành danh sau một đêm.

Thừa tướng Diệp Tri văn võ song toàn quyết chiến một đêm với Quân Phi Tự, dùng mười một vạn quân đấu với mười tám vạn Quân Phi Tự. Còn cả phủ binh Diệp gia sẵn sàng hy sinh...

Một trận đánh này, khiến các nhà sử học, nhà binh pháp, nhà mưu lược nói không hết chuyện.

Sau đó tin đồn nhiều nhất trên phố là thân phận thật sự của Diệp tướng. Diệp tướng thông minh tuyệt đỉnh, tài hoa hơn người lại là phận nữ nhi.

Nghe nói, lúc xổ tóc ra, tóc Diệp tướng như mưa bay, đình đình ngọc lập, phong hoa tuyệt đại;

Nghe nói, nàng chĩa kiếm vào Tịnh Kiên Vương của Hoa Gian Quốc, chỉ dùng một chiêu đã khiến đối phương ngã xuống.

Còn có người nói, cô nương Diệp gia dùng tên huynh trưởng làm đến chức Thừa Tướng này, đã từng đi du ngoạn giang hồ, có giao tình tốt với Tào bang, Diêm bang, còn xưng huynh gọi đệ với tinh anh trong các môn phái lớn nhỏ...

Truyền thuyết về nàng rất nhiều, nhưng tất cả đều kết thúc bằng một câu: Vị hồng nhan tuyệt đại này thật đáng thương, nữ phần nam trang là tội khi quân, khó thoát khỏi tội chết. Quả là hồng nhan bạc phận!

Dĩ nhiên, Diệp Lạc không nghe thấy mấy lời đồn đãi này, hoặc là nói, nàng không rảnh mà quan tâm tới nó.

Ngày đó Quân Hoảng ra khỏi kinh, là để tiêu diệt phản quân ở Cốc Tử Vong. Nhưng vì tình thế bên Diệp Lạc nguy hiểm, nên hần đã đổi lộ trình, nhanh chóng tới tiếp viện cho Phụng Định.

Sau khi hần đi, kinh thành do Dịch Kinh Hồng và Lục Uy Viễn bảo vệ. Nhưng mấy ngày sau, Tô Thành lại trả áo quan, ấn tín, lấy cớ ốm đau mà xin từ quan về quê. Việc hần bỏ đi, khiến các quan văn lo sợ, không ngừng tính toán. Thậm chí có một bộ phận còn trốn ra khỏi kinh thành, nương tựa chỗ Quân Nặc.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Với tính cách Tô Thành thì Diệp Lạc không tin ông ấy sẽ theo phe Quân Nặc. Cho dù sự thật là trong lúc mấu chốt này, ông ấy rời khỏi kinh thành, nghĩa là đã bỏ phía Quân Hoảng.

“Ông ấy cũng chỉ có một nữ nhi thôi.” Quân Hoảng vẫn lạnh nhạt.

Ngày đó Tô Uyển Nhi gặp nạn, dù là ai ra tay độc ác thì cũng khó tìm được hôn phu. Bây giờ Tô Thành còn có thể chăm sóc nàng ấy, nhưng đến khi ông ấy trăm tuổi thì ai chăm sóc nàng ấy cả đời được. Huống chi, mấy tháng sau lại phát hiện nàng ấy lại có thai, thái y chẩn đoán là thân thể Tô Uyển Nhi yếu ớt, không thể phá thai. Dưới tình huống đó, Quân Nặc lại đột nhiên đến cửa cầu hôn.

Lúc đó Tô Thành mới biết, hóa ra Quân Nặc và Tô Uyển Nhi đã có tình cảm từ trước. Nhưng vì ngại lập trường chính trị của Tô Thành, nên phải nén tình cảm này trong lòng. Cho đến bây giờ Tô Uyển Nhi gặp nạn, Quân

Nặc mới dám đến cửa, tỏ ý không ngại chuyện quá khứ, cưới Tô Uyển Nhi làm bình thê, chăm sóc nàng và đưa bé trong bụng.

Tô Uyển Nhi rơi vào hoàn cảnh này, Tô Thành có thể làn thế nào nữa?

Bất luận là âm mưu hay dương mưu, thì Tô Uyển Nhi cũng không còn lựa chọn khác.

Cũng có nghĩa là Tô Thành cũng không còn lựa chọn nào khác. Tình và nghĩa, nước và nhà, hẳn chỉ có thể chọn cách bỏ đi.

Liên hệ mọi chuyện lại, Diệp Lạc mới bừng tỉnh. Bây giờ nàng mới hiểu được, vì sao bọn họ lại để Tô Uyển Nhi sống. Theo lý mà nói thì giết Tô Uyển Nhi sẽ sạch sẽ gọn gàng hơn. Vậy mà bọn họ không những không giết nàng ấy, mà còn làm việc thừa thãi là làm nhục nàng ấy.

Hóa ra đủ mọi tính toán là vì việc này.

“Kế hay, đúng là kế hay!” Diệp Lạc thở dài, đứng dậy đi quanh cái bàn hai vòng, lại đập tay lên bàn một cái. Lúc trước nàng đã nhìn ra việc Tô Uyển Nhi có ý trung nhân, nhưng lại không để trong lòng. Đúng là sơ sót.

Mặt khác, Tang Du còn mang đến một người nữa. Sau khi thương thế của Diệp Tinh Dương ổn định, Diệp Lạc mới đi gặp người.

Lúc thấy người đó, Diệp Lạc sợ ngây người.

Vết sẹo trên mặt khiến người ta sợ hãi. Từ mặt cho đến gáy đều là sẹo. Nàng ấy cuộn mình ở trên giường, ngơ ngác nhìn Diệp Lạc, nước mắt rơi lả tả.

Nếu không vì đôi mắt đó thì Diệp Lạc không thể tin được người trước mắt chính là nữ tử xinh đẹp dũng cảm trèo tường đào hôn đi truy hỏi Quân Hoảng lúc trước: “Lương... Tích Nghi...”

Lương Tích Nghi lau nước mắt, rồi nói: “Chỉ còn mỗi người gọi ta là Lương Tích Nghi, chứ không phải danh xưng Thất Hoàng Tử Phi khiến người nghe lạnh cả người kia.”

Diệp Lạc đi qua ngòi xuống, nói: “Tang Du nói, cứu được người từ trong sông. Người xảy ra chuyện gì? Quân Nặc đâu?”

Lương Tích Nghi nhắm mắt lại: “Hắn không phải là người, ta không muốn nói tới hắn.” Lặng im một lúc lâu, nàng mới chậm rãi mở mắt ra: “Diệp Tri, tình duyên của Thanh Nguyệt và người dù ngắn, nhưng nàng còn hạnh phúc hơn ta.”

Vì lúc này Diệp Lạc vẫn mặc nam trang, mà Lương Tích Nghi cũng không tiếp xúc với ai, nên còn chưa buets thân phận của nàng. Diệp Lạc im lặng, không biết nên nói gì, đành nói một câu: “Nếu đã tới đây thì tỉnh đường cho tốt đi. Tang Du sẽ liên lạc cho cha người.”

Lương Tích Nghi nhìn nàng: “Các người đối địch nhau, người còn muốn giúp ta tìm cha ta sao?”

“Cầu về cầu, đường về đường, đây là hai chuyện khác nhau.” Diệp Lạc nói: “Hiện tại là lúc người cần người thân ở bên cạnh nhất, không phải sao?”

Lương Tích Nghi bình tĩnh nhìn nàng một lát, đột nhiên thở dài một hơi: “Diệp Tri, người như người, dù là kẻ địch, cũng không thể hận nổi người. Cuối cùng, bọn họ có bại vì người, cũng không oan.” Nàng lắc đầu: “Nhưng mà không cần đâu. Cha ta đã chết rồi.”

“Đã chết rồi?”

“Đúng vậy, nếu không, sao ta có thể bị Diệp gia các người cứu lên từ giữa sông chứ.” Bộ dạng nàng có vẻ mệt mỏi: “Ta không muốn nghĩ nữa. Ta thấy có một số việc, các người còn biết rõ hơn ta, không phải sao? Là

cha con ta ngu ngốc, nên bị người ta lợi dụng, còn bị qua sông đoạn cầu như bầy.”

Lúc này thì Diệp Lạc cũng không biết phải nói gì.

Giản Phàm đã nói Lương Tích Nghi ngoài thì bị thương, trong thì trúng độc, còn bị ngâm nước một thời gian dài, chỉ sợ không sống được bao lâu nữa.

“Người không cần thương hại ta. Số phận ta từ lúc bị Quân Hoảng cự tuyệt thì đã định sẵn sẽ như này rồi.” Bỗng nhiên Lương Tích Nghi cười lên: “Một nam nhân không để ý việc thê tử bỏ trốn vì một nam nhân khác, mà còn chăm sóc chu đáo, nồng tình mật ý. Không phải là quá yêu thì chính là có tính toán khác. Tiếc là ta không hiểu được.”

Nàng lấy một bọc vải trong lòng ra, đưa cho Diệp Lạc: “Ở đây có một ống trúc. Ta đã đồng ý với cha ta, sẽ hoàn thành tâm nguyện cho ông ấy, chôn cái ống trúc này dưới mộ của một nữ nhân mà ông ấy từng yêu. Tiếc là bây giờ... Diệp Tri, người có thể đồng ý với ta, làm giúp ta không?”

Diệp Lạc nhận lấy, chậm rãi nắm chặt: “Được!”

Lương Tích Nghi nở nụ cười: “Lời người đã hứa thì nhất định sẽ làm được. Ta yên tâm rồi.” Nàng nhắm mắt lại: “Ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

“Được, vậy ta ra ngoài trước. Có việc gì thì người gọi Tang Du là được đây.”

“Ừ!”

Diệp Lạc vén rèm đi ra ngoài, trong lòng nặng trĩu.

Rõ ràng nữ nhân không liên quan gì tới chính trị. Vì sao trong mọi triều đại, người hi sinh vì chính trị, lại đều là nữ nhân chứ?”

Tâm tình của nàng đến tận lúc ăn cơm cũng không tốt lên được.

Bọn Phong Gian Ảnh, Tang Du, Giản Phàm đều rất thông minh bê bát ra ngoài ăn. Chỉ có mỗi Quân Hoảng thấy không khí trầm thấp này vẫn không biết điều mà kiên cường ngồi trên bàn ăn.

Kết quả, hắn giơ đũa ra gắp chân gà thì bị người đánh vào đũa, quay sang gắp rau thì bị người cướp mất. Hắn dừng lại một chút, vậy ăn canh đi.

“Đừng phát ra tiếng.” Người nào đó liếc hắn một cái.

Vì thế hắn không hé răng bưng bát cơm trắng lên ăn. Ăn xong, mới hỏi: “Bệnh của Diệp Tinh Dương tái phát?”

“Không phải.”

“Bên Hoa Gian Quốc có tin tức gì không tốt à?”

“Không có.”

“...”

Vì thế Quân Hoảng yên tâm lấy thêm bát cơm nữa, ngôuf về bàn ăn.

“Sao khẩu vị người lại tốt như vậy?” Diệp Lạc nhìn hắn.

Quân Hoảng đặt bát lên bàn: “Nói đi, rốt cuộc là làm sao mà tâm tình người không tốt?”

“Bọn họ nói ta nữ phần nam trang phạm tội khi quân.”

“Ta đã nói là ta biết người là nữ nhi từ trước, cho nên không tính là khi quân.”

“Ta không thể làm Thừa tướng nữa.”

“Người làm quân sư cho ta thì cũng giống làm Thừa tướng thôi.”

“...” Diệp Lạc lập tức ghé vào trên bàn, nói: “Quân Hoảng, tâm trạng ta không tốt, người hát cho ta nghe đi.”

Sau một hồi im lặng, Quân Hoảng vô cùng khó xử: “Ta không biết.”

“Thế múa đi?”

“Cái đó cũng không biết.”

“Người làm Hoàng Đế mà cái gì cũng không biết hả? Người tự ăn cơm đi.” Bỏ bát ra, rồi đi mất.

Nói thật, nàng không muốn trút giận lên Quân Hoảng. Nàng chỉ cảm thấy, tâm trạng vô cùng không tốt thôi.

Ngày hôm sau, đã xảy ra một việc khiến tâm trạng nàng càng không tốt.

Sau mấy ngày thân phận nữ nhi của nàng bị phơi bày, Phó Giám Chi triệu tập văn võ bá quan, mấy vị trưởng lão trong Hoàng tộc đến chính điện, công bố di chỉ của Tiên Hoàng.

Sau khi mấy vị trọng thần và trưởng lão nghiệm chứng xong, thì tuyên bố di chỉ: “Phụng thiên thừa vận Hoàng Đế chiếu viết: Diệp gia có nữ nhi Diệp Lạc, lan chất tuệ tâm, tài đức vẹn toàn, Trẫm vô cùng yêu mến, đặc phong làm Thái tử phi. Sau khi Thái Tử Quân Hoảng đăng cơ thì phong làm Hoàng Hậu, chương quản hậu cung. Vì Trẫm thấy Thái Tử phi văn võ toàn tài, đặc cho phép nữ phần nam trang, phụ tá Thái Tử bình định thiên hạ. Trẫm để lại di chỉ này, để Thái tử phi dễ dàng làm việc. Con dâu này của Trẫm, là do ông trời ban thưởng, mọi thần dân không thể dị nghị. Khâm thử!”

Tin tức vừa truyền đến, Diệp Lạc muốn cắn nát tay luôn.

Lão hồ ly kia, cơ sở ngầm của ông ta sao lại là Phó Giám Chi chứ!

Với quan hệ của Phó gia và Diệp gia, dù nàng có dị tâm, muốn tóm được người Quân Bách để lại, thì cũng sẽ không nghi ngờ tới Phó Giám Chi.

Diệp Lạc tức đến mức muốn lôi Quân Bách lên đánh. Rõ ràng ông ta đã đồng ý sẽ không ép buộc nàng. Thế đây là cái gì hả? Đưa thánh chỉ để nàng an tâm. Lại để thánh chỉ quan trọng nhất trên chính điện, rồi còn đọc trước mặt mọi người nữa.

Bây giờ nàng có lấy thánh chỉ ra thì cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.

Nhưng mà nghĩ lại, thì Phó Giám Chi đúng là người phù hợp nhất. Hẳn là nguyên lão tam triều, tận tâm, trung thành với triều đình, sẽ không làm việc tư lợi, là người xông chính nghiêm minh mà cả thiên hạ đều biết.

Quân Hoảng cũng mới nhận được tin, vội vã chạy tới. Vừa vào trong lều đã bị Diệp Lạc xông tới đánh.

Vi Kỳ vội vàng đẩy Quân Hoảng ra, rút kiếm ngăn cản.

Diệp Lạc tức giận: “Phong Gian, Tang Du, lôi Vi Kỳ ra ngoài cho ta.”

Vi Kỳ lấy một địch nhị, đương nhiên nhanh chóng bị Tang Du và Phong Gian Ảnh lôi ra ngoài. Hắn gấp đến mức gào to: “Hoàng Thượng, đi mau đi. Hoàng Hậu muốn mưu sát chồng!”

Diệp Lạc tức giận: “Giản Phàm, cho Vi Kỳ ăn độc cam cho ta.”

Vi Kỳ vội vàng ngậm miệng lại, bởi vì hắn đã thấy ánh mắt Giản Phàm bay tới đây, đáy lòng lạnh đi.

Phong Gian Ảnh vỗ vỗ vai hắn: “Thoải mái chút đi. Người cũng nói đó là Hoàng Hậu mà. Vợ chồng bọn họ cãi nhau là chuyện bình thường thôi.”

Vi Kỳ không dám lên tiếng, trong lòng lại mắng thầm. Đó không phải vợ chồng bình thường. Người bị đánh là Hoàng Đế đấy! Hắn hạ quyết tâm, sau khi về cung nhất định phải bảo Chiêm Xuân dạy lễ nghi hậu cung cho Hoàng Hậu.

“Diệp Lạc...”

“Đừng gọi ta là Diệp Lạc.” Diệp Lạc thở phì phì ngồi trên bàn, cầm chén trà lên, uống một ngụm to.

“Vậy, Hoàng Hậu...”

“Hoàng Hậu cái gì” Diệp Lạc nhảy dựng lên: “Người gọi ai là Hoàng Hậu?”

Quân Hoǎng nhìn nàng một lúc mới nói: “VẬY chờ chúng ta về cung rồi cử hành lễ sắc phong...”

“Lễ sắc phong cái gì. Ta đồng ý làm Hoàng Hậu của người bao giờ? Đều là do Phụ Hoàng không giữ lời của người, đơn phương tình nguyện.”

Quân Hoǎng bình tĩnh nhìn nàng, đột nhiên xoay đầu sang một bên, không thèm nhắc lại.

Diệp Lạc tức giận một lát. Sau khi bình tĩnh một chút, thì mới nói: “Xin lỗi, không phải ta nói người. Chỉ tại Phụ Hoàng người. Rõ ràng đã cho ta một thánh chỉ, bây giờ lại nhảy ra một thánh chỉ nữa. Đồ lật lọng. Ta rất tức giận.”

Quân Hoǎng cười cười, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật lúc ta biết đúng là rất cao hứng. Ta nghĩ là người đã thương lượng với Phụ Hoàng sẽ làm của ta Hoàng Hậu. Diệp Lạc, ta thực sự thật vui.”

“Xin lỗi, ta thực sự xin lỗi.”

Quân Hoảng đi đến trước mặt nàng: “Diệp Lạc, làm Hoàng Hậu của ta không tốt sao? Ta biết người không thích bị trói buộc trong cung. Ta cũng không ép buộc người làm gì, người muốn ra cung thì ra. Những lễ nghi trong cung, người có thể coi như chúng nó không tồn tại. Ta cũng biết, người không thích thân phận Hoàng Đế này của ta. Nhưng ta sẽ đối xử tốt với người. Ta chỉ có một thê tử, một nữ nhân thôi. Cả đời đều chỉ đối xử tốt với người. Người nói người tin chân tình hiện tại, nhưng không tin tương lai. Vậy ta không hứa hẹn vĩnh viễn. Lúc sắc phong Hoàng Hậu, ta sẽ lập lời thề trước liệt tổ liệt tông, văn võ bá quan, cả đời này chỉ có một thê tử là người. Nếu trái lời thề, sẽ không xứng làm Hoàng Đế Sùng Hưng, ta sẽ tự nguyện thoái vị.”

Diệp Lạc kinh ngạc nhìn hắn, hắn tiến lên mấy bước, cầm tay nàng: “Diệp Lạc, những việc khác ta đều xử lý tốt. Người chỉ cần đồng ý là được. Diệp Lạc, làm thê tử của ta đi!”

Diệp Lạc không động, Quân Hoảng giơ hai tay, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

Dưới ánh nến lay động, hai hình bóng ôm nhau lại động lòng người như vậy.

Diệp Lạc nhắm hai mắt lại. Quân Hoảng, muốn cự tuyệt người, thực sự rất khó!

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ý Trời

Sau khi ăn xong cơm chiều, Diệp Lạc vừa ra ngoài lều đã thấy hai bóng người khả nghi đang lén lén lút lút. Ánh mắt nàng ngừng lại, xoay người một cái đã nhảy tới một chỗ khác. Sau đó nhanh như chớp điểm huyết đối phương.

“Diệp tướng!” Bóng đen lên tiếng.

Diệp Lạc vội vàng giải huyết: “Tào Vỗ, Khương Tán, sao lại là các người?”

Lúc này bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó khẩn trương liếc nhau một cái rồi lại nhìn nàng, muốn nói lại thôi.

“Làm sao hả? Nhăn nhăn nhó nhó không phù hợp với tác phong của hai vị thống lĩnh đâu.” Diệp Lạc cười nói.

Lúc này, Tào Vỗ mới đi lên mấy bước, nói: “Diệp tướng. Người lúc trước đấu trí với Lương Lược trên triều là người sao?”

“Phải.”

“Thế người phá Tán Thạch Trận của bọn ta trên giáo trường cũng là người sao?”

“Phải.”

“...” Tào Võ lại nhìn nàng. Tuy bây giờ nàng vẫn mặc nam trang giống như trước, nhưng từ khi biết thân phận nữ nhi của nàng, thì lại thấy nàng có vẻ thanh tú của nữ nhi nhiều hơn vẻ oai hùng trước kia: “Vây, Diệp tướng, người có dám đánh với chúng ta một trận không?”

Diệp Lạc nháy mắt mấy cái, nở nụ cười.

Tin tức được truyền ra, ngay cả Diệp Tinh Dương không thể rời giường cũng tựa vào lưng Giản Phàm, đi theo ra ngoài thành. Lúc Diệp Lạc đi tới, cũng bị đám người đông nghìn nghịt này dọa sợ. Nàng kéo tay áo Quân Hoảng: “Này, binh lính của người không đi huấn luyện, chạy đi xem nào nhiệt mà người không quản à?”

Quân Hoảng cười nói: “Xem thực chiến, còn hiệu quả hơn là huấn luyện.”

Diệp Lạc sờ mũi, nhìn trái nhìn phải: “Nhưng người không thấy là quá nhiều người sao?”

“Không có gì đâu. Dần dần sẽ quen.” Quân Hoảng chậm rãi trả lời nàng: “Lễ sắc phong còn nhiều người hơn.”

“...”

“A!” Quân Hoảng cười khở nhìn dấu vết màu đỏ trên mu bàn tay.

Tào Võ và Khương Tán đã triển khai thế trận thế. Khác với trận đánh nhỏ ở Hồ Bí Doanh mấy tháng trước, dưới sự mạo hiểm chiến đấu nửa năm qua, các tướng sĩ và trận pháp đều không ngừng được hoàn thiện, phối hợp ăn ý với nhau.

Chỉ đứng ở gần trận pháp là đã cảm nhận được sát ý sắc bén rồi.

Diệp Lạc cầm kiếm đứng đó, không quay đầu lại, chỉ nhẹ giọng nói:
“Tang Du, chuẩn bị xong chưa?”

Tang Du vung tay lên, hơn mười phủ binh ở phía sau nhanh chóng xếp hàng: “Đã xong, tiểu thư.”

Đây là chiến trường của Quân Sùng Hưng và Quân Phi Tự mấy ngày trước. Ở đây có mười vạn linh hồn anh dũng.

Diệp Lạc hơi cúi đầu, trong lòng đau nhói như là có một bụi gai mọc trong đó, chặt không đứt. Đất dưới chân mang màu đỏ sẫm, là máu năm trăm phủ binh của nàng nhuộm lên.

Nàng vẫy tay: “Tiến trận.”

Có rất nhiều sự hoài niệm không thể nói rõ. Có rất nhiều nỗi đau không thể khóc. Dùng toàn lực để ứng phó một trận chiến, là hình thức tưởng niệm cao nhất của Hồ Bí Doanh đối với các chiến hữu từng kề vai sát cánh; cũng là sự đưa tiễn chân thành nhất của phủ binh Diệp gia dành cho đồng bọn từng đồng sinh cộng tử.

Quân nhân dùng việc chết trận sa trường làm vinh dự, cho nên, người còn sống không thể rơi lệ.

Không thể rơi lệ, cho nên phải liều mạng đổ mồ hôi.

Người Diệp gia cứ ba người một đội, bảo vệ lẫn nhau, dừng cảm bước tới.

Thanh kiếm trong tay Diệp Lạc, kiếm khí màu hồng, hào quang rực rỡ, trong cảnh tối tăm mù mịt của Tán Thạch Trận là thứ nổi bật nhất, mang theo sức mạnh của các phủ binh.

Giữa khí thế bức người, ánh mắt Diệp Lạc không hề chớp, giơ kiếm lên.

Mặt trời chạy từ chính giữa về phía tây. Một tiếng “Phá!” chói tai mang theo bụi đất bay lên không trung. Diệp Lạc và Tang Du sóng vai xông ra, mấy phủ binh đi sát phía sau.

Diệp Lạc xoay người đi, thở ra.

Tào Võ và Khương Tán đi ra, ôm quyền, cùng nói: “Diệp tướng!” Chỉ một câu này đã đủ biểu lộ sự tán thành về thân phận và năng lực của Diệp Lạc.

Khương Tán nói: “Bây giờ ta đã hiểu được, vì sao lúc trước Diệp Nhất nói, bất luận con đường phía trước thế nào cũng không ngại sống chết.”

Diệp Nhất! Nước mắt Diệp Lạc kìm nén đã lâu, rốt cuộc cũng tràn mi.

Rất nhiều năm trước, dưới tàng cây hạnh ở sau núi Diệp phủ, một nam hài mặc đồ xanh bằng vải bố bất mãn nhìn nàng: “Ta không muốn gọi là Diệp Nhất. Thật khó nghe.”

“Gọi là Diệp Nhất, thì chính là phủ binh thứ nhất của Diệp gia mà!”

“Thật sao?” Ánh mắt hoài nghi ánh mắt.

“Ừ.” Giọng điệu vô cùng chắc chắn.

“Vậy được rồi ta là Diệp Nhất.”

Mười năm sau, cũng ở chỗ đó.

“Diệp Nhất, người đi bảo vệ ca ca đi!”

“Tiểu thư, ta muốn làm việc ở bên ngoài với Tinh Dương.”

“Chỉ có giao ca ca cho người bảo vệ thì ta mới yên tâm được. Diệp Nhất, người là phủ binh thứ nhất của ta mà.”

“Vây được, tiểu thư.”

.....

Mà hôm nay, không còn được nghe hản nói: “Vây được!” nữa rồi. Cũng không còn sự đặc ý, vui sướng nho nhỏ khi dụ dỗ được Diệp Nhất nữa rồi.

Diệp Nhất, Diệp Nhị, còn nhiều phủ binh Diệp gia nữa, đều ngủ say rồi, không thể nhìn thấy nữa.

Diệp Lạc ngồi sụp xuống, che mặt gào khóc.

Quân Hoảng đi đến, lại bị Tang Du ngăn cản: “Để nàng khóc đi, khóc xong thì sẽ tốt hơn.”

Quân Hoảng nhìn hản một cái, hản nói: “Năm trăm phủ binh kia giống với bọn Diệp Nhất, đều lớn lên với tiểu thư.”

Mặt trời xuống núi, làm cho cả một vùng rộng lớn này có vẻ thê lương.

Mấy vạn đại quân, mặc ngân giáp trên người, im lặng đứng đó. Tiếng khóc của nữ tử trong sân, nghe mà thấy lòng chua xót.

Thành Phụng Định đã an toàn, nhưng tình thế trong nước vẫn ác liệt như cũ. Ngày hôm sau, Quân Hoảng đã về trung bộ của Sùng Hưng.

Chỗ biên giới với Hoa Gian Quốc, không thể không có binh lính canh gác. Diệp Tinh Dương bị thương nặng chưa khỏi hẳn, mấy thị trấn ở biên quan cũng bị tàn phá nặng nề. Dưới tình thế này, Diệp Lạc không thể đi được.

Hồ Bí Doanh dũng mãnh thiện chiến, tiến công tốt, phòng thủ không giỏi, đi theo Quân Hoảng sẽ phát huy được ưu thế hơn.

Vì thế, những thứ Diệp Lạc có là, một tòa thành trì có nhu cầu tu sửa cấp bách, đám binh lính bị thương nặng, đội quân không đến một vạn người, còn lại là không có.

Quân Hoảng đứng ngoài trướng một đêm, Diệp Lạc vẫn không chịu thay đổi ý định.

“Diệp Lạc, dưới tình thế như thế này, người chỉ giữ lại vài người, thì ta yên tâm làm sao được?” Sắp tới giờ xuất phát, Quân Hoảng vẫn còn cố chấp đứng ở đó.

Diệp Lạc thở dài: “Quân Hoảng, ta đã giải thích với người rất nhiều lần rồi. Nếu Quân Phi Tự lại đến, thì dù người có để lại cho ta năm vạn người cũng vô dụng thôi. Nếu phân tán binh lực của người thì đến lúc cả hai bên đều không chống đỡ được, không phải là thiệt lớn sao? Hơn nữa lúc này Hoa Gian Quốc còn đang nội chiến, ốc còn không mang nổi mình ốc, không đến nữa đâu.”

“Vậy người định làm gì đây? Chỉ với một vạn người, người có thể bảo vệ biên quan sao?”

Diệp Lạc cười cười: “Yên tâm đi. Bây giờ dùng tên của Tinh Dương để trưng binh, thì sẽ có hiệu quả lớn.”

Sau một hồi im lặng, Quân Hoảng bất đắc dĩ nói: “Diệp Lạc, người luôn tính toán tốt mọi thứ!”

“Quân Hoảng, dù sao ta mà lâm vào hiểm cảnh (hoàn cảnh nguy hiểm) lần nữa, người cũng có thể tới cứu ta mà. Sợ gì chứ!”

Quân Hoảng nắm chặt tay nàng, hơn nửa ngày mới nói: “Ta sẽ đến, cho dù có núi đao biển lửa, ta cũng sẽ đến. Nhưng mà Diệp Lạc à. Ta không muốn người lại trải qua hiểm cảnh như vậy một lần.”

“Ta sẽ không.....” Lời còn chưa nói xong đã biến mất giữa hai cánh tay Quân Hoảng, hắn ôm nàng thật chặt: “Ta rất sợ. Sợ ta sẽ không đến kịp, sợ người sẽ rời bỏ ta.”

“Quân Hoảng.”

“Diệp Lạc, người phải nhớ kỹ, bất luận người ở trong hiểm cảnh nào, ta cũng sẽ đến, cho dù phải chết.” Sau khi ôm chặt nàng một cái, hắn xoay người rời đi.

Sợ còn tiếp tục đứng đó, sẽ không bước đi được nữa.

Nếu không phải tình cảm đậm sâu, sao có thể sáng chiều thương nhớ? Nếu có thể thật hy vọng cứ mãi cầm tay như thế, mà không phải chia lìa.

Nhưng thân là một Quân Vương, hắn có rất nhiều trách nhiệm chưa hoàn thành. Quân Hoảng đi rất nhanh. Thanh kiếm bên hông đập lên khôi giáp, hơi hơi rung động.

Chỉ mong sau trận này, có thể bình loạn trừ gian, giữ thiên hạ thanh bình, để còn đoàn tụ sum vầy.

Mấy tháng sau, vô số thanh niên trai tráng từ khắp mọi nơi của Sùng Hưng chạy tới Phụng Định.

Nguyên nhân là trên hoàng bảng dán giấy chiêu binh. Diệp Tinh Dương làm Tướng lấy tên là Quân Diệp gia. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Sùng Hưng, có một quân đội lấy dòng họ của Tướng lĩnh làm tên.

Trong lúc này, dù không đủ ngòi bút làm vũ khí, nhưng ai cũng không thể quên, Quân đội do Diệp Tinh Dương dẫn dắt lấy một địch hai, thành công ngăn cản Quân Phi Tự. Sự anh dũng bước ra từ mạng sống và máu tươi, đủ để thuyết phục lòng người, trở thành anh hùng được mọi người tôn trọng.

Có thể trở thành Quân Diệt gia, là một chuyện rất kiêu ngạo đối với các nam nhi nhiệt huyết.

Mà trong triều đình, vì Tô Thành bỏ đi, nên đã có rất nhiều quan văn bắt đầu dao động, nảy sinh dị tâm. Cũng có người còn đang do dự. Nhưng cũng có người đã từ quan.

Dịch Kinh Hồng làm theo mật lệnh của Quân Hoảng, dù là phản bội hay từ quan, cũng đều thả ra khỏi kinh thành. Hơn nữa đa số các quan võ là tùy tùng của Trương Đài Minh, vốn đã gia nhập trận doanh của Quân Nặc từ lâu. Vì vậy các văn võ đại thần cũng không còn nhiều.

Tromg thời điểm này, mới bộc lộ ra điểm đặc biệt của Quân Hoảng. Hãn không những không lôi kéo, giữ người, mà còn làm ngược lại. Hãn khuyên các quần thần, nếu ai có tư tưởng bo bo giữ lấy mình thì nhanh chóng đi đi, hãn sẽ không gây khó dễ. Đồng thời, dựa vào danh sách Quân Bách để lại cho hãn, ngầm đề bạt một số người có thể dùng lên các chức vị quan trọng. Rồi để Liên Minh Hi, Trương Vũ, Thạch Vệ Phong chọn thêm người mới từ cuộc thi khoa cử.

Sau này, có nhà sử học bình luận về hành động này của Quân Hoảng: Mặc dù người còn trẻ, nhưng văn võ bá quan trong triều đều là người trung thành với Hoàng Đế, trên dưới quân thần đều đoàn kết một lòng, cùng tiến cùng lùi. Trong các triều đại cũ không hề được như vậy.

Hơn nữa lần này thay đổi quyền lực, bỏ đi một bộ phận thế lực ngoan cố cũ thì Quân Hoảng lại thuận lợi thi hành rất nhiều chính sách mới lợi nước lợi dân, thiên hạ thái bình.

Cho nên nói trên lịch sử là không có ưu điểm, khuyết điểm, là phúc hay là họa đều phải dựa vào rất nhiều năm sau, mới có thể nói rõ.

Lúc đó, dù là Quân Hoảng, hay người có tri thức khác cũng đều không tính được là cuộc nội loạn này phải tới năm sau mới gây ra ảnh hưởng.

Quân Hoảng vẫn đang vội vàng đánh với thế lực đi ra từ Cốc Tử Vong.

Mà Quân Nặc, nhìn ra được trong kinh thành không còn người của mình, thì mang theo một bộ phận quan văn, quan võ quy hàng đi, buông tha kinh thành.

Chỉ cần tiêu diệt Quân Hoảng, thì kinh thành không đánh cũng mất. Cho nên, bây giờ đi chiếm một cái kinh thành không có Quân Hoảng là việc vô nghĩa.

Mà bên ngoài, đúng như Diệp Lạc tính trước, Dục quốc và Hoa Gian quốc còn bận giải quyết việc tranh giành quyền lực, không có tâm tư quấy rầy Sùng Hưng. Vì vậy, biên quan lại an bình một cách kỳ lạ.

Trên Thương Vụ Môn, Thương Vụ lão nhân tóc trắng xoa đứng xem tinh tượng hồi lâu, rốt cục phun ra một câu: “Quả nhiên không ngoài dự liệu. Thiên hạ không thể thống nhất, ba sao cùng tồn tại, lại trở về cân bằng.”

Ông thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt lại, trên mặt đầy nếp nhăn xuất hiện nụ cười khó phát hiện: “Cho dù là ý trời, cũng sẽ có chuyện xấu!”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Khúc Nhạc Đạo

Tuy Quân Hoảng có Lục Uy Viễn và Nhàn Vân vương gia giúp đỡ nhưng cũng không dễ dàng trong trận chiến với Quân Nặc

Dù sao thì Trương Đài Minh cũng quản lý Bộ Binh nhiều năm, Lương Lược cũng từng là Thừa Tướng, thế lực bọn họ âm thầm bồi dưỡng ra cũng không thể kinh thường. Nếu lúc trước Quân Nặc chỉ hơn về mặt vũ lực, thì sau khi cưới Tô Uyển Nhi, các quan văn vốn phản đối lại im lặng đi nhiều.

Trong thời gian ngắn, có thể nói là trên phương diện văn võ, Quân Nặc đều chiếm thượng phong.

May mà lần này Quân Hoảng dẫn theo Hồ Bí doanh, đó là lực lượng tinh nhuệ nhất Sùng Hưng.

Nhàn Vân vương gia vẫn lo lắng về việc này. Dù sao thì Tào Võ và Khương Tán cũng coi như là do Trương Đài Minh đề bạt. Dưới tình thế hiện nay, nếu bọn họ ngầm liên lạc với Trương Đài Minh, đối với Quân Hoảng chính là họa vô đơn chí*.

*Họa vô đơn chí: Xui xẻo không đến một lần. Thường đi cùng với “Phúc bất trùng lai”: May mắn không đến hai lần.

Quân Hoảng không phải không nghĩ tới việc này. Vì vậy hắn làm một việc mà suýt nữa khiến Nhàn Vân vương gia hộc máu mà chết. Hắn trực

tiếp đi tìm Tào Vĩ và Khương Tán: “Tào Vĩ, Khương Tán. Hai người cũng đã biết kinh thành xảy ra chuyện. Trẫm đã ban thánh chỉ, nếu ai muốn từ quan, đều có thể ra khỏi kinh thành. Rất nhiều quan viên đã đến trận doanh của Quân Nặc. Có thể nói là trăm nhất ngôn cửu đỉnh, không hề âm thầm làm hại ai. Nay hai người cũng vậy. Trẫm biết Trương Đài Minh có ơn với các người. Nếu bây giờ các người muốn đi thì trẫm sẽ không ngăn cản.”

Tào Vĩ và Khương Tán cùng quỳ xuống: “Mặt tướng không dám. Thần tận trung với Hoàng Thượng.”

Quân Hoảng nhìn bọn họ: “Các người phải nghĩ cho tốt. Cơ hội trăm cho các người hôm nay, chỉ có một lần thôi. Trẫm có thể hiểu được lập trường của các người. Nhưng trẫm sẽ không tha thứ cho kẻ phản bội.”

Tào Vĩ cúi đầu: “Hoàng Thượng, mặt tướng là người thô thiển, không biết ăn nói. Nhưng mấy ngày đi theo Diệp tướng đông chinh tây chiến, mặt tướng cảm thấy làm người phải thẳng thắn, đánh giặc mới có thể thắng. Ôn nhỏ và việc lớn, mặt tướng đều phân biệt rõ ràng. Xin Hoàng Thượng yên tâm. Nếu hôm nay mặt tướng đã đi theo Hoàng Thượng thì sẽ vinh viễn không có chuyện hai lòng.”

Nhàn Vân vương gia nghe thấy chuyện này, mang bộ dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chạy tới lều Quân Hoảng: “Hoàng Thượng, rốt cuộc là ngài quá ngây thơ hay là tâm cơ quá sâu khiến người ta không hiểu được? Có ai hỏi hạ thần như ngài không?”

“Trẫm thấy trăm hỏi như vậy rất tốt mà. Hai bên đều an tâm.” Quân Hoảng còn nhàn hạ nâng chén trà lên ngửi rồi mới uống: “Trong Hồ Bí doanh rất nhiều người có dũng có mưu. Nếu trăm không nói chuyện với bọn Tào Vĩ, Khương Tán, thì bọn họ sẽ không dám buông lỏng cảnh giác hoàn toàn để đi theo trăm. Hoàng thúc, thúc cũng biết, trăm lo bọn họ có dị tâm, bọn họ sẽ lo trăm nghi ngờ bọn họ có dị tâm!”

Được rồi, cho dù hãn nói có đạo lý, nhưng Nhàn Vân vương gia vẫn cảm thấy không ổn: “Thế nếu bọn họ vẫn có dị tâm thì sao?”

Quân Hoảng cong khoe môi: “Thúc yên tâm đi. Trầm đều có an bài.”

Nhàn Vân vương gia không chú ý tới, nhưng không có nghĩa hãn không phát hiện ra trong Hồ Bí doanh có thám tử của Diệp gia. Đừng hỏi vì sao hãn biết. Dù sao thì Diệp Lạc đã yên tâm để Hồ Bí Doanh đi theo hãn, chứng tỏ đã có an bài. Có thám tử Diệp gia, có cả người của hãn, chỉ cần Hồ Bí Doanh có hành động gì lạ thường thì đừng trách hãn trở mặt vô tình.

Từ xưa đến nay, khi Hoàng Gia thay đổi người cầm quyền, thì luôn có gió tanh mưa máu đi kèm. Hãn ở trong cung từ nhỏ, tính toán khắp nơi, sao không hiểu mấy âm mưu này được. Hãn không muốn nghĩ nhiều, nhưng lúc không thể không lựa chọn thì hãn sẽ không ngại đổi mặt.

Hồ Bí doanh là một mũi tên, bây giờ cho nó cơ hội đổi hướng, là vì hãn muốn giữ người tài. Huấn luyện được Hồ Bí doanh không dễ, cần nhiều năm mới thành, nơi huấn luyện tốt nhất chính là chiến trường. Nhưng qua hôm nay, nếu còn muốn đổi hướng giữa đường thì hãn cũng đành tiêu diệt.

Khi binh lực của Quân Nặc dần dần tiến tới trung nguyên, áp lực nà Quân Hoảng phải đổi mặt ngày càng lớn.

Mục đích của Quân Nặc rất rõ ràng, chính là muốn đẩy Quân Hoảng vào chỗ chết. Chỉ cần Quân Vương chết, thì hãn cũng không còn phải lo lắng gì nữa.

Vì thế bên phía Quân Hoảng, không nói tới Chiêm Xuân ở kinh thành xa xôi sốt ruột, mà ngay cả Nhàn Vân vương gia ở bên cũng luôn nhú mào.

Quân Hoảng lại như không có việc gì, tranh đấu với Quân Nặc là luyện binh thì đúng hơn là chiến tranh. Không chỉ nhân mã của Nhàn Vân vương

gia, mà thân vệ trong tay Quân Hoảng và mấy vạn người trong tay hãn đều chưa từng trải qua chiến đấu. Nhân cơ hội lần này mà rèn luyện một phen.

Vì thế, sau một ngày chiến đấu, Vi Kỳ ngồi trong lều trại của Quân Hoảng mang kiếm ra lau, lau đi lau lại.

Quân Hoảng nhìn hãn mấy lần, nhin cười, tiếp tục nghiên cứu bản đồ trong tay.

Rốt cục Vi Kỳ vẫn không nhin được: “Hoàng Thượng?”

Quân Hoảng không nhìn hãn: “Có chuyện gì, nói đi.”

“Hoàng Thượng, có phải ngài đang học Diệp, à không, Hoàng hậu tương lai không?”

“Học cái gì?”

“Tào thống lĩnh nói cho ta biết, lúc Diệp tướng dẫn bọn họ tới Dục quốc cũng làm như vậy. Vì thường xuyên đánh đánh, khi bọn họ từ Dục quốc về, số lượng người đã giảm rất nhiều, nhưng sức chiến đấu lại tăng lên vài lần.” Vi Kỳ nghĩ nghĩ, rồi nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Thật lợi hại.”

Quân Hoảng chỉ cười không nói.

Vi Kỳ chép miệng suy nghĩ một hồi, lại nói tiếp: “Nhưng mà Hoàng Thượng, chúng ta và Diệp... Hoàng Hậu không giống nhau. Người xem, qua mười ngày nay đã mất hai vạn người. Không bằng chúng ta không luyện nữa, nghe theo Nhân Vân vương gia đi. Để bọn họ lên chặn trước.”

Quân Hoảng gật đầu: “Ừ, Vi Kỳ thật hiểu chuyện.”

Vì thế Vi Kỳ trông mong nhìn hãn, Quân Hoảng lại mở chiến báo ra xem. Đợi một lúc không thấy câu trả lời, Vi Kỳ lại đến gần: “Vậy, Hoàng Thượng. Chúng ta có luyện nữa không?”

“Luyện chứ. Sao lại không luyện.”

“Hả?” Vi Kỳ há hốc mồm, không phải vừa rồi Hoàng Thượng bảo hẳn hiểu chuyện sao, sao vẫn còn luyện chứ?

Quân Hoảng ngẩng đầu lên, vỗ vỗ tay hẳn: “Vi Kỳ, người phải hiểu là trong thiên hạ này, không có ai có thể cho người dựa vào mãi cả. Trẫm không cần luyện ra một Quân Diệp gia. Nhưng trẫm cần có một Cấm Quân của chính mình. Nếu không, dù có ngồi ở Hoàng Thành, cũng không thể an tâm được.”

Tình thế trước mắt, hẳn đã nhìn rõ. Tuy binh lực trong tay Quân Nặc nhiều hơn hẳn, nhưng võ tướng hầu hết đều dưới trướng của Trương Đài Minh. Phương thức tác chiến và tư duy không khác nhau lắm, tuy có nhiều kinh nghiệm, nhưng cũng vì những kinh nghiệm này mà bị hạn chế sự sáng tạo.

Sau mấy trận chiến, có thể nhìn ra, quân đội của Quân Nặc và binh mã của Nhà Vân vương gia đều ngang nhau, nhưng lại bị mấy tướng lĩnh trẻ tuổi làm rối loạn trận đánh.

Bởi vậy, hẳn mới có ý tưởng này. Vừa có thể quấy rầy đối phương, lại có thể rèn luyện thể lực trong tay mình, nhất cử lưỡng tiện.

Đương nhiên Diệp Lạc cũng nhận được tin tức này. Nàng cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo người Diệp gia âm thầm bảo vệ an nguy cho Quân Hoảng.

Tang Du hỏi nàng: “Tiểu thư, ngài thực sự không cần tự mình đi một chuyến à? Tinh Dương cũng tốt hơn nhiều rồi. Quân đội cũng chiêu được năm sáu vạn người rồi, mà vẫn còn đang tăng lên.”

Diệp Lạc lắc đầu, ngón tay vẽ lên bản đồ: “Không cần, từ nhỏ Quân Hoảng đã đọc binh thư, chỉ thiếu mỗi kinh nghiệm thực chiến thôi. Nhìn

con đường hãn hành quân là biết hãn muốn tránh khỏi mũi nhọn, bảo tồn lực lượng. Một thời gian sau, hãn sẽ không thua kém ta. Chỉ là...” Nàng hơi nhíu mày: “Xem ra, hãn vẫn kiêng kỵ đội quân Cốc Tử Vong. Tang Du, người có ý kiến gì không?”

Vẻ mặt Tang Du cũng trầm xuống: “Quân đội đó là Lương Lược dùng hai mươi năm bồi dưỡng. Người của chúng ta không lên vào được. Bọn họ như là không có máu thịt vậy, không biết đau là gì, trên đùi bị chém, máu chảy ròng ròng mà vẫn tiếp tục đánh. Nếu thực sự phải đối đầu, thì phủ binh chúng ra cũng không liều mạng bằng đối phương. Đám người đó, đúng là không phải người mà.”

Diệp Lạc xoa mi tâm: “Tiếp tục đi theo đi, chúng ta còn phải tìm biện pháp.”

“Đúng rồi, tiểu thư, Giản Phàm nói thân thể Lương Tích Nghi đã không chống đỡ được nữa. Người đi xem đi.”

“Ta đã biết.”

Diệp Lạc đứng trong bóng tối thật lâu, lại không vén rèm lên.

Mỗi lần gặp Lương Tích Nghi, đều khiến tâm trạng nàng nặng nề hơn. Cũng có thể nói là sự bi thương cho nữ nhân. Nàng vẫn luôn nghĩ, vì sao trong cuộc đấu tranh chính trị, người có lợi là nam nhân, nhưng người bị hy sinh, bị lợi dụng, bị bán đứng thì lại luôn là nữ nhân.

Có lẽ cũng vì vậy mà trong tiềm thức, nàng luôn bài xích hoàng cung, bài xích triều đình.

Có đôi khi, nàng nghĩ rằng, nếu Quân Hoảng không sinh ra ở trong cung, thì nàng có thể đón nhận tình cảm của hãn hay không.

Vén rèm đi vào, trong mũi đều là mùi thuốc. Nàng nhẹ nhàng đi tới trước giường, không nói gì.

Có vẻ là nhận ra có người đến gần, Lương Tích Nghi chậm rãi mở mắt ra. Nhìn thấy nàng, thì hơi cong môi rồi lại nhắm mắt lại.

Diệp Lạc nhìn nàng một lát, than thầm một tiếng, yên lặng xoay người.

“Diệp Tri.” Lương Tích Nghi lại đột nhiên mở miệng: “Còn nhớ việc người đồng ý với ta không?”

Diệp Lạc không quay đầu: “Còn, ta nhớ rõ nguyện vọng của Lương tướng mà.”

“Ta an tâm rồi.” Giọng Lương Tích Nghi rất nhỏ rất nhỏ.

Diệp Lạc nhắm mắt lại, nếu một người không có ý muốn sống thì dù là thần tiên cũng khó cứu được.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Chính Đạo Nhân Gian

Một buổi sáng mấy ngày sau, Giản Phàm báo tin, Lương Tích Nghi đã đi rồi.

Diệp Lạc nâng tay che mắt, vì sao nắng sớm cũng chói mắt như vậy chứ?

Giản Phàm nhìn nàng: “Về mặt Lương Tích Nghi rất bình tĩnh.

Diệp Lạc gật đầu, rất lâu mới nói: “Có lẽ đây là kết thúc tốt nhất đối với nàng.” Đối với một nữ tử vô cùng tôn quý, dung mạo vô song lại bị hủy dung, tàn tật, bị vị hôn phu vứt bỏ, thì ra đi chính là một loại giải thoát.

Diệp Lạc không đi gặp Lương Tích Nghi lần cuối. Nàng chỉ đứng nhìn từ phía xa, nhìn ngọn lửa sáng lên rồi lại tắt. Khi mọi thứ lại yên tĩnh lại, nàng mới nhẹ nhàng nhắm mắt: “Người đi đi, việc ta đã đồng ý với người, tất sẽ làm được.”

Trong Thành Phụng Định có Diệp Tinh Dương chỉ huy, rất nhanh đã tu sửa lại những chỗ bị cuộc chiến kia tàn phá.

Trên giáo trường là từng trận chém giết, quân dung nghiêm chỉnh. Diệp Tinh Dương ở trên khán đài, người mặc ngân giáp, tay cầm trường kiếm, vô cùng hăng hái.

Diệp Lạc đứng ở dưới đài nhìn lên, trong mắt có sự dịu dàng thân nhiên.

“Sao hả? Hồi hận lúc trước đòi hã làm ca ca, lấy họ Diệp hả?” Phong Gian Ảnh đi từ phía sau lên, đứng sóng vai với nàng, nhìn về phía Diệp Tinh Dương.

Diệp Lạc thở dài: “Ta chỉ có cảm giác nhà có con trai mới trưởng thành thôi mà!”

Phong Gian Ảnh nhe cười, nửa ngày sau mới nói: “Tiểu Diệp Diệp, người nghĩ Diệp Tinh Dương là trẻ con như Diệp Thiên Hạ sao?”

Thiên Hạ à? Diệp Lạc thu hồi tầm mắt: “Phong Gian, người nói xem bây giờ Thiên Hạ đã biết gọi cô cô chưa?”

Phong Gian Ảnh giật mình: “Ừ nhỉ, chúng ta nên trở về xem xem.”

Diệp Lạc cười cười: “Phong Gian, thu dọn đồ đi!”

Ai cũng có thiên hạ của riêng mình. Diệp Tinh Dương, từ nay về sau, cũng có thiên hạ của riêng hã. Sẽ không cần vì sự tồn tại của nàng mà làm lu mờ phong thái của mình, cũng không cần che giấu ánh sáng của mình vì nàng nữa.

Ngoài Thành Phụng Định, cảnh tượng máu tươi đầu đất, thi thể khắp nơi ngày đó giờ đã không còn nữa. Khắp nơi đều là mùi thơm của đất, chỉ còn lại một khung cảnh an bình.

Tiếng vó ngựa dồn dập từ xa chạy tới, ai người chạy như bay đến cửa thành. Diệp Tinh Dương chạy đến trước, dừng lại, ánh mắt sáng như sao nhìn về phía sau.

Diệp Lạc đến sau, cũng dừng ngựa lại, thở hắt ra nhìn hã, trong mắt hiện ý cười: “Tinh Dương, bây giờ ta không thắng được người rồi.”

Diệp Tinh Dương xoay người, cầm cương ngựa của nàng: “Chạy không được, cũng có thể chậm rãi đi.”

Diệp Lạc không nói nữa, mặc cho hấn kéo vào thành.

Diệp Tinh Dương đi trước nàng một chút, không nhìn ra biểu tình của hấn. Một lát sau, hấn mới nói: “Tiểu thư, người phải đi sao?”

“Đúng vậy.”

“...”

Diệp Lạc nhìn bóng dáng của hấn, cao lớn dày rộng, đã sớm không phải thiếu niên gầy yếu trong trí nhớ, dù ôm nàng vào lòng cũng không che được mưa cho nàng nữa. Hóa ra những năm tháng này đã khiến một người từ ngây ngô trở nên thành thực từ trong ra ngoài rồi.

Hai người đều im lặng đi về doanh trại.

Diệp Tinh Dương nhảy xuống ngựa, ngẩng đầu nhìn nàng, vẻ mặt bình tĩnh, vẫn bình thản ấm áp như trước: “Tiểu thư, xuống ngựa thôi.” Hấn vươn tay ra.

Diệp Lạc không nhúc nhích, Diệp Tinh Dương cũng không giục nàng. Mắt Diệp Lạc chớp mấy cái, đột nhiên nhảy từ trên ngựa xuống. Diệp Tinh Dương nhanh chóng vươn tay, ôm nàng vào lòng: “Tiểu thư.....”

Diệp Lạc ôm chặt hấn: “Tinh Dương, người vĩnh viễn là Tinh Dương của Diệp gia chúng ta. Tinh Dương, bảo trọng.”

“Được!” Rất lâu sau, Diệp Tinh Dương mới trả lời.

Diệp Lạc biết, Diệp Tinh Dương cũng biết, có lẽ tất cả trở về quỹ đạo, thì Diệp gia cũng không thể khôi phục sự yên tĩnh như xưa. Diệp Lạc là con

dâu Hoàng Gia do tiên hoàng tự mình ngự bút. Bất luận là đi con đường nào, cũng không thể bình thường như trước.

Hôm nay từ biệt, ai cũng không biết, lúc gặp lại là hoàn cảnh nào.

Lúc Diệp Lạc rời khỏi Thành Phụng Định, trận chiến của Quân Hoảng và Quân Nặc đã ngày càng kịch liệt. Hai người đều tự chỉ huy, đánh giáp lá cà.

Nhưng mà cứ khi nào đánh với đội quân Cốc Tử Vong thì đều bị thương vong nặng nề. Trong lúc này, trừ Hồ Bí Doanh còn có thể đối kháng một hai ra, thì các đội khác của Quân Hoảng vừa nghe tên đối phương đã run sợ trong lòng.

Diệp Lạc vừa ra khỏi Phụng Định, đã để Tang Du và Giản Phàm quay về chăm sóc Thiên Hạ. Còn nàng thì mang theo Phong Gian Ảnh lên phía Bắc.

“Công tử, người không đi tụ họp với Hoàng Thượng à?”

“Ta đi làm cái gì?”

“Nghe nói, đội quân ở Cốc Tử Vong kia vô cùng lợi hại. Hoàng Thượng tạm thời đang thúc thủ vô sách.”

Diệp Lạc cười cười: “Nếu hấn thúc thủ vô sách, ta cũng bất lực.”

Phong Gian Ảnh quay đầu nhìn nàng, bộ dạng ngạc nhiên: “Công tử, ta còn tưởng là không có gì người không làm được.”

“Xì!” Diệp Lạc bật cười: “Phong Gian, ta cũng chỉ là người thường thôi.”

“Nhưng chúng ta không đi xem thật à?”

“Không đi.” Diệp Lạc giơ roi ngựa lên: “Chúng ta đi tìm Tô Thành.”

Nàng tin năng lực của Quân Hoảng. Nếu ngay cả hãn cũng không đối phó được, thì nàng đi cũng chỉ uống công. Nếu thực sự muốn giúp hãn, bây giờ đi tìm Tô Thành, có sẽ tốt hơn.

Từ chỗ Kinh Hồng, nàng đã biết là trong kinh thành, các lão thần có ý dao động, đều được Quân Hoảng thả ra. Tuy trước mắt đều có người kế nhiệm, nhưng là từ xưa đến nay, lúc tân hoàng kế vị, mà thay đổi triều thần là tối kỵ của nhà binh. Dù người mới có chí tiến thủ, cũng có sự liều lĩnh phù phiếm. Có rất nhiều việc trên triều đình, không thể nói cho người ngoài, lại tự lan truyền, kéo dài qua các triều đại.

Đến khi Quân Hoảng trọng chấn triều cương, chỉ có mỗi thế lực mới là không được. Một khi tân hoàng kế vị, chỉ dựa vào vũ lực không đủ để làm thành tựu. Tô Thành là đại nho đương thời, nói về uy vọng thì tuyệt đối là trợ lực tốt cho quân vương lập uy.

Tuy vì Tô Uyển Nhi, hãn một lòng muốn đi. Nhưng nàng vẫn muốn thử một lần, cho dù không thể mời được hãn về triều, có thể lấy được một vài đề nghị cũng tốt.

Nhưng trước khi đi tìm Tô Thành, nàng còn phải làm một việc khác.

Không phải việc Hoàng Hậu Sùng Hưng tương lai phải làm, mà là việc thân là nữ tử, Diệp Lạc phải làm.

Sau nhiều trắc trở, nàng và Phong Gian Ảnh cũng tìm được một đồng đất có vẻ giống phần mộ trong đám cỏ dại.

Phong Gian Ảnh nhìn tờ giấy trong tay, có chút hoài nghi: “Công tử, người xác định tình nhân của Lương Lược chôn ở chỗ này chứ?”

“Ta không xác định, nhưng mà.....” Diệp Lạc cúi người, vạch cỏ dại trên tấm bia đá nhìn hồi lâu: “Theo chữ trên bia mộ thì hãn là nơi này.”

“Lương Lược từng làm Thừa Tướng, lại tham ô quốc khố nhiều như vậy. Vậy mà lại mai táng nữ nhân mà hắn gọi là yêu ở chỗ này à?” Phong Gian Ảnh không thể tin được nhìn xung quanh: “Nếu không phải chỗ này cao, đón gió nên khô ráo, thì đã sớm bị mưa gió ăn mòn không còn gì rồi. Sao có thể tìm được mộ phần chứ. Xem ra cái gọi là thâm tình của mấy người này cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Diệp Lạc lắc đầu: “Có lẽ từ một cái góc độ nào đó mà nói thì Lương Lược đang bảo vệ nàng thì sao. Người nghĩ xem, Lương Lược quyền cao chức trọng, cây to đón gió, nếu mai táng nàng quá phô trương, thì sao nàng còn có thể an bình đến bây giờ? Hơn nữa, người chết như đèn tắt, nếu là ta, ta tình nguyện lúc còn sống người đó tốt với ta. Nếu đã chết, dù đối tốt cũng chả để làm gì. Sau khi ta chết, thì hỏa thiêu, không cần thu thập tro cốt của ta, để gió thổi bay đi lưu lạc thiên nhai, sẽ rất tiêu sái tự tại!”

“Ta đồng ý: “ Phong Gian Ảnh ngồi xổm xuống, mang hũ tro cốt của Lương Tích Nghi ra để lên trước bia mộ: “Dù sao ta nhất định sẽ chết trước người, tro cốt người muốn xử lý thế nào ta không quyết định được.”

Diệp Lạc nhìn hắn: “Không thì chúng ta cùng chết đi? Về sau tro cốt còn có thể kết bạn đi khắp giang hồ.”

“Ta cũng đồng ý, nếu Hoàng Đế Bộ Hạ không phản đối.”

“.....”

Gió núi thổi nhẹ, có cảm giác man mát.

Diệp Lạc sắp xếp xong hũ tro cốt của Lương Tích Nghi, chỉ lập một khối bia mộ không tên: “Lương tiểu thư, chỉ mong ở thế giới khác, người có thể không mệt mỏi vì thân phận, thanh danh, nhận được hạnh phúc và sự bình yên người hy vọng. Nay, an táng người ở bên cạnh người phụ thân người yêu, có lẽ, hồn phách của các người sẽ có thể gặp nhau, lại tiếp tục duyên phận cha con.”

Lấy ống trúc trong lòng ra, nghĩ nghĩ, lại nói: “Lương tướng, bất luận lúc người sống, chúng ta có mâu thuẫn gì, hiện giờ ta thay Lương Tích Nghi hoàn thành tâm nguyện của người, coi như xóa bỏ mọi ân oán của chúng ta.”

Phong Gian Ảnh lấy đoản đao tùy thân ra, ngồi xổm trước mộ phần đào đất, vừa đào vừa nói: “Công tử, người nói xem có phải việc đời dễ thay đổi không? Còn có phần buồn cười nữa, ai có thể nghĩ tới tâm nguyện của Lương Lực lại do người hoàn thành?”

“Nói nhiều, mau đào đi.”

“Không phải, công tử, a.....”

Đoản đao đụng phải một vật cứng, kêu lang keng. Vẻ mặt Phong Gian Ảnh đau khổ, ngẩng đầu lên: “Công tử, phía dưới là tảng đá lớn, thôi bỏ đi, cứ chôn bừa thôi.”

Diệp Lạc nhìn nhìn, mặt nhăn lại: “Không được đâu, mới đào được nông như vậy, chỉ mấy trận mưa là bị lộ ra.”

“Nhưng đây là đá đấy: “ Hẳn lại đào chỗ bùn đất bên cạnh: “Hơn nữa còn là một tảng đá rất to nữa!”

Diệp Lạc đặt tay lên trên tảng đá, thử vận lực, quả nhiên rất dày. Nếu dùng lực làm vỡ thì cũng được, nhưng là mộ phần ở ngay bên cạnh. Nhỡ dùng sức không tốt sẽ làm hỏng cả mộ phần, lúc đó mới là tội lớn.

Nàng đứng dậy: “Phong Gian!”

“Làm sao thế?”

“Đi tìm cuốc và xẻng đến, chúng ta thử chuyển tảng đá này đi.”

“Hả?”

“Đi đi.”

Đến tận mặt trời lặn, hai người mới dờn được tảng đá đi, mệt lả ra.

Sau khi dờn tảng đá ra thì xuất hiện một cái hố to. Diệp Lạc nhảy xuống, bọc ống trúc vào giấy dầu rồi đặt vào trong đất. Nhưng tay vừa chạm vào đất, đã thấy có vẻ là lạ. Chỗ tiếp xúc lạnh như băng, nàng nhẹ nhàng gạt đất ra, gọi lên: “Phong Gian.”

Dưới bùn đất, là một cái tráp xanh biếc.

“Chẳng lẽ nói đây là cái tráp Lương Lược chuẩn bị để ống trúc. Thế sao lúc đó không chôn luôn nhỉ?” Phong Gian Ảnh khó hiểu.

Diệp Lạc mở tráp ra, bên trong đựng một cái lệnh bài, và một phong thư.

Bên ngoài thư viết: “Thân gửi con gái.”

Diệp Lạc lau mồ hôi trên đầu, chần chừ, đây là Lương Lược viết cho Lương Tích Nghi. Nếu nàng mở ra, chẳng phải sẽ biến thành con gái Lương Lược sao?

Phong Gian Ảnh không quan tâm nhiều như vậy, cầm lấy xem: “Ta xem hộ Lương Tích Nghi.”

Vừa mở thư ra, vẻ mặt hắn liền thay đổi. Thư rất ngắn, hắn rất nhanh đã xem xong. Sau đó, ngẩng đầu lên, vẻ mặt cổ quái: “Công tử, hóa ra lời của người xưa là thật. Người tốt sẽ được đền đáp.”

Thư là Lương Lược viết cho Lương Tích Nghi, trong thư nói cho nàng ấy danh sách tất cả tử sĩ của Lương gia, cùng với việc làm sao để liên lạc và phương pháp chỉ huy tử sĩ, kể cả đội quân ở Cốc Tử Vong, cũng được nói trong thư. Mà đi kèm thư là lệnh bài chỉ huy tử sĩ cao nhất.

Diệp Lạc xem xong, không khỏi tán thưởng liên tục.

Tâm cơ Lương Lược quá sâu. Lúc trước hãn bảo Lương Tích Nghi là năm năm sau đi hoàn thành tâm nguyện của hãn. Năm năm, tất cả đã trở thành tro bụi. Nếu Quân Nặc bại thì thôi. Nếu hãn thắng lợi xưng Vương, Lương Tích Nghi trở thành Hoàng Hậu, nếu Quân Nặc vẫn đối xử với nàng như trước thì không cần nói. Còn nếu Quân Nặc không đối xử tốt với nàng, thì Lương Lược cũng để lại cho nàng thứ để bảo vệ bản thân.

Hơn nữa cho dù đến được đây, hãn cũng thiết kế đủ tầng. Nếu không phải người thành tâm thành ý muốn hoàn thành tâm nguyện cho hãn, sẽ không thể tìm được cái tráp này. Cho dù tìm được tráp, thì Quân Nặc cũng sẽ không dùng thân phận “con gái” để mở tráp ra. Tất nhiên thứ trong tráp sẽ vẫn về tay Lương Tích Nghi.

Đáng tiếc, hãn không tính được là Quân Nặc còn ngoan độc hơn hãn nghĩ. Thậm chí còn không đợi nhiều năm như vậy đã ép Lương Tích Nghi chết.

Diệp Lạc thờ dài, tất cả mọi thứ đều đã định sẵn, có lẽ, đây chính là ý trời.

“Phong Gian, người lập tức lên đường, giao thư và lệnh bài cho Quân Hoảng.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Tương Tư Người Có Biết Chẳng?

Edit: Lam Sắc.

Lại là một sáng sớm nữa. Quân Hoảng đang đuổi người. Mấy ngày gần đây, số lần giao phong chính diện với Quân Nặc ngày càng nhiều. Hai bên đều có thắng thua, nhưng đối với Quân Hoảng, trong trận chiến này, dù ai thắng ai thua cũng rất dày vò người ta.

Bất luận trong cuộc tranh quyền đoạt lợi nào, người đổ máu đều là con dân Sùng Hưng.

Có đôi khi, hắn cũng nghĩ nếu buông tay thì có thể tránh được việc chết chóc hay không?

Chẳng qua, hắn không thể yên tâm giao giang sơn Sùng Hưng cho người như Quân Nặc?

“Hoàng Thượng!” Vi Kỳ xốc rèm lên đi vào: “Phong Gian Ảnh đến đây.”

Phong Gian Ảnh? Hai mắt Quân Hoảng sáng ngời, nhanh chóng đứng dậy, Vi Kỳ còn chưa kịp phản ứng, hắn đã xông ra ngoài.

Vi Kỳ thì thảo với cái lều không còn người: “Ta còn chưa nói xong mà. Chỉ có mình Phong Gian Ảnh thôi.”

Đáng tiếc, Quân Hoảng đã lao ra không nghe được.

“Chỉ có một mình người à?” Bên ngoài chỉ có một mình Phong Gian Ảnh, ánh mắt Quân Hoảng dừng ở phía sau lưng hắn, nhìn tới nhìn lui mấy lần, khó nén cảm giác mất mát.

Phong Gian Ảnh hiểu ý hắn, nhưng tiếc là công tử nhà họ không cảm nhận được tình cảm này, chỉ để một mình hắn đến.

“Hoàng Thượng, đây là đồ công tử bảo ta giao cho người.”

Quân Hoảng mở trap ra, đứng im tại chỗ, có vẻ không thể tin nổi ngẩng đầu lên: “Nàng lấy ở đâu?”

Phong Gian Ảnh cười hì hì: “Lương Lược đưa.”

“.....” Đầu Quân Hoảng đầy vạch đen.

“Hoàng Thượng, nếu không ngại cho ta ăn uống trước đi. Chờ ta có sức rồi lại nói sau nhé?” Hắn thật đáng thương, phải bôn ba một đường, ăn không ra ăn, uống không ra uống, mí mắt trên và mí mắt dưới sắp dính vào nhau rồi.

Lúc này Quân Hoảng mới tránh đường: “Vào đi. Thế nàng đi đâu? Khi nào thì về?”

Phong Gian Ảnh đi mấy bước, lại dừng lại, quay đầu nhìn hắn, cười như không cười: “Hoàng Thượng, công tử nhà ta có về cũng là về Diệp gia.”

“Về thiên hạ, hay là vương thổ!” Quân Hoảng nhìn hắn, chậm chạp hỏi một câu.

Phong Gian Ảnh nhú mày, có vẻ vị Hoàng Đế này khó bắt nạt hơn hắn nghĩ một chút: “Lời này ngài nói với công tử nhà ta đi.”

Vì thế, tất cả quay về im lặng, Phong Gian Ảnh cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị đi ăn cơm.

Quân Hoảng đứng chấp tay sau lưng, nhìn ánh bình minh phía chân trời dần dần sáng lên.

Ở bên này, khi vó ngựa ẩm lên một mảnh cỏ xanh, Diệp Lạc xoay người xuống ngựa, sợ quấy nhiễu đến sự yên tĩnh này.

Giữa thảm cỏ là một đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, dẫn thẳng tới một căn nhà nhỏ. Sân không ớn, không có khí thế rộng rãi, dưới bóng cây cối lại có vẻ tươi mát tao nhã.

Diệp Lạc cười cười. Mặc kệ là ai khi nhìn thấy khung cảnh này, đều sẽ buông hết mọi phiền não xuống, tâm trạng vui vẻ lên.

“Đi, tự đi chơi đi!” Diệp Lạc vỗ vỗ con ngựa, con ngựa hiên ngang quay đầu, chạy thẳng ra ngoài. Lúc này Diệp Lạc mới kéo xiêm y, đi theo đường nhỏ.

Cửa là bện từ cây điều, không có khóa, đẩy một cái là ra.

Tô Thành đang ngồi dưới mái hiên làm ghế, nghe thấy tiếng vang thì ngẩng đầu lên, ngây người: “Diệp Tri?”

“Đại học sĩ chọn chỗ thật tốt.” Diệp Lạc đi qua, nhìn quanh bốn phía: “Nếu thật sự có thể không quan tâm, ta cũng muốn ở chỗ như thế này, cho dù không làm gì cả, cũng khiến người ta vui vẻ thoải mái.”

Sự khiếp sợ ban đầu đi qua, Tô Thành đã hồi phục tinh thần, cười lạnh nhạt: “Diệp tướng nói đùa, à không, Hoàng Hậu nói đùa. Một Mẫu nghi thiên hạ sao có thể ở nơi sơn dã thế này chứ.”

“Tin tức của Đại học sĩ thật linh thông!”

Tô Thành đánh giá nàng nửa ngày, lắc đầu thở dài: “Uống cho lão phu nhìn người nửa đời, vậy mà không nhìn ra Diệp tướng văn võ song toàn lại là nữ nhi! Già rồi, thật sự già rồi.”

“Diệp Lạc từ nhỏ luôn mặc nam trang, tự nhiên thiếu vẻ khuê các. Huống chi ta cố tình giấu diếm, Đại học sĩ không nhận ra, cũng là chuyện thường tình.”

Tô Thành rút cục cũng hoàn thành công việc trong tay, vừa lòng gật đầu, đưa ghế nhỏ vừa làm xong qua: “Ngồi đi.”

Diệp Lạc nhận lấy, kéo y phục ngồi xuống, còn lung lay mấy cái: “Ừm, thật chắc chắn.”

Tô Thành nhìn nàng hai cái, nói: “Không biết hôm nay Hoàng Hậu đại giá quang lâm, là có việc gì phải làm?”

“Hoàng Hậu gì đó tạm thời còn chưa phải, cứ gọi ta là Diệp Tri đi, như vậy nghe thoải mái hơn!” Diệp Lạc cũng không định vòng vo, trực tiếp nói: “Ta đến là muốn mời đại học sĩ về kinh.”

“Về kinh làm gì?”

Diệp Lạc hít sâu một hơi: “Ta không thể làm Thừa tướng Sùng Hưng nữa rồi. Đưa mắt nhìn trên dưới triều đình, có thể để ta yên tâm giao chức Thừa tướng ra, thì chỉ có mình đại học sĩ thôi!”

Tư lịch của Kinh Hồng còn thấp, uy vọng cũng không đủ. Phía sau Quân Hoảng, nhất định phải có một người đức cao vọng trọng, mới có thể trợ giúp hấn trọng chấn triều cương.

Tô Thành bình tĩnh nhìn Diệp Lạc một lát, mới dời mắt đi: “Cả đời này của lão phu chỉ có mỗi Uyển Nhi.” Chỉ một câu nói này, đã nói rõ mọi việc bất đắc dĩ và lý do của hấn.

“Bởi vì cả đời này người chỉ có một nữ nhi thôi.” Diệp Lạc không nhìn hẳn, chỉ nhìn chăm chú vào tán lá trong viện.

“Lúc trước Tô tiểu thư gặp chuyện không may, ta vẫn thấy kỳ lạ. Nếu chỉ có ý định giữ chân ta mấy ngày, để chặt đứt nguồn cung ứng lương thảo cho Lục Uy Viễn, thì chỉ cần giết Tô tiểu thư là đủ rồi, vì sao còn phải làm nhục nàng chứ? Sau này nghe nói Tô tiểu thư và Quân Nặc tâm đầu ý hợp, ta lại nghĩ ra. Mục đích mà lúc trước làm nhục Tô tiểu thư, là để người không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể ngầm đồng ý việc hôn sự này. Mà bây giờ, ta đã biết rõ, đúng là một mũi tên bắn chết ba con chim. Việc ngày đó liên quan tới ta và người, rất nhiều người biết nội tình. Như vậy thì dù Quân Nặc có đăng cơ, Tô tiểu thư đã từng mất trong sạch, bất luận thế nào cũng không thể làm Hoàng Hậu. Một chiêu này, cả người và Tô tiểu thư đều bị tính kế, không phải sao, Đại học sĩ?”

Tô Thành nhắm mắt lại, không nói gì. Nhưng hai bàn tay hắn nắm chặt đã biểu hiện ra là nội tâm hắn không bình tĩnh.

Diệp Lạc tiếp tục nói: “Trong lúc tình nồng, dù nữ nhân có hy sinh bất cứ thứ gì, thì đều tin tưởng đối phương tình thâm nghĩa trọng, luôn cho là đáng giá mình làm vậy. Nhưng Đạo học sĩ à. Người có thể nhìn thấu mà, đúng không? Ta vô tình khiến người khó xử, chính là giúp người có nhiều lựa chọn hơn. Nếu người trở thành Thừa tướng Sùng Hưng, thì mới có năng lực bảo vệ Tô tiểu thư trong hoàn cảnh này.”

Tô Thành vẫn không có phản ứng, Diệp Lạc cũng không sốt ruột, chỉ im lặng chờ đợi. Thời gian trôi qua từng chút một chút, rất lâu sau, giọng nói của Tô Thành mới vang lên: “Người tin tưởng là Quân Hoảng nhất định sẽ thắng sao?”

Diệp Lạc cười, mang theo sự chắc chắn: “Quân Nặc và Hoa Gian quốc ký hiệp nghị, sớm đã mất lòng dân. Nay thứ hắn có thể dựa vào, chỉ có Bộ Binh và đám người ở Cốc Tử Vong. Nhưng tuy là Bộ Binh nằm trong tay

Trương Đài Minh, nhưng bên phận tinh anh nhất là Hồ Bí Doanh và Thần Tiễn Doanh. Các tướng sĩ Bộ Binh rất sùng bái hai Doanh này. Hâu bên đối đầu mà khí thế đã thua sẵn rồi. Còn nữa, Quân Hoảng mới là Quân Vương danh chính ngôn thuận. Quân đội Bộ Binh là Quân đội chính thống của Sùng Hưng, tư tưởng trung quân ái quốc đã trở thành thâm căn cố đế, trên tâm lý cũng không muốn làm địch với Quân Hoảng. Về phần dfams người ở Cốc Tử Vong, bọn ta đã tìm được biện pháp khắc chế rồi. Sớm muộn gì cũng mất sức chiến đấu. Cho nên, trận chiến này, Quán Hoảng chính là người thắng cuối cùng.”

Tô Thành mở mắt ra nhìn nàng: “Các người tin ta à?”

Loại tin tưởng này, mang theo sức nặng của một quốc gia, thật sự không phải dễ dàng cho được.

Diệp Lạc nháy mắt mấy cái: “Tin chứ. Đương nhiên là tin rồi. Nếu tin lắm thì cùng lắm ta không làm Hoàng Hậu gì đó nữa, quay về làm Thừa tướng được không?”

Bị vẻ mặt thoải mái của nàng chọc cười, Tô Thành nhin không được mà thở dài một hơi: “Kỳ thật, trong tiềm thức của người đã coi mình là Hoàng Hậu rồi. Ta thật sự không biết, có Hoàng Đế như Quân Hoảng, lại có Hoàng Hậu như người thì Sùng Hưng sẽ đi tới đâu. Nhưng mà ta rất chờ mong.”

Diệp Lạc nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm: “Ngài quên rồi, còn cả Thừa tướng như ngài nữa. Loại tổ hợp này, ta cũng rất chờ mong. Thừa tướng, ta chờ ngài ở Thành Phượng Hoàng!”

Trước khi đi, Tô Thành nói với nàng: “Quân Hoảng có thể có Hoàng Hậu như người, thật sự là may mắn của hân.”

Diệp Lạc đi, nhưng có một câu, nàng vẫn không thể nói ra miệng.

Có thể có được tình yêu của Quân Hoảng, cũng là hạnh phúc của nàng!

Nàng và Phong Phi Tự đã từng có mối tình khắc cốt ghi tâm mười năm. Mười năm này đã lưu lại dấu ấn rất sâu trong sinh mệnh nàng. Ngày hôm nay, thậm chí sau này, dấu ấn này cũng không thể xóa sạch không còn dấu vết. Nhưng cũng chỉ là một đoạn quá khứ dài trong cuộc đời mà thôi.

Nàng và sư huynh, đều từng thật lòng trả giá. Đoạn tình này không ai phụ ai, không ai thiếu ai, dĩ nhiên cũng đủ rồi. Trong cuộc đời, luôn có rất nhiều người, rất nhiều biệc chỉ có thể nhìn qua đám mây. Nàng và sư huynh, bị ngăn cách bởi thù nước hận nhà, đã đến mức không thể bỏ qua nữa rồi.

Nàng vốn cho rằng, nàng sẽ cô độc suốt cuộc đời này. Nhưng nàng gặp được Quân Hoảng, một nam nhân có thứ tình cảm trắng như giấy mặc nàng ta cần ta cứ lấy, đơn giản lại chân thành, sạch sẽ mà sâu đậm. Nàng không thể không thừa nhận, nàng thực sự có chút rung động.

“Diệp Lạc, người phải nhớ kỹ, bất luận người ở trong hiểm cảnh nào, ta đều sẽ đến, cho dù là chết.” Nàng nhớ tới những lời này của hã, khóe môi nhin không được mà cong lên.

Người chết như đèn tắt. Nếu chết rồi, hã đến thì có ích gì chứ. Đồ ngốc!

Việc Quân Nặc bại là việc đã định rồi, chỉ lFlaf sớm hay muộn thôi. Việc Tô Thành cũng đã giải quyết xong, tâm tình Diệp Lạc rất tốt, chậm chạp đi tới đất phong của Nhàn Vân vương gia.

Đã xa cách lâu như vậy, không biết Thiên Hạ có nhớ cô cô này không?

Trên đường đi, tin vui truyền đến. Đầu tiên là Tào Võ và Khương Tán đã động được một bộ phận binh lính Bộ Binh rời khỏi phe Quân Nặc. Sau đó lại nghe nói, đội quân ở Cốc Tử Vong được Quân Nặc ủy thác trọng trách biến mất trong một đêm. Trong một thời gian ngắn, thanh thế quân Hoàng Sư bùng nổ, lập tức tấn công về đại bản doanh của Quân Nặc.

Mười ngày sau, quân đội Cốc Tử Vong lại đột nhiên xuất hiện, nhưng lần này lại nghe theo lệnh của Quân Hoảng, sắp xếp vào trong đội ngũ Hoàng Sư.

Phe Quân Nặc tan tác. Một tháng sau, Trương Đài Minh chết trong loạn tên. Quân Nặc sống chết không rõ, hành tung mơ hồ.

Đến tận đây, trận nội loạn kéo dài hơn nửa năm rốt cuộc cũng chấm dứt.

Lúc tin tức Quân Hoảng khai hoàn về kinh truyền đến, Diệp Lạc đang ôm Thiên Hạ ngồi trong hậu viện Diệp phủ phơi nắng uống trà. Quân Hồng Tụ ngồi bên cạnh thêm đồ cho Thiên Hạ, thỉnh thoảng mới ngẩng đầu lên nhìn hai người, rồi lại mím môi cúi đầu.

Phơi nắng thật sự rất thoải mái, Diệp Lạc nhắm mắt lại, sắp ngủ mất.

Nhưng Thiên Hạ lại không vừa lòng, cố gắng quơ hai cánh tay nho nhỏ, miệng rì rầm cái gì đó. Diệp Lạc cố gắng kéo mí mắt lên: “Nhóc con, cháu muốn làm gì hả?”

Thiên Hạ trừng nàng, lại uốn éo tiếp.

Diệp Lạc thở dài: “Vậy cháu đi xuống đi!”

Nhẹ nhàng buông tay, Thiên Hạ lập tức uốn éo như cá chạch. Chân vừa chạm đất, liền đặt móng ngồi xuống đất luôn, phá hủy hoa, cỏ, đất, đá xung quanh.

“Rốt cuộc là cháu giống ai chứ?” Diệp Lạc xoa trán làm bộ trầm tư. Từ trước tới giờ ca ca đều là người khiêm tốn ôn nhu như ngọc, tẩu tử cũng là tiểu thư khuê các, chắc sẽ có loại tính cách ác liệt phá hoại thế này.

Tang Du vừa vắn mang một phong thư vào, liếc nàng một cái: “Giống tiểu thư đấy.”

Diệp Lạc nhận thư, thanh thanh cổ họng, giả bộ không nghe thấy.

Xem xong thư, nàng liền đứng dậy: “Tang Du, ta ra ngoài một chuyến.”

“Tiểu thư, người đi đâu, để người đi theo đi.”

“Không cần!” Giọng nói của nàng truyền từ rất xa đến. Tang Du đứng tại chỗ thở dài, bây giờ dù bọn họ muốn đi cùng, cũng không theo kịp.

“Thư của ai thế?” Khó khi thấy Diệp Lạc vội vàng như vậy, Quân Hồng Tự tò mò hỏi.

“Lạc khoản viết là Vô Nhai.” Trên mặt Tang Du, ẩn hiện gió lốc. Hiện tại, ở Hoa Gian quốc cũng chỉ có Vô Nhai là có thể để tiểu thư không hề khúc mắc, hoàn toàn vui sướng đi gặp thôi!

Nhưng dù nói thế nào, Vô Nhai cũng vẫn là thủ hạ của người kia.

Người kia từng làm tổn thương tiểu thư, tội không thể tha.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hóa Ra Là Người

Nơi Vô Nhai hẹn gặp là một tòa nhà ở ngoại thành. Lúc Diệp Lạc nhảy vào trong sân vẫn còn đang buồn bực. Bọn Vô Nhai mang nơi này làm cứ điểm của Hoa Gian Quốc từ khi nào chứ. Vậy mà nàng không nhận được chút tin tức gì. Về phải cho bọn Tang Du đi học lại mới được.

“Vô Nhai!” Cửa chính chỉ khép hờ, nàng đẩy một cái là mở.

Trên bàn có hai chén trà, vẫn đang bốc hơi. Vô Nhai ngồi quay lưng về phía nàng. Chắc là quá mệt nên đang ghé vào bàn ngủ.

Diệp Lạc nhẹ nhàng đi qua, vỗ một cái lên vai hăn, hô to: “Vô Nhai.”

Ngay tại khoảnh khắc bàn tay chạm vào vai hăn, Diệp Lạc đã thấy bất thường. Lòng bàn tay tê tê, nàng vội vàng lùi lại mấy bước. Nhưng vẫn không kịp. Hai mắt đen lại, nàng ngã quỵ một gối xuống đất, vẻ mặt thay đổi: “Vô Nhai?”

Vô Nhai vẫn không có phản ứng gì. Cửa hông lại mở ra, có một người đi tới.

“Quả nhiên người sẽ đến, Diệp Lạc.”

Diệp Lạc hí mắt lại.

“Quân Nặc, người làm gì Vô Nhai hả?” Nàng âm thầm vận khí, lại phát hiện không thể hội tụ chân khí. Bàn tay phải đã mất cảm giác, xem ra, là trúng độc rồi.

Quân Nặc vẫn phong thần quan ngọc như trước, giống như việc tranh vị thất bại cũng không ảnh hưởng tới hãn chút nào. Ánh mắt của hãn ôn nhu như nước dừng lại trên người Diệp Lạc.

“Người không quan tâm chính mình à?”

“Vô Nhai làm sao hả?” Không biết tình huống của Vô Nhai thế nào, Diệp Lạc có chút nóng vội. Nhưng vừa cố tình vận khí, thì khí huyết cuộn cuộn trong ngực, khóe miệng đã có một ít máu chảy ra.

Ánh mắt Quân Nặc dời đi, hãn đi tới ngồi bên cạnh Vô Nhai, “Người yên tâm đi. Hãn không sao cả. Chỉ là hít phải thuốc mê thôi.”

Diệp Lạc nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng, điều tiết hơi thở.

Quân Nặc không thêm để ý, bưng chén trà lên uống. Nghĩ tới việc lúc trước, khóe miệng mỉm cười, như là cảm khái, lại như thở dài: “Người vẫn luôn như vậy, luôn nghĩ tới người khác trước tiên, không để ý tới an nguy của bản thân. Diệp Lạc, người nghĩ là người sẽ có nhiều vận may như vậy sao? Nhiều tới mức lần nào cũng có thể thoát chết hả?”

“Người muốn làm gì?”

“Không muốn gì cả. Ta chỉ muốn biết, nếu Quân Hoảng có được ngôi vị Hoàng Đế, lại mất đi người thì hãn có hối hận không.”

Giống như là đột nhiên nhớ ra điều gì, hãn quay đầu nhìn Diệp Lạc: “Người nói xem, nếu dùng người trao đổi với ngôi vị của hãn, hãn có đổi không?”

“Sẽ không.” Diệp Lạc trả lời rất nhanh, không hề do dự.

Quân Nặc nghĩ lại: “Cũng đúng. Vậy người có thấy đau khổ không? Giang sơn và người, hẳn sẽ luôn chọn giang sơn.”

“Nếu hẳn dùng giang sơn để đổi lấy ta, ta sẽ rất khinh thường hẳn.” Diệp Lạc nâng mắt lên.

Đột nhiên Quân Nặc đứng dậy, đi tới trước mặt nàng, chậm rãi ngồi xuống. Một tay nâng mặt nàng lên, một tay nhẹ nhàng lau vết máu ở khóe môi cho nàng.

“Không cần phải cậy mạnh như vậy, sẽ làm người ta đau lòng.”

Diệp Lạc bình tĩnh nhìn hẳn, ánh mắt lạnh nhạt.

Quân Nặc cong môi cười: “Sao ta có thể không nhìn ra chứ? Hóa ra Diệp Tri chính là người. Nếu sớm biết vậy, sớm biết.....”

Vẻ mặt của hẳn hơi hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã ình tĩnh lại.

“Cũng là ta cưỡng cầu thôi. Vốn dĩ người thuộc về Phong Phi Tự. Bây giờ, người lại đi theo Quân Hoảng. Chung quy lại người luôn thuộc về Quân Vương.”

“Không, ta thuộc về chính ta.” Diệp Lạc quay mặt qua chỗ khác.

Ánh mắt Quân Nặc nhìn nàng như là có sự dung túng: “Đúng vậy. Người thuộc về chính người, giống như cơn gió vậy.” Hẳn nhìn ra ngoài cửa sổ: “Diệp Lạc, nếu có người làm bạn với ta ở dưới hoàng tuyền, có phải ta sẽ không còn gì tiếc nuối nữa không?”

Diệp Lạc nhắm mắt lại: “Dưới hoàng tuyền, ta có ca ca, có gia gia, sao phải làm bạn với người chứ?”

“Đúng vậy, không thể. Chung quy là không thể.” Quân Nặc thở dài một tiếng, không nói gì, chỉ ngồi im bên cạnh nàng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thời gian trôi qua từng chút một, có thể thấy ánh mặt trời chiếu vào rồi từ từ lệch đi, sau đó lại biến mất.

Diệp Lạc thầm vận nội lực, lại phát hiện vẫn vô ích. Không khỏi âm thầm cười khổ, uống nàng một đời thông minh, vậy mà lại trúng loại mưu kế cấp thấp như thế này.

Nàng từng suy nghĩ lúc nàng chết sẽ có ai ở bên cạnh. Nàng nghĩ tới Tinh Dương, Tang Du, phủ binh Diệp gia, nghĩ tới Vô Nhai, thậm chí là Quân Hoảng. Chỉ là chưa từng nghĩ tới lại là Quân Nặc, một người không có liên quan mấy đến nàng.

“Quân Nặc, nếu bây giờ ta hô to, có thể khiến người khác chú ý không?” Nàng mở miệng hỏi, đánh vỡ sự yên tĩnh.

Quân Nặc lắc đầu: “Lúc người đi vào không để ý xung quanh à? Xung quanh đây không có người ở. Hơn nữa, căn nhà này lại lớn như vậy, cửa đại sảnh được làm đặc biệt, giọng người không truyền ra ngoài được.”

“Bỏ đi: “ Diệp Lạc bĩu môi: “Ta còn tưởng tuy không động dậy được, nhưng ít nhất còn có thể kêu cứu, nói không chừng có thể gọi được viện binh.”

“Người thật thông minh, còn biết hỏi ta trước. Nếu không chẳng phải là uổng phí sức lực sao?”

“Không phải ta thông minh, mà là ta nghĩ người không thể ngốc như vậy. Hơn nữa ta cũng sợ, nhờ ta đột nhiên kêu cứu, không gọi được viện binh, lại nhận được một chương của người thì biết làm sao.”

“Người sợ chết à?” Quân Nặc như là mới phát hiện ra, trong giọng nói còn có vẻ ngạc nhiên.

“Ta muốn sống.” Không ai thật sự không kiêng kị cái chết. Nàng còn có rất nhiều tâm nguyện, rất nhiều vương bận. Cứ chết đi như vậy, thì rất tiếc nuối.

Quân Nặc ngồi lại gần, cầm tay nàng: “Đừng sợ, có ta đi cùng người.”

Vấn đề là ta không muốn người đi cùng được không? Diệp Lạc xem thường liếc hắt: “Quân Nặc, không phải là người muốn cùng chết với ta chứ?”

“Đúng vậy, Quân Hoảng đã có giang sơn vạn dặm của hắt, còn ta đã có người cùng xuống hoàng tuyền, cũng là một việc tốt đẹp.”

“Quân Nặc, người điên rồi!” Diệp Lạc nhìn hắt, rất cố gắng nặn ra một nụ cười: “Không phải là người coi ta là Tô Uyển Nhi, hay là nữ nhân khác đấy chứ?”

Nàng biết rõ nàng và vị Thất hoàng tử này chưa từng có gì khúc mắc cả. Đương nhiên là trừ lúc dùng thân phận Diệp Tri đánh nhau với hắt ra. Hay là làm địch lâu cũng sẽ sinh ra loại cảm tình màu hồng đó.

“Không, là người, chính là người. Diệp Lạc nữ phần nam trang.” Quân Nặc trả lời chắc nịch dập tắt hoàn toàn kỳ vọng của nàng.

“Ta trêu chọc người lúc nào chứ?” Nàng tình nguyện bị hắt giết chết, cũng không nguyện bị nói thành loại tiết mục sâu triền miên là chết cùng nhau này! Diệp Lạc muốn khóc rồi.

Quân Nặc không trả lời nàng, chỉ ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ: “Sắp đến lúc rồi.”

Diệp Lạc không hỏi đến cái gì, bởi vì nàng không cần hỏi cũng đã biết đáp án.

Quân Nặc nói xong một lúc thì thấy có ánh lửa chiếu đến.

Vẻ mặt Quân Nặc rất bình tĩnh. Chỉ là hấn ngồi lại gần chỗ Diệp Lạc hơn một chút.

Xem ra, đúng là đã hạ quyết tâm muốn kéo nàng chết chung rồi. Đến lúc này, Diệp Lạc cũng bình tĩnh lại, nàng quay đầu: “Nếu chỉ nhằm vào ta, thì người thả Vô Nhai đi.”

Quân Nặc lắc đầu: “Ta biết người có thói quen có hấn làm bạn. Xuống hoàng tuyền phải mang hấn theo. Như vậy, lúc ta không ở bên cạnh người, người mới không thấy cô độc.”

“Quân Nặc, người rốt cuộc đang làm trò gì hả? Đừng nói với ta là người có ý với ta nhé?” Diệp Lạc cười lạnh nói, nàng không phải nữ tử thích mơ mộng, đương nhiên sẽ không ngu xuẩn mà tin là người như Quân Nặc có thể có thứ tình yêu kinh thiên động địa, quỷ khiếp thần sầu, m đồng sinh cộng tử gì đó với nàng.

Quân Nặc vỗ vai nàng, trấn an sự kích động của nàng, ánh lửa chiếu ra vẻ mặt tươi cười của hấn: “Diệp Lạc, ta kể chuyện cho người nhé.”

Mặc kệ nàng có đồng ý hay không, dù sao hấn cũng bắt đầu kể chuyện của hấn.

Thế lửa càng lúc càng lớn, lòng Diệp Lạc cũng nóng như lửa đốt. Nhưng lời hấn nói, vẫn truyền vào tai nàng không sót một chữ.

Tuy mẫu phi hấn được sủng ái, nhưng cũng chỉ là một trong ngàn vạn mỹ nhân ở hậu cung. Trước khi Trương Đài Minh nắm giữ Bộ Binh thì không thể tránh khỏi đủ loại âm mưu dương mưu trong hậu cung. Lúc hấn

còn trẻ, từng bị trúng độc, bị người hãm hại, bị ám sát. Nhưng nghiêm trọng nhất là lần hãn nghe theo lời cậu hãn là Trương Đài Minh đề nghị, xin Hoàng Đế cho đi an ủi các tướng sĩ ở biên phòng. Trên đường lại bị ám sát, may có thị vệ tùy tùng liều chết cứu, nên hãn mới có thể trốn thoát. Nhưng cũng khó thoát khỏi kết cục bị thương nặng sắp chết.

“Diệp Lạc, người có biết sau đó thế nào không?”

“Dù sao cũng là không chết.” Nếu lúc đó hãn chết, thì hôm nay sao đến phiên nàng bị hãm hại chết chứ.

“Đúng vậy, không chết được. Có người đã cứu ta.” Quân Nặc dừng một chút rồi mới nói: “Ta nghe thấy thị vệ của nàng gọi nàng là công tử. Nhưng lúc nàng ôm ta, ta lại biết, nàng là một nữ nhân. Nàng thật sự là một nữ nhân kỳ quái, rõ ràng mình bị lạc trong sa mạc, đã vô cùng nguy hiểm rồi. Vậy mà lại còn cứu ta, vì thế mà làm rơi mất nước và đồ ăn của nàng. Rõ ràng là bình thủy tương phùng, nàng lại lấy máu làm nước cứu ta một mạng. Cuối cùng cũng không hỏi tên ta, không cần hỏi báo đi mất. May mà ta nhìn thấy mặt nàng, bằng không ngay cả ai đã cứu ta, ta cũng không biết.”

Sao chuyện này nghe quen thế nhỉ? Trong trí nhớ của nàng, hình như đã từng có chuyện giống như vậy ở trong sa mạc. Sở dĩ còn có chút ấn tượng là vì sau khi ca ca biết chuyện thì mắng nàng tội bời.

“Người nói người cứu người, có phải là ta không?” Nàng chỉ chỉ vào mình, không dám xác định.

“Đúng vậy, trừ người ra, thiên hạ còn có nữ nhân như vậy sao.”

Đúng là tự làm bậy không thể sống mà! Diệp Lạc ngẩng đầu nhìn nóc nhà, lúc ấy sao lại thuận tay cứu một cái tai họa chứ?

Nhiệt độ xung quanh càng ngày càng cao. Ngọn lửa đỏ rực gần như đã cháy tới nơi. Giọng Quân Nặc lại vang lên bên tai. “Diệp Lạc, nếu quay lại lúc đó, người còn cứu ta nữa không?”

Trong đám khói mờ mịt, Diệp Lạc chỉ thấy đầu choáng váng, muốn mở to mắt cũng là việc khó khăn. Nàng mơ hồ trả lời: “Tiện tay cứu một chút cũng không chết được.”

“Sẽ không chết sao? Người luôn nghĩ là mình sẽ không chết sao? Đồ ngốc!”

Tuy nàng không thích hắn, nhưng cái ôm của hắn lại làm người ta thấy ấm áp. Nhưng mà Quân Nặc à. Người có thể dùng ôm chặt như vậy được không? Nếu không nàng còn chưa chết vì cháy mà chết vì bị hắn ôm đấy.

“Diệp Lạc!”

“Tiểu thư!”

“Công tử!” Từng tiếng gọi nàng vang lên, từ xa tới gần. Diệp Lạc cố gắng mỉm cười, những người này sao lại tới trễ như vậy chứ? Đúng là phải dạy dỗ lại thôi!

“Diệp Lạc, muốn sống như vậy sao?” Quân Nặc hỏi nàng.

“Muốn, đương nhiên muốn rồi.” Nàng đáp.

Một nụ hôn nhẹ nhàng dừng trên môi nàng. Sau đó, một viên thuốc bị đẩy vào miệng nàng, Diệp Lạc mở mắt ra: “Người?”

“Muốn sống, thì sống tiếp đi.” Quân Nặc cười, hắn vẫn còn luyện tiếu. Nàng tốt đẹp như vậy thì nên tự do tự tại dưới ánh mặt trời, chứ không phải là đi theo hắn xuống hoàng tuyền âm u, hàng đêm nghe quỷ hồn nỉ non khóc.

Hắn vốn không phải người độc ác, nhưng trong trận chiến tranh giành quyền lực, để tâm ma ăn mòn bản tính. Nhưng trong khoảnh khắc cuối cùng này, hắn lựa chọn tin tưởng trên thế gian này luôn có một vài thứ tốt đẹp khiến người ta không đành lòng phá hỏng.

Có giải được, chân khí dần dần hội tụ lại, nhưng thân thể bị độc khổng chế lấu nên vẫn cứng ngắc, nhất thời không thể di động được. Diệp Lạc giờ tay giữ lấy vạt áo của hắn: “Cứu Vô Nhai trước.” Bàn gỗ Vô Nhai nằm đang bắt đầu cháy rồi.

Quân Nặc vung tay lên kéo Vô Nhai đến bên cạnh, nhét một viên thuốc vào miệng hắn, sau đó đứng dậy, muốn đưa hắn ra ngoài.

Phía sau có một cây xà ngang rơi xuống, hắn nhanh tay lẹ mắt kéo Diệp Lạc lùi về phía sau. Nhưng cũng không còn kịp nữa rồi, lửa đang dần dần tới gần, đồ trên nóc nhà cũng đều rơi xuống.

“Diệp Lạc!”

“Tiểu thư.”

Hai bóng người nhanh chóng xông lên, cướp lấy Diệp Lạc và Vô Nhai trong tay Quân Nặc, mang ra ngoài.

Quân Hoảng ở giữa không trung đỡ lấy Diệp Lạc, sau đó chạy nhanh ra ngoài. Một tay Tang Du đón lấy Vô Nhai, tay kia đánh về phía Quân Nặc, không chút lưu tình.

Quân Nặc không tránh, đứng im nhận một chưởng đó. Nương theo phản lực này, Tang Du nhảy lên, chạy ra khỏi biển lửa. Hắn không hề quay đầu, hắn tin là người chịu một chưởng này của hắn, nhất định sẽ chết.

“Hắn thực sự ở trong đó sao?” Quân Hoảng vừa tới, Tô Uyển Nhi liền đi lên.

“Đúng vậy.” Quân Hoảng gật đầu, vẻ mặt âm u.

Tô Uyển Nhi nhắc làn váy đi vào trong.

“Tô tiểu thư, trăm sẽ không truy cứu.” Quân Hoảng nói một câu.

Tô Uyển Nhi quay đầu, cười thê lương: “Có thể đồng sinh cộng tử cùng chàng là tâm nguyện của Uyển Nhi! Hoàng Thượng, đây là điều kiện ta đưa các người tới!” Nàng dứt khoát đi vào biển lửa, không hề quay đầu lại

Mặc kệ thứ quan trọng nhất trong lòng hẳn là cái gì, cũng không quản hẳn yêu nàng bao nhiêu. Nàng chỉ biết là, người đi cùng hẳn đến cuối cùng, chỉ có Tô Uyển Nhi nàng!

Lúc này tất cả đều thành tro bụi, thứ hẳn có chỉ có Tô Uyển Nhi nàng thôi.

Giản Phàm vội vàng chạy tới, dùng nước và khăn lau cho Diệp Lạc và Vô Nhai.

“Sao rồi?” Trái tim Quân Hoảng vẫn luôn treo giữa không trung.

“Yên tâm, không chết được, khụ khụ khụ.....” Diệp Lạc đáp.

“Người im miệng cho ta!” Quân Hoảng hung hăng trừng nàng, nói với Giản Phàm: “Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì, chỉ là tác dụng của giải dược không nhanh, lại bị hít khói nhiều. Không có việc gì.” Giản Phàm thở phào nhẹ nhõm.

“Vô Nhai đâu?” Diệp Lạc xen mồm vào.

“Ta bảo người im miệng cơ mà.” Quân Hoảng trừng nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Diệp Lạc ngoan ngoãn ngậm miệng lại, Quân Hoảng mới nhìn Giản Phàm kàn nữa: “Vô Nhai đâu?”

Giản Phàm nhin cười: “Chỉ bị trúng thuốc mê thôi, đợi lát nữa sẽ tỉnh lại.”

Vậy là tốt rồi, tinh thần của Diệp Lạc buông lỏng.

“Diệp Lạc, người làm sao vậy? Ta không quát người nữa. Người đừng khóc.” Quân Hoảng bị nước mắt của Diệp Lạc dọa sợ.

“Có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

Diệp Lạc lắc đầu, hít mũi: “Vừa rồi, suýt nữa là ta sẽ chết.”

Quân Hoảng ôm chặt nàng: “Không có việc gì nữa rồi. Diệp Lạc, không có việc gì nữa, chúng ta về nhà nhé.”

“Được!” Diệp Lạc nhắm mắt lại, chỉ một lát sau đã ngủ mất.

“Nàng ngủ rồi à?” Tang Du đi tới, nhỏ giọng hỏi.

Quân Hoảng gật đầu. Giản Phàm kéo Tang Du ra ngoài. Xem ra bọn họ có thể yên tâm rồi. Tiểu thư có thể an tâm ngủ trong lòng Quân Hoảng thì chứng tỏ hẳn là người có thể tin cậy.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Lựa Chọn

“Tiểu thư!” Vô Nhai quỳ trước mặt Diệp Lạc, không ngừng áy náy: “Hai nước mới ngừng chiến không lâu, ta không thể dễ dàng ra vào Sùng Hưng được. Vì vậy đi theo con đường lúc trước hợp tác với Quân Nặc. Không ngờ lại gặp phải Quân Nặc vừa bại trận đang trốn ở đây. Lại hại tuêr thư gặp nguy hiểm, suýt nữa thì mất mạng.

“Được rồi.” Diệp Lạc kéo hăn lên, thở dài một hơi, kéo cái ghế bên cạnh ra ngồi xuống: “Người cũng không cố ý. Hơn nữa có một số việc đã định sẵn rồi. Vô Nhai, người có còn nhớ, năm chúng ta bị lạc trong sa mạc, đã cứu được một vị công tử gần chết không? Sau đó ta còn uy hiếp người không được nói cho sư huynh biết đấy.”

“Nhớ chứ. Chính tiểu thư lấy máu thay nước cứu người đó một mạng mà.” Vô Nhai nghĩ tới cái gì, không dám xác định: “Người đó là Quân Nặc sao? Cho nên cuối cùng hăn mới buông tha tiểu thư hả?”

Diệp Lạc cười cười: “Người đó đúng là Quân Nặc. Nhưng lúc đầu, hăn cũng không định tha cho ta. Có lẽ là muốn dùng ta làm giao dịch gì đó với Quân Hoảng. Ta nói với hăn việc đó không bao giờ xảy ra. Chắc hăn nghĩ lại, cũng biết là việc vô ích. Có nam nhân nào ngốc đến mức đổi cả giang sơn lấy một nữ nhân? Cho nên hăn định đồng quy vu tận với ta. Nhưng cuối cùng đúng là hăn còn nhớ chút ơn cứu mạng kia mà thả ta ra.”

“Xem ra, mọi việc đều có nhân quả. Dù từng phong cảnh vô hạn, nhưng cũng khó cản nổi thể lương.” Về mặt Vô Nhai hơi ảm đạm.

Diệp Lạc nhìn Vô Nhai một cái, nói: “Không chỉ là vì quả mà còn vì tính cách nữa. Vốn dĩ Quân Nặc sẽ không chết. Nhưng vì tính cách của hắn, nhất quyết không khuất phục Quân Hoảng, so với việc bị giam cầm cả đời hoặc bị lưu đày thì không bằng chết một cách oanh liệt.”

Vô Nhai cúi đầu không nói gì.

Trong thư phòng, có sự yên tĩnh ngán ngùi. Diệp Lạc thở dài một hơi: “Vô Nhai. Người đến là vì sư huynh đã xảy ra chuyện gì sao?”

Vô Nhai chấn động, cũng nói rõ ngọn nguồn ra.

Sau khi Phong Phi Tự về nước, đầu tiên là Mạch gia liên hợp các gia tộc võ tướng, tổ cáo Phong Phi Tự lạm dụng sức dân, sức binh, tùy tiện phát động chiến tranh, khiến sinh linh tử thán, dân chúng lầm than. Sau đó là một vài quan văn trình thư lên Hoàng Thượng, nói là Phong Phi Tự nắm giữ triều chính, lạm dụng hoàng quyền.

Vì thế, để bình ổn việc dị nghị trong triều, Phong Tắc tạm thời xóa bỏ binh quyền của Phong Phi Tự, thu hồi binh phù.

Nhưng như vậy vẫn chưa hết. Trừ Vô Nhai vì mất võ công, tạm thời chưa đi lãnh binh, và Mạch Các luôn đi theo bên cạnh Phong Phi Tự ra, thì sáu thân vệ khác đều bị ngăn ở biên quan. Quân Phi Tự bị lấy cớ này mà bị phân tán ra các đội khác.

Tâm trạng Diệp Lạc trầm xuống, kết quả như vậy nàng đã sớm đoán được. Điều nàng không đoán được là thái độ của Phong Phi Tự. Nếu Vô Nhai xuất hiện ở đây, thì chỉ có thể nói lên một điều là Phong Phi Tự không phản kháng.

Nếu không, với năng lực của sư huynh, thì dù sau trận chiến tranh này, thực lực của Quân Phi Tự suy giảm cũng vẫn dư sức đối phó Phong Tắc.

Nàng nhắm mắt lại: “Vô Nhai, nếu sư huynh lựa chọn nương Hoa Gian Quốc thì người tìm ta có tác dụng gì chứ. Người phải biết là cho tới bây giờ ta chưa từng thay đổi được quyết định nào của sư huynh cả.”

“Nhưng mà tiểu thư, Vương gia sẽ chết đấy.” Vô Nhai ngẩng đầu lên nhìn nàng, lại lặp lại: “Tiểu thư, Vương gia sẽ chết.”

Phong Tắc muốn ngồi vững trên ngai vàng thì Phong Phi Tự chính là mối họa lớn trong lòng hắn. Cho nên, hắn nhất định sẽ nghĩ biện pháp loại bỏ Phong Phi Tự, hoặc sớm hoặc muộn, dùng lý do gì thôi.

Tim Diệp Lạc ầm ầm đau. Nàng không muốn Phong Phi Tự chết. Nhưng lúc này, nàng có thể làm gì được, hay phải nói là nàng lấy tư cách gì để làm gì. Nàng hít một hơi thật sâu, nắm chặt tay lại: “Vô Nhai, người đi đi. Đây là sự lựa chọn của hắn, các người không thể thay đổi, ta cũng thế.”

Vô Nhai ngồi l'im không nhúc nhích. Diệp Lạc nhẹ giọng nói: “Ta sẽ bảo Tang Du đưa người đến biên cảnh Hoa Gian Quốc an toàn.”

“Không!” Vô Nhai ngẩng đầu lên: “Tiểu thư, Vương gia thích hợp làm vua hơn Phong Tắc. Hắn bị lời hứa hẹn với tiên hoàng trói buộc. Nay vì người bỏ đi, lại bị Phong Tắc nghi kỵ mà nản lòng thoái chí. Nhưng không có nghĩa là hắn thực sự cam tâm chết đi. Tiểu thư...” Hắn cắn chặt răng, rồi cuộc vẫn nói ra: “Thứ Vương gia học trên Thương Vụ Môn, là đạo quân vương. Hắn từ say mê đến si mê. Đây chính là sự yêu thích từ trong tim hắn, chứ không phải học vì phụ tá Phong Tắc. Lúc trước, người cũng nhìn ra, nên mới từ biệt trên đỉnh Thương Vụ Môn, chặt đứt tơ lòng, không phải sao?”

Diệp Lạc bình tĩnh nhìn Vô Nhai, không hề chớp mắt. Vô Nhai cũng không tránh né,坦然 đối diện với nàng: “Tiểu thư, nếu Vương gia có

thể có người làm bạn, đương nhiên có thể ngao du sơn thủy. Nhưng bây giờ, hãn mất người rồi, không thể lại mất giang sơn được.”

“Vô Nhai, là ai nói người tích chữ như vàng thế?” Qua một hồi lâu, Diệp Lạc mới cúi đầu hỏi một câu.

“Lúc trước ta không nói, là vì lời ta muốn nói, Vương gia và tiểu thư đều biết cả. Mà bây giờ ta không nói thì tiểu thư sẽ coi như không biết.”

“Vậy người muốn ta làm cái gì?”

Vô Nhai đứng dậy, quỳ xuống: “Tiểu thư, Vô Nhai không dám để người khó xử, cũng không dám để người phải mạo hiểm. Chỉ xin người viết một phong thư, khuyên bảo Vương gia, để Vô Nhai mang về là được. Nếu có thể, nhờ người an bài thế lực Diệp gia ở Hoa Gian Quốc đưa ta đi gặp Vương gia. Nếu như tiểu thư thấy khó khăn, thì chỉ cần đưa ta đến biên cảnh thôi.”

“Vô Nhai, người như vậy, thì bảo ta phải làm sao bây giờ?” Lấy thế lực bao nhiêu năm của Phong Phi Tự vậy mà không thể gửi tin tức ra ngoài kinh. Bây giờ thủ vệ nghiêm ngặt, cho dù Vô Nhai không có võ công có thể về đến kinh thành, với thế lực mỏng manh của Phong Phi Tự thì có thể làm được gì? Huống chi, mấy thân vệ của Phong Phi Tự, trừ nàng ra thì căn bản là không quen ai ở Diệp gia cả. Đến lúc đó muốn nội ứng ngoại hợp, tiếp ứng cho Phong Phi Tự, thì sao làm được!

Nhưng nếu nàng đi Hoa Gian, Quân Hoảng.....

Diệp Lạc rũ mắt xuống, tên gốc Quân Hoảng kia sẽ đau lòng mất!

“Vô Nhai, người để ta suy nghĩ đã.”

Hai người trong phòng đều tự chìm trong suy nghĩ riêng mà không để ý tới, ở ngoài phòng có người đến mà lại rời đi.

Ban đêm, ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu.

Quân Hoảng phê duyệt xong tấu chương, chuẩn bị đi ngủ. Vi Kỳ muốn nói lại thôi.

Quân Hoảng nhìn hăn, ngạc nhiên hỏi: “Vi Kỳ, không đi ngủ à?”

“Hoàng Thượng, ngài cứ vậy mà đi ngủ sao?”

“Ừ, bây giờ không còn sớm nữa, đương nhiên phải nghỉ ngơi, người đi xuống đi.” Quân Hoảng hắt xì một cái, rồi nói.

Vi Kỳ đi ra ngoài, rồi lại ngơ ngác ở ngoài cửa điện một lát, cho đến khi đèn tắt, hăn mới không thể không tin là Hoàng Thượng đi ngủ thật.

Nghe được như vậy sao Hoàng Thượng có thể ngủ được chứ? Vi Kỳ suy nghĩ cả đêm, cũng không hiểu được tâm tư Hoàng Đế nhà mình.

Đương nhiên, hăn cũng không cần nghĩ ngợi nhiều, vì ngay hôm sau, hăn đã biết đáp án.

Quân Hoảng gọi Diệp Lạc vào cung, đưa cho nàng tất cả các thủ tục qua cửa, đương nhiên còn cả Vi Kỳ và Chiêm Xuân nữa.

“Quân Hoảng, người có biết người đang làm gì không?” Diệp Lạc hỏi hăn.

“Ta biết.” Quân Hoảng thản nhiên nói: “Diệp Lạc, người muốn đi thì đi đi. Dù sao Phong Phi Tự là sư huynh của người. Các người quen biết mười năm, tình nghĩa không nhỏ.”

Diệp Lạc không hề động, chỉ tinh tế quan sát vẻ mặt của hăn: “Quân Hoảng, người.....”

Quân Hoảng đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, nhẹ nhàng cầm tay nàng: “Người không cần nghĩ nhiều đâu. Ta đã nói rồi, chỉ cần là chuyện người muốn làm, ta đều sẽ giúp người hoàn thành. Người người coi trọng, ta cũng sẽ coi trọng. Ta đã an bài thay người rồi. Vì thân phận của người đặc thù, phòng ngừa sau này bị người có tâm dựng chuyện. Ta để Vi Kỳ và Chiêm Xuân đi cùng người. Mọi người đều biết, bọn họ là tâm phúc của ta, có bọn họ ở bên cạnh người, thù sẽ biết người làm việc là do của ta bày mưu tính kế. Lạc Lạc, người an tâm đi đi, ta ở Thành Phượng Hoàng chờ người trở về.”

Diệp Lạc không biết nên nói cái gì, chỉ biết là mũi có chút chua xót. Nhìn Quân Hoảng nàng lại không nhịn được mà muốn khóc. Là vì đã đi qua Quỷ môn quan một lần, nên yếu ớt hơn sao ? Vì sao cứ ở trước mặt nam nhân này, nàng càng ngày càng dễ rơi lệ chứ?

Nhưng nước mắt của nàng cũng không rơi ra. Nàng nhẹ nhàng tựa đầu vào vai Quân Hoảng. Lần đầu tiên nàng phát hiện ra, hóa ra vai Quân Hoảng rộng như vậy, rộng đến mức có thể khiến nàng an tâm: “Cám ơn người, Quân Hoảng!”

“Không cần cảm ơn ta. Ta không chỉ vì người mà làm như vậy. Sau khi Ninh Triển Thư diệt trừ nội loạn xong đã bắt đầu cải cách rồi. Trên đời không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn thôi. Hoa Gian Quốc và Dực Quốc cần phải có quốc lực tương đương thì mới có thể kiềm chế lẫn nhau. Mà Sùng Hưng ta, có thể nhân cơ hội đó mà tranh thủ thêm nhiều ngày thái bình hơn. Cho nên Lạc Lạc à, người không cần cảm thấy gánh nặng đâu.”

Diệp Lạc đưa tay ôm hông hắn, sau đó, dần dần siết chặt.

Nàng đã bỏ lỡ tình yêu đầu tiên của cuộc đời này, không thể lại cô phụ một đoạn tình cảm tốt đẹp này nữa. Nàng hơi giương khóe môi: “Quân Hoảng, ta đồng ý, làm thê tử của người.”

Không phải Hoàng Hậu, mà là thê tử của một nam nhân.

Hai ngày sau, Diệp Lạc dẫn theo Vi Kỳ, Chiêm Xuân, Phong Gian Ảnh và Vô Nhai bí mật đi Hoa Gian Quốc.

Quân Hoảng không đi tiễn nàng, hắn chỉ đứng trong bóng tối nhìn nàng đi xa.

“Hoàng Thượng sẽ hối hận sao?” Dịch Kinh Hồng hỏi hắn.

Im lặng nửa ngày, Quân Hoảng trả lời: “Trẫm cũng không biết. Nhưng lúc này, trẫm không hối hận.”

Hắn không thể để nàng khó xử được. Cũng không thể để nàng tự trách khi Phong Phi Tự gặp bất trắc. Cho nên, hắn quyết định thay nàng.

Mặc dù lần này đi có rất nhiều thứ không thể đoán trước được. Nàng có thể bị thương, có thể sẽ chết, cũng có lẽ, nàng sẽ không sao cả nhưng lại không trở về. Đủ mọi khả năng khiến hắn thấp thỏm lo âu, rất khó nuốt xuống. Nhưng chỉ cần nàng muốn, hắn nguyện ý thành toàn.

Hắn chỉ mong rằng cuộc đời sau này của nàng không phải lo lắng, không phải tiếc nuối, chỉ có vui vẻ mà thôi. Cho nên, hắn sẽ không dùng tình yêu mà ép buộc nàng, cho dù hắn phải trả giá là sự đau lòng.

Trong kinh thành Hoa Gian Quốc, trong hoa viên vương phủ, tay Phong Phi Tự đang lật sách chợt dừng lại, sau đó, chậm rãi ngẩng đầu lên, tiếp đó là ngây dại.

Một tiểu công tử thanh tú đi tới từ phía trong hoa viên. Sợi tóc khẽ bay, hai mắt sáng ngời, tràn ngập ý cười: “Sao hả? Không chào đón sao?”

Tất cả đều như đang trong mộng: “Lạc Lạc!” Hắn gọi lên tiếng, lại bị gió nhẹ thổi đi, hầu như không có xuất hiện.

“Sư huynh!” Người đứng trước mặt hắn, giật lấy sách hắn đang xem, sau đó bĩu môi, lại quăng lên bàn: “Lại là sách dạy đánh cò, không vui gì cả!”

“Lạc Lạc, sao có thể là muội?” Sau giây phút thất thần ngẩn ngui, Phong Phi Tự đã xác nhận đây là sự thật, ngồi ngay ngắn hỏi.

“Không có gì, để huynh mang ta đi dạo kinh thành Hoa Gian Quốc thôi mà.”

Lấy thân thủ của bọn họ, muốn tránh thoát vài người thì là chuyện bình thường. Cho nên rất nhanh, bọn họ đã xuất hiện ở trên đường cái.

Trên ngã tư người đến người đi, vô cùng náo nhiệt, Diệp Lạc lôi kéo Phong Phi Tự, đi từ đầu đường đến cuối đường. Sau đó, một tay cầm kẹo hồ lô, một tay cầm bánh nướng to, vừa ăn vừa hỏi hắn: “Nhìn thấy chưa?”

“Cái gì?”

“Sự phồn hoa này, là Phong Phi Tự huynh tạo ra.”

Ban đêm, hai người ngồi trên nóc hoàng cung nhìn Phong Tắc và mấy vị đại thần thương nghị xem nên định tội Phong Phi Tự thế nào. Sau đó đi tới hậu cung, nghe Thái Hậu dạy bảo Quốc Cữu.

Diệp Lạc cười như không cười: “Không biết nhìn người, không biết dùng người. Trụ cột nước nhà không nên bị hủy trong tay hắn. Sư huynh, Hoàng Đế như vậy mà huynh yên tâm giao giang sơn Hoa Gian Quốc cho hắn sao?”

Trên mặt Phong Phi Tự có vẻ giãy dụa, nhưng cuối cùng, hắn vẫn lắc đầu: “Lạc Lạc, ta đã đồng ý với Hoàng Huynh rồi. Ta không thể. Tuyệt đối không thể.”

“Không thể à?” Diệp Lạc nhìn về phía xa xa trong Hoàng cung. Ở đó đen sì, không nhìn thấy gì hết: “Sư huynh, huynh chọn Hoàng huynh của huynh, hay là chọn tất cả mọi người dân Hoa Gian Quốc hả?”

Phong Phi Tự nhắm mắt lại, không nói gì, chỉ tựa đầu sang một bên.

“Sư huynh, lòng dạ Phong Tắc hẹp hòi, không chỉ là đối với huynh. Đối với người có tài hoa lại được ủng hộ trong văn võ bá quan, hễ đều nghi kỵ, tìm mọi biện pháp khống chế, không khống chế được thì giết. Quân Phi Tự danh chấn bốn phương, trong đó có nhiều tinh anh, nhưng hễ nghi ngờ Quân Phi Tự có ý phản quốc, đã bắt đầu sai người ám sát tướng lĩnh của Quân Phi Tự. Còn có, Quan văn Lý Minh Thủ không cẩn thận nói một câu mà Quốc Cửu không muốn nghe, hôm sau đã bị cách chức, xử tử, còn có, Ngự Sử kinh thành.....”

“Lạc Lạc, không cần nói nữa.” Phong Phi Tự đứng dậy, vẻ mặt cực kỳ đau khổ.

“Được, ta không nói.” Diệp Lạc cũng đứng dậy: “Sư huynh, chỉ có huynh mới làm cho Hoa Gian Quốc phồn vinh. Còn Phong Tắc, huynh để cho hễ một mạng, chiếu cố hễ đến già đi. Hoàng huynh của huynh là một Minh Quân. Hễ ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ hiểu cho huynh. Huống chi là Phong Tắc phản bội huynh trước, không phải là huynh mưu quyền đoạt vị. Sư huynh, ra tay đi!”

“Lạc Lạc, muội để ta nghĩ đã!”

“Không còn kịp nữa rồi, sư huynh.” Diệp Lạc thản nhiên cười: “Quân Phi Tự đã tập kết về kinh thành. Tám thân vệ, chắc đã hội hợp ở kinh thành rồi.”

“Lạc Lạc, muội làm gì rồi?” Phong Phi Tự có dự cảm xấu.

“Không có gì, lấy danh nghĩa của huynh, ra lệnh cho sáu thân vệ thôi. Sư huynh, người hâu hận cũng không kịp nữa rồi.” Diệp Lạc quơ quơ ấn triện trong tay: “Ngại quá, sư huynh, ta lấy trong thư phòng huynh mà không xin phép. Đừng tức giận nha, bây giờ trả lại huynh.”

“Lạc Lạc, mọii thật là.....” Thật là cái gì, hân cũng không nói nên lời.

Diệp Lạc ngừng cười: “Sư huynh, về tình về lý, về công về tư, huynh nên làm vậy từ sớm rồi. Đương nhiên, nếu huynh vẫn muốn giữ lời hứa không có giá trị đó đến chết thì huynh cũng có thể buông tay mặc kệ. Còn Quân Phi Tự à, dù sao cũng bị Phong Tắc diệt trừ. Bây giờ để bọn họ giãy dụa một phen cũng coi như là để bọn họ chết tâm phục khẩu phục.”

“Đi thôi!” Phong Phi Tự dậm chân một cái, lôi Diệp Lạc về vương phủ.

Trong bóng tối, nụ cười trên mặt Diệp Lạc cực kỳ chói mắt.

Có một số người, bản khoản rất nhiều, không ép không được. Mặc dù trước mặt rõ ràng chỉ có một con đường để đi, nhưng người không đá hân một cái thì hân sẽ ở đó cho đến khi mọc hoa luôn.

Phong Phi Tự vội vàng về vương phủ, gọi Mịch Các đến, bắt đầu thương nghị.

Vì thế, bắt đầu có người ra ra vào vào, từng cái bóng đen, không biết từ đâu đến, cũng không biết từ đâu ra.

Cũng là ở trong thư phòng, mệnh lệnh đã được truyền đi khắp Hoa Gian Quốc.

Diệp Lạc xoa mũi, nhìn sắc trời, có vẻ là trời tối gió to, vừa hay chạy đi.

Ngày hôm sau, Phong Phi Tự vừa mới được nghỉ ngơi, lại thấy trên bàn có một tờ giấy: “Sư huynh, hẹn gặp lại.”

Hắn ngơ ngác đứng yên hồi lâu, mới cất tờ giấy đi. Lúc xoay người lại thì vẻ mặt đã khôi phục sự bình tĩnh: “Minh Các, sau khi các nơi đưa tin đến, thì đưa tới thư phòng.”

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Ước Hẹn Giang Sơn

“Này, ngài đã đi chơi cả đêm rồi, còn không về Sùng Hưng à?” Vi Kỳ lộ ra khuôn mặt đen như đáy nồi. Nhìn Diệp Lạc đang nhàn nhã hát bài hát dân gian, nhìn thế nào cũng thấy ghen khuất thay chủ tử nhà mình.

“Vi Kỳ, không thể vô lễ!” Chiêm Xuân ở bên cạnh nhắc nhở.

“Đúng vậy!” Phong Gian Ảnh cười tủm tỉm mò tới gần : “Nghe nói vị đi phía trước kia, là Hoàng Hậu Sùng Hưng tương lai. Vi Kỳ, sau này người cũng phải liệu mình bảo vệ ai kia rồi.”

“Ai muốn bảo vệ nàng.....” Vi Kỳ phẫn nộ cũng phải ngậm miệng dưới ánh mắt của Chiêm Xuân, chỉ có thể ôm kiếm, tâm không cam tình không nguyện giục ngựa đi phía sau Diệp Lạc.

Phong Gian Ảnh cũng đi theo hăn: “Người không bảo vệ thì thôi. Dù sao ta cũng thấy nếu có gặp nguy hiểm, Hoàng Thượng nhất định sẽ đứng chắn cho công tử nhà ta. Người không bảo vệ sẽ có người khác bảo vệ.”

“Người.....” Vi Kỳ còn muốn nói tiếp lại bị Chiêm Xuân cắt ngang: “Vi Kỳ, người không cần tranh cãi với Phong Gian Ảnh. Bàn về võ mồm, có mười người như người cũng không phải đối thủ của hăn đâu.” Huống chi, rõ ràng là chủ tử nhà bọn họ thật sự coi vị tiểu thư Diệp gia kia như bảo bối. Có tranh cãi thì cuối cùng chắc chắn sẽ bị bắt công. Bây giờ, hăn đang suy nghĩ việc quan trọng hơn kia. Diệp Lạc kia chỉ vào thành một đêm, mà

kinh thành Hoa Gian Quốc đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hãn và Vi Kỳ, Phong Gian Ảnh vẫn đi theo Diệp Lạc, tất nhiên là biết sự biến hóa này là từ tay Phong Phi Tự. Bởi vậy, có thể thấy được Phong Phi Tự này không thể khinh thường. Người như Phong Phi Tự, nếu chết trong nội chiến thì tất nhiên là điều tốt nhất. Nay lại kích thích ý chí chiến đấu của hãn, ép hãn tiếp quản Hoa Gian Quốc, thù đối với Sùng Hưng mà nói, tuyệt đối là sự uy hiếp to lớn, chỉ có hại không có lợi. Hãn không biết vì sao Hoàng Thượng và Hoàng Hậu tương lai lại làm loại việc lợi người hại mình này.

Chẳng lẽ Hoàng Hậu tương lai còn chưa quên tình cũ?

Nếu nói lúc trước, đối với tài năng của Phong Phi Tự, mới chỉ dừng lại ở mức tin vừa hèn. Thì sau lần này, đã cảm thấy kinh tài tuyệt thế, lôi đình vạn quân.

Đám quan lại của Phong Tắc thật đáng thương. Khổ tâm bày kế lâu như vậy lại không địch nổi mưu kế một đêm của Phong Phi Tự. Chỉ sợ những người đó giờ vẫn còn đang mơ tới cảnh tượng tốt đẹp sau khi diệt trừ Phong Phi Tự, mà không biết rằng, việc thắng bại đã nghịch chuyển sau một đêm.

Phong Phi Tự như vậy đúng là đáng để một nữ tử nhớ mãi không quên. Nghĩ đến đây, sao Chiêm Xuân có thể không lo lắng cho được?

Thừa dịp nghỉ ngơi giữa đường, Chiêm Xuân ngồi bên cạnh Diệp Lạc: “Diệp tiểu thư, chúng ta đang đi đâu đây?”

Ban đầu hãn cũng không muốn hỏi nhiều, nhưng cũng sắp đến Sùng Hưng rồi, cũng nên về kinh thành chứ. Nghĩ tới người ở kinh thành kia, ngoài miệng thì không nói gì, nhưng chắc chắn là đang ngóng chờ, Chiêm Xuân cảm thấy mình cũng phải làm rõ xem đang đi đâu. Ít ra cũng có thể gửi bức thư về an ủi người kia.

Diệp Lạc cười: “Ta đến Thương Vụ Môn.”

Thương Vụ Môn à? Chiêm Xuân lau mồ hôi trên trán, thăm dò: “Ngài đã học xong xuống núi rồi chứ nhỉ?” Đương nhiên biết là trước khi Diệp Lạc bị tiên hoàng lôi kéo về, thì đã ngây ngốc trên Thương Vụ Môn mười năm.

“Đúng vậy.”

Chiêm Xuân đợi một lát, không thấy Diệp Lạc giải thích thêm, thì đành phải hỏi tiếp: “Thế khi nào chúng ta về kinh thành?”

Diệp Lạc thưởng thức m cái chén trong tay một lát, mới nói: “Chiêm Xuân, người và Vi Kỳ về kinh thành đi. Sau đó nói cho Quân Hoảng biết, ta ở Thương Vụ Môn chờ hăn. Đến lúc đó, Phong Gian Ảnh sẽ ở dưới núi chờ hăn.”

“Cái gì?” Chiêm Xuân còn chưa nói gì, Vi Kỳ ở bên nghe lén đã nhảy dựng lên: “Sao người không về cùng chúng ta? Không được, phải đi cùng nhau.”

“Được thôi. Muốn ở lại thì cùng ở lại đi.” Phong Gian Ảnh nhanh chóng nói tiếp: “Chúng ta chần chẫn sẽ đi Thương Vụ Môn. Còn đế Hoàng Thượng ở kinh thành không biết tin tức gì mà biến thành hòn vọng thê đi. Dù sao chúng ta cũng không vội.”

Mặt Vi Kỳ đỏ bừng lên, không tranh cãi với Phong Gian Ảnh, chạy tới trước mặt Diệp Lạc: “Cùng nhau trở về.”

Diệp Lạc rũ mắt xuống, che giấu mọi cảm xúc trong mắt: “Ta có hẹn với sư môn, không thể không về. Còn Quân Hoảng thì ta hy vọng hăn có thể đến đó.”

Chiêm Xuân xua tay ngăn Vi Kỳ lại, nghiêm mặt nói: “Diệp tiểu thư, lão nô chỉ muốn hỏi một câu. Từ nay về sau, đối với ngài, Phong Phi Tự chỉ là sư huynh đồng môn thôi đúng không?”

“Đúng.” Diệp Lạc trả lời sạch sẽ gọn gàng.

“Được, ta và Vi Kỳ lập tức về kinh thành.” Chỉ cần xác nhận điều này là đủ rồi. Về phần quốc gia đại sự, Hoàng Thượng tin thì Chiêm Xuân hẳn cũng tin.

Trên Thương Vụ Môn, vẫn bị mây mờ bao phủ như trước, cỏ cây vẫn như xưa. Cho dù nàng đã rời khỏi đây hai năm, nhưng vẫn thấy những việc trong mười năm đó, chỉ như mới hôm qua.

Sân luyện võ này, lúc nàng mới đến, không đánh lại các sư huynh thù nàng giả khóc, đánh lén, khiến trên sân tràn ngập tiếng cười, tiếng kêu. Sư phụ nói, sau khi nàng đến đây thì sân luôn võ giống như chỗ vui chơi của nàng vậy.

Trong phòng luyện viết, còn mơ hồ nhìn thấy những chữ lung tung mà nàng viết lên trong lúc nghịch ngợm. Sợ sư phụ trách phạt nên mấy vị sư huynh phải thay phiên nhau múc nước lau tường. Kỳ thật lau cũng không hết, mà sư phụ cũng mở một con mắt, nhắm một con mắt bỏ qua.

Còn có, phòng của nàng, là nơi xinh đẹp nhất Thương Vụ Môn. Các sư huynh nói là chỉ có mỗi một sư muội, đương nhiên phải trân trọng rồi. Cái gì đẹp nhất, tốt nhất thì đều mang đến phòng nàng.

Tất cả vẫn còn rõ ràng trong mắt.

Cho dù sư môn có lệnh, sau khi xuống núi, các đệ tử không được liên lạc với nhau, có gặp lại cũng phải coi như không quen biết. Nhưng những năm tháng soings chung đó, kham sao có thể dễ dàng quên được.

Diệp Lạc đẩy cửa phòng sư phụ ra. Thương Vụ lão nhân đang ngồi trước bàn, trên bàn có hai chén trà nóng, còn đang bốc khói, ông nói: “Lạc Lạc, con đến rồi.”

“Đúng vậy, sư phụ, con đến rồi.”

Năm đó, Diệp Lạc là đệ tử nhỏ nhất, cũng đệ tử xuống núi cuối cùng. Trước khi xuống núi, hai người đã từng có một cái ước hẹn, nếu có một ngày, Diệp Lạc cam tâm tình nguyện đưa Phong Phi Tự lên ngôi vị Hoàng Đế Hoa Gian Quốc thì nàng phải về Thương Vụ Môn một chuyến.

Hôm nay, việc nàng trở về, là trong dự kiến, cũng là ngoài dự liệu.

Dự kiến nàng sẽ trở về, nhưng không nghĩ đến sẽ trở về nhanh như vậy.

Thương Vụ lão nhân nhìn đệ tử yêu quý nhất này, trong mắt có sự vui mừng.

Nàng lựa chọn đưa Phong Phi Tự lên ngôi Hoàng Đế, với thân phận tiểu thư Diệp gia của nàng, thù có thể nói lên hai việc. Một là nàng vì quốc gia đại sự mà bỏ qua cho tình yêu của mình. Tuy là nữ tử nhưng có quyết đoán, cầm được thì buông được. Hai là nếu hai nước lớn mạnh, Hoa Gian lại bại, tất sẽ có chiến loạn. Nàng có thể nhìn xa trông rộng như vậy, đúng là hiếm gặp.

“Có hối hận không?” Ông hỏi.

Hối hận vì buông tha cho tình yêu hơn mười năm, hối hận khi để nước khác đơm hôn quân thành minh quân.

“Ít nhất thù lúc này sẽ không.”

Thương Vụ lão nhân nở nụ cười, ông nghĩ ông đã quyết định được rồi.

Đưa cuốn da dê và phong thư bên cạnh cho Diệp Lạc: “Mọi lệnh cấm của sư môn từ hôm nay trở đi đều thành phế thải. Trên cuốn da dê là danh sách các đệ tử của Thương Vụ Môn, còn có một phong thư ta tự tay viết nữa.”

“Sư phụ?” Diệp Lạc kinh ngạc mở to hai mắt.

Thương Vụ lão nhân đứng dậy, xoa đầu nàng: “Diệp Lạc, sư phụ nhận con làm đồ đệ, đủ để an ủi sư tổ Thương Vụ Môn rồi.”

Thương Vụ Môn nằm ở giữa biên giới ba nước. Mấy trăm năm trước, Hoàng Đế ba nước lập ra minh ước, không thể để ngọn núi này lâm vào chiến tranh, ban thưởng cho một thần y có ơn với con dân ba nước. Mà vị thần y này, văn võ song toàn, ân trạch thiên hạ, đó chính là sư tổ Thương Vụ Môn.

Mọi đệ tử của Thương Vụ Môn đều do chương môn đi khắp thiên hạ lôi kéo về, phẩm tính – tâm tính – ngộ tính – linh tính đều đạt tiêu chuẩn, mới có thể được lựa chọn. Những người này, mà tụ tập lại sẽ trở thành một lực lượng đáng sợ. Nếu dùng đúng chỗ sẽ tạo phúc cho muôn dân. Nhưng nếu bị người có tâm lợi dụng thì cũng đủ để hủy diệt thế giới, sinh linh đồ thán. Cho nên, các đệ tử của Thương Vụ Môn vẫn bị cấm không được liên lạc với nhau sau khi xuống núi, để phòng việc này xảy ra.

Mà nay, có lẽ Thương Vụ Môn đã tìm được một người thích hợp nhất rồi, có thể dùng Thương Vụ Môn tạo phúc cho dân, ban ơn cho thiên hạ.

Diệp Lạc quỳ xuống, tay có chút run: “Sư phụ, con sắp thành Hoàng Hậu Sùng Hưng rồi. Ngài vẫn có thể yên tâm được sao?”

“Nếu con có thể để thế lực của Diệp gia nằm ngoài Hoàng quyêbf, thì cũng có thể tách thế lực của Thương Vụ Môn ra khỏi triều đình Sùng Hưng. Lạc Lạc, Thương Vụ Môn chỉ dành cho dân, không can thiệp tới trưêuf đình. Sư ohuj tin con có thể đảm đương trọng trách.”

“Sư phụ!”

“Lạc Lạc, vất vả cho con rồi!” Đứa bé này ra ngoài mấy năm, mọi hành động ông đều nhìn rõ. Ông nghĩ là ông có thể yên tâm rồi.

“Dạ, sư phụ.” Diệp Lạc cao giọng đáp ứng.

“Ừ, đi xuống đi.” Thương Vụ lão nhân nhẹ nhàng nhắm mắt, khóe miệng có sự vui mừng.

Năm ngày sau.

Vẫn là đỉnh núi Thương Vụ Môn cao ngất trong mây mù. Vẫn là hàng cây sừng sững lặng im đó.

Thiếu niên áo trắng, tóc đen, khuôn mặt thanh tú, đứng giữa khung cảnh tuyết trắng, bông tuyết rơi đầy người.

Cho đến khi một cái á choàng màu đen được choàng lên vai nàng. Sau đó, đôi tay đỏ bừng vì lạnh của nàng bị người bao lấy. Người đó ghé sát vào cổ nàng: “Sao lại thế này? Dù phải chờ ta thù cũng không cần chờ ở chỗ lạnh như thế này.”

Diệp Lạc giương mắt nhìn hắn, trong khí trời lạnh như vậy mà hắn còn đổ mồ hôi: “Người thi triển khinh công chạy lên à?”

Quân Hoảng cau mày, vừa ôm tay nàng, vừa đáp: “Ừ, Phong Gian Ảnh nói trên này rất lạnh. Người có chuyện gì phải nói ở đây à?”

Diệp Lạc không trả lời hắn, tiếp tục hỏi: “Người đã an bài xong mọi chuyện ở kinh thành rồi à?”

“Tô Thành và Kinh Hồng ở đó thì người không cần phải lo lắng.”

Lúc này Diệp Lạc mới cười. Xem ra nam nhân này thực sự không cần nàng lo lắng nữa rồi. Nàng giật tay ra, lại bị Quân Hoảng đè lại: “Đừng nhúc nhích, để đó một lát.”

Diệp Lạc không để ý tới hắn, cố chấp rút tay trái ra, sau đó, xoa mặt hắn.

Nam nhân này đã bất tri bất giác trưởng thành, để nàng có thể dựa vào, có thể phó thác chung thân rồi.

Lần trước, nàng chờ cả một đêm ở Thương Vụ Môn, cuối cùng phải cô độc rời đi.

Mà lúc này, nàng rốt cục đã chờ được hạnh phúc chân chính của nàng rồi.

“Quân Hoảng, người đào chỗ tuyết này đi.” Nàng chỉ vào chỗ hai người đứng.

Quân Hoảng không hiểu nhìn nàng, rồi vẫn rút kiếm ra. Một hồi lâu sau, một cái bọc được đào ra. Cái bọc đó được gói rất kỹ, bên trong còn có tầng tầng lớp lớp giấy dầu. Mở bọc ra, đều là y phục nữ tử, còn có một tờ giấy.

Diệp Lạc ngồi xuống, bọc lại cẩn thận, sau đó giao cho Quân Hoảng: “Hai năm trước, ta tự tay chôn những thứ thuộc về nữ tử Diệp Lạc, đồng thời, còn chôn cất cả tình yêu và nhân duyên của nàng. Hôm nay, ta giao nàng cho người, tình yêu, nhân duyên và hạnh phúc của nàng, đều giao hết cho người.”

“Lạc Lạc.....”

Diệp Lạc nhìn hắn: “Quân Hoảng, nàng làm thê tử của người thì người phải đối xử tốt với nàng cả đời đấy.”

“Được, được!” Quân Hoảng kéo nàng sang, ôm chặt vào lòng, kích động không nói lên lời, chỉ liên tục đồng ý: “Được.”

Diệp Lạc muốn cười, lại muốn khóc: “Đồ ngốc!”

“Lạc Lạc, được.”

“Lạc Lạc, chúng ta về nhà.”

“Lạc Lạc, người thích giá y thế nào, chúng ta sẽ về làm. Ta sẽ cho người làm một trăm bộ cho người chọn nhé?”

“Lạc Lạc, người nói ngày nào thì tốt?”

Cuối cùng, người nào đó đã hưng phấn đến mức nói năng lộn xộn nói: “Xem đi, ta đã nói người nhất định sẽ yêu ta. Lúc ấy người còn không tin, hừ!”

“.....” Diệp Lạc chỉ có thể l’m lặng nhìn trời, nhưng mà khóe miệng, đã có nụ cười mãi không tan.

Hóa ra hạnh phúc của nàng ở đây.

Diệp Lạc ngẩng đầu lên, nhìn thế giới băng tuyết trước mặt, bỗng nhiên không hề thấy rét lạnh. Nhìn bên người bên cạnh đang cười ngây ngô, lại chỉ thấy ấm áp từ trong tim chảy lên, lan tràn ra toàn bộ thế giới của nàng.

“Quân Hoảng, người đồng ý rồi nhé. Sau này ta muốn ra cung thì vẫn có thể ra, không cho phép người dùng mấy quy củ khuôn sáo đó đến ép buộc ta.”

“Được.” Vừa đồng ý xong, lại thấy có vẻ không hợp lý: “Vậy người sẽ không thường xuyên rời cung chứ?”

“Người quản ta à!”

Vẻ mặt Quân Hoảng đau khổ: “Nếu ta nhớ người thì làm sao bây giờ?”

Diệp Lạc cong khóe môi: “Ta sẽ xem xét.” Ánh mắt tròng lên: “Bây giờ người đã muốn đổi ý rồi à?”

Môi Quân Hoảng giật giật, cuối cùng vẫn tâm không cam tình không nguyện trả lời: “Được, người nói thế nào thì là như thế.”

Dù sao, cái hoàng cung kia cũng không thể vây khốn được nàng, nàng muốn chạy thì ai ngăn được nàng?

“Còn có, không được tam cung lục viện, nếu không, ta đi rồi sẽ không trở lại nữa.”

“Ta nghèo như vậy sao nuôi được nhiều người chứ. Nuôi một mình người là đủ rồi.”

“Người nghèo hả?” Diệp Lạc lé mắt nhìn hăn.

Quân Hoảng thở dài: “Quân Hồi đã sớm nói cho ta biết, tiền của Hộ Bộ chỉ đủ để nuôi một Hoàng Hậu thôi. Khác có phi tần khác, thì bảo các nàng tự ăn đồ của mình.”

Hăn lấy trong lòng ra một tờ giấy nhăn nheo: “Xem đi. Đã viết ra cho ta ấn dấu vân tay rồi. Cho người, hăn nói là lễ vật của người.”

Quân Hồi này, Diệp Lạc dờ khóc dờ cười.

“Lạc Lạc, vậy người cũng phải đồng ý với ta, cho dù đi đâu, cũng phải nói cho ta biết.”

“Được.”

“Có việc thì không thể tự mình gánh vác, phải nói cho ta để ta giải quyết.”

“Được.”

“Lạc Lạc, người phải yêu ta nhiều như ta yêu người.”

“Được....., Quân Hoảng, người gian xảo!” Diệp Lạc nhảy dựng lên, Quân Hoảng đã chạy ra xa rồi.

“Lạc Lạc, người đồng ý rồi!” Tiếng cười vui vẻ của Quân Hoảng từ phía xa truyền đến.

Diệp Lạc kêu gào đuổi theo, hai người la hét, cười đùa, dần dần đi xa.

Trên đỉnh Thương Vụ Môn lại khôi phục sự yên tĩnh như trước.

Nhưng lúc này, trong sự yên tĩnh này, còn mang theo chút ấm áp ngọt ngào. Ngay cả mấy hàng cây cũng như đang mỉm cười, ẩn ý đưa tình.

– Hoàn chính văn –

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Phiên Ngoại Một: Mười Dặm Hồng Trang

Edit: Lam Sắc.

Ngày Quân Hoảng đăng cơ đã từng tuyên bố, ba năm không lập hậu.

Hắn thân là Hoàng Đế, vì dân chúng thiên hạ, nhưng cũng có lúc bất đắc dĩ như bây giờ. Cho nên nói, dù là thiên hạ chí tôn, cũng có thể thân bất do kỷ.

Một ngày nọ, trên buổi triều sớm, vẻ mặt Quân Hối mệt mỏi, lông mày và bả vai đều sụp xuống. Hắn cung kính bước ra khỏi hàng nói: “Hoàng Thượng, vốn dĩ quốc khố cũng đã giật gấu vá vai rồi, .sau một loạt chiến sự, thì càng không có vào chỉ có ra. Bộ Hộ bây giờ đúng là sống một ngày như sống một năm.”

Nhìn bộ dạng sắp khóc của Quân Hối, Quân Hoảng bình tĩnh hỏi: “Như vậy theo khanh thì giải quyết thế nào?”

Mắt Quân Hối sáng lên, nhanh chóng nói: “Hoàng Thượng, không bằng ngài nhanh lập Hậu đi. Lập Hậu là việc lớn. Mà bây giờ ba nước đang hòa bình, Dục Quốc lại từng chịu ơn của nước ta, tất nhiên sẽ phải đưa lễ vật to rồi. Ngoài ra thì Hoa Gian Quốc, các bộ lạc lớn nhỏ và các châu huyện trong nước cũng sẽ có hạ lễ. Như vậy sẽ có thể giảm bớt sự nguy cấp của quốc khố hiện nay.”

Quân Hoảng mím môi không đáp, Dịch Kinh Hồng lại đứng dậy: “Khải tấu Hoàng Thượng, thần cũng đồng ý, bây giờ thiên hạ mới ổn định, đúng là cần một việc vui để ổn định lòng dân, trọng chấn sĩ khí.”

Đương nhiên là Quân Hoảng có nghe ra ý của hai người này. Hắn cũng ước gì sớm ngày rước được nữ tử âu yếm về nhà. Nhưng lời nói “Ba năm không lập Hậu nạp Phi” nói ra ngày đó, bây giờ mà lật lọng thì chẳng phải là thất tín cả thiên hạ sao?

“Hoàng Thượng.” Phó Giám Chi cũng chậm rãi thông thả đi ra: “Diệp Lạc là do Tiên Hoàng khâm định. Chỉ vì ngài mới đăng cơ, Diệp Lạc phải phụ tá ngài nên mới không nói ra. Bây giờ mọi việc đã ổn định, chỉ xin Hoàng Thượng vâng theo di mệnh của Tiên Hoàng sớm ngày lập hậu, đó chính là phúc của triều ta.”

Tô Thành nhìn mấy người này, ông hiểu rồi. Được rồi, là kẻ bề tôi, ông cũng nên hiểu lòng Vua một chút, thuận theo ý Vua đi: “Hoàng Thượng, xin ngài vì dân chúng Sùng Hưng mà sớm ngày lập hậu đi!”

Hắn vừa quỳ, văn võ cả triều cũng quỳ theo: “Xin Hoàng Thượng sớm ngày lập hậu.”

“Hoàng Thượng nếu còn không đáp ứng, bọn thần sẽ không đứng dậy.” Quân Hối còn sợ thiên hạ không loạn mà bồi thêm một câu. Đáng thương cho tay chân già yếu của Tô Thành, nghe thấy câu ấy mà run lên vài cái.

Vì thế sau khi văn võ trong triều quỳ một buổi sáng, thì Quân Hoảng không thể không đồng ý. Việc lập Hậu cứ như vậy được định ra.

Quân Hối đã có dự kiến trước, sau khi bãi triều thì không về phủ, mà trực tiếp mặt dày mày dạn ở lại trong cung. Dù sao bây giờ hậu cung của Quân Hoảng cũng không có người, hắn cũng có chỗ để ở.

Dịch Kinh Hồng thì không may mắn như vậy, ngày hôm sau không thể vào triều, nghe nói là xin nghỉ vì bị phong hàn.

Vài ngày sau Quân Hối mới nói bóng nói gió hỏi thăm được tin tức. Nghe nói lúc Dịch Kinh Hồng đang ngủ say, thì bị người ta hắt một bồn nước lạnh lên giường. Như vậy còn chưa hết, bi kịch nhất là, hắn còn phát hiện ra mình bị điểm huyết. Vì thế, chỉ có thể nằm im trên giường tới sáng. Vì vậy mà bị cảm.

Quân Hối lau mồ hôi, may mắn lúc ấy hắn không về phủ.

Đoán chừng người nào đó đã hết giận, hắn mới lén lút về phủ. Kết quả, vừa mở ra cửa phòng, hắn liền nổi giận: “Diệp Lạc, ngươi là đồ vô lương tâm!

Cái giường gỗ lim bảo bối mà hắn mất bao công sức mang về, đã vỡ tan.

Lúc này Diệp Lạc đang ở trong phủ, không có chút áy náy chơi với Thiên Hạ.

Tô Thành và Phó Giám Chi thì thôi, chứ Dịch Kinh Hồng và Quân Hối có thể thoát khỏi tay nàng sao? Thời gian độc thân đáng thương của nàng!

Nói thật thì nàng cảm thấy hiện giờ không có gì không tốt cả. Rảnh rỗi thì chơi với Thiên Hạ, hát mấy bài dân ca. Chờ Quân Hoảng giải quyết xong việc thì hai người còn có thể làm vài việc lãng mạn. Ai ngờ lại phải gả đi làm vợ người ta sớm như vậy chứ?

“Ngươi nói như thế này không có gì không tốt à?” Quân Hoảng vốn đang hết sức chuyên chú phê duyệt tấu chương, vừa nghe thấy nàng lầm bầm lầu bầu thù ngẩng đầu.

Diệp Lạc cầm quả táo đã gọt sẵn lên, đút cho hắn một miếng, lại tự mình ăn một miếng: “Đương nhiên, nếu ngươi có thể không bắt ta ở ngục thư

phòng xem người phê tấu chương, thì càng tốt.”

Quân Hoảng nuốt miếng táo xuống, nhìn nàng nửa ngày, mới nói ra một câu: “Ta không thấy như thế này có gì tốt cả.”

“Không phải cũng vẫn vậy sao?” Diệp Lạc quay đầu nhìn hắn: “Chẳng qua là ta chuyển từ Diệp phủ đến Hoàng Cung thôi mà.”

Quân Hoảng đặt cây bút trong tay xuống, nghiêm túc nhìn nàng. Diệp Lạc không tự giác mà sờ sờ mặt, có chút kỳ lạ: “Nhìn ta làm gì chứ? Ta nói gì sai à?”

Quân Hoảng đuổi tay ra, kéo nàng vào trong lòng, dán sát vào mặt nàng, nghiêm túc nói: “Đương nhiên là không giống rồi.”

“Nói gì thì cứ nói, đừng gằn như vậy làm gì? Rốt cuộc là chỗ nào không giống?” Diệp Lạc có chút không thoải mái.

Quân Hoảng cười cười, hai tay siết chặt: “Người không chỉ chuyển từ Diệp phủ tới Hoàng Cung, mà còn chuyển từ giường của người đến giường của ta...” Những lời còn lại đã biến mất khi hai người dính sát vào nhau rồi.

Thật lâu sau, hai người mới thở hỗn hỗn tách ra, Quân Hoảng hơi thở không ổn nhìn nàng: “Lạc Lạc, chúng ta thành thân đi.”

Dưới cái nhìn chăm chú sáng ngời của hắn, Diệp Lạc đã mơ hồ mà gật đầu.

Vì thế, hôn sự này dưới tình huống thiên thời, địa lợi, nhân hoà, nhận được sự cam tâm tình nguyện đồng ý của mọi người.

Đêm trước khi xuất giá, Diệp Thập Nhị, Diệp Thập Cửu, và cả Quân Hồng Tụ, vừa giúp Diệp Lạc thu thập cái này, vừa nhỏ giọng dặn dò cái kia.

Diệp Lạc ngồi trên giường, lại là người nhàn rỗi nhất.

Nhìn ba người bận rộn đủ thứ, khóe miệng nàng hơi cong lên: “Hong Tụ, đi ra ngoài với ta một lát đi.”

Quân Hong Tụ đang sửa sang lại giá y, vừa nghe thấy vậy thì hơi khó xử: “Nhưng ở đây còn chưa xong hết mà.”

Diệp Lạc quăng giá y cho Thập Nhị: “Được rồi, có hai người họ ở đây, muội đi ra ngoài với ta đi.” Không cho thời gian để phân trần, nàng trực tiếp kéo Quân Hong Tụ đi.

Hai người đi trong viện, ánh trăng rất nhạt, xung quanh rất yên tĩnh, có thể nghe được tiếng lá cây bị dẫm nát dưới chân hai người.

“Hong Tụ, muội ở đây bao lâu rồi nhỉ? Mấy ngày trước, ta đã nhận được thư của Nhân Vân vương gia, chờ xong hôn sự của ta, muội cũng nên về Vương phủ đi thôi.”

Quân Hong Tụ cúi đầu, không nói gì.

Diệp Lạc dừng lại, nhìn nữ tử trước mắt, nhẹ nhàng thở dài: “Hong Tụ, muội là nữ tử tốt nhất mà ta đã từng gặp, nhưng mà.....”

Quân Hong Tụ lúc này mới ngẩng đầu lên, Diệp Lạc thấy trên mặt nàng là nụ cười rất tươi: “Hong Tụ?”

Quân Hong Tụ không nhịn được cười một tiếng: “Tiểu thư, tỷ không thể đuổi muội đi dễ vậy đâu, muội muốn ở lại.”

“Ở lại? Không được đâu, Hong Tụ. Không thể để chậm trễ thanh xuân của muội được.” Diệp Lạc bắt đầu nóng nảy.

“Tiểu thư.” Hong Tụ giơ tay giữ nàng lại, hai má có chút nóng lên: “Ở bên cạnh tỷ hơn một năm, muội đã hiểu rõ rất nhiều việc rồi. Nếu thời gian dài như vậy mà, còn không đủ để muội hiểu rõ tình cảm của mình, thì muội

cũng quá không hiểu chuyện rồi. Tiểu thư, tuy tử rất tốt, nhưng dù sao tử cũng là nữ tử giống muội. Muội không hối hận đoạn tình cảm trước kia, nhưng cũng biết đó không phải tình yêu từ hai phía.”

Diệp Lạc thở ra một hơi, lại có chút nghi hoặc nhìn Quân Hồng Tụ. Không phải vì nàng, lại muốn ở lại? Chẳng lẽ là.....

Nàng thử hỏi một câu: “Là Giản Phàm, hay là Tang Du?”

Quân Hồng Tụ đỏ mặt, có chút xấu hổ xoay đầu đi.

Diệp Lạc trong lòng hiểu rõ, trong lúc chăm sóc Thiên Hạ, chung đụng với Quân Hồng Tụ nhiều nhất chỉ có hai người này. Nàng hiểu rõ người nhà mình, bình thường vẫn giấu ở chỗ không ai biết, nhưng dù là ai cũng đều xuất sắc cả. Nhưng điều lo lắng duy nhất là Nhân Vân vương gia: “Hồng Tụ, muội là Quận Chúa, Giản Phàm lại không có quan chức gì, Vương Gia sẽ đồng ý sao?”

“Không phải Giản Phàm, là Tang Du.” Quân Hồng Tụ nóng nảy: “Hơn nữa cha muội sẽ đồng ý mà. Cha thương muội nhất.”

“A, hóa ra là Tang Du à!” Diệp Lạc kéo dài giọng, cười đắc ý.

Quân Hồng Tụ dậm chân một cái, không thuận theo: “Tiểu thư!”

“Ha ha!” Đêm nay Diệp Lạc rất vui vẻ, kể từ bây giờ, nàng thật sự không còn gì vướng bận rồi. “Được rồi, chúng ta về đi ngủ thôi.”

“Lạc Lạc!” Giọng nói quen thuộc vang lên, Diệp Lạc xoay người, Phong Phi Tự đang đứng cách đó không xa, trên người đều là ánh trăng, cười ấm áp.

Trong một thời gian ngắn, nàng có không phân biệt được là thật hay mơ: “Sư huynh?”

“Đúng, là ta!” Phong Phi Tự đã đi tới. Tang Du ở phía sau hắt ra hiệu với Quân Hồng Tự, hai người lặng lẽ đi xuống.

Diệp Lạc nháy mắt mấy cái: “Sư huynh, huynh đã đến rồi.”

“Phải đến chứ, đương nhiên phải đến rồi. Muội muội thành thân, người làm huynh trưởng, có thể không đến sao?” Phong Phi Tự cười. Đây là nữ tử mà hắt nhìn từ bé đến lớn, từ cô nhóc thích nghịch ngợm gây sự trở thành thiếu nữ tuyệt sắc khuynh thành, duyên dáng yêu kiều hiện tại. Ngày mai sẽ trở thành tân nương của người khác.

“Đồ cưới đã chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi, ca ca đã chuẩn bị sẵn cả rồi.”

Phong Phi Tự gật đầu: “Diệp Tri đúng là rất chu đáo. Nhưng mà đồ cưới của muội, hắt là còn thiếu một phần của ta nữa.”

Diệp Lạc nhìn hắt.

Phong Phi Tự nói tiếp: “Muội đã quên rồi à, ta từng mượn đồ cưới của muội. Bây giờ cũng đến lúc trả rồi.”

“Sư huynh, không cần đâu.”

“Lạc Lạc.” Phong Phi Tự ngắt lời nàng: “Cũng phải để ta làm việc gì đó cho muội chứ. Ta biết hiện giờ Sùng Hưng đang rất cần tiền. Hơn nữa, đây vốn là của muội. Lạc Lạc, ta hy vọng nhìn thấy muội thuận lợi vui vẻ xuất giá.”

Cho tới bây giờ Diệp Lạc vẫn biết, việc hắt đã quyết định thì rất ít người có thể lung lay được. Lại nói, hiện giờ hắt là Vua một nước, cũng sẽ không để ý việc nhỏ đó. Nàng lấy làm tiền riêng cũng được. Lập tức gật đầu: “Được rồi, vậy cảm ơn sư huynh.”

“Lạc Lạc.....”

“Hả?”

Phong Phi Tự tiến lên một bước, nhẹ nhàng ôm nàng: “Nhất định phải hạnh phúc nhé.”

“Dạ.”

Phong Phi Tự nhắm mắt lại, không cho nước mắt tràn ra.

Hóa ra có một loại tan nát cõi lòng, có thể làm người ta đau tới xương tủy, ngay cả rên rỉ cũng là hy vọng xa vời.

Lạc Lạc, Lạc Lạc, từ nay về sau chỉ có thể gọi tên này trong mộng thôi. Vô nhai từng hỏi hã, có hối hận không?

Hối hận không? Hã cũng từng hỏi mình như vậy. Nhưng hã biết, nếu quay lại thì, hã vẫn lựa chọn làm như vậy.

Không. Hã vốn không có lựa chọn.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, tiếng pháo đã rộn ràng.

Đây là nghi thức lập Hậu hiếm có trong lịch sử Sùng Hưng từ khi dựng nước.

Quân Hoảng dựa theo lễ nghi bình thường, tự mình cưỡi con ngựa cao to, đến Diệp phủ đón dâu.

Nhưng quá trình đón dâu lại không thuận lợi như hã tưởng, cho dù, hã là Hoàng Đế.

Đầu tiên, cửa lớn của Diệp phủ không mở. Đội Quân Hối phát hết sạch tiền mừng, sắp khóc rồi, cửa mới mở ra.

Vất vả mãi mới vào được cửa lớn thì còn có cửa viện, cửa sảnh. Đến lúc Quân Hoảng rất vất vả mới ngồi được trong sảnh, thì Quân Hồi đã ôm tiền túi, không khóc ra nước mắt: “Tang đại tổng quản, bây giờ đưa tân nương tử ra đi thôi, kiệu hoa đang chờ ở bên ngoài rồi.”

Tang Du cung kính hành lễ: “Còn phải mời Hoàng Thượng tự mình đến khuê phòng đón tiểu thư.”

“Cái gì? Tự mình đến khuê phòng à. Thế còn ra thể thống gì nữa?” Quân Hồi nhảy dựng lên: “Đây là quy củ ở đâu chứ?”

“Sư huynh của tiểu thư nói, là quy củ của Thương Vụ Môn.”

Sư huynh Diệp Lạc chính là Phong Phi Tự hả? Về mặt Quân Hồi càng đau khổ, nếu là hã, còn không phải là muốn ép buộc Quân Hoảng sao: “Không được, cái này không phù hợp lễ nghi.”

“Dù sao hôm nay cũng đã không phù hợp lễ nghi rồi, không bằng triệt để không phù hợp một lần đi.”

“Lời này cũng là Phong Phi Tự nói hả.” Quân Hồi hỏi.

“Dạ.” Tang Du thành thật trả lời.

“Được, ta đi.” Quân Hoảng đã đứng dậy, sải bước đi đến phòng Diệp Lạc.

Đương nhiên, phòng Diệp Lạc cũng là đóng cửa rồi. Quân Hoảng gõ cửa: “Lạc Lạc?”

“Bên ngoài là ai thế?” Đây là giọng Diệp Thập Cửu.

“Là ta.”

“Không có tên sao?”

Dừng một chút, Quân Hoằng đáp: “Quân Hoằng.”

“Tới làm gì?”

“Đón Lạc Lạc, Lạc Lạc, mở cửa đi.”

“Đón tiểu thư nhà ta làm gì?”

“Làm Hoàng Hậu của ta, thê tử của ta.”

“Thế, hát một bài đi.”

Hát à? Quân Hoằng ngượng ngịu, Vì Kỳ đang ôm kiếm suýt nữa thì đứng không vững mà ngã xuống, Quân Hồi ở phía sau thì đã trợn trắng mắt.

“Lạc Lạc, ta không biết hát, người biết mà.” Quân Hoằng nhỏ giọng nói.

“Tiểu thư, không cho người giúp hần.” Diệp Thập Cửu cảnh cáo Diệp Lạc. Diệp Lạc nhin cười, cũng không lên tiếng, nhìn bọn Thập Cửu đùa giỡn vui vẻ.

Thập Nhị ôm Thiên Hạ tiến cửa phòng: “Không hát thì hôm nay cửa cũng sẽ không mở.”

Quân Hoằng khó xử nửa ngày, rốt cục vẫn hát ra: “Tiểu bảo bảo, mau ngủ.....”

Ông trời có mắt, hần thật sự không biết hát mà. Thanh kiếm trong tay Vì Kỳ rốt cuộc cũng rơi xuống

“Dượng không biết hát, không biết hát!” Thiên Hạ cũng vui vẻ vỗ tay, cười nói.

Diệp Thập Cửu và Diệp Thập Nhị cười thành một đoàn, rốt cuộc cũng mở cửa ra.

Vẻ mặt Quân Hoảng như được ban ơn, đi vào nhìn thấy Diệp Lạc đang ngồi ngay ngắn trên giường, thì mọi xấu hổ đều biến mất, chỉ còn lại toàn vui vẻ: “Lạc Lạc, ta tới đón ngươi.”

Diệp Lạc đội khăn voan đỏ trên đầu, chỉ thăm mắng một câu: “Đồ ngốc!” Nhưng trong lòng lại thấy ngọt ngào, ngọt tới tận đáy lòng.

“Hoàng huynh, ôm tân nương tử đi mau.” Quân Hồi thấy Diệp Thập Cửu cười không có ý tốt, thì bỗng cảnh giác.

“Chặn lại.” Diệp Thập Cửu gọi Diệp Thập Nhị một câu. Nhưng lần này động tác của Quân Hoảng đủ nhanh, bế Diệp Lạc lên, liền xông ra ngoài.

Buồn cười, dù sao hắn cũng là Hoàng Đế, những người đó thật sự có thể cầm đao kiếm chặn hắn sao?

“Hong bao của ta!” Thập Cửu còn kêu gào ở phía sau.

Quân Hồi lau mồ hôi trên trán, may mà chạy nhanh, quốc khố thật sự không có tiền đâu.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, làm Quân Hoảng không muốn buông tay, vẫn là Diệp Lạc âm thầm véo hắn mấy cái, hắn mới lưu luyến không thôi, bỏ nàng vào kiệu hoa.

Ngày hôm đó là một ngày cưới gả bình thường.

Nữ gả, nam cưới.

Nàng gả cho hắn, hắn cưới nàng về.

Ngày hôm đó, cũng là ngày cưới gả không bình thường nhất.

Đường đường là Hoàng Đế đương triều, lại đích thân đi đón tân nương, trên cả quảng đường, ánh mắt đều không rời kiệu hoa, ý cười nồng đậm.

Diệp Lạc ngồi trong kiệu hoa, nhìn nửa mặt hắt qua màn kiệu, vươn tay ra, vẽ theo hình dáng của hắt, khoe miệng giường cao.

Người này, từ hôm nay trở đi, là phu quân của nàng.

Gia gia, ca ca. Mọi người có thấy không, Lạc Lạc, đã tìm được phu quân của mình rồi.

Một ngày đó, trời trong nắng ấm, ôn nhu vô hạn.

“Này, rốt cuộc người có được hay không thế?” Ban đêm, trong tâm cung Hoàng Thượng, truyền ra giọng nói của Hoàng Hậu mới.

“Không thì sao? Là do bộ y phục này của người quá phức tạp.” Nửa ngày không cởi được y phục của nàng, đầu Quân Hoảng cũng đầy mồ hôi, lại còn cãi đúng lý hợp tình.

Diệp Lạc trừng hắt nửa ngày: “Không thì bỏ đi, ta đi ngủ.” Tự mình nghiêng người đi, quay lưng về phía hắt ngủ.

Quân Hoảng nhìn nàng nửa ngày, đây chính là đêm động phòng hoa chúc hắt chờ mong đã lâu, sao có thể cứ như vậy mà ngủ được? Vì thế bất chấp tất cả, trèo lên giường.

“A, đồ chết tiệt này.” Cùng với tiếng Diệp Lạc mắng còn có cả tiếng vải vóc bị xé rách.

Quân Hoảng đặc ý quăng y phục bị xé rách sang một bên, không cởi được, hắt còn không biết xé chắc?

Diệp Lạc che mắt hắt: “Không được nhìn.”

“Được, không nhìn, ta hôn.” Quân Hoảng cúi người xuống, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống cần cổ nàng.

Hai má Diệp Lạc đỏ bừng: “Tiếp theo người cũng biết à?”

“Đương nhiên.” Quân Hoảng trả lời mơ hồ: “Chiêm xuân tìm cho ta rất nhiều tranh.”

Diệp Lạc lập tức nhớ tới ánh mắt quái dị lúc Chiêm Xuân đi ra ngoài, nhất thời nổi giận: “Quân Hoảng, ngươi đi chết đi.”

“Bùm” Một tiếng, Quân Hoảng chắc là người đầu tiên bị Hoàng Hậu của mình đá xuống giường trong đêm tân hôn rồi.

NGẠI GÌ HUÝT SÁO MÀ TỪ TỪ ĐI

Tinh Vô Ngôn
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Phiên Ngoại Hai: Thiên Hạ Diệp Gia

“Tiểu thiếu gia, Hoàng Thượng cho mời.” Lúc Tang Du đi vào thư phòng, ta đang đọc sách. Đó là tập ký mà Phong Gian Ảnh chạy đi khắp nơi viết cho ta, không phải tử sử kinh tập, nhưng cũng có chút thú vị. Vừa nghe Tang Du nói, ta lại thấy có chút đau đầu, xoa xoa trán, ta hỏi: “Cô cô lại đi mất à?”

“Dạ.” Ánh mắt Tang Du nhìn ta có vẻ đồng tình.

Ta thở dài một hơi, cô cô đi thì cứ đi, sao lần nào cũng là ta đi thu thập rắc rối chứ? Kỳ thực lần nào ta cũng rất muốn nói với dưỡng, cô cô đi đâu, cũng không thương lượng trước với ta, cũng không thông báo cho Diệp gia. Nhưng mỗi lần vừa nhìn thấy dưỡng, ta lại không mở miệng được. Chắc là do trong lòng cũng thấy dưỡng rất đáng thương, có thể coi là Hoàng Đế đáng thương nhất từ trước tới nay.

Ta đọc nhiều chính sử dã sử như vậy, nhưng chưa từng thấy Hoàng Đế nào giống dưỡng cả, đã chỉ có một nữ nhân, mà nữ nhân này còn hay trốn khỏi cung!

Dưỡng không muốn dùng thế lực Hoàng Gia đi tìm cô cô, một bên là sợ tin tức bị tiết lộ sẽ mang tới phiền phức không cần thiết cho cô cô, bên kia là sợ Tô Thừa Tướng mắng lợi dụng công làm việc tư. Cho nên mỗi lần không thấy cô cô, dưỡng sẽ bảo ta đi tìm qua con đường Diệp gia. Sau khi tìm được mà cô cô còn không muốn về, thì sẽ viết mấy dòng cho dưỡng,

dượng sẽ bỏ qua. Mười ngày nửa tháng sau, cô cô vẫn chưa về, dượng sẽ lại đi tìm.

Ta thực sự rất đau đầu, rất muốn nói cho dượng biết là tình cảm của dượng, cô cô đều biết hết rồi, không cần phải nhắc nhở cô cô nhiều như vậy. Người phải ngăn gữ tình cảm giúp dượng là phủ binh Diệp gia ta đấy!

Ta vừa nghĩ, vừa thu dọn đồ, Tang Du đứng một bên yên lặng nhìn ta. Đến khi ta mở cửa đi ra ngoài, mới phát hiện có vẻ không thích hợp, quay đầu hồ nghi hỏi: “Tang Du, sao thúc cứ nhìn cháu thế?”

Tang Du sừng sốt, có vẻ mới hồi phục tinh thần, thấy ta còn đang chờ thì mới nhẹ giọng nói: “Tiểu thiếu gia, bộ dạng của người càng ngày càng giống đại công tử.”

Ta cười: “Cháu tất nhiên là giống cha cháu rồi.”

Tang Du nhìn ta, tiếp tục nói: “Tiểu thư sẽ rất cao hứng.”

Ta quay đầu đi, vừa đi vừa nói: “Đó là tất nhiên, cháu là Thiên Hạ Diệp gia mà.”

Những lời này, là lời cô cô thích nói nhất.

Lúc nhỏ nghe thấy thì không hiểu, chỉ cho là cách xưng hô. Đến khi hơi hiểu biết, mới cảm thấy tên này rất bừa bãi. Có một lần hỏi cô cô, vì sao lại đặt tên này, làm người bình thường mà lấy tên này thig thật không thỏa đáng. Lúc ấy cô cô không cho là đúng chỉnh lại y phục cho ta: “Thiên Hạ mặc bộ này thật là đẹp. Cô cảm thấy tên này rất êm tai, Thiên Hạ không thích sao? Nếu không thích thì chúng ta có thể đổi.”

Đâu ta bỗng đầy vạch đen: “Tên cũng có thể tùy tiện đổi sao?”

Cô cô cười nhìn ta: “Đương nhiên rồi, chỉ cần Thiên Hạ thích là được.”

Đúng vậy, chỉ cần ta thích. Những lời này nói thì thật dễ dàng, nhưng làm thì lại rất khó khăn, nhưng cô cô thì sẽ làm được..

Nghe Phong Gian Ảnh nói, ngày hôm sau hôm cô cô thành thân, không biết có phải là ta cảm thấy cô cô bị người cướp đi không mà khóc nháo đòi tìm cô cô, dỗ thế nào cũng không được. Về sau thấy ta khóc mãi, Tang Du đành đưa ta vào cung. Ta vừa vào cung liền bám chặt cô cô không buông.

Buổi tối, ta chen vào giữa cô cô và dượng, không cho dượng tới gần cô cô. Dượng bất đắc dĩ, đành phải để mặc ta chen vào giữa thế giới tân hôn của họ.

Cái này cũng chưa xong, sáng sớm hôm sau, ta lại còn đá dầm, hơn nữa còn làm ướt chỗ dượng. Lúc ấy mặt dượng đen sì, cô cô lại ôm ta cười đến mức không ngồi dậy được: “Thiên Hạ nhà ta đã hơn một tuổi rồi, không đá dầm nữa rồi. Quân Hoảng, không phải người chứ?”

Ta cúi đầu không nói gì, ta cũng biết là mình sai rồi, nhưng ta cũng không cố ý mà. Nhất định là dượng chèn ép ta nên ta mới đá dầm về phía dượng.

Chờ dượng bỏ lại một câu: “Diệp Thiên Hạ, người đừng có lớn lên.” Sau đó vội vàng đi tắm rửa, cô cô mới hỏi ta: “Thiên Hạ, là cháu hay là dượng?”

Ta thật nhỏ giọng nói: “Là Thiên Hạ.”

Cô cô hôn ta một cái, có vẻ rất cao hứng: “Không sao cả, Thiên Hạ nhà ta thích đá dầm thì đá dầm.”

Lúc ấy ta không rõ, vì sao ta đá dầm mà cô cô còn vui như vậy. Sau này ta mới biết được, sở dĩ cô cô vui như vậy, không phải vì ta đá dầm, mà vì ta nhận mình đá dầm.

Cô cô chưa từng yêu cầu ta phải làm gì, phải học gì, thậm chí ngay cả Diệp gia cô cô cũng chưa bao giờ bắt ta phải gánh vác.

Cô cô cho ta đọc sách với ông ngoại, xem Lục vương gia đấu trí cùng gian thương, đi du ngoạn giang hồ với Phong Gian Ảnh, còn tự cô cô xử lý việc của Diệp gia.

Cho đến năm ta mười ba tuổi, cô cô có em bé thứ ba, chính là muội muội Tiểu Tiểu bây giờ, ta đi gặp cô cô, nói: “Cô cô, giao Diệp gia cho cháu. Cô cô an tâm nghỉ ngơi đi.”

Lúc ấy, cô cô đang nôn nghén điên cuồng, nhưng vẫn cố gắng đứng dậy, bình tĩnh nhìn ta: “Thiên Hạ, cháu suy nghĩ tốt rồi chứ?”

Ta hiểu ý cô cô, từ trước tới giờ ra đều biết cô cô yêu ta, thương ta, luôn chăm chú nhìn ta trên con đường trưởng thành của ta, dẫn dắt ta từng chút một. Cô cô không bắt ta chịu gánh nặng trách nhiệm nào. Cô cô cho ta khoảng trời rộng lớn vô hạn, để ta tự lựa chọn con đường mình muốn đi. Mà bây giờ, ta đã chọn xong rồi.

“Cô cô, cháu thích Tang Du, Giản Phàm, thích Phong Gian Ảnh, thích phủ binh Diệp gia chúng ta, cháu thích Diệp gia.” Ta nghiêm túc nói.

Cô cô nhìn ta, không nói gì.

Ta đi lên trước, nhẹ nhàng cầm tay cô cô: “Cô cô, cháu trưởng thành rồi. Sau này Diệp gia có chuyện gì thì cứ giao cho cháu.” Mắt cô cô đỏ lên, nhưng không khóc, mà cười, cười rất vui vẻ. Nụ cười của cô cô là nụ cười đẹp nhất mà ta từng thấy, nó làm người ta không nhìn được mà cũng cười theo.

Cô cô nói: “Được, Thiên Hạ!”

Đi ra đến cửa, ta gặp Quân Tử. Quên nói, lúc đó, cô cô đã có hai đứa con rồi, Quân Tử mười tuổi và Quân Kiêu sáu tuổi. Đương nhiên còn một đứa bé đang trong bụng, chính là Quân Tiểu sau này, muội muội nhỏ nhất của chúng ta. Quân Tử dắt tay Quân Kiêu đứng ngoài cửa, không biết đã đứng bao lâu rồi, thấy ta đi ra thì nói: “Biểu ca, may mà huynh nhận một đồng việc kia của Diệp gia.”

Ta búng trán hấn một cái. Trên đời này, chắc không mấy ai dám búng trán Thái Tử đương triều. Đương nhiên, ta thuộc mấy người đó: “Đệ lo lắng cái gì chứ, cho dù huynh không nhận, cũng sẽ không đến lượt Hoàng Đế tương lai là đệ nhận đâu.”

Hấn xoa đầu Quân Kiêu bên cạnh: “Nếu đệ có thể một mình làm tất thì cũng tốt. Tiếc là mẹ định nhắm tới Kiêu Kiêu. Mà Kiêu Kiêu của chúng ta lại có vẻ không thích.”

Ta hơi hơi xoay người, đi chọc Quân Kiêu: “Hóa ra tiểu biểu đệ của chúng ta không thích à. Đến đây, nói cho biểu ca biết lớn lên đệ thích làm cái gì?”

Quân Kiêu vỗ thanh kiếm gỗ bên hông, lớn tiếng nói: “Sau này đệ phải giống như Đại Tướng Quân Diệp Tinh Dương, đánh ngã tất cả bọn người xấu dám đến đánh chúng ta.”

Ta cười: “Được, vậy bây giờ Kiêu Kiêu có thể đi học làm Đại Tướng Quân rồi.”

Quân Kiêu gật đầu liên tục: “Đệ vẫn luôn học mà. Đúng không, ca ca?”

Quân Tử cười gật đầu: “Đúng vậy. Không phải đệ nói muốn đi gặp mẹ sao? Đi đi, bây giờ có thể vào rồi.”

Quân Kiêu hoan hô một tiếng, nhanh chóng chạy vào: “Mẹ!”

Ta nhìn bóng lưng của hắn, nói một câu: “Quân Tử, đệ còn nhỏ đừng nghĩ nhiều như vậy, nhanh già lắm. Phải như Quân Kiêu mới giống trẻ con chứ!”

Quân Tử liếc ta một cái: “Biểu ca, huynh cũng chỉ hơn ta ba tuổi thôi.” Sau đó đi vào nhà.

Nhìn bộ dáng thành thạo đó của hắn, ta càng không thể hiểu nổi, với tính cách của cô cô và dưỡng, sao có thể dạy dỗ ra một đứa con như vậy chứ?

Sáu năm sau, lúc Quân Tử lần đầu tiên được phép uống rượu, ta mới biết được đáp án.

Lúc đó, ta bỗng nhiên nói tới vấn đề này, có vẻ Quân Tử đang say nên mới nói cho ta biết: “Biểu ca. Bởi vì các huynh đều có thể lựa chọn, còn đệ thì không thể lựa chọn, không thể trốn tránh trách nhiệm và nghĩa vụ của đệ được.”

Ta hỏi tình tảo một chút, cố gắng mở to mắt muốn nhìn rõ thiếu niên tuổi dậy thì phàm trước mắt: “Quân Tử, cảm thấy vất vả sao?”

Khóe miệng hắn có nụ cười. Không biết có phải ta say hay không, mà lại thấy nụ cười đó có vài phần giống cô cô: “Đây là thiên hạ của đệ, không khổ!” Hắn chạm chén vào chén ta một cái: “Huynh tiếp nhận thiên hạ của Diệp gia thì mẹ sẽ không vất vả. Còn đệ, tiếp nhận thiên hạ Sùng Hưng, thì đệ đệ muội muội sẽ có thể được hưởng sự vui vẻ như người bình thường.”

Chén của chúng ta, chạm nhau giữa không trung, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Lúc đó, ta hiểu rằng chúng ta đều hạnh phúc, bởi vì chúng ta đều tự đón nhận thiên hạ của chính mình.

Nhớ đến đây, ta cũng đã đi tới Hoàng Cung.

Dượng đang chờ ta trong ngự thư phòng, vẻ tức giận trên mặt vẫn hết. Năm tháng trôi qua chỉ làm tăng thêm sự thành thực cho dưỡng, không hề thấy chút dấu vết của thời gian.

“Thật quá đáng. Lần này Lạc Lạc thật là quá đáng rồi, Thiên Hạ, người tìm được Lạc Lạc thì bảo nàng về ngay lập tức!” Dưỡng cố ý tăng thêm ngữ khí.

Ngay lập tức? Ta giương mi: “Lần này cô cô lại làm gì ạ?”

Ngay cả lần trước cô cô đưa Tiểu Tiểu tới chỗ Thập Cửu, để một cô nhóc sáu tuổi đến chốn yên hoa hồng trần, còn cả lần đưa Kiều Kiều đến Thương Vụ Môn, năm năm không cho về, dưỡng cũng không có phản ứng lớn như vậy. Sao lần này lại tức giận như thế? Ta nhìn bốn phía, không thấy Quân Tử, trong lòng hơi động. Không phải là cô cô bắt cóc Thái Tử đương triều đấy chứ? Quả nhiên, sắc mặt dưỡng đen sì như trời sắp đổ mưa: “Nàng mang Quân Tử đi rồi.”

Đây đúng là việc lớn rồi. Cô cô mang Quân Tử đi, thì chẳng phải dưỡng phải một mình xử lý chính sự, không có cách nào chạy theo cô cô sao? Cô cô, người chơi gì không được lại đi bắt cóc Thái Tử, dưỡng có thể không tức giận sao?

“Thiên Hạ, người có biện pháp tìm được nàng không? Mấy ngày sắp tới phải thảo luận việc bố phòng ở biên quan với triều thần. Việc này do Quân Tử xử lý, lập tức tìm nó về.”

“Dưỡng, không cần lo lắng, cháu sẽ lập tức đi tìm.” Ta nhận lời, dùng sự hiểu biết của cô cô đối với phủ binh Diệp gia thì nếu cô cô không muốn cho chúng ta tìm được, thì phủ binh cũng không làm gì được. Ta chỉ có thể tự mình đi thôi.

Nửa tháng sau, ta mới tìm được cô cô và Quân Tử trong quân doanh của Tinh Dương thúc.

Cô cô thấy ta mệt mỏi, thì không hề kinh ngạc, ngồi đó vui vẻ vẩy tay: “Thiên Hạ, cháu đến rồi.”

Ta đi vào, rót một chén nước, nhanh chóng uống xong, mới thở hỗn hển: “Cô cô, người gặp rắc rối rồi.”

Cô cô nhìn chăm chăm vào ta: “Thiên Hạ, lần này cháu chỉ mất nửa tháng đã tìm được cô cô, có tiến bộ rồi. Lần trước cháu mất một tháng.”

Ta không nhịn được lại muốn thở dài: “Cô cô, là Tinh Dương thúc nói cho cháu biết.”

Cô cô hơi nghiêng đầu: “Tinh Dương, người đâm chọc à?”

Tinh Dương thúc đang thảo luận gì đó với Quân Tử về tấm bản đồ trước mặt, nghe thấy cô cô hỏi, thì lập tức quay đầu đáp: “Tiểu thư, Thái Tử cần phải về.”

Quân Tử cũng quay đầu: “Phải đó, mẹ, con có thể.”

Cô cô gật đầu: “Có thể thì về đi. Mấy ngày nữa mẹ về sau. Con về nói với người trong cung kia một tiếng.”

Quân Tử thu dọn đồ trên bàn, đứng dậy cúi người chào Tinh Dương thúc: “Tinh Dương thúc, cảm ơn thúc, cháu đi trước.” Sau đó lại đi đến trước mặt cô cô, dừng lại một chút, mới nói: “Mẹ, ta sai rồi. Lúc về con sẽ bỏ bản đồ bố phòng con đã vẽ.”

Cô cô vẩy vẩy tay: “Tự mình biết làm thế nào là tốt rồi, trên đường đi phải cẩn thận nhé.”

Quân Tử đi mấy bước, lại quay về ôm cô cô một chút, rồi buông tay, vừa chạy vừa nói: “Mẹ, về sớm một chút nhé. Con sẽ nhớ mẹ.”

Cô cô ở đó trợn mắt, vỗ trán: “Thế này giống Thái Tử sao?”

Lúc này ta mới hiểu được, cô cô mang Quân Tử đi để làm gì. Lại uống thêm chén nước nữa, rồi mới nói: “Cô cô, người đừng áp bức Quân Tử quá, đệ ấy mới mười bảy tuổi.”

“Ừ, đúng là nó mới mười bảy tuổi.” Cô cô đột nhiên nhớ ra cái gì, nhìn ta, hai mắt tỏa sáng: “Thiên Hạ, cháu đã hai mươi rồi nhỉ?”

Ta cảm thấy lạnh cả người, cảnh giác nhìn cô cô: “Đúng vậy.”

Lúc này, Tinh Dương thúc bưng cái cốc, yên lặng dịch ra mấy bước.

Cô cô đứng lên, kích động nói: “Thiên Hạ, đi thôi, chúng ta về kinh, ngay lập tức.”

Lại là ngay lập tức, ta có dự cảm không tốt lắm: “Làm gì ạ?”

“Thiên Hạ của chúng ta phải thành hôn chứ. Về xem xem có cô nương nào thích hợp không.”

Ta ném chén đi: “Cô cô, đột nhiên cháu nhớ ra, cháu còn có chút việc, cháu đi trước nhé.” Vừa dứt lời, ta liền chạy đi. May quá, ta còn chưa kịp mang đồ xuống, bây giờ đúng là bất việc.

Đương nhiên, ta không biết là cô cô ở sau lưng cười rất đắc ý: “Nhóc con, xem cháu lần sau còn dám giúp đỡ cháu tới tìm ta không.”

Ta mất nửa năm luôn ở ngoài xử lý việc của Diệp gia, không dám về kinh. Tuy biết là cô cô sẽ không ép ta cưới người ta không yêu. Nhưng với tính cách của cô cô, thì ai biết sẽ làm ra việc gì chứ?

Có khi nào sẽ đưa ta một cô nương, để ta bồi dưỡng tình cảm không?

Ta lắc đầu, quyết định không cần tự mình dọa mình.

Nửa năm sau ta về kinh, về phủ, gió êm sóng lặng, ta mới thấy bình tĩnh lại.

Buổi tối ở thư phòng, đang say sưa đọc sách, thì có người mang trà vào cho ta, nhẹ nhàng đặt ở bên cạnh.

Ta bưng lên uống một ngụm, trà rất thơm, là hương vị ta thích nhất. Ta ngẩng đầu lên, là một cô nương xa lạ, có một đôi mắt cong cong như trăng khuyết.

“Người mới tới à?”

Nàng cười, ánh trăng kia càng cong hơn: “Ta tên là Tang Tư Huyền.”

“Tư Huyền? Là tên hay.” Ta nói một câu: “Trà cũng rất thơm, cảm ơn.”

“Không cần.” Nàng cười cười, yên lặng đi ra ngoài, còn nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ta uống một ngụm trà nữa, thực sự rất thơm.

Ngày hôm sau, sáng sớm cô cô đã tới: “Con gái Tang Du thế nào?”

“Cái gì thế nào, cháu đã gặp đâu.”

“Chưa thấy hả?” Cô cô mở to hai mắt: “Rõ ràng ta đã bảo Hồng Tụ gọi Tư Huyền về mà. Đã ngây ngốc trên Thương Vụ Môn nhiều năm như vậy, năm nay cũng nên về rồi.”

“Tang Tư Huyền?” Ta bỗng nhớ tới đôi trăng khuyết kia.

“Đúng vậy.” Cô cô cười tủm tỉm: “Không tệ chứ?”

Ta không nói gì, cô cô tiếp tục nói: “Không thích thì thôi, ta mang về cung, ta thích.”

“Không cần.....” Dưới ánh mắt sáng ngời của cô cô, ta nói nhỏ dần đi. Ta biết mà, trên thế giới này khó có mấy người có thể thoát khỏi ma chướng của cô cô. Còn ta à? Có lẽ ta cũng không trốn được. Tuy hiện tại ta chỉ thích mùi thơm của chén trà kia thôi, nhưng tương lai thì ai mà biết được.

– Toàn văn hoàn –